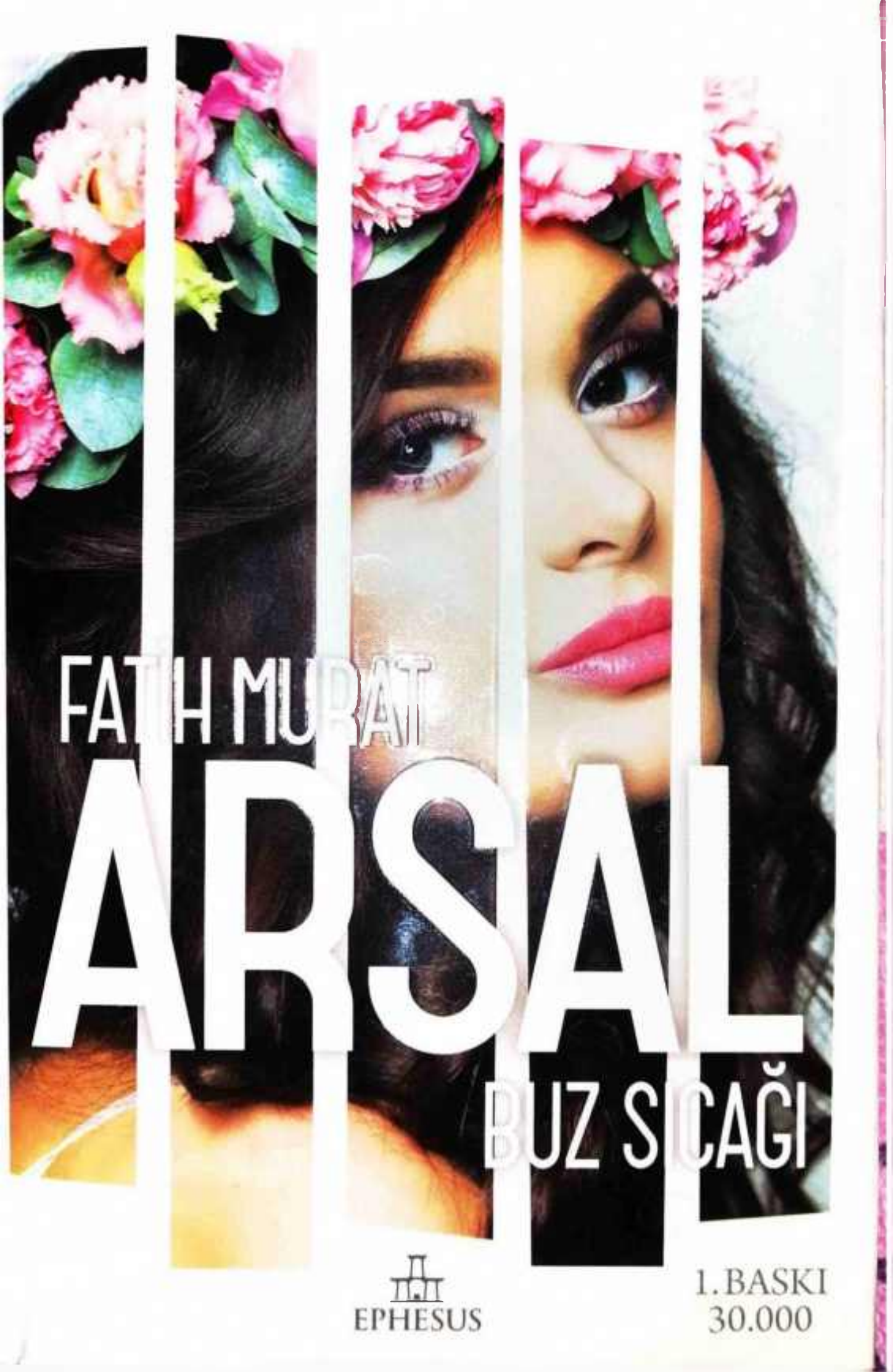

EPHESUS
1. BASKI
30.000

BUZ SICAĞI

FATİH MURAT ARSAL

BUZ SICAĞI

Yazarı: Fatih Murat Arsal

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli
Editör: Belkıs Tunçay
Sayfa Tasarım: Adem Şenel
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım yılı: 2017
ISBN: 978-605-9232-93-7
Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2017, Fatih Murat Arsal
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gulmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.
www.bioofset.com / info@bioofset.com
Tel. 0212 244 0 244

Cilt: Erdoganlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No:8 Kat:3 Z Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Süleyman Seba Cad. Sıraevler F1 Blok D:3
Akaretler - Beşiktaş - İstanbul
Tel: 0 212 415 00 00
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

BUZ SICAĞI

FATİH MURAT ARSAL

Severek okunması dileğiyle.

EPHESUS

1. BÖLÜM

Genç adam daha fazla dayanamayacaktı. Etrafını saran gürültüden başı iyice şişmişti. Elini gür saçlarında gezdirdi. İnce uzun parmakları, kalın tellerin içinde bir an kayboldu. Zaten yorucu bir hafta geçirmişti. Bu düğün daha ne kadar sürerdi acaba? Ortağının kızının düğünü olmasaydı, çoktan burayı terk ederdi. Sırf Cengiz'in hatırına yüzlerce kilometre yol gelmişti.

Gözü, damadın ve gelinin üzerinde gezindi. Cengiz'in küçük kızıydı evlenen. Daha yirmi yaşındaydı. Halise isimli bu kızı pek tanımıyordu. Birkaç kere görmüştü. Cengiz'in beş sene önce boşandığı eşinin velayetindeydi. Annesi ile birlikte İzmir'in şirin ilçesi Yeni Foça'da yaşıyorlardı. Bir sene önce genç bir avukatla tanışıp evlenmeye karar vermişlerdi. Cengiz, genel olarak pek çok erkekten yakışıklıydı. Kızı ise biraz erkeksi yüz hatlarına sahip, pek güzel olmayan bir kızdı; daha çok anneye çekmişti. Annesi gibi zayıf ve uzundu. Ancak, damatla olan karşılıklı bakışmalarından, mutlu oldukları anlaşılıyordu. Birbirlerine âşık gibi görünüyorlardı.

Farkında olmadan biçimli dudaklarında bir alay belirdi genç adamın. Aşkın varlığına hiç inanmazdı. Kadınlardan o kadar çok kazık yemişti ki artık inanması da imkânsızdı. Yakışıklılığından daha çok, parasının ilgi gördüğünü anlayacak kadar akıllıydı. Otuz beş yaşında bir adam için yeterince şey görüp geçirmişti. Akıllanmıştı. En azından parası sayesinde evlilikten de şu aşk zırvalarından da uzak kalıyordu.

Cengiz, onun oturduğu masaya doğru yönelmişti. Ter içindeydi. Ağustos ayının sonları için hava doğal olarak sıcaktı. Düğün açık havada olmasına rağmen, biraz ilerideki denizin nemi her yeri

sarmıştı. Hele de her dansta piste çıkan bir baba olarak, Cengiz'in bu kadar terlemiş olması çok normaldi. Adam, terli alnını kalın bir havlu peçete tomarı ile silerken keyifli görünüyordu.

"Of! Çok yoruldum!" dedi, genç adamın yanındaki boş sandalyeye otururken.

"Normal..." diye homurdandı. "Biraz daha oynasaydın, kalp krizi geçirecektin! Elli beş yaşındasın!"

Adam güldü. "Elli dört!" diye düzeltti. Gözleri, pistte oynayan kalabalığın üzerindeydi. Gelin ve damadı ortaya almışlar, tempolu bir müzik eşliğinde dans ediyorlardı. "Hem ülkenin en ünlü doktoru olarak sen çabucak yardımıma koşardın." dedi keyifle.

"Ben kalp doktoru değilim." Sesi her zamanki gibi kuruydu. Cengiz onun bu ruhsuz hallerine alışıktı.

"Olsun. Beyin cerrahımız Zafer Atalay'ın basit bir kalp krizini çok başarıyla yöneteceğini biliyoruz. Hem buradaki tek doktor sen değilsin."

Gerçekten de o gece düğüne, hastaneye ait bazı doktorlarla birlikte, Cengiz'in arkadaş grubundan pek çok tıp uzmanı katılmıştı. Zafer hemen hemen hepsini tanıyordu. Bu camiada genelde herkes birbirini tanırdı. Düğün salonuna geldiğinde çoğu ile selamlaşıp bazıları ile kısaca konuşmuştu. Ancak sonra ortağının kendisi için ayırtmış olduğu küçük bir masada tek başına oturmayı tercih etmişti. Kenarda ve daha sakindi. Masada ona aileden iki yaşlı kadın eşlik ediyordu. Genç adam bir selamın dışında onlarla da hiç konuşmamıştı. Onun pek insan canlısı olmadığını çevresindeki herkes bilirdi. İşinde ne kadar becerikli ise, insani ilişkilerinde de o kadar zayıftı. Kendisi için bazen kibirli, sinir ve hatta despot dendiğini bile duymuştu. Pek aldırmıyordu. Kimsenin sempatisine ihtiyacı yoktu. Kimsenin sevgisine de ihtiyacı yoktu.

"Takı töreni ne zaman başlayacak?" diye sordu kuru bir sesle. Müzik biraz yavaşladığı için çok bağırmasına gerek kalmamıştı. Evlenen çiftler bir şeye hazırlanıyor gibiydi.

"Birazdan!" dedi Cengiz, pisttekileri izlerken. Herkes oturduğu yerlere geri dönmeye başlamıştı. Yan gözle Zafer'e baktı. "Ne oldu? Sıkıldın mı?" diye sordu alayla.

"Düğünleri çok ilgi çekici bulmadığımı bilirsin."

"Biraz toplum içine karışmak seni öldürmez. Bu şekilde gidersen kendi düğününe gelecek adam bulamayacaksın!"

"Kendi düğünüm mü?" Dudak büktü. "Ben evlenmeyeceğim ki! Allah korusun!"

"Ha ha! Güldürme beni! Elbette evleneceksin! Ben bile yeniden evlenmeyi düşünüyorum. Boşanalı beş sene oldu. Yalnızlık sıkıcı olmaya başlıyor bir yerden sonra. Geçici ilişkiler de öyle."

"Sen evlen. Benim henüz öyle bir niyetim yok. Yalnızlığımdan da geçici ilişkilerimden de memnunum."

"Saçmalama!" dedi adam biraz daha ciddi bir sesle. "Ben senin yaşındayken üç çocuğum vardı. Kızım Şenay evleneli çok oldu. Halise de evleniyor. Murat bile üniversiteyi bitirdi." Gözleri, pistte oynayan oğluna kaymıştı. Murat da babası kadar yakışıklıydı. Yirmi üç yaşındaydı. Cengiz gibi doktor olacağına Maden Mühendisi olmayı tercih etmişti. "Zaman su gibi akıyor. Dikkatli olmazsan ... mutluluğu kaçırabilirsin."

"Mutluluktan bahseden adama bak hele! Sen boşandın. Hatırlatırım!" Sesi umursamazdı.

"Allah'ın takdiri. Şebnem ile çok güzel günlerimiz oldu. Ne yazık ki yürümedi. Biz sizin gibi değildik. Çok genç yaşta, görücü usulü evlendik. Birbirimizi hiç tanımıyorduk. Aramızda sevgi yoktu. Uzun süre devam ettirmek için uğraştık ama olmadı. Şebnem, İstanbul'un karmaşasına hiçbir zaman alışamadı. Kasaba kızı olmayı ise hep sevdi."

"Bunları biliyorum..." dedi Zafer. Cengiz ile altı yıldır ortaktılar. Onun hakkında bilmediği pek bir şey yoktu. İzmir'in bu sevimli kasabasına dönen Cengiz'in karısı, şimdi kızının düğününde

gayet mutlu görünüyordu. Halise'nin kasabalı bir avukatla evlenecek olması da kadını ayrı mutlu etmiş olmalıydı.

"Sizler şanslısınız..." dedi Cengiz. "Seveceğiniz birisini bulmak, aranızdaki elektriği test etmek için her türlü imkânınız var. Bizim zamanımızda bu işler daha zordu. El ele tutuşmak bile hayaldi."

"Artık el ele tutuşmaktan öte şeyler yapılıyor." dedi Zafer, düz bir sesle. "Bu zamanda masum bir kız bulmak artık çok zor."

"Evleneceğin kız masum olsun mu istiyorsun?"

"Dedim ya... Çok zor."

"Eski kafalı bir adam olarak bekâretin önemli olduğunu düşünürüm ama zamanın değiştiğini de kabul ediyorum. Masumluk artık tende değil. Kafada..." Eliyle önce kafasını, sonra göğsünü gösterdi. "Kalpte!"

"Evet, öyle. Ben de zaten bekâreti kastetmiyorum. Dediğin manada bile, yani kafası ve kalbi masum olan çok fazla kadın tanımadım. Sanırım benim şansıma hep kurnaz ve para avcısı kadınlar düştü."

Cengiz sırıttı. "İstersen sana da bu kasabadan bir kız bulalım. Eminim hâlâ sendeki yakışıklılığı fark edecek birkaç masum kız kalmıştır."

Genç adam, gözlerini etrafında gezdirdi. Düğün salonundaki pek çok kadının göz hapsinde olduğunun farkındaydı. Çoğu da bu turistik kasabanın yapısına uygun olacak şekilde çok şık giyinmişlerdi. Yaza uygun ince ve açık kıyafetler, biçimli vücutlarını ortaya çıkarıyordu. Bazıları, kuaförde özenle yapılmış saçları ile işi o kadar abartmıştı ki gelinle yarışır durumdaydı. Büyük ihtimalle arkadaş grubu veya akraba gibi bir şeylerdi.

"İlgimi çekmiyor!" dedi soğukça. "Sanırım bazı ihtiyaçlarım için çıkarcı ve masum olmayan kadınları daha ilginç buluyorum."

"Ruhsuz!" dedi Cengiz gülerek.

Zafer gülümsemeden bakıyordu. "Nihayet!" dedi ardından. "Takı merasimi başlıyor. Senin kızının düğünü de olsa, çok uzatmadılar mı?"

"Ne yapsın millet! Burası gibi tatil yörelerinde düğünler önemli bir eğlence kaynağıdır." Yerinden kalktı. "Görüşürüz. Ben de yanlarına gideyim." Eski karısı, kızının yanına geçmişti. O da piste doğru yöneldi. Birkaç dakika içinde takı için kuyruk oluşmaya başladı.

Zafer de yerinden kalktı. Bir an önce takıyı takıp buradan ayrılmak istiyordu. Bir arkadaş olarak görevini yerine getirmişti. Şimdi buradan ayrılma zamanıydı. Kuyrukta çok beklemedi. Takım elbisesinin cebinden çıkarmış olduğu altın bileziği elinde tutuyordu. Sıra kendisine gelince, önce damadın elini sıkıp ciddi bir yüzle tebrik etti, sonra gelini tebrik edip bileğine bileziği geçirdi. Kalın bilezik, genç kızın yüzünün daha da aydınlanmasına sebep olmuştu. Genç adam Cengiz'in eski karısı Şebnem'i de tebrik etti.

"Allah mesut etsin."

"Teşekkürler. İyi ki geldiniz Zafer Bey!" Kadının yüzü de kızı kadar tebessümle doluydu. Çok güzel bir kadın olmayabilirdi ancak bakışları ona sıcak bir ifade veriyordu.

Genç adam ortağının da elini sıktı. "Tebrik ederim. Birazdan ayrılırım ben. Pazartesi görüşürüz."

"Gece kalmayacak mısın?"

"Hayır."

"Bir otelde dinlensen iyi olur. O kadar yolu arabayla geldin. Şimdi geri dönmek riskli olur."

"Dönerim ben. Sorun olmaz."

"Emin misin?"

"Evet, görüşürüz."

Genç adam sonunda kendisini gürültüden uzak bir noktaya atabilmişti. Masasına geri dönmedi. Başka kimseye veda etmeden düğünden ayrılıp sessizliğe yöneldi. Otomobili çok uzakta değildi. Saatine baktı. On ikiye geliyordu. Yaklaşık beş yüz kilometre yolu

vardı. Şimdi çıksa, sabaha karşı orada olurdu. Pazar günü hiçbir işi yoktu. Biraz uyuyup dinlenebilirdi.

Beyaz renkli otomobiline bindiğinde, bir an için başını geriye atıp gözlerini yumdu. Sessizlik çok iyi gelmişti doğrusu. Böyle gürültülü ortamları sevmiyordu. İnsanlar böyle ortamlarda nasıl mutlu olabiliyordu, bilmiyordu.

Sonra ani bir refleksle gözlerini açtı ve motoru çalıştırdı. Yola çıksa iyi olurdu. Gözlerini yumduğu anda, üzerine bir yorgunluğun çöktüğünü fark etmişti. Vücudu tamamen gevşemeden toparlanmalıydı. Bu düğün epey yorucuydu.

Gaza basıp yola çıktı. Sakin bir kıyı şeridi yoluydu. Bu saatte fazla araç trafiği kalmamıştı. Anayola ne zaman çıkacağını bilmiyordu. Issız yolda yavaşça ilerliyordu. Camını indirip deniz kokusuna karışmış çam ağaçlarının kokusunu içine çekti. Klimanın serinliğiyle birlikte bu koku iyi gelmişti. İçeri dolan serin hava, ısınmış bedenini sarıyordu. Takım elbise giyme alışkanlığı bu sıcak havada bile devam ediyordu. Çok ender spor giyinirdi. Genellikle de evde, kimsenin olmadığı ortamda spor kıyafetler giyerdi ama çoğu zaman takım elbisesini üzerinden çıkarmazdı.

Gözü, otomobilinin dijital paneline takıldı. Kaşları çatıldı. Bir uyarı yazısı, dijital paneldeki radyo ekranının yerini almıştı. Lastiklerde hava kaybı olduğunu söylüyordu. Kahretsin! Gecenin bu saatinde lastiği patlamış olabilir miydi? Bu lastikler patlasa bile gidebilirdi aslında ama yine de bir kontrol etse iyi olurdu. Bol virajlı bu yolda, gecenin bu saatinde mahsur kalmayı hiç istemezdi doğrusu.

Sağ sinyalini verip uygun bir yere park etti. Çevrede, çatıları zar zor görünen birkaç evden başka bir şey yoktu. Epey karanlıktı. Otomobilden indi. Etrafında gezindi. Lastiklerde bir şey görünmüyordu, aşırı inme olan falan da yoktu. Kısa bir an düşündü. Lastiklerdeki basınç sensörü mü arızalanmıştı acaba?

Yeniden şoför kapısına geldiğinde, erkekçe bir dürtü ile gerildi. Bedenini saran bir tehlike hissiydi bu. Yalnız olmadığını hissetmişti. Bu izbe yerde her an her şey olabilirdi. Başını çevirdi. Gerçekten

de yolun diğer tarafında bir karaltı vardı. Gözlerini kıstı. Herhangi bir saldırıya karşı otomatikman hazırlandı. Ancak sonradan karaltının bir kadına benzediğini fark etti. Deniz tarafından esen rüzgârda saçları dalgalanıyordu. Yüzü görünmüyordu.

Kıpırdamadan duran kadına aldırmadan, otomobilin kapısını açtı. İçine bindi. Kapıyı çekerken, kadın da hareketlenmişti. Otomobile doğru yönelmişti. Cam açık olduğu için her an bir saldırıya maruz kalabilirdi. Dikkatli gözlerini, gelen kadının üzerine çevirdi. Bu saatte ve bu ıssız bölgede bir dilenci olması imkânsızdı. Bu aralar ortada çokça görülen evsiz göçmenlerden birisi olabilirdi.

"İyi geceler..." dedi kadın, biraz tereddütle. "Yardım edebilir misiniz?"

Onun göçmen olduğu konusunda yanılmıştı. Telaffuzu gayet iyiydi. Başını eğdi selamına karşılık. Konuşmadı. Elini ceketinin iç cebine atıp cüzdanını çıkardı. En küçük parası elli liraydı. Biraz fazlaydı ama şimdi ağlayıp sızlayan bir kadınla uğraşamazdı. Parayı çıkarıp uzattı.

Kadının karanlıkta yüzü görünmüyordu pek. Ancak irkildiğini hissetti.

"Yanlış anladınız..." dedi kadın. Genç adamın açık camına doğru biraz eğilince, yüzüne hafif bir ışık vurdu. "Beni de gittiğiniz yöne götürür müsünüz?"

Zafer, kısık gözlerle kadının yüzünü seçmeye çalışıyordu. Parayı uzatmaktan vazgeçip cüzdanına geri koydu. "Hayır!" dedi kuru bir sesle.

"Lütfen..." dedi kadın.

"Ne yöne gittiğimi ne biliyorsun ki?"

Kadın, bir an otomobilin burnunun çevrili olduğu tarafa baktı. Karanlık dar yolda tek bir araç bile yoktu. "Bu yöne değil mi?"

"Belki de biraz ileride konaklayacağım?" diye homurdandı genç adam.

Kadının başı bir an öne düştü. "Anladım..." Sesi soluktu. Bir adım geriledi.

Karşıdan bir araç göründü. Işıkları yola vurdu. Yanlarından geçip gidinceye kadar, Zafer de kadını incelemişti. Sandığından da gençti. Yirmi yaşın altında gibi duruyordu. Uzun saçları eğer rüzgârda dağılmamışsa, birisi fena halde hırpalamış demekti. Yanağındaki kızarıklığı görünce, tahmininde yanılmadığını anladı. Birisi bu kızı dövmüş müydü? Acaba karanlıkta saldırıya mı uğramıştı?

"Yanağına ne oldu?" diye sordu doğrudan.

Kız irkildi. Yanağının kızarmış olduğunun farkında olmadığı belliydi. Küçük eli yanağına doğru kalktı. Kendi tenine dokundu ve acıyormuş gibi elini geriye çekti.

"Kim vurdu sana?" diye sordu genç adam. Doktorluk içgüdüsü ile sormuştu. "Saldırıya mı uğradın?"

"Hayır..."

"İyi misin?"

"Evet... İyiyim."

Genç adamın gözleri bu sefer kıyafetinde gezindi. Üzerinde siyah bir eşofman ile siyah kolsuz bir penye vardı. Orta boylu, zayıf bir kızdı. Göğüsleri bile daha yeni gelişiyor gibiydi. Bu saatte bir çocukla uğraşamayacak kadar yorgundu. Saldırıya uğramamıştı işte! Belki erkek arkadaşı veya babası dövmüştü. Belki de karanlıkta kayıp yere düşmüştü. Daha fazlasını merak etmiyordu.

"Evine dön!" dedi kuru bir sesle. Kapının üzerindeki bir düğmeye basınca, otomobilin camı otomatik kapanmaya başladı. Kızın yüzü gittikçe silikleşti.

Genç adam gaza basıp otomobili yola çıkardı. Biraz gittikten sonra, bir an için aynadan geriye baktı. Kızın zayıf vücudu, kısa bir süre sonra karanlık içinde görünmez olmuştu.

Bir iki dakika sonra yolun solunda biraz eski bir benzinlik gördü. Yanındaki daha küçük bir yapının önünde bolca lastik vardı. Galiba lastik tamircisiydi. Burası işine yarayabilirdi. Ani bir kararla

sinyal verip benzinliğin içine girdi. Çok sakindi. Lastikçinin önünde durdu ama içeride kimseyi göremedi. Eski püskü kapısı da kapalıydı. Gözlerini etrafında gezdirdi. Kirli sakallı bir adam belirmişti ileride. Yanına yaklaşıyordu. Hiç de reklamlardaki gibi gülücükler atan, temiz yüzlü benzinlik çalışanlarına benzemiyordu.

Genç adam camı indirdi. "Lastiklerde bir sorun var sanırım. Lastikçi yok mu?" diye sordu.

"Evine gitti." Adamın sesi de kuruydu.

"Uzak mı evi? Çağıramaz mıyız?"

"Köyde oturuyor. Yarın da pazar, gelmez." Sustu. Karşılıklı bakıştılar. Sonra adamın gözleri, lüks otomobilin lastiklerinde gezindi. "Sorun ne?"

"Bilmiyorum... Sensör düşük hava uyarısı verdi. Lastikleri kontrol etmemi istiyor."

Adam rahat bir tavırla başını salladı. "Havası kaçmıştır. Bu araçlar belli bir basıncın altında uyarı verir. İlk kez mi oldu?"

"Evet... Daha yeni aldım arabayı. Huyunu suyunu pek bilmiyorum"

"Bunlar yirmi beş bar ile çalışır. Şişirirseniz sorun kalmaz. Sonra da hata mesajının gitmesi için sıfırlamanız lazım."

Zafer, bu öneriyi mantıklı bulmuştu. "Nerede şişirebilirim?"

Adam, başıyla diğer tarafı işaret etti. "Orada hava var."

Genç adam, otomobili onun gösterdiği yöne sürdü. Burnunu hava basma cihazının önüne getirdi. İnip cihazın yanındaki tabelaya baktı. Orada her lastik türü için basınç rakamları belirtilmişti. Adam haklıydı. Kendi aracının lastik ölçülerine yirmi beş bar basıncı uyuyordu. Karşılığı olan rakamı cihazın üzerindeki ok tuşları ile ayarladı. Hortumu çekip her lastiği tek tek şişirmeye başladı. Gerçekten de basınç epey düşmüştü.

Son lastiği şişirirken, gözü anayola takıldı. Zayıf bir karaltı, benzinliğin önünden geçiyordu. Onu tanıdı. Az önce yanına gelen genç kızdı. Hızlı hızlı yürüyordu. Bu karanlıkta ve bu ıssızlaşmış

yolda tek başına ne yapıyordu bu deli? Tecavüze mi uğramak istiyordu? Birisi yanında durup aracına çekiverse, hiçbir şey yapamayacak kadar zayıf görünüyordu.

Son lastiğin sibop kapağını kapadı. Doğruldu. Hava hortumunu da yerine astı. Otomobiline binip çalıştırdı. Ekrandaki mesaja baktı. Henüz kaybolmamıştı. Ekranda bir de sıfırlama ile ilgili bir yazı vardı. Ona bastı. Bir süre sonra ekrandaki hata mesajı yok olmuştu. İçi rahatladı. Otomobiller elektronikleştikçe, bazı şeyler garipleşiyordu.

Dışarıdaki adama yardımı için korna çalıp benzinliğin çıkışına yöneldi. Bir kamyon geliyordu. Onun geçişini bekledikten sonra arkasından yola çıktı. Sollanmayacak bir noktada olduğu için yavaş yavaş kamyonu takip ediyordu.

Yüz metre kadar gitmişti ki yolun solunda yürüyen kızı yeniden gördü. Neyse, akıllılık edip sol taraftan gidiyordu. Karşıdan gelen araçlar onu görüp çarpmazlardı hiç değilse. Yanından geçerken, onun, başının önde, dalgın bir hali olduğunu fark etti. Bir araç ona çarpmasa da o bir araca çarpacak gibi görünüyordu.

Frene basmasına sebep olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Belki onun dalgın hali, belki kaybolmuş görünümü veya belki de ayaklarında bir ayakkabı olmamasıydı.

Yalın ayak mıydı bu kız?

Onun başına bela olacağını içgüdüleriyle hissedebiliyordu. Hemen gaza basıp buradan çekip gitmeliydi. Alarm veren duyuları, içinde çok az kalmış insaniyet kırıntıları ile çarpışıyordu. Dişlerini sıktı. Parmakları direksiyonda tıngırdayıp duruyordu. Gaza basıp uzaklaşmalıydı! Hemen!..

Gözleri yan aynadan onu takip etti. Yaklaşmıştı epeyce. Yalın ayak olmasından dolayı hızı kesilmiş gibiydi. Camı indirip başını çevirdi.

Kız onun hizasına gelince iyice yavaşladı. Bir aracın yolun ilerisinde durması onu ürkütmüş gibiydi. O da tek tük aracın geçtiği

bu izbe yerde bir saldırıya uğrayabileceğini biliyordu. Ancak beyaz lüks otomobili ve içindeki asık suratlı adamı kısa bir süre içinde tanıdı. Durdu. Bakıştılar bir an.

Genç kız, buruk bir şekilde gülümsedi. "Eğer bir ikiziniz yoksa ... çok hızlı yürüyor olmalıyım!" dedi yavaşça.

Zafer'in gülümseyecek hali yoktu. Yorgun olunca iyice çekilmez bir adam olduğunu herkes bilirdi. Üstelik de açtı! Açken onunla kimse uğraşmaya cesaret edemezdi.

"Gel buraya!" dedi emredercesine.

Kız, yolun diğer tarafından otomobilin yanına geldi. Karşısında öylece, çaresizce durdu. Adamın ne diyeceğini merak ediyor gibiydi.

Zafer, hafif, zoraki bir nefes aldı. Halinden hiç memnun olmadığı belliydi. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Genç kız, otomobilin burnunun baktığı yönü işaret etti. "Bu yöne işte! Diğer taraf biraz ters kalıyor."

"Sana tecavüz edebilecek bir adama böyle şakalar yapmamalısın."

"Tipiniz pek tekin değil gerçekten ama ... böyle bir şeye tenezzül edecek birisi gibi de durmuyorsunuz." Gülümsemişti biraz hüzünle.

Genç adamın kaşları çatıldı. Tipi tekin değil miydi? Ne diyordu bu kız?

"Gel hadi. Araca bin... Ezileceksin!" dedi homurdanarak. Karşıdan bir kamyonun arkasına takılmış iki üç araçlık bir konvoy yaklaşıyordu.

"Tecavüz?" diye sordu kız, yarı şaka yarı ciddi.

"Şu anda imkânsız!" dedi adam, sinirli bir tonla. "Binmeyeceksen yola devam etmeliyim. Kötü bir yer burası. Arkadan gelen bir araç da her an bana çarpabilir."

Genç kız fazla düşünmedi. Otomobilin çevresinden dolaştı. Yolun kenarındaki otlar ayağına batmasın diye biraz dikkatliydi. Genç adam onun kapıyı açıp binmesini bekledi.

"Emniyet kemerini tak!" dedi sertçe.

"Beş altı kilometre ileride İzmir otoyolu var. Oraya çıkınca indirirsiniz beni zaten."

"Olsun! Sen tak yine de..."

Genç kız, kemeri çekip ince vücuduna sardı. Dilini yuvasına geçirdikten sonra belli etmeden çıplak ayaklarına baktı. Sonra arkasına yaslandı.

Genç adam, otomobili yavaşça hareket ettirdi. Aldırmıyor gibi görünse de kızın kendi çıplak ayaklarına baktığını görmüştü. En az üç dört kilometre yürümüş olmalıydı bu halde. Asfalt üzerinden yürüse bile, yolda pek çok yabancı madde vardı. Küçük taşlar, cam parçaları ve dikenler dâhildi. Tabanlarının durumu pek iyi olmamalıydı.

"Neden yalın ayaksın?" diye sordu düz bir sesle.

Genç kız başını ona çevirdi. "Öyle işte..." dedi, pek önemsemiyormuş gibi.

"Neden öyle?"

"Giymeye vakit olmadı!"

"Evden mi kaçtın?"

Kısa bir duraklamanın ardından, "Pek değil..." cevabı çıktı ağzından.

Genç adam, onun bu konuda konuşmak istemediğini anlamıştı. Umurunda değildi zaten. Kendisi bilirdi. Şu dar yoldan çıkıp anayola gelince, kızı indirirdi. Gaza bastı. Önündeki kamyonu yeniden yakalamıştı. Sollayıp geçti. Kız da düşüncelerine dalmış gibiydi. Sessizce ilerliyorlardı. Radyodan yayılan hafif müzik, sessizliği bir miktar kırıyordu.

Yolun tenhalığı yok olmuştu. Sağlı sollu yerleşim yerleri, hatta büyük fabrikalar görünüyordu. Birkaç dakika sonra ise İzmir'den Edremit yönüne giden otoyola çıkış kavşağına varmışlardı. Genç adam, kavşaktaki kırmızı ışıkta durdu. Yeşil yanınca, yeniden hareketlenip yönünü Edremit tarafına çevirdi. Balıkesir ve Bursa üzerinden İstanbul'a gidecekti.

"Burada durayım mı?" diye sordu ona.

Genç kız hafifçe başını eğdi. "Siz bilirsiniz."

"Nereye gideceksin?"

"Birkaç kilometre ileride amcamlar var. Onlara gitmeyi düşünüyorum."

"Yolumun üstü mü?"

"Evet..."

"Niye durmamı istiyorsun o halde?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Siz istediniz diye!" dedi genç kız. "Varlığım sizin canınızı sıkıyor sanırım."

"Yalın ayak yürüyen aptal bir kıza birkaç kilometre daha dayanabilirim." Gaza bastı yeniden. "Yaklaşınca söyle..."

"Peki. Teşekkür ederim." Gözleri yoldaydı. Gideceği yeri kaçırmak istemiyor gibiydi. Birkaç dakika sonra eliyle işaret etti. "Şurası..."

Bu dar bir köy yoluydu. Genç adam müsait bir yerde durdu. Küçük levhalara bakılırsa sadece iki köye doğru giden bir sapaktı. En yakın köy iki kilometre ileride görünüyordu.

"Amcanın evi nerede?"

"Size daha fazla zahmet vermeyeyim. Amcamın evi epey içeride... Bundan sonrasını yürüyerek gidebilirim."

"Sen bilirsin!" dedi adam. Gözü, izbe köy yolundaydı. Yol gerçekten de çok karanlıktı. "Köpeklere dikkat et..." Keskin kulakları, dışarıda havlayıp duran en az üç farklı köpek sesi algılamıştı.

Kapının koluna uzanan genç kız, bir an için durakladı. Bakışları önce adama, sonra köy yoluna çevrildi. Etrafta sopa olarak kullanabileceği bir şeyler bulabilir miydi acaba?

Onun duraklaması üzerine, genç adam hafif bir nefes almıştı. Kahretsin! Zaten başına bela aldığını biliyordu. Ne diye bu kızı otomobiline almıştı ki? Ayrıca ne diye kavşakta bırakmamış, buraya kadar getirmişti? Bunları yapmasaydı, şimdi buradan epey uzaklaşmış olurdu.

Direksiyonu çevirdi. "En iyisi seni ben bırakayım!" Dişlerini sıkmıştı. Neyse, birkaç dakika daha zaman kaybetse bir şey olmazdı. Otomobilini köy yoluna soktu. Yer yer bozuk, dar bir asfalt yoldu. Bakımlı olmaması haricinde, yalın ayak yürünemeyecek kadar da küçük taş parçalarıyla doluydu.

"Geldik..." dedi genç kız. Gözleri ilerideydi. Karanlık ağaçlar içinde bir çiftlik evi görünüyordu. Çevresi duvarlarla çevriliydi ve birkaç zayıf ışıkla aydınlatılmıştı. Köyün dışında izbe bir binaydı.

"Burası mı?"

Genç kız, başını salladı. "Kont Drakula'nın evine benzediğini biliyorum." Bir an durakladı. "Hoş, zaten amcam da ona benzer ama iyi birisidir." Elini kapının koluna attı. Açtı. İnmeden önce başını çevirdi. Hafif, buruk bir gülümseme ile baktı. "Teşekkür ederim. Aptal bir kız olduğum konusunda haklısınız. Bu gece bunun cezasını çekiyorum. Umarım siz de sağ salim gideceğiniz yere varırsınız." Genç adam bir şey demeden ona bakıyordu. Asık suratından ne düşündüğü hiç belli olmuyordu. Genç kız ondan bir tepki alamayınca, ayağını aşağıya attı. "Ben gideyim artık. Drakula beni bekler..."

Sonunda genç adam bir tepki vermişti. "Seni bekliyorlar mı gerçekten?" diye sordu.

"Sanırım bekliyorlardır. Abim veya babam telefonla bildirmişlerdir."

"Demek sanıyorsun?"

"Evet. İyi geceler."

Otomobilden indi. Kapıyı yumuşakça kapadı. Sonra hafifçe topallayarak çiftliğin kapısına doğru yürüdü. Biraz dinlenince, ayaklarındaki sızılar belirginleşmiş olmalıydı. Genç adam bir iki saniye onun uzaklaşmasını bekledikten sonra geri vitese taktı. Dar yolda U dönüşü yapabilmek için arkadaki bir boşluğa girdi. Sonra otomobilin burnunu geldiği yöne çevirdi. Dönerken, genç kızın bahçe dışındaki zili çaldığını ve beklediğini gördü.

Neyse, bundan sonrası ona kalmıştı. Artık sakin, sessiz, soğuk evine doğru yola çıkabilirdi.

Garipti ki normalden daha yavaş bir hızla ilerliyordu. Elli metre kadar uzaklaşmıştı. Dikiz aynasından kapının açıldığını, uzun boylu zayıf bir adamın dışarıya çıktığını gördü.

Sadece meraktan... Evet, sadece meraktan otomobilini durdurdu. Aynadan ikisini izliyordu. Adam kızı içeriye alacağına, kapıya dikilmiş, sanki içeri girmesini engelliyordu. Bir şeyler konuşuyordu hararetli bir şekilde. Genç kız bir şeyler söyledi ama adam reddeder gibi ellerini kaldırdı. Sonra Zafer'in hiç beklemediği bir şey yaptı. Geri çekilip demir kapıyı kızın yüzüne çarptı.

Genç kız, bir adım geriye sıçramıştı.

Zafer, onun boynunun üzüntüyle büküldüğünü, omuzlarının çöktüğünü zayıf ışıkta bile görebiliyordu.

Gaza basıp oradan gidebilirdi. En doğrusu da buydu ama meraklanmıştı. Bu kız ne yapmıştı da Drakula amcası onu içeriye almamıştı? Hem de bu saatte? Üstünde başında bir şey yokken! Ayakları çıplakken!

Eli otomatik vitese gitti. Kendisini ilgilendirmezdi. Kız her ne yapmışsa, hiç iyi bir şey olmamalıydı. Bu kadar terslendiğine göre! Demek ki evinden de böyle kovulmuştu. Hem de darp edilerek! Ayakkabısını giymesine bile izin verilmeden, yataklık kıyafetleri ile sokağa atıldığı anlaşılıyordu şimdi. O da dememiş miydi bir aptallık yaptığını!

Otomobilini hareketlendirdi. Yavaş yavaş uzaklaştı oradan. Aynadan kızı hâlâ görebiliyordu. Kapının önünden geri çekilmişti. Ancak bakışları kapıdaydı. Belki de olanlara inanamıyordu. Ne yapacağını bilemez gibi kollarını çaprazlamasına göğsünde kavuşturmuştu.

Sonunda görüntüsü tamamen silikleşti. Artık görünmüyordu.

Zafer, sadece bir saniye sonra aniden frene bastı. Otomobil sertçe durdu. Hafifçe kaymıştı dururken. Genç adamın uzun parmakları direksiyonda tıngırdıyordu. Kararsızdı. Daha çok gençti

bu kız! Her ne yapmış olursa olsun, böyle savunmasızca sokakta bırakılması doğru değildi. Kendisi gibi kalbi katılaşmış bir adam bile bunun yanlışlığını görebiliyordu. Üstelik içinde bulunduğu sıkıntılı durumda bile espri yapabilen bir kız olarak, normalden daha güçlü bir karaktere sahip demekti.

Otomobilini çevirdi. Yeniden eve doğru sürdü. Birkaç saniye sonra ev görünmüştü. Genç kız ise evin önünden ayrılmış, yolun kenarından topallayarak ilerliyordu ama çok çok yavaştı. Dalgın ve amacı olmayan bir tarzda yürüyordu. Gidip önünde yavaşça durdu. Camı indirdi.

Kız şaşırmış gibiydi. Ellerini ince beline dayadı. "Yolu mu karıştırdınız?" diye sordu gülümsemeye çalışarak. "Tam ters yöne gideceksiniz."

"Çok komik. Bin hadi..." diye homurdandı.

"Teşekkür ederim de... Neden?"

"Aptalca sorular sorma da bin hadi. Çok geciktim sayende."

"İlginiz için çok sağ olun ama ... bir süre yalnız kalmak istiyorum." Gözleri etrafta gezindi. Yakınlarda tek bir ev bile yoktu. Otomobilin farları haricinde, her taraf karanlıktı. Sanki ağaçlarla çevrili bu izbe yol, bir anda canlanacak gibiydi. Filmlerdeki gibi tüm ağaçların kötü birer canavara dönüşmesi an meselesiydi. Birkaç havlama, bu ürpertici manzarayı daha da güçlendiriyordu.

"Emin misin?" Genç adam dişlerini sıkmıştı. Bu küçük aptala daha fazla ısrar etmeyecekti.

"Evet..."

Genç adam önce sustu. Sonra dayanamadı. Âdeti olmadığı bir şekilde ısrarla sordu. "Yalın ayak ve bu karanlıkta? Öyle mi?"

Genç kız da durup yine karanlığa çevirmişti gözlerini. "Beni korkutmaya çalışıyorsanız, çok iyi başarıyorsunuz!" dedi sonra üzgünce. "... ama gerçekten sizinle gelmemin bir anlamı yok."

"Neden?"

"Kavşakta insem bile ... ne yapacağımı bilmiyorum. Ne param var ne başka bir şeyim."

"Kavşakta bırakmayacağım seni." Loş ortamda kızın yüzünde belirsiz bir şaşkınlık, tereddüt görülüyordu. "Bir karakola götürebilirim." dedi genç adam. "Ailenle ilgili sorunun her ne ise, onlar yardımcı olabilir."

"Hayır! Karakol olmaz."

"Kusura bakma ama elimden başka bir şey gelmez. Küçük bir kızın sorunlarıyla ancak polisler baş edebilir."

"Yirmi iki yaşındayım ben!" dedi genç kız, belirsiz bir gülümsemeyle. "Küçük değilim!"

"Yirmi iki mi? İlginç... On beş gibi duruyorsun. Bin hadi. Yolda konuşuruz. Açım ve sabrım gerçekten azaldı."

"Polis?"

Zafer, sesini çıkarmadan donuk bir şekilde ona bakıyordu. Genç kızın bakışları ise kararsızdı. Sonra çaresiz olduğunun bilinciyle, otomobilin burnunu dolaştı. Yan kapıyı açıp oturdu. Kapıyı kapatıp başını genç adama çevirdi.

"Tamamen size bağımlıyım artık efendim; ama ... ama tecavüz etmek yok." Zafer, daha ters bir bakış atınca da masumca gülümsedi. "Değil mi?"

Zafer, hafif bir nefes çekti içine. "Doğrusunu söylemek gerekirse bu gece sıcak bir kadının göğsünde uyumak güzel olurdu. Çok bunaltıcı bir gündü." Kemerini bağlamak isteyen genç kız belini gerince, diri göğüsleri meydana çıkmıştı. Genç adamın gözleri isteksizce o çıkıntılarda gezindi. "... ama seninkilerin bana bu keyfi vereceğini sanmam. Rahat ol."

Genç kızın bakışları, elinde olmadan kendi göğüslerine çevrildi. Sonra kemerini bağlayıp sırtını geriye yasladı. Gözleri dalmıştı bir an. Otomobil hareketlendiği sırada, yavaşça mırıldandı. "Belki de ... bunu denemeliyiz."

• • •

2. BÖLÜM

Genç adamın aklı başka bir şeydeydi. Şimdi onunla ne yapacağını düşünüyordu. Bir karakola götürmeyecekse, nereye götürecekti? Evine geri götürmeyi teklif edebilirdi. Nasılsa çok uzak değildi. Ancak onun eve geri döneceğini sanmıyordu. Belli ki ciddi bir sorun vardı. Ayakkabısını bile giymeden evden atılmış gibiydi. Parası olmadığını da söylemişti.

Kafası bunlarla meşgulken, genç kızın sözlerini ancak algılayabildi.

Belki de ... bunu denemeliyiz!

Yan gözle ona baktı. Kaşları çatılmıştı. "Efendim? Ne dedin sen?"

Genç kız suskun kaldı birkaç saniye. Sonra hafif bir nefes aldı. Bakışlarını genç adama çevirdi. "Yolda yürürken düşünecek çok zamanım oldu. Hiç param yok... Kimliğim yok... Telefonum yok... Giysilerim yok... Evden atıldığımı da eminim anlamışsınızdır. Kimse beni istemiyor."

"Bunu anladım da ... son sözlerini anlamadım."

Kızın yutkunduğunu görebiliyordu. Elleri kucağındaydı. Parmakları âdeta birbirleriyle boğuşuyordu. Saçlarının bir kısmı yüzüne dökülmüştü. Küçük eli kalkıp saçlarını kulağının ardına ittirdi.

"Göğsümde... Göğsümde yatmanıza izin verirsem..." Başını çevirdi. Gözlerini genç adamın sert yüzüne dikti. İçleri dolmuştu. "Bana kaç para verirdiniz?" diye tamamladı sözlerini.

Genç adam gaza bastı biraz daha. Hâlbuki anayol ayrımına birkaç yüz metre kalmıştı. "Hiç paran yok mu?"

"Sutyenimin içinde saklamayı beceremediğim için ... yok! Kaldı ki sutyenim de yok!"

"Ciddi ol biraz! Ne yapacaksın parayı?"

"Parayla ne yapılır ki? Lazım..." Hafif bir nefes aldı. "Halletmem gereken bir sürü sorunum var."

"Tanımadığın bir adamla birlikte olmana sebep olacak kadar büyük bir sorunun olamaz! Üstelik bu işten o kadar para kazanacağını sanmıyorum. Birkaç yüz lira ne işine yarar ki?"

Genç kız hayal kırıklığı ile başını önüne eğmişti. "O kadar az mı olur?"

"Ücra yerlerde daha ucuza yapanlar da bulabilirsin. Bu düşünceyi kafandan at. Ben evine dönmen konusunda ısrarcıyım. Madem karakol istemiyorsun."

"Dönemem..."

"Ne yaptın ki? Cinayet işlemediğine eminim."

"Keşke cinayet işleseydim. Bu daha kötü bir durum..."

"Nedir?"

"Boş verin..." Hafif bir nefes aldı. Gözleri camdan dışarıdaydı. "Birkaç yüz lira derken... Kaç tane yüz liradan bahsediyorsunuz?" diye yavaşça sordu.

Artık kavşağa gelmişlerdi. Genç adam kavşağa girmeden, bir kenarda otomobili durdurdu. Vücudunu hafifçe çevirip ona baktı. Anayoldan akan araçların ışıkları, genç kızın yüzüne vuruyordu. Çaresiz bakışlarla doluydu.

"Bu konuda ısrarcı mısın?"

"Çaresizim... Acil beş yüz liraya ihtiyacım var."

"Teklif ettiğin şeyin ciddiyetini biliyor musun peki?" diye sordu soğukça.

"Evet..." Genç adama baktı iri, üzgün gözlerle. "Ben bu kadar eder miyim sizce? İsterseniz... İsterseniz iki kere de ... yapabilirsiniz."

"Bakire değil misin? Daha evvel bir ilişkin oldu mu peki?"

"İstiyor musunuz, istemiyor musunuz?" diyerek inat etti genç kız.

Zafer, dişlerinin arasından homurdandı. "İstemiyorum!"

Genç kız, kısa bir duraklamanın ardından elini otomobilin kapı koluna attı. Açıp dışarıya çıkmaya niyetlendiği belliydi. "Peki, teşekkür ederim... Her şey için."

"Ne yapacaksın şimdi?"

Genç kız durakladı. Bu soru üzerine başını çevirdi. "Bilmiyorum..." Omuz silkmişti. "Sabah olsun bakarım ya da şanslıysam, İstanbul'a gidecek bir araç bulurum. Belki beş yüz lira bile kazanırım. Daha da iyisi, otoyolda bana çarpacak bir tır bulurum!"

"Saçmalama!" dedi Zafer, gayet sert bir sesle. "Böyle konuşursan seni doğruca bir karakola götürürüm. Onlar da seni eve, hiç olmadı bir barınağa teslim ederler." Genç kız suskun kalmıştı bu sert sözlerle. Genç adamın gözleri kısıldı hafifçe. "Niye İstanbul? Orada kimsen var mı?"

"Yok..."

"O halde niye İstanbul'a gitmek istiyorsun?" diye sordu Zafer.

"Orada okuyorum. İki arkadaş bir evde kalıyoruz."

"Ne okuyorsun?"

"İç Mimarlık."

"Kaçıncı sınıf?"

"Bu sene son..."

Genç adam sert yüz hatları ile kızı süzüyordu. Ne düşündüğü belli değildi. Sonunda başını eğdi hafifçe. "Peki! Şöyle yapalım. Ben çok açım. Önce gidip bir yerlerde yemek yiyelim. Sonra ben seni İstanbul'a bırakayım. Evinin önüne kadar değil tabii. İndiririm uygun bir yerde. Sonra, benden almadığın o parayı alırsın ve sanırım evine kadar gidebilirsin. Belki biraz daha fazla verebilirim."

"Siz de mi İstanbul'a gidiyorsunuz?" Kız şaşırmış gibiydi. "Plakanız Bursa olunca..."

"Arabayı Bursa'dan aldım. Galerinin sahibi, bir hastamdı."

"Siz doktor musunuz?"

"Evet..." Çok uzatmadan genç kızın fikrini öğrenmek istedi. "Ne diyorsun? Teklifimi uygun gördüysen, yola devam edebiliriz. Sayende çok geç kaldım."

Genç kız başını eğdi. "Evet... Evet, bu harika olur."

"Güzel..."

"... ama ... hâlâ para lazım." Sesi tutuktu. Elini kapı kolundan geri çekmişti. Şansını bir kere daha denedi. "İstenmeyecek kadar çirkin miyim?"

Zafer, otomobili dikkatli bir şekilde yola çıkardı. "Hayır! Sen çirkin değilsin ama ben böyle bir şey yapmak istemiyorum. Hele senin yaşındaki bir çocukla!" Sesi konuyu kapattığını gösteriyordu.

"Kaç yaşındasınız?" diye çekingence sordu genç kız.

"Otuz beş..."

Gözleri adamın saçlarında gezindi. "Yolun yarısı..." diye mırıldandı yavaşça. Şakakları kırlaşmıştı biraz ama aşırı değildi. Geri kalan yerler siyah görünüyordu. "O kadar yaşlı değilsiniz."

"Kendimi yetmiş yaşında hissediyorum." diye homurdandı Zafer. "Emniyet kemerini bağlasan iyi olur."

Gaza bastı. Otomobil kendisinden beklenen bir güçle öne fırladı. İkisi de konuşmuyordu. Genç kız, yanındaki asık suratlı adamın muhabbet etmeyi sevmediğini anlamıştı. Zaten kendisinin de konuşacak pek morali yoktu. Gözleri, akan yoldan yan cama kaymıştı. Dalgınca dışarıya bakıyordu. İstanbul'a gidince ne yapacağını hiç bilmiyordu. Hayatı karmakarışık olmuştu.

Biraz gittikten sonra genç adam sağ sinyalini yakıp bir dinlenme tesisine girdi. Oldukça kalabalıktı. Birçok yolcu otobüsü, özel araç ve hatta kamyonlar vardı. Bir an etrafına baktıktan sonra gözleri genç kıza döndü.

"Sen bekle bir dakika!" diye emretti. Otomobilden indi. Kız, onun ne yapacağını anlamaya çalışıyordu. Tesisin hediyelik kısmına uzun adımlarla gittiğini gördü. Bir sürü eşya dışarıya asılmıştı. Bir iki dakika sonra genç adam, elinde beyaz, yazlık bir çift sandaletle

geri geldi. Ne kadar da uzun boyluydu! Zayıf da değildi. Takım elbise ile epey yapılı görünüyordu. Yürüyüşü de çok esnekti. Boş zamanlarında spor yapıyor olmalıydı. Son derece sağlıklı bir adam olduğu öyle açıktı ki.

Otomobilin yanına gelen Zafer, genç kızın kapısını açtı. Sandaletleri uzattı.

"Giy şunları..."

Sandaletler oldukça sevimliydi. Mantar topuklu ve günlük kullanıma uygundu. Ucuz bir şey olmadığı da belliydi.

"Teşekkür ederim." dedi genç kız, ilk defa gerçek bir gülümseme ile. Minnet doluydu sesi. Genç adam ise asık suratıyla onu süzüyordu. Sevinciyle hiç ilgilenmediği belliydi. Sandaletleri ayağına geçirişini izledi. Tam gelmişti. Buna kız da şaşırmış görünüyordu. "Çok fazla kadına sandalet almış gibisiniz. Tıpatıp oldu!"

"Ayaklarını gördüm sadece. Müneccim olmaya gerek yok. İn hadi. Acıktım."

Genç kız, belirsiz bir iç çekti. "Azıcık daha kibar olsaydınız, çok hoş bir adam olacaktınız." Kendi kendine mırıldanır gibiydi. Aşağı indi. Ayakları yere ilk bastığı anda, oval yüzünde minik bir acı belirdi. Tabanları epey hasar görmüş olmalıydı. Bakıştılar bir an. Zafer, bir şey demeden onu süzüyordu. Genç kız, duruşunu dikleştirdi. Zafer'in uzun ama yavaş atılan adımları yanında, hafif sekerek yürümeye başladı. Dışarıda boş masalar vardı.

"Yemekler self servis sanırım. Sen otur, ben getiririm." dedi genç adam. "Etli bir şeyler olur mu?"

"Şey... Varsa tavuklu bir şeyler olsun. Zaten çok aç değilim."

Genç adamın servis alanına gidişini izledi. Yüzündeki gülümseme yok oldu. Yaşadıkları yeniden aklına gelmişti. Başı öne düştü. Bu olanlarla nasıl baş edecekti?

Birkaç dakika sonra, Zafer, elinde iki tepsi ile geri geldi. Birisini onun önüne bıraktı. Genç kız için güzel görünümlü but haşlama alırken, kendisine de kavurma tercih etmişti. Güzel kokular

çıkaran pilavların yanında salata ve meyve tabağı vardı. Birer kutu kola ile menüyü tamamlamıştı.

"Normalde iyi bir yerde yerdik ama..." diye başladı genç adam. Yerine oturup önce kalabalığı, sonra önündeki yemeği süzmüştü. "Bu saatte iyi bir lokanta için çok umudum yoktu. Ayağına giyecek bir şey almak için de en uygun yer burasıydı."

Genç kız gülümsedi. "Bence her şey harika görünüyor. Teşekkür ederim."

Elinde olmadan genç adamı süzmeye başlamıştı. Koyu, sert gözleri vardı. Siyah noktaların kırpıştığı kahverengi gözler... Uzun kirpikleri, kalın kaşları ile uyumluydu. Elmacık kemikleri hoş bir şekilde çıkıntılıydı. Dudakları dolgundu. Bu bir ihtiras belirtisi miydi? Köşeli çenesinin ortasında hafif bir gamze vardı sanki. Siyah saçları düzgünce taralıydı. Bu da disiplinli olduğunu gösteriyordu.

Normalden biraz daha uzun ve ... incelercesine bakınca, genç adamın gözleri kısıldı.

"Ne oldu?" diye sordu doğrudan.

Genç kız anlamamıştı. "Efendim?"

"Niye bana öyle bakıyorsun?"

Genç kızın yanakları kızardı hafifçe. Bakışlarını kaçırıp önündeki yemeğine çevirdi. "Bakmıyorum..." dedi yavaşça.

Zafer, sesini çıkarmadı. Yemeklerini karşılıklı ve hiç konuşmadan sessizce yediler. Genç kız, kamının aç olmadığını söylemişti ama belli ki yanılıyordu. Tabağındakileri silip süpürmüştü. Karpuz, kavun ve şeftaliden oluşan meyveleri atıştırırken, solgun teni biraz canlanmıştı. Yanağındaki darbe sonucu oluşan kızarıklık ise sadece dikkatli bakınca görülebiliyordu. Ortam artık daha aydınlık olduğu için eşofmanının tozlu olduğunu görebilmişti. Siyah bluzunun göğüslerine yakın bir kısmı da kirli görünüyordu.

"Adımı sormayacak mısınız?" diye sordu genç kız.

Genç adam, ilgisizce ona baktı. Kendisi pek meyve yememişti. Arkasına yaslanmış, garsonun getirdiği ılıklaşmış çayı yudumluyordu.

"Adınla hitap edeceğim bir ortam olacağını zannetmiyorum."

"Yani aslında merak etmiyorsunuz?"

"Sabaha ayrılacağız."

"Ya bana seslenmek zorunda kalırsanız?"

"Arabada mı?"

"Hişt, pişt, kız, gibi seslenmeler sizin için bile kaba olur."

Zafer'in gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı. "Zor durumda bir kız için böyle konuşmak çok cesurca değil mi sence de? Seni her an burada bırakıp gidebilirim."

"Beni bırakmazsınız..." dedi genç kız, içten bir sesle.

"Öyle mi?"

"Öyle! Bırakacak olsaydınız çok önceden yapardınız. Amcamın orada beklemezdiniz. Çekip gidebilirdiniz. Bana ayakkabı alıp yemek ısmarlamazdınız."

"Şansına çok güvenme!" diye homurdandı Zafer. Sinirlenmiş gibiydi.

"Evet, biraz huysuz bir adamsınız ama bence..."

"Uzatma istersen!" diye onun sözünü kesti Zafer.

"Eşiniz bir şey der diye mi bana böyle davranıyorsunuz?"

"Nasıl davranıyorum?"

"Size zorla yamanmış bir dilenci gibi. Bilmenizi isterim ki beni götürmek zorunda değilsiniz. Burada bırakabilirsiniz. Böyle bir mecburiyetiniz yok."

"Olmadığını biliyorum!" diye kuru bir sesle karşılık verdi Zafer. Bardağını masaya bıraktı. "Doyduysan kalkalım mı artık? Yorgunum... Senin bu iç bayan konuşmaların uykumu getirmeye başladı."

O ayağa kalkınca, genç kız da mecburen kalktı. Sessizce uydu adama. Zafer, birkaç adımda, bulundukları verandanın merdivenlerinden aşağıya indi. Biraz bekleyip onun gelip gelmediğini kontrol etti. Sonra onun yürüme hızına kendisini uydurdu mecburen. Hafif topallaması devam ediyordu. Büyük ihtimalle ayaklarının tabanları

sızlıyordu. Derisinin içine bir şeyler batmış da olabilirdi. Bir hastaneye mi götürseydi?

Otomobile bindikten sonra motoru çalıştırdı. Yine sessizce yol almaya başladılar. Gecenin o saatine rağmen otoyolun işlekliği hiç azalmamıştı. Çalan hafif müzik ve karşıdan vuran ışıklar, bir süre sonra genç kızın gözlerinin kapanmasına sebep oldu. Belki de yaşamış olduğu stres, böyle yorulmasına neden olmuştu.

Onun uyukladığını fark eden Zafer, müziğin sesini biraz kıstı. Gözleri yoldaydı. Kendi üzerine de bir ağırlık çökmüştü. Yedikleri yemeğin etkisi olmalıydı. Önceki gece doğru düzgün uyumamıştı. Uzun süren bir ameliyatı vardı ve gece geç saatte bitmişti. Üstelik sabah erkenden de acil bir ameliyat için çağrılmıştı. Sonra da kalkıp buraya gelmişti.

Otomobilini yol ayrımından Balıkesir'e çevirmek yerine, ani bir kararla Akçay'a doğru devam etti. Genellikle yerli turistlerin geldiği bu ilçeyi seviyordu. Yalnız başına tatil yapmak istediğinde, öncelikle burasını tercih ederdi. İstanbul'a yakın olan diğer tatil yöreleri, nefes alınamayacak kadar kalabalıktı. Akçay'a girdiğinde, cadde boyunca ağır ağır ilerledi. Gözleri etrafında geziniyor ve bir park yeri arıyordu. Neyse ki caddelerdeki işleklik azalmıştı. Bir iki saat sonra herkes evine çekildiğinde daha da sakinleşirdi.

Boş bir yer bulunca, otomobili yanaştırdı. Motoru stop ettirdi. Kapıyı açıp dışarıya çıktı. Esmer kız hâlâ uyuyordu. Etrafına bakındı. Bir eczane arıyordu. Burayı iyi bildiğini düşünürdü hep ama şimdi aradığı yerin nerede olduğunu bilememesi çok ilginçti. Daha önce bir eczane hiç lazım olmamıştı. Biraz daha dikkatli olmalıydı böyle konularda.

O sırada karşıdan bir çiftin geldiğini gördü. Kendi boyunda bir adam ile uzun kahverengi saçları olan çok güzel bir kadındı. Karı koca gibi görünüyorlardı. Kadın huzurlu bir şekilde adamın koluna girmişti. Parmağındaki zarif evlilik yüzüğü, loş ortamda bile hemen belli oluyordu.

"Affedersiniz!" dedi adama doğru. "Bir eczane bakıyordum da. Yakınlarda bir eczane biliyor musunuz?"

Adam onun karşısında durdu. Derin mavi gözleri vardı. Gerçekten çok yakışıklı bir adamdı. "Evet. Şu arka sokakta, denize yakın bir tane var ama bugün kapalıdır."

"Olsun. Nöbetçi eczaneyi öğrenebilirim hiç değilse. Teşekkürler."

Onun yanındaki genç kadın, bir an düşünür gibi olmuştu. "Yavuz!" dedi kocasına. "Koza Eczanesi açıktı. Bugün annene tansiyon ilacı almıştım. Hafta içi almayı unutmuş."

Adam, anlamış gibi başını salladı. Gözleri Zafer'e çevrildi. "Bu yolu dosdoğru takip edin. İleride iki yolun birleştiği köşede Koza Eczanesini göreceksiniz."

"Teşekkür ederim."

Onları selamlayıp yanlarından uzaklaştı. Böyle güzel çiftler pek sık görünmüyordu. Giderken otomobilin kapısını kilitlemeyi de unutmamıştı. Şu aptal kız uyanırsa, neler olduğunu anlardı inşallah. Uzun adımlarla yürürken, aradığı eczaneyi hemen buldu. Zaten üzerinde kocaman bir pano, açık olduklarını belirtmek için kıpkırmızı yanıyordu. İçeriye girip eczacıya istediklerini söyledi. Alacaklarını aldıktan sonra otomobile geri döndü. Kız hâlâ derin derin uyuyordu. Epey sessizdi.

Otomobile binip yola çıktı. Akçay'a geldiği zaman kaldığı bir otel vardı. Çok büyük bir otel değildi. Lüks de değildi. Buraya geldiğinde, aradığı şey lüks değildi çünkü. Dünyanın her ülkesindeki lüks otellerde kalmıştı. Bu otel dinlenmek içindi. Yeterince temiz ve sessizdi. En iyi yanı, şehir merkezinden biraz uzakta olmasıydı. Kafa dinleyebiliyordu. Genç adam, her akşam yaya olarak merkeze gider, biraz dolaşır ve sonra yine geri dönerdi.

Otelin önünde durdu. Küçük parkına girerken, otomobil biraz sallanmıştı. Genç kız hafifçe kıpırdandı. Sonra gözleri aralandı. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi yan camdan dışarıya baktı. Sonra

da genç adama, "Ne oldu?" diye sordu uykulu bir sesle. "Burası ... neresi?"

"Akçay!" dedi genç adam, kuru bir sesle. "Nüfus cüzdanın yanında mı?"

Kızın gözleri otelin üzerine çevrilmişti şimdi. Dört katlı, modern bir oteldi.

"Yok. Almaya fırsatım olmadı haliyle!" dedi yavaşça. "Ne yapacağız burada?" Uyurken kaykılmıştı biraz. Oturuşunu düzeltti.

"Yatacağız!" dedi Zafer, yine düz bir sesle. "İn hadi!"

"Ya..Yatacak mıyız?" diye kekeledi genç kız. "Yoksa?.."

"Hayır!" Genç kızın neyi sorduğunu anlamıştı. Aynı şeyi planlamadığı için, hakkında böyle düşünülmesi onu sinirlendirdi. "Şu an aklındaki gibi bir şeyle ilgilenmiyorum. Benim de üzerime bir yorgunluk çöktü. Kaza yapmak istemiyorum. Bu gece biraz dinlensem iyi olacak."

"Param yok..." dedi genç kız, alçak sesle. "Biliyorsunuz!"

"Otel paranı ben veririm. Nasılsa daha fazla başıma bela olamazsın!"

Kızın gözleri önce hafifçe irileşti. Üzüntü bulutlarıyla doldu. Sonra dudakları kıpırdandı. "Özür dilerim. Masraf yapmak zorunda değilsiniz. Ben... Ben araçta da uyurum. Tabii siz izin verirseniz!"

"Saçmalama da in aşağıya..."

Otomobilden inen genç adam, onu beklemeden otelin giriş merdivenlerine yürüdü. Zaten birkaç basamaktı. Elinde az önce eczaneden almış olduğu poşeti tutuyordu. Verandada durup arkasına baktı. Kız, otomobilden inmişti. O inince uzaktan kumanda ile kapıyı kilitleyip otele girdi. Doğruca resepsiyona yürüdü. Parlak granit zemin üzerinde, rahat ayakkabıları hiç ses çıkarmıyordu.

Resepsiyonda oturan çocuğu tanıyordu. Teni bayağı koyu olan bir gençti. Çingene kökenli olduğunu biliyordu. Siyah gözleri pek zekice bakmasa da gülüşü içtendi. Geceleri genellikle o nöbetçi kalırdı.

Çocuk da onu tanımıştı. "Zafer Bey!" dedi yerinde doğrularak. "Hoş geldiniz!"

"Hoş bulduk İsmail!"

"Sizi görmek sürpriz oldu. Geçen hafta ayrılırken bir şey dememiştiniz."

"Yolum düştü işte. Bir düğünden dönüyorum ama yoruldum. Yeriniz var mı?"

"Var ama her zamanki odanız değil. Öğlen haber verseydiniz, o odayı ayarlardım."

"Sorun değil. Aniden oldu." O sırada arkasında bir hareket hissetti. Başını çevirdi hafifçe. Gözünün ucundan genç kızın içeriye girdiğini gördü. Çok ilgilenmeden İsmail'e döndü. "Aslında bana iki oda lazım."

Çocuğun gözleri, ikisi arasında gezindi bir an. Sonra dudakları üzüntü ile kısıldı. "Çok üzgünüm inanın Zafer Bey! Sadece bir odamız var."

"Bir mi?"

"Kalabalık bir öğretmen grubu geldi." dedi çocuk, pişmanlıkla.

Sanki o grubun gelmesine kendisi sebep olmuş gibi üzgündü bakışları. Zafer'in yüzü asılmıştı. Yanına gelen genç kıza baktı. Uykulu gözleri ile çaresiz bir hali vardı. Yüzü daha önce bu kadar beyaz mıydı acaba? Hasta gibi göründü bir an gözüne. Hafif bir nefes aldı.

Dönüp İsmail'e cüzdanından çıkardığı paraları uzattı. İki kişilik bir odanın fiyatını biliyordu. "Tamam! Bir oda da olur." Cüzdanın içinden fazladan bir yüzlük daha çıkardı. Onu da önüne koydu. "Benim kimlik bilgilerimi biliyorsun!" dedi. "Misafirim hazırlıksız evden ayrıldığı için nüfus cüzdanı yanında yok!"

İsmail, durumu tam anlamamıştı. Zafer'in otele her zaman yalnız geldiğini, sevgili getirmediğini bilirdi. Üstelik üstü başı basit görünümlü bu kız, bu zengin doktorun hoşlanacağı bir tipe benzemiyordu.

"Evet... Evet, tabii Zafer Bey!" dedi ekstra yüz liranın teşvik edici etkisi ile. Eğilip birkaç saniye sonra alttan bir yerden bir oda kartı çıkardı. "Dördüncü kat, dört yüz dört numara." dedi. Sonra onların asansöre doğru uzaklaşmasını izledi. Genç ve hormonları çalışan bir delikanlı olarak, genç kızın ince belini ve eşofmanın gizleyemediği yuvarlak kalçalarını süzdü. Onun hafifçe topallaması da dikkatini çekmişti. Ne olduğunu anlayamadığı için omuz silkip yerine geri oturdu. Kaldığı yerden televizyon izlemeye devam etti. Bir yandan da deftere genç adamın otele girişini not alıyordu. Tabii ki güzel, esmer kızı yazmaya gerek yoktu.

Asansörden çıkan Zafer, odalarının ne tarafta olduğunu tahmin edebiliyordu. Kendisi de genellikle üçüncü katta kalırdı. Halıların üzerinde yürüyüp, numarası mor ışıkla aydınlatılmış odanın önüne geldi. Kartı kapıdaki kilide tuttu. Minik bir uyarı sesinin ardından, kilitteki kırmızı ışık maviye dönüştü.

Genç adam, içeriye girip kartı yuvasına taktı. Oda hemen aydınlanmıştı. Genç kız da ardından içeriye girdi. Gözleri, Zafer'in geniş sırtından odanın içine kaydı. Yerler halı kaplıydı. Orta boy bir LED televizyon duvardaydı. Önünde bir koltuğun durduğu camlar kapalıydı. Ahşap kenarlıklı koltuk, epey rahatsız görünüyordu. Bir tane de sandalye vardı odada. Zafer, kalın perdeleri çekerek, muhtemel bir dışarıdan görünmeyi engelledi.

İkisi de aynı anda yatağa baktı.

Kocaman, beyaz örtülü bir yataktı. Dört tane oldukça rahat görünümlü yastık güzelce yerleştirilmişti. Yatağın baş tarafında, duvara sabitlenmiş gece lambaları vardı. Yine bir tarafındaki komodinin üzerinde kalem, kâğıt ve tuşlu telefon dururken, diğer taraftaki komodinin üzerinde bir şişe içme suyu ve temiz bir bardak vardı.

"Banyoya gidip bir duş al!" diye emretti genç adam. Sonra elindeki poşeti kaldırdı. "Sen uyurken ayağın için ilaç aldım. Bu gece temizlenmezse yarın iltihap kapıp daha kötü olabilir."

Genç kızın çekingen bakışları, onun elindeki poşetten adamın sert gözlerine çevrildi.

"Ne oldu? Birden cesaretini mi kaybettin?" diye sordu Zafer.

"Sadece ... çok değişik birisi olduğunuzu düşündüm." diye mırıldandı genç kız.

"Öyle mi?"

"Evet ... ve cesaretimi kaybetmedim. Sizden korkmuyorum!"

"Niye?"

Genç kız, narin omuzlarını silkti. "Bilmiyorum! Korkmuyorum işte! Sanırım... Sanırım benden hoşlanmadığınızı hissettiğim için."

Genç adam, onu süzdü bir an. Uzun saçları, oval yüzü ile güzel bir kızdı. Gözleri garip bir şekilde buğuluydu. Yorgunluk mu bu etkiyi veriyordu? Yaşadığı üzüntü mü? Yoksa doğal hali mi böyleydi? Dudakları dolgundu.

"Birbirimizden hoşlanmamız gerekmiyor!" dedi donuk bir sesle. "Git duşunu al. Sonra da ayağına bakalım. Şu kirli elbiselerini de yine giyme. Her yeri toz toprak olmuş!"

"Çıplak mı yatacağım?" diye biraz şaşkınca sordu genç kız. "Sizden korkmasam da ... tek yatak olduğunun ve sizin ... çok iri olduğunuzun farkındayım."

"Havlunla yatarsın."

"Gece çok dönerim ama ben..."

Genç adam, öne doğru bir adım attı. Sinirlenmiş gibiydi. Başını eğip tepesinde dikildi. "Bak kızım!" dedi sertçe. "Senin keyfin olsun diye koltukta falan uyuyacak değilim. Gördüğün gibi koltuk da çok dandik... Çok istiyorsan kendin orada sabahlayabilirsin. Benim bu gece tek istediğim şey, rahat bir uyku. Aptal bir kızla seks yapmak değil!"

"Anladım ya!.." dedi genç kız, masum bir ürkme ile. "Neden kızıyorsunuz ki!"

"Kızmadım!"

"Bakışlarınız öyle demiyor. Canımı yakıyor emin olun!"

"Bence çok normal ve gayet sabırlı bir şekilde bakıyorum!" diye homurdandı genç adam. "Şimdi git hadi..." Eliyle banyoyu işaret etmişti. "Uykum geldi."

Genç kız, ikiletmeden banyoya doğru yöneldi. Kapısını eliyle ittirdi. İçeriye girmeden önce başını çevirip adama baktı. Ceketini ve kravatını çıkartan genç adam, onunla ilgilenmiyordu bile. Kararsızca durakladı. Bu katı görünümlü adamın içinde fazla yumuşak bir yan kalmamış gibiydi; fakat iyi birisi olduğunu düşünüyordu. Hakkında yanılıyor olabilir miydi? Gecenin bir yarısı ona tecavüz etmeye kalkarsa ne olacaktı? Belki de öldürürdü!

"Zeynep..." dedi yavaşça.

Zafer'in başı ondan yana çevrildi. "Efendim?" diye sordu anlamadan.

"Adım Zeynep Yakacı. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Zafer Bey!"

• • •

3. BÖLÜM

Genç adam, yatağa uzanmıştı. Sırtını yatağın yumuşak yastıklarına dayamıştı. Gömleğini çıkarmış, kumaş pantolonu ve beyaz atleti ile duruyordu. Çalıştırdığı klima, odanın sıcaklığını yok etmişti. Gözlerini televizyondaki gece haberlerine dikmişti. Artık haberlerde iyi bir şey duymak mümkün değil gibiydi. Sürekli sıkıntılı şeylerle doluydu gündem.

Banyo tarafından bir hareket hissedince, başını çevirdi. Kız dışarıya çıkmıştı. Zeynep... Demek kızın adı buydu? Kabul etmeliydi ki değişik bir kızdı. Yeşil beneklerle dolu o kocaman gözlerinde bazen sevimli bir cesaret pırıltısı oluşuyordu. Üzgün olmadığı anlarda neşeli bir kız olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Vücuduna sıkıca sardığı beyaz havlu ile şimdi daha kadınsı ve olgun görünüyordu. Göründüğü kadar küçük değildi gerçekten. Demek yirmi iki yaşındaydı ha? Havlu, göğüslerini başarıyla örtüyordu ama alt taraftan bacaklarının çoğunu açıkta bırakmıştı. Kısa gelmişti biraz. Islak saçları da küçük bir havlu ile sarılmıştı.

Genç adam, yerinden doğruldu. Ayağa kalktı. Yatağı işaret etti. "Uzan..."

Zeynep, onun bakışları ile biraz utanmış gibiydi. Otele ait kullan at banyo terlikleri ile onun yanından geçti. Yatağın kenarına oturdu. Sonra yatağa doğru kendisini bıraktı. Sırtı, arkadaki yastıklara dayanmıştı. Yarı oturur bir vaziyette olmasına rağmen, havlusu biraz yukarıya kaymıştı. Zafer, kenardaki sandalyeyi çekmeye gerek görmeden yatağa, ayakucuna yerleşti. İnce ayak bileklerinden birisini tuttu. Biraz kaldırıp ayağının altına baktı. Havlunun kahredici bir şekilde sıyrılıp, iç kısımlara kadar güzel şeyler

gösterdiğine dikkat etmemiş gibi görünüyordu. Zeynep, eli ile havlunun alt kısmını bastırdı. Kızarmıştı iyice. Bir erkeğin, açık bacaklarının arasında ve bu kadar yakınında olmasına pek alışık değildi. Kendi çıplaklığının ona cazip gelmediğini anlıyor olsa bile, vücudu buna tepki veriyordu.

Zafer, genç kızın küçük ayak tabanının bir sürü küçük kesikle dolu olduğunu görebiliyordu, hatta bazıları şimdiden mikrop kapmıştı. Hafifçe sulanmış ve rengi değişmişti. Dikkatli bir şekilde inceledi. Olması muhtemel taş ve cam parçacıklarını aradı. Çok yumuşak hareket ediyordu. Bir kıymık ve küçük bir parça cam vardı gerçekten de. Eczaneden almış oldu cımbız ile her yarayı tek tek kontrol etti. Sonra pomadın üzerine temizleyici bir sıvı döküp ayağının altını güzelce sildi. Kullandığı bu ilaç, mikropları öldürürdü. Bir krem ile üzerinden geçerken, o zamana kadar acısını belli etmeyen Zeynep irkildi. Ayağını hafifçe geri çekmişti.

"Kıymık mı kalmış?" diye merakla sordu Zafer. Kaşları çatılmıştı.

Genç kız utanarak, ne olduğunu açıklamak zorunda kaldı. "Hayır, gıdıklanıyorum..." dedi yavaşça. Tatlı bir şekilde gülümsedi. "Özür dilerim."

"İyi... Acıdığını zannettim."

"Pek acımıyor. Eliniz çok hafif Doktor Bey!"

Genç adamın kremi sürmeye devam etmesi ile gözlerini yummuştu. Hissettiği hafif gıdıklanmanın etkisi ile bacaklarının biraz daha aralandığının farkında değildi. Zafer'in gözleri, elinde olmadan havlunun izin verdiği derinliklere kaydı. Bacakları biçimliydi. Bembeyaz bir teni vardı kızın. Morluklar hariç, beyaz ve pürüzsüz... Bir iki yerinde ciddi morluk oluşmuştu. Babası veya ağabeyi ona tekme atmış olabilirdi. Belki de kendisi kayıp yere düşmüştü.

Havlu o kadar cömertçe aralanmıştı ki pürüzsüz baldırlarını, diri kalçalarının alt kısmını ve hatta gölgede kalan özel kıvrımlarına kadar her şeyi birkaç saniye için gömüştü.

Bir erkek olarak yutkunması gayet normaldi. Gözlerini çekici ayrıntılardan kaçırdı. Bunu bilerek mi yapıyordu acaba? Kendisini cezbedip sevişerek biraz para koparmak mı istiyordu?

Zeynep, onun neler gördüğünü bilemezdi ama tedbirli olmak hissi ile bacaklarını yeniden kapamıştı. Bir ayağı adamın kucağındayken bu çok zordu. Havlu tamamen açılacak olursa, işi işti.

"Hiç de deniz kenarında yaşayan bir kız gibi değil cildin!" dedi Zafer. "Yüzmez misin?"

"Bu sene pek yüzmedim..." dedi Zeynep, onun dikkati karşısında. Tüm vücudunun tek renk olmasının bir sebebi vardı. "Staj yaptım tüm yaz. Çok yorucuydu. Staj yaptığım şirket, hafta sonları bile çalışıyordu. Pazarları hariç. Bir gün için de Foça'ya gidip gelmeye değmezdi."

Genç adam, onun ayağını sargı ile dikkatlice sardı. Çok kalın tutmadı. "Sargıları sabah çıkarır, yeniden krem sürersin. Bir iki gün onlarla gez. Çok yürüme. Banyodan sonra yaralarının temiz ve kuru kalmalarını sağla." Zeynep, sessizce onaylamıştı. Genç adam, onun diğer ayağını aldı. Aynı işlemleri ona da uyguladı.

Zeynep yarı kapalı göz kapakları arasından, adamın işini yapışını izliyordu. Aslında genç adamın yaptıklarından ziyade, doğrudan kendisini süzüyordu. Onun bir kere bile gülümsediğini görmemişti. Yüzü şimdi de asıktı. Genç kızın ayağı ile ilgilenmekten memnun değilmiş gibiydi. Bir tutam gür saç, alnına dökülmüştü. Diğer ayağını da sarmak üzere hazırlanırken, karşısında yarı çıplak bir kadının olduğunu önemsemediği açıktı. Yine de Zeynep, aralanmış bacaklarının fazla ayrıntı göstermemesi için elinden geleni yapıyor, kendisini kasıyordu.

"Rahat dur..." dedi Zafer, onu uyararak. Ayağını bileğinden hafifçe çekiştirmişti.

"Havlum ... sıyrıldı." dedi genç kız. Eliyle havluyu aşağıda tutmaya çalışıyordu.

"Ben doktorum!" Genç adamın kaşları çatılmıştı.

"Ben de çıplağım!" İtirazı bile çok sevimliydi. Ancak Zafer'i kızdırmaktan başka bir işe yaramadı.

"Senin herhangi bir şeyinle ilgilenmiyorum küçük hanım! Sadece doktor olarak sorumluluk duyuyorum. Bu ilgimi yanlış anlama hatasına düşme!"

Genç kızın gözleri irileşti. "Ben mi? Hata mı?"

"Senin vücudunda benim bilmediğim bir ayrıntı yok."

"Ne doktorusunuz siz? Kadın doğum falan mı?"

Genç adam, onun ayağını sararken ters bir bakış attı. "Hayır!"

"Ya ne?"

"Ne kadar da çok konuşuyorsun sen çocuk!"

"Ben çocuk değilim Zafer Bey!.. Size söyledim. Yirmi küsur yaşında kocaman bir kadınım." Genç adam, sargı işini bitirmişti. Onun sözleri ile ilgilenmeden, çelik bir klipsle ucunu tutturduktan sonra kızın ayağını yatağa bıraktı. Zeynep, hemen bacaklarını sımsıkı kapayıp havluyu çekiştirdi. Ayağa kalkan adamın memnuniyetsiz yüzüne bakıyordu. "Gerçekten de merak ediyorum. Ne doktorusunuz?" diye kadınca bir inatla ısrar etti.

Genç adam, sabır dolu bir nefes aldı. Bu kıza dayanmak zor geliyordu ama artık kapının önüne koymak için çok geçti. "Neden merak ediyorsun?"

"Bilmem. Ediyorum işte." Havlunun göğüs kısmını biraz daha çekiştirdi. "... ama doktorluk, bu soğuk ciddiyetinize çok iyi uyuyor."

"İyi!" dedi genç adam, ona aldırmadan. Elleri belinde, bir süre genç kızı süzdü. O cesur gözler hiç kırpılmadan ona bakıyordu. Bu kız zaten cesur olmasa, gecenin bir yarısı o yolda yürümeye kalkar mıydı? Tanımadığı bir adamın arabasına biner miydi? "Soğukluğum seni bu gece serin tutar umarım." dedi iğneleyen bir sesle.

Zeynep'in gözleri, bir an yatağın diğer tarafına kaydı. Bu iri adama dokunmadan uyuyabilir miydi? Üstelik havlu olmasa, çırılçıplaktı.

"Ben gerçekten de araçta uyuyabilirdim." dedi cılız bir sesle. Gözleri etrafında gezindi. Yatabileceği başka bir yer yoktu. Koltuk gerçekten çok rahatsız görünüyordu.

"Aptallaşma!" dedi genç adam. "Araç olmaz ama koltuğa bir şey diyemem. Ben banyoya gidiyorum." Eliyle bir kenardaki kaliteli gömleğini işaret etti. "İstersen gömleğimi pijama niyetine giyebilirsin. Koltukta üstün başın açılmasın. Şu anda ilgimi çekmesen de seni o halde görünce ne düşünürüm bilmiyorum! Bir kuruş bile vermeden her şeyi isteyebilirim."

Zeynep, bu düz tehdit ile elinde olmadan havlusuna biraz daha sarındı. Genç adamın banyoya gidişini izledi. Sonra yerinde doğruldu. Dizleri üzerinde yatağın diğer ucuna gitti. Uzanıp sandalyenin üzerine konmuş gömleği eline aldı. Çekip havaya kaldırdı. Bunun içine iki tane kendisi gibi sığardı. Sonra gömleği, burnuna doğru çekinerek götürdü. Hafifçe kokladı.

İnanılmazdı! Bu sıcağa rağmen ter kokmuyordu. Aksine mis gibi bir parfüm kokuyordu. Ağır değildi. Hoşuna gitmişti. E tabii klimalı otomobilde nasıl terleyecekti ki beyefendi!

Zafer ise banyoda soyunup duşa girmişti. Ilık suda duş almayı severdi. Bir süre kıpırdamadan suyun altında durdu. Basınçlı su, yorgun bedenine iyi gelmişti. Sonra saçlarını şampuanladı. Vücudunu ise mecburen elleri ile sabunlamıştı. Bu gecelik böyle oluversindi. Kurulanırken, gözleri genç kızın kıyafetlerine takıldı. Zeynep onları yıkamıştı. Suları süzülsün diye askıya asmıştı ama bu şekilde kalırsa sabaha kadar kurumazdı.

Pantolonunu giymedi. İç çamaşırı ve atleti ile banyodan çıktı. Kızdan utanacak değildi. Zeynep'in kendi gömleğini giyip havluyu bir kenara koyduğunu fark ettiyse de ilgilenmiyor göründü. Üstelik de genç kız, koltuk yerine yatakta kalmayı tercih etmiş gibiydi. Gömleğin uzun gelen kollarını birkaç kere kıvırmış, bacaklarını ise incecik örtünün altına sokarak gizlemişti. Genç adamın yarı çıplak olarak banyodan çıktığını görünce, bakışlarını hemen

televizyona çevirmişti. O anda gerdeğe girecek taze bir gelin gibi görünüyordu. Taze ve huzursuz...

Zafer, onun önünden geçip telefona doğru gitti. Resepsiyonu aradı. "Alo? İsmail!" diye seslendi çocuğa. "Sabaha kadar yıkanıp kurutulacak birkaç parça eşyamız var. Bunu halledebilir misin? ... Tamam, bekliyorum."

Zeynep, elinde olmadan ona bakmıştı. Acaba adamın giydiği bu iç çamaşırı mı çok seksiydi, yoksa adamın kalçası mı fazla güzeldi! Siyah boxer, erkeksi kıvrımları sımsıkı sarıyordu. Beli ince, sırtı genişti. Zaten deminden beri kol kaslarına bakmamak için elinden geleni yapıyordu. Bu ruhsuz doktorun epey dikkat çekici yeri vardı. Sık sık spor yaptığına iyice emin olmuştu.

İlginç olan şey ise, daha önce hiçbir erkeği böyle izleme isteği olmamıştı. Kendi kendisine kızarak bakışlarını kaçırdı.

"Ben elbiselerimi yıkamıştım!" dedi sıkıntılı bir sesle.

Telefonu kapatan Zafer, ona döndü. "Otelin makinesinde hem daha temiz olur hem de çabucak kurur. Bu şekilde sabaha kadar kuruması imkânsızdı."

Elindeki pantolonunu askıya astı. Kapı çalmıştı aynı zaman aralığında. Açmadan önce banyodan genç kızın ıslak giysilerini aldı. Onları, otelin giysi dolabında bulduğu, yine otelin markasını taşıyan bir kirli torbasına doldurdu. Zeynep huzursuzca arkasından seslendi.

"Bari ... iç çamaşırımı vermeseydik!"

Zafer ona aldırmadı. Kapıyı araladı. Çıplaklığına aldırmadan elindeki poşeti İsmail'e uzattı. "Sabaha getirir, kapıya asarsın." Eline bir de elli lira tutuşturunca, çocuk memnun bir şekilde başını salladı. Hemen dönüp uzaklaşmıştı oradan.

Yeniden odaya dönen genç adam, tüm lambaları kapadı. Sadece yatağın başucundaki iki aplik yanıyordu. Klimanın kumandasını alıp kapattı. Hava serinlemişti biraz. İnce örtünün altına girip alışkanlıkla göbeğine kadar çekti. Genç kızla aralarında on beş santim vardı. Telefonunu eline alıp mesajlarına baktı. Ciddi bir şey

göremeyince, yan taraftaki komodinin üzerine koydu. Saat gecenin üçü olmuştu. Yani sabah!

Zeynep, kıpırdamadan duruyordu. Gözleri televizyondaydı. Yarı oturur pozisyonda, sanki çok ilginç bir şey varmış gibi ekrana bakıyordu.

"Bu geceyi ... eşinize söyleyecek misiniz?" diye sordu duraksayarak.

Zafer, biraz daha kaykılınca, geniş omuzları genç kızın koluna değdi. "Evli değilim." diye kuru bir sesle konuştu. Gözlerini yummuştu. "Evli olsam bu yatakta seninle ne işim var?"

"Ne bileyim! Çapkın bir koca olabilirsiniz."

"Değilim..."

"O halde çok sevgiliniz olmuş."

"Nereden anladın?" Merakından değil de sıkıntıdan sorulmuş gibiydi. Sanki kızın daha fazla konuşmasını istemiyor gibiydi.

"Kadın vücudunu iyi bildiğinizi vurguladınız ya? Bilmediğiniz bir ayrıntıya sahip olmadığımı söylediniz!"

"Zeynep... Bu benimle konuşabileceğin bir konu mu şimdi? Hem de bu saatte!" Homurdanmıştı ciddi bir şekilde.

"Özür dilerim..." derken yutkundu genç kız. "Uykum kaçtı sanırım. Araçta uyuduğum için olabilir ve belli etmesem de sizinle böyle yatmak ... heyecanlanmama sebep oluyor."

"Öyle mi?"

"Evet... Heyecanlanınca çok konuşuyorum sanırım."

"Heyecanlanacağın bir şey yapmıyorum sana! Niyetim de yok!" diye mırıldandı Zafer, yorgun bir sesle.

"Ö..Öyle bir heyecan değil!" diye kekeler gibi açıklamaya çalıştı genç kız. "Yine de bir erkek olmanız... Çok yakın olmamız..."

"Dediğim gibi... Heyecanlanacak bir şey yok. Uykumda sana sarılırsam da uyandırır uzaklaştırırsın beni!"

"Peki..." Yan gözle ona baktı. Adam sımsıkı kapalı gözleri ile uyumaya kesin niyetli gibiydi. "Ayağıma sürdüğünüz şu şey yüzüme de iyi gelir mi acaba? Moraracak diye korkuyorum."

"Moraracak olsa, şimdiye kadar morarırdı." Ona doğru döndü. Yan yatmayı severdi. Kapalı gözleri aralandı. "Sürebilirsin istersen. Cilt yaralanmalarına iyi gelir."

Genç kız, ilacı almak için onun üzerinden uzanmak zorundaydı. Yere inip halının üstünden de gidebilirdi ama yeni pansuman olmuş ayaklarını zorlamak istemiyordu. Bakıştılar bir an. Zafer dişlerini sıktı. Doğrulup döndü. Yana koymuş olduğu kremin tüpünü eline aldı. Yeniden genç kıza döndü.

"Yaklaş..."

Genç kız, sırtını yastıktan ayırıp ona doğru biraz yaklaştı. Adamın uzun ve biçimli parmaklarına kremi alışını, sonra da kendi yanağına doğru uzanışını izledi nefesi kesilerek. Krem yanağına değdiğinde, hafif bir serinlik hissi geldi. Sonra da yumuşakça gezinen parmakların verdiği anlayamadığı bir yanma hissi...

Zafer, duvardaki apliklerin ışığı altında, genç kızın pürüzsüz yanağına kremi sürüyordu. Kızarıklık şimdiden azalmış gibiydi. Sabaha, ilacın da etkisiyle tamamen kaybolacağını düşündü.

"Baldırlarında da morluklar var!" dedi yavaşça.

Zeynep'in gözleri irileşti. "Cidden mi?"

"Evet."

"Yere düşünce olmuş olmalı..."

"Yere düşünce olmaz o morluklar. Sana yerde tekme mi attılar?"

Genç kız, başını yavaşça salladı onaylarcasına. "Abim çok kızmıştı!"

"Kimse dövmedi mi onu bugüne kadar?" Dişleri hafifçe sıkılmıştı.

"Kavgacıdır... Herkes korkar ondan."

"Sen?"

"Ben de korkarım tabii. Altı yaş büyük benden." Bir an şüpheyle durakladı. Gözleri kısıldı sonra. "Hem siz ... baldırlarımdaki morlukları nasıl gördünüz?"

"İlgilenmiyorum dediysem ... kör de değilim." dedi ve ilk kez gülümsemişti. Zeynep'in irkilmesi hoşuna gitmişti. "Havlun çok cömertti. Başka neler gördüğümü tahmin bile edemezsin!"

Genç kız açıkça yutkunmuştu. "Ne gördüğünüzü sormaya korkuyorum!"

"Neden?"

"Açıkça söyleyeceğinizi bildiğim için!"

"Sorma o halde!" Genç adam örtüyü çekip aldı. Gömleğin açıkta bıraktığı ince bacakları meydana çıkmıştı. Havlulu görünümünden çok da farkı yoktu. Bu loş ortamda oldukça çekici görünen bacaklara sahipti. "Şunlara da krem sürelim madem. Morluklar senin elinin erişemeyeceği bir yerde..."

Zeynep telaşla atılmıştı. "Erişir! Erişir! Ben sürerim..." dedi hemen. Genç adamın elindeki kreme uzandı. "Teşekkür ederim."

Zafer hiç üstelemedi. "Sen bilirsin! Televizyonu da kapat artık."

Kremi ona veren genç adam, yeniden sırtüstü uzandı. Gözlerini kapadı. Onu kontrol eden Zeynep, izlenmediğinden emin olunca, bacağının iç tarafına baktı. Apliklerin ışığında çok göremiyordu. Kendi gölgesi vuruyordu bacağına. Üstelik sürebilmek için bacaklarını iyice ayırması gerekiyordu.

Yeniden adama baktı. O buradayken bunu yapamazdı.

Elindeki kremi, yandaki komodinin üzerine bıraktı. Sabah banyoda sürerdi artık. Zaten vücudunda morarmalar çok önemli değildi. Nasılsa kimse göremeyecekti.

Örtüyü yeniden üzerlerine çekti. Adamın da üstünü göğsüne kadar örttü. "Annem uyuyanın üzerine kar yağar derdi." diye mırıldandı. Zafer cevap vermemişti. Kaykıldı o da genç adam gibi. Omuzları arasında birkaç santim vardı. Aplikleri kapatan düğmeye

uzandı. Sonra da kumandadan televizyonu kapattı. Bir süre gözleri karanlığa alışsın diye bekledi. Hiç uykusu yoktu.

"Uyu artık!" diye mırıldandı Zafer. Onun hafif ama düzensiz nefes alışlarını duyabiliyordu. Sesi emredercesine çıkmıştı.

"Peki..." Gözlerini yavaşça yumdu.

Bu uysal tavrı üzerine, genç adamın gözlerinin açıldığının farkında değildi. Koca gövdesi ile yine yan döndü genç adam. Kendi yüzünün çok yakınındaki yüzü görmeye çalıştı. Gözleri karanlığa alışmıştı. Odayı saran zayıf ortam ışığı, genç kızın yanağından süzülen yaşları gizleyemiyordu. Kapalı gözlerinin arasından hızla ama sessizce dökülüyordu.

Dişlerini sıktı genç adam. Belli ki Zeynep'in uyuyamaması, yaşadığı ciddi travmadan geliyordu. Her ne yapmışsa, sonrasında yaşadıkları kötü şeylerdi. Hangi pislik kardeşini tekmelerdi ki? Bu nasıl bir öfkeydi?

Gözlerini yumdu.

Bu kıza karşı bu kadar acıma hissi duyması gereksizdi. Herkes yaptıklarının bedelini öderdi. O da ödüyordu işte. Tabii her ne yapmışsa! Neyse, kendisini ilgilendirmezdi. Yorgunluktan dolayı fazla iyi niyetliydi. Sabah olunca her şey eskisi gibi olurdu. Genç kıza duyduğu bu ilginin sabaha yok olacağına emindi. Gerçi sabah olmasına da fazla bir şey kalmamıştı.

Doğrulup komodinin üzerinde duran su bardağına uzandı. Ters çevrilmiş bardağın altında otel logolu bir peçete olduğunu görmüştü. Peçeteyi alıp kıza uzattı. "Al şunu! Başka da yok haberin olsun. Tuvalet kâğıdı ile yüzünü silmek istemiyorsan ağlamayı kesersin!"

Genç kız, peçeteyi aldı sessizce. Gözlerini sildi. Akan burnunu da sildikten sonra genç adama baktı. Onun başına dert olduğunun farkındaydı. "Teşekkür ederim."

Zafer, sırtüstü uzandı. "Ağlama sadece!.." dedi kuru bir sesle.

"Peki!"

"Uyu hadi!"

"Peki..."

Sesi titrekti. Çocuksu bir boyun eğmişlikle doluydu.

Genç adam, alçak sesle bir küfür etti. Ne yapacağını bilemiyordu. Alışık değildi böyle durumlara. Biraz sert davrandı diye gözleri hemen sulanan sevgilileri, ayrıldıkları için iki gözü iki çeşme ağlayan kadınlar olmuştu ama şimdi durum farklıydı. Bu kız ne sevgilisiydi ne de başka bir şey. Çaresiz bir yabancıydı sadece...

Kendisinden beklenmeyecek bir şey yaptı. Yavaşça ona doğru uzandı.

"Gel buraya..." dedi ciddiliğinden taviz vermeden. Genç kızı narin omuzlarından tutup engel olamayacağı bir kararlılıkla kendisine çekti. Zeynep şaşırmışsa da ihtiyacı olan güven hissiyle bu yaklaşıma izin verdi. Dostça sarılan kolların içine sığındı. Yüzünü adamın mis kokulu gövdesine yasladı. Yanağının altında atletini ve oradan da teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Bu güven hissi, gözyaşlarına bir set çekmişti sanki.

Kalın kollar ne kadar da huzur vericiydi!

Gözlerini yumdu. Adamın bir eli aşağıya kaymıştı. Genç kızı belinden tutup biraz daha çekince, iyice genç adamın vücuduna yaslandı. Kalın bir bacak, kendi bacaklarının arasına girmişti. Kendi bacağı da doğal bir dürtüyle onun çıplak bacakları arasına süzüldü.

... ve bu ... ne kadar da rahat bir pozisyondu böyle!

Zafer ise biraz huzursuzdu. Her ne kadar Zeynep'in üzüntüsünden etkilenip onu kollarında biraz avutmak istese de bu kadar sıkı sarılmak istememişti. Neticede onun bir kadın olduğunun ve şu incecik şeyin altında çırılçıplak bulunduğunun farkındaydı. Oysa Zeynep, sevgiye aç bir şekilde ona sarılmıştı. Bu aptal kız, hangi akla hizmet bir erkeğe bu kadar güveniyordu ki? Avucunun altında hissettiği zayıf bedeninin en dolgun yerleri kendi vücuduna sımsıkı yapışmıştı. Göğüslerinin diri baskısını hissetmeyecek kadar da yorgun değildi!

"Rahat mısın?" diye homurdandı biraz.

"Evet..." dedi Zeynep, cızırtılı bir sesle. Onun sesindeki sıkıntıyı anlayamamıştı. Hafifçe burnunu çekti. Ağlaması yok olmuştu.

"Belki böyle terleyebilirsin." dedi Zafer. Onun kendiliğinden geri çekilmesini umuyordu.

"Yok... Rahatım."

"İyi..." Genç adam başka bir şey söyleyememişti. Kendi eliyle tuzağa düşmüştü bir kere.

Zeynep, hiç tanımadığı bir adamın kollarında yaşadığı karmaşık duygularla gözlerini kapadı. Teninden yayılan temiz kokuyu içine çekerken, kendisini onun kollarına güvenle bıraktı. Elini geniş göğsüne atarken, biraz daha sokuldu. Yarın her ikisi de bu yakınlaşmayı unutacaktı. Her ikisi de bu garip ortamı hatırlamayacaktı. Hiçbir şey olmamış gibi kendi hayatlarına gideceklerdi.

O halde bu rahatlığın tadını niye çıkarmayacaktı ki!

• • •

4. BÖLÜM

Genç adam, gözlerini yavaşça araladı. Önce nerede olduğunu algılayamadı. Uykusunu alamamıştı. Odanın içine kadar gelen neşeli kuş sesleri vardı. Karşısındaki kadının yüzünü de çıkaramadı o an... Bir kadınla yatakta ne işi vardı? Yeni sevgilisi miydi bu kadın? Siyah saçları yastığa dağılmıştı. Sadece birkaç santim ötesinde yattığı için, düzgün yüz profili net bir şekilde görülüyordu.

Püf! Dün gece çok mu içmişti acaba? İçkiden nefret ederdi oysa. Kendisine inanılmaz bir hızla tesir ederdi. Bir kadeh içse, sarhoş olurdu.

Kadını süzdü bir iki saniye. Neler olduğunu hatırlamıyordu ama ... hiç değilse güzel bir kadınla yatmıştı.

Sonra yavaş yavaş, olanlar hafızasında canlandı. Uyku mahmurluğu kayboldu. Hayır! İçki falan içmemişti. Dün gece Cengiz'in kızının düğününe katılmıştı. Bunu hatırlıyordu. Sonra yola çıkmıştı. Ardından o çıplak ayaklı kızı hatırladı. Zeynep'i... Ne derdi olduğunu bilmediği kızı... Ailesi onu evden attığı gibi, amcası eve bile almamıştı. O da kızın o haline acımış, istemese de yardım etmişti. Bu yatakta ne işleri olduğu ise malumdu. Gece o kadar yorgundu ki başka bir otel aramaya üşenmişti. Aynı yatakta yatma zorunluluğu bile o yorgunluğunun içinde bir dert olarak görünmemişti.

Gözleri aşağıya kaydı. İkisinin de üstünde örtü yoktu. İçerisi, güneşi engelleyen perdeye rağmen sıcak olmuştu. Güneş ışığı boşluklardan sinsice sızıyordu. İnce örtü, her ikisinin de ayaklarının altında paçavra gibi toparlanıp kalmıştı. Genç kızın üzerindeki gömlek kendi gömleğiydi. Bunu hatırlıyordu. Ona epey büyüktü.

O kadar boldu ki kendi eli kumaşı ittirip açılan yakasından kolayca içeriye girmişti.

İçeriye mi?..

Uykusu tamamen açıldı. Parmaklarının arasındaki gergin kabarıklığı artık kolayca hissediyordu.

Kahretsin! Ne yapmıştı böyle?

Bu rahat tavır, sevgilisi veya karısı ile uyuyan bir erkek için doğal bir davranış olabilirdi belki. Ancak bu kız ne sevgilisiydi ne de karısı! Ne zamandan beri tutuyordu onun göğsünü acaba? Ayrıca neden Zeynep uykusunda bunu fark edip elini ittirmemişti?

Genç adam, elini yavaşça geriye çekti. Gözlerini onun yüzünde gezdirdi. Sebebi belliydi. Zeynep'in derin bir uykuda olduğu görülüyordu. Yaşadığı yorucu gecenin ardından sabaha kadar pek rahat uyuyamadığını biliyordu. Zaman zaman onun uykusundan uyandığını, yerinde döndüğünü ve hatta bir kere de kesik seslerle inlediğini duymuştu. Belli ki en sonunda derin bir uykuya dalmış, genç adamın bu doğal ama yanlış olan hareketini hissetmemişti bile.

Yavaşça doğruldu. Onu şimdi uyandırmak iyi olmazdı. Elini geri çekince, genç kızın bir göğsü kısmen meydanda kalmıştı. Erkekçe bir dürtü, gözlerini hemen kaçırmasını engelledi. Zayıf bir kızdı. Gece ona sarıldığında bunu hissetmişti zaten. Zayıflığına rağmen, gerilmiş göğüsleri dikkat çekiciydi. Daha da dikkat çekecek bir özelliği vardı. Göğüs uçları ve çevresindeki sevimli hale, neredeyse göğsünün geri kalanı ile kaynaşacak bir renkte, pespembeydi.

Uzanıp gömleğinin açılmış yakasını kapadı. Bu güzel şeyler, sağlıklı bir erkeğe göre değildi. Onlarca kadın tanımış bir adam olarak yutkunmak hoşuna gitmemişti. Yataktan kalktı. Yalın ayak yatağın çevresinde gezindi. Bir duş alsa iyi olurdu. Yorgundu. Bu kız yüzünden gece doğru düzgün uyuyamamıştı. Duş, henüz dinlenememiş bedenine iyi gelecekti. Aklında kolayca yer eden çekici görüntüleri de siler atardı belki.

Zeynep hâlâ derin bir şekilde uyuyordu. Gece kilometrelerce yürümüş, ağır bir psikolojik deneyim yaşamış, vücudu kadar aklı ve ruhu da yorulmuştu. Sabaha karşı da zorlukla uyumuştu. O yüzden birisi kolundan hafifçe dürttüğünde, kendisini yeni uyumuş gibi hissediyordu. Gözlerini zorlukla araladı. Uzun kirpiklerinin arasından baktığı adamın kim olduğunu, o da ilk anda anlayamadı. Sonra çok hızlı bir şekilde Zafer'i hatırladı.

"Kalk hadi..." diyordu genç adam. Yüzü ciddi, ses dümdüzdü. "Öğlen olmak üzere!"

Onun memnuniyetsiz sesi, genç kızı daha da hızlı bir şekilde kendisine getirmişti. Hafifçe doğruldu.

"Gerçekten mi?" dedi uykulu bir sesle. Etrafına bakındı ama saat namına bir şey yoktu. Gözleri, kendisine cevap vermeyen adamın sırtında gezindi. Genç adam, penceredeki kalın perdeyi kenara çekiyordu. Perdeye rağmen ortam zaten yeterince aydınlıktı. Perde çekilince içerisi güçlü güneş ışıklarıyla doldu.

Genç kız, kamaşan gözlerini korumak için yüzünü çevirdi. Sonra aklına ne durumda olduğu geldi. Gözleri aşağıya kayınca rahatladı. İnce yatak örtüsü göğsüne kadar çekiliydi. Açık olan hiçbir yeri yoktu. Oda epey serindi. Genç adam, klimayı çalıştırmıştı. Belki de serin olduğu için üşüyüp örtüye bu kadar sıkı sarınmıştı.

Bakışlarını kaldırıp Zafer'i gizlice süzdü. Gece bıraktığı gibi görünüyordu. Üzerinde pantolon ve atlet vardı. Gür saçları ıslaktı. Yine duş almıştı demek! Bir günlük sakallarının onu hiç de çirkinleştirmediğini düşündü. Doğrusu ya, asık suratına rağmen çok yakışıklıydı bu adam!

"Elbiselerin geldi!" dedi Zafer, bir kenarda duran katlanmış giysileri gösterirken. Altta eşofmanı, üstte askılı bluzu ve en üstte de beyaz dantelli külotu görünüyordu.

"Rezil oldum!" dedi sıkıntılı ama sevimli bir dudak büküşle.

Genç adam duraklamıştı. "Neden?"

"İç çamaşırımı herkesin ellemesine alışık değilim. Hem valizimiz bile olmadan otele geldiğimizi gördü."

"Eee?"

"Odada çıplak gezerek fantezi yaptığımızı düşünmediyse bile ... seviştiğimizi kesin düşünmüştür." Hafifçe gülümsemişti.

"Düşünsün. Senin için utanç verici mi bu?"

"Yok, alışkınım ben!" dedi Zeynep dalga geçerek. Şimdi daha tatlı bir şekilde gülümsemişti. "Aslında bir gecede kaç kere seviştiğimizi düşünmesiyle alakalı utancım!" diyerek alaycı gülümsemesi devam etti.

Genç adam, ellerini beline dayadı. Kısık gözlerle onu süzdü. "Uyanır uyanmaz böyle neşeli olman, başkalarının başını ağrıtmıyor mu?"

Zeynep dudak kıvırdı. "Şaka olsun diye demiştim. Neden hep bu kadar asık suratlı ve ciddisiniz?"

"Senin şaka yapacak bir durumun yok. Yokken bile şaka yapınca, biraz geriliyorum doğrusu."

"Özür dilerim..." İç çekti hafifçe. Gözlerindeki ışık azalmıştı. "Ben de gerginim biraz."

"Eğer senin paralı teklifini kabul etseydim, şimdi İsmail'in aklında olan ve seni utandıran şeyi yapmış olurduk. O zaman da yine böyle gergin ve geveze olacak mıydın?"

"Para için öyle bir teklif yapmış olsam bile ... sandığınız kadar rahat bir kadın değilim. Çok şükür hâlâ utanma duygusu taşıyorum."

Gözleri meydan okurcasına bakıyordu. Sert gözlerle kesişmesine rağmen bakışlarını kaçırmamıştı. Sonunda Zafer başını eğdi.

"Peki, öyle olsun ama aldırma o kadar. İsmail'in düşüncesi önemli değil. Alışkındır böyle şeylere o. Yarım saat sonra senin yüzünü bile hatırlamaz."

"Anladım. Sanırım burada daha önce de sizi kadınlarla gördü."

"Hayır!" dedi Zafer, kesin bir sesle. "Buraya hiçbir zaman bir kadınla gelmedim. Sen ilksin."

Genç kızın gözleri bir an şaşkınca titreşti. Sonra aklına başka bir şey gelmiş gibi gülümsedi. "Bu işleri daha da kötüleştirdi!" dedi yavaşça. "Bence şimdi yakışıklı doktorun otele ilk kez getirdiği bir kızla aynı yatakta sadece uyuduğuna asla inanmaz. Hem de iç çamaşırına kadar her şeyim ondayken."

"Aldırma dedim! Ben bunu ona söylerim."

Genç kızın yanakları şişti. "Puf! Biraz gülseniz ölür müsünüz?"

"Komik değildi."

"Dişleriniz gözükmese de olur. Yakışıklı dedim hem!"

Genç adam, aynı asık yüzle onu izlemeye devam ediyordu. O bakışlar, örtünün altındaki vücuduna kayınca, Zeynep, elinde olmadan kıpırdandı. Koyu gözler, sanki örtünün altında neler olduğunu biliyormuş gibi bakıyordu. Acaba dün gece havlunun aralığından ne görmüştü? Tahmin ettiği yerler olmadığını umuyordu. Adam hiç cıvıtmadığına göre, fazla bir şey görmüş olamazdı. Gece blöf yapmıştı büyük ihtimalle.

"Bir şeyi merak etmeye başladım." dedi genç adam yavaşça.

"Neymiş o?"

"Beş yüz liraya kendini satacağına göre..." Sustu bir an.

Zeynep kızarmıştı. "Gülmeyi beceremeseniz de ... kaba olmayı gayet iyi beceriyorsunuz!" dedi yutkunarak.

"Bunu daha evvel yapıp yapmadığını merak ediyorum sadece!"

"Neyi? Sevişmeyi mi, satmayı mı?" Yüzü düşmüştü.

Zafer, onun üzüntüsü karşısında minik bir geri adım attı. "Sevişmeyi..." dedi kısaca.

Genç kız, gözlerini kaçırdı. "Bu özel bir soru değil mi?"

... ama karşısındaki asık yüzlü adam oldukça inatçıydı. Biraz daha yatağa yaklaştı. "En iyi savunman bu mu? Karşı soru mu?"

"Sizi ilgilendirmediği için belki!"

"İlgilendirmiyor mu? Daha neler! Bence açık konuşacak kadar birbirimize yakın olduk. Söyle hadi. Daha evvel hayatında bir erkek oldu sanırım. Değil mi? Bakire değilsin!"

"Siz erkeklerin tek ilgilendiği şey bu, değil mi? Masum, bakire bir kız!"

Genç adam, geniş omuzlarını silkti hafifçe. "Seninle ciddi bir şey düşünseydim, belki derdim ama inan bana bakire olup olmaman şu an hiç umurumda değil. Sadece merakımdan sordum. Üstelik sandığının aksine bakire olmayan kadınlar, bekâr bir erkeğin daha çok işine gelir."

"Evet! Onlarla eğlenilir ama evlenilmez..."

Genç adamın telefonu çalınca, ikisi de konuşmayı kesti. Zafer dönüp komodinin üzerindeki telefonunu aldı. Ekranına baktı. Sonra açtı. "Efendim Cengiz?" dedi sakin bir tonla. "Yok... Eve varmadım daha. Şimdi Akçay'dayım. O yüzden haber veremedim. ... Hayır, bir şey olmadı. Kendimi yorgun hissedince, her zaman kaldığım otelde kalmaya karar verdim." Sustu bir an. Karşıyı dinledi. "Evet, birazdan çıkarım yola. Merak etme. Her şey yolunda..." Telefonu kapattı. Ciddi bakışları, genç kızın üzerinde gezindi. "Gömleğimi alabilir miyim artık?"

Zeynep, sessizce örtüyü üzerinden çekti. Sargılarla sarılı ayaklarını yataktan aşağıya indirirken, bacakları görünmesin diye azami dikkat göstermişti. Zaten Zafer ona bakmıyordu bile. Dönüp televizyonu açmıştı. Her erkek gibi önce haber kanallarını gezmişti. Banyo kapısının kapandığını duyduğunda başını çevirdi. Gömleği yatağın üzerine düzgünce konmuştu. Genç kızın giysileri de yoktu. Alıp beraberinde banyoya götürmüş olmalıydı.

Gömleğini giyerken, garip bir duyguyla ürperdi. Genç kızın çıplak göğüslerine değen kumaşın şimdi kendi vücuduna değmesi garip gelmişti. Aklından bu düşünceyi kovmaya çalışırken, kravatını taktı. Ceketini odadan çıkarken giyerdi. Kısa saçlarını eliyle düzeltti. Karnı acıkmıştı.

Bir iki dakika sonra Zeynep banyodan çıktı. Giyinmişti. Siyah bluzunun altında iç çamaşırı olmadığı gündüz gözüyle daha belliydi. Dikkatle bakılınca, küçük göğüs uçları seçiliyordu. Neyse ki ortalıkta çok gezmeyecekti. Uzun siyah saçlarını elleriyle taradığını

tahmin etti. Vahşi bir şekilde omuzlarından dökülüyordu. Yüzünde pek renk yoktu. Yanağındaki kızarıklığın yok olduğunu, o ilk uyandığında fark etmişti zaten.

"İyi misin?" diye sordu. Dikkatle beyaz yüzünü süzüyordu.

"Evet." dedi genç kız, doğal bir tavırla.

"... ama yüzün öyle demiyor. Bayılacak gibisin?"

"İyiyim. Sadece biraz midem yanar gibi oldu."

"Acıktın mı?"

"Sanırım ondan."

"Ayağın nasıl?" Gözleri ayağına gitmişti. Sargılarla birlikte giydiği sandaletiyle bir sorun yok gibiydi.

"Gayet iyi. Acımıyor... Sayenizde! Çok iyi bir doktor olduğunuza emin oldum."

"Peki... Hazırsan çıkalım. Ben de acıktım. Bir yerde kahvaltı edip yola koyuluruz. Bu saatte otelde kahvaltı kalmamıştır. Zaten berbat."

Zeynep sessizce onayladı. Odadan çıkmaları bir dakikalarını almamıştı. Ceketini giyen Zafer, şimdi onun önünden yürüyordu. Asansörün düğmesine basıp genç kızın gelmesini bekledi. Birlikte aşağıya indiklerinde, lobide epey kalabalık bir grupla karşılaştılar. Çoğunluğu kadın olan bu orta yaşlı grubun, dün bahsi geçen öğretmenler olduğu açıktı. Dışarıda bekleyen bir servis otobüsü onları bir yerlere gezmeye götürecek gibiydi.

Genç adam, anahtarı lobiye bıraktı. İsmail yoktu. Yerine bir başkası bakıyordu. Zeynep otelin giriş kapısına gitmiş, ilgiyle dışarıdaki hareketliliği izliyordu. Gezmeye gelen öğretmen grubu, yeni yerler görecek olmanın heyecanı ve keyfi ile gürültülü bir şekilde konuşuyorlardı. Bir kısmı otobüse binmişti bile.

Genç adam, otomobilinin kapısını açtı. İkisi de biner binmez motoru çalıştırıp kalabalık park yerinden ayrıldı. Akçay'ın içi epey hareketliydi. Herkes bir yerlere koşturuyor, bir yerlerden geliyordu. Zeynep çevresini seyrediyordu. Ne kadar da çok alımlı,

güzel giyimli kadın vardı. Erkekler rahat kıyafetleri tercih ederken, kadınlar denize giderken bile makyajlarından ve güzel kıyafetlerinden geri kalmamışlardı.

Genç adam, işlek caddelerden birinde boş bir park yeri bulunca hemen aracı durdurdu. Sonra aşağıya inen genç kızı on metre kadar ileride sevimli bir lokantaya doğru yönlendirdi. Lokanta çalışanları Zafer'i tanımıştı. Genç adama adı ile hitap edip onları gölgede bir yere yönlendirdiler. Öğlen sıcağı etraflarını sarmaya başlamıştı. Neyse ki hafif bir rüzgâr vardı.

"Kahvaltı?" diye sordu Zafer.

Genç kız, yüzünü belli belirsiz ekşitti. "Bu saatte kahvaltı edemem. Çok geç oldu. Canım da bir şey istemiyor zaten. Siz yiyin."

Zafer'in kaşları çatıldı. Onun neden yemek istemediğini düşündü. Mide yanması mı hâlâ devam ediyordu acaba? Yoksa sabah konuştuklarından dolayı mı yemek istemiyordu? Kendince küsmüş müydü? Şu kadınları anlayamıyordu.

"Saçmalama..." dedi kuru bir sesle. "Bir şeyler yemelisin. Aç olduğunu söylemiştin otelde."

"Sanırım, dedim. Aç olduğumu sanıyordum ama değilmişim." Gülümsedi. Gün ışığında siyah saçları, küçük yüzü ve ince vücudu ile yirmi iki yaşından daha genç görünüyordu.

Zafer, yanlarına gelmiş olan garsona baktı. Servis almak için bekliyordu. Bir an düşündü. "Ben çorba alayım o halde. Şöyle karışık bir kelle paça olsun."

"Tam karışık mı? Her zamanki gibi?"

"Evet... Sirke olsun, sarımsak olmasın."

Garson, genç kıza döndü. "Siz efendim?"

"Ben istemem, teşekkür ederim. Soğuk bir su olursa çok memnun olurum."

Garson uzaklaştı. Zeynep gülümseyerek genç adama bakıyordu. "Sarımsak yiyebilirdiniz. Nasılsa öpüşmeyeceğiz!"

Zafer onunla ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Gözleri lokantanın önünden gelip geçenlerdeydi. "Öpüşmeyecek olmamız güzel."

"... ama çok sağlıklı bir şey."

"Öpüşmek mi?"

"Hayır! Sarılmsak! Ben bazen yemeğin yanında çiğ çiğ yerim."

"Uzun zamandır yemedim."

Genç kız gülümsemeye devam ediyordu. Gözleri bir an için adamın kalın, sert çizgili dudaklarında gezindi. "Yakın zamanda gerçekten güldüğünüz oldu mu hiç?"

"Hep gülerim!" dedi genç adam. Gözleri ona çevrildi. Zeynep neşeli bir şekilde kıkırdamıştı.

"Ne sıklıkta mesela?" dedi neşeyle. "Ayda bir? Yılda bir? Maaşınız yatınca mı? Yaş günlerinizde mi?"

"Seni ilgilendirmez!"

"Çok ayıp! Siz benim bakire olmadığımı öğrendiniz. Bu sabah bazı şeyleri soracak kadar yakınlaştık dediniz. Benim sorduğum daha masum bir soruydu."

"Ailen seni bakire olmadığın için mi dövüp kovdu?"

"Hayır!"

"Neden peki?"

"Ya söylediğimde siz de beni kovarsanız?"

Genç adam, ifadesiz bir gözle ona bakıyordu. "En hassas olduğum konu..." dedi yavaşça. "... Vatan hainliğidir. Eğer terörizme bulaşan o aptal gençlerden birisi değilsen, başka bir şey beni o kadar rahatsız etmez."

Zeynep şaşkınca kaşlarını kaldırdı. "Terörizm mi? Daha neler. Ben vatanım için canımı veririm."

"O halde?"

"Öğrenip ne yapacaksınız?" Bakışlarını kaçırdı. Garson, elinde çorba tabağıyla geliyordu. "Utanıyorum bu konudan. Gerçekten!"

Garson, çorba tabağını ikisinin ortasına, genç adama biraz daha yakın koydu. Çorbanın kendine özgü o ağır kokusu hemen yayılmıştı. Zeynep yüzünü buruşturdu. Geriye yaslanıp kokudan uzaklaşmak istedi.

"Sevmez misin?" diye mırıldandı Zafer. Onun hareketini görmüştü. Çorbasına biraz limon ve kırmızıbiber atarken, yan masaya da bol tereyağlı İskenderler getirilmişti. Genç kız, etrafını saran ağır kokular ile yüzünü iyice buruşturdu.

"Severim aslında..." dedi yutkunarak. "... ama şu anda bana çok itici geldi."

Zafer, onun ekmek tabağından bir dilim ekmek almasını, kuru kuru ısırmasını izledi. Üzerine de bir bardağa koyduğu suyu yudumlayarak içmişti.

Çorbasının ortasına doğru, Zeynep'in yüzü iyice beyazlamıştı. Bolca ağır kokunun yayıldığı lokanta, ona âdeta işkence eder olmuştu. Genç adam, kaşığını çorba kâsesinin kenarına koyup eliyle işaret etti.

"Kalk, gidelim hadi..."

Bu söz, genç kızın sönmüş gözlerinin yine parlamasına sebep olmuştu. İkiletmedi. Hemen yerinden kalktı. Zafer parayı öderken, o, otomobile doğru yürümüştü bile. Temiz hava ciğerlerine iyi gelmişti. Hızlı nefeslerle ağzına doğru gelen midesini geri yollamaya çalışırken, genç adam onun tepesine dikildi. Asık bir yüzle otomobili işaret etti.

"Bin hadi!"

Zeynep otomobile biner binmez, iri yapılı genç adama döndü. Gözleri üzgündü. Yüzünün rengi biraz yerine gelmişti. "Affedersiniz!" dedi. "Bana ne oldu anlamadım."

Zafer ters bir bakış attı ona. Motoru çalıştırmıştı ama otomobili hareket ettirmedi. Birkaç saniye bir şey demeden süzdü genç kızı. Zeynep huzursuzca koltuğuna biraz daha gömülmüştü.

"Hamilesin, değil mi?" diye sordu genç adam ansızın.

5. BÖLÜM

Genç adam o kadar dik bir şekilde bakıyordu ki Zeynep yutkundu. Zaten mide bulantısından dolayı nefes almakta zorlanıyordu. Şimdi ise, adamın ani sorusu ile nefesi daha da kesilmişti.

Zafer onun düz kamına baktı. Yavaş yavaş aklındaki bulmacanın parçaları yerlerine oturuyordu.

"Şimdi anlıyorum artık. Evde hamile olduğun ortaya çıktı, değil mi?" diye sordu ona. "Ya şimdiki gibi bir mide bulantısı krizi yaşadın ya da başka bir şey! Abinle baban o yüzden darp ettiler seni. O yüzden evden kovdular!"

Genç kız sessizdi. Ancak suskunluğu her şeyin cevabıydı.

"Babası belli mi peki?"

Zeynep hızla başını kaldırdı. Gözleri irileşmişti. Adamın bu sözü onu anlayamadığı bir şekilde yaralamıştı. Babası veya ağabeyinin sözleri bile bu şekilde bir acı vermemişti. İşte bu garipti!

"Herkesle yattığımı mı düşünüyorsunuz?"

Adam omuz silkti. "Kaç kişiyle yattığını bilemem." Zeynep'in gözlerinin acıyla süzüldüğünü görmüştü. "Binlerce kişiyle yatmış olsan bile umurumda değil. Beni ilgilendiren bir şey de değil ama senin dün geceden beri ne kadar acı çektiğini, ne zor durumda kaldığını görebildiğim için sordum. Söyle şimdi! Babası belli mi?"

"Evet..."

"Çocuktan haberi var mı?"

"Evet..."

"Eee?"

Genç kız çaresizce omuz silkti. "Tabii ki istemiyor."

"Ne demek istemiyor?" diye sinirli bir şekilde homurdandı Zafer. "Yaparken iyiydi! Şimdi mi istemiyor?"

"İstemiyor işte! Kazara olduğunu, baba olacak yaşta olmadığını söylüyor."

"Baba olmanın yaşı mı varmış?"

"Bana hayal kurmamamı söyledi. Evlenmemiz de çocuk sahibi olmamız da hayalmiş. Çocuğu aldırmamı istedi." Sesi üzgündü ama gerçeği kabullendiği anlaşıyordu.

"Aldırmak mı?"

"Böyle bir sorumluluğa henüz hazır değilmiş."

Genç adam, dişlerini sıkmıştı. "Parayı onun için mi istiyordun?"

"Ne için?"

"Kürtaj için!"

Genç kız, dudaklarını ısırdı. Sonra hafif bir nefes aldı. "Başka çarem var mı? Hamileyim... Ailem beni kovdu. Beş kuruş param yok."

"... ama sen ailen seni kovmadan önce kürtaj olmaya karar vermiştin sanırım? Benimle sevişmek için istediğin rakam önemliydi; çünkü sanırım araştırma yapmıştın. Tahmini kürtaj fiyatlarını öğrenmiştin. İnternetten mi baktın? Birisi mi söyledi?"

Onun tespiti o kadar doğruydu ki. Zeynep başını eğdi. "İnternetten baktım." dedi yavaşça. "Ailemin haberi olmadan bu işi halletmek istiyordum. Evde birikmiş biraz param vardı. Onu almaya geldim ... ama..."

"... ama bir şekilde hamile olduğun ortaya çıktı. Sonra da baban ile abin çok sinirlendiler. Seni dövdüler. Evden kovdular."

"Hikâyenin geri kalanını biliyorsunuz işte. Hatta ... hatta abim karnıma tekme attı. Sanırım bebek düşsün diye!" Zafer sessizdi. Genç kızın gözleri sulanmıştı artık. "Keşke düşseydi... Keşke ben de kan kaybından ölseydim!"

"Aptallaşma!" Genç adam sinirli bir şekilde konuşmuştu. Döndü. Otomobili otomatik vitese atıp sertçe yola çıkardı. Öndeki aracın tamponunu âdeta sıyırmıştı. Bir süre sessizce yol aldılar. Edremit'i geçip Balıkesir yol ayrımına girdiler. Bu yol diğer yollara göre daha sakindi. Manzarası da çok güzeldi. Belli bir süre sonra sağlı sollu sık ağaçlarla iç içe gider olmuşlardı. Dakikalar sonra Zeynep oturduğu yerde uykuya daldı. Genç adam uzanıp radyonun sesini kıstı. Onun hafif nefeslerini duyabiliyordu.

Balıkesir'i geçip Bursa'ya yaklaştıkları süre içinde, Zeynep'in gözleri birkaç kere aralandı ama sonra yine uyudu. Genç adam Bursa'ya gimeden, şehrin çevresini dolaşan otobanı kullandı. Geniş yol, doğruca Bursa'nın diğer ucuna çıkıyordu. Şehri tamamen terk edip Gemlik tarafında giderken, acıktığını hissetti. İçtiği çorbadan hiçbir şey anlamamıştı. Ayrıca biraz dinlense iyi olurdu. Üç saatten fazladır araç sürüyordu. Dürdane Rampası'nda güzel bir tesis olduğunu hatırlıyordu. Biraz salaştı ama manzarası da yemekleri de güzeldi.

Rampanın tepesine çıktıktan hemen sonra tesis göründü. Sinyalini verip yanaştı. Ahşap görünümlü, çok lüks olmayan bir yerdi. Tepesinde kocaman *"Meydan Kuzu Çevirme"* yazıyordu. Otoparkında birkaç araç daha vardı. Park alanına yanaşırlarken, Zeynep de gözlerini araladı. Nerede olduklarını anlamaya çalışır gibiydi.

"Neredeyiz?" diye sordu uykulu bir sesle. Ahşap binayı görmüştü.

"Bursa'yı geçtik. Gemlik yolundayız. Bir şeyler yiyip biraz dinlenelim."

"Tuvalet var mıdır?" Gözleri etraftaydı.

Vardı tabii. Beş dakika sonra genç kız tuvaletten çıktığında, Zafer'in dışarıda beklediğini gördü. Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Vay! Cidden beni mi beklediniz?"

"Şımarma... Hamilesin sen. Gecikince merak ettim."

"Kustum..." dedi kısaca. Keyfi yerine gelmiş gibiydi. Birlikte manzaralı masalardan birisine gidiyorlardı. Bahçede, gölgelikli bir yerdi. Temiz havayı içine çekti. "Oh! Rahatladım biraz."

Karşılıklı yerlerine oturduklarında, Zeynep'in gözleri etrafta gezindi. Birkaç çift daha vardı. İki çocuk, ileride temiz görünümlü beyaz renkli bir köpekle oynuyorlardı. Biraz yanda, közlerin üzerinde çevrilen kuzuları fark etti. Nar gibi kızarmışlardı ve lezzetli görünüyordu ama genç kız yüzünü buruşturdu.

"Ne yiyeceksin?" diye sordu Zafer. "Köftesi güzeldir burasının. Daha evvel yemiştim. Kuzu etinde garanti yok. Bazen sert ve yağlı olabilir."

Zeynep'in yüzü daha da buruştu. "Ben bir şey yiyemem. Midem hemen isyan ediyor." Bir garson yanlarına yaklaşıyordu. "Siz kendinize göre söyleyin."

"Saçmalama!" Adamın kaşları çatılmıştı. "Zaten bir deri bir kemiksin. Dün gece bir çuval kemikle yattım ben."

Zeynep kıkırdadı. Kusmak onu rahatlatmıştı. "Ben de pek uyuyamadım. Sıcaklarsınız diye gece sizden hep uzak yatmaya çalıştım ama siz tam üç defa uykunuzda dönüp bana sarıldınız. Göğüslerime yaptığınız atılımlar da çok profesyonelceydi doğrusu. En kemiksiz yerimi hemen bulmanız beni şaşırttı."

Zafer'in kaşlarının haricinde gözleri de kısıldı bu sefer. Onun göğüslerini tuttuğunu o da hatırlıyordu. Avucundaki diriliği hatırlamayacağı kadar zaman geçmemişti daha ama gece boyunca neler olduğunu hatırlamıyordu.

"Üzgünüm, farkında değildim..." dedi kuru bir sesle.

"Evet, biliyorum. Her seferinde elinizi çekmekten yoruldum sadece. Çok inatçısınız." Sesi tatlıydı. Genç adamı ayıplıyor gibi değildi. Kızmış gibi de değildi.

Garson yanlarındaydı artık. Genç adam kendisine bir porsiyon köfte söyledi. Genç kız için de kızarmış ekmek, bir bardak ılık süt, yağsız peynir, tereyağlı bal istedi.

"Kızarmış ekmekle süt midene iyi gelir..." dedi düz bir sesle.

"Doktor olmak iyi bir şey..." Gülümsüyordu.

"Benim ilgi alanım değil. Öyle duydum bir yerlerden. Daha önce hayatımda hamile bir kadın olmadı hiç."

"Demek sevgililerinizi hamile bırakmayacak kadar tedbirlisiniz?"

"Senin sevgilin kadar aptal değilim sadece."

Genç kız onun gözlerine baktı. Sert, içeriği belli olmayan gözlerdi. Yaptığı şey için Zeynep'i ayıplamasa da doğru bulmadığı çok açıktı.

"Hayatımda sadece ... bir erkek oldu!" dedi genç kız yavaşça. Nedense bunu ona söyleme ihtiyacı hissetmişti. "Yani sizin sandığınız gibi bir sürü erkek yok. Bebeğin babasının kim olduğunu o yüzden iyi biliyorum."

Genç adam aldırmazca dudak büktü. "Zaman değişti artık. Seni yargılayacak bir konumda değilim. Herkesin namusu kendisine..."

"Hakaret mi ettiniz siz şimdi?"

"Beni ilgilendirmediğini söylemiştim. Yine söylüyorum."

Zeynep başını eğdi. Adam haklıydı. Onu ilgilendirmediği açıktı. Genç adam, istemeden onu otomobiline almıştı. Hiç istemeden yatağını paylaşmıştı. Başka erkek olsa dün geceden sonuna kadar faydalanmaya çalışırdı. Oysa o uzak durmak için elinden geleni yapmıştı. Avutma içgüdüsü dışında genç kıza sarılmak aklına bile gelmemişti. Gece göğsüne yapışıp okşayan avuçlar da tamamen bilinç dışı hareket etmişti. Genç adamın derin nefeslerini duyabiliyordu çünkü. Elini her göğsünden çekişinde bir an uyanıyor, yatışını düzeltiyordu. Sonra dönüp ona yine sarılıyordu. En son kendisi de uyuyup kalmıştı. Adamın o dakikadan sonra nerelerine dokunduğuna emin değildi.

İşin garibi ... bu, kendisini hiç rahatsız etmemişti.

Garson yemeklerini getirip gittiğinde, neredeyse beş dakikadır sessizce oturuyorlardı. Zeynep, köpekle oynayan çocukları izlemişti.

Uysal köpek, çocukların ilgisine haşarı bir sevinçle karşılık veriyordu. Bağlı olduğu ipin izin verdiği kadarıyla onlarla oynuyordu.

Genç kız, kızarmış köy ekmeğini küçük parçacıklar halinde kemirmeye başladı. Sütünden de yudum yudum içiyordu. Genç adamın köftelerini iştahla tüketmesini görmezden gelmeye çalışıyordu. Birkaç gündür hafif bulantıları olmuştu ama bugün özellikle yoğun bulantısı vardı. Köfteler lezzetli görünse de Zeynep için mide bulandırıcı, iğrenç et parçalarından başka bir şey değildi o an.

Yemekten sonra önlerine çay da gelmişti. Şekersiz çayını yudumlayan Zeynep, elinde olmadan genç adamı inceledi. Hamile olduğunu öğrendikten sonra doktorun tavrında belirgin bir değişiklik olmamıştı. Onu ne ayıplamış ne de daha iyi davranmıştı. Sahte bir acıma belirtisi de göstermemişti. Aynıydı işte! Aynı, kaba, duyarsız, sert adam... Buz küpü!

Gözleri onun dudaklarına kaydı.

Bu kadar ihtiraslı dudaklara sahip bir adamın, daha sık gülümsemesi lazımdı. Onunla öpüşmek güzel bir şey olmalıydı. Köşeli çenesi, kemikli burnu pek sık görülecek şeylerden değildi. Geniş alnı, zekâsını gösteriyordu. Gözleri hep sert baksa da bir bütün olarak çok yakışıklı bir adam olduğunu en yanlı kadın bile kabul ederdi.

Niye evli değildi ki?

Bekârlığının ve parasının tadını mı çıkarıyordu? Belki de evlenmek için acelesi yoktu. Belki de evlenmiş ve boşanmıştı.

"Kalkalım hadi." dedi Zafer. Onun kendisini incelediğine dikkat etmemişti.

Yeniden yola koyulduklarında, hava aniden bulutlanmıştı. Klima yüzünden yol boyu çok anlamasalar da aslında dışarısı cayır cayır yanıyordu. Bu sıcaklık, ani bastıran yağmur ile geçici bir serinliğe dönüştü. Tepelerindeki bulutların kararttığı hava, genç kızın ruh haline tam olarak uygundu. Yalova'ya kadar delice bir şekilde yağmur yağdı. Ancak bu güzel yaz yağmuru, başladığı gibi aniden dindi. Zeynep camı açıp temiz toprak kokusunu içine çekti.

"Oh! Çok severim ıslak toprak kokusunu!"

Zafer, yan gözle ona baktı. Onun tüm derdine rağmen neşeli görünmeye çalışması takdir edilecek bir şeydi.

"Ne yapacaksın şimdi?" diye bir soru sordu.

"Eve gideceğim."

"Onu sormuyorum. Bebek ne olacak?"

Genç kız, başını ona çevirdi. Yüzü düşmüştü. Üzgünce mırıldandı. "Söyledim ya, aldıracağım tabii."

"Emin misin bu konuda?"

"Evet. Başka çarem yok. Furkan'ın benimle evlenmek gibi bir niyeti yok. Başından attı beni. Kürtaj parası bile vereceğini sanmıyorum. Pisliğin teki çıktı."

"Demek adı Furkan? Ne iş yapıyor?"

"Bizim okulda öğretmen. Geçen sene geldi."

Zafer sustu bir an. Sonra kuru bir alayla mırıldandı. "Kültürlü görünen entel bir yakışıklı sanırım. Biraz da para harcamayı biliyorsa, genç bir kız daha başka ne ister ki? Çok aptalca."

Zeynep sessiz kaldı. Başını cam tarafına çevirip, hızla akan manzarayı seyretmeye başladı. Aptallık ettiğini biliyordu. Bunu adamın söylemesine gerek yoktu.

Otomobilde çalan müziğin eşliğinde, bir daha konuşmadan yolculuğa devam ettiler. İki yakayı birleştiren köprü ile denizi aşıp İstanbul'a yaklaşmaları uzun sürmedi. Yeniden güneş açmıştı. Artık boğucu bir nem vardı. Trafik de yoğunlaşmıştı. Üç şerit otoban bile yetmez hale gelmişti. Bu manzara her ikisi için de tanıdıktı.

"Evin nerede?" diye sordu Zafer.

"Üniversite kampüsüne yakın. Hasanpaşa'da..." Genç adama baktı çekinerek. "Şey... O elli lirayı verecekseniz eğer..." diye mırıldandı. "Beni istediğiniz yerde indirebilirsiniz. Ben bir şekilde giderim."

"Benim evim oraya yakın." dedi Zafer düz bir sesle. "Bırakır dönerim."

"Doktor Bey... Gerçekten zahmet etmeye gerek yok. Trafik sıkışıktır şimdi. Ben paranızı sonra mutlaka geri öderim."

"Nasıl?" diye sordu genç adam. Öndeki araç sinyal vermeden şerit değiştirince, gazı kesip biraz öfkeyle korna çaldı. Sonra genç kıza baktı.

"Telefon numaranızı verirseniz..."

"Senin bir telefonun bile yok. Ayrıca onu sormuyorum. Parayı nereden bulacaksın?"

"Bursum var..." dedi Zeynep. "Yakında bankaya yatar."

"Bebeği de onunla mı aldıracaksın?"

"Bilmiyorum. Pek o kadar büyük bir burs değil."

"Belki parası olan yeni bir aday bulursun? Yatmak için yani... Gerçi kimse sana bir gece için o kadar para vermez. Burası İstanbul! Senden daha güzelleri daha ucuza gidiyor."

Zeynep kızararak ona baktı. "Çok kabasınız. O kadar çirkin miyim?" diye sordu. "Sizin ilginizi çekmiyorum diye bana niye hakaret ediyorsunuz?"

"Bu hakaret miydi ki?"

"Ya neydi? Kapana kısılmış olmam size komik geliyor sanırım? Her ne kadar gülme kaslarınızı doğumda anne rahminde unutmuş olsanız da!.."

"Kapana kısılmış olman benim suçum değil. Buna gülmüyorum da. Sadece gerçekçiyim. Senin bu aptal kafayla kucaktan kucağa gezeceğini düşünüyorum. Beş kuruş bile kazanamadan kolayca bir fuhuş çetesinin envanterine girersin."

"O kadar aptal değilim ben!"

Genç adam kuru bir sesle hatırlattı. "Dün gece hiç tanımadığın bir adamın kollarında yattın!"

Zeynep biraz hayretle itiraz etti. "Sizdiniz o!"

"Beni tanımıyorsun!"

"Ne kadar buz ruhlu olduğunuzu anladım ama! Belki de Gay'siniz."

Genç adam yan gözle, ona, tehdit eder gibi baktı. "Dua et bunu kanıtlamak için bir heves duymadım. Bak kızım! Aklını başına topla!"

"Elimden geleni yapıyorum." diye çaresizce isyan etti Zeynep. "Daha ne yapayım? Kimden borç alabilirim?"

"Çocuğu doğurabilirsin?"

"Ne? Bu ... bu imkânsız! Hamile olarak okula gidersem ne olur biliyor musunuz?" Sonunda güzel gözlerinden yaşlar inmeye başlamıştı. "Herkesin alay konusu olurum. İnsan içine çıkacak yüzüm olmaz."

"Babası sonunda çocuğunu kabul edecektir!"

"Konuşmadım mı sanıyorsunuz? Ne bebeği ne de beni istiyor!"

"Ya sen?"

"Ben de istemiyorum! Ne bebeği ne de onu!"

"Sonra pişman olacaksın. Bana güven!"

"Olmayacağım... Babasız bir piçi dünyaya getirdiğimde her şey daha da kötüye gidecek. Mezun bile olmadım! Daha bir işim bile yok! Dediğiniz gibi, burası İstanbul!"

Zafer, sesini çıkarmadı. İşlek trafikte dikkatli bir şekilde otomobili sürüyordu. Ancak aklı kızın sözleri ile meşguldü. Onun tamamen haksız olmadığını biliyordu. Anne olabilecek kadar yaşı büyüktü ama geri kalan her şey ona karşıydı.

Bir süre sonra genç kızın oturduğu mahalleye gelmişlerdi. Zeynep'in ağlaması dinmişti. Kısa ifadelerle evinin adresini tarif etti. Sonunda alçak binalarla dolu bir sokağa girip, evinin önünde durdular. Zeynep'in kaldığı yer, iki katlı küçük bir binaydı. Üst katın kapısı, zemindeki daire kapısı ile yan yanaydı. Yandan bir merdivenle üst kata çıkılıyor olmalıydı.

"Burası..." dedi Zeynep. "Üst kat."

"Okuluna yakınmış." Genç adam, evi süzdü. Sağında kendinden daha yüksek bir bina vardı. Solunda ise iki katlı geniş bir mağaza görünüyordu.

"Yürüyerek gidip geliyorum zaten." dedi genç kız, kendisini biraz toparlamış olarak.

"İçeriye nasıl gireceksin? Arkadaşın burada mı?"

"Hayır, o ailesinin yanında. Okul iki hafta sonra açılıyor. Ev sahibimiz Saadet teyze, alt katta oturuyor. Onda evin yedek anahtarı var."

"Peki..."

Gözleri karşılaştı bir an. Zeynep küçük burnunu çekti. Sonra elini uzattı. "Teşekkür ederim. Tüm zahmetiniz için. Yemek yedirip buraya kadar getirdiğiniz için..."

Zafer bir an onun eline baktı. Sonra başıyla işaret etti. "Git hadi. Bak bakalım içeriye girebilecek misin? İçimde kötü bir his var."

"Anlamadım?"

Zafer'in sert gözleri, aralanmış pencereden bakan yaşlı bir kadına takılmıştı. Birinci katta oturan ev sahibi olmalıydı. Pek iyi bakmıyordu. "Sen git."

Onun veda etmek istememesi, genç kızın biraz bozulmasına sebep olmuştu. O kadar mı kurtulmak istiyordu adam? Onun sözlerinin içeriğinden çok, genel tavrına dikkat etmişti ve haliyle üzülmüştü.

Otomobilden indi. Kapıyı kapatıp eve doğru yürüdü. Genç adamın hemen gaza basıp gideceğini düşünüyordu ama otomobil yerinden kıpırdamayınca, biraz şaşırdı. Ev sahibinin zilini çaldı. Gözleri çekinikçe geri otomobile çevrildi. Zafer gözlerini ona dikmiş bakıyordu.

Kapı açıldı. Eşikte, altmış yaşındaki ev sahibi belirdi. Arkasında da öne doğru eğik duran kocası vardı. Mustafa amcanın bir kemik hastalığı vardı. Zeynep gülümsemeye çalıştı. "Merhaba Saadet teyze!.. Eve erken gelmem gerekti. Anahtarım Foça'da kaldı da... Seninkileri alabilir miyim?"

Kadın, gülmeyen bir yüzle bakıyordu. Zeynep, bir an kadının söylediklerini anlamadığını zannetti ya da acaba ülkeyi gülmeme hastalığı gibi bir salgın mı sarmıştı?

"Abin aradı." dedi kadın doğrudan. Zeynep bu tür bir cümleyi beklemiyordu. Hafifçe beyazladı. "Seni içeri almamamı istedi."

"Zeki mi?" Gülümsemeye çalıştı. "Neden?" Ne saçma bir soruydu bu! O an aklına başka bir şey gelmemişti.

"Senin ahlaksızca şeyler yaptığını söyledi. Baban seni evlatlıktan reddetmiş ve sokağa atmış." Kadının gözlüklü çipil gözleri, üzerindeki kıyafetlerde gezindi. Askılı bluzu ve günlük eşofmanı ile gerçekten de sokağa atılmış gibiydi. Ayaklarının neden sargılı olduğunu ise anlayamamıştı.

"... ama bu çok saçma! Ahlaksızca şeyler yapmadım ben!"

Çipil gözler, bu sefer arkadaki lüks otomobile ve içinde kıpırdamadan duran asık suratlı adama çevrildi. Sonra aldırmaz bir ifadeyle genç kıza baktı. "Kusura bakma kızım! Sana daha evvel de söylemiştim. Her şeyi anlarım ama ana babanın reddedeceği kadar büyük bir hata yapmayı anlamam. Peşin ödediğiniz dört aylık kirayı da istemiyormuş. Eşyalarını da ihtiyaç sahibi birisine vereceğiz."

"... ama ... ama Saadet teyze!" Kadın inatçı bir bakışla duruyordu. Zeynep'in aklından binlerce şey geçiyordu. Durumunu, ihtimalleri değerlendirmeye çalışıyordu. "Bilgisayarım... Kitaplarım... Giysilerim..." dedi rüyada gibi.

Kadın hiçbir şey demeden geriye çekildi ve kapıyı onun yüzüne çarptı âdeta. Zeynep o anda öfkelendi! Böyle bir şey olabilir miydi? Zili yine çaldı, sinirle. Ancak ne kadar çalarsa çalsın, kapıda en ufak bir hareket olmadı.

Zafer, olanları izliyordu. Konuşmaların hepsini de açık pencere sayesinde duymuştu. Parmakları direksiyonda tıngırdıyordu. Sıktığı dişleri, yanak kaslarını dalgalandırmıştı. Kendisi de pek iyi bir adam sayılmazdı ama bu yapılan, kötülük sınırlarını bile aşıyordu.

Bu nasıl bir babaydı ki hamile kızının sokaklarda kalmasına razıydı? Bu nasıl bir vicdandı? Kızlarının onlar üzerinde hiç mi hakkı yoktu?

Zeynep, başını çevirdi üzgünce. Gözlerinin içi yine sulanmıştı ama ağlamıyordu. Bakışları karşılaştı. Genç adam, eliyle ona işaret etti. Otomobile gelmesi için yapılan kesin bir hareketti. Zeynep, bir mahkûm gibi onun sessiz emrini dinledi. Kendisini izleyen iki çocuğun arasından geçip kapının önünde durdu.

Zafer, onun çöküк omuzlarını, beyazlamış yüzünü süzdü. Sonra gözleri ile içeriyi işaret etti. "Bin hadi..." Bu daha kesin bir emirdi. Sert bakışları itiraz etmemesini ister gibi bakıyordu. "Birazdan hava kararacak. Yarın gelir eşyalarını alırız."

"... ama..."

"Bin!"

Zeynep, son bir kere evine baktı. Alt katın perdesi çekiliydi. Camda kimse görünmüyordu. Kadının perde arkasından onları izlediğine emindi. Hastayken çorba pişirdiği, hastaneye muayeneye götürdüğü, hava alsın diye dışarıya çıkardığı Saadet teyzesinin bu yaptığına inanamıyordu.

Otomobile bindi. Kapıyı çekti.

Kendilerini izleyen bakışlar arasında sokağı terk ettiler. Zafer sessizce otomobili sürüyordu fakat yüzü olağandan daha fazla sertleşmişti.

• • •

6. BÖLÜM

Genç adam, otomobilini evin garajına soktu. Sessiz sessiz ağlayan Zeynep, nereye geldiklerinin farkında değildi. Başı önde, elleri kucağındaydı. Gözyaşları eline damladığı zaman, elindeki mendil aklına geliyor ve yanaklarında kalan ıslaklığı siliyordu.

"İn hadi... Bu gece burada kalabilirsin."

Genç adamın sözleri ile başını kaldırdı. Etrafına bakındı. Burası neresiydi ki? Doktorun evi miydi burası?

Otomobilden indiğinde ilk gördüğü, kendi halinde büyük bir bahçeydi. Köşelerindeki lambalar sönük ışıklı olduğu için etrafı yeterince aydınlatamıyordu. Otomobilden mecburen indi. Bakışları karanlıklar içindeki eve çevrildi. Evin kendisi hakkında çok bir fikir edinemese de haşmetli bir yapı olduğu açıktı.

"Gel..." dedi Zafer.

Önden hızla yürümeye başladı. Yolu bildiği için karanlıkta rahattı. Genç adam, evin giriş duvarındaki panelden numaraları tuşlayarak elektronik kapıyı açtı. İçeriye girdi. Lambaları yaktı.

Zeynep yavaşça onu takip etti. Gecenin bir yarısı bir erkeğin evine gelmiş olmak, içini tedirgin etmeliydi aslında ama daha dün gece onun yatağında neredeyse çıplak yatmıştı. Hiçbir şey de olmamıştı. Bu iri adama güvenebileceğini hissediyordu. Ayağını evin kapısından içeriye attı. Gözleri merakla etrafta gezindi. İki katlı, biraz eski tarz döşenmiş bir evdi. Yerler yine eski tarz sarı ahşap parkeydi. Yukarıya çıkan merdivenlerdeki ahşap korkuluklar, eski konaklardakine benzer bir el işçiliğiyle yapılmıştı. Yer yer parlatılmaya ihtiyacı var gibi duruyordu.

Zafer, merdivenlerin ortasında durdu. Dönüp, etrafını izleyen genç kıza baktı. "Gelsene!" dedi sertçe. "Evi satın almayacaksın. Sadece bir gece kalacaksın."

Bu uyarı ile Zeynep hemen merdivenlere yöneldi. Yeni sandaletlerini evin girişindeki holde bırakmıştı. Sargılı ayakları ile sessizce onun yanına çıktı. Zafer, dönüp üst kata doğru devam etti. Oturulabilecek bir salona çıktılar. Bir tarafı koridora açılıyordu ama diğer üç tarafta pencereler vardı. Pencerelerin önlerinde klasik tarzda koltuklar bulunuyordu.

Genç adam, koridorun sonunda durup bir kapıyı açtı. İçeriye girdi. Zeynep de peşinden.

"Bu odada yatabilirsin!" dedi Zafer.

İkisinin de gözleri, odanın içinde geziniyordu. İki kişilik kocaman bir yatak vardı. Üzeri kahverengi bir örtüyle örtülüydü. Kalın perdeler zevksizdi biraz. Yerdeki ahşap parkelerin üzerinde, küçük bir halıdan başka bir şey yoktu. Pencereye yakın iki koltuk, tıpkı diğer koltuklar gibi klasik bir tarzdaydı. Duvara dayalı dolabın üzerinde birkaç fotoğraf duruyordu. Sadece birisinde Zafer görünüyordu. Diğerlerinde yakışıklı bir adam, başı örtülü bir kadın, gülen gözlerle bakan esmer bir genç kız vardı. Bir de babaanne olduğunu tahmin ettiği yaşlı bir kadın.

"Kız kardeşimin odasıydı..." dedi genç adam. "Saliha, Amerika'da bir üniversitede öğretim görevlisi... Çok yoğun. Pek gelemiyor. Geldiğinde de artık bu odada kalmıyor. Oteli tercih ediyor."

"Haksız sayılmaz... Çok zevksiz!" dedi Zeynep, zayıf bir gülümseyişle.

"Babaannem zamanında döşenmiş. O ölünce de değiştirmeye ihtiyaç olmadı. Benim pek misafirim olmaz."

"Tek başınıza mı yaşıyorsunuz bu kocaman evde?"

"Evet..." dedi genç adam kısaca.

Annesi ile babasına ne olduğunu açıklamaya gerek görmemişti. Zeynep onların öldüğünü tahmin etti. "Çok büyük... Başka misafir yatak odası var mı?"

"Niye? Burayı beğenmedin mi?"

"Ondan sormadım." Gözlerini kaçırdı. "Merak ettim sadece."

"Koridorun bu tarafında sadece senin odan var. Kuzeye baktığı için yazın serin olur. Pencereleri arka bahçeye bakıyor. Benim odam ve diğer misafir odaları evin diğer tarafına, ön bahçeye bakar. Babaannem denizi gördüğü için öyle tasarlamış zamanında."

"Akıllıca."

"Bu odayı sana vermemin sebebi, diğerlerine göre daha kullanışlı olması. Öbür odalar eminim naftalin kokuyordur. İçeride istediğin her şeyi bulacaksın. Kardeşimin hiç kullanmadığı bornozu bile olabilir."

"Teşekkür ederim."

"Tamam. Benim odam da tam karşıda. Sen bir saat kadar dinlen. Ben yiyecek bir şeyler sipariş edeceğim. Bütün gün bir şey yemedin."

Genç kızın cevap vermesine fırsat bırakmadan odadan çıktı. Zeynep de etrafını yeniden inceledikten sonra banyoya geçti. Burasının da odadan farkı yoktu. Oldukça kaliteli malzemeyle donatılmış ama eski bir anlayışla tasarlanmıştı. Kahverengi fayanslar iç karartıcıydı.

Elini yüzünü yıkayıp, aynada biraz kendisini izledi. Ağlamaktan gözlerinin akları kızarmıştı. Ne yapacaktı şimdi? Hayatı nasıl bu kadar da perişan bir hale bürünmüştü? Her şey bir rüya mıydı acaba? Bir rüya olmasını o kadar çok isterdi ki! Rüyadan uyandığında her şeyin gerçek dışı olduğunu anlamayı ve doyasıya gülmeyi öyle isterdi ki... Yüreğini dolduran bu sıkıntı, dayanılacak boyutta değildi.

Tüm yakınlarının, tanıdıklarının ona yüz çevirmesini aklı hayali almıyordu. Bir cinayet işlese bu kadar dışlanır mıydı acaba?

Ayrıca işin komik tarafı, herkes kendisini dışlarken, hayattan hiç zevk almıyor gibi görünen bir adamın ona kol kanat germiş olmasıydı. Bu asık suratlı adam olmasaydı, şu anda kim bilir hangi sefil durumda olurdu.

Gidip rahat görünen yatağa uzandı. Otomobilde uyuduğu için hiç uykusu yoktu. Dakikalarca tavana baktı. Dakikalarca neler yapabileceğini düşündü. Bu koca şehirde beş parasız, hiç eşyasız ne yapabilirdi ki? Hiçbir şey! Koskocaman hiçbir şey! Talih ona küsmüştü. Uzun zamandır başına güzel bir olay gelmemişti. Bundan sonra her şeyin daha da kötü gideceğine kuşku yoktu.

"Allah'ım!" Sessiz inlemesi odada duyulmadı bile. *"Ne olur yardım et! Nefes alamıyorum! Ne olur bir çıkış yolu göster! Ne olursun bir işaret ver!"*

"Zeynep?" Aralık olan kapısı, o anda biraz daha açılmıştı. Kapının ardından Zafer'in sert ama güven veren sesi duyuldu. "Yemek geldi. Uyanık mısın?"

"Evet..." diyen Zeynep, yattığı yerden hemen doğrulmuştu.

Genç adam, onu nasıl bir pozisyonda bulacağını bilemediği için kapıdan içeriye doğru gövdesini hafifçe soktu. Kısa bir an süzdü. Yatağın kenarında oturuyordu. Üzüntüsü her halinden belliydi. Biraz dağılmış siyah saçları, oval yüzünü sarmıştı.

"Duş alıp kendine gelseydin." dedi genç adam.

Zeynep, sargılı ayaklarını bir çocuk gibi ona doğru salladı. "Yatarken alacağım. Sargıyı açmak istemedim."

"İyi, tamam. Duştan sonra ayaklarına bir bakayım. Yeniden pansuman yapmak lazım mı karar veririz. Hadi gel. Soğumadan yiyelim."

Genç kız yataktan indi. Zafer yalın ayaktı. Üzerinde klasik bir kumaş pantolon ile uzun kollu krem rengi bir gömlek vardı. Genç adamın duş aldığını anladı. Siyah saçları güzelce taranmıştı. Onun peşinden aşağıya indi. Mutfağa girdiğinde hayranlıkla etrafına bakındı.

"Vay!" dedi yavaşça. "Mutfak bile bizim evden büyük!"

"Kalabalık bir aile için tasarlanmış." dedi Zafer, ilgilenmeden. Ortadaki masaya doğru gidiyordu. Üzerinde birkaç çeşit yiyeceğin bulunduğu masa kocamandı. "Miden nasıl?"

"Daha iyi. Neler sipariş etmişsiniz böyle? Burada bir orduya yetecek yiyecek var. Birisi mi geliyor yoksa?"

"Ne yiyeceğini bilemediğim için her şeyden biraz istedim işte. Fazlası kalsın... Dolaba kaldırırız. Bir ara yerim ben."

Genç kız, poşetlerdeki yiyeceklere baktı. Birkaç değişik türde tavuk, pizza, peynirli ve kıymalı pide ve hatta soslu makarna bile vardı.

Mide bulantısı biraz geçtiği için yemek yerken çok sorun olmadı. Yine de tedbir olarak çok az tavuk ve biraz makarna yemişti. Yanlarında gelen salataya ise bayılmıştı. Hafif ve lezzetliydi. Onun yedikleri, Zafer'in dikkatini çekti. Bu kızın bu kadar zayıf olması elbette normaldi. Dünden beri yediği şeylerin toplamı, genç adamın bir öğünde yediğine eşit sayılırdı.

Yemekten sonra sıra ortalığı toplama kısmına gelince, Zeynep hemen ona engel oldu. "Hayır, lütfen! Ben şimdi toplarım." dedi. Masanın üzerindeki plastik kapları beceriyle toplamaya başladı. "Kahve ya da çay yapayım mı? İçer misiniz?"

"Kahve var mı bilmiyorum." dedi genç adam dudak bükerek. "Temizlikçi kadın geldiğinde, kendine göre yapıyordu ama şu an nerede, hâlâ içilebilir mi emin değilim."

"Tamam!" dedi Zeynep başını sallayarak. "Biz kadınların bu konuda radarları açıktır. Eğer varsa yerini şıp diye bulurum. Sonra da çay yaparım. Tabii içerseniz."

"İçerim..." dedi Zafer, kuru bir sesle. Biraz huzursuz olmuştu. Yalnız yaşamaya alışmış insanlarda olan, klasik mutsuzluk sendromuydu onunkisi. Zeynep'in varlığı ile mutfak aydınlanmış gibi hissetmişti bir an ve bu aşırı ışık, karanlık yüreğini rahatsız etmişti.

Tüm eşyalar sanki artık bir anlamları olduğunu fark etmiş gibi gülümseyerek bakıyorlardı adamın gözüne.

"Burada mı içeceksiniz?" Doktorun yerinden kalkmadığını görmüştü. Dahası genç adam rahat sandalyesinde hafifçe kaykılıp gözlerini açık televizyona çevirmişti.

"Evet."

"Peki... Eminim siz şekersiz içiyorsunuzdur."

Zafer başını salladı. "Evet. Nereden anladın?"

Genç kız, tatlı bir şekilde gülümsedi. "Sert adamlar başka türlü içerse ayıp olur. Karizma meselesi!"

"Sence de üzerime fazla gelmiyor musun küçük hanım?" Sesi biraz sertleşmişti ama yeterince değil!

Genç kız o kadar eli çabuk hareket ediyordu ki masa bir anda tertemiz olmuştu. "Kızıyor musunuz?" diye sordu buzdolabına giderken. Artan yiyecekleri, içi bomboş olan dolaba rahatlıkla koydu, hatta dolap o kadar boştu ki potaya atar gibi atsa bile olurdu.

"Ben senin pervasızlığınla dalga geçiyor muyum?"

"Size her şey serbest efendim!" Koyu yeşil gözleri, tatlı bir şekilde gülümsemeye devam ediyordu. "Ciddiyim!" dedi sonra daha kesin bir tonla. Dönüp adama bakmıştı. "Siz olmasaydınız ... şu anda sokakta yatıyor olabilirdim." Düşündü bir an. Yüzündeki gülümseme arttı. "... ya da morgda yeni dostlarımla..."

"Saçmalamasan iyi olur!" dedi Zafer, ters ters. "Her şeyi ölüme bağlayan melankolik insanlardan hoşlanmam ben."

"Ben de hoşlanmam. Öyle birisi değilim zaten." Şimdi de dolapları bir hırsızın sessizliği ve zarafeti ile karıştırıyordu. "... ama ölmeyi istemedim mi diye sorarsanız, evet istedim! Sizinle dün tanıştığımızda istiyordum mesela ... ve bugün durum ... daha da kötü!" Aradığını bulunca, gözleri ışıldadı. Kahve dolu cam kavanozu çıkardı ve zafer dolu bir ifadeyle adama gösterdi. "Ölmeden önce, buldum!"

"Ölmeyi düşünecek kadar kötü bir durumda değilsin." dedi Zafer, onun sevinciyle ilgilenmeden.

"Öyle mi?" Merakla ona bakmıştı. "Sizce ne yapmalıyım?" Kavanozu açıp kokladı. Bir sorun yok gibiydi.

"Yeni bir ev tutmak zor değil."

"Bunu nasıl yapacağım? Kiramı babam ödüyordu." Bu sefer de cezve arayışına girişti. Onu bulması da uzun sürmedi. Çekmecelerden birisindeydi.

"Çalışırsın boş vakitlerinde."

"Ya bebek?" Elini attığı dolapta fincanların olması güzel olmuştu.

"Hâlâ doğurman gerektiğini düşünüyorum. Bir doktor olarak aksini düşünmem zor ... ama ..." Duraklamıştı.

Zeynep, yıkadığı cezveyi fincan ölçüsüyle koyduğu su ile doldururken durup ona baktı. Ne demek istemişti ki bu adam? "... ama?" diye sordu.

"Kürtaj konusunda benim hastane ile görüşebiliriz. Hiç istemesem de belki bu konuda sana yardım edebilirim."

"Ciddi misiniz?" Genç kızın gözleri ışıldamıştı yeniden. "Gerçekten mi?"

"Belki dedim."

"Parası?"

"Para sonraki iş... Ben belki dedim sadece!" diye homurdandı Zafer. "Su boşa akıyor."

Zeynep hemen çeşmeyi kapattı. Pahalı görünen ocak, neredeyse hiç kullanılmamış gibiydi. "Yepyeni bunlar. Hiç kullanmıyor musunuz?" diye sordu Zafer'e. İçine kahve ve su doldurduğu cezveyi ocağın üzerine koydu. Genç adamın sözleri, içinin biraz ferahlamasını sağlamıştı.

"Ben genelde hazır şeyler yerim. Mikrodalgada ısıtırım."

Zeynep, ocağı yaktıktan sonra dönüp ona baktı. "Dengesiz beslenme iyi bir şey değil ama size etki etmiyor sanırım. Spor mu yapıyorsunuz?"

"Ara sıra..."

"Belli!"

"Nasıl?"

Genç kız, onun gömleğini zorlayan kol kaslarına baktı. Sonra gözlerini kaçırdı. "Dün gece ben de size sarıldım hatırlarsanız?" dedi yavaşça. "Kemik yığını olsam da kas yığınını hissedebilirim."

Genç kız, karıştırdığı cezveden gözlerini ayırmadı. Yanakları kızarmıştı biraz. Başını geniş omuzlara yaslamak, elini geniş göğsüne dayamak güzeldi. Ancak bir bacağı içgüdüsel bir şekilde onun bacaklarının arasına sızıp sıkıca dolanınca, elbette ki hissetmemeye çalıştığı başka şeyler de hissetmişti.

Bir dakika sonra nefis kokulu kahveyi genç adamın önüne koymuştu. Zafer uzanıp fincanını tuttu. Zeynep'in meraklı bakışları altında bir yudum alırken, bir gurme edasıyla da koklamıştı. Hem kokusu hem de tadı güzeldi. Çiğ kokan kahveden nefret ederdi.

"Güzel..." dedi ifadesiz bir sesle. "Kahve bozulmamış."

Genç kız gülümsedi. O da kahvesini memnuniyetle yudumladı. "Beğenmenize sevindim."

Kahveyi sessizce içtiler. İkisinin de gözü televizyondaydı. Kahvesini bitiren genç adam ayağa kalktı. "Ben oturma odasındayım."

O gidince, Zeynep fincanları yıkadı. Çayı demlemişti. Demi oturuncaya kadar mutfakta öylesine gezindi. Her şey kaliteliydi. Her şey pahalıydı. Ancak nedense genç kıza bir hastane odası kadar sıcak geliyordu. Bu mutfakta ruh yoktu. Açıklayamıyordu ama bir şeyler eksikti.

Çaylarını da yan yana ve pek konuşmadan içtiler. Oturma odası da klasik koltuklardan oluşuyordu ve alt kattaki en geniş odaydı. Odadaki en modern görünen şey, duvardaki dev ekran LED televizyondu.

İzledikleri tartışma programı, aslında Zeynep'in çok ilgisini çekmemişti. Ancak, doktor ilgiyle izlediği için o da izliyor gibi

görünüyordu. Ayaklarını altına almıştı. Tabanları çok acımıyordu artık. Sargı iyi gelmişti.

Program devam edecek gibiydi. Üçüncü çayını da keyifle içen Zafer, saate baktı. Zaman ne çabuk da geçmişti! On biri geçiyordu.

"Yarın bir ameliyatım var. Yatalım artık." dedi ayağa kalkarak. "Sen önce gidip bir duş al. Sonra bana seslen. Ayağına bakayım."

"Peki, bardakları yıkayıp ortalığı toplayayım, dediğiniz gibi yaparım."

O gittikten sonra mutfağa geçip bardakları yıkadı. Demliği de yıkayıp kuruması için bulaşıklığa koydu. Sonra etrafına bakındı son bir kere. Unuttuğu bir şey var mı diye gözleri hızla mutfağı taradı. Her şey tamam görünüyordu. Yarın sabah büyük ihtimalle adamla beraber bu evden ayrılırdı. Doktorun ona daha fazla müsamaha göstermeyeceği açıktı. Ondan sonra ne yapacağını hiç bilmiyordu. Yanında kalabileceği bir arkadaşı bile yoktu.

Odasına geçip soyundu. Banyoya gitti. Acele etmeden güzelce duş aldı. Suyun altında uzun uzun kalmak harika gelmişti. Gözyaşları suya karıştıkça, çaresizliği de artıyordu hâlbuki ama güçlü olmalıydı! Her şey hep böyle kötü gidemezdi ya!

Banyodan çıkarken, doktorun kardeşine ait pembe bir bornoza sarındı. Bir yerlerde yumuşak görünümlü bir terlik de görmüştü. Onu ayağına geçirdi. Tıpatıp ayağına olmuştu. Bornoz biraz büyüktü. Demek ki doktorun kardeşi, kendisinden daha uzun ve yapılıydı. Eh! Adam da cüce sayılmazdı. Boyu bir doksan var mıydı acaba? Belki de daha uzun! Aynı anlarda, gözü, duvardaki eski bir takvime kaydı. Takvimin yaprakları eylül ayında takılı kalmıştı. Üç sene öncesinin takvimiydi. Demek doktorun kız kardeşi buraya üç senedir gelmemişti. Bu ilginçti.

Takvimin koparılmayan yaprağının üzerinde yemek tariflerinden çocuk isimlerine kadar her şey vardı. Erkek çocuk için Atilla, kız çocuk için Dilan... Güzel isimlerdi. Acaba karnındaki bebeğin cinsiyeti neydi?

Doktor Zafer, ona yardım edip de bu kürtajı olamazsa, zaten çocuğun cinsiyetini öğrenmesi an meselesi olacaktı. Acaba eczanelerde ceninleri düşürmek için bir ilaç var mıydı? İnternette bebek düşürme yöntemleri okumuştu ama hepsi de iğrenç ve can acıtıcı şeylerdi. İçinde parça kalırsa, zehirlemeye kadar gidecek tehlikeli şeyler olabileceğini de okumuştu.

O esnada takvimin altında, Kuran'dan alınmış bir ayet gördü. Bakara suresinde geçen bu ayet, ilginç bir şekilde dikkatini çekmişti.

"... Olur ki hoşunuza gitmeyen bir şey sizin için hayırlıdır ve olur ki sevdiğiniz şey de sizin için bir şerdir. Allah bilir de siz bilmezsiniz." (Bakara Suresi, 216)

Derin bir nefes aldı. Allah'a her zaman inanmıştı. Ona her zaman güvenmişti; ama bu sefer o kadar umutsuzdu ki Allah'ın ona kızdığını, yaptığı hatayı ödetmeye kararlı olduğunu düşünüyordu.

Odasından ayrılıp, karşı odaya doğru gitti. Kapı aralıktı. Hafifçe tahtasına tıkladı. "Zafer Bey?"

Adamın sert sesi yankılandı. "Gel!"

Kapıyı ittirdi. Genç adamın odası, kendi odasından daha büyüktü; ama ancak bir otel odası kadar sıcaktı işte. Yerdeki halı, bu odanın koyu tonlarına hiç uymamıştı. Gözleri doktora kaydı. Zafer hâlâ giyinikti. Belli ki onun gelmesini bekliyordu.

"İlaç torbasını arabada unuttuk..." dedi adama.

"Ben gidip aldım. Geç otur şöyle..." Gözleri, kız kardeşinin pembe bornozuna bürünmüş olan Zeynep'in çekiciliğine fazla takılmamıştı. Onun koltuğa oturuşunu ilgisizce izledikten sonra önünde diz çöktü. Ayaklarından birisini eline aldı. Dikkatle tabanını inceledi.

"Nasıl?" diye sordu Zeynep. Bu bornoz kendisini güvende hissetmesine sebep oluyorsa da ... genç adamın ilgisizliği doğrusu çok can sıkıcıydı. "Yüz metre yarışına katılabilir miyim?"

Zafer, başını salladı. "Gayet iyi. Genç olmanın faydası... İltihap falan yok. Bu gece de ilaçlayıp saralım, yarın akşam sürmeyiz. Açık havada kuruması daha sağlıklı..."

Zeynep, onun sözlerine önce çok dikkat etmemişti. Aklı ayağının durumundaydı. Sonra Zafer ayağına krem sürmeye başladığında, sözlerinin içeriğini fark etti. Gözleri şaşkınca ona çevrildi.

"Ya..Yarın akşam mı?" diye kekeledi yavaşça. Yanlış duymuş olmaktan korkuyordu.

Zafer, profesyonelce sargıyı sarmaya başlamıştı. Ona bakmadan mırıldandı. "Bir iki gece daha burada kalmanda mahsur yok. Koca ev..."

Zeynep nefes bile alamamıştı o an. Gözleri yeniden sulanmıştı. O anda adama sarılıp o kara başını tutmak, asık suratlı yüzünü göğsüne yapıştırmak istemişti.

"Bu arada kalacak ucuz bir yer ararsın." dedi genç adam. "Ben de bakarım. Zaten tek bir emlakçı tanıyorum. O da bir hastamın oğlu. Onu arayabilirim. Aslına bakarsan bir sığınma evine bile yerleşebilirsin. Şiddet görenler için böyle yerler olduğunu duydum." Diğer ayağını kaldırırken, gözleri genç kızın ıslak gözleriyle kesişti. Kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

Genç kız gülümsedi. "Hiç!"

"Sığınma evine ne diyorsun?"

"Bilmiyorum. Kürtajdan sonra olabilir... Başka çarem yok gibi görünüyor."

"Yarın kürtaj meselesini de konuşur, sana bildiririm." Ayağına kremi sürüp hemen sargıladı. Sonra ayağa kalktı. "Hadi bakalım, şimdi doğru odana."

Genç kız koltuktan kalktı. Bornozunun kollarına gözyaşlarını silmişti. Başını alabildiğine geriye atıp adamın sert yüz hatlarını süzdü. "Size olan borcum ... gittikçe kabarıyor!" dedi yavaşça. "Teşekkür ederim."

"Etme..." dedi genç adam, gerçekten de kuru ve ilgisiz bir sesle. "Seninle ilgilenmekten çok memnun olduğumu söyleyemem. Sen olmasaydın şimdi çoktan uyumuş olurdum. Kafamda da küçük bir kızın sorunları olmazdı."

"Küçük değilim ben..." diye zayıf bir sesle itiraz etti Zeynep. "Hep böyle söylüyorsunuz."

"Bana göre öylesin. Yirmili yaşlarımı hatırlamıyorum bile!"

"Benimle ilgilenmek sizi sıkıyorsa ... yarın gidebilirim." Üzgünce ekledi. "Gerçekten!"

"Demek gerçekten!" dedi Zafer, acımasızca. Ellerini beline dayamıştı. "Çok iyi olurdu aslında ama hayatım boyunca ne bir işimi yarım bıraktım ne de verdiğim bir sözü yedim. Sözlerimi tutarım. Bir iki gün daha birbirimize dayanabiliriz sanırım."

"Başınıza dert olduğum için ... çok özür dilerim."

"Sen dert olmadın. Sorun burada zaten. Dert olmanı ben sağladım. Çekip gidebilirdim." Zeynep irkilmişti. "Neyse! Şimdi odana git ve dinlen. Sabah erkenden kalkmana gerek yok. Mutfakta benim her zaman sipariş verdiğim lokantaların telefonları var. Öğle yemeği için istediğini söyle. Getirirler."

Onun bu sert hali Zeynep'i yaralasa da istediği kadar kızamıyordu. Karşısındaki kişi başka tür bir adam olsa, onun bu yalnızlığından faydalanmaya kalkardı. Bunun farkındaydı. O kadar saf bir kız değildi ve yine o, başka tür bir adam olsa, Zeynep çoktan kapıyı ardından çarpıp giderdi; ama bu adam farklıydı işte! Ona karşı anlayamadığı bir hisse sahipti.

Başını salladı uysalca.

Zafer, onun omuzları biraz düşük ama gururlu bir ifadeyle odadan çıkmasını izledi. Kapıyı ardından hafifçe çekmişti. Genç adamın başı biraz öne düştü ve bir an yerdeki zevksiz halının zevksiz desenlerini inceledi.

"Sussan olmaz sanki!" diye mırıldandı kendi kendisine. *"Öküzlükte üstüne yok!"*

Genç adam, ertesi sabah uyandığında, kendisine olan kızgınlığı biraz geçmişti. Hazırlanıp koridora çıktığında, Zeynep'in oda kapısının aralık olduğunu gördü. Hafifçe ittirip içeriye baktı. Bornoz ile yatmış olan genç kız, derin bir uykuda gibi görünüyordu.

Belli ki odasına girince eski kıyafetlerini bile giymeden yatağa uzanmıştı. Belki ağlamıştı. Belki de yorgunluktan sızıp kalmıştı.

Kapıyı yavaşça geri çekti. Evden çıkıp otomobiline bindi. Sahibi olduğu hastaneye doğru giderken, aklı ister istemez genç kız ile meşguldü. Bir an önce şu kızın meselelerini halledip, başından savsa iyi olacaktı. Ölümcül bir ameliyata girecek olan hastasını düşüneceğine, o çıtı pıtı kızı düşünmesi saçmalıktı.

Girdiği ameliyat iyi geçmişti neyse ki. O gün başka bir işi yoktu. Ameliyattan sonra odasında oturup gündelik işlerle ilgilenirken, içeriye ortağı Cengiz girdi.

"Selam!" dedi ona. "Ameliyat iyi geçmiş ha?"

"Evet!"

"Kadının yüzde beş bile kurtulma ihtimali yoktu. Sen ne acayip bir adamsın ya!" Zafer onun takdir dolu sözleriyle ilgilenmedi bile. Dalgındı. "Yemeğe çıkacak mısın?" diye sordu Cengiz. Bir koltuğa oturmuştu.

"Saat üç oldu. Bu saatte mi?"

"Ben açım..."

"Sen git. Benim bir işim var. Çıktıktan sonra da geri gelmem sanırım."

Cengiz'in gözleri irileşmişti. "İş mi?" diye sordu hayretle. "Hey! Senin işin burası be adam! Unuttun mu? Sen ünlü doktor Zafer Atalay'sın! İnsani duygulardan uzak, hayatını işine adamış, dünyevi zevklerin sadece özel kısımlarından faydalanan..."

"Uzatma istersen!" dedi Zafer, onun sözlerini keserek.

Cengiz yerinden kalktı. "Püf! Peki tamam. Senin tadın yok bugün. Ben yemeğe gidiyorum. Akşama doğru benim de bir ameliyatım var. Uzun sürer. Tok olmalıyım."

"Kolay gelsin."

Ortağı gittikten sonra, Zafer, kadın doğumu aradı. Doktor Güler'le görüştükten sonra telefonla başka bir yeri daha aradı.

"Komiserim!.." dedi karşısındakine. "Senden özel bir şey isteyeceğim."

Konuşması bittikten on dakika sonra aşağıya inmişti. Otomobiline binip hastanenin otoparkından ayrıldı. Yol üzerinde bir yerde yavaşladı. Gözleri yol kenarındaydı. Kalabalığın içinde birisi el edince durdu. Orta boylu, yapılı bir adamdı. Bıyıklarının köşeleri aşağıya doğru uzamıştı. Zeki bakan siyah gözleri vardı. Otomobile binen adamın elini sıktı. Sonra birlikte yola devam ettiler. Zafer ona gereken kadarını anlatmıştı. Adam da başını sallayıp bir yere telefon etti.

On dakika sonra Zeynep'in evinin önündeydiler. Genç adam, otomobili doğrudan evin önünde bıraktı. İkisi birden acele etmeden dışarı çıktı. Birinci katın perdesi hafifçe oynamıştı. Bunu ikisi de fark etmişti.

Kapıyı çalan Zafer, açılmasını beklerken, bakışlarını etrafında gezdirdi. İstanbul şartlarında nispeten sakin, köhne bir sokaktı. Burada oturanlar epey meraklı görünüyorlardı. Bazıları cama çıkıp açıkça lüks otomobile ve sahibine bakmıştı.

Kapı yarım açıldı. Ardında dünkü yaşlı kadın vardı yine. Yanında da devrilecekmiş gibi duran, meraklı, ihtiyar bir adam.

Kadının çipil gözleri iki adam arasında gezindi. "Buyurun?" dedi biraz memnuniyetsiz bir sesle.

"Saadet Hanım!.." dedi Zafer. Sesi de görüntüsü kadar sertti. "Ben Zeynep'in bir arkadaşıyım."

"Hı..." dedi kadın, küçümser gibi. "Sevgilisiyim desenize şuna!"

Zafer gözlerini kıstı. "Öyle bile olsa bu ne sizi ilgilendirir ne de size yargılama hakkı verir."

"Ahlâksızlığınız evimden uzak olsun yeter."

"Siz kendi ahlâksızlığınıza bakın!" dedi genç adam. "Bir kızın eşyalarına, peşin ödenmiş kirasına el koyuyorsunuz. Sizi ilgilendirmeyen bir şey yüzünden onu evine almıyorsunuz."

"Olabilir... Ev benim. Ayrıca ailesi öyle istedi."

"... ama eşyalar ve para Zeynep'in. Sizden anahtarı ona vermenizi ve eşyalarını almasına izin vermenizi istiyorum. Bu önemli. Eviniz sizin olsun. Burada daha fazla kalması aptalca olur zaten. Sizin gibi düşük kaliteli, çıkarcı insanları henüz tanıyamaz o."

"Siz ne dediğinizi biliyor musunuz?" Kadının öfkeli gözleri bir an Zafer'in yüzünden yanındaki hiç konuşmayan diğer adama kaymıştı. "Polisi aramadan çekip gidin buradan. Kapıma gelmiş, ne hakla böyle bir şey istiyorsunuz?"

Zafer, bir iki saniye kadının inatçı yüzünü süzdü. "Emin misiniz?" Kadın cevap olarak kapıyı onların suratına kapatacak gibi oldu. İşte o anda Zafer'in yanındaki adam, elini uzatıp kadını durdurdu.

"Bir dakika!" dedi kadına. "Bak teyze!.. Bu yaptığın suç!" Cebinden kimliğini çıkarıp gösterdi. "Polis çağırmanıza gerek yok. Ben Başkomiser Ercan. Haberiniz olsun, şu anda sizi tutuklayabilirim. Zeynep Hanım'ın sizin hakkınızda karakola şikâyeti var."

"Şikâyet mi? Saçma..." dedi kadın ona inanmadan.

"Öyle mi?" Komiser, elinde tutmakta olduğu bir kâğıdı kadının burnuna salladı. "İşte bu da şikâyet dilekçesi..." Dilekçenin gerçek olmadığını sadece Zafer ve o biliyordu; ama o kadar önemli değildi bu ayrıntı.

Aynı anda arkalarında bir ekip otomobili belirdi. İçinden iki kişi inmişti. Resmî kıyafetli iki polisti. Arka koltukta ise Zeynep vardı. Polisler doğruca yanlarına gelirken, genç kız da yavaşça araçtan indi. Ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.

Komiser, eliyle yaşlı kadını işaret etti. "Bu kadını tutuklayın!" dedi polislere. Sesi sert, emri kesindi. Gözleri arkadaki adama kaydı. İhtiyar adam, karısının koluna giren polisleri görünce yerinde sendelemişti bir an. "Amca için de bir ambulans çağırın. Karakola doktor eşliğinde getirilsin."

Saadet Hanım, koluna giren polislerin çekişi ile bembeyaz olmuştu. Küçük gözleri kocaman açıldı. "Yavrum! Durun yavrum!"

dedi yalvarırcasına. "Ya bir durun..." Kadının ayakları direnircesine öne doğru kasılmıştı.

"Teyze!" dedi Komiser yine sertçe. "Şu anda altı yıl ile on yıl arasında bir ceza alman söz konusu. İyi halden dört beş yılda içerden çıkabilirsin belki. Sen hangi hakla başka birisinin eşyalarını gasp edersin ki? Hiç mi aklın algılamıyor?"

"Evladım!.. Aman yavrum!" Kadın ağlamaya başlamıştı. "Ben ne yaptım ki! Hiçbir şey! Tüm istediğim... Tüm istediğim Zeynep'in biraz akıllanıp doğru yola girmesiydi! Vallahi sadece korkutmak içindi."

"Çok geç artık!" dedi Komiser Ercan.

Kadının gözleri, bir iki metre geride kendilerini izleyen Zeynep'e kaydı. "Zeynep! Kızım! Seni ne kadar sevdiğimi bilirsin! Yavrum ne şikâyeti bu?" Ağlarken sesini de yumuşatmıştı. "Vallahi isteyerek yapmadım kızım. Tamam, bir an ailenin gazına geldim ama sonra... Sonra durup düşündüm de..."

Zafer, elini kaldırıp onun sözlerini kesti. "Saadet Hanım! Uzatacak bir şey yok. İyi niyetimizin bir belirtisi olarak ilk sözlerimi tekrarlıyorum. Zeynep'e ait olan her şeyi geri vereceksen, biz de şikâyetimizden vazgeçeriz. Belki yaşınızdan dolayı ceza almazsınız. Belki diyorum çünkü konu kamu suçlarına girdiği için ayrıca yargılanabilirsiniz."

"Büyük ihtimalle yargılanacaksınız!" diye onayladı Komiser. "Başınıza büyük bir bela aldınız maalesef."

Kadının gözyaşları daha da akmaya başlamıştı. Yalvaran bakışlarla Zeynep'e, sonra da Zafer'e baktı. Bu takım elbiseli şık görünüşlü dev adamın ne iş yaptığını bilmiyordu ama şu anda Azrail'in yeryüzündeki temsilcisi gibi görünüyordu.

"Ne oluyor?" dedi oradan geçen bir adam. "Saadet teyze?"

Büyük ihtimalle bir komşuydu. Komiser ona mesafeli bir şekilde baktı. "Siz işinize bakın beyefendi! Soruşturmaya engel oluyorsunuz."

Bu kurnı ama kesin tavır, adamı ürkütmüştü. Bir an için kazanmış olduğu cesaret yok oldu ve oradan isteksizce uzaklaştı.

"Anahtar..." dedi Zafer. Gözleri kadındaydı.

"Tamam... Hemen vereyim!" dedi kadın, ağlayarak. Polisler onu bırakmıştı. Kadın, yan duvarda asılı plastik anahtarlıktan, üst katın yedek anahtarını aldı. Hemen Zafer'e uzattı.

"Para?.." dedi genç adam. "Dört aylık kira..."

Bir dakika sonra kadın elinde bir miktar para ile gelmişti. İki bin lira civarında bir paraydı. Gözyaşlarını silerken, Zeynep'e uzattı. Genç kız parayı alıp eşofmanının cebine attı.

"... ve özür..." dedi Zafer. Gözünün ucuyla Zeynep'i işaret etmişti. Kadın, elinin tersi ile gözyaşlarını sildi. Onun ne demek istediğini anlamıştı.

"Zeynep!" dedi ağlamasını zorlukla keserek. "Kara kızım benim. Yeminle yaptığım için çok pişmanım. Ya, suç olduğunu bilsem yapar mıyım hiç? Sadece senin doğru yola gelmeni istedim ben."

"Benim yolumun doğruluğuna sen karar veremezsin Saadet teyze! Yanlış bile yapmış olsam, yanımda olmanı beklerdim." Genç kızın sesi üzgündü.

"Ah yavrum! Biz seni torunumuz gibi severdik. Hepsi bu yüzden... Bak! Gerçekten özür dilerim. Kırıldığını anlıyorum ama ... ama lütfen affet bizi. Çok özür dileriz. Çok özür dileriz senden."

Zeynep'in gözleri Zafer'e kaydı. Genç adam önce sessizdi. Sonra biçimli dudakları kıpırdadı. "Bu özrü kabul ediyor musun Zeynep?" diye sordu. "Şu anda tek kelimenle, yıllarca hapse yollayabilirsin."

Zeynep'in gözleri irileşti. Bunun bir oyun olduğunu anlıyordu ama yaşlı bir kadının böylesine ağlaması da yüreğini burkuyordu. Acımıştı ona. "Evet... Evet, kabul ediyorum!" dedi yavaşça.

"Şikâyetini geri çekecek misin?"

Saadet teyzenin gözleri yalvararak bakmaya devam ediyordu. "Evet, çekeceğim!" dedi genç kız.

"Tamam o halde!" dedi Zafer. "Komiserim, şimdilik bu konu böyle kapansın. Biz şikâyetimizi geri alıyoruz."

"Yaptıkları yanlarına mı kalacak?" diye sordu Komiser.

"Lütfen! Lütfen Komiserim!" dedi yaşlı kadın inlercesine. "Vallahi bir daha kanunla işim olmayacak. Ben hayatımda karakol nedir bilmedim."

Adamın sinirli gözleri, kadının üzerinde gezindi. "İyi olur teyze! Bir dahaki sefere bu dilekçe aktif hale gelebilir haberin olsun. Bence çevrenizdeki insanlarla daha iyi iletişim kurup kendi işinize bakın."

On dakika sonra genç kızın dairesindeydiler. Polisler ve Komiser gitmişti. Genç kız hemen bir çekmeceye yöneldi. Eline aldıklarını Zafer'e doğru salladı.

"Ehliyetim, okul kimliklerim ve bazı kartlarım. İyi ki hepsini Foça'ya götürmemişim. Burada nüfus cüzdanı fotokopim bile var." Gözleri parlıyordu.

"Şanslısın o halde!" dedi genç adam kuru bir sesle.

"Arabam olmayınca ehliyeti taşımak saçma olurdu."

Zeynep kendisine ait bazı şeyleri toparlarken, Zafer de etrafına bakınıyordu. Onun laptopunu toplamasını ve çantasına koymasını izledi. Küçücük eve iki kişiden alınan kira gerçekten çok yüksekti. Duvarların badanaları bile yıpranmıştı. Banyo eski, mutfak küçüktü. Yine de Zeynep'in odası bir genç kızın sıcaklığını yansıtıyordu. Genç kız, ufak tefek eşyalarla burayı sıcacık bir oda haline dönüştürmüştü.

Zeynep bir poşete iç çamaşırlarını yerleştirirken, Zafer, yanına yaklaştı. Gözleri ucuz çamaşırlarda gezindi. Sonra uzanıp bir tanesini inceledi. Genç kızın küçük görünümlü ama diri göğüslerine göre bir sutyendi.

"Bunlar kaliteli değil!" diye söylendi.

"Ben de Paris Hilton değilim. Her yerde satılan, ucuz ama kullanışlı şeyler işte."

Zafer, sutyeni poşete geri attı. Zeynep ise gündelik kıyafetlerine yönelmişti. Onun yüzündeki memnuniyetsizliği fark etmemişti. Bluz ve pantolonlarını dolaptan alıp küçük valizine yerleştirmeye başladı. Eşyalarının hepsini almayacaktı galiba bu valiz.

Genç adam sessizce izliyordu. Kıyafetleri genç işi ve tabii ki ucuz şeylerdi. Dayanamayıp uzandı. Birisini eline alıp baktı. Rengi solmak üzere olan bir bluzdu. Onu yatağın üzerine geri attı.

"Bu kalsın!" dedi düz bir sesle.

"Efendim?" Zeynep şaşkınca genç adama bakıyordu.

Zafer, diğer kıyafetlerinden bazılarını da valizden çekip almıştı. "Bunlar da kalsın. Hepsi eski şeyler."

"... ama..."

"Sus!" diye emretti genç adam. Onu kenara ittirdi hafifçe. Katlanmış elbiseleri tek tek inceledi. Bazılarını raftan çıkarıp açmaya bile gerek görmemişti. Kullanılabilecek gibi olanları çekip valize koydu. Birkaç kot, bir iki bluz... "Bunlar yeter sana. Gitmeden önce üzerini de değiştir. Göğüslerin görünüyor." Bakışları bahsettiği kısma kaymamıştı bile. Bir kot ile lacivert bir tişört uzattı. "Al!"

"Ya diğer eşyalarım?" Eli otomatikman onun uzattığı giysilerine gitmişti.

"Geri kalanını ev sahibin isterse dağıtır. Ev arkadaşın da kullanabilir."

"... fakat geriye bir şeyim kalmadı ki!" Gözleri irileşmişti çaresizlikle. "Ne giyeceğim ben?"

"Şu lambayı da alacak mısın?" Belli ki onu dinlemiyordu. Kaplumbağa şeklindeki lambayı işaret etti. "Sevimli görünüyor. Ben şimdi çıkıyorum. Sen giyindikten sonra romanlarını, kitaplarını al da gidelim. İçim sıkıldı bu mezbeleden. İçine sutyen giymeyi unutma!"

Genç kızın giyinmesi için odadan çıktı. Evin içinde öylesine dolaştı. Daracık balkona baktı. İnsan burada hapishaneden bir tık daha rahat olurdu. İçleri kaynayan gencecik kızlara göre değildi bu

ev. Bir süre sonra dönüp Zeynep'in yanına geri gitti. Giyinmişti. Güzel görünüyordu. Geride kalan birkaç özel ve sevdiği eşyasını daha valizine doldurmuştu. Fermuarını zorlukla çekerken, gözleri hâlâ giysilerinin olduğu dolaptaydı.

"Unut onları!" dedi Zafer.

Genç kız, sesini çıkarmadı. Giysilerinin eski olduğunu biliyordu ama neticede kendi giysileriydi işte. Neyse ki genç adam ayakkabılarına pek karışmamıştı. Zaten fazla bir ayakkabısı yoktu. Tavşan görünümlü ev terliğiyle beraber onları bir karton çantaya doldurdu. Kapıya yaslanmış kendisini izleyen adama çevirdi bakışlarını.

"Tamam..." dedi yavaşça.

"Güzel. Hadi gidelim." Uzanıp yatağın üzerindeki valizi kolayca aldı.

"Nereye?"

"Eve tabii ... ama önce başka bir yere uğrayacağız."

Diğer eline ders kitaplarının bulunduğu spor çantayı alıp daire kapısına yöneldi. Zeynep de ayakkabılarının bulunduğu karton çantayı ve laptop çantasını almıştı. Merdivenlerden inip dışarıya çıktılar. Dairenin anahtarını üzerinde bırakmışlardı. Otomobile binerken, alt katın perdesi sıkı sıkıya çekiliydi. Ellerindekileri bagaja koyan Zafer, şoför koltuğuna geçti. Zeynep, alt kat penceresine baktı üzgünce.

"Çok korktu kadın!" dedi iç çekerek. "Keşke bu oyunu daha yumuşak oynasaydınız."

Zafer, yan gözle ona baktı. "Oyun olduğunu kim söyledi?" dedi sert sesiyle. Kahverengi gözleri ise şeytani bir ışıkla parıldamıştı.

• • •

7. BÖLÜM

Genç adam, onun tüm merakına rağmen nereye gittiklerini söylememişti. Mesai çıkışı olduğu için yollar kalabalıktı. Bir süre sonra çok büyük bir alışveriş merkezinin önüne geldiler. Zafer, otomobilini alt kattaki park alanına soktu. Uygun bir yere park ettikten sonra birlikte alışveriş merkezinin girişinden içeriye doğru yürüdüler. Güvenlikten geçip yürüyen merdivenle yukarıya çıktılar.

Genç kız, nereye gittiklerini merak ediyordu. Alışveriş merkezi kalabalıktı. Kimisi yemek yemeye, kimisi sinemaya veya alışveriş yapmaya gelmiş görünüyordu.

Zafer onu bir dükkâna soktu. İç çamaşırları satan bir yerdi. Son derece pahalı, bilinen bir markaydı. Yanlarına yaklaşan satıcı kıza pek aldırmadan, doğruca sutyenlerin bulunduğu tarafa yöneldi. Küçük çamaşır kutularının üzerinde, mankenlerin görselleri vardı. Birkaç tanesini inceleyip Zeynep'e uzattı.

"Bunlar sana olur..." Gözleri, dik göğüslerinde açıkça gezinmişti. Bir terzi gibi ölçüp biçmişti âdeta.

Zeynep, her bir kutunun üzerinde yazan etiket rakamını görünce, gözleri irileşti. "Üç yüz mü? Bir iç çamaşırı takımı üç yüz mü? Bunlar çok pahalı!" diye fısıldadı adama. "Her bir tanesi ile ben en az beş tane alırım, hatta on!"

"Eminim alırsın. Bunlar hiç değilse kaliteli!"

"Bir barınma evinde kalacak kıza gerekmeyecek kadar kaliteli! Göğüslerim benden daha rahat edecek."

"Uzatma o kadar. Paran var..."

"Paramı bunlara harcamak saçmalık olur. O iki bini başka şekilde değerlendirebilirim."

"Bunları senin paranla almıyoruz. Ben alıyorum sana. Paran var derken, barınma evine şimdilik gitmene gerek yok manasında söyledim. Küçük bir ev tutabilir, bir iki ay idare edersin. İşe de girersin belki."

"Bunların hepsine belki derim ama ... ama iç çamaşırlarımı sizin almanız!.. Hayır, bu olamaz!"

Genç adam ona aldırmadı. Satıcı kıza işaret etti. Kız yanlarına yaklaşınca, "Atlet de istiyoruz." dedi.

Kız gidince, Zeynep yan gözle adama baktı. "Başkalarına da iç çamaşırı alıyor musunuz?" diye sordu biraz kinayeli bir sesle.

"Her zaman."

"Doğru mu bu?" Nedense içinde anlayamadığı bir kıskançlık belirmişti.

"İlk kez sana aldım."

"... ama ölçülerimi şıp diye anladınız! Bu ilginç işte!"

"Almıyorum dediysem, kadın vücudunu tanımıyorum demedim. Üstelik senin ölçülerini biliyorum."

Zeynep duraklamıştı. Gözleri şüpheyle kısıldı. "Nereden biliyorsunuz? Dün gece yatak çarşafından daha büyük bir gömlek vardı üzerimde."

Adam omuz silkti. "Onun çok korumadığı belli!"

"Ne yani? Yoksa... Yoksa uyuyor numarası yapıp bilerek mi göğüslerime dokundunuz?" Sesi hayret doluydu. "... ama uyuyordunuz! Buna eminim!"

"Emin ol, her seferinde uyuyordum. Hiçbirini hatırlamıyorum." dedi Zafer. "... fakat sabah uyandığımda avucumun altındaydı."

"Ay! Kendi mi gelmiş?"

"Komiklik yapma. Çorap istiyor musun?" İlerideki bir rafa doğru yürümüştü. On beş dakika sonra üç dört karton çantayla dışarıya çıkmışlardı. Zafer ona, gece yatarken serin tutacak kırmızı

renkli parlak bir pijama bile almıştı. Ünlü bir jean mağazasından neredeyse her renk kot pantolon aldılar. Başka mağazalara da girdiler. Bluz, tişört gibi gündelik kıyafetlere baktılar. Bir saat sonra ellerindeki paketler taşınmayacak kadar çoğalmıştı. Son dükkândaki bir delikanlının da yardımıyla poşetleri otomobile taşıdılar. Aldıklarını bagaja bırakan Zafer, yardım eden delikanlının eline biraz para tutuşturdu. O gidince bir an durakladı. Sonra ani bir kararla Zeynep'in valizine uzandı. Fermuarını açıp içinden genç kızın çamaşırlarının olduğu torbayı çekip aldı.

"Bunları giyme artık!" dedi ona. Genç kızın şaşkın bakışları altında biraz ilerideki çöp bidonuna gitti. Kapağını kaldırıp içine atıverince, Zeynep âdeta yutkundu.

"Hey! ... ama?.."

"Şu an üzerinde olanı da çıkar at sonra!" Genç adam ona hiç aldırmamıştı.

"Despot musunuz siz? Vücudum o kaliteli iç çamaşırlarıyla hazımsızlık geçirirse görürsünüz!" dedi sıkıntıyla.

Zafer geri dönmüş, otomobilin kapısını açmıştı. "Bin hadi!"

"Evet, despotsunuz!" diye alçak sesle söylendi Zeynep. Gözleri çöp bidonundaydı.

Hava kararmaya başlamıştı. Eve kadar konuşmadan gittiler. Evin bahçesine girip aracı park ettikten sonra genç kız dışarıya çıktı.

"Dün gece fark etmemiştim ama meğerse Dragos'da oturuyormuşsunuz." dedi adama. Elini beline atıp gösterişli evi daha bir alıcı gözle süzmüştü. Ev pek çok benzer yapı gibi, bir tepeye inşa edilmişti. Başını çevirdiğinde, deniz ve adalar manzarasını görebiliyordu.

"Eee?" dedi Zafer.

"Sevgili doktorum! Bu ev parayla bile satın alınmaz. Siz basit bir doktor değilsiniz sanırım?"

"Ben de almadım zaten!" dedi genç adam. "Bana ailemden kaldı. Babam ve annem ölünce kardeşime başka miras düştü."

Demek anne ve babası ölmüştü! Tahmininde yanılmadığını anladı. "Babanız ne iş yapardı?"

"İstanbul'un en eski eczacılarından birisiydi." İçeriye girdiler. Genç adam eşyaları onun odasına kadar çıkarmıştı. Zeynep'in de eli kolu doluydu. "Yemek söyleyeceğim..." dedi genç kıza. Elindekileri yatağın üzerine bırakmıştı. "Miden nasıl? Ne yemek istersin?"

"Midem iyi. Dışarı çıkıp yemeğimizi sahilde yiyelim mi?" dedi Zeynep, gözleri parlayarak.

"Sahilde mi?"

"Evet... Orada buluruz bir şeyler. Birkaç yüz metre ilerisi sahil. Harika bir yürüyüş yolu var. Hem gelirken bir balıkçı görmüştüm. Ekmek arası balık çekti canım."

"Olmaz..." Genç adam düz bir sesle reddetmişti. "Dinlenmek istiyorum. Balığı eve söyleriz."

Zeynep, genç adamın önüne geçti. Başını kaldırıp koyu kahverengi gözlerinin içine baktı. "Zafer Bey!.. Lütfen! Bakın, ben ısmarlayacağım hem!"

"İstemiyorum!"

"Hava çok güzel... Serindir orası şimdi."

"Klimayı açarız."

"Püf!" Genç kız dudak büzdü. "Siz bu kadar soğukken klimaya ihtiyaç bile yok!"

"Sen istiyorsan gidebilirsin." dedi genç adam, aldırmadan. Sonra kalın kaşları çatıldı. Gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. "Hayır! Düşündüm de tek başına gidemezsin!" dedi aniden. "Genç bir kız için sahilde tek başına dolaşmak tehlikelidir. Parklarda içki içen gençler var."

"Bir sürü polis geziyor. Her zaman yaptığım şey. Hadi birlikte gidelim. Lütfen! Lütfen... Söz başka bir şey daha istemeyeceğim."

Genç adam, çok hafif bir nefes aldı. Bu nefes, aslında sabrının sınırına geldiğini gösteriyordu. Gözleri daha da koyulaşmıştı. Genç kızın parlak gözlerini süzdü. O yeşil gözlerde hayat dolu kocaman

bir ışık vardı. Dudakları da artık mutsuzlukla biçimlenmiş gibi değildi. Keyifle kıvrılmıştı.

Zeynep gerçekten de dertlerini biraz geriye itmişti. Zafer'le birlikte sahile doğru yürürken bunu düşünüyordu. Sokağa atıldığından beri yüreğini saran kasvet, biraz yok olmuştu. Ev sahibi Saadet Hanım'a bu asık suratlı adamın verdiği ders ise genç kızı hem şaşırtmış hem de mutlu etmişti. Genç adamın bu iş için zaman ayırması bile bir olaydı aslında. Zavallı yaşlı kadın! Nasıl da korkmuştu! İyi ki kalp krizi geçirmemişti.

Yolun karşısına geçip sahilde yürüdüler bir süre. Zeynep, dev kayaların üzerine zıplayıp denizi seyretti bir iki dakika. Zafer ise takım elbisesi içinde gayet ciddi görünüyordu. Ahşap bir banka oturmuştu. Gözleri genç kızın üzerindeydi. Çocuğunu kollayan bir baba gibi göründüğünün farkında değildi.

Zeynep, kayalardan zıplayarak onun yanına geldi. Karşısında durup genç adamı süzdü. "Kaç takım elbiseniz var?"

Zafer şaşırmıştı bu soru üzerine. Kaşları kalktı. "Bilmiyorum. Neden?"

"James Bond bile sizden daha spor giyiniyor. Bu sıcakta sıkılmıyor musunuz böyle takım giyinmeye?"

"Hayır!"

"Bence spor kıyafetler size çok yakışırdı."

"Belki. Acıktım..."

"Hah! Hemen konuyu değiştirin siz."

"Öğlen de yemek yemedim!" Ayağa kalkmıştı. "Hadi bir şeyler yiyelim artık.

Genç kız ona doğru yaklaştı iyice. Ellerini uzatıp ceketinin göğsüne dokundurdu. Genç adamın hafifçe irkilmesine aldırmadı. "Tamam, gidelim ama ... önce şunu çıkaralım."

Ceketi omuzlarından sıyırması zor olmamıştı. Yanlarından onları süzen birkaç kişilik bir grup geçtiği için, genç adam sesini çıkarmadı. Aslında Zeynep'i tersleyebilirdi. Kalabalığı o kadar

önemsemezdi. Ancak, genç kızın o dakikalardaki mutluluğu, denizi seyrederken oluşan keyfi kaybolsun istememişti. Birkaç gün içinde hayatın karmaşasına ve kötülüklerine doğru yola çıkacaktı.

"Kravatınıza da dokunursam beni vurur musunuz?" diye sordu Zeynep, merakla. Genç adamın ceketini kendi koluna almıştı. Ona verse, birkaç dakika sonra geri giyeceğinden emindi.

"Dokunma bence." Sesi tehditkârdı.

Zeynep güldü. Onun asık suratından hoşlanıyordu. "Peki! Bu gece size daha fazla baskı yapmayacağım." Durup düşündü bir an. "Kolunuza girebilir miyim?"

"Hava sıcak. Böyle daha rahat değil mi?" Reddetmeye niyeti olduğu çok açıktı.

"Hayır..." Elini genç adamın koluna attı. Hafifçe yaslandı iri vücuduna. "Böyle daha rahat işte..."

Zafer, sesini çıkarmadı. Bir süre yan yana yürüdüler. Bir seyyar satıcı ekmek arası balık yapıyordu. Tam da Zeynep'in istediği şeydi. İki tane istedi. Yanında şalgam suyu da vardı. Parasını ödeyip, birini genç adama uzattı. Zafer, yarım ekmek balığını alırken memnuniyetsiz bir şekilde mırıldandı.

"Sen bütün gün yemek yeme... Sonra da gel bununla karnını doyur."

"Doymazsanız bir daha alırım!" dedi Zeynep, ikna edici bir tatlılıkla.

"Mesele o değil. Bari bir lokantada yeseydik."

"Paramı çarçur edemem. Lazım bana." Elini uzatıp onu kolundan çekti. "Hey! Hadi gelin! Şu bank boşaldı." Sonra koşarak banka gitti. Neden olduğunu bilmiyordu ama çocuk gibi keyifliydi. Hemen oturup onun gelmesini bekledi. "Dolunay nasıl da harika değil mi?"

Zafer, denizin üzerinde gösterişle asılı duran aya baktı. Pek ilgisini çekmemiş gibiydi. Banka oturdu. Tahtanın rahatsızlığı üzerine yüzünü buruşturdu. "Kadın doğumcumuzla konuştum bugün..."

dedi konuyu değiştirerek. Ekmeğinden bir ısırık aldı. Biraz çiğnedi. Tadı güzel gelince bir ısırık daha aldı.

"Eee?" diye sordu Zeynep merakla. O da ekmeğini ısırmıştı.

"Seni muayene etmek istiyor. Eğer uygun bulursa, kürtaj olabilirmişsin. Çocuk kaç haftalık? On haftalıktan büyükse kanunen kürtaj olamazsın."

Genç kız bir an düşündü. "Tam olarak ... yedi hafta."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"... çünkü ... çünkü sadece bir kere yaptık. Başka olmadı. Tarihi belli. Arkadaşlarla buluştuğumuz bir yaş günü partisinden sonra oldu."

"Neyse... Güler nasılsa anlar." dedi Zafer, çok üstelemeden. "Eğer hâlâ aynı fikirdeysen, bu çocuktan kurtulabilirsin."

Zeynep başını eğdi. "Teşekkür ederim." Bir an durakladı. Maliyeti neydi acaba? "Parası?.." diye sordu.

"Hastane karşılayacak. İhtiyacı olanlar için bir fonumuz var."

"Gerçekten mi?" Dudakları umutla kıvrılmıştı. Bu adama rastlaması gerçekten büyük bir şanstı. Önemli bir miktar para cebinde kalacaktı. "İyi, sevindim."

"Evet, iyi..."

"Siz sevinmediniz mi?"

"Beni ilgilendiren bir durum değil." Ekmeğinden bir ısırık daha aldı. "... ama babası ben olsaydım ... sevinmezdim."

"Mecburum..."

Genç adam, gözlerini ona çevirdi. Yürüyüş yolundaki direğin sarı ışığı, kahverengi gözlerinin içindeki ifadeyi aydınlatamıyordu. "Biliyorum." dedi kısaca. Şalgamını yudumladı.

Gelen geçenleri izlerken, ekmeklerini de yavaşça yediler. Her ikisi de artık sessizdi. Sonra aynı sessizlikle eve döndüler. Tepedeki denize hâkim eve doğru yürümek, ikisini de biraz zorlamıştı. İniş iyiydi ama yokuşu çıkmak zordu. Zafer, ceketini yine giydiği için alnı hafifçe terlemişti.

Eve girdiklerinde, genç kız ona çevirdi bakışlarını. "Kahve ve çay?"

Genç adam, başını salladı. Evde kahve içme keyfini özlemişti. Dün geceden sonra fark etmişti bunu. "Olur... Ben önce bir duş alayım. Yürümek terletti beni."

"Tamam. Kaç dakika sürer?"

"On dakika kadar."

"Oturma odasında kahvelerle sizi bekliyor olacağım."

Zafer, merdivenleri çıktı. Odasına girdi. Uzun zamandır yalnızdı. Ev her zaman sessiz, her zaman soğuktu. Oysa şimdi farklıydı. Daha merdivenleri çıkarken, genç kızın müzik setine gittiğini ve Türkçe müzik çalan bir radyoyu açtığını duymuştu. Evi tatlı bir müzik sarmıştı. Duş alıp çıktığında, müziği hâlâ duyabiliyordu. Ayrıca ufak tefek tıkırtılar da geliyordu.

Aşağıya indi. Doğruca oturma odasına gitti. Mutfaktan aynı anda Zeynep çıkmıştı. Elinde kahveler vardı. "Radarlarım açık. İndiğinizi duydum." Gülümsüyordu.

"Keskin kulakların var..."

"Gözlerim de keskindir ama bir miyop bile gecenin bu saatinde şu rahatsız giysileri giydiğinizi görebilirdi."

Genç adam, üzerindeki kumaş pantolon ve gömleğe baktı. Anlamamıştı. "Ne var? Renkler mi uymamış?" diye sordu.

"Hiçbir şey uymamış. Kendi evinizdesiniz. Niye böyle resmi giyindiniz? Sizin bir şortunuz veya eşofmanınız yok mu?"

"Spor yaparken giydiklerim var." Televizyonun karşısındaki koltuğa oturdu. Üç kişilik rahatsız görünümlü bir koltuktu. İnsan kaykılarak bile oturamazdı. Kolçakları ahşaptı.

"Bu sıcakta rahat etmek için onları giyseydiniz ya!" dedi genç kız.

"Ben rahatım böyle Zeynep!" dedi genç adam, sert bir sesle. "Sen kendi işine bak!"

İlk kez genç kıza adıyla seslenmişti ve onun sert tavrı genç kızı hiç korkutmamıştı. Elindeki kahve fincanlarını onun önündeki

sehpaya bıraktı. Kendisi de yanına oturmadan önce sehpayı genç adama iyice yanaştırdı.

"Hep kızın zaten!" dedi tatlı bir itirazla.

"Kızdırma sen de beni!"

"Hamileyim ben. Daha iyi davranabilirsiniz. Ya çocuk düşerse?"

"Hastane ciddi bir masraftan kurtulur!"

Zeynep kıkırdadı. "Bence çok hoş adamsınız." Kahvesini eline aldı. Bir yudum içti. Gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı. Merak ettiği bir şey vardı. Kararsızca asık suratlı adama göz attı. Sonra dayanamadı. "Çocukları sever misiniz?"

Zafer, gözünü televizyondan ayırmadı bile. "Bilmiyorum. Hiç kendi çocuğum olmadı."

"Bence seversiniz."

Genç adam sabırsız bir iç çekişle ona baktı. "Seveceğimi sanmıyorum. Senin gibi çok konuşan bıdıklar canımı sıkar çünkü."

"... ama demin sahilde, bebeğin babası siz olsaydınız aldırmama sevinmeyeceğinizi söylediniz?"

"Çocukları sevmemem, kendi aptallığımın delili bir canı yok etmemi gerektirmez. Doğururdun, bir bakıcı tutardık, kendi kendine büyürdü!"

Zeynep, neredeyse ağzındaki kahveyi püskürtecekti. Sonra öyle bir kahkaha attı ki Zafer'in kaşları iyice çatıldı. Onun tatlı gülüşü, ciddi anlamda kızmasını engelliyordu fakat bunu Zeynep'in bilmesine gerek yoktu.

"Komik bir şey mi söyledim?" diye homurdandı.

"Bir arabadan bahsediyorsunuz sanki. Bu, servis bakımları yapıldıkça kullanışlı olan bir araç değil ki! Çocuk bu! İlgiye ihtiyacı olur. Sevgiye, şefkate... Babasının kollarında güçlü olduğunu hisseder. Babasının da herkesten güçlü olduğunu düşünür. Bir kızın ilk aşkı, bir oğlan çocuğunun ise en büyük kahramanıdır."

"Senin ilk aşkın seni sokağa atmış!" dedi genç adam, minik bir alayla. Sonra daha düz bir sesle ekledi. "Gerçi ikinci aşkın da aynı şeyi yapmış..."

"Yine de onu sevmeme engel değil."

"Furkan'ı mı?"

"Hayır! Babamı... Ben kabahatli olduğumu biliyorum. Bence siz benim babam olsaydınız daha kötüsünü yapardınız. Baksanıza, ev sahibimi daha yirmi dört saat olmadan ne hale getirdiniz. Saadet teyzeyi hiç öyle görmemiştim. Sizden korkulur. Düşmanınız olmak istemezdim."

"Herkes hak ettiğini bulur."

"Sanırım... Ben dâhil." Gözleri adamın düzgün profilinde gezindi. Ne kadar da güzeldi! Keskin hatlara sahip bir heykel gibiydi. Üzerinde özenle uğraşan heykeltıraşın yapamadığı tek şey, sadece sıcak bir ruhtu. Bunu unutmuştu belki de.

Üstelik bu güzel heykel, kıpırdıyordu da! Zafer gözlerini televizyondan ayırınca, bakışları karşılaştı.

"Ne oldu?"

Zeynep hafifçe kızardı. Onu böyle süzmeyi bırakmalıydı. Böyle yakalandıkça bahane uydurması zor oluyordu.

"Hiç! Sadece çok iyi bir baba olacağınızı düşündüm. Keşke çocuğumun babası Furkan yerine siz olsaydınız."

Zafer, rahatsız koltukta biraz kaykıldı. Kahve fincanından bir yudum daha aldı. Gözleri yeniden televizyona dönmüştü. "Dediğim gibi, çocuğu istiyor olmam, iyi bir baba olacağımı göstermez ya da zengin olmam ya da şu anda istemesem de sana yardım ediyor olmam."

"Kalp kırmak sanırım ihtisas alanınıza giriyor. Kalp doktoru musunuz yoksa siz?"

"Hayır ama aklıma bile gelmeyecek aptalca zırvalarla aklımı doldurman güzel değil. Şu anda benim değil, senin önemli sorunların var. Kendi işlerinle ilgilensen akıllıca olur."

Genç kız çaresizce kabullendi. "Haklısınız. Özür dilerim." Gözleri süzülmüştü.

"Neyse. Anneni aradın mı peki?"

"Hayır..."

"Neden? Bence seni çok merak etmiştir. Baban kadar seni kolayca hayatından atacağını sanmıyorum."

"Telefonum yok, biliyorsunuz. Hem..." Başı önüne düştü. Elleri kahve fincanını sımsıkı tutmuştu. "Ondan utanıyorum. Onunla ilişkimiz her zaman iyiydi. Benim geleceğim için çok özenirdi. Okuyup başarılı olmamı isterdi. Bir kocanın korumasında, sadece basit bir eş olmamı istemezdi."

"Haklı..."

"Her şeyi mahvettim."

"Saçmalama!" dedi Zafer sertçe. "Mahvolan şeyler düzeltilmeyecek şeyler değil. Hâlâ okulun devam ediyor. Hâlâ mezun olup geleceğini kurabilirsin. Hiçbir şey tamamen kötü olamaz. Şu anda tek sıkıntın bebek ve ev... Ev konusu kolay... Mutlaka bulunur küçük bir daire. Bebek konusuna gelince... İstersen şu senin Furkan'la önce bir ben konuşayım? Belki ikna edebilirim. Çoğu baba gibi belki o da senin bu plansız hamileliğine hazırlıksız yakalanmıştır. Bir anda ters tepki vermiştir."

Zeynep yan gözle ona baktı. "Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Evet... Ben olsam, ben de çok kızardım. Kim aklında olmayan bir bebeği ve ardından gelecek evliliği hemen kabul eder? Yarın gider onunla konuşurum."

"Siz ciddi misiniz?"

"Tabii ki." diye ters bir bakış attı Zafer.

Zeynep bir an düşündü. Eli farkında olmadan karnına gitmişti. Bebek ve babası... Bu meymenetsiz doktor, Furkan'la konuşup onu ikna edebilir miydi? Bir mucize gibi olsa da etme ihtimali vardı.

Ya sonra ne olacaktı? Furkan onunla evlenmeyi belki kabul edecekti. Ya sonra? Her şey düzelecekti. Ya ondan sonra? Bebeği bir

babaya kavuşmuş olacaktı. Kendisine ait bir evi, kocası olacaktı. Okuluna devam ederken yüzü kızarmayacaktı. Başka?

Ailesi ile araları düzelecekti büyük ihtimalle. Evlenmiş olmak, işlediği kabahatin kötülüğünü biraz örtecekti. Uzun yıllar bir daha bundan bahsedilmeyecekti ve uzun yıllar, kendisini sevmeyen bir kocanın sadık eşi olacaktı!

"Hayır!" dedi sonra. Sesi kısık ama kararlıydı.

"Neye hayır?"

"Furkan ile konuşmanızı istemiyorum. Onunla son konuşmamızda beni sevmediğini gayet açık belli etti. Onun için diğer kızlardan hiçbir farkım yok. Benimle evlenmesi imkânsız olsa da diyelim evlendi, her şey daha da çıkmaza sürüklenecek."

Zafer sessizce ona bakıyordu. "Emin misin?" diye sordu sonra.

"Siz bebek konusunu halletseniz yeter sevgili doktorum! Bu bile benim için büyük bir iyilik olur."

Çay için mutfağa geçtiğinde, yine de genç adamın sözleri gezinip duruyordu aklında. Bir an için olsa da o sözler kendisine ümit vermişti. Bir an için olsa da Furkan ile evlenebileceğini, mutlu olabileceğini düşünmüştü. Belki evlendikten sonra her şey düzelirdi. Belki Furkan'dan da iyi bir baba çıkardı ortaya...

Gözlerinin önüne Furkan'ın yüzünü getirmeye çalıştı. Onu iki haftadır görmüyordu. Dalgalı siyah saçları vardı. Uzunca ve hep bakımlıydı. Şimdiki gençlerin çoğu gibi kirli sakalla gezerdi. Burnu biraz iriydi ama dudakları ve mavi gözleri çekiciydi.

Bardaklara çayları koyarken, o yüzün kendisine ne kadar uzak kaldığını hissetti. Üstelik çok garip bir şey yaşıyordu. Buz mavisi, çapkın gözleri düşünürken, yerini koyu kahverengi, sert gözler almıştı. Daha keskin dudaklar ve daha köşeli bir çene gözünün önündeki hayali dolduruyordu. Kısa kesilmiş sık saçlar ve traşlı parlak bir cilt ise hayalindeki Furkan'ı siliyordu.

Başını iki yana salladı. Şaşkındı.

Odaya geri döndüğünde, çayı genç adamın önüne bıraktı. "Dediklerinizi düşündüm..." dedi sonra. "Annemi ev telefonunuzdan arayabilir miyim? Merak etmişse belki ... içi rahat eder."

Genç adam, onaylar gibi başını eğdi. "Ara..."

Genç kız, kendi bardağını da tepsisi ile bir kenara bıraktı. Sonra biraz ilerideki telefona yöneldi. Telsiz telefondu. Eline alıp genç adamdan uzaklaştı. Numarayı çeviriyordu bir yandan da.

Telefon bir iki çalıştan sonra açıldı. Karşıdan gelen sesi tanımıştı. *"Alo?"* demişti annesi.

"Alo? Anne?" dedi fısıldar gibi. "Anne benim. Müsait misin? Konuşabilir misin?" Kadın bir an duraklamıştı. "Anne! Lütfen konuş benimle. Sen de böyle yapma!"

"Baban tuvalette!" dedi kadın sonra alçak sesle. *"Abin de bahçede..."*

"Anne! Sen iyi misin?" Genç kız ağabeyinden ve babasından gördüğü şiddete rağmen, en çok annesi için üzülmüştü. Onun da eziyet görebileceği düşüncesi, sözlü veya fiziksel şiddete maruz kalabileceği düşüncesi içini acıtıyordu.

Kadın yine duraklamıştı. Konuştuğunda sesi titriyordu. *"İyiyim... İyiyim ben. Sen neredesin Zeynep? Sen iyi misin kızım?"*

"İyiyim anne!"

"Oh çok şükür!" diye âdeta fısıltıyla iç çekmişti kadın. Zeynep onu ancak duyabilmişti.

"Anne! Ağlama sakın. Bir şey belli etme bizimkilere. Ben iyiyim, bil istedim. Belki sen de bana kızıyorsun ama ... ama..."

"Neredesin?"

"İstanbul'da ama evimde değil. Babam ya da abim, Saadet teyzeyi de ikna etmiş. Evden kovdu beni."

"İnanmıyorum!.."

"Telefonum da yoktu. Sana haber veremedim."

"Baban... Baban sana ait her şeyi yok etti. Bahçedeki bidonun içinde her şeyi yaktı. Telefonunu, giysilerini, sana ait olan her şeyi! Şu çok sevdiğin romanlarını bile!"

"FMArsal mı?"

"Evet!"

"Olsun... Ne yapalım. Sen üzülme anne!"

O sırada arkadan bir ses duydu. Babası tuvaletten çıkmış olmalıydı. Ahizeye kadar gelmişti kalın sesi.

"Kiminle konuşuyorsun Bedriye?"

"Tamam, ben yarın dantel örneğini sana getiririm Fatma Hanım!." dedi annesi. Belli ki babasını kandırmak için hemen bir şey uydurmuştu.

"Anne, seni seviyorum..." diye fısıldadı Zeynep.

"Evet, tamam, ben de..." dedi kadın. *"Ben de teşekkür ederim. Sayenizde çok güzel şeyler öğrendim. Yarın kursta görüşürüz."*

Zeynep mahzun bir şekilde gülümsedi. Keşke kendisinde şu annesinde olan zekânın yarısı olsaydı ya da keşke annesi, zekâsını kullanabileceği bir hayat yaşasaydı. Babası ona bir iki gömlek küçük geliyordu.

Telefonu kapattı. Gidip yerine koydu. Sonra gülümseyerek genç adamın yanına gitti. Koltuğa oturur oturmaz uzandı ve onun yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim!" dedi içten bir sesle. Burnunun içinden süzülüp genzini dolduran parfümü, içini gıcıklamıştı. Bilmediği bir kokuydu. Ona sarılarak yattığında da hep bu kokuyu duymuştu.

"Alt tarafı bir telefondu." diye mırıldandı genç adam. Yanağından öpüldüğüne dikkat etmemiş gibiydi.

"Telefon için değil! Beni uyarıp aklımı başıma getirdiğiniz için!" Gülümseyerek ona doğru bir daha uzandı ve yanağından yeniden öptü. Bu sefer Zafer şaşırmıştı. "Siz olmasaydınız anneme telefon açmaya cesaret edemezdim. Kendimi o kadar dışlanmış ve

kötü hissediyordum ki onun da benimle konuşmak istemeyeceğini düşünmüştüm."

"Hiçbir anne öyle bir şey düşünmez."

"Korktum işte! Siz nereden bu kadar iyi tanıyorsunuz anneleri bakalım?"

"Ameliyathane kapısında endişe ile bekleyen o kadar çok anne gördüm ki!" dedi Zafer, kuru bir sesle. "Evlatlarının sağlıkları için her şeyi feda edebilecek anneler gördüm. Onların ölümleri ile yıkılan anneler..."

Zeynep duraksamıştı o an. Gözleri süzüldü. "Hiçbir hastanız öldü mü?"

Adam iç çekti hafifçe. Gözleri daha da sertleşti. "Tabii ki!" dedi sonra. Çayını yudumladı. "Biz Allah değiliz... Hastaları iyileştirmeye çalışıyoruz ama bizden öte Allah var. Sonuçta o ne derse o oluyor."

"Ben sizin iyi bir doktor olduğunuza eminim. Anneleri sevindirdiğinize de eminim."

Zafer, boşalmış bardağını sehpaya bıraktı. "Her zaman değil." dedi yavaşça. Gözleri dalgındı. "Bir kadın getirmişlerdi. İki sene önce... Bir hayat kadınıydı. Yüz dolara sabaha kadar her şeyi yapanlardan..." Gözleri Zeynep'e döndü. "Çok gençti. Sen yaşlarda. Kazancının çoğunu satıcısı alıyordu büyük ihtimalle. Adam bir şeye kızmıştı ve onu döve döve hastanelik etmişti. Beyninde çok büyük travma vardı." Susup düşündü o geceyi. "Beni acil olarak hastaneye çağırdılar. Annesi de gelmişti. Sessizce ağlıyordu. Çığlık atmadan, sessiz gözyaşları ile orada öylece bekliyordu. Ben elimden geleni yaptım ama kadın için yapacak fazla bir şey yoktu. Hiçbir şey... Kurtulamadı."

Zeynep sessizce ona bakıyordu. Gözleri dolmuştu. Bir şey söylemek istedi. Ne söyleyebilirdi ki? Zafer bu hikâyeyi niye anlatmıştı, tahmin edebiliyordu.

"Annesi perişan oldu. Onun için kızının yaptığı işin hiçbir önemi yoktu. Genellikle hastalarımla bir bağ kurmam ama ilk kez

o kızı kurtarmayı her şeyden çok istemiştim. Kurtarsam belki bir şey değişmeyecekti. Belki yine eski sefil hayatına dönecekti ama olsun... Annesi için yapmak istemiştim."

Zeynep, elinin tersi ile akan gözyaşlarını sildi. Sonra gülümsemeye çalıştı. Teşekkür edercesine, minnetle...

"... ama emin olun benim annemi mutlu ettiniz bu gece. Gerçekten mutlu oldu. Ben buna eminim." Burnunu çekti. Konuyu değiştirse iyi olacaktı. Annesi ile olan konuşmaları aklına geldi. Dudağını kıvırdı biraz muzırca. "Biliyor musunuz? Babam her şeyimi bahçede yakmış. Giysilerimi, ayakkabılarımı, telefonumu... Çok sevdiğim kitaplarımı bile yakmış. Onları seviyordum. Birinin içinde acil durumlar için sakladığım biraz para da vardı."

Zafer onun gözlerinin içine baktı. Islakken bile gülümseyebilen gözler, üzgünken bile sevimli bir şekilde kıvrılabilen dudaklar... Bu kız gerçekten ilginçti.

"Üzülmedin mi?"

"Üzüldüm tabii ama annemin bana kızgın olmaması daha önemli. Hem sayenizde eşyalarımın çoğunu kurtardım. Hepsini kurtarsaydım daha iyiydi tabii."

"Çok eskiydi onlar."

"Eski değildi. Biraz ucuz olabilirler ama eski değillerdi. Sizin gıcıklığınız işte. Neyse... Yeni aldıklarımız çok güzeller ama. Hepsini giymek için sabırsızlanıyorum. Hepsi güzel şeyler. Teşekkür ederim. Nasıl ödeyeceğim bilmiyorum."

"Buluruz bir yöntem." diye ilgisiz bir şekilde mırıldandı genç adam.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum... Şu anda o kadar önemli değil." Bir an düşündü genç adam. "Telefon işini de çözebiliriz." dedi sonra. Benim kullanmadığım bir cep telefonum var. Kız arkadaşım yenisini hediye olarak alınca, eski telefonum boşa çıktı. Eski dediysem, o kadar

da eski değil. Onu sana verebilirim. Yarın sabah gidip kendine bir de sim alırsın."

Zeynep minnetle gülümsedi. "Siz sürekli borçlanmam hoşunuza mı gidiyor."

"Kullanmıyorum nasılsa." Bardağını işaret etti. "Çay alabilir miyim?"

"Tabii." Durakladı bir an. "Kız arkadaşınız duruyor mu peki?" Zafer ona bakınca da masumca gözlerini irileştirdi. "Beni açıklamanız zor olur da... Kıskanır falan."

Genç adam, bir iki saniye sonra, aldırmazca mırıldandı. "O da telefonum gibi *'eski'* artık."

Sonrasında pek konuşmadılar. Zafer yeni gelen çayını içerken, bir evrak çantasından çıkardığı dosyaları kucağına almıştı. Zeynep, alçak sesle film izliyordu. Genç adam uzun süre hasta evraklarını inceledi. Gece epey ilerlediğinde, dosyalarını kapattı. Çantasının içine geri attı. Sonra genç kıza bir kart uzattı.

"Bu, hastanenin kartı. Buraya yakın sayılır. Anadolu yakasında... Bir taksi ile gel. Çok yazmaz. Yarın iki ameliyatım var. Öğleye doğru birisi biter diye tahmin ediyorum." Onun dediklerini anlamasını bekler gibi baktı. "... ama ameliyatım bitmemiş olsa bile sen kendin, kadın doğum uzmanımızı görebilirsin. Senden haberi var. Adı Güler Akkuş."

"Peki!"

"Güzel. Hadi şimdi yatalım."

"Tamam, siz çıkıp yatın. Bardakları yıkayayım ben. Size iyi geceler."

Zeynep mutfağa giderken, genç adam da merdivenlerden odasına çıktı. Gömleğinin düğmelerini çözerken, aklına eski telefonu geldi. O kadar eski değildi gerçekten de. Daha bir sene önce almıştı. Nereye koyduğunu düşündü. Sonra giysi dolabındaki bir kutuya koyduğunu hatırladı. Onu kutudan çıkardı. Sağlam görünüyordu.

Şarjı da vardı. Zeynep bu telefonu şimdi almaya kalksa, birkaç kürtaj parası ödemesi gerekirdi.

Dönüp genç kızın odasına yöneldi. Onun tıkırtılarını duymuştu. Kapısı aralıktı.

"Zeynep?" diye seslendi hafifçe. Kapı açıldı. Parlak yeşil bir çift göz ona dikilmişti. Telefonu uzattı. "Al!" dedi. Kendisine uzanan küçük ele bıraktı cihazı. "İşini görür."

Genç kız, hayranlıkla elindeki telefona bakıyordu. "Bu benim telefonumdan bile yeni!" dedi. Kısa bir evirip çevirmeden sonra minnetle genç adama baktı. "Emin misiniz?"

"Evet. Bana lazım değil."

"Çok teşekkürler." Kararsızca durdu bir an. "Şey! Ayaklarıma da bakacak mısınız?"

Zafer bunu unutmuştu. Başını salladı. "Evet, bakayım." Onun dönüp yatağa oturmasını izledi. Kendisini geriye çekmiş, sırtını yastıklara dayamıştı. Yanına gidip yatağın kenarına oturdu. Bir ayağını eline aldı. Sargıyı çıkarıp ayağının tabanına baktı. İncecik bileğinden tutmak çok kolaydı.

"Nasıl?" diye sordu Zeynep merakla.

"Gayet iyi. Yarın sarmaya gerek yok." Öbür ayağındaki sargıyı da çıkarıp dikkatle baktı. Küçücük parmaklar gayet sevimli, minik ayağının tabanı da iyi görünüyordu. "Güzel. Banyo yaptıktan sonra iyi kurut. Islak kalmasın."

"Tamam, doktor bey! Sözlerinizi harfiyen uygulayacağım."

Genç adam, onun ayağını bırakıp yataktan kalktı. "Sen böyle akıllı olunca, senden hoşlanabilirim gibi geliyor."

"Babam da onu çıldırttığımı söyler bazen." diye gülümseyerek itiraf etti Zeynep.

"Sanırım babanı da sevebilirim." Kapıya doğru gidiyordu. Genç kız onun geniş sırtına, daracık kalçalarına baktı. Şimdi Süpermen gibi camdan uçarak çıksa hiç şaşırmazdı.

"Hıh! Zaten suratsızlığınız aynı. Sevinin hemen." diye seslendi ardından.

"Sus biraz!" diye homurdandı Zafer.

"İyi geceler demediniz."

Genç adam odadan çıkarken durakladı bir an ama dönüp bakmadı. Kuru bir sesle mırıldandı sadece. "İyi geceler."

Kendi odasına geçtiğinde, önce balkon kapısına gitti. Öğlen güneşi vurduğu için perdeler genelde kapalı olurdu. Hepsini iki yana çekip kapıyı açtı. Büyük pencereyi de açtı. Bu evin en iyi yanı, camlar açıldığında her yerden aldığı serin rüzgârdı. Birazdan serinlerdi içerisi. Odasında klima yoktu. Sadece uyumak için kullandığından gerek görmemişti. Balkona çıkıp bir süre harika deniz manzarasını izledi. Adalar ışıl ışıl görünüyordu. Sahildeki trafik de azalmış gibiydi.

Odasına geri dönüp soyundu. Yatağına uzandı. İnce örtüyü beline kadar çekti. Sonra yorgunca gözlerini yumdu. Gözleri kapalı olmasına rağmen, hayalinde tüm zorluklara karşı gülümsemeye çalışan bir yüz belirdi.

Ne yapacaktı bu kızla?

Asıl olarak kendisine şaşırıyordu. Alışık olmadığı bir şekilde, ameliyathane dışında, bir başkasına yardım ediyordu. Uzun zaman önce insanların sorunları ile ilgilenmeyi bırakmıştı. Gözleri aralandı. Kabul etmeliydi ki bu gün Zeynep'in ev sahibi ile olanlar biraz keyfini yerine getirmişti. Genç kızın hakkını korumak ve onun bu işin sonunda mutlu olduğunu görmek nedense erkek egosuna iyi gelmişti.

Bu iyi bir şeydi ama tekdüze hayatında bu kızın getirdiği renklere çok alışmasa iyi olacaktı. Kesin kararlıydı. Bir iki gün içinde kızın bir daire bulmasını sağlayacak ve onu bir daha görmeyecekti.

• • •

8. BÖLÜM

Genç adam uyandığında, saat henüz yediydi. Çok uyumayı sevmediği için, ne kadar geç yatarsa yatsın, yataktan dinç kalkardı. Sessizce spor salonuna indi. Evin en alt katında, küçük pencereleri olan, izole edilmiş bir yerdi. İçeride koşu bandından boks torbasına kadar pek çok şey vardı. Zaman buldukça gelip spor yapardı. Yarım saat çalıştıktan sonra odasına döndü. Duşunu alıp tıraşını olduktan sonra odasına döndü. Dolabından yazlık takım elbiselerinden birisini çekip aldı. Birkaç dakika sonra hazırdı. Aynada ciddi görünümünü kontrol ettikten sonra odadan çıktı.

Zeynep'in oda kapısı açıktı. İçeride kimse yoktu. Aşağıdan ise birtakım sesler geliyordu. Sabah sabah neyle uğraşıyordu ki? Merdivenleri indi. Sesler mutfaktandı.

Mutfağa girdiğinde ilk gördüğü, üst dolaba uzanmaya çalışan genç kız ve ona ait olan nefis bacaklardı. Kollarını kaldırmış, üst raftan bir şeyler almaya çalışıyordu. Öyle olunca da önceki gün aldıkları kırmızı ipek pijama kalçalarına yapışıp iyice ortaya çıkarmıştı. Pijama üstü ise sıyrılmıştı ve çıplak belinin bir kısmı görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Genç kız onun sert sesi ile hafifçe zıpladı. "Günaydın!" dedi sonra gülümseyerek. "Size kahvaltı hazırlıyordum."

Genç adamın gözleri masaya döndü. Üstü bir sürü kahvaltılık malzeme ile donatılmıştı. Merakla kaşlarını kaldırdı. "Bunları nereden buldun?"

"Telefonla istedim. Şu ileride yirmi dört saat açık bir market vardı. İsmi aklımda kalmış. Sizin telefon rehberinizde numarası da kayıtlıydı. Aradım, hemen getirdiler."

Genç adamın gözleri, Zeynep'in kırmızı pijaması üzerinde gezindi. Aldığında oldukça sade görünen bu şey, şimdi onun üzerinde sanki tür değiştirmişti. Satıcı kızdan evde giyilebilecek ve serin tutacak bir şey istemişti. Evet, istediği böyle bir şeydi ama biraz dardı sanki ve nedense seksi. Göğüs kısmı oldukça kapalı olmasına rağmen, parlak kumaşın, altındaki dolgunluğu yeterince gizlediği söylenemezdi. Her dikkatli erkek, onun sutyen giymediğini ve göğüs uçlarının kabarıklığını fark ederdi. Zeynep'inkiler kadar minik olsalar bile!

"Getiren adamın karşısına bu kıyafetle mi çıktın?" diye sordu biraz sinirli bir sesle. Neden sinirlendiğini anlamıyordu.

Zeynep onun sorusu ile bir an pijamasına baktı. "Evet, ne var ki?"

"Yabancı bir erkek için fazla ... seksi."

"Seksi mi? Sizin için mi?"

"Kendimi kastetmiyorum. Seni nispeten daha çıplak gördüm ama başkalarının karşısına bu şekilde çıkman uygun değil. Büyü artık. Çocuk değilsin. Vücudu gelişmiş yetişkin bir kadınsın."

Zeynep dudak büktü sıkıntıyla. "Peki, anladım." dedi. Sonra onu inandırmak ister gibi gülümsedi. "Bir daha yapmam. Zaten getiren küçük bir çocuktu."

"Parası peki?"

"Ben verdim. Sorun değil."

"Saçmalama! Neden paranı harcıyorsun?"

"Çok bir şey tutmadı." Gülümseyerek masaya baktı. "Ben de yiyeceğim hem. Bugün mide bulantım yok. Reçelleri kendime aldım. Şu Nutella da bana... Onu yediğimde kendimi mutlu ve güçlü hissediyorum. Malum, bugün zor bir gün olacak; ama tabii siz de yiyebilirsiniz." Zafer'in sessiz durması üzerine eliyle işaret etti. "Hadi oturun. Sahanda yumurta yapacağım. Birazdan pişer."

Genç adam, masada sanki bir yılan sürüsü varmış gibi yavaş yavaş ilerledi. Ne kadar çok çeşit vardı böyle! Bir sandalye çekip oturdu. Birkaç çeşit peynir, birkaç çeşit reçel ve yine birkaç çeşit zeytin, masaya güzel bir düzenle yerleştirilmişti. Salam bile alıp ince ince dilimlemişti. Bu iyiydi işte. Salamı severdi. Hem de dilli salamdı. Onu sevdiğini nereden biliyordu ki? Rastlantıydı büyük ihtimalle. Her şey çok iştah açıcı görünüyordu. Düşündü bir an. Böyle zengin bir kahvaltıyı evde yapmayalı ne kadar olmuştu acaba? En az üç dört yıl...

Başını çevirdi. Zeynep yine üstteki raflardan birisine uzanmış, bir şey arıyordu. Kahretsin! Gözlerini daha evvel hangi kadının vücudu böyle hapsetmişti hatırlamıyordu. O ince vücuda bakmak bir zevkti. Yuvarlacık kalçalarına yapışan pijama, tüm kıvrımları ortaya dökmüştü. Güzel kavisli beli ise yine meydana çıkmıştı.

Yerinden kalkıp onun yanına gitti. "Dur!" diye homurdandı.

"Teflon tava..." dedi Zeynep çaresizce. "Onu alır mısınız?" Adamın uzanıp onu kolayca alması üzerine alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kısa boylu olmaktan nefret ediyorum."

"Kısa değilsin sen."

"Bir yetmiş ama sizin yanınızda çok kısayım." Onun uzattığı tavayı aldı. "Teşekkür ederim. Yerler granit olduğu için sandalyeye çıkmaya güvenemedim. Kayarım falan."

Zafer dönüp sandalyesine geri oturdu. "Sana eşofman tarzı farklı bir şey almalıyız."

Zeynep, tavayı ocağa koyup altını yakmıştı. Tam içine bir miktar zeytinyağı döküyordu ki duraklayıp genç adama baktı. Şaşırmıştı biraz.

"Niye?" diye sordu.

"... çünkü bu kırmızı şey, biraz dar ve ... her yerin meydanda!" diye homurdandı Zafer. "Alırken böyle olduğuna dikkat etmemiştim. Seni böyle seyretmesi benim için bile zevkli. Bekâr bir erkeğin

evinde bu şekilde gezmemelisin. Vücut hatlarını ortaya çıkarmayan bir şey olmalı."

"Ben onu sormadım..." Gözleri adamın gözlerinde kilitliydi. "Niye almalıyız?"

Genç adam kaşlarını çattı hafifçe. "Ne kastettiğini inan anlamadım."

"Çok yakında buradan gideceğim. Belki de bugün..." Belirsizce yutkunmuştu. "Yani birlikte yeni bir şey almamıza gerek yok."

"Bugün gitmene izin verecek kadar kalpsiz değilim. Kürtajdan sonra bir iki gün dinlenmelisin kanımca." Omuz silkti. "Ev büyük. Hem daha sana kalacak bir daire bile bulmadık."

Genç kız gülümsedi. "O zaman önce daha çirkin bir eşofman alacağız, sonra ev mi bakacağız?"

"Bilmiyorum..." dedi Zafer, gözlerini kaçırarak. "Şu yumurtayı yap hadi. Fazla zamanım yok."

"Hemen efendim!.."

Birkaç dakika sonra genç adamın önüne sahanda yumurtası gelmişti. Yumurtanın sarısı, iyi pişmiş beyazının ortasında hiç bozulmadan duruyordu. Genç adam iyice meraklandı. Üstelik tam da sevdiği gibi üzerine kekik ve kırmızıbiber serpilmişti.

"Yumurtayı böyle sevdiğimi nereden biliyorsun?" diye sordu âdeta kızgınca. Teflon tava içindeki lezzetli görünüm onu memnun etse de genç kızın sanki bilinmeyen bir güçten yardım aldığını düşünmüştü.

"Bilmiyordum..." dedi genç kız, kendisini masumca savunarak. O da sandalyesine oturdu. "Seviyor muydunuz?"

"... ve dilli salamı da çok severim."

Zeynep'in yüzü, onun tutarsız kızgınlığına rağmen memnuniyetle aydınlandı. "Çok sevindim işte buna."

"Erkek arkadaşın da mı severdi?"

Zeynep düşündü bir an. "Aslında bilmiyorum. Birlikte birkaç kere kahvaltı yaptık ama hiç dikkat etmedim."

"Evinde mi?"

"Elbette hayır!" dedi Zeynep, ciddi bir itirazla. "Dışarıda arkadaşlarla birlikte genelde... Şu serpme kahvaltılardan."

"İyi! Onun alışkanlıklarıyla kıyaslanmak istemem."

"Ne ilgisi var Zafer Bey ya? Mesela abim böyle yumurta sevmez ama babam sever. Salam yemezler. Ben içimden geldiği için böyle yaptım. Sizin bu koca gövdenizin ciddi miktarda protein tükettiğine eminim."

Kızartmış olduğu ekmeğe tereyağı sürdü. Üzerine kalın bir tabaka bal sürerken, gözleri genç adama takıldı. Zafer, taze ekmeğini yumurta sarısına batırmıştı. Az pişmiş sarısı, patlayarak lezzetli bir görünümle beyazının üzerine dağıldı ama genç adamın ekmeğinden kaçamadı.

Onun iştahlı bir şekilde yemesi, Zeynep'in gözlerinin keyifle ışıldamasına sebep olmuştu. Ballı ekmeğini ısırdı. Çayından bir yudum alırken, gözleri hâlâ genç adamın üstündeydi.

İki yumurtayı zevkle mideye yollayan Zafer, geri kalan şeyleri yemeyi de ihmal etmemişti. Salamı ve peynirin haricinde, az tuzlu siyah zeytini sevdiği de belliydi ama reçellere pek dokunmamıştı.

Bir ara göz göze geldiler. Genç adam, onun parmak uçlarındaki tereyağlı ve ballı son lokmaya göz attı. Genç kız gülümseyerek lokmasını ona gösterdi.

"Ballı kızarmış ekmek dilimi ister misiniz?"

"Çok yedim..."

"Bir dilimden daha bir şey olmaz. Hem bal güç verir."

"Teşekkürler! İstemem!"

Genç kız, cömert bir kararla elindeki lokmayı ona uzattı. "O halde bunu alın? Ağzınız tatlansın. Tabii tiksinmezseniz!"

Zafer kararsızdı. Zeynep'in elindeki lokma çok lezzetli görünüyordu. Parlayan balın altında erimiş tereyağı ve ekmek kesinlikle cazipti. Yediği tuzlu şeylerden sonra nedense tatlı ihtiyacı aniden baş göstermişti.

"Ne diye tiksineyim? Olur..." dedi kuru bir sesle.

Zeynep lokmasını onun tabağına koydu. Genç adam da iki parmağıyla lokmayı aldı. Akmaya uğraşan balı koruyarak ağzına götürdü. Gerçekten iyi gelmişti ve çok lezzetliydi.

Gözü saate kayınca, gitme vaktinin yaklaşmış olduğunu gördü. İsteksizce kahvaltısını sonlandırdı. Çayından son bir yudum aldı. Gerçekten mükemmel bir kahvaltı olmuştu.

"Teşekkür ederim." dedi ayağa kalkarken. "Gitmem lazım artık. Sen de iyi düşün. Bebeği aldırmaya kesin kararlıysan, hastaneye bekliyorum ama birkaç gün daha düşünmek istiyorum dersen, bekleriz."

Zeynep onun peşinden ayağa kalkmıştı. "Peki..." dedi yavaşça. Onun arkasından kapıya kadar gitmişti.

Evrak çantasını da alan genç adam, kapıda ona döndü. Böyle uğurlanmak, içinde garip bir duygu uyandırmıştı. "Dış kapıda kamera var. Düğmeye basarsan, gelen herkesi görürsün. Kapıyı hemen açma..." Gözleri, kırmızı pijamasının üzerine kaydı. "... ve böyle giyinikken kesinlikle açma."

"Açmam."

Zafer başını salladı. "Güzel. Kapının şifreli kartını almayı unutma. Açma panosunun yanında duruyor. Görüşürüz."

Genç adam otomobiline bindi. Kapı tarafına hiç bakmadı. Bakmasa da Zeynep'in orada durduğunu, bahçe kapısından çıkıncaya kadar arkasından baktığını biliyordu.

Hastaneye varıp da otomobilini garaja bıraktığında, çevrede koşuşturmaca çoktan başlamıştı. Hastanede hayat erkenden başlıyordu, hatta bazı bölümlerde hiç durmuyordu. Günün her saati hareketliydi. Odasına gittiğinde, telefonların birbiri ardına gelmesi de çok normaldi. Alışıktı. Sekreterine bir misafiri olabileceğini ve adının Zeynep olduğunu söyledi. Ameliyata girdiğinde ise dikkatini tamamen işine vermişti. Nedense kendisini o gün çok iyi hissediyordu. Ellili yaşlardaki kadın hastasının beynindeki tümörü

alırken, mükemmel bir iş çıkardı. Çok riskli bir ameliyat olduğunu herkes biliyordu. Kanama olma ihtimali de çok yüksekti fakat her şey mükemmel geçmişti işte. Umduğundan da erken bitti ameliyat. Kapının dışında bekleyen endişeli ailesine iyi haberi verirken, uzun zamandır olmadığı kadar keyfi yerindeydi.

Odasına geçtiğinde, yine ortağı Cengiz damladı. "Hadi yemeğe..."

"Gelemem. Birisini bekliyorum. Aç da değilim ayrıca." Yorgun bir şekilde koltuğuna oturdu.

"Hımm! Kimi?" O da bir koltuğa oturmuştu.

"Tanımazsın. Sen git."

"Seni birisiyle tanıştıracağım. İşe almayı düşündüğümüz şu Çocuk Doktoru Meryem Hanım geldi. Ben görüşmeyi yaptım. Öğle yemeğinde sen de tanışsan diyordum."

"Sen görüştüysen tamamdır. Çok iyi bir doktor olduğu referanslarında vardı zaten."

"... ama hem genç hem de güzel!" dedi Cengiz gülümseyerek. "Tanışmak isteyebilirsin bence."

"Gerçekten işim var."

O sırada kapısı tıkladı. Ardından içeriye sekreteri Hatice girdi. "Zeynep Hanım geldiler, Zafer Bey!" dedi kadın.

"İçeri al..." diye emretti genç adam. Gözleri ortağına kaydı. Adamın gülen gözleri merakla kapıya çevrilmişti. Zafer'in kadın misafirinin kim olduğunu ve hatta aralarındaki ilişkiyi kendince merak ettiği belliydi. Ortağı buradayken Zeynep'in gelmesi iyi bir rastlantı olmamıştı.

Kapıdan içeriye Zeynep girdi. Beyaz renkli kumaş bir pantolon ile kısa kollu, gülkurusu renkli bir bluz giymişti. Pantolonun belinde örgü şeklinde şık bir kemer vardı. Tek aksesuarı, elindeki beyaz çantasıydı. Tam genç kız işiydi ve onu da yeni almışlardı. Kabul etmeliydi ki kıyafeti ve omuzlarına serbestçe saldığı simsiyah saçları ile çok alımlı görünüyordu.

"Gel Zeynep!" dedi

Kendisi yerinden kalmasa da Cengiz hemen oturduğu koltuktan doğrulmuştu. Zeynep yeşil gözlerini, orta yaşlı adama çevirdi. Zafer de mecburen ikisini tanıştırdı.

"Zeynep... Cengiz..."

Bir açıklama yapmaya gerek görmeyince, Cengiz, genç kıza elini uzattı. "Memnun oldum, Zeynep!.." dedi kibar bir gülümseme ile. "Ben, Zafer'in ortağıyım."

Zeynep, durumu tam anlamasa da gülümsedi. Neye ortak oldukları konusunda en ufak bir fikri yoktu. Peki, kendisini nasıl tanıtacaktı? O Zafer'in nesiydi?

Aynı şeyi Zafer de düşünüyordu o anda. Zeynep için ne demeliydi ki? Şimdi Cengiz saçma sapan hayaller kurmaya başlardı. Hastam dese, bu kızın bir beyin doktoruna ne ihtiyacı olurdu ki?

İkisi el sıkışırken, suskun kalmayı tercih etti. Zeynep de bir açıklama yapmamıştı. Gülümsemesi, Cengiz'in önünü kesti. Merak ediyorduysa bile, sonra öğrenmesi gerekecekti.

"Peki..." dedi Zafer'e dönerek. "Ben gideyim şimdi. Meryem Hanım beklemesin. Ona işe kabul edildiğini söyleyeceğim o zaman."

Zafer başını eğerek onayladı. Cengiz bir daha Zeynep'in elini sıkıp odadan çıktı. Zafer de yerinden kalkmıştı.

"Gidelim mi?" diye sordu. Zeynep dudaklarını sıktı kararsızca. Genç adam, ondaki kararsızlığı, duraklamayı fark etmişti. Bir kaşı hafifçe kalktı. "Ne oldu?"

"Korkuyorum..."

"Normal... Canın çok acımayacaktır ama."

"Sadece canımın acımasından değil." Yutkundu. "Şey... Ben... Ben bebek için de korkuyorum."

Genç adam sessiz kaldı bir süre. "Aldırmak istemiyor musun?"

"Bilmiyorum..."

Genç adam eliyle koltuğu işaret etti. "Otur." Genç kız uysalca oturunca da gözlerinin içine baktı. "Bak! Aldırmak istemiyorsan, bunda bir terslik yok. Senin bebeğin ve eğer aldırma konusunda

kararsızsan, biraz bekleyebiliriz. Daha yasal sınırların altındasın. Bir iki haftan daha var."

"Gerçekten çok kararsızım." Sesi üzgündü. Kararsızlığını da çok açıkça belli ediyordu. Yeşil gözleri yardım ister gibi genç adamın yüzünde gezindi. Sert yüzde ona iyi gelecek bir ifade yoktu. Her zamanki gibi katı, yakışıklı ve duygusuzdu.

"Sebep? Dün kararlıydın."

Genç kız iç çekti. "Evet ... ama siz aklımı karıştırıyorsunuz."

"Bak! Zorlukların hepsini aştın sayılır. Ailen nasılsa öğrendi. Onlardan korkacak bir durumun kalmadı. Sevgilin de biliyor diyorsun. Eğer fikri değişirse zaten seni ve çocuğunu bulacaktır. Tek sıkıntın, okuldaki arkadaşların olur. O da o kadar önemli değil. Bu senin özel hayatın... Kimseyi ilgilendirmez. Bir iki dedikoduya bebeğin için göğüs gerebilirsin."

"O kadar güçlü müyüm ki?" dedi genç kız, biraz acı içinde. "Her şeye direnSem de bir evim bile yok."

"Bebeğinin evi var!" dedi Zafer kesin bir dille. "O şu anda dünyanın en güvenli evinde. Epey bir süre de orada güven içinde olacak." Kollarını kavuşturdu. "Bak! Sana bir de ev bulacağıma söz veriyorum. Bu konuyu takma."

"Nasıl koruyacağım peki bebeği? Nasıl bakacağım ona? Küçük bir burstan başka bir gelirim yok. Boş vakitlerimde çalışsam da doğum yaklaşınca ne yapacağım? Doğumdan sonra ne yapacağım?"

"Vakti gelince halledilebilecek sorunlar."

Zeynep başını eğdi. Saçları yüzüne dökülmüştü. "Size göre hepsi kolay. Bana göre ise hepsi bilinmezlikle dolu. Gerçekten çok korkuyorum."

"Karar senin," dedi Zafer, biraz aldırmazca.

Genç kız yerinden kalktı. Pencereye doğru gitti. Dışarıya baktı. Pencereden görünen İstanbul manzarası muhteşemdi doğrusu.

Zafer ise onun arkasından bakıyor, kararını bekliyordu. Gözleri farkında olmadan kalçalarına kaydı. İncecik beline fazlasıyla

yakışan güzel kalçaları vardı ama uygun bir zamanda bu beyaz pantolonunun kalçalarını ortaya çıkaracak kadar dar olduğunu ona söylemeliydi. İç çamaşırının hatları belli olmadığına göre tanga gibi bir şey mi giymişti acaba bu kız? Öyle bir şey almışlar mıydı? Eskileri attıklarına göre bu yenilerden olmalıydı.

"Peki..." dedi birkaç saniye sonra Zeynep. Dönüp genç adama baktı. "Bir süre daha bu konuyu düşüneyim ama sanırım... Sanırım doğuracağım."

Zafer başını eğdi. "Akıllıca... En doğrusu bu!"

... ve Zeynep, verdiği kararın sonucunda rahatlamış olarak gülümsedi. Ferah, içten bir gülümsemeydi. Genç adamın yanına gelmişti. Uzanıp yanağından sıcak bir öpücük aldı.

"Teşekkür ederim, buz kalpli adam..."

• • •

9. BÖLÜM

Genç adam yine de onu Kadın Doğum Uzmanı Güler'in yanına götürmüştü. Oldukça genç ve güzel bir sarışındı. Bekâr olduğu, parmağında yüzük olmamasından belliydi. Zeynep'i iyi karşılamış, hamilelikle ilgili bir iki soru sormuş ve sonra ultrasonda muayene etmişti. Çabucak çıkan bir kan testi de yapmıştı.

"Bu morluklar nasıl oldu?" diye sordu bir ara. Zeynep'in vücudunda darp izleri açıkça görünüyordu. Kamının iç kısmında bile vardı.

"Şey..." Yutkundu genç kız. Ne diyeceğini bilemiyordu. Gözleri Zafer'e kaydı.

"Hamile olduğunu öğrenince, ailesi pek memnun kalmamış!" dedi Zafer düz bir sesle.

"Bunu polise bildirseniz daha iyi olmaz mı?"

"Gerek yok!" dedi Zeynep yavaşça. "Geçer nasılsa!"

"Ailen de olsa, bu tip şeyler normal değil!" diye homurdandı Güler.

"Bunu sonra konuşalım mı?" diye sordu Zafer, uyaran bir sesle. "Bebeğin durumu nasıl?

"Her şey normal görünüyor." dedi kadın. "Morluklar dışında annemiz gayet sağlıklı. Bebek de!"

İkisi arasında gidip gelen gözleri, belli ki bebeğin babasının kim olduğu konusunda şüpheleri olduğunu gösteriyordu. Zafer bunu fark etmemişti ama Zeynep görmüştü. Sonrasında doktor ona tavsiyelerde bulundu. Hamile bir kadının yapacağı ve yapmayacağı

şeyler konusundaki talimatlarını söyledi. Sonra birkaç dakika Zafer ile tek başlarına konuştular. Zeynep onların ne konuştuğuna dikkat etmemişti ama hiç kendisinden yana bakmadıklarına göre, iş konuşuyor olabilirlerdi. Kadının rahat ama saygılı tavrı, içine şüphe düşürmüştü. Zafer, Cengiz Bey'le neye ortak olabilirdi ki?

Yoksa bu hastaneye mi?

Doktor Güler'in yanından ayrıldıklarında, Zeynep yan gözle genç adama baktı. "Bence doktor arkadaşınızın kulağına gerçeği fısıldasanız iyi olur." dedi

"Hangi gerçeği?"

"Bebeğin sizden olmadığı gerçeğini... Gerçi inanır mı bilemem."

"Saçmalama!"

"Saçmalamıyorum. İki gün sonra tüm hastane sizi kutlamaya odanıza gelirse şaşırmayın."

"Bebek benden olsa bile Güler kimseye bir şey söylemez. Öyle bir kadın değildir o."

"Bence sizden hoşlanabilecek bir kadın!" dedi Zeynep. Sonra omuz silkti. "Siz bilirsiniz. Kıskanç kadınların ne yapacağı hiç belli olmaz. Ben sizi uyardım. Kitaplardaki gibi benimle evlenmek zorunda kalmayın da!" Cümlesinin sonunda neşeli bir şekilde kıkırdamıştı.

Zafer kaşlarını çattı. Genç kız haklı olabilirdi. Onu asansöre kadar götürdü. Çağırma düğmesine bastı. "Buradan sonra kendin gidebilirsin sanırım. Benim ameliyata çıkmam lazım."

"Tamam. Akşama size ne yemek yapayım?"

"Yemek mi?"

"Evet. Yemek yemeyecek miyiz?" Kavisli kaşları masumca kalkmıştı.

"Ne zaman geleceğim belli değil." dedi genç adam önemsemeden. "Sen bir şeyler ye. Beni bekleme."

"Olsun. Beklerim ben sizi."

"Bekleme dedim. Dışarıda yiyebilirim belki..."

"Öyle bir şey olursa, bana telefon açarsınız!" Gözleri parlamıştı bir an. "Bu arada bir telefon bayisine gidip eski telefon numaramı geri aldım. Çok kolay oldu. Kimliğimin fotokopisi ve ehliyetim işe yaradı. Bekleyin bir saniye." Elini çantasına atmıştı. Bir kalem ve küçük bir kâğıt çıkardı. Üzerine numarasını yazdı. Genç adama uzattı. "İşte numaram bu... Sonu seksen seksen! Çok güzel değil mi?"

Genç adam, onun elindeki kâğıdı almak üzere uzandı. Aynı anda asansörün kapısı açıldı. İçinden birkaç doktorla birkaç hasta yakını çıktı. Bazıları aşağıya inmeye devam edecekleri için yerlerinden kıpırdamadan ikisine bakıyorlardı. Dışarı çıkan doktorlar Zafer'i selamlarken, eline aldığı küçük kâğıdı görmüşlerdi.

Zeynep asansöre bindi. Gülümsedi genç adama. "Aramayı unutmayın. Akşama yemeğe bekliyorum sizi." dedi alçak sesle.

Aslında kalbinde bir kötülük yoktu. Üstelik alçak sesle söylemişti ama herkes duymuştu ve sanki bir buluşma için sözleşen iki sevgili gibi göründüklerinin farkında değildi.

Asansörün kapısı yavaşça kapandı.

Zafer, kâğıdı ceketinin cebine atıp aynı kattaki odasına yöneldi. Ameliyata çok az zaman kalmıştı. Gidip son hazırlıkları kontrol etse ve hazırlansa iyi olurdu.

İkinci ameliyatı o kadar da kolay geçmemişti. Beklediği bir şeydi. Hasta epeyce yaşlıydı. Beynindeki ur kolay bir yerde değildi. Üstelik o ameliyat bittiğinde, acil bir hasta daha getirmişlerdi. Bir otomobil kazası geçiren orta yaşlı bir adamdı. Röntgenlere göre kafatasında birçok kırık vardı. Acil olarak o kırıkların temizlenmesi ve beynin rahatlatılması gerekiyordu. O an kendisinden başka uygun kimse olmadığı için ameliyata girdi. Çıktığında saat sekizi çoktan geçmişti. Eve gidip kapıyı açtığında ise saat ona geliyordu.

Çantasını kenara koyup kulak kabarttı. Oturma odasından televizyon sesi geliyordu. Ayrıca burnundan içeriye sızan bu hafif koku? Bu sulu köfte miydi yoksa?

Kapıyı kapatmasından sadece birkaç saniye sonra karşısında Zeynep göründü. Genç kız, kapının kapanma sesini duymuştu. Gülümsüyordu ona. "Geldiniz mi?"

"Evet. Gördüğün gibi."

"Harika... Siz elinizi yüzünüzü yıkayın, ben de yemekleri hazırlayayım."

Genç adam, asık bir yüzle duruyordu. Yorulmuştu. "Sen yemedin mi daha?" Gözleri ince vücudu üzerinde gezindi. Kısa bir şortla bol bir bluz vardı üzerinde. Rahat kıyafetler gibi görünüyordu. Beyaz ve düzgün bacakları meydandaydı.

"Sizi bekledim."

"Bekleme demiştim."

"Arayın demiştim..." Gülümsemeye devam ediyordu.

"Vakit olmadı. Acil bir ameliyat çıktı."

"Anladım. Hem ben sizi beklerken çok acıkmadım. Hastaneden çıkınca dolaştım biraz. Sahilde durup simit yedim. O simit beni epey tok tuttu." Merakla sordu. "Siz yediniz mi bir şeyler?"

"Hayır..."

"Yaşasın. Size kendi özel yemeğimi yaptım. Sulu köfte sever misiniz?"

"Yıllar var ... yemedim." dedi Zafer, biraz duraklayarak.

"Hadi o zaman. Ben köfteyi ısıtırken, siz de soyunup gelin."

Genç adam odasına çıkıp elini yüzünü yıkadı. Saçlarını eliyle öylesine taradı. Kamının acıktığını hissediyordu. Sabah çok iyi yediği için öğlen acıkmamıştı ama şimdi önüne konacak her şeyi tabağıyla beraber yiyebilecek kadar açtı. Bakalım genç anne, yemek yapma işinde, gevezeliği kadar başarılı mıydı? Köfte ha? Hem de sulu köfte?

Aşağıya mutfağa indiğinde, umduğundan daha zengin bir sofra buldu. Kaşıklar ve çatallar, tabakların iki yanına düzgünce dizilmişti. Ortada en sevdiği marul salatası duruyordu. Barbunya pilaki ve dolma bile vardı. Şu üzeri naneli olan şey cacık mıydı? Yan

gözle ocağa baktı. Tepsideki sulu köftenin yanında, mis gibi kokular salarak demlenen tereyağlı pilavı gördü.

"Sana masraf yapma demiştim!" dedi huzursuzca.

"Benim size borcum çok. Biraz da benim alacağım olsun."

"Aldığın her şeyin parasını ödemek istiyorum." dedi Zafer biraz inatla. Sesi o yüzden azıcık sert çıkmıştı.

"İmkânsız..." Genç kız ona aldırmadan gülümsüyordu. Adamın hiçbir davranışı karşısında rahatsız olmayacak kadar saygı, minnet ve sınırsız güvenle doluydu. Gülen gözleri, genç adamın kıyafetine takıldı. Kumaş pantolon ve gömlek! Bu adam neden bir türlü rahatlayamıyordu? "Hadi oturun efendim!.. Bakalım yemeklerimi sevecek misiniz? Annem iyi bir aşçıdır. Bana da küçüklüğümden beri yemek yapmayı öğretir. Yumurta bile kıramayan modern kadınlar hakkında konuşmalarını duysanız, gülmekten ölürsünüz." Kıkırdamıştı. Gözleri genç adamın gözleri ile kesişti. Zafer ifadesiz bir yüzle duruyordu. İç çekti genç kız. Dudak büktü. "Hımm! Belki de ölmezsiniz. Acaba az konuşup hiç gülmeyen buz adam olarak en azından şu çirkin kıyafetlerinizi bir ele alamaz mısınız? Sizin kadar yakışıklı bir adamın iyi bir giyimle yapamayacağı şey yoktur."

"Ben iyi giyiniyorum!" diye homurdandı Zafer.

"Hep takım elbise!"

"O beğenmediğin takım elbiseler binlerce lira!"

"Vay!" dedi genç kız yavaşça. Tabaklara sulu köfte koymaya başlamıştı. "Tamam! Ben size yakışmıyor demiyorum. Bugün o hastanedeki en yakışıklı ve şık adamdınız." Durdu. Ona çevirdi başını. Zafer de sandalyesine oturmuş, yemeğinin getirilmesini bekliyordu. "Bugün bir şeyi merak ettim. Sorabilir miyim?"

"Sor!"

"Herkes size normalden daha saygılı davranıyordu. Odanız da çok büyüktü. Bir de özel sekreteriniz vardı."

"Eee?"

"Cengiz Bey de ortağınız olunca ... aklıma bir şey takıldı."

"Uzatma Zeynep! Ne soracaksan sor hadi!" dedi genç adam sabırsızca.

"Siz o devasa hastaneye ortak mısınız?"

Genç adam yan gözle ona baktı. "Bu önemli mi?"

"Benim için hayır ama merak ettim işte."

"Sebep?"

"Merakın sebebi mi olur doktor beyim ya! Adı üstünde, merak işte..."

"Ben meraklı insanları sevmem."

Genç kız iç çekti. "Bu kadar inatlaşacağınıza sadece *evet* veya *hayır* demeniz yeterliydi!"

Zafer, onun yüzünde gezdirdi gözlerini. Sonra o da hafif bir nefes aldı. "Evet, hastaneye ortağım. İçin rahatladı mı?" dedi biraz soğuk bir sesle. Kadınların maddiyata olan düşkünlüğü bazen onu çıldırtıyordu. "Yüzde kaçına diye sormazsın umarım."

Zeynep omuz silkti. "Kızmayın hemen. Sormam ama doğruyu söylemek gerekirse, bu yaşta bu başarınız çok hoşuma gitti. Zeki insanlara özel bir saygı duyarım." Gözleri yeniden üzerindeki kıyafetlerde gezindi. "... ama hem zeki hem de ağır abi olmanız gerekmez. Evinizdesiniz! İş adamları kampında değil. Ben varım diye mi spor giyinmiyorsunuz?"

"Senden niye çekineyim ki?" dedi genç adam, kuru bir sesle.

"Tabii ki değil mi? Ben de benden çekinmezsiniz diye umuyorum." Genç kız, nefis kokular çıkaran tabağı gidip önüne bıraktı. Genç adamın dikkatli bir şekilde tabağın içindekilere baktığını fark etmişti. "Pilavı sonra mı istersiniz?"

"Hayır... Şimdi olsun." dedi genç adam. "Yanında yerim." Köfte gerçekten leziz görünüyor ve ağız sulandırıcı kokular çıkarıyordu. Elinde olmadan yutkundu. Köftelerin üzerinde pişmekten erimiş halde domates ve yeşilbiber vardı. Suyunun rengi bile iştah açıcıydı. Ekmek sepetine uzanıp dilimlenmiş ekmeklerden bir

dilim aldı. Köftenin suyuna banıp ağzına attı. Sonra çatalıyla bir parça köfte kesip onu da ağzına götürdü.

Neredeyse zevkten gözlerini yumacaktı...

Bu kadar mı leziz olurdu!

Tadı tuzu yerindeydi. O kadar yeterli miktarda bir acılık vardı ki acı sevmeyen kendisi bile bunun harika olduğuna karar verdi. Kıyma kokusuzdu. Köfte iyi pişmişti ve suyunu içine almasına rağmen diri, kıvamlıydı.

Zeynep, yanına gelip pilavını da masaya bıraktı. Üzerine bir miktar köfte suyu serpmişti. Çok severdi. Demek ki onun ailesinde de böyle yiyenler vardı.

Karşısına oturan kızın yüzüne baktı öylesine. "Eline sağlık..." dedi elinden geldiğince düz bir sesle.

"Beğendiniz mi?"

Genç adam gırtlağını temizledi. İsteksizce onayladı. "Çok güzel olmuş."

Zeynep'in parlak gözleri, bu sözler ile daha da parladı ama bir şey demedi. O da bir dilim ekmek almıştı eline. Yemeğini yerken, arada sırada genç adamı süzüyordu. Onun pilavını ve cacığını da iştahla yemesi, genç kızı mutlu etti.

Yemeğin geri kalanı sessiz geçti. Zeynep fazla bir şey yememişti. Yemekten sonra Zafer içeriye geçince, o da ortalığı toplamaya girişti. Genç adam oturduğu yerden, Zeynep'in tıkırtılarını duyabiliyordu. Ayaklarını uzattığı üç kişilik koltuğunda televizyon izlerken, bu tıkırtıların evin çirkin sessizliğine çok iyi geldiğini düşündü. Eskiden eve gelince dosyalarını eline alır, hemen çalışırdı. Oysa şimdi o kadar mükemmel bir yemek yemişti ki iyi bir çay içmeden canı hiçbir işe el atmak istemiyordu.

Önce kahvesi gelmişti. Sonra da çayı... Galiba, bu lükse kolayca alışabilirdi. Mis kokulu çayı yudumlarken, kendi kendine elinden geldiğince acımasız oldu.

"Çok alışma Zafer! Bu kız yakında gidecek!"

Çayın yanında birkaç parça kek gelmesi de sürprizdi. O kadar çok yemişti ki kekten bir parça bile yiyemem diye düşündü. Ancak yanına oturan Zeynep'in gevezelikleri yüzünden farkında olmadan kekten bir dilim aldı.

Zeynep otomatiğe takarak bir çırpıda konuşmaya başlamıştı. "Üzümlü sever misiniz bilemedim. Ben severim. Belki sevmezsiniz diye üzümünü az koydum. İçinde ceviz de var. Babam cevizli pek sevmez fakat üzümle iyi gittiğini söyler. Yarın isterseniz işe giderken yanınızda da götürebilirsiniz. Mideniz kazınınca yersiniz. Bir hafta bayatlamaz bu. Ben gittikten sonra bile yiyebilirsiniz."

Kekinden koca bir parça ısıran Zafer, onun nefes almadan yaptığı gevezeliği dinlemiyor gibiydi. Çiğnemeyi bırakıp yan gözle ona baktı. "Sen gittikten sonra onu alıp yemek aklıma bile gelmez!" dedi sonra. "Çay bile demlemem..."

"Aaa! Neden ki? Çay demlemek çok kolay." dedi Zeynep, saf bir içtenlikle.

"Mesele o değil..." diye gözlerini kaçırdı genç adam. Tek başına iken hiçbir şey çok zevkli değildi. "Neyse..." dedi genç adam. Konuyu değiştirmek istemişti. "Yarın şu ev işini halledelim. Bir iki yeri ararım ben. Bakalım sana uygun bir yer bulabilecek miyiz?"

"Teşekkür ederim. Ben de yarın çıkar, biraz kendim bakarım ama siz bakarsanız, okuluma biraz yakın olsun lütfen. Yani buna dikkat ederseniz sevinirim."

"Ederim. Niye?"

"E iki can olacağım ne de olsa. Hamile hamile saatlerce otobüslerde gezinmeyeyim. Bir de pahalı olmasın."

Zafer, sıkıntılı bir şekilde başını salladı. "Başka?"

"Acaba yine birisiyle mi evi paylaşsam? Daha ucuz olur."

"Saçmalama! Bu zamanda kime güveneceksin ki?"

"Sizce eski ev arkadaşım Saadet teyzenin evinden ayrılıp yanıma taşınır mı? Bakın bu olabilir. Yarın onu arayabilirim; ama tabii önce okula yakın yeni bir ev bulmalıyım."

"Evet, önce ev bulalım." Genç adam yerinden kalktı. "Benim biraz çalışmam lazım. Çayımı üst kattaki çalışma odasına getirir misin?"

"Tamam."

Genç adamın çalışma odası büyüktü. Pencereleri deniz görüyordu. Evin diğer yerleri gibi klasik döşenmiş, pahalı ama zevksiz bir yerdi. Diğer yandan, penceresinden görünen manzara nefisti. Hele gece... Zeynep onun masasına çay bardağını koyarken, Zafer tüm dikkatini önündeki laptopa vermişti. Genç kız pencereye gitti. Birkaç saniye dışarıyı, harika deniz manzarasını izledi. Şimdi şu adalarda kimler yaşıyordu acaba? Kimler mutlu, kimler mutsuzdu? Kimler hasta, kimler sağlığı için şükrediyordu?

Başını çevirdi. Genç adamın geniş sırtına baktı ... ve acaba kimler böyle bir adamın yanında kendisini bu kadar güvende hissediyordu?

Zafer'in ona bu hissi vermesini anlayamıyordu. Anlaşılmazdı gerçekten de ama onun yanında olduğu her an kendisini güvende ve her şeyi yapabilecek gibi hissediyordu. Yeni bir eve geçebilir, tek başına çocuğuna bakabilir, insanların alaylarına katlanabilir, geleceği için çaba harcayabilirdi.

... ama ... ama o yanında olmayacaktı ki!

Genç adam da o an başını çevirdi. Sert bakışlı gözleri, onun hüzne bulanmış gözleriyle kesişti. Genç kızın ne düşündüğünü merak etti. Neden kendisine böyle bakıyordu? Neden hüzünlüydü? Gözlerinde o sevimli pırıltıların olmaması genç adamı rahatsız etti.

"İyi misin?" diye sordu yavaşça. "Miden mi bulanıyor yine?"

Zeynep gülümsedi. Hüzün bulutları hemen kaybolup gitti. Genç adama yakalanmaktan hoşlanmıyordu. "Biraz..." diye yalan attı mecburen. "Ben gidip yatsam iyi olur. Yeni çay ister misiniz?"

"İstemem. Git yat hadi. Sana iyi geceler." Dönüp yeniden laptoptaki işiyle ilgilenmeye başlamıştı.

Genç kız onun arkasına geldi. Durdu bir an. Sonra içinden gelen isteğe engel olamadan, ellerini geniş omuzlarına koydu. Yanağına bir öpücük kondurdu. Zafer şaşırmıştı. "Teşekkür ederim..." diye fısıldadı.

"Niye?"

"Buz gibi bir yüreğe sahip olsanız da ... aslında iç ısıtan iyi bir adam olduğunuz için!"

Genç adam kaşlarını çattı. Bu tür sevgi gösterilerine alışık değildi. Sevgilileriyle bile bu derece samimi olmazdı. Onlardan gelen sevgi dolu tepkilerin, kadınca bir kurnazlık olduğunu düşünürdü. Birkaç değerli hediyenin yapamayacağı şey yoktu. Ancak Zeynep'in tavrındaki içtenlik o kadar belirgindi ki bu onu huzursuz etti. İyi bir adam olmak gibi bir iddiası yoktu. Oysa Zeynep'in onu iyi bir adam olarak görmesi, soğuk yüreğini nedensizce ısıtmıştı.

"Git yat hadi!" dedi kuru bir sesle.

... ve Zeynep neşeyle kıkırdadı. "Bayılıyorum sizin bu ruhsuz halinize! Bence çok tatlı bir adamsınız."

O gittiğinde, Zafer fareyi ittirip geriye yaslandı. Gözleri ekrandan uzaklaşıp odanın kapısına döndü.

Bu kız neden onun gibi çekilmez bir adama karşı böylesine umursamaz ve korkusuzdu?

• • •

10. BÖLÜM

Genç adam telefonunu kapattı. Arkasına yaslandı. Nedense aldığı haber onu düşündüğü kadar mutlu etmemişti. Belki de bugün ters bir günündeydi. Sabah uyandığında, içinde bir sıkıntı vardı. Zeynep'in kalkmış olması, ona kahvaltı hazırlamış olması bile sıkıntısını geçirmemişti.

Uzanıp masasının üzerindeki saydam kâseden bir dilim üzümlü kek aldı. Bir parça ısırdı. Dinlenince kek daha lezzetli olmuştu sanki. Çayını da yudumladı. Zeynep'in yaptığı çay kadar güzel değildi.

"Hey!" dedi kapı tarafından bir ses. Başını çevirdi. Gelen tabii ki ortağı Cengiz'di. "Ne düşünüyorsun öyle?"

Adam yanına gelmişti. Zafer omuz silkti. "Önemli şeyler değil."

"Sabah toplantıda da dalgındın. Canını sıkan bir şey mi var?"

"Hayır!"

Cengiz, uzanıp ona sormadan kek dilimlerinden bir parça aldı. Kocaman ısırdı. "Hımm! Bu çok harika ya! Nereden aldın?"

"Almadım..."

Cengiz bir kahkaha attı. "Ha ha! Sen mi yaptın?" Onun gülmediğini görünce sustu. Gözleri kısıldı. "Söyle hadi! Neyin var?"

"Bir şeyim yok."

"Yoksa sorun ... şu güzel kız mı?"

"Hangi kız?"

"Dün buraya gelen esmer kız. Zeynep..."

Zafer bir an sustu. Sonra yavaşça onayladı. "Sayılır."

"Tahmin etmiştim." Kekten bir parça daha ısırdı. "Sana numarasını vermiş ha? Romantik bir şey mi gelişiyor yoksa hayatında?"

"Saçmalama Cengiz! Ne numarası?"

"Telefon numarası tabii... Birkaç kişiden öğrendim hem de. Yakışıklı doktorumuzun ateş gibi bir esmerle görüşmeye başlaması hastanede günün olayı."

"Daha neler!" Sıkıntıyla iç çekti. Dünkü asansör önündeki pozisyonu hatırlamıştı. "Ateş gibi ne demek?" diye sordu merakla.

Cengiz, bir koltuğa oturdu. "Uzun zamandır gördüğüm en güzel kız demek. Makyajsız yüzü, simsiyah saçları, ince fiziği, ışıltılı yeşil gözleri ile epeyce çekici bir kız demek."

Zafer'in yanak kasları oynadı. Gözleri sertleşmişti. "Farkında değilim hiç."

Cengiz, kekinin son parçasını ağzına atarken keyifle güldü. "Güler'in odasından çıktığınızı öğrendim."

"Eee?"

Cengiz omuz silkti. "İşten kovmakla tehdit ettim zavallı kadını. Neden ona gittiğinizi öğreninceye kadar içim rahat etmeyecekti." Gülen gözleri, ortağının üzerindeydi. "Söyle hadi! Bebeğin babası sen misin?"

"Güler mi dedi bunu?"

"Senin babası olduğunu söylemedi. Olmadığını da söylemedi."

"Hayır! Onu sormuyorum. Zeynep'in hamile olduğunu mu söyledi sana?"

"Değil mi?"

"Hamile..."

"Eee?"

"Sana nasıl söyleyebilir ki?"

Cengiz kendini beğenmişçesine güldü. Onun kızgınlığını önemsemeyen ender insanlardan birisiydi. "Ben patronuyum aslanım. Tabii ki söyleyecek. Dedim ya, onu kovmakla tehdit ettim."

"Yine de kovulacak!" dedi Zafer, dişlerini sıkarak.

"Öyle bir şey olmayacak. Kadına niye kızıyorsun ki? Nasılsa yakında her şey ortaya çıkar. Bebeğin babası olduğunu daha ne kadar gizleyeceksin?"

"Ben babası değilim!" Parmakları masada tıngırdıyordu.

"Hey, merak etme. Birkaç kişi daha senin onun odasında bir esmerle ne yaptığını sormuş ama o kimseye söylememiş. Kadınsal bir hastalık demiş. Yani kimse bilmiyor. Benden başka!"

"Ben babası değilim!" diye sabırla ama sinirli bir ses tonu ile tekrarladı genç adam.

"Peki, öyle olsun. Bebek kimden peki? Senden değilse neden bütün sabah canın sıkkın duruyordun?"

"Canım sıkkın falan değil. Bugün biraz tadım yok sadece. Sebebi Zeynep değil. Zaten yakında evimden gidiyor."

Adamın kaşları kalktı. "Evinde mi kalıyordu ki? Ha ha! Bu iyi işte! Evine hiç sevgili götürmediğini sanıyordum."

"Götürmüyorum..." Ters bir bakış attı. "Birkaç günlüğüne bende kalması gerekti. Evinde bir sıkıntı vardı."

"Ne sıkıntısı?"

"Hamile olduğu için ev sahibi evden çıkmasını istedi. Uzun hikâye! Sonra anlatırım."

"Zamanım var benim. Çay söyle de içelim." Saatine bakmıştı. "Daha ameliyatıma çok var."

"Cidden işim var benim. Bunu sonra konuşsak olur mu?"

"Beni başından atamazsın."

"Sonra konuşalım. Zeynep'e bir ev buldum. Az önce emlakçı Çetin aradı. Onun okuluna yakın bir yermiş. Gidip görmemiz lazım."

"Hımm!" Cengiz pek ikna olmamış gibiyse de çok üstelemedi. Başını salladı. "Peki madem. Öğleden sonra yok musun o halde?"

"Gelirim sanırım. O kadar uzun sürmez."

Cengiz ayağa kalkmıştı. Uzanıp kâsedeki son keki aldı. Bir parça ısırdı. "Bunu aldığın yeri tarif etmezsen, herkese senin baba olacağını, çok heyecanlı olduğunu ve mutluluktan uçtuğunu söylerim.

Sanırım çoğu şaşkınlıktan felç geçirir. İş gücü kaybı falan olur. Ağır gelir bize. Dönüşte adresini istiyorum. Hadi hoşça kal. Ateş parçası güzele de selam söyle. Onun çocuğu çok güzel olur. Severiz biraz." Göz kırptı. "Baba da yakışıklı!"

Zafer, kuru bir sesle tekrarladı. "Babası ben değilim!"

Cengiz gülümseyerek odadan çıktı. Onun ardından bakan Zafer, gerilen sinirlerini yumuşatmaya çalıştı. Aptal bir kızı hayatına sokmakla kalmamış, bir de insanların yanlış şeyler düşünmesine sebep olmuştu.

Babası yakışıklı mıydı acaba gerçekten; ama yakışıklı olmasa genç kızın onunla ne işi olurdu? En azından yatacak kadar yakışıklı olmalıydı!

Telefonu eline aldı. Cebinden çıkardığı kâğıdın üzerindeki numaraları çevirdi. Son dört hanesi kolaydı gerçekten. Birkaç saniye sonra Zeynep karşısındaydı.

"*Efendim?*" dedi genç kız.

"Sana göre bir ev bulduk sanırım. Bahsettiğim emlakçıyı aramıştım. Küçük bir daireymiş ama Çetin okuluna çok yakın olduğunu ve nispeten yeni bir bina olduğunu söyledi. Sen neredesin?"

"Ben de çıktım ev arıyordum. Emlakçılar kendisine pay isterler diye düşündüm. O yüzden kendim arıyorum ama bu zamanda bağlantısız kiralık ev bulmak gerçekten çok zormuş."

"Zor bulursun öyle. Gelip alayım mı seni?"

"Siz adresini verin, ben gider bakarım. İşinizden olmayın."

"Sorun değil. Gelirim..."

"Gerçekten söylüyorum. Nasılsa ben bütün gün boşum."

Genç adam sabırsızca homurdandı. "Zeynep! Sus biraz. Ben gelirim dedim. Neredeysen onu söyle. İyisi mi bana konum at."

Zeynep şaşırmış bir şekilde onayladı. *"Şey, peki!"* dedi yavaşça. *"Size yakınım zaten."*

Genç adam bürosundan çıktığında, telefonuna genç kızın attığı adres bilgisi gelmişti. Otoparktan ayrılıp öğlen trafiğine çıktı. On

dakika geçmemişti ki Zeynep'i alçak bir duvarda otururken gördü. Fazla işlek olmayan bir sokaktaydı. Önünden gelip geçenleri izliyordu. Ayaklarını da bir çocuk gibi hafifçe sallıyordu. Zafer'in otomobilinin yavaşladığını görünce, hemen duvardan atladı. Kalçalarına güzelce oturan mavi bir kot ile beyaz bir bluz giymişti. Üstünü başını silkeleyip otomobile yöneldi.

"Selam..." dedi neşeli bir sesle. "Nasılsınız?" Genç adam onunla pek ilgilenmeden otomobili yeniden hareketlendirdi. "Pek tadınız yok galiba?"

Bugün neden herkes bunu merak ediyor gibi davranıyordu? Eskisinden hiçbir şekilde farklı olduğunu düşünmüyordu. Ne daha aksi ne daha suratsız ne de daha öfkeliydi.

"İyiyim ben!" dedi ona. "Sen bulabildin mi bir yer?"

"Maalesef. Emlakçılara girdim en son. İstedikleri rakamlar uçuk ama iyi bir şey oldu bu arada."

"Neymiş o?"

"Sanırım bir iş buldum. Akşamları on bire kadar bir lokantada çalışacağım. Önce servise yardım edeceğim. Sonra da bulaşıkları temizleyip makinaya koyacağım. Sabah onlar makinadan alacaklar."

Genç adam sessiz durdu önce. "Kabul ettin mi?"

"Edeceğim... Başka şansım yok. Aslında iyi bir iş... Böyle parça zamanlı çalışmak bana boş vakit bırakacak. Okula gidebileceğim."

Zafer, sol sinyalini verip öndeki aracı geçti. Nereye gittiğini biliyordu. "Ders çalışamayacaksın!" dedi kendi kendine konuşur gibi.

"Boş zamanlarımı iyi değerlendireceğim artık. Belki iş yerinde ders çalışmak için bana zaman kalır."

Genç adamı başını salladı. Sesini çıkarmamıştı. Birkaç dakika sonra bir emlakçının önünde durdu. Tepesinde kocaman *Çetin Emlak* yazıyordu. İşlek bir caddenin köşesiydi. Korna çalınca, içeriden bir adam fırladı. Hemen koşarak otomobile geldi ve arka kapıyı açarak içine girdi.

"Merhabalar!" dedi parlayan gözlerle. Bir genç kıza bir Zafer'e bakmıştı. Daha otuzuna ulaşmamış, esmer ve yakışıklı bir adamdı. "Ev sahibini aradım Zafer Bey! Bizi bekliyor."

On dakika sonra, bahsi geçen evin önündeydiler. Çok işlek olmayan bir sokaktı. Bu yönden iyiydi. Ev sahibi tombul bir kadındı. Elli yaşlarındaydı. Merdivenlerden beşinci kata çıkarlarken nefes nefese kalmıştı.

"Bu arsada önceden babamın küçük dükkânı vardı. Kat karşılığı verdik ama arsa küçük olduğu için daire de küçük oldu. Hiç oturmadık. Kiralamaya karar verdik. Siz üçüncü kiracı olacaksınız. Önceki de öğrenciydi."

"Kaç metrekare?" diye sordu Zafer. Kadının aksine, merdivenleri çıkarken gayet dinç görünüyordu. Saatlerce ayakta durup başarılı ameliyatlar yapan bir adam için bu merdivenler hiçbir şeydi.

"Net kırk metrekare. Balkonları yok."

Evin kapısını açtı Çetin. Onun ardından içeriye girdiler. Zeynep, bir oda ve bir salon olan evin içini gezdi. Zaten bir dakikasını almamıştı. Salon bile oda kadardı. Mutfak nispeten normal mutfaklar gibiydi. Bir penceresinden arkadaki binaların karmaşık yüzü ile ön penceresinden de cadde görünüyordu.

"Market, hırdavatçı, birkaç lokanta var sokakta. Biraz ileride bir alışveriş merkezi var. Otobüs geçmiyor ama neredeyse her beş dakikada bir dolmuş var." dedi emlakçı genç.

Zafer sessizdi. Dikkatli gözleri, etraftaki ayrıntıları birkaç saniye içinde keşfetmişti. Fena değildi. Duvarlar yeniden boyanmıştı. Yağmurda akan mutfak tavanı yeniden boyandıysa da yeri hafifçe belliydi. Yerler parkeydi. Dar bir alanı olduğu için, yeterli ışık alamıyordu. Ancak tek başına yaşayacak genç bir kız için yeterli büyüklükteydi. Onun bu beş kat merdiveni çıkacak olması biraz düşündürücüydü. Hamileliği ilerlediğinde dik merdivenleri çıkması zor olacaktı.

"Okulunuza iki kilometre..." dedi Çetin. Yolda onun nerede okuduğunu öğrenmişti. "Yürüyerek gidip gelinebilir."

Zeynep hâlâ etrafa bakınıyordu. "Kira ne olur?" diye sordu.

"Kirasını Zafer Bey'le konuştuk. Kaparo da istemiyoruz."

"Ev küçük ama çok kullanışlı." dedi bu sefer tombul kadın. Gözleri kısa bir an beğeni ile Zafer'in üzerinde gezinmişti. Sonra genç kıza çevrildi. "Komşular da iyidir. Birisi genç bir yüzbaşı... Bekâr sanırım. Bir de ilahiyatta okuyan erkek öğrenci var. Diğer ikisi de yaşlı karı koca çiftler."

Zafer başını eğdi. "Güzel görünüyor. Biz bugün konuşalım. Yarın size kararımızı bildiririz."

"Tamam." dedi emlakçı. "... ama geç kalmayın. Malum, okullar açılacak yakında. Çok isteyen oluyor. Sizin için yarın öğlene kadar bekletirim."

"Güzel..."

Dönüş yolunda, genç emlakçı evi yine övdü. Sonra da isterlerse kira konusunda biraz daha yardımcı olabileceklerini söyledi. Zafer'in, annesine yapmış olduğu beyin ameliyatından bahsetmişti o ara. Genç adama saygı ve minnet duyduğu her halinden belliydi.

Onu bürosuna geri bıraktıktan sonra birlikte yol almaya devam ettiler. Zeynep sessizdi. "Fena değil..." dedi sonra yavaşça. "Siz evi beğendiniz mi?"

"Beğendim..." dedi Zafer, düz bir sesle. "Sana yeter."

"Yeter." Gülümsedi. "Parkeler sıcak tutar umarım. Tek bir eşyam yok."

"Alırsın."

"Bu evi tutarsam lokanta işi yatacak gibi. Tam ters yönde çünkü. Acaba oradan eve dolmuş var mıdır?"

"Önce evi halledelim. İş bulmak kolay..."

"Ben bugün başka ev bakmayayım mı o zaman?"

"Fiyatı uygun. Bakma bence. Yarın Çetin'i ararım. Tuttuğumuzu söylerim."

Zeynep'in gülen gözleri, yandan ona baktı. "Neden yarın? Şimdi de arayabiliriz."

"Yarın..." dedi Zafer, biraz sert bir ısrarla. Aslında Zeynep haklıydı. Arayabilirlerdi ama nedensiz bir şekilde şimdi değil, yarın aramak istiyordu. "Seni eve bırakayım mı yoksa dolaşacak mısın?"

"Ay, daha ne dolaşayım?" dedi genç kız iç çekerek. "Ayaklarım koptu. Tabanlarımdaki yaralar iyileşmeyecek. Sabahtan beri geziyorum. Başıma da güneş geçti."

"Eve o zaman?"

"Sizin evinize..." diye vurguladı Zeynep, o tatlı sesi ve sevimli yüz ifadesi ile.

"Doğru!" Durup düşündü bir an. "Sana eşyalı bir ev mi tutsak? Öyleleri de var."

"Pahalıdır onlar. Hem ben başkalarının üzerinde ne yaptığını bilmediğim kanepelerde oturmam. Yatağında yatmam."

"Kanepenin üzerinde veya yatakta başka ne yapılabilir ki? Otelde de rahatça yatıyorsun ya?"

Genç kız kızardı biraz. "Bilmiyorum artık neler yapılabilir. Haklısınız belki ama bana göre aynı şey değil. Sanırım taksitle maksitle bir şeyler alacağım."

Evin önüne geldiklerinde, genç adam da otomobilden inince, Zeynep şaşırmıştı. "Hastaneye gitmiyor musunuz?"

"Hayır. Öğleden sonrayı evde geçireceğim. Evdeki bilgisayardan da çalışabilirim."

"Ya! Bu iyi işte... Koca ev. Sıkıcı oluyor tek başına." Onun da evde olması ile heyecanlanmış gibiydi. Gözleri parlamıştı. "Sizi rahatsız etmem tabii ki. Rahatça çalışırsınız. Söz! Ben de akşama yemek yapacağım. İstediğiniz özel bir şey var mı?"

"Yok... Bence yorulma. Dışarıdan bir şeyler..."

"Yorulmam ben. Zevkle yapıyorum." diyerek onun konuşmasını engelledi Zeynep.

Zafer, çalışma odasına girdiğinde ceketini çıkardı. Masasının başına gidip sandalyesine oturdu. Laptop açılıncaya kadar geçen sürede, aşağıdaki tıkırtılara kulak kabartmıştı. Bu minik tıkırtılar evin ruhsuzluğuna iyi geliyordu. Bu kesindi.

Baktıkları daireyi beğenmişti. Zeynep'e yeterdi. Muhit de güzeldi. Ev küçük olduğu için alınacak birkaç eşya yeterli gelirdi. Belki masraflar konusunda Zeynep'e biraz destek çıkabilirdi.

Borç olarak tabii!

Genç kız iş de bulmuştu. Bu onun tembel olmadığını gösteriyordu. Bu zamanda böyle mücadeleci kadınlar bulmak zordu. En zor anında bile hüzünlü esprileri ile hayata tutunmaya çalışan güçlü bir kızdı o.

Parmakları masanın üzerinde sıkıntıyla tıkırdıyordu.

Hey! Ne oluyordu ona öyle? Eskiden bu kadar yufka yürekli değildi. Bu kız iki günde onun kimyasını değiştirmiş, aklını karıştırmıştı. Galiba her şey, yaptığı şu güzel yemekler yüzündendi!

Neyse, bir iki gün içinde gidecekti nasılsa. Başındaki bu sevimli belanın işleri hallolmuş gibiydi. Kendisi de eski standart hayatına dönerdi.

Parmakları hâlâ masanın üzerinde tıngırdıyordu.

Peki, her şey gayet yolundayken, canı neden bu kadar çok sıkılıyordu? Bir şeyler tersti ama ne olduğunu anlayamıyordu. Sabahtan beri canı gerçekten biraz sıkkındı. En yakın arkadaşı olarak Cengiz kolayca sezmişti bu durumu.

Bilgisayarı açılınca, dikkatini önündeki işine verdi. Hastanenin finansla ilgili yönetim kısmı kendisindeydi. İncelemesi gereken birkaç teklif mektubu, bakanlık şartnameleri ve daha pek çok evrak vardı. Mailini de kontrol etmeliydi.

Bir süre sonra kapısı sessizce açıldı. Gelenin Zeynep olduğunu biliyordu. Genç kız, masanın kenarına bir bardak çay ve önceki gün yapmış olduğu kekten iki dilim bıraktı. Çok sessizdi ve hemen oradan uzaklaştı. Kapıyı sessizce çekmişti. Zafer, bu ikramın

memnuniyeti ile daha bir hevesle işine asıldı. On beş dakika sonra yeni bir bardak çay önüne kondu ve eskisi geri alındı. Bu sefer genç adam ona baktı.

"Teşekkür ederim..." dedi her zamanki düz sesiyle.

Zeynep üstünü değiştirmişti. Askılı beyaz bluzu ve ince şortu ile olduğundan daha genç görünüyordu. Gülümsedi ama bir şey demedi. Sessizce odadan çıktı. Gözleri onun kalçalarına takılan Zafer, minik bir zorlama ile kendisine geldi ve çayına uzandı.

Bu banka işleri de ne sıkıcıydı böyle!

İki saat kadar sonra işlerini halletmişti. Laptopu kapatıp ayağa kalktı. Hafifçe gerindi. Aşağıdan güzel kokular geliyordu. Ağrıyan ensesini ovarak merdivenlerden indi. Zeynep, oturma odasındaydı. Koltuğa kendi sevdiği gibi bağdaş kurmuş, televizyonda dizi izliyordu. Genç adamı görünce gözleri parladı ve oturuşunu hafifçe düzeltti.

"Yemek hazır mı?" diye sordu.

"Yarım saat sonra."

Zafer, onun yanına oturup ekrandakileri anlamaya çalıştı. "Ne bu?" Eli yine ağrıyan ensesine gitmişti.

"Anlatsam saçma gelir; ama adamlar öyle bir işlemişler ki merakla izleniyor işte." Gözleri onun yüzündeydi. "Enseniz mi ağrıyor?"

"Biraz..."

"Ovayım mı?"

"Gerek yok!" Oturduğu yerde biraz kaykıldı. Bu pozisyon biraz ağrısına iyi gelmişti.

"İyi ovarım gerçekten!" diye ısrar etti Zeynep.

"İstemem. Sağ ol!" dedi genç adam, biraz daha sert bir sesle.

Genç kızın gülümsemesi soldu. "Size dokunmam hoşunuza gitmiyor sanırım!" diye mırıldandı. Biraz üzgünce gözlerini kaçırmıştı.

Genç adam, bakışlarını televizyondan ayırdı. Gözleri kısıldı. "Bunu da nereden çıkardın?" Zeynep omuz silkti. Aldırmıyormuş

gibi görünüyordu ama keyfi gitmişti. "Neden öyle dedin?" diye ısrar etti genç adam.

"Bilmiyorum. Öyle hissediyorum. Belki hamile olduğum için itici geliyorum. Belki de çok konuştuğum için canınızı sıkıyorum."

Zafer sessizce onu süzüyordu. Sonra biçimli dudakları kıpırdandı. "Saçmalıyorsun." dedi yavaşça. "Sadece kendini yormanı istemedim."

"Saçmalamadığımı biliyorsunuz." Gözlerini televizyona çevirmişti. "Neyse, sorun değil. Yaptığınız iyiliği yine de ödeyemem. Herkes beni dışlarken, bana evinizi açtınız. Karnımı doyurdunuz. Yaralarıma baktınız. Kürtaj konusunda bana fikir verdiniz. Yoksa şimdi, bakire olup olmadığımı önemsemeyen pis kokulu bir adamın koynunda olabilirdim. Ne mutlu bana ki kısa bir süre için bile olsa, beni çekici bulmayan bir adamın koruması altındayım."

Zafer, hafif bir nefes aldı. Ne diyeceğini bilemediği ender anlardandı. Ona karşı yumuşak olmayı istemiyordu fakat o temiz yüze baktığında, karşısında hayattan ağır yara almış küçük, genç bir kadın görüyordu. Gözleri, sevimli profilinde gezindi. Sonra dayanamayıp uzandı. Çenesinden hafifçe tutup yüzünü kendisine doğru çevirdi.

Zeynep fazla direnmemişti. Bakışları karşılaştı. Hafif ıslak olsa da o yeşil gözlerin içinde kocaman bir cesaret vardı.

"Bak!" dedi ağır ağır. Zeynep'in anlamasını ister gibi gözlerinin içine dalmıştı bakışları. "Beni kızdıracak kadar neşeli olman biraz canımı sıksa da ... sen canımı sıkmıyorsun. Çekici bir kadın olduğunun farkındayım. Hamileliğin önemli bir sorun ama seni çekici bulmama engel değil. Ben seviştiğim kadınlarda sürekli masumiyet arasaydım, bir tane bile yatak arkadaşı bulamazdım. Aklına öyle aptalca şeyleri sokma tamam mı?"

Genç kız, dudağının kenarını ısırıyordu. "Özür dilerim." dedi hüzünle. Yine de gülümsemişti. "Sadece benden uzak durduğunuz çok belirgin olunca, kendimi biraz kirlenmiş hissettim. O yüzden söyledim."

"Erkeklere çok güvenmemelisin. Sana iyi davrandım diye bana karşı kendini borçlu hissediyorsun. Bu iyi bir şey değil. Oysa ben senden faydalanmak isteyebilirim."

"Siz mi?" Sesi biraz hayret doluydu.

"Evet..."

"Hayır!" dedi genç kız içtenlikle. "Buna asla inanmam."

"İnanılmayacak bir şey değil. Durum bu. Neyse ki ben sana göre daha yaşlı ve mantıklıyım. Sen ise aklı bir karış havada, çok genç bir kızsın. Çok tatlı olsan da biz sadece iki iyi dost olabiliriz. Öyle olmak zorundayız."

Zeynep sessizdi ama gözleri hafifçe canlanmıştı. Merakla sordu. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz? Yani tatlı mıyım?"

Tüm cümleler içinde buna takılması ilginçti. "Evet!" dedi Zafer, kuru olmasına çalıştığı bir sesle. Gerçekten de fazla tatlıydı bu kız. O kavisli dolgun dudakları gülümseyince, bir gül tomurcuğu açmış gibi yüzü de güzelleşiyordu. "Aklı bir karış havada da demiştim ayrıca."

Zeynep dudak büktü. "Bir kilometre havada demediğiniz için mutluyum. Bu ara kendimi boş kafalı hissediyorum. Beynimi düşürdüm sanırım bir yerlerde."

"Artık toparlanıp geleceğine bir yön vermelisin. Nerede kaybettiysen bul şu beynini."

Zeynep gülümsedi. "Teşekkür ederim." dedi rahatlamış gözlerle. "Bana bu söylediklerinizi çok önemli. Buradan gittiğimde hep ... beni itici bulduğunuzu düşünüp üzülecektim."

"Sadece, bana minnet duyduğun için omuzlarımı ovmanı, yemeğimi yapmanı veya ayağıma çay getirmeni istemiyorum."

"Anlıyorum ama öyle değil inanın. Evde de alışkınım ben böyle şeylere. Bazen babamın omuzlarını da ovarım. İyi ovduğumu söylerdi." Durakladı bir an. "Ne dersiniz? Şimdi sizin de omuzlarınızı ovayım mı?"

Zafer onun inadı karşısında hem hayranlık duydu hem de takdir etti. Doğru bir yönlendirmeyle Zeynep'in hayatta başarılı olamayacağı bir iş yoktu. Her ne kadar aklı bir karış, hatta bir kilometre havada olsa bile!

"Peki." dedi yavaşça. "Sanırım bu iyi gelecek boynuma."

"Yine isteyeceksiniz bence..."

"Fazlasını istersem ne olacak?" Gözleri hafif bir eğlenceyle doldu ilk kez. "Erkek olduğumu unutma demiştim sana."

"Unutmak ne mümkün? Size çok yakışıklı olduğunuzu söyleyen olmadı mı?" Şaka yapıyordu ama Zafer gülümser gibi olunca, genç kız nefesini istemsizce tutmuştu. Gerçekten de çok yakışıklıydı bu adam! Her kadının gözlerini almakta zorlanacağı kadar özel yüz hatları vardı. Ah, bir de her zaman böyle gülümsese!

Hayranlıkla onun yüzüne bakmamak için yerinden doğrulup adamın arkasına geçti.

"Neyse! Dönün hadi birazcık da şu geniş omuzlarınızı ovayım. Onlar çok zaman alacak. Küçükken neyle beslendiniz siz? Hangi vitaminleri aldınız? Ben de çocuğum için onları kullanacağım!"

• • •

11. BÖLÜM

Genç adam, ceketini elinde tutarak merdivenlerden aşağıya indi. O sabah hava çok sıcaktı. Mutfağa yöneldi. Eskiden olsa kahvaltı aklına bile gelmeden doğruca işe giderdi. Şimdi ise durum farklıydı. Birkaç günde mutfaktan gelen sevimli tıkırtılara alışıvermişti.

Zeynep uzun saçlarını tepesinde dağınıkça toplamıştı. İncecik boynu açıktaydı. Genç adama arkası dönüktü. Zafer gözlerini onun ince bedeninden kaçırdı. Şu kırmızı pijamaya sadece bir gün daha dayanacak olması güzeldi. Parlak kumaş kalçalarının yuvarlaklığını cömertçe ortaya çıkarıyordu, oldukça seksi bir görünüme bürünüyordu.

Genç kızın yanına gitti.

"Ne yapıyorsun?" Başının üzerinden bakıyordu. Göğsü neredeyse genç kızın sırtına değecekti. Dün geceden beri aralarında söze dökülmemiş bir dostluk anlaşması yapılmıştı.

Zeynep başını hafifçe çevirdi. Onun geldiğini fark etmemişti. Adamın sessizliği yüzünden hafifçe sıçramıştı. "Korkuttunuz beni!" dedi. "Yumurtalı ekmek... Sever misiniz?"

"Ben küçükken babaannem yapardı ama uzun zamandır yemedim." Gözleri nar gibi kızarmış ekmeklerdeydi. Üzerine kekik ve birkaç değişik baharat da serpilmişti.

"Güzel... Seversiniz umarım. Hadi geçin. Hazır bile."

Genç adam yerine oturdu. Gözleri güzel görünümlü kahvaltı masasında gezindi. Bu masa bir daha uzunca bir süre böyle bir

lüksü yaşayamayacaktı. Farkında olmadan dişlerini sıktı. Yanına gelen Zeynep'e baktı.

Genç kız onun önüne mis gibi kokular çıkaran yumurtalı ekmekleri bırakmıştı. Çayını da getirdi birkaç saniye sonra. Ardından kendi tabağını alıp onun yanına oturdu. Gözleri, yumurtalı ekmekten bir parça ısıran genç adamdaydı. Tadını beğenmiş gibi görünüyordu.

"Bugün gidip eşya bakayım diyorum ben."

Zafer, onaylarcasına başını salladı. "Depoda hâlâ çalışan tüplü bir televizyon, birkaç halı ve buzdolabı olacaktı." dedi sonra. "Belki başka şeyler de vardır."

"Gerçekten mi?" Zeynep'in gözleri ışıldamıştı. "Bana mı vereceksiniz?"

"Hayır! Uzun süredir depoda yalnızlar. Belki onları ziyaret etmek istersin diye düşündüm!"

Sesi homurtu gibi çıkmasına rağmen, Zeynep iri gözlerle ona baktı, hatta gözlerini bilerek daha da irileştirdi. "Hey! Siz espri mi yaptınız yoksa?"

"Saçmalama da ben gittikten sonra onları bir incele. İşine yararlar sanırım."

"Yaşasın. O halde ben de sadece bir kanepe ve birkaç tabak çanak alırım. Ocak da almak lazım... Hep dışarıdan yiyemem."

"Eksik bitmez..." diye filozofça konuştu Zafer.

"Zamanla tamamlarım artık. Siz öğlen olmadan emlakçıyı arar mısınız? Akşama da taşınırım artık."

Zafer tam bir parça daha yumurtalı ekmekten ısırıyordu ki çatalı havada asılı kaldı. Kaşları çatıldı. "Akşama mı?"

"Evet." Onun niye durakladığını anlamamıştı.

"O kadar acele etme..." dedi genç adam kuru bir sesle. "Daha sözleşme imzalanacak. Eve eşya alabileceğin bile kesin değil. Bir iki gün daha burada kalabilirsin."

"Sizi çok rahatsız ettim. Gerçekten teşekkürler." diyerek minnet dolu bir yüzle ona baktı Zeynep. "Daha fazla rahatsız etmek istemiyorum. Sözleşme dediğiniz bilgisayardan alınacak bir çıktı sadece. Onlarda vardır. Kolayca olur. Eşya işini de ben akşama kadar mutlaka hallederim. Kanepe öncelikli çünkü onun üzerinde yatacağım aynı zamanda."

"Emin misin?"

"Evet..."

Genç adam, aldırmıyormuş gibi başını salladı. "Peki, sen bilirsin. Ben emlakçı Çetin'i ararım." Çatalındaki lokmayı ağzına attı. Çayını da bir dikişte bitirdi. "Ben gideyim artık. Ameliyatım var."

O yerinden kalkınca, Zeynep de hemen fırlamıştı. "... ama daha bir şey yemediniz?"

"Yedim iki dilim. Teşekkürler. Çok güzel olmuştu."

"Durun, bir kaba biraz koyayım. Büronuzda yersiniz. Dinlenince daha güzel olur." Onun itiraz etmesine müsaade etmeyecek gibiydi. Aceleyle dolaplardan birisine gitti. Kapaklı kapların yerini öğrenmişti. Genç adama bolca yumurtalı ekmek dilimi koyup kendisine sadece iki tane ayırdı. O sabah midesi bulanıyordu biraz. Genç adamı kapıya kadar geçirip kabın içinde bulunduğu poşeti ona uzattı. "İşte! Afiyet olsun."

Zafer, konuşmadan poşeti aldı. Tam dönüp gidecekti ki Zeynep onu kolundan tuttu.

"Hey! Bir saniye!" Genç adamın şaşkınlığına aldırmadan uzandı. Yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler tatlı adam!.."

Tatlı adam mı?

Zafer o gün ameliyattan sonra bürosunda otururken, bu sözleri düşünüyordu. Bugüne kadar pek çok kadın onu yakışıklı, çekici ve hatta ilginç bulmuştu ama hiç kimse tatlı bulmamıştı!

Ne yapmıştı da bu gülümseyen belaya tatlı gelmişti? O ışıklar saçan yeşil gözler neden kendisine hep öyle güvenle, itaatle bakıyordu?

Tam Zeynep'in kendisine verdiği yumurtalı ekmekten bir lokma ısıracaktı ki kapısından içeriye her zamanki gibi Cengiz girdi. Genç adam elindeki ekmeği hemen kabına geri attı. Bu adam tazı gibi yemeğin kokusunu mu alıyordu?

... ama kabın kapağını kapatmakta geç kalmıştı.

"O ne?" diye sordu Cengiz. Masaya doğru yaklaştı. "Çok acıktım ya! Sabah kahvaltı etmedim."

"Etseydin!"

"Edemedim işe! Geç kaldım."

"Patronsun sen!"

"Püh! Ne patronu? Erkenden bir ameliyatım vardı. O ne? Yumurtalı ekmek mi?"

"Hı!.."

Cengiz uzanıp kabın içinden bir tane aldı. Kocaman ısırdı. "Oh! Harikaymış! Yine hazır mı aldın?"

"Yok, ben yaptım!"

Cengiz bir an durakladı. Sonra gözleri aynı Zeynep'inki gibi yalandan kocaman irileşti. "Hey! Sen espri mi yaptın?" Uzanıp temiz eliyle onun alnına dokundu. "Ateşin olmasın senin aslanım? Yok, gayet sağlıklı görünüyorsun. At gibisin maşallah!"

"Hoş iltifat!" diye mırıldandı Zafer. Onun iştahla ekmekleri götüreceğini anlayınca, telefona uzandı. Sekreterine iki çay getirmesini söyledi. Sonra kabın kapağını kapattı. "Çay gelince..." dedi kısaca.

"Kıskanç!" Gözleri aç bir şekilde saklama kabındaydı. Sonra kaderine razı oldu ama çok uzağa gitmedi. Gelip masanın kenarına oturdu. Oturmak ne, âdeta tünedi. "Çok güzel olmuş!" dedi yalanarak.

"Zeynep yaptı!"

"Ha ha! Tahmin etmiştim zaten. Nasıl bizim ateş parçası?"

"İyi..."

"Senin evinde mi yaptı bunu?"

"Evet."

"Sende kalıyor yani?"

"Evet..." Kaşlarını çattı. "Bunu söylemiştim sanki? Şimdilik misafirim o!"

Cengiz bıyık kıvırdı. "Neyse! Kız arkadaşın pek bir mahirmiş. Keki de o yapmıştı değil mi? Önce kek, sonra bu... Dikkat et, kilo alma."

"Kız arkadaşım değil o!"

Cengiz kısa bir an düşündü. Gözleri ilerideki bir noktaya takılmıştı. Sonra onaylarcasına başını salladı. "Doğru! Kız arkadaş başka oluyor. Sen ona daha yakınsın!"

"Püf! Saçmalama Cengiz ya! Kızla aramda hiçbir şey yok!"

Cengiz omuz silkti. "Yahu ne kızıyorsun? Olsa bile ayıplamam ki! Aranızda o kadar yaş farkı yok. On sekizden büyük değil mi?"

"Yirmi iki yaşında."

"Ne?" Adam hayretle kaşlarını kaldırmıştı. "İnanılmaz! Daha genç görünüyor. Bu daha iyi... Senin gibi uslanmaz çapkına onun gibi ruhu genç bir kadın lazımdı. Nasıl? Onunla eğleniyor musun bari? Eğleniyor musun derken, cinsel olarak kastetmiyorum. Bebek yaptığınıza göre o konuda sorun yok. Zaman geçirmek olarak söyledim."

Kapı çalınıp sekreteri Hatice içeri girdiğinde, Zafer bu soruya cevap vermekten kurtuldu. Genç sekreterin elinde iki bardak çay vardı. Cevap vermekten kurtulmuş olsa da sorunun cevabını bir an düşünmüştü.

Tabii yine soru şekilleriyle!

Onunla eğleniyor muydu gerçekten? Zaman geçirmek keyifli miydi? Onun varlığı eve bir katkı sağlamış mıydı?

Yumurtalı ekmeklerini sessizce yediler. Televizyonda bir kazadan bahsediyorlardı. Bir otobüs hatalı sollayınca, on sekiz kişiye mezar olmuştu. Bu acı haberin ayrıntıları, Cengiz'in sorularının arka plana itilmesine sebep oldu. Cengiz, saatine baktı sonra.

"Gitmem lazım. Bir randevum vardı odamda. Öğleden sonraki toplantıda görüşürüz."

Ellerini masanın üzerinden aldığı bir ıslak mendile silerken odadan çıktı. Zafer yalnız kalmıştı. O da saatine baktı. On bire geliyordu. Emlakçı Çetin, dükkânına çoktan varmış olmalıydı.

Arkasına yaslanıp parmaklarını bir süre masanın üzerinde tıngırdattı. Gözü telefonun üzerindeydi. Onu araması gerektiğini biliyordu. Adamdan öğlene kadar söz almışlardı. Neredeyse öğlen olmuştu!

Sonra aramaktan vazgeçip masanın kenarında duran evraklara uzandı. Muhasebecinin gönderdiği sıkıcı evrakları incelemeye başladı. Öğleden sonraki toplantı da sıkıcıydı. O ayın çalışmaları üzerinde durulmuş, diğer ay için planlardan bahsedilmişti.

Bürosuna geri döndüğünde saat üçe geliyordu.

Şimdi arayabilirdi artık. Telefonuna uzandı. Numarayı çevirdi. "Alo? Çetin!" dedi sakin bir sesle.

"Zafer Bey?"

"Ben ev için aramıştım. Daha önce arayamadım. Gerçi sen öğlene kadar ara dedin ama acil bir işim çıktı."

"Evet... Olsun! Anladım."

"Eğer sen evi başka bir müşteriye verdiysen, zararı yok. Ne de olsa ev sahibine karşı sorumlusun!"

"Yok! Yok! İki müşteri geldi ama size söz verdiğim için başımdan savdım. Evi kimseye vermedim."

Zafer'in kaşları çatıldı. Durup düşündü bir an. "Teşekkür ederim. Bu iyi olmuş. Zeynep'in bu eve gerçekten ihtiyacı var."

"Tabii Zafer Bey! Ne demek!"

"Evi tutabiliriz o halde! Evi beğendik."

"Ev şahane! Daha iyisini ben bir akrabama bile bulamam."

"Beşinci kat olmasaydı iyiydi. Neyse, artık doğuma az bir süre kala, evden çıkmaz, oturur. O merdivenler tehlikeli!"

Kısa bir an sessizlik oldu. *"Doğuma mı dediniz?"*

"Evet, doğuma... Merdivenlerden düşer falan, bebeğe bir zarar gelmesin."

"Eee... Zeynep Hanım ... hamile mi?" diye duraksayarak sormuştu genç emlakçı.

Zafer sanki o görecekmiş gibi başını salladı. "Evet! Sana söylememiş miydim?"

"Hayır!" Adam yine sustu kısa bir süre. *"Şey... Hamile bir kadın için beş kat çıkmak biraz zor olabilir gerçekten. Pardon ama bir şey sorabilir miyim?"*

"Sor!"

"Siz Zeynep Hanım tek başına kalacak demiştiniz sanki? Eşi de mi var?"

"Eşi mi? Hayır! Zeynep evli değil..."

"Değil mi?"

Genç adam bu sefer bir süre bekledi. Ona ne söyleyeceğini biliyordu ama söylemek için acelesi yoktu. Çetin'in düşünmesi için biraz zaman verdi.

"Hayır! Evli değil. Babası kim bilmiyorum. Ben de değilim. Merak edersin diye söylüyorum. Bu sizin için sorun olur mu?"

"Babasının siz olmaması mı?" diye rüyada gibi mırıldandı genç emlakçı.

"Hayır... Onun hamile olması... Gayrimeşru bir çocuk taşıması, gerçi bu zamanda kimseyi ilgilendirmez ama..."

"Eee... Şey... Ben..." Çetin ne diyeceğini iyice bilemez olmuştu.

"Çetin! Bu sorun mu olur?" Sesi meraklıydı.

"Zafer Bey! Apartmanda herkes mutaassıp... Zeynep Hanım'a iyi gözle bakacaklarını sanmıyorum."

"Anlamadım?"

"Ev sahibi de bu konuda çok katı. Dün anlamış olmalısınız. Özellikle kız öğrenci istiyordu. Tercihi kapalı bir kız öğrenciydi ama ben sizden bahsedince, fikri değişti."

"Anlıyorum..." dedi genç adam yavaşça. "Sen yine de kendisine bir sor istersen; çünkü bu durumda evi tutsak bile birkaç ay sonra Zeynep'in hamileliği ortaya çıkar. O saatten sonra yeni ev aramayalım."

"Sorayım ama ... kabul edeceğini sanmıyorum. Çok üzgünüm gerçekten. Şey! Size başka bir ev baksak o halde? Belki bunun gibi uygun olmaz ama ... yine de bulunabilir bir şeyler."

"Peki... Madem böyle düşünüyorsun. Riske girmeyelim. Bu ev kalsın. Sen bize başka bir daire bak fakat bu şekilde mutaassıp bir çevre olmasın. Yine mümkünse okula yakın olsun."

"Tamam... Ben size haber veririm."

Genç adam başını salladı. Arkasına yaslandı iyice. "Bekliyorum. Acele etme. İyi bir yer olsun. Kirası da önemli tabii..."

Telefonu kapattıktan sonra bir süre öylece oturdu. Dudaklarında bir gülümsemenin oluştuğunun farkında değildi. Telefonunun rehberine girdi acele etmeden. Zeynep'i arasa iyi olurdu. Bu kötü haberi ona vermek zor olacaktı!

Dudakları yeniden hafifçe kıvrıldı, hatta sinsice!

"Alo?"

"Zeynep! Neredesin?" Neyse ki sesi alışılmış bir şekilde sert ve duygusuzdu.

"Kanepe bakıyorum. Puf! Çok pahalı bunlar ya!"

"Tamam. Bakmana gerek yok şimdilik."

"Anlamadım?"

"Kanepe bakma diyorum. Senin iş olmadı."

"Hangi iş?" Kısa bir an susmuştu. *"Ev işi mi?"* Sesi hayal kırıklığı ile doluydu. *"Olamaz! Vermişler mi? Başkasına mı vermişler?"*

"Pek değil. Evet, ev olmadı. Başkasına bakacağız artık."

"İnanamıyorum!" Üzgünlüğü oraya kadar ulaşmıştı. *"Peki neden? Hani bizi bekleyeceklerdi öğlene kadar."*

"Eee... Bu konuda, aslında ... ben suçluyum. Beklediler bizi ... ama ben, senin hamile olduğunu ağzımdan kaçırınca, emlakçı

bunun olamayacağını, ev sahibi ve apartman halkının çok tutucu olduğunu söyledi. Ev sahibinin kabul etmeyeceğini belirtti. Bana da mantıklı geldi. Seni üzebilirlerdi."

"Gerçekten mi?" Bu sefer sesi daha değişik bir hayal kırıklığı ile doluydu. *"Nedir benim bu kötü şansım?"*

"Zaten hamileyken o merdivenleri çıkman zor olurdu. Asansörlü bir şey bakarız. Kimsenin kimseyi tanımadığı büyük sitelerden birisinde bir daire tutarız." Genç kızdan bir cevap gelmemişti. "Zeynep?"

"E..Evet!"

"Benim evimde kalırsın bu süre zarfında. Sorun değil. Sanırım senin kabına sığmayan tavırlarına bir süre daha katlanabilirim."

Zeynep hâlâ sessizdi. *"Çok üzgünüm..."* diye bir fısıltı çıktı ağzından.

"Üzülecek bir şey değil. Ev büyük..."

"Birbirimizi hiç görmeden yaşayabileceğimiz kadar büyük gerçekten ama ... ben sizi ... çok meşgul ediyorum."

"Ne yani? Seni sokağa mı atmamı istersin?" Sesi sertti. "Bu saatten sonra istesem de yapamam. Yeni bir daire buluncaya kadar birbirimize dayanacağız artık." Usulca ekledi. "Ben de zaten dört dörtlük mükemmel bir adam değilim."

"Demeyin öyle!" Sesi içtendi. *"Siz benim tanıdığım en harika insansınız."*

"Bak! Bu konuyu telefonda konuşmayalım. Zaten konuşacak bir şey de kalmadı. Sen şimdi bir taksiye atlayıp buraya gel. Aşağıda otoparkın önünde bekleyeceğim seni. Sonra gidip biraz market alışverişi yapalım. Eve yiyecek bir şeyler alalım. Madem birkaç gün daha kalacaksın, evde eksik bir şeyimiz olmasın."

Telefonu kapattı. Onun cevap vermesine fırsat tanımamıştı. Ayağa kalktı. Masasının üzerini düzeltti. Boşalmış saklama kabını eline aldı. Dışarıya çıkarken, sekreterine, geri dönmeyeceğini söyledi. Aşağıya inip otoparka yürüdü. Otomobiline doğru gideceğine,

otopark girişinde genç kızın taksisini beklemeye başladı. Taksi parasını vermek istiyordu. Onun masrafa girmesini istemiyordu.

On dakika sonra genç kız gelmişti. Zafer elini cebine atıp taksinin ücretini verdi. Paranın üstüne dikkat etmeden aldı. "Gel!" dedi genç kıza. Birlikte, otomobilinin olduğu yere gittiler. Otoparkın içinde özel bir park alanındaydı otomobil. Birkaç dakika sonra birlikte akan trafiğe karışmışlardı.

Zeynep sessizdi. Geldiğinden beri hiç konuşmamıştı.

"Acaba ... çocuğu gerçekten aldırsam ... daha mı iyiydi?" dedi beş dakika sonra. Kendi kendine konuşuyordu sanki. "Başıma hep dert olacak."

"Saçmalama..."

"Ciddiyim!"

"Ben de! Bu konuyu konuşmuştuk."

"Size göre her şey kolay. Bakın bir daire bile tutamadım. Yarın okul açılınca ne olacak? Arkadaşlarım hep benimle dalga geçecekler."

"Belki sadece bir iki hafta! Sonra her şey kanıksanacak. Merak etme. Bebeğin babası da aynı okulda mı demiştin?"

"Evet..."

"Belki seni gördükçe onun da aklına baba olma fikri yerleşir."

"Hıh! Hiç sanmam..." Başını çevirdi. "... ve zor anlarımda yanımda bile olmayan bir adamla evlenmek ister miyim hiç bilmiyorum!"

"İstersin!" dedi Zafer, kesin bir sesle. "Çocuğun için buna mecbur hissedersin kendini. Her çocuğun bir babaya ihtiyacı vardır."

Zeynep elini karnına götürdü farkında olmadan. Sadece bir iki dakika süren bir olayın, hayatındaki her şeyi değiştirmesi ne büyük bir ironiydi! O günden sonra her şey kötüye gitmişti. Gitmeye de devam ediyordu. Her şey bir felakete dönüşmüştü. Sadece bir şey hariç...

Genç adamın sert yüz hatlarını süzdü. Bu olayda başına gelen en iyi şey, şu gülmeyi bilmeyen buz gibi adamdı. Gülmeyi bilmese de yüzü hep asık olsa da bazen kaba olma derecesinde açık sözlü olsa da ... ondan hoşlanıyordu. O geniş gövdesinin içinde tozlarla kaplanmış, pırıl pırıl bir kalp vardı. O iyi birisiydi. Bundan kesin olarak emindi.

... ve Allah'ım! Ne kadar yakışıklı bir adamdı!

Şu kemikli burun, geniş alın, kalın kaşlar, uzun kirpikler, köşeli bir çene ve ... ve kesinlikle gördüğü en güzel dudaklar. Onunla öpüşmek nasıl olurdu acaba? Sonra aklından geçen bu çılgın düşünce ile kendi kendine utandı. Gözlerini kaçırıp yola baktı. Sadece bir iki kere öpüşmüş bir kız olarak bunu merak etmesi garipti.

Zafer onun düşüncelerinden habersiz, otomobili sürüyordu. Sert yüzü gevşemişti biraz. Zeynep'in gitmeyecek olması nedense garip bir rahatlama hissi vermişti ona. Şu an yanında oturması bile güzeldi. Uzun yıllar yalnız yaşadıktan sonra, şimdi birisiyle bir şeyler yapmak hoşuna gidiyordu galiba! Bu içini saran keyif, tamamen bundan olmalıydı. O koca evdeki tıkırtılarını seviyordu. Sessizce evin içinde dolaşmasını, kendisine çay getirmesini de seviyordu.

... ama önce şu seksi pijamaya bir çare bulmalıydı. Daha basit bir eşofman takımı olabilirdi mesela. Diğer yandan görsel olarak bu kadar güzel bir şeyi engellemek de içinden gelmiyordu. Acaba bir süre sonra bu biçimli kalçaların görünümüne alışır mıydı?

Gittikleri market alışverişinde, Zafer, ne gördüyse alıyordu. Market arabası iyice dolunca, Zeynep onu engellemeye çalıştı.

"Bu kadar yiyeceği kim yiyecek?"

"İkimiz..." dedi Zafer, çok doğal bir tepkiyle.

"Ben on yıl kalmayacağım ki yanınızda!"

"İyi. Sevindim buna. Şu makarnaları da alalım mı?"

"Alalım... Bunlar bozulmaz hiç değilse. Sırf üç kilo kıyma aldınız. Üç tane tavuk... Hadi bunları anlarım da üç kilo pirzolayı, beş kilo bifteği ne yapacağız?"

"Derin dondurucuya koyarız. Hep öyle yaparım."

"Bir lokma et yoktu derin dondurucuda."

"Yaz diye boşalmış demek ki. Şu turşuları da alalım."

Genç kız, onun elindeki komişon turşu kavanozlarından birisini alıp rafa geri koydu. "Bir tane yeter. Sonra yine alınır."

"Peki. Şu sosları da alalım mı?"

"Salata sosunu ne yapacaksınız? Ben gidince kendinize salata mı yapacaksınız sanki? Ben evdeyken kendim yaparım zaten."

Yarım saat sonra ikisinin de taşıyamayacağı kadar poşetle marketten ayrılmışlardı. Neyse ki tekerlekli market arabası ile garaja kadar götürmüşlerdi aldıklarını. Otomobilin bagajı dolunca, arka koltuğa bile birkaç poşet koydular. Eve gittiklerinde, Zeynep bunların dolaba sığmayacağından o kadar emindi ki... Birlikte poşetleri taşıdıktan sonra, genç kız onları yerleştirmeye girişti.

Zafer de son poşeti mutfakta bırakıp dışarıya çıktı. Ne yapacaktı şimdi? Eve böyle erken gelmeye pek alışık değildi. Önce dün, şimdi de bugün... Hastanenin diline düşecekti yakında. Zaten düşmüştü de!

Ayaklarını uzatıp koltuğa oturdu. Eline televizyonun kumandasını aldı. Bir süre televizyondaki kanallarda gezindi. Bir belgeselde takılıp kaldı. Mutfaktan gelen tıkırtılara kulak kabartıyordu arada sırada.

Aynı anlarda telefonu çaldı. Alıp merakla ekranına baktı. Hay Allah! Bu Çetin niye arıyordu ki?

"Alo?" dedi düz bir sesle.

"Zafer Bey!.. İyi akşamlar. Rahatsız ediyorum. Kusura bakmayın."

"Sorun değil Çetin! Ne oldu?" Kaşları çatılmıştı. Ev sahibi kadınla mı konuşmuştu acaba? Kadın Zeynep'in hamileliğini önemsememiş olabilir miydi?

"Ev sahibi ile konuştum."

Hah! Tam da bunu düşünüyordu. "İyi..." dedi yavaşça. "Ne dedi?"

"Dediğim gibi, kabul etmedi. Çok üzgünüm."

Tuttuğu nefesini hafifçe saldı. "Tamam, sorun değil. Başka bakarız."

"Ben baktım zaten. Büroya gelir gelmez elimdeki daireleri incelemeye başladım. Bende yoktu ama benim kuzenim de bu işi yapıyor. Onda bir tane daire var. Büyük bir site... Kimse kimseyle ilgilenmiyor."

"Nerede?" diye sordu Zafer.

"Göztepe'de... Zeynep Hanım'ın okuluna yakın sayılır."

"Fena değil..."

"Aslında daha da güzel yanı var. Bir kız öğrenci ile ortak kalacaklar. Ev seksen metrekare... Böylece kirası daha ucuz olacak. Okula da mesafesi bir kilometre bile değil." Sesi onun kabul edeceği konusunda şüphesi olmadığını belli etmişti.

Zafer, oturduğu yerden hafifçe doğrulup mutfak tarafına baktı. Gelen giden yoktu. "Eee..." Boğazını temizledi. "Aslında daha önce de birisiyle ortak kalıyordu ama epey sıkıntılı diye duydum. Biz de o yüzden tek başına kalabileceği bir yer arıyoruz. O ev olmaz."

"Anladım..." Çetin'in sesindeki hayal kırıklığı açıkça anlaşılıyordu. Sonra devam etti. *"Pendik'te de bir daire var. Bina biraz eski ama kira ucuz. Ne dersiniz?"*

"Uzak..." dedi Zafer hemen. "Hamile bir kadın için yorucu olur. Çalışmayı da düşünüyor. Biz okulun bir iki kilometre çevresinde düşünüyoruz."

"Tamam, ben bakmaya devam edeyim o halde?"

"İyi olur. Senden başkasıyla konuşmadık zaten. İlgilendiğin için sağ ol."

"Ne demek! Görevimiz. Zeynep Hanım'a selamlarımı söyleyin. İyi akşamlar."

"Söylerim... İyi akşamlar."

Genç adam telefonu kapattı. Aynı anda Zeynep gelmişti yanına. Elinde kahve vardı. "Bana mı?" diye sordu genç kız.

"Ne sana mı?"

"Söylerim dediniz ya? Emlakçı mı aradı?"

Nereden de anlamıştı? Bu kadınların radarları olduğuna emindi. Genç adam onun elindeki kahve fincanını aldı. Mis gibi kokusu burnunun deliklerinden içeriye süzüldü. Evde yapılmış Türk kahvesi gibisi var mıydı?

"Evet. Sana bir ev bulmuş ama çok uzak. Aramaya devam edecek. Dünkü ev sahibi kadın, hamile olduğunu öğrenince kabul etmemiş." Zeynep onun yanına oturdu. Hemen ayaklarını bağdaş kurmuştu. Gözleri adamın gözlerindeydi. "Bitti mi mutfak işleri?" diye sordu Zafer.

"Bitti sayılır. Fazla bir şey kalmadı."

"İyi. Bu gece dışarıda yiyelim mi? Yoruldun epey."

"Yorulmadım."

"Olsun. Hazırlan da iyi bir lokantaya gidelim. Şöyle deniz kenarında olsun. Balık istiyor canım. Hem bebeğe de faydalı."

Zeynep güldü. "Bebek daha uzuvlara bile sahip değil."

Kahvelerini sessizce içerlerken, birlikte belgesel izlediler. Birkaç dakika sonra genç kız kalktı. Kahve fincanlarını alıp ortadan kayboldu. Zafer ise onu nereye yemeğe götürebileceğini düşünüyordu. Bildiği bir yer vardı. Üsküdar tarafındaydı. Öyle çok lüks değildi ama balık ürünleri nefisti.

Hava kararıp kırlangıçlar ortalıktan çekilince, Zeynep de mutfaktan çıkmıştı. Zafer'in yanına geldi. Genç adam, oturduğu yerden ona baktı. "Hadi hazırlan da gidelim."

"Üstümü değiştireyim mi? Lüks bir yere mi gidiyoruz?"

"Sosyetik bir yer değil..." Gözleri genç kızın kıyafetlerinde gezindi. Mavi kot ve mavi bluzu uyumluydu.

"Sizi tanıyanlar olur mu?"

Genç adam omuz silkti. "Bilmiyorum. İhtimal olur. Garsonlar en azından."

"O halde daha düzgün bir şey giyeyim." Gözleri genç adamın üzerindeydi. Sonra elini uzattı. Onun kocaman elini tuttu. "... ve siz de daha düzgün bir şey giyinin."

Zafer şaşırmıştı. Onun çekiştirmesi ile ayağa kalktı ama çatık kaşlarla da sormayı ihmal etmedi. "Benim kıyafetimin nesi var ki?"

"Yine takım elbise, yine kravat..."

"E tamam işte!"

"Hadi gelin..." O kadar yumuşak, o kadar tatlı bir şekilde konuşmuştu ki sanki onu yatağa davet eder gibiydi. Elinden hafif bir güçle çekiştiriyordu. Merdivenleri çıkıp genç adamın odasının içine girinceye kadar da elini bırakmadı. İçeride, genç adamın yatağı düzgün, etraf derli topluydu. Zeynep'in elinin değdiği belliydi. Zafer böyle bırakmadığını hatırlıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Zeynep onun elini bıraktı ve dolaba doğru yöneldi. "Özür dilerim ama bugün siz yokken odanızı temizlemek için içeriye girdim. Sonra meraktan dolabınıza baktım."

"Doğru bir şey yapmamışsın." diye homurdandı Zafer. Onu izliyordu. Genç kız askıların birinden bir pantolon çekip aldı.

"Bunu giyin bu gece lütfen!"

"Zeynep! Ben böyle rahatım!"

Genç kız onu dinlemiyor gibiydi. Sert sesiyle hiç ilgilenmedi. Dolabın içinde katlanmış tişörtler de vardı. Bir tanesini çekip çıkardı. "... ve bunu da giyinin!"

Genç adam, onun elindeki bej keten pantolona ve siyah tişörte baktı. Genç kız ikisini de güzelce yatağın üzerine koydu.

"Bunlar size çok yakışacak. Daha genç gösterecek. Bu sıcakta takım elbiseye gerek yok. Lütfen! Beni kırmayın."

Yeşil gözlerdeki minik yalvarış, Zafer'in sesini çıkarmasını engelledi. Çaresiz kabullendi. O odadan gidince, isteksizce soyundu. Yatağın üzerindeki spor kıyafetleri giydi. Aynada kendisine baktı.

Güzel bir renk uyumu olmuştu. Uzun zamandır tişört giymiyordu. Kendisini garip hissediyordu.

Kısa saçlarını tarayıp odasından çıktı. Aynı anlarda Zeynep de odasında hazırlanıyordu. Kapısı ardına kadar açıktı. Genç adam onun makyaj yaptığını gördü. Kararsızca durakladı. Sonra odasından birkaç adım içeriye girdi. Genç kız, aynadaki yansımadan onun girdiğini görmüştü. Elinde ruju ile öylece kaldı bir an. Sonra yavaşça döndü. Bakışları genç adamın üzerinde gezindi.

Zafer, o bakışlardaki gariplik üzerine, nedense huzursuzluk hissetti. Bu kızın neden kendisini etkilemesine izin veriyordu? Kıyafetini beğenmemiş miydi acaba?

"Olmamış mı?" diye sordu genç kıza.

Zeynep bir şey diyecek durumda değildi. Takım elbise üzerinden çıkınca, o kaslı kolların güzelliği, geniş göğsünün çekiciliği, dümdüz midesinin biçimi ortaya çıkmıştı. Keten pantolon bir erkeğe ancak bu kadar yakışabilirdi. İnce bel ve geniş omuzlarla bu adam tarihi bir heykel kadar çekiciydi. Uzun boylu, asık suratlı bir heykel...

"Harika olmuşsunuz!" dedi yavaşça. "Mükemmel!" Gözleri ışıldadı sonra. "Bir de gülümseseniz."

"Sen hazır mısın?" diye sordu Zafer, ona aldırmadan.

"Ruj süreyim, hazır olurum."

Genç adam gidip bir koltuğa oturdu. Onun makyajını yapışını izlemeye başladı. Sevgililerinden alışıktı böyle şeylere. Ancak Zeynep'in alışık olmadığı kesindi. Genç kız onun gözlerini üzerinde hissederken rujunu sürmekte zorlandı. Sonunda döndü ona.

"Nasıl?"

"O güzel dudakların ruja ihtiyacı yok!" Sesi ciddiydi. Bakışları, genç kızın dudaklarından, bol dökümlü beyaz bluzuna ve vücuduna yapışan dar kumaş pantolona kaydı. Siyah kumaş, biçimli bacaklarını ve gözlerini ayırmakta zorlandığı kalçasını ortaya çıkarmıştı.

"Teşekkür ederim. Biraz renklensin diye sürdüm."

"Renkli zaten. Pantolon da güzel ama sanki ... dar değil mi?"

"Dar mı? Birlikte aldık sizinle." Dudak kıvırdı canı sıkkın bir şekilde. "Kilo mu alıyorum acaba? Hamileyim diye hemen kilo alabilir miyim? Tartınız var mı bu evde?"

"Kız kardeşimin vardı bir yerlerde."

"Sanki göğüslerim de büyüyor gibi! Fazla gerginler." Bunu o kadar doğal söylemişti ki. Bir kadının kocasına söyleyebileceği kadar doğaldı. Utanılmadan yapılan, samimi bir itiraftı. Zafer, onun farkında olmadan söylediği bu sözlere çok takılmadı. Belki de doktor olduğu için genç kız ona karşı böyle rahattı. Sesini de çıkarmadı. Zeynep dönüp aynada son bir kez saçlarını kontrol etmişti. Uzun saçları beline doğru dökülüyordu.

Yarım saat sonra otomobile binmiş, lokantaya doğru yola çıkmışlardı. Deniz kenarında, genç kızın düşündüğünden daha lüks bir lokantaydı. Aracı bir vale almıştı. İçeriye girdiklerinde, Zafer daha önceden telefonla yer ayırttığına memnun oldu. Gerçekten de boş tek bir masa bile yoktu. Başgarson onu tanıyordu. Hemen yanlarına gelip masalarına kadar eşlik etmişti. Siparişlerini alıp uzaklaştı.

"Güzel yermiş..." dedi Zeynep. Belli etmeden etrafını süzmüştü. Deniz biraz ilerilerindeydi. Nefis bir hava vardı. Hafif bir rüzgâr, açık pencerelerden deniz kokusunu içeriye getirirken, ortamı da serinletiyordu.

"Yemekleri de güzeldir."

"Öyle olmalı. Menüdeki fiyatlar, normal bir lokantanın dört katı." Hafifçe iç çekti. "Daha evvel bir kadını getiriniz mi buraya?" Onun suskunluğu üzerine gülümsedi. "Elbette getirmişsinizdir. Şey! Bir şey sorabilir miyim?"

"Zor olmasın!"

"Değil..." Muzipçe gülümsemişti. "Şu an bir sevgiliniz var mı? Hayır, yani merak ettiğimden değil ama ... beni kıskanma durumları olmasın da!"

"Seni niye kıskansın ki?" diye sordu Zafer. Bu fikir saçma gelmişti sanki ona.

"Kadınları bilmezsiniz! Sevdikleri adamın etrafındaki dişi bir fil bile olsa kıskanırlar. Hele sizin gibi yakışıklı bir adamsa..."

"Öyle mi?"

"Evet, ne kadar yakışıklı bir adam olduğunuzu söylemiştim. Siz bunu bilmiyor musunuz gerçekten? Karizmatik, dikkat çekici olduğunuzu?"

"Hayır, bilmiyorum." dedi Zafer, çok ilgilenmeden. "Ben onu sormamıştım. Sen sevdiğin adamın etrafında başka kızlan görünce kıskanıyor muydun?"

Zeynep omuz silkti. "Benim fazla şansım yoktu. Okul kız kaynıyor. Bazıları çok arsız gerçekten ve benden çok daha güzelleri de var. Neyse, e söyleyin hadi. Bir sevgiliniz var mı şu anda?"

"Birkaç gün önce bitti. Şimdilik kafa dinlemek istiyorum."

"Ciddi mi? Benden önce mi bitti?" Zafer'in kaşları kalktı. Zeynep ucu açık konuştuğunu anlayınca hemen toparlamaya çalıştı. "Yani benimle karşılaşmadan hemen önce demek istedim."

"Evet, öyle; ama sen böyle konuşursan eğer, herkes seninle bir ilişkim var sanır."

"Özür dilerim. İstemeden oldu."

"Benim için önemli değil. Yine de böyle konuşma. Gereksiz dedikodularla uğraşmak istemiyorum."

"Peki, dikkat ederim."

"Güzel..." Parmakları masada tıngırdadı birkaç saniye. "Aslında benim aklıma bugün, başka önemli bir fikir geldi." dedi sonra. Zeynep'in gözleri yeniden ona çevrilmişti. Sessizce devam etmesini bekliyordu. "Fikir seninle ilgili!"

"Benimle mi? Evden gitmemle mi ilgili?"

Zafer, kısık gözlerle başını salladı. "Evet, seninle ilgili..." dedi. Durdu bir saniye. Söyleyeceği şeyler kendisi için de önemli bir

adımdı aslında. "... ama esas olarak ... evden gitmemenle ilgili!" deyiverdi.

Zeynep, genç adamın sözlerini tam anlamamıştı. Güzel yeşil gözleri boş boş baktı bir an. Karşısındaki yakışıklı buzul, gayet ciddi görünüyordu. Her zamankinden daha ciddi...

Zafer, sonunda baklayı ağzından çıkarmıştı. Onu bu yüzden yemeğe getirmişti. Konuşmak için... Onunla ilgili fikrini yeni geliştirmemişti. Tüm gün bunu düşünmüştü. Farkında değilken bile düşünmüştü. Markette alışveriş ederken, fikir olgunlaşmaya başlamıştı. Evde emlakçı Çetin telefon açtığında ise kararını verir gibi olmuştu.

Genç kızın gözlerinin içine bakarak biraz öne eğildi. Dirseklerini masaya yaslamıştı.

"Benimle yaşamak ister misin?" diye sordu inanılmaz bir durulukla.

Uçları çekik yeşil gözler şaşkınlıkla irileşti. "E..Efendim?" diye kekeledi genç kız.

Tam o sırada yanlarında garsonlar belirdi. Salata ve mezeleri masaya koyup gittiler.

"Bir süredir düşünüyorum." dedi Zafer. "Ben kocaman bir evde yapayalnız yaşıyorum. Sen de kalacak bir yer arıyorsun. Bence benimle birlikte yaşayabilirsin."

"Birlikte?" Şaşkınlığı hâlâ sesindeydi.

Genç adam başını salladı. "Evet. Şu an kaldığın odada kalırsın. Okuluna da yakınız. Ben senin her türlü ihtiyacını karşılarım. Sen de benimkileri..."

"Her türlü mü?" Şaşkınlıktan hep onun sözlerini tekrar edip duruyordu; ama bunun farkında bile değildi.

"Giysilerin, okul harçların, kitapların falan... Şu an aklıma gelmiyor ama hepsi. Ne olursa... Otobüs parana kadar, hatta sana bir miktar aylık bile verebilirim."

Zeynep ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bakıyordu. Onun söylediklerini tam anlamamış gibiydi.

"Beraber mi yaşayacağız?" diye tekrarladı rüyada gibi.

"Evet! Bebeğinin de ihtiyaçlarını karşılarım. Onu güven içinde doğurursun."

"Affedersiniz! Sanırım kafam durdu. Siz bunların karşılığında ne istiyorsunuz?" Yutkundu bir an. "Beni istemediğinizi biliyorum. Yani seks istemiyorsunuz!"

"Doğru!"

"Peki ne? Size sadece yük olurum!"

"O benim bileceğim bir iş. Kabul edersen evimde kalabilirsin."

"Ne kadar peki? Bebek doğuncaya kadar mı?"

Genç adam omuz silkti. "Daha da uzun olabilir. Anlaşabildiğimiz sürece kalırsın."

"Peki... Peki neden?"

"Sanırım bu birkaç günde ... bana gösterilen ihtimama alıştım!" Bunu söylemekten hoşlanmıyor gibiydi. Ancak dürüst olmaya karar vermişti. Onu bir kadın olarak istemediğini söylediğinde ve üzdüğünde, dürüst davranmıştı. Şimdi onun evdeki varlığından hoşlandığını söylerken de dürüst olmalıydı. "Evde benden başka birisinin gezinmesi hoşuma gitti." dedi yavaşça. "Sabah kahvaltısında sıcak bir yüz görmek güzel oluyor. Evde akşam yemeği için birisinin beni beklediğini bilmek de güzel oluyor."

"Siz ... ciddisiniz!" dedi genç kız şaşkınlıkla.

Zafer başını eğerek onayladı. "Ciddiyim..." Hafif bir nefes aldı. "Bu[illegible] etmeliyim ki sen ev işlerinde çok hamaratsın. Çok becerikli[illegible] Mızıldanmıyorsun. Yaptığın işleri severek yapıyorsun. Pozitifsin. Açgözlü değilsin. Bütün bunlar güzel özellikler ve senin rol yapmadığını, doğal halin olduğunu biliyorum. Üstelik evde gezinişini izlemesi zevkli, güzel bir kadınsın. O seksi pijamayla özellikle!"

Sustu. Dürüst gözleri bir an bile Zeynep'in gözlerinden ayrılmamıştı. Genç kız ise büyülenmiş gibi ona bakıyordu.

"Pijama mı?" diyebildi sadece.

"Evet; ama sakın beni yanlış anlama..." diye devam etti Zafer. "Ben ne bir hizmetçi arıyorum ne de bir yatak arkadaşı. Ben, beni çekebilecek bir dost arıyorum. Kolay bir adam olmadığımı biliyorum. Senin kadar neşeli olmadığımı da ... ama ... ama senin neşen bana iyi geliyor. Senin hayat sevincin evime bir ısı getirdi âdeta. Sen özel bir kızsın. Birilerinin seni bir paçavra gibi atmasına ve hayatının daha da karanlık olmasına izin vermeyeceğim. Sen bu teklifimi kabul etmesen bile, ben senin için elimden geleni yapacağım. Bu geceden sonra bambaşka bir hayatın olacak. Tuttuğun dairenin parasına kadar yine ben ödeyeceğim. İyi bir iş buluncaya kadar her türlü ihtiyacını karşılayacağım."

Zeynep nefes almadan duruyordu.

Sonra... Sonra yeşillikler içinden bir damla gözyaşı aşağıya, çenesine doğru kaydı. Ardından bir damla daha! Farkında değildi ağladığının.

"Niye ağlıyorsun?" diye sordu Zafer, huzursuzca. Işıltılı gözyaşları, kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı. Daha evvel böyle şeyler hissetmemişti. Hiçbir kadın, Zeynep'in onun ruh dünyasında yarattığı karmaşayı yaratamamıştı. Hoşlanmamıştı onun ağlamasından. Onu ağlatanlardan da hoşlanmadığı gibi!

"Mutluluktan..." diye fısıldadı Zeynep. Ağladığını anladığında o da şaşırmıştı. Onun uzattığı peçeteyi alıp gözyaşlarını sildi. "Siz ... ne harika ... bir insansınız!"

Zafer başını iki yana salladı. "Hayır! Benciliım sadece. Dediğim gibi, kalırsan bu bir dostluk ilişkisi olacak. Birbirimize bakacağız. Hem de iyi bakacağız; ama sözüm söz, kalsan da kalmasan da ben her zaman arkanda olacağım. Bir abi olamam sana... Mantık olarak imkânsız ama inşallah iyi bir arkadaş olurum."

Arkadaş!

Zeynep başını önüne eğdi. Kendisine teklif edilen şey olağanüstüydü. İnanılmazdı!

"Peki ... başkalarına ne diyeceksiniz benim hakkımda?" diye sordu sonra yavaşça. "Sizinle kalırsam ... biliyorsunuz ki ... başınız ağrıyacak, hatta çocuğun sizden olduğunu sananlar bile olacak! Bahsettiğiniz gereksiz dedikodular başlayacaktır."

Zafer, sandalyesinde geriye yaslandı. Bu ihtimali biliyordu. "Bu konuda elimizden geldiği kadar dikkatli olursak bir şey olmaz. Çevremdeki çoğu kişi aramızdaki ilişkiyi sorgulayacak kadar cesur değildir. Belki ortağım Cengiz... Ona da gerçeği anlatırım. Sen de okuldaki arkadaşlarına bir şey belli etmezsin olur biter. Ne bilecekler bekâr bir erkekle aynı evde yaşadığını!"

Zeynep düşünüyordu. Aklından bir sürü şey geçiyordu. "Benim için de sorun değil. Çevreme karşı hamile olduğumdan utanmayacaksam, bir erkekle yaşadığım için hiç utanmam."

"Güzel! O halde ne diyorsun?"

Zeynep, onun meraklı yüzünü süzdü. "Çok fazla bir şansım olmadığını biliyorum." dedi yavaşça. "Bu teklifiniz inanılmaz. Mucize gibi..." Islak gözleri ağır ağır ışıldadı. Hafif rujlu dudakları sevimli bir şekilde kıvrıldı. "Hiç gülümsemeyecek misiniz peki?"

Zafer, ciddi gözlerle bakmaya devam ediyordu. Ancak onun kabul ettiğini belli eden bu sıcak cümle, genç adamı rahatlatmıştı. Dudakları yavaşça kıvrıldı.

"Bunu sana bırakıyorum." diye mırıldandı. "Bakalım neşen zamanla bana da etki edecek mi?"

• • •

12. BÖLÜM

Genç adam, evin dış kapısındayken ceketini giydi. Sabahın erken saatleriydi ve işe gidiyordu. Gözleri evin içine çevrildi. Kaşları hafifçe çatıldı.

"Zeynep? Hadi, geç kalacaksın!" diye seslendi içeriye. Tok sesi evin içinde yankılandı. Birkaç saniye sonra Zeynep hızla geldi.

"Tamam... Tamam... Telefonumu unutmuşum!" Uzanıp genç adamın kravatını düzeltti. "Bugün okulun ilk günü! Aslında o kadar erken gitmeme gerek yok."

"O halde ben geç kalacağım."

"Kıyamam size!" dedi Zeynep sevgi ile. "Geç kalacaksanız eğer, beni hastane yakınındaki bir durakta indirin. Otobüs gidiyor okul tarafına."

"Olmaz... Ben bırakırım seni." Sesi inatçıydı.

Birlikte evden çıktılar. Otomobile binip genç kızın okuluna doğru giderlerken, Zafer yan gözle ona baktı. Tam bir üniversiteli gibi giyinmişti. Basit bir kot pantolon ve kısa kollu çiçekli bir bluz; fakat o sabah onda bir değişiklik var gibiydi. Ne olduğunu anlayamıyordu. Saçları atkuyruğu şeklindeydi. Makyajı son derece hafifti. Yani esasen her şey normal görünüyordu. Birlikte geçirdikleri bu üç hafta içinde, olduğundan hiç de farklı bir şey yapmamıştı.

"Bu sabah farklı görünüyorsun!" dedi yavaşça. "... ama ne olduğunu çözemedim."

Genç kız gülümsedi. Elini boynuna götürdü. "Kolye ve küpe taktım. Bunları iki gün önce aldım. Tabii ki gerçek altın değil."

"Yakışmış."

"Teşekkür ederim."

"... ama gerçeğini kullansan daha iyi olur."

"Param yok ki! Bir işe girince gerçeğini alırım umarım."

"Ne işi?" diye homurdandı Zafer. "Bunu konuşmuştuk daha evvel. Sen şu an zaten bir işte çalışıyorsun. Bana bakıyorsun!"

"Yakışıklı doktorum benim... Aslında siz bana bakıyorsunuz, ben de sizden faydalanıyorum."

"Aptallaşma!" Elini ceketinin cebine attı. Uzun bir zarf çıkardı. İkiye katlanmıştı. "Bak! Bunu cuma akşamı verecektim ama Ankara'ya acil çağrılınca kaldı. Gece geldiğimde de mışıl mışıl uyuyordun."

"Kaçta geldiniz?" Gözleri onun elindeki zarftaydı. Genç adam uzatınca kılı bile kıpırdamadı.

"Üç gibi. Al hadi şunu!"

"Hayatta almam."

"Alırsın! Bak, bunu bir burs gibi düşün. Büyük bir rakam değil zaten. Ufak tefek ihtiyaçlarını karşılar."

"... çünkü bütün büyük ihtiyaçlarımı siz karşılıyorsunuz! Size gittikçe borçlanıyorum. Yaptıklarınıza karşılık hiçbir faydam yok. Üstüne bir de para mı alacağım."

"Alacaksın!" dedi Zafer kesin bir sesle. Zarfı kucağına bıraktı. "Bu konu da kapandı. İstediğin gibi harca ama bir dahaki ayın on beşine kadar yetmesine çalış."

Genç kız, zarfı isteksizce aldı. İçine bakma zahmetine bile girmedi çünkü bu parayı gerçekten istemiyordu. Daha kendi parasını bile harcamamıştı. Zafer ona bir kuruş masraf yaptırmıyordu.

"Ankara'daki ameliyat iyi geçti mi?"

"Evet, iyi bir ameliyattı. On sekiz saat sürdü."

"Devlet bakanı kurtuldu yani? Sizinle gurur duyuyorum."

"Bakan veya vatandaş... Benim için fark etmez."

"Bunu biliyorum. Gece sizi beklemeye çalıştım ama koltukta sızmışım."

Zafer, başını salladı. "Evet, biliyorum. Uyandırmaya çalıştım, uyanmadın. Kucaklayıp çıkardım seni!"

"Ciddi misiniz?" Zeynep'in gözleri irileşmişti. "Ben de bunu soracaktım. Yatağıma nasıl gittiğimi hiç hatırlamıyorum. Dün bütün gün evi temizledim. Çok yoruldum. Ondandır."

Zafer eve girdiğinde, onu koltukta biçimsiz bir şekilde uyurken görmüştü. Başını koltuğun ahşap kolluğuna dayamıştı. Küçük yastıklardan birisini yüzünün altına almıştı ama yine de yatışı rahatsız görünüyordu. Birkaç saat sonra boynunun tutulacağı kesindi ve pijaması... Gerilen kumaştan kalçalarının biçimi iyice ortaya çıkmıştı. Elinde olmadan izlemişti onu. Bacaklarını karnına doğru çekip katlamıştı. Onu uyandırmaya uğraşmamıştı aslında. O halini görünce, kendisini beklediğini anlamıştı. Kucakladığı gibi doğruca odasına götürmüştü. Tüy gibi hafifti. Yüzünü boynuna gömmüş, uyumaya devam etmişti. Evi temizledikten sonra duş almış olmalıydı. Mis gibi kokuyordu saçları.

"Yapma bir daha öyle şeyler. Bana her zaman gelen bir kadın var. Onu çağırmanı kaç kere söyledim."

"Siz evde olmayınca sıkıldım. Oyalanmak istedim. Hem hiç gücüme gitmiyor. Zevkle yapıyorum. Burası benim de evim gibi oldu. Ah, bir de eviniz keşke daha zevkli olsaydı."

"Anlamadım?"

"Eşyalarınız çok eski tarz."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu benim işim biliyorsunuz. Bunun eğitimini alıyorum. Tamam, pahalı ve orijinal şeyler ama bence fazla klasik."

"Ne yapmak lazım?"

"Hepsini değiştirmek..."

Genç adam yan gözle yine ona baktı. "Şaka mı bu?"

"Ciddiyim. Evinizi ben elden geçirsem, inanın bana sıcacık bir yuva haline çeviririm."

Genç adam, kırmızı ışıkta durdu. Sesini çıkarmamıştı. Yeşil yandıktan sonra da bir süre konuşmadı. Sonra başını salladı.

"Ne istiyorsun peki?"

"Ne için?"

"Evi sıcacık bir yuvaya çevirmek için!"

Zeynep kıkırdadı. "Hemen de dalga geçin siz. Ben öylesine söylemiştim. Bir erkeğin evi, evlenmediği sürece sıcacık bir yuvaya dönüşmez. Evde bir kadın ve çocuk olmalı."

"Pöh! Söylediğin şeye bak. Sen kadın değil misin? Kamında da çocuk yok mu?"

Zeynep iri gözlerle adamı süzdü. "Bazen size laf yetiştirmekte zorlanıyorum. Kadınların çenesine karşı muhalefet olsun diye üretilmiş, tehlikeli bir adamsınız siz. Bir kere ben eşiniz değilim. Çocuk da sizin değil."

Adam omuz silkti. "Küçük nüans farkları sadece." Sonra ona düşüncesini sordu. "Ne yapardın peki? Sen karım olsaydın, çocuk da benim olsaydı, evde ne gibi düzenlemeler yapardın?"

"Bir kere oturma odası koltuklarını daha modern bir hale getirirdim. Siz hiç dinlenemiyorsunuz o koltukta. Halılar da değişmeli."

"Başka?"

"Mutfak daha modern olabilir. Yatak odanız küf kokacak neredeyse. Yatağınıza baktım. Kaliteli bir şey ama o eski moda mobilyası ile uyumlu değil. Bazası bile yok. Evin genelinde ışıklandırma kötü. Ben cıvıl cıvıl aydınlık evleri severim. O yüzden duvar boyaları da değişmeli. Hele bahçe... O kadar büyük bir bahçe ama tek bir gece bile çıkıp oturamadık sizinle. Niye? Niye... çünkü bir verandanız bile yok... Çimleriniz var ama oturacak bahçe sandalyeleriniz, masanız yok."

"Hiç lazım olmadı çünkü. Yıllar önce vardı sanırım. Ben gençken." Otomobil, okulun kapısına kadar gelmişti. Genç adam uygun bir boşluk buldu, yanaştı. Zeynep'e baktı. "Akşama kendin dönebilecek misin?"

"Evet, babacığım!" dedi genç kız şakayla. "Siz yokken de ben gayet başarıyla yaşıyordum bu koca şehirde!"

"Artık ben varım!" dedi Zafer, kuru bir sesle. "... ve bebek var!"

"Hemen de kızın zaten!"

"Kızmadım. İstersen dönüşte hastaneye gel."

"Bakalım. Erken çıkarsam eve giderim. İlk gün bizi dersle boğmazlar diye düşünüyorum. Geç çıkarsam da sizin yanınıza gelirim. Teşekkür ederim."

Tam uzanıp genç adamı yanağından öpecekti ki birkaç sınıf arkadaşının dolmuştan indiğini gördü. Lüks otomobil dikkati çektiği için, iner inmez o tarafa bakmışlardı. Genç kız öpücükten vazgeçti. Hemen geri çekildi.

Genç adam, onun kendisini yanağından öpmek için yaptığı hamleyi görmüştü. Arkadaşları yüzünden geri çekilince o da camdan dışarıya baktı. Üç kız kendi aralarında konuşarak ilerliyorlardı.

"Size teşekkür öpücüğü verecektim ama şu kızlar bizim sınıftan. Hakkınız bu günlük saklı kalsın." dedi gülümseyerek.

"Peki, sorun değil." Zeynep'in kapıyı açıp inmesini izledi. "Ben de ciddi bir şekilde sözlerini düşüneceğim!" dedi ona.

"Öpücük sözümü mü?" diye sordu Zeynep, hafif alaycı bir bakışla.

"Hayır! Evi yuvaya dönüştürme konusunu!"

... ve genç adam da hafifçe gülümsedi. Zeynep'in yine nefesi kesilmişti. Genç adam böyle güzel gülümsediğinde, kalbi deli gibi çarpıyordu. Ona gülümsemek o kadar yakışıyordu ki! Bir haftada üçüncüydü bu! Bir rekor yani!

"Tamam, olur!" Gözleri parlamıştı. "Hem sizden hiç ücret almadan yaparım. Size çok borcum var zaten. Belki de siz bana bir öpücük borçlanırsınız."

"Yanaktan öpmeyle doymayacak kadar büyüğüm ben küçük hanım! O yüzden dikkatli ol. Her durumda, o öpücük benim için sadece zevk olur!"

Genç kız neşeyle kıkırdadı. Parmağının ucunu ona doğru salladı. "Çok tehlikeli bir adamsınız siz, biliyor musunuz? Sizden korkulur."

Sonra kapıyı kapattı. Neşeli bir ahenkle yürümeye başladı. Uzun saçları, arkasından bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Zafer, o gidinceye kadar arkasından baktı. Ne değişik bir kızdı bu! Hayatı boyunca böyle özel bir kadın görmemişti.

Zeynep'in neşesi ona da sirayet etmişti. O gün hiç sinirli değildi. Sekreterinin yanlış getirdiği ihale dosyası için bile kadına kızmadı. Öğleden hemen sonra Zeynep ona mesaj atıp eve geçtiğini söylemişti. Akşam o da eve gittiğinde, genç kızı bahçede buldu. Otomobili park edip yanına gitti. Yere oturmuş, küçük bir çapayla gül fidelerinin dibini çapalıyordu. Şort ve askılı bluzla duruyordu. Beyaz bluzunun önü biraz kir olmuştu. Gülleri budamıştı. Hemen yanında bir sprey şişesi duruyordu. Genç adam merakla sordu.

"O ne?"

Genç kız ayağa kalkmadan ona baktı. "Böcek ilacı. Zavallı çiçeklerin hepsi böceklenmişti."

"Aslında geçen ay bahçe işleriyle uğraşan bir şirketle konuştum. Gelip bakacaktı ama yeniden aramaya vakit olmadı."

"Belli. Çay ya da kahve ister misiniz?"

"Olur, kahve içerim doğrusu."

"Tamam..." Hemen ayağa fırlamıştı.

"Yavaş..." dedi Zafer, çatık kaşlarla. "Hamilesin sen. Ani hareketler yapmamalısın."

"O kadar ani değildi. Siz üstünüzü değiştirin. Ben de kahveleri yapayım. Buraya gelin ama tamam mı? Burada içelim. Hava çok güzel..."

"Ne gerek var?" dedi Zafer, isteksizce. "Koltuğa oturup ayaklarımı uzatmaktan başka bir şey düşünmüyorum. Haberlere de bakacağım."

"Ben baktım. Önemli bir şey yok. Dolar yükselmiş, sonra geri düşmüş. Sarışın bir kadın beyaz kocasından zenci bir bebek

doğurmuş. Amerika'yı yine kasırga vurmuş. Birkaç da kaza... Aynı şeyler. Burada daha çok dinlenirsiniz. Bakın kırlangıç sesleri ne güzel. Haberleri de sonra izlersiniz."

Sesinde tatlı bir otorite vardı.

"Nerede oturacağız peki?" diye aynı isteksizlikle sordu Zafer.

"Çimlerde tabii!" dedi Zeynep. Eliyle işaret etmişti. "O kadar uzamışlar ki koyun yünü serilmiş kadar rahatlar ama bu takımla olmaz. Yatağınızın üzerine bir şeyler koydum. Onları giyip gelin."

Zafer, odasına çıkarken, onun sinsi sinsi güldüğünü fark etmişti. Mutfağa geçen genç kızın neden öyle gülümsediğini, yatağının üzerindeki şeyi görünce anladı. Siyah renkli kumaşı eline alıp kaldırdı. Kaşları çatılmıştı.

Kapıya gidip şaşkın bir öfkeyle bağırdı. "Zeynep! Bu ne?"

Onun aşağıda kıkırdadığına yemin edebilirdi. Keskin kulakları bunu duymuştu. Zeynep de mutfağın kapısına gelip yukarıya bağırdı.

"Aslında bordosunu alacaktım ama karizmanız çizilmesin diye siyahını aldım. Giyin onu lütfen! Vallahi çok rahat edeceksiniz!"

"Giymem ben bunu!"

"Lütfeeen!" diye uzatarak bağırdı Zeynep aşağıdan. "Vallahi ben de sizin istediğiniz bir şeyi hiç sorgusuz kabul edeceğim!"

Zafer, odasına geri döndü. Biraz kızgınlıkla elindekini yatağın üzerine geri attı. Soyunup elini yüzünü yıkadı. Geri dönüp yeniden yatağın üzerindeki kumaşa baktı. Bir şorttu. Eşofman kumaşı gibi esnek bir kumaşı vardı. İsteksizce giydiğinde, rahat olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Hafiflemişti âdeta. Kendisine de tam olmuştu.

Yatağın üzerinde bir de tişört vardı. Böyle pembe renkli bir tişörtü olduğunu hatırlamıyordu. Bunu da Zeynep almış olmalıydı. Erkek adam pembe giyer miydi?

Aşağıya indiğinde, kimseyi göremedi. Bahçeye çıktı. Zeynep çimlere bir örtü sermişti. Üzerinde oturuyordu. Bir tepsi içinde kahveler ve bir tabak atıştırmalık bisküvi duruyordu.

Genç kız, gülümseyen gözlerle onun gelişini izledi. Zafer, asık bir suratla önüne kadar gelip durdu. "Çocukluğumdan beri şort giymemiştim!" dedi ona homurdanarak.

Zeynep gülerken eliyle ağzını kapattı. Gözleri, adamın uzun bacaklarında gezindi. "Normalde şort değil bu! Aslında bermuda olacaktı ama boyunuz çok uzun olunca..." Elinde olmadan yeniden güldü.

"Ya bu iğrenç pembe tişört?"

"Ya niye öyle diyorsunuz? Onun altındaki vücut o kadar atletik ki kimse onun rengine dikkat bile etmez! Hem size pembe çok yakıştı. Bunu ev için almıştım ama gündelik olarak bile giyebilirsiniz."

Zafer, asık bir yüzle onun yanına oturdu. Genç kızın uzattığı kahveyi eline aldı. Bir süre sessizce kırlangıçların seslerini dinlediler. Diğer kuşların da sesleri geliyordu arada sırada. Biraz ilerilerine konan bir saksağan, onlarla ilgilenmeden yeni kazılmış güllerin çevresinde geziniyordu. Aralarındaki börtü böcekle ilgileniyor gibiydi.

"Okul nasıldı?" diye sordu.

"İyiydi babacığım!" Gülümsüyordu.

"Deme şöyle!"

"Siz de üzerime bu kadar titremeseniz? Kendi babam bile aramız iyiyken bana bu kadar ilgi göstermiyordu."

"Laf olsun diye sordum zaten."

"Hı hı..." Kahve fincanını bırakıp hafifçe gerinmişti. "Sırtım ağrıdı biraz. Buna bir çare bulabilir misiniz peki?" Gözleri adamın ifadesiz yüzünde gezindi. Zafer hâlâ saksağanı izliyordu. "Ovmazsınız değil mi?"

"Bu konuda becerikli olduğum söylenemez."

"Yazık." Yerinden kalktı. Boşalmış fincanların konduğu tepsiyi eline aldı. "Yemeğe bakayım, gelirim şimdi."

Zafer, başını salladı. O gidince kendisini sırtüstü bıraktı. Örtünün altındaki yumuşak çimler gerçekten rahattı. Ellerini başının altında kavuşturdu. Gözlerini gökyüzüne dikti. Oh! Ne rahattı!

Özlemişti böyle yatmayı. Yıllardır ne pikniğe gitmişti ne de kendi evinin bahçesinde böyle rahatça yatmıştı. Zeynep eskiye dönük tüm anılarını canlandırıyordu. Canlandırmaktan öte, yeniden yaşamasını sağlıyordu. İşte bu yüzden bu kıza tam olarak öfkelenemiyordu. Hiç hoşuna gitmeyen şeylerde bile genelde haklı çıkıyordu. Tıpkı şu üzerindeki şeylerin rahat oluşu gibi...

Birkaç dakika sonra Zeynep yanına geldi. Kendisini yüzükoyun onun yanına attı. Ellerini yüzünün altında kavuşturup gözlerini yumdu.

"Oh! Gerçekten çok rahat!" Dudakları memnunlukla kıvrılmıştı. "Burada uyuyabilirim."

Zafer yan dönüp ona baktı. Genç kızın huzur dolu yüzünü seyretti. Kapalı gözlerinin üzerinde süzülen uzun kirpikleri hiç kıpırdamıyordu. Sivri çenesi sevimliydi. Hayatında gördüğü en güzel kadın değildi belki ama onda özel bir çekicilik vardı. Onu alacak erkek mutlu olacaktı. Bu kesindi.

İçinden gelen bir dürtüyle uzandı. Elini narin sırtına attı. Hafifçe bastırdı. Zeynep'in gözleri usulca aralandı. Genç adamın gezinen elinin baskısı ile memnun bir şekilde inledi. Gözleri aynı memnuniyetle yeniden kapandı.

Zafer onun sırtını tek eli ile yavaşça ovarken, genç kızın zayıflığını daha iyi hissedebiliyordu. Gece onu yatağına taşırken de bunu fark etmişti. Bu eve geldiğinden beri sanki biraz daha zayıflamıştı. Belli etmiyordu ama onun üzüldüğünü hissediyordu. Büyük ihtimalle göremediği ve hatta rahatça konuşamadığı annesine üzülüyordu. Belki de ailesi ile arasının bozuk oluşuna dertleniyordu.

"Sevgilini gördün mü bugün?" diye sordu.

"Sevgilim değil o benim!" diye mırıldandı genç kız.

"Gördün mü peki?"

"Hayır..."

Zafer onun beline doğru indirdi avucunu. Genç kız kollarını kaldırdığı için, tişörtü yukarı sıyrılmıştı. Çıplak beli görünüyordu.

Avucu tenine değdi. Zeynep sesini çıkarmamıştı, hatta belinin kavisini ovarken, keyifle mırıldanmıştı bile.

"Harikasınız..."

Zafer, elini kumaşın içine doğru soktu. Kumaşın üzerinden ovması zordu. Doğrudan çıplak teni üzerinde gezindi. Zeynep sesini çıkarmadan yatmaya devam ediyordu. Pürüzsüz tenini hafif baskılarla ovmaya devam etti. Parmak uçları, sutyeninin kopçasına gelince, durakladı bir an. Sonra küçük bir çabayla kopçayı açıverdi.

Aynı anda da Zeynep'in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Bunu nasıl becerdiniz?" Kopçanın böyle kolayca açılması onu şaşırtmıştı.

"Elime takılıyordu." diye kuru bir sesle mazeret sundu Zafer. Yeteneğinin nereden geldiğini açıklama zahmetine girmedi. Yeniden ovmaya başladı. Eli iriydi. O ise minicikti. Tek eli ile bile hiç zorlanmıyordu. Teni o kadar güzeldi ki... Âdeta kadife gibiydi. Tek bir pürüz hissetmiyordu. Narin omuzlarına çıktı. Bluzu yukarı doğru sıyrılmıştı. Gözleri beyaz tenindeki morluklara takılınca durakladı. Kaşları çatıldı.

Parmak uçları, kaburgalarındaki morluğun üzerinde gezindi okşar gibi. "Morluklar geçmemiş daha!" dedi yavaşça. Dişleri sıkılmıştı. Bu kadar narin bir bedene tekmeyle vuran o hayvanı yakalayıp boynunu kırma hissi geçti içinden. Kim böylesine cani olurdu?

"Benim tenim fazla hassas sanırım." dedi Zeynep; gözlerini aralamıştı. "Geçiyor ama yavaş yavaş."

Zafer, elini çekti. Bluzunu aşağıya doğru indirip örttü. "Ailen sana kızgın mı hâlâ?"

"Evet. Babam hiç adımı bile anmıyormuş."

"Annen?"

"O iyi çok şükür ama sadece iki defa konuşabildik. Babam emekli. Sürekli evde. Her zaman arayamıyorum." Uzun kirpikleri arasından Zafer'e bakıyordu. Sonra doğruldu. Elini arkasına

atıp sutyenini bağladı. "Teşekkür ederim bu güzel masaj için. Çok iyi geldi."

"Önemli değil." Gözlerini etrafta gezdirdi. "Sence bu bahçe adam olur mu?"

"Tabii ki!"

Zafer sessizce durdu birkaç saniye. Düşünüyordu. Sonra yerinden kalktı. "Ben gidip haber izleyeceğim."

O akşam yemekten sonra genç adam tek başına televizyon izlemeye devam etti. Kucağındaki laptoptan da bazı işlerini yapıyordu. Her zamanki gibi kahvesi ve çayı önüne geldi. Zeynep de bir şeylerle uğraşıyor gibiydi. Genç adamın yanında bulunmuyordu pek.

Yatma vakti geldiğinde, birlikte odalarına çıktılar. Genç kızın gülümseyerek, "İyi geceler." demesine, Zafer artık daha ılık bir baş sallamayla ve hatta yumuşak bir "İyi geceler!" ile cevap veriyordu.

Ertesi gün sabah kahvaltısından sonra genç adam onu okula bırakırken, bir de kart uzatmıştı. Bir kredi kartıydı bu. Zeynep anlamadan onun elindeki karta baktı.

"Bunu al!" dedi genç adam. "Önce bahçe ile ilgilenmeni istiyorum. Bakalım okul sana yeni bir yetenek veya zevk kazandırmış mı? Eğer bahçeyi beğenirsem, evin birkaç yerini de değiştirmene izin vereceğim. Karşılığında para da kazanacaksın!"

Genç kızın şaşkınlığı, parlak bir neşeye dönüşmüştü. "Ciddi misiniz siz?"

"Evet, bahçemi düzenlemeni istiyorum. Yapabilir misin?"

Zeynep onun uzattığı kartı aldı. "Yaparım tabii! Yaşasın! Daha mezun olmadan ilk işimi aldım."

"Makul bir fiyata yaparsan sevinirim. Neticede trilyoner değilim ben!"

"Hiç merak etmeyin siz, sayın doktorum! Kendime yapıyormuş gibi ekonomik ve çok güzel yapacağım."

"İşte bu doğru cümle!" Gülümsedi minicik. "Kart şifrem: 1626"

Zeynep başını salladı. Yüzünde kocaman bir gülümseme ile otomobilden inip okuluna doğru uzaklaşmıştı.

Genç adam o gün hastaneden içeriye girerken, Zeynep'in bu işi kıvırıp kıvıramayacağını düşünüyordu. Kapıda genç bir kadına yol verdi. Kadın ona teşekkür ederek gülümsedi ve önden içeriye girdi. Zafer de peşinden. Asansörün önünde beklerken, kadının danışmaya gittiğini görmüştü. Çok ilgilenmedi ama kadın aşırı güzel olduğu için doğal olarak ilgisini çekmişti. Uzun boyu ve incecik fiziği ile hemen dikkati çekiyordu zaten. Omuzlarına dökülen düz sarı saçları boya olabilirdi. İyi bir kuaförün elinden çıktığını hemen belli ediyordu.

Asansör alt kata geldi. Aynı anda danışmadan ayrılan kadın da onun yanına gelmişti. İkisi birlikte boş asansöre bindiler. Sarışın kadının gözleri Zafer'in üzerinde gezindi bir iki saniye. Genç adam onunla hiç ilgilenmeden, dalgın bir şekilde rakamlara bakıyordu.

"Affedersiniz! Siz Zafer Atalay değil misiniz?"

Genç adam, başını kadına çevirdi. Koyu gözleri merakla kısıldı. "Evet." dedi yavaşça.

Kadın elini uzattı ona doğru. "Ben Sevda Filiz! Ortağınız Cengiz'in yeğeniyim. Buraya dayımı görmeye geldim. Sizinle çekilmiş birkaç fotoğrafını görmüştüm."

Genç adam onun elini sıkarken, ortağının böyle bir yeğeni olduğunu hatırlamıştı. "Memnun oldum!" dedi ciddi bir sesle. "Sizin Amerika'da olduğunuzu sanıyordum. Eşiniz büyükelçilikte çalışıyordu sanırım."

Sevda, utangaç bir gülümseme ile sol elini kaldırdı. Parmağında yüzük yoktu. "Beş ay önce boşandım." Zafer sessiz kalınca da ekledi. "Boşandıktan sonra bir süre idare etmeye çalıştım ama memleket hasretim ağır bastı. İstanbul'un ne havası ne de güneşi hiçbir ülkede yok."

"Kesin dönüş mü yaptınız?"

"Geçen hafta!" diye onayladı Sevda.

Asansör son kata varmıştı. İkisi birden dışarıya çıktılar. Zafer eliyle işaret etti. "Buyurun, odama gidelim. Cengiz belki daha gelmemiştir. Arabası yoktu park alanında."

"Yok, gelmiş. Danışmaya sordum."

Genç adam başını salladı. Eğer Cengiz'in otomobili yok ise ve kendisi burada ise, bir taksiyle gelmiş demekti. Bu durumda da önceki gece ya bol içkili çılgın bir partideydi ya da çekici bir kadının kollarında.

"Peki, tanıştığımıza memnun oldum!" dedi ciddi bir sesle. "Yine görüşmek üzere..."

"Ben de memnun oldum. Teşekkür ederim."

Genç adam, odasına gitti. O gün gireceği iki ameliyat vardı. İkisi de öğleden sonraydı. Akşam eve geç gidecekti büyük ihtimalle. Zeynep'e söylemeyi unutmuştu. O aptal kız, Zafer eve gelinceye kadar yemek yemeden bekliyordu. Sadece önceden haber verirse, kendi başına bir şeyler yiyordu.

Dosyalar ve gireceği ameliyatın ayrıntıları ile uğraşırken, telefonu çaldı. Arayan ortağıydı.

"Yeğenimle tanışmışsınız." dedi adam âdeta suçlar gibi.

"Evet."

"Güzel. Öğlen yemeğe gideceğiz birlikte. Sıkıldı zaten burada beni beklerken. Sen de gelir misin?"

"Siz dayı yeğen gidin!" dedi Zafer laptopundaki mesajlara göz atarken.

"Arabam yok. Taksi ile geldim bugün."

"Tamam, yine taksi ile gidin."

"Yeğenimi taksi ile gezdirecek değilim."

"Benim arabamı al o halde!"

"Ben senin arabanı tanımam etmem. Kullanamam, kaza falan yaparım. Otomatik vites benim işim değil. Biliyorsun bu konularda eski kafalıyımdır. Sen de gel hadi. Hem yemek yiyeceksin nasılsa. Zeynep bir şeyler yollamadıysa, yemeğe çıkmak zorundasın."

Zafer kararsızdı. Sabah kahvaltısını Zeynep'le birlikte gayet iyi yapmıştı aslında ama öğleden sonra gireceği ameliyatlar için güçlü olmalıydı. Tok olmak her zaman avantajlıydı.

"Peki." dedi sonra. "Hazırsanız birazdan çıkalım o halde."

"Harika! Hazırız biz."

On dakika sonra asansörde birlikte aşağıya iniyorlardı. Gittikleri lokanta hastaneye yakındı. Köfte çeşitleri ile ünlü bir yerdi. Yemek sırasında genellikle Sevda konuştu. Bürokrat olan eski kocasından pek bahsetmedi. Sadece oradaki faal hayatından, yaptığı işten söz etti. Bir reklam şirketinde epey tecrübe kazanmıştı.

"Burada bir televizyondan, reklam ve danışmanlık işi aldım. Yönetici olarak. Kabul edip ülkeye geri döndüm işte!" dedi gülümseyerek.

Tatlı bir kadındı. Güzel mavi gözleri, Zafer'in üzerine kayıyordu çoğu zaman.

Aynı anlarda Zeynep de yemeğe çıkmıştı. Yanında en sevdiği iki arkadaşı vardı. Meryem, başörtülü, güzel yüzlü bir kızdı. İri kara gözleri vardı. Çok konuşmazdı. Betül ise uzun boylu ve hafif kilolu bir kızdı. Karadenizliydi ve o bölge kadınlarına has cesur konuşmaları olurdu genellikle. Lafını sakınmazdı. Yemek yedikleri lokanta, genellikle öğrencilerin gittiği bir yerdi. Öğretmenler pek gelmezdi. O yüzden kapıdan içeriye giren iki adamı görünce, kendisi de arkadaşları kadar şaşırmıştı.

"Şişşt!" dedi Betül. "Bakın kimler geldi. Kadir Hoca ile Furkan Hoca'nın bizim gibi avamla ne işi olur?"

Zeynep bir an için havada asılı kalan çatallı elini geri indirdi. Her nasılsa Furkan da içeriye girer girmez onu görmüştü. İleride boş bir masaya doğru giderlerken, onların yanında durakladı. Mavi gözlerini, genç kızların üzerinde gezdirdi. "Afiyet olsun!" dedi genel bir şekilde.

Zeynep başını eğdi. Meryem kibarca, "Teşekkür ederiz. Size de hocam!" demişti zaten.

Furkan gözlerini Zeynep'e çevirdi. Yakışıklı yüzünden ne düşündüğünü anlamak zordu. "Bugün bir ara odama uğrar mısın?" diye sordu ona. "Seninle bir şey konuşmak istiyorum. Telefonuna erişemedim. Bir proje var da!"

Genç kız, onun ne konuşmak istediğini düşündü hızla. Elbette bebek konusunu konuşacaktı. Proje diye bahsettiği şey yalandı. Büyük ihtimalle çocuğu aldırıp aldırmadığını merak ediyordu.

"Dersim var öğleden sonra!" dedi çok ilgilenmeden. Çatalındaki vasat köfteyi ağzına attı.

"Çok sürmez."

Zeynep cevap vermedi. Kadir Hoca bir masaya oturmuştu bile. Furkan onları yine selamlayıp uzaklaştı oradan.

"Kız! Niye yüz vermedin adama?" diye sordu Betül. Gözleri parlıyordu. "Geçen sene onun için ölüp bitiyordun."

"Demek ki *'bittim!'*"

"Nasıl yani? İlgilenmiyor musun artık?"

Zeynep omuz silkti. Furkan'ın dalgalı saçları, mavi gözleri ve gergin cildi ile ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştu fakat gerçekten de o anda ona hiç çekici gelmemişti. "İlgilenmiyorum."

"Cidden mi ya?"

"Evet..."

"Şu diğer adam yüzünden mi yoksa?"

"Hangi adam?" derken gözlerini kaçırmıştı.

Meryem ile Betül bakıştılar bir an. Meryem sessizce dinliyordu ama gözleri bir gülümseme ile kısılmıştı.

"Şu lüks arabalı yakışıklı adam... Hani seni sabah getiren... Öyle bir adam yok deme çünkü ben de bu sabah gördüm ikinizi. Ona gülüyordun ve doğrusu çok sıcak gülüyordun. Hoş bir adam sanırım?"

Zeynep'in dudakları kıvrıldı. Gözünün önünde asık suratlı bir yüz belirmişti. "Hoş kavramı ona göre değil..." dedi yavaşça. Güzel gözleri sıcacık olmuştu. "... ama beni, yüreğimle birlikte gülümsetebilen yegâne erkektir kendisi..."

İki kızın da nefesi kesilmişti. Bu sefer Meryem elinde olmadan sordu. "Âşık mısın yoksa?"

Zeynep durup düşündü bir an. Tam cevap verecekti ki aynı anda yanlarına bir grup sınıf arkadaşı daha geldi. Böyle olunca cevap vermekten kurtulmuştu. Kızlar onlarla ayaküstü bir şeyler konuştu. Sonra hep birlikte kalkıp hesabı ödediler ve okul yolunu tuttular. Zeynep konunun burada unutulmayacağını biliyordu. İki arkadaşına Zafer'i nasıl tanımlayacağı konusunda elli kere düşünmüş olmasına rağmen, yine de tereddütleri vardı.

Öğleden sonra bir ders arasında Furkan'ın odasına gitti. Her yerde kitaplar vardı. Dağınık bir oda sayılırdı. Genç adamın iyi giyimine, düzgün görünümüne pek uymuyordu. Odadan içeriye girdiğinde, Furkan onu bekliyormuş gibi eliyle sandalyeyi işaret etti.

"Otursana!"

"Oturmayacağım. Gitmem gerek. Ders başlar birazdan." dedi ona.

"O halde hemen konuya gireyim." dedi Furkan, kuru bir sesle. Kısa bir an durakladı. "Bebeği ne yaptın? Aldırdın değil mi?" Zeynep sessiz durunca, kaşları çatıldı. "Bana bebeği aldırdığını söyle!"

"Neyle?" dedi Zeynep, öfkeli bir karşılıkla. "Bu işi kaç paraya yapıyorlar biliyor musun? Beni yanından kovduğunda neler olacağı hiç aklına geldi mi?"

"Sen bana öyle aniden söyleyince ne yapacağımı bilemedim!" dedi Furkan da öfkeyle. "Sevineceğimi mi sanmıştın?"

"Doğrusu evet!" dedi Zeynep, dişleri arasından. "Önce biraz şaşıracaktın. Belki biraz kızıp endişelenecektin. Sonra da sevinecektin... Baba olacağın için mutlu olacaktın!"

"Saçmalama!" dedi Furkan kızgınlıkla. "Dediklerinin hepsi oldu. Şaşırdım gerçekten, sonra endişelendim! Sonra da kızdım! O bebeği hak etmiyordum ben çünkü iki dakika bile sürmedi beraberliğimiz. Nazlanıp durdun. Ne sen bir şey anladın ne de ben; ama hemen hamile kalıverdin. Hangi erkeğe böyle bir şeyi söylesen mutlu olmazdı! Çat kapı söylenecek bir şey mi bu?"

"Senin çocuğun!" dedi Zeynep. "Herhangi bir erkeğin değil!"

"Bir hata sadece... Kolaylıkla düzeltilebilecek bir hata."

"İkimizin hatası! Sen sorumluluğundan kaçtın!"

"Ben bu sorumluluğa hazır değilim. Senin aptalca evlenme planlarına dâhil olacağımı mı sandın?"

"Plan mı?" Genç kızın sesi öfkeliydi. Öne doğru bir adım attı. Parmağını tehditkâr bir şekilde kaldırmıştı. "Sana tuzak kurduğumu mu sandın? Beni zorla garajın bir köşesine götüren sensin. Arabanın içinde bekâretimi alan da sensin. Hamile kalabileceğimi söylediğim halde kendini tutamayıp boşalan da sensin!"

"Sen de gözlerimin içine bakıyordun! Beni engellemedin!"

"... çünkü sana güveniyordum! Senden hoşlandığım için, bana ilgi duyduğunu düşündüğüm için mutluydum ve bu yüzden de sana sonsuz güveniyordum. Oysa sen hevesini alınca beni bırakıverdin!"

"Korktum!" diye bağırdı Furkan sinirle. O da ayağa kalkmıştı. "Korktum tamam mı?" Sıkılı yumruğu ile masaya bir tane sertçe vurdu. Masanın üstündeki boş çay bardağı yerinden zıpladı. "Aptal bir bakire olduğun için korktum! Başıma dert olacağını düşündüğüm için korktum. Nitekim oldun da!"

"Pardon ama ... ne derdi oldum ben sana?" Bir adım daha öne çıktı. "Sadece bir kere para istedim. Kürtaj için! Onu bile vermeye yanaşmadın!"

"Sana sinirliydim çünkü! Hem o kadar çok borcum var ki o parayı bile bulamazdım ben!"

"Yuh ya!" dedi Zeynep, inanmayarak. "Hem baba olmak istemiyorsun hem de böyle salak bir bahanenin ardına sığınıyorsun. Ben senin yerinde olsam, telefonumu satar, o parayı bulurdum. Sen adi bir pislik olduğun için, karılarla kızlarla para yerken sorun olmuyor ama hayatımı mahveden bir olay için bir lira bile vermem diyebiliyorsun!"

"Hayatını mahveden mi? Abartma o kadar!"

"Demek abartıyorum?" Son bir adım daha attı. Artık aralarında sadece çalışma masası vardı. "Senin yüzünden, bebek yüzünden ve kendi aptallığım yüzünden ailem bana sırt çevirdi, bunu biliyor musun? Çocukken bile bana vurmayan babam yüzüme tokat attı. Abim beni yere fırlatıp kamımı tekmeledi. Senin adını vermediğim için hem de! Bu da yetmezmiş gibi üzerimdeki eşofmanla beni sokağa attılar. Beş parasız! Yalın ayak! Telefonumu bile vermediler!"

Söyledikleri belki Furkan'ı etkilemişti ama kendisini çabucak topladı. "Çok üzgünüm; ama kendi aptallığın! Ailene niye söyledin? Gizleseydin bir şey yapılabilirdi."

"Nasıl gizleyecektim? Mide bulantılarım başlamıştı. Herkesin gözü önünde kustum. Sonra bayılır gibi oldum. Beni odama götürdüklerinde, abim çantamın içindeki hamilelik raporunu gördü. Ne olduğunu anladığında herkes deliye döndü! Özellikle abim."

Furkan endişeli bir korkaklıkla sordu. "Abin beni öğrendi mi peki?"

Zeynep gülümsedi. "Tabii ki! Okullar açıldığı için bugün yarın kapına dayanır. Hazır ol! Önce çeneni, sonra bacaklarını kırarak başlayacaktır işe! Seni vurmazsa şaşarım!"

Genç adam açıkça yutkunmuştu. Bembeyaz olmuştu. "Ciddi misin sen?"

Zeynep bir cevap vermeden kapıya doğru döndü. Onun korkması, içini rahatlatmıştı biraz. Azıcık endişeli günler geçirse güzel olurdu. Kapıya gelince durakladı. Son kez ona baktı. "Bu arada... Bebeği aldırmaktan vazgeçtim!" dedi ona. "Hoşuna gitsin veya gitmesin bu bebeği doğuracağım. Seninle evlenmek gibi bir beklentim yok. Zaten abimin seninle işi bittikten sonra, bir sakatla evlenmek isteyeceğimi sanmıyorum."

"Zeynep!"

"Size iyi günler Furkan Bey! Dersinizi dinlemekten de hiç zevk almamıştım, bilesiniz."

Onu endişeli bir şekilde odada bırakıp gitmek çok keyif vermişti. Ancak sınıfın kapısına gelince, enerjisinin tükendiğini hissetti. Sırtını duvara dayayıp, boş koridorda bir süre durdu. Herkes derse girmişti. Elinin tersi ile birikmiş birkaç damla gözyaşını sildi. Sonra hafif bir nefes alıp kendisini topladı. Dik durmalıydı. Bu kadar dayanıp direndikten sonra boş yere gözyaşı dökmemeliydi. Hayatında güzel şeyler de olmuştu.

Zafer diye bir adam vardı artık mesela...

• • •

13. BÖLÜM

Genç adam eve gittiğinde, saat gecenin on birini gösteriyordu. Zeynep'i oturma odasında, kucağında laptopu ile buldu. Ona akşam vakti telefon açmış ve eve geç geleceğini söylemişti. Beklenmedik bir ameliyat çıkmıştı. Zeynep, kırmızı pijaması ile yatmaya hazır görünüyordu. Gözleri süzülmüştü.

"Yorgun görünüyorsun?" dedi genç adam ona. Yanına doğru gitmişti.

"Akşam okuldan sonra sizin bahçe için çarşıyı dolaştım!" dedi genç kız gülümseyerek. Aslında Furkan'la olan konuşmasından sonra biraz kafasını dağıtmak istemişti. Zafer geç geleceğini haber verince, daha bir özgürce gezmişti malzemecileri.

Zafer onun yanına oturdu. "Eee?" dedi sonra.

"Malzemeleri ve tasarımı ayarlamaya çalışıyorum. Birkaç güne kadar size geri dönüş yapacağım yakışıklı doktorum!"

"Merakla bekliyorum. Ayrıca bahçe artık sadece benim değil, şu an için bizim."

"Peki... O halde, bizim aşk bahçemiz için çalıştım bütün akşam!" Kıkırdamıştı. "Bakın şimdi... Çimlerin çevresine şu taşlardan koyacağım."

Bilgisayarı çevirdi. Ona yapmak istediği şeylerin birazını gösterdi. Bahçede bir çardak kuracak kadar yer de vardı. Oraya konulacak masa ve sandalyeleri bile seçmişti. Hepsini Zafer'e gösterdi. Yapacaklarını anlatırken, gözleri parlıyordu. Zafer ise laptoptan çok, onun heyecanla parlayan gözlerine bakıyordu. Bu kız işini

cidden seviyordu. Zevkli de görünüyordu. Geleceğinin parlak olacağına emindi.

Zeynep susunca, başını salladı. "Güzel..." dedi yavaşça. "Beğendim!" ... ve uzanıp laptopun kapağını kapattı. "Hadi yatağına. Geç oldu. Bu gece erken yatıp dinlen."

"Siz çay içmeyecek misiniz?"

"İçmem... Ben de yoruldum. Yatıp uyumak istiyorum."

Genç kız, onu süzdü bir an. Genç adam yorgun görünüyordu hakikaten. "Ameliyat uzun mu sürdü?"

"Evet..." Ayağa kalkmıştı. "Hadi..." dedi kısaca. Karısını yatağa çağıran bir adam gibi davrandığının farkında değildi. Zeynep laptopu bir kenara koyup ayağa kalktı. Lambaları kapatarak birlikte yukarıya çıktılar. Odalarının önüne geldiklerinde, genç kız ona bakıp gülümsedi.

"Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Bahçemi teslim ettim alt tarafı. Hayatımı değil..."

Zeynep, başını salladı muzipçe. "Hayatınız da şimdilik benim elimde..." diye fısıldadı. "Siz evleninceye kadar ... size ben bakacağım sanırım." Sonra gülümseyen dudaklarını yanağına doğru uzattı.

Zafer ilk kez, kendisine yaklaşan dudaklara ilgiyle baktı. Doğal bir kırmızıydı. Uçları her an gülümseyecek gibi kıvrık ... ve dolgundu. Bir erkek için iştah açıcı kıvrımlara sahipti ve yine ilk kez o şımarık, sevimli dudaklara dudaklarını dokundurmak istedi. Öpülmek istenecek kadar çekicilerdi.

Yorgunluktandı belki! Belki de haftalardır bir kadına el değdirmediği içindi. Ancak onun körpe dudakları yanaklarına değdiğinde, genç adam farkında olmadan genç kızın incecik belini tuttu. Dudaklarının minik temasından sonra, küçük bir güçle onun geri çekilmesini engelledi.

Zeynep şaşırmıştı. Pijamasının kumaşından, onu saran adamın ateş gibi yakan ellerini kolayca hissediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu şaşkınca.

Zafer onun dudaklarına baktı birkaç saniye... İçindeki isteğin geçmesini bekliyordu ama ruju bile olmayan bu kırmızı dudaklar öylesine çekici görünüyordu ki!

Zeynep, onun gözlerinin dudaklarına kaydığını fark etmişse de sebebini anlayamadı. Öylesine bir bakış sanmıştı. Genç adamın gözleri yeniden kendi gözlerine çevrilmişti.

"Zafer Bey?" Kavisli kaşları tatlı bir şekilde havalandı.

"Sus biraz..." diye homurdandı genç adam. Kendisiyle boğuşuyordu. Onu öperse, her şeyin bozulup bozulmayacağını düşündü o an. Aralarındaki dostluk bir öpücükle sarsılır mıydı?

Zeynep, ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. Bedenleri birbirine değmek üzereydi ve Zafer'in onu serbest bırakmaya hiç niyeti yok gibiydi. Sonunda avuçları genç adamın kalın kollarına indi.

"Neden kötü bir şey yapmışım gibi bakıyorsunuz?" diye sızlandı Zeynep, biraz huzursuzca.

"Kötü bir şey yapmadın." dedi genç adam ağır ağır.

"Şey... İyi o zaman! Korktum bir an." Gözlerini kırpıştırdı. Yavaş yavaş çok güçlü bir adamın kollarında hapis olduğunu hissediyordu. Belindeki eller kıpırdamasına izin vermiyordu.

"... ama ben kötü bir şey yapmak istiyorum..." diye usulca mırıldandı Zafer. Sustu. İsteğiyle boğuşmaktan vazgeçmişti.

Zeynep anlamamıştı "Kötü mü?"

"Evet..."

"Ne?" Biraz şaşkınca sorsa da aklına gelen ihtimal heyecanlanmasına sebep olmuştu. Anlamazlıktan gelebilirdi fakat bu kadar sıkı tutulunca, aklına pek masum şeyler gelmiyordu. Üstelik Zafer'in gözleri açıkça dudaklarına dikilmişti.

Aklına dolan düşünce çok deliceydi. Ya Zafer artık ona yaptığı iyiliklerin karşılığını isterse? Daha da açıkçası ... ya sevişmek isterse?

Genç adam onun aklından geçenleri bilemezdi fakat yine de yanlış anlama olabileceği aklına geldi. Onu biraz daha kendisine

çekerken, bir eli usulca kalçasına kaydı. "Korkma! Aklına gelen şey değil." dedi yavaşça. "İstediğim şey ... sadece küçük bir öpücük."

Zeynep yutkundu. Biraz rahatlamıştı açıkçası. "Öpücük mü?"

"Evet..." dedi Zafer. Sonra yavaşça ekledi. "Dudaklarından..." Avucu dar kalçasını doğal bir şekilde okşuyordu. İncecik kumaş, kalçasının diriliğini hissetmesini kolaylaştırıyordu.

"Dudaklarımdan?" Zeynep'in nefesi kesilmişti. Kalçalarındaki avucun her kıpırdanışını o kadar güçlü bir ürpertiyle hissediyordu ki aklı almıyordu.

"Dostça bir iyi geceler öpücüğü elbette. Sorun olur mu?" diye sordu genç adam. Aslında bir yanı onun itiraz etmesini, geri çekilip odasına kaçmasını arzuluyordu. Şu lanet kırmızı pijaması içinde bir ateş parçasıydı. Garip bir duyguydu ama ondan ellerini geri çekemiyordu. Genç kızın sadece kendisi bunu başarabilirdi. Kendisi kaçar giderse, bu yakınlıktan kurtulabilirdi.

Genç adam merakla onun cevabını bekliyordu. Aslında her iki cevap da onu rahatlamayacaktı. Onu öpmek de bir sıkıntı olacaktı, öpmemek de...

Zeynep ise ne diyeceğini bilemiyordu. Tecrübeleri, kollarında olduğu adamın yaşadığı karmaşayı anlamasına izin verecek kadar çok değildi.

"Sadece bir öpücük mü?" diye fısıldadı.

Zafer, başını salladı. Genç kızın dudakları her konuşmasında gözüne daha da çekici görünüyordu.

"Evet..."

"Dostça?" diye yine sordu genç kız.

"Dostça..."

Zeynep muzipçe gülümsedi. Gerginliğini ona belli etmemeye çalışıyordu çünkü Zafer'in onu öpeceği düşüncesi kalbinin yerinde hoplayarak atmasına sebep oluyordu. Kalbinin her atışında, göğüslerinin öne doğru fırlayıp adama çarpmaması çok şaşırtıcıydı.

"Kalçamı böyle okşarken ... buna inanmam çok zor olacak! Daha ikna edici olmalısınız."

Zafer'in eli, onun iğnelemesine rağmen hâlâ usul usul kalçasında geziniyordu. Ürkütmeden ... ama tatlı kıvrımlarını hissederek. "Çok güzel kalçaların var." dedi dürüstçe.

"Bu biraz ikna edici oldu işte!" Kalçasında bir erkeğin elinin cesur baskısı vardı ve kendisinin de bundan hiç rahatsız olmaması şaşkınlık vericiydi. Üstelik de hoşuna gidiyordu. Ya öpücük de hoşuna giderse?

"Çok çekici dudakların var. Özellikle şu an!"

Zeynep, elinde olmadan dudaklarını yaladı. İnanılmaz bir kuruluk sarmıştı bir anda ve genç adamın gözleri bu hareketi takip ettiğinde daha da ateşlendi.

"Fark etmenize sevindim açıkçası!" dedi gülümsemeye çalışarak.

"O halde?"

Kısa bir an düşündü genç kız. Gülen gözleri, genç adamın gözlerindeydi. Sonunda boyun eğdi. "Bir öpücükten bir şey olmaz sanırım..." diye kabullendi yavaşça. "Benden izin istemeniz de size ayrı puan verdi."

"Güzel..." Genç adamın dudakları onunkilere yanaşmıştı bile.

"Çok acemiyim ama!" diye ekledi Zeynep usulca. Dudaklar kendisininkilere o kadar yakınlaşmıştı ki artık göremiyordu. "Fazla bir şey beklemeyin." diye masumca itiraf etti. "Bebek yapmak için öpüşmeye gerek yokmuş, bunu öğrendim."

Zafer onu dinlemiyor gibiydi. Kalçasını yumuşakça çekince, bütün bedeni adama ince bir dal gibi yaslandı. Genç adam o kadar uzundu ki başını alabildiğine geri atmak zorunda kalmıştı genç kız. Belindeki diğer eli de aynı tatlı baskıyla çekiştiriyordu.

... ve Zafer, dudaklarını onunkilere ağır ağır dokundurdu.

Zeynep titriyordu. Genç adam bunu hissedebiliyordu. Kollarındaki vücut, bir kuşun ürkekliği gibi tedirgindi. Acemi olduğu kesindi. Onu korkutmadan bastırdı dudaklarını... Hafifçe... Kendisi

için de çok etkili olmamasını umuyordu. İsteğini geçirecek kadar olsa yeterdi. Belki de bu kırmızı dudaklardan o kadar lezzet almazdı.

Yanılmak ne kötüydü!

Zeynep'in dudakları kıpırdamadan duruyordu. Ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Ancak genç adam, onun alt dudağını dudakları arasına alınca, gözleri hafifçe kapanmıştı. Zafer de gözlerini kapattı. Çok zorlamadan, sadece birkaç saniye emdi dudağını... Düşündüğünden de fazla lezzet almıştı bu sakin öpüşten.

Öpüşmeyi bitirse iyi olacaktı.

Dudaklarını yavaşça geri çekti. Bakışları genç kızın yüzünde, kapalı gözlerinde, öpüşmeyi bilmeyen dudaklarında gezindi. Zeynep teslim olmuş gibi, hiç kıpırdamadan duruyordu. Sonra uzun kirpikleri birbirinden ayrıldı. Buğulu gözleri, genç adamın gözlerine takıldı kaldı. Karşılıklı bakıştılar birkaç saniye.

Zafer yoğun bir çabayla elini onun kalçasından çekti. Hafifçe uzaklaştı ondan. "Öpücük için teşekkürler. Kızmadın değil mi?"

"Şey... Ben ... kızmadım tabii." O da onun gibi görünmeye çabalıyor, önemsiz bir öpücükmüş gibi davranmaya uğraşıyordu. Gülümsüyordu. "Daha dostça bekliyordum gerçi ama..."

"İnan bana, dostçaydı."

"Peki, öyle olsun. Minicik, dostça bir öpücüktü diyelim. Hiç de etkilenmedim zaten." Gözleri yine neşeyle parlıyordu. Ne kadar etkilendiğini genç adama belli etmemek için tüm rol yeteneğini kullansa iyi olurdu.

Zafer, onun yüzüne dökülmüş bir tutam saçı, parmaklarının ucu ile geriye itti. Nazikti... "Zorlama beni. Hadi odana git." dedi normalden daha yumuşak bir sesle.

"Tamam. İyi geceler!" Kıpırdayamıyordu oysa. Ayakları halsizdi. Bir an önce toparlanmalıydı.

"İyi geceler." dedi Zafer. Zeynep öylece bakıyordu. "Git hadi!" diye homurdandı genç adam bu sefer.

"Peki..." Genç kız geriye doğru bir adım attı. Odasına girdiğinde, Zafer de kendi odasına doğru dönmüştü. Zeynep, bilmediği bir şekilde gergindi. Bu gece nasıl uyuyacaktı? Hâlâ deli gibi atan kalbiyle, dans eden hormonlarıyla ve dudaklarında adamın tadıyla uyuması zor olacaktı.

Zafer de o gece çok zor uyudu. Onu öpmeyi isterken o kadar uzun düşünmemişti ama şimdi sakin kafayla baktığında, iyi bir şey yapmadığını anlıyordu. Aralarındaki gizli anlaşmayı bozmuştu. Neyse ki Zeynep o öpücüğü o kadar büyütmemişti. Belki de gerçekten hoşuna gitmemişti. Bir dahaki sefere dikkatli olsa iyi olurdu. Ondan böyle şeyler istememeliydi.

Sabah uyandığında, her zamanki gibi genç kızı mutfakta buldu. Giyinmişti. Yeşil tişörtü ve siyah kotu ile yine yaşından genç görünüyordu. Hele saçlarını böyle atkuyruğu yaptığında...

"Günaydın!" dedi Zeynep, tatlı bir gülüşle.

Onun bu gençliği ve yaşam enerjisi, nedense Zafer'i rahatsız etti. Aklına geceki öpücük gelmişti. Zaten yeterince gençti! Bir de normalden daha genç görünmesi, canını sıkıyordu. Aralarındaki yaş farkı gözünde bir anda büyümüştü.

"Günaydın!" dedi donuk bir sesle. Gidip yerine oturdu.

Zeynep, yan gözle ona bakıp yine işiyle ilgilenmeye başladı. Bardaklara çay koyuyordu. Götürüp genç adamın önüne bıraktı. Ardından da kızarmış ekmekleri getirdi. Yanına oturdu. Zafer sessizce ekmeğine tereyağı sürüyordu. O da bir dilime uzandı. Biraz yağ ve bolca bal sürdü üzerine. Gözleri arada sırada genç adama kayıyordu.

"Uyuyamadınız mı?" diye sordu yavaşça.

"Uyudum!" dedi Zafer, dümdüz bir şekilde.

"Kötü rüya mı gördünüz?"

"Hiç rüya görmedim!" Ekmeğini ısırdı.

"Bugün kartınızı biraz kullanacağım. Bahçe için de ustalar gelecek. Okula gitmeyeceğim bugün."

Genç adam, gözlerini ona çevirdi. Kızmış gibi kaşları çatılmıştı. "Ne demek okula gitmeyeceğim?" diye sordu. "Derslerinden geri kalırsın."

"Yok, bugün hocanın birisi gelmeyecek. Almanya'da bir konferansa gitmiş. Diğer hoca da Paris'te büyük bir fuara katılıyormuş. Sona kalan dersimiz çok önemli değil. Notları arkadaşlarımdan alırım."

"Peki, sen bilirsin."

Zafer, kahvaltıdan sonra işe gitmek üzere kalktı. Dış kapıya gitti. Ayakkabılarını giyerken, genç kız, elinde onun çantasını tutuyordu. Sabırla bekliyordu. Sonra gülümseyerek çantayı uzattı.

"Kolay gelsin, Allah kolaylıklar versin doktorum!" Zafer elini uzatıp çantayı aldı. Geri dönüp gidecekken, Zeynep usulca ekledi. "Öpmeyecek misiniz?" Gözlerinde masum olduğu kadar keyifli bir alay vardı.

Zafer, asık bir yüzle tersledi onu. "Kaç yaşında adamım ben! Annemi bile öpmezdim bir yere giderken."

"Demek o zamandan beri böyle buz kalpliymişsiniz."

Zafer bozulduğunu belli etmedi. "Alışkanlıklarla alakalı bir şey... Çocuk gibi yanaktan öpmek nedir? Çok saçma!"

Genç kızın gülümseyişi daha da arttı. Onun bu aksi halini çok seviyordu. Hayatında gördüğü, en tatlı-aksi adamdı bu. "O halde geriye bir tek dudaklarım kalıyor." dedi muzipçe. "Dün gece sevdiyseniz eğer..." Susup sözlerini yarım bıraktı. Genç adamın bakışları, onun dudaklarına kaymıştı. "... ama sanırım pek sevmemişsiniz." Şaka yaptığı açıktı. Öyle bir beklentisi olmadığı da...

Genç adam bir şeyler homurdanarak döndü. Uzun adımlarla otomobiline yöneldi. Zeynep ise gülümsemeye devam ederek onun ardından bakıyordu.

Zafer, işe gittiğinde suratsızlığı devam ediyordu. Öğlene kadar hastanenin işleriyle uğraştı. Cengiz her zamanki gibi yanına gelmiş, çay içip gitmişti. Zeynep'ten bahsetmemişti bu sefer. Öğleden

sonra bir sürpriz oldu. Genç adamın telefonu çalmıştı. Tanımadığı bir numaraydı.

"Alo?" dedi önündeki evraktan gözünü ayırmadan.

"Zafer Bey? Merhaba..." dedi karşısındaki kadın sesi. Genç adam bir an için kaşlarını çattı. O daha kim olduğunu söylemeden sesini tanımıştı. *"Ben Sevda."* diye ekledi kadın.

"Merhaba Sevda Hanım!.." dedi genç adam.

"Telefonunuzu dayımdan aldım. Kızmazsınız umarım."

"Sorun değil. Buyurun..."

"Şey... Önemli bir şey değil. Dün bana çok iyi davrandınız. Zaman ayırdınız. Ben de bu gece yeni evimde ilk kez yemek yiyeceğim. Özel bir şey yapmak istedim. Dayım da gelecek. Siz de gelir misiniz, diye soracaktım."

"Akşam yemeğine mi?"

"Evet... Biz bize olacağız."

Genç adam durup düşündü bir an. "Bilemiyorum..." dedi isteksizce.

"Lütfen!" Kadının sesi sıcacıktı. *"Muhabbeti pek sevmediğinizi fark etsem de arkadaşlığınızdan gerçekten keyif aldım."*

"Teşekkür ederim de..." Aklına evde bekleyen zayıf kız geldi. Artık eskisi gibi bağımsız bir adam değildi. İyi veya kötü, bir sorumluluğu vardı. "Siz kendi aranızda..." diye reddetmek istedi. Ancak Sevda onun sözünü yumuşakça kesmişti.

"Çok özel bir Meksika yemeği yapacağım. Amerika'da öğrendim. Gelin lütfen."

Zafer arkasına yaslandı. Ne yapacağını düşünüyordu. Aslında Zeynep'e karşı o kadar da büyük bir sorumluluğu yoktu. Sadece evini açmıştı. Kardeşi, karısı hatta sevgilisi bile değildi. O istediği her konuda serbestti. Kendisi de serbestti tabii ki! Haftalardır gece dışarıda yemek yemiyor olması, evine dönmek için sabırsızlanması o kadar da önemli değildi.

"Peki." dedi yavaşça. "Gelirim. Siz adresi bana sonra bildirirsiniz."

"Tamam." Sevda'nın sevindiği sesinden belliydi. *"Konum atarım size."*

Genç adamın telefonuna, akşama doğru konum gelmişti. Haritalardan baktığında, Sevda'nın evinin karşı tarafta olduğunu gördü. Biraz uzaktı. Aslında önce eve gidip üstünü değiştirmeyi düşünmüştü. O arada Zeynep'e de evde yemeyeceğini söylerdi ama şimdi epey zaman kaybı olacağının farkındaydı. Telefondan genç kızı aradı.

"Alo, Zeynep!"

"Efendim?"

"Ne yapıyorsun?"

"Bahçe ile uğraşıyorum." Kıkırdamıştı neşeyle. *"O kadar eski bir bahçe ki Bizans döneminden bir küp altın buldum. Bu arada her taraf berbat oldu. Gelince beni kovmazsınız değil mi?"*

"Buna gelince karar veririm. Şanslısın çünkü geç geleceğim."

"Ya! Öyle mi?"

"Öyle. Bir yemeğe davetliyim."

"Hımm. Peki, tamam. Haber verdiğiniz için teşekkür ederim. Çaya da beklemem o zaman."

"Bekleme." Genç kızın gülümsediğini hayalinde görebiliyordu. Bundan adı gibi emindi.

"Peki, ben de altınları sayarım. İyi eğlenceler size." dedi Zeynep.

Zafer telefonu kapattıktan sonra biraz daha çalıştı. Evraklar yığılmıştı. Saatine baktığında sekize geldiğini gördü. Cengiz neden onun odasına uğramamıştı ki? Belki onun da yemeğe geleceğinden haberi yoktu.

Hastanenin önündeki çiçekçiden güzel bir demet çiçek aldı. Ayrıca bir pastaneden en kaliteli çikolatalarla dolu karışık bir paket yaptırdı. Yeni ev için aklına bir hediye gelmemişti. Hem kadınların çoğu çikolataları severdi. Sevda da severdi herhâlde. Onun evini bulması hiç zor olmadı. Büyük bir apartmanın üçüncü katındaydı. Sakin bir mahalleydi. Apartmanda ne kapıcı ne de bir görevli vardı.

Sevda ona kapıyı açtığında, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Göğüslerini ortaya çıkaran ince bir bluz ile neredeyse mini bir etek giymişti. Genç adamın elindeki çiçekleri ve kocaman çikolata kutusunu da gülümseyerek aldı. "Ne gerek vardı Zafer Bey!" dedi memnun bir şekilde.

Zafer bir şey demedi. Yana çekilen kadına sürtünmeden içeriye girdi. Ayakkabılarını çıkardı. Kendisine verilen erkek terliğini giydi. "Cengiz gelmedi mi?"

"Gelecek mi bilmiyorum." dedi Sevda. "Bir işi çıktığını söyledi. Yetişmeye çalışacakmış."

Zafer'in yüzünde pek bir değişiklik olmadı. "Öyle mi?"

"Gelmese bile, hiç değilse siz varsınız. Tek başıma o güzel Meksika bifteğini yiyemezdim." Evi güzel bir koku sarmıştı zaten. Genç kadın onu oturma odasına doğru yönlendirdi. "Siz biraz oturun, ben son bir kez mutfağa bakıp geleyim. İçecek bir şey ister misiniz yemek öncesi?"

"Teşekkür ederim, istemem."

Sevda gidince, gözleri evin içinde gezindi. Hâlâ eksiklikleri var gibiydi. Geniş bir daireydi. Bekâr bir kadına göre fazla genişti. Ön cephesi sokağı görüyordu. Perdeler çekili olmadığı için karşı apartmanın balkonunda oturanlar kolayca görülebiliyordu. Genç adam böyle birbirine yakın apartmanlarda oturmayı hiç sevmezdi. Üniversite hayatında bir kere iç içe apartmanlardan oluşan bir sitede kalacak olmuştu. Sonraki hafta hemen taşınmıştı.

"Evi beğendiniz mi?" diye sordu Sevda, içeriye girdiğinde.

"Güzel, gayet geniş..." Gidip bir koltuğa oturdu. Duvardaki büyük televizyonda bir müzik video kanalı açıktı. Kısık sesle, kendi kendine çalışıyordu.

"Çok yeni bir bina değil ama şimdilik bana yeter işte. Neredeyse tüm birikmiş paramı buraya yatırdım. İstanbul'daki evler Amerika'dan pahalıymış meğerse." O da gidip onun yanına oturmuştu.

Aralarında sadece bir kişilik bir boşluk vardı. Eteği, bacaklarının önemli bir kısmını cömertçe açıkta bırakmıştı.

"Öyledir." diye onayladı Zafer yavaşça.

"Dayım sizin harika bir evde oturduğunuzu söyledi. Adalar ayağınızın altındaymış."

"Evet, ailemden kaldı."

"Tek başınıza zor olmuyor mu?"

Zafer kravatını düzeltirken, ilgisizce mırıldandı. "Tek başıma değilim."

Sevda şaşırmış gibi durakladı. "... ama dayım bekâr olduğunuzu söylemişti sanki?"

Genç adam başını eğdi. "Evet, bekârım ama evde başka birisi ile yaşıyorum."

Sevda minik bir tereddütle sordu. "Kiminle?"

"Üniversitede okuyan genç bir kız. Daha yirmi iki yaşında... O bana bakıyor ben de ona."

Sevda gülümsedi. Rahatlamıştı. "Demek genç bir kız! Ona vasilik mi yapıyorsunuz yoksa?"

Genç adam başını salladı. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. "Sayılır. Ne denir tam bilmiyorum ama birbirimizi idare ediyoruz işte. Cengiz geliyor mu? Arayayım mı ben?"

"Aradım az önce. Gelemeyecekmiş sanırım. Bir kaza olmuş. Acil olarak hastaneye çağrılmış. Yazık oldu. Yemeğimden yiyemeyecek. Biz geçelim mi?"

Mutfağa geçtiklerinde, masanın üzerinde romantik bir mum olmaması genç adamı rahatlattı. Kadınları severdi ama bir tuzak hissi yaşadığında, tüm sert tabiatı ortaya çıkardı. Belki de yanılıyordu. Cengiz'in işi gerçekten çıkmış olabilirdi ve Sevda da art niyetli olmayabilirdi.

Meksika usulü biftek fena değildi. Zafer bu yemeği daha önce Amerika'da, bir Meksika lokantasında yemişti. Sebzeli, soslu, değişik bir yemekti. Genç kadının yaptığı da hemen hemen aynıydı. Ancak doğrusu ya, bol kekikli Türk usulü bifteği tercih ederdi.

Yemeklerini havadan sudan konuşarak yediler. Daha çok, Sevda konuşmuştu. Ona Amerika'da olanları anlatmıştı çoğu zaman. Cengiz'in büyük kızı ile aynı semtte oturduklarından bahsetti. Onun bu yemeği çok sevdiğinden, iki erkek çocuğundan ve avukat kocasından da bahsetti ama kendi kocasından hiç bahsetmemişti. Unutmaya çalıştığı belliydi.

"Çocuk yok mu?" diye sordu genç adam bir ara.

"İstemedim bir süre. İyi ki de istememişim. Şimdi başıma dert olurdu."

Zafer'in kaşları çatıldı biraz. "Çocuklar başa dert değildir bence..."

"Öyle ama şu anda kötü olurdu. Benim de annem babam boşanmıştı. Erkek kardeşimle çok sıkıntı çektik."

Yemekten sonra yaptığı kahve, Zeynep'in yaptığı kadar güzel değildi. Ancak genç adam onun çaba harcadığının farkındaydı. Sesini çıkarmadan içti. Genç kadın, bu sefer yeni işi hakkında konuşmaya başlamıştı. Onun konuşması işine yarıyordu. Konuşmaya pek hevesli değildi. Zeynep ile konuşmalarını gerektirecek bir husus olmuyordu pek. Yan yana sessizce oturduklarında, karşılıklı kitap okuduklarında veya televizyon izlediklerinde dinlendiğini hissediyordu. Bu sessizliği Zeynep gibi özel bir kızla paylaşmak keyifliydi.

Çaylardan sonra önüne getirilen meyvelerden pek bir şey yemedi. Sevda epey uğraşmış gibiydi o akşam için. Sonunda ayrılma vakti geldi. Duvardaki saat on biri geçmişti.

"İznin olursa, ben kalkayım artık." dedi ona. "Evim epey uzakta. Sabah da bir ameliyatım var. Bu güzel gece için teşekkür ederim. Meksika yemeğin hakikaten güzelmiş."

"Beğenmene sevindim." O da genç adam gibi ayağa kalkmıştı. Onu kapıya kadar geçirdi. "Yine görüşür müyüz?"

Ayakkabılarını giyen genç adam, başını salladı. "Tabii ki. Hastaneye her zaman gelebilirsin."

Sevda biraz mahcupça gülümsedi. "Öyle değil. Bir sinemaya veya dışarıda yemeğe falan gidebiliriz diye düşündüm. Cidden sıkılıyorum buralarda. Kimsem yok."

Genç adam onu süzdü bir an. Sarı saçları ile gerçekten güzel bir kadındı. Bütün gece onun güzel gözlerinin içindeki ışığı görmüş ama görmemiş gibi davranmıştı. Garipti ama canı nedense yeni bir ilişki istemiyordu. Sevda'nın buna hazır olduğunu ise erkekçe bir içgüdü ile hissediyordu.

"Bakalım..." dedi yavaşça. "Olabilir."

"Güzel!" dedi genç kadın, mutlu bir gülümseme ile. "Bu hafta sonu olur mu?"

"Konuşuruz yine."

"Tamam." ... ve genç adamın ummadığı bir şey yaptı. Uzanıp onu dudaklarından öptü. Zafer bu öpücüğe tepki vermemişti. Sevda da hemen geriye çekilmişti zaten. "Amerika'da arkadaşlar ayrılırken böyle vedalaşır." dedi gülümseyerek.

Genç adam eve geri dönerken, erken gelen bu öpücüğü düşünüyordu. Yaşlanıyordu galiba. Eskiden bir kadın onu öptüğünde, tüm hormonları canlanırdı. Fazlasını isteyerek kadını öper ve genellikle de daha fazlasını alırdı.

Sıkıntıyla iç çekti. Daha otuz beş yaşındaydı! Bu kadar erken kadınlardan soğumazdı inşallah! Şu gazetelerde iktidarsızlıkla ilgili okuduğu basit mesajları küçümserken, aynı şey kendi başına gelirse komik olurdu doğrusu.

Hava çok güzel olduğu için, herkes sokağa dökülmüştü. Oldukça kötü bir trafik vardı. Eve vardığında, saat yarıma geliyordu. Otomobili garaja zorlukla götürebilmişti. Bahçe darmadağınıktı. Her yere inşaat malzemeleri yayılmıştı. Ne yapıyordu bu kız böyle? Güzelim bahçe rezil olmuştu.

Onu koltukta uyuklarken buldu. Kucağındaki laptop yana kaymıştı. Başı da yana düşmüştü. Upuzun saçları, pijamasının açılmış yakasını örtüyordu. Onu böyle görünce kızgınlığı geçiverdi. Laptopunu kucağından alıp kenara koydu. Bir iki saniye elleri belinde, ne yapacağını düşündü. Uyandırsa mıydı? Önce gidip bir bardak su içmeye karar verdi. Belki geldiğini hisseder, mutfaktaki sesi falan duyardı da kendisi uyanırdı.

Ceketini ve kravatını çıkarıp bir kenara koydu. Mutfağa gitti. Gece olmasına rağmen hava hâlâ sıcaktı. Buzdolabından alıp içtiği soğuk su iyi gelmişti. Mutfak penceresinden dağılmış bahçeyi izlerken, bahçenin sonunun ne olacağını merak ediyordu. Bakalım Zeynep eline yüzüne bulaştırmadan bu işi becerebilecek miydi?

İkinci bardak suyunu içtikten sonra odaya geri döndüğünde, onun hâlâ uyuduğunu gördü. Biraz kaykılmıştı. Sessizce çalışan televizyonu ve lambayı kapadı. İçerisi çok karanlık değildi. Merdiven tarafındaki lamba yanıyordu. Kararsız duraklamasının sonunda çaresizce uzandı. Genç kızı kucakladığı gibi kolayca kollarına alıverdi. Gerçekten de kuş gibiydi. İncecik kollan boynuna dolanırken, yüzü de boynunun çukuruna gömüldü. Hafif nefes alışlarının verdiği ısıyı, yürüdükçe boynunda hissedebiliyordu.

Elinde olmadan gülümsedi. Merdivenleri yavaş yavaş çıktı. Geçtiği yerlerin lambalarını da dirseğiyle kapatıyordu. Sonunda Zeynep'in odasının önüne geldi. Aralık kapıyı ayağı ile ittirdi. Yatağına doğru götürdü. Yumuşakça bıraktı. İnce kollar boynunu bırakmamak için direnmişti kısa bir an. Sonra yavaşça çözülmüştü.

Camlar açıktı. Sıcak havaya rağmen onun odası normalden daha serindi. Odanın kuzeye bakması epey işe yarıyordu. Yazlık örtüyü üzerine doğru çekti. Gözlerine hitap eden güzelliği görmemeye çalışıyordu. Hemen doğruldu. Lambayı kapatıp doğruca odasına gitti. Kendi odası onunkisi kadar serin değildi. Soyunup elini yüzünü yıkadı. Dişlerini fırçaladı. Yatağına uzandığında, tüm yorgunluğuna rağmen bir süre uyuyamadı. Belki de Sevda'nın yakınlığına cevap vermek iyi bir fikirdi. Şu anda bir kadının çekici vücuduna sarılıp uyumak güzel olurdu. Evet, kadınlardan bu kadar uzak durmak yeterdi. Neticede o bir erkekti. Belli ihtiyaçları vardı. Cinsellik olmadan hiçbir erkek aylarca dayanamazdı.

Zeynep'e olan ilgisi büyük ihtimalle bu uzun süren perhizinden dolayıydı.

• • •

14. BÖLÜM

Genç adam, sabah olduğunda, beklemediği bir gürültü ile uyandı. Önce gözlerini hızla açmış, sonra yatağında aniden doğrulmuştu. Bahçesine yoldan çıkan bir kamyon mu girmişti acaba? Yatağından fırlayıp cama gitti. Dışarıya baktı. Neyse ki kamyon falan yoktu fakat beş altı adam bahçeye girmiş, bir şeylerle uğraşıyordu. Üstelik bahçeye kamyon dalmış kadar kötüydü ortalık, hatta dozer girmiş kadar! Kimisi toprağı kazıyordu, kimisi bahçedeki eski tip duvarı kırıyor, birkaçı da ellerinde metre ile bir şeyleri ölçüp biçiyordu; ama asıl gürültü, penceresinin altındaki beton kısımdan geliyordu. Eve gelen beton yolu kırmaya uğraşan iki kişi vardı. Matkabın ucuna taktıkları bir şeyle kırmaya çalışıyorlardı. İyi de toz çıkıyordu doğrusu.

Bunlar da kimdi?

Dikkatle bakınca, başlarında Zeynep'i gördü. Çoktan kalkıp hazırlanmıştı. Yine bir kot pantolon ve bluz giymişti. Ölçüm yapan adamlara bir şeyler anlatıyordu. Elinde birkaç kâğıt parçası vardı. Durumu yavaş yavaş kavradı. Bunlar bahçe için gelmiş işçiler olmalıydı.

Toz girmesin diye camları kapattı. Erken kalktığı için homurdanarak banyoya doğru yöneldi. Banyoda bile dışarıdaki sesleri rahatlıkla duyabiliyordu. Gürültü eşliğinde tıraş olup duşunu aldı. Bornozu ile odaya geri döndü. Yine cama doğru yürüdü. Adamlar canla başla çalışıyorlardı. Bahçe kapısı açılmış, küçük bir kamyonet içeriye girmişti. Birkaç işçi de şimdi kamyonetten aldıkları malzemeleri bir kenara istifliyordu.

Tam dönmüştü ki odasının kapısı çaldı.

"Gel!" dedi sertçe. Gözleri saate gitti. Daha yedi buçuk bile değildi. İçeriye Zeynep girmişti.

Genç kızın gözleri bir an onun üzerinde gezindi. Bomozunu ve göbeğine kadar açık olan kısımdan göğsünün bir bölümünü görünce, hemen gözlerini kaçırdı.

"Şey! Uyanamadınız sandım."

"Gördüğün gibi uyandım!" dedi Zafer, ters bir sesle.

"Evet, görüyorum. Bahçedeki faaliyeti de gördünüz mü?"

"Görmek demeyelim de... Duydum! Duymamak için sağır olmak lazımdı." Gözleri kısılmıştı. Siniri belli oluyordu.

Zeynep gülümsedi. "Akşam görüşemediğimiz için işçilerin erken geleceğini söyleyemedim. Adamlar serinlikten faydalanmak istiyor."

"Belli! Sanki sabah namazından hemen sonra çıkıp gelmişler."

Zeynep bu sefer neşeyle güldü. Zafer onun gülüşünü izlerken gerçekten çaresizdi. Hangi erkek bu kadar güzel bir gülüşe karşı dirençli olabilirdi ki? Kızgınlığını nasıl sürdürebilirdi?

"Hah ha! Hakikaten öyle sanırım." dedi Zeynep. "Neyse, yarın akşama bitecek işleri. Tabii çoğunu bugün bitirecekler."

"Yarın da mı gelecekler?"

"Evet."

"Neler yapacaklarını sormaya korkuyorum."

"Sormayın... Akşama görürsünüz." Bakışları pencereye kaymıştı. "Ah! İyi. Çok toz çıkıyor. İyi ki pencereyi kapamışsınız."

"Sen ne yapacaksın bugün?"

"Ben bugün de evdeyim."

"Bu sefer kim gitti konferansa?" diye iğneledi onu Zafer.

"Aynı hoca..." Muzipçe bakıyordu. "Öğleden sonra da dersimiz yok. Cuma bugün."

"Peki ... ama derslerini böyle asacaksan, bu işi senden alırım haberin olsun."

"Asmam asmam, merak etmeyin." Bir an düşünür gibi kaşlarını çattı. "Biliyor musunuz? Sanırım ben gözlerim kapalı yürüyebiliyorum. Uyurgezer gibi..."

"Niye?"

"Dün gece koltukta oturduğuma eminim. Gözlerimi açtığımda yataktaydım." Yeşil gözleri masumca bakıyordu. "Sizin bundan haberiniz var mı?"

"Benim yatağıma gelme de!" diye homurdandı Zafer. "Hadi şimdi çık da giyineyim."

"Utanıyor musunuz?" Aslında şaka olduğu o kadar belliydi ki! Ancak, Zafer, elini bornozunun kuşağına atıp çözüverince, utanmadığını anladı. Gözleri irileşti biraz. Bornozun önü açılıvermişti. "Şakadan bir anlasanız, dişimi kıracağım!" diye söylendi genç kız iç çekerek. Sonra vücuduna hiç bakmadan odadan kaçıp gitti.

Kahvaltılarını ederken de dışarıdan gürültüler geliyordu. Genç kız, çalışan adamlara çay ikram etmişti. Sadece o an biraz gürültü kesilmişti. Yan komşuların bu sesleri güçlü bir şekilde duyması pek mümkün değildi. Evler arasında bahçelerden dolayı epey mesafe vardı.

Zafer, evden çıkarken biraz huzursuzdu. Bu kadar erkeğin arasında bu kızı bırakmak doğru muydu? Üstelik şu ikisi hem genç hem de yunan heykelleri kadar kaslı ve yakışıklıydı. Üstleri de çıplaktı.

Zeynep uzanıp onu yanağından öptü. "Hayırlı işler yakışıklı doktorum! İnşallah bugün de elinizde kimse ölmez."

"En sevdiğim dua." Gözleri, kaslarını göstererek ortada gezinen delikanlıya takıldı. Şunun boynunu kırıverse miydi; ama o zaman Zeynep'in duası boşa çıkmış olurdu.

"Ben her sabah dua ederim size."

"Bir sıkıntı olursa beni ara."

"Merak etmeyin. Bir şey olacağını sanmam."

Zafer, işe gittiğinde, dikkatini mecburen hastane işlerine verdi. Daha evvel ameliyat ettiği hastalarını muayene etmişti. Yeni birkaç

hastayla ilgilenmiş, tetkikler istemişti. Cuma namazına gittikten sonra girmesi gereken ameliyat ise sadece bir taneydi. Basit bir ameliyattı. Aniden büyüme gösteren bir hipofiz bezini almıştı. Kadının kör olma riski vardı çünkü. Akşam çabucak olmuştu. Üstelik son anda çıkan bir hasta yüzünden işi epey geç bitmişti.

O sıralarda Sevda da aramıştı onu.

"Selam!" demişti neşeli bir sesle. *"Belki unutmuşsundur dedim!"*

"Neyi?"

"Hani belki hafta sonu dışarıya çıkabiliriz diye konuşmuştuk ya?" Sustu bir an. *"Hatırladın mı?"*

"Evet, hatırladım."

"Eee? Ne diyorsun?"

Genç adam, çok kısa bir an düşündü. Bu buluşma, karışık aklına iyi gelebilirdi. "Tamam, bence olur. Yarın akşam saat sekizde alırım seni. Yemeğe gideriz."

"Harika!" Memnun olduğu, sesinden çok belliydi. *"Görüşürüz o halde. Sabırsızlıkla bekleyeceğim."*

Zafer eve döndüğünde hava tamamen kararmıştı. Gözleri bahçede gezindi. Hâlâ inşaat havası vardı ama bazı yerler bitmiş gibiydi. Ortada bir havuz taslağı görünüyordu. Çevresi doğal taşlarla örülmüştü. İçi henüz boştu. Bahçedeki bakımsız çimlerin yerine hazır çimler döşenmiş, yürüme yollarının çoğu kırılmış, kaliteli geçme taşlarla kaplanmıştı.

"Nasıl?" diye sordu Zeynep. Onun geldiğini duyunca bahçeye çıkmıştı.

"Güzel görünüyor."

"Daha bitmedi. Yeni çiçekler ekilecek, güller düzenlenecek. Verandamız olacak. Bahçemiz kuşlarla dolacak. Ayaklarınızı uzatıp kuş seslerini dinleyebileceksiniz. Hiç olmadı, ben konuşurum. Neyse! Yarın akşama biter diye umuyorum. Adamlar uyuşuk biraz." Gözleri, Zafer'in üzerinde gezindi. Etrafı inceleyen adam, başını salladı.

"Tamam... Notumu yarın veririm artık." Zeynep'in bakışlarını görünce, bir şeyler demesi gerektiğini hissetti. Onu teşvik etmek amacıyla ekledi. "Şu anda gayet iyi bir iş yapmış gibisin!"

Genç kız onun beğenisi ile sevinmişti. Gözleri parlamıştı. O yemek hazırlığı için mutfağa geçerken, Zafer de odasına çıktı. Camlar ve balkon kapısı sıkı sıkıya kapalı olduğu için, içerisi fırın gibiydi. Gidip camı açtı. Ancak camın kenarlarındaki ve pervazdaki tozları görünce, gerisin geri kapattı. Hafif bir rüzgârda bile hepsi içeriye girerdi.

Soyundu. Elini yüzünü yıkayıp bermuda şortunu giydi. Bir de rahat bir tişört. Zeynep'in baskıları sayesinde, epeydir evde daha rahat giyiniyordu. Birkaç tane bermuda şortu vardı artık. Giyindikten sonra aşağıya indi. Zeynep gülümseyerek ona bakmıştı.

"Camları açamadım. Her yer toz!" diye homurdandı.

"Biliyorum. İşler bitsin, temizleriz."

"Odam da fırın gibi olmuş." Masaya doğru gidip bir sandalyeye oturdu. Gözleri, masanın üstünde gezindi. Acıkmıştı. Hemen hemen her şey hazır gibiydi. "Gece nasıl uyuyacağım ben?"

"Bakarız bir çaresine. Gece size başka bir oda hazırlarım."

"Kuzeydeki tek serin oda seninkisi."

Zeynep kıkırdadı. "Şanslıyım ben! Tozdan, sesten uzak, gerçekten serin bir odam var."

Zafer ona doğru hafifçe ters baktı. Bazen bu umursamaz neşesi canını sıkıyordu. Onun yaşama sevincini hiç kaybetmemesi ilginçti. Genç kız yemek boyunca da hep mutlu olduğunu gösterdi. Gevezeliği artmıştı mesela. Tüm gün boyunca adamlarla nasıl didiştiğini anlattı. Ustaların onun istediğini değil kendi istediklerini yapmaya çalışmalarını komik bir dille anlatmıştı. Zafer kahkahalar atmasa da ilgiyle genç kızı dinliyordu.

Çaylarını içerlerken, ikisi de kitap okumayı tercih etti. Genç adam, çıplak ayaklarını uzatmıştı ileriye doğru. Zeynep de onun

yan tarafındaydı. Ayaklarını altına almış, heyecanla yeni romanını okuyordu. Yüzünün bir kısmı yanık bir adamın aşk hikâyesiydi.

"Yarın akşam ... yemeğe gelmeyeceğim." dedi ona.

Zeynep gözlerini kitabından kaldırdı. "Ya?" dedi sadece.

"Bir randevum var."

Zeynep'in gözleri hafifçe kısıldı. "Bir kadın mı?" diye sordu öylesine.

"Evet."

"Anladım..." Omuz silkti. "Tamam, bu iyi oldu. Ben de dışarıya çıkabilirim o halde."

"Dışarıya mı? Yemeğe mi?"

"Okuldaki arkadaşlar davet etmişti. Bugün de okula gitmeyince merak edip aradılar. Akşama yemeğe ve oradan da sinemaya gideceklermiş. Size sormadan kabul etmek istemedim."

Zafer onu süzüyordu. Demek arkadaşlarıyla birlikte bir gece geçirecekti. Bu normaldi tabii. Gençti, gezip tozmak hakkıydı. Sınıfça yapılan faaliyetler genellikle keyifli olurdu. Erkekler de var mıydı acaba?

"Bana sormana gerek yok!" dedi düz bir sesle. "İstediğin yere gidebilirsin. Haber vermen yeterli... Birbirimize bağlı değiliz."

"Ya her gece gitsem?" Sesinde minik bir eğlence vardı.

"Her gece olmaz tabii!" diye tersledi onu Zafer. "Hamilesin sen! O kadar da pervasız olmazsın sanırım."

"Püf! Göbeğim şişince artık iyice hantallaşıp eve hapis kalacağım."

Genç adamın gözleri, onun düz göbeğine kaydı bir an. "Son bir iki aya kadar hiç sorun yaşamazsın. Doktorun kilonu sürekli kontrol eder zaten."

"İnşallah!" Eli karnına gitti. "Kız olursa ismini siz koyarsınız artık. Hakkınız; ama erkek olursa, ben adını Zafer koyacağım. Bu kesin!"

Genç adam kaşlarını çattı. "Doğuma kadar daha çok fikir değiştirirsin. Belki öz babası ismini koymak isteyecek?"

"Babasının umurunda bile değil."

"Gördün mü onu hiç?" Pek meraklı değilmiş gibi davranmıştı ama esasen merak ediyordu.

"İki kere... Lokantada yanıma geldi ama bir şey olmamış gibi davrandı. Beni odasına çağırdı."

"Gittin mi?"

"Gittim. Çocuğu aldırıp aldırmadığımı sordu. Biraz tartıştık. Aldırmayacağımı söyledim."

Genç adam sesini çıkarmadı. Kitabına geri döndü. Zeynep de yine başını kitabına eğmişti. Zaman sessizce ama güvenle ilerliyordu. Genç kızın gözleri karşısındaki uzun adama çevrildiğinde, onun boynunu ovuşturduğunu gördü.

"Yoruldunuz mu bugün?"

"Evet..."

"Masaj yapayım mı?"

Genç adam tereddütsüz kabul etti. "Güzel olur!"

"Dönün o halde!"

Zafer ayaklarını indirdi. Hafif yan oturup sırtını ona dönmüştü. Genç kız, kitabını yana bıraktı. Dizleri üzerinde yaklaştı genç adama. Geniş omuzlarına attı ellerini. Avucunun altındaki sert kasları hissetti. Yavaşça ovmaya başladı. Ense kökünü, kürek kemiklerini, tişörtünü zorlayan kalın kollarını ovdu. O gün bahçede yarı çıplak çalışan atletik gençler hiç ilgisini çekmemişti ama şimdi, genç adamın kollarını ovarken, parmaklarına gelen bu sert kaslar içini bir garip yapıyordu. İlginçti ama onu ovmak zevkliydi. Kocaman gövdesinde parmaklarını gezdirirken yorulacağına, aksine daha da devam ettirmek istiyordu.

Zafer'in başı, aldığı keyfin verdiği etkiyle arkaya kaydı.

Özellikle yapmamıştı. Doğal bir hareketti. Başının arkası, genç kızın göğsünün üst kısmına yaslanmıştı. Zeynep bu masum temasa

izin verdi ama onu ovdukça göğüsleri bazen kafasına, bazen de omzuna dokunur olmuştu. İstese ondan uzak durup teması kesebilirdi. Ancak yapmak istemedi. Göğüslerindeki bu sürtünme ... güzeldi! Zafer de hissediyor muydu acaba? Kendi göğüslerindeki elektriklenmeyi o da yaşıyor muydu?

Genç kız, onun etkilendiğini pek sanmıyordu. Adam sessizdi. Kim bilir hayatı boyunca kaç kadının göğüsleriyle yakından ilgilenmişti. Ya yarınki kadın? Kimdi acaba? Yeni bir sevgili miydi, eskilerden birisi miydi?

Elini birden geri çekti. İçini bir sıkıntı sarmıştı.

"Bu kadar yeter mi? Uyuyup kalırsanız eğer, ben sizi kucaklayıp götüremem de!" dedi keyifli olmasına çalıştığı bir sesle.

Zafer duruşunu düzeltti. Aralarındaki temas yok olmuştu. "Evet, yeterli, teşekkür ederim."

"Çay?"

Genç adam ayağa kalktı. "Yatalım bence..." Gerdi vücudunu hafifçe. Küçük ellerle ovulmak iyi gelmişti. Gerçi genç kızın gücü pek fazla değildi. Ovmaktan ziyade okşar gibi bir şey olmuştu ama neyse! İyi gelmişti neticede...

Zeynep bardakları mutfağa götürüp ocağın altını kapattı. Mutfaktan çıktığında, Zafer'i kendisini beklerken görünce şaşırdı. Bir şey demedi. Birlikte merdivenlerden üst kata çıktılar. Holde ilerledikleri sırada, genç adam bir yandan da geçtikleri yerlerin lambalarını kapatıyordu. Odalarının önüne geldiklerinde durdu. Koridordaki her zaman yanan sensörlü lamba, ortamı yeterince aydınlatıyordu.

Zafer ellerini beline dayadı. "Ne yapacağım şimdi ben? Odama klima taktırmadığıma ilk kez pişman oldum!"

"Bence camınızı biraz açalım!" dedi genç kız. "Varsın azıcık toz olsun."

"Adamlar yarın yine erkenden mi gelecekler?"

"Evet, erkenden gelecekler. Taş avlunun kalan kısmını kıracaklar. Havuza giden su borusu için kanal da açacaklar."

"Ne güzel! Yarının cumartesi olduğunu biliyorsun değil mi?" diye homurdandı Zafer. "İşe öğlen gideceğim. Biraz uyumak niyetindeydim."

"Ben kalkar onları karşılarım. Merak etmeyin. Siz rahatça uyuyun."

"Mesele o değil! O gürültüde nasıl uyuyacağım peki?"

Zeynep onun demek istediğini anlamıştı. "Hımm! Tamam, o halde sabah camları yine kaparsınız. O zaman çok ses gelmez."

"Uykum çok hafiftir benim. Hem camları kapatınca fırında tavuk gibi pişerim!" dedi Zafer çatık kaşlarla.

Zeynep dudak kıvırdı düşünürcesine. Onun asık suratı ilgisini hiç çekmemişti. Neşesini de bozmamıştı. "E ne yapacağız? Çocuk gibisiniz vallahi! Her şeye bir bahane buluyorsunuz." Gözleri muzipçe ışıldadı sonra. Bakışları adamın memnuniyetsiz suratına dikildi. Şakayla karışık aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Benimle yatacak haliniz yok ya!" dedi. Neşeyle kıkırdadı. "Yok, eğer isterseniz, benim yatağımda da yatabilirsiniz. Bahçe tarafına bakmadığı için orası hiç ses almaz! Serin de olur! Oh, mis..."

Zafer'in yüzünde en ufak bir değişiklik olmamıştı. Ah, neden şakadan anlamıyordu bu adam? Azıcık gülümsese ölür müydü? Şaka yaptığı zamanlarda, elektrikli bir aletle adamı dürtse miydi acaba? Belli ki anlamıyordu.

"Hey! Bu şakaydı! Şu güzel gülümseyişinden bir kuple versen ne olur sanki?"

Garipti ama Zafer şimdi başını sallıyordu.

"Olur!" dedi aniden. "En iyisi bu gece senin yatağında yatayım ben!"

• • •

15. BÖLÜM

Genç adam onu hafifçe ittirerek odasına girdiğinde, Zeynep'in gözleri şaşkınlıkla yuvasından fırlamıştı. Dönüp onun peşinden odaya girdi. Adamın geniş sırtına baktı.

"Ciddi misiniz siz?" diye sordu şaşkınca.

"Tabii ki! Sen değil miydin?" Zafer ona bakarken tişörtünü üzerinden sıyırıvermişti. Koltuğun üzerine atıp meydan okurcasına genç kıza baktı. Vücudunu sıkıca saran atleti ile bir anda göz alıcı bedeni ortaya çıktı.

"Değildim tabii ki!" Eliyle kendi güzel dudaklarını işaret etti. "Güldüğümü fark etmediniz mi?" Gözlerini, onun göbeğini süsleyen o çirkin baklavalardan kaçırmalıydı. Atletten bile belli olan bu kabarık şeyler, midesini garip bir şekilde burkuyordu.

"Yapamayacağın şeyleri insanlara söylememelisin!"

"Zafer Bey! Şakaydı diyorum!"

Genç adam, onun banyosuna doğru yöneldi. "Bekle, geliyorum birazdan. Tuvalete gitmem lazım!"

Zeynep şaşkındı. Ne yapacağını bilemeden onun banyoyu kullanmasına izin verdi. Birkaç dakika sonra genç adam banyodan dışarıya çıktı. Elini yüzünü de yıkadığı belliydi. "Bu banyoyu ilk kez kullanıyorum. Güzelmiş."

"Eski moda!"

"Hımm. Olabilir..." Yatağa doğru yürüdü. O kadar kesin bir tavrı vardı ki genç kız onun şaka yapmadığını anladı.

"Siz cidden benim yatağımda mı yatacaksınız?"

"Evet ve sabah beni erkenden kaldırma mümkünse." Şortunu da çıkarıp koltuğun üstüne attı. Örtüyü çekip içine girdi. Açık pencereden gelen tatlı serinlik ile yatak da tam yatılacak gibiydi. "Benimle yatmak istemiyorsan, benim odama gidip sıcacık yatağımda yatabilirsin!" dedi genç adam dalga geçer gibi. Çok rahattı. Memnun kaldığı belliydi. "Nasılsa erken kalkıp, ustalarla sen uğraşacaksın!"

"Beni kendi odamdan mı kovuyorsunuz?" diye hayretle gözlerini irileştirdi Zeynep.

"Ev benim. Dolayısıyla yatak da benim; ama kovmuyorum." Eliyle yatağı işaret etti. "Sen de gel! Yeterince geniş."

"Gelemem!" diye şaşkınca itiraz etti.

"Daha evvel birlikte yattık!" dedi genç adam, önemsemeden.

"Evet ama mazeretimiz vardı. Üstelik de siz gece boyunca göğüslerimi elleyip durdunuz!"

"Farkında değildim. Farkında olmayı isterdim. İnan bana, bu gece de farkında olacağımı sanmam. Çok yorgunum!" Geniş bir nefes alıp gözlerini yumdu. Yüzü memnun bir şekilde yumuşamıştı. "Senin odan gerçekten daha serinmiş..."

"Ya! Tabii! Serin diye her gece koynumda yatmaya gelebilirsiniz. Kış olunca da ben sizin yatağınıza gelirim!"

Genç adam ciddi bir şekilde süzdü onu. "Göbeğin çıkınca tehlikeli olur senin için ama düşünülebilir tabii!"

"Ya her dediğimi ciddiye almanıza gerek yok. Azıcık şakadan anlasanız süper olurdu!"

Genç adam belirsizce gülümsedi. "Az konuşsan daha da süper olurdu. Uyumak istiyorum..." Gözlerini yumarken, kollarını başının altında kavuşturmuştu. Bu en fenasıydı. Bir beyin cerrahında bu kol kasları ne arıyordu?

Zeynep hafif bir nefesle onu süzmeyi bırakıp banyoya yöneldi. Şaşkınlıktan olabilirdi ama fena halde tuvaleti gelmişti. İşini halledip dişlerini fırçaladıktan sonra odaya geri döndü. Onun gitmiş

olacağını umsa da hevesi kursağında kaldı. Genç adam gayet rahat bir şekilde yatıyordu. Gözleri kapalıydı.

Onunla aynı yatakta yatabilir miydi? Daha evvel de yattığına göre bu mümkündü ve bir o kadar da mümkün değildi. Zafer belki kendisi için bir şeyler hissetmiyordu ama genç kız onun yakınlığından fena halde etkileniyordu. O uzak durulması gereken tehlikeli bir adamdı. Her kadın için tehlikeliydi!

Gidip yatağın önünde durdu. Pijaması katlanmış bir halde yatağının üstündeydi. Genç adam ince örtünün altına girince, hafifçe kenara kaymıştı. Kararsızca pijamasını eline aldı.

Zafer gözlerini aralamış, ilgiyle onu izliyordu. Genç kızın kararsızlığının farkındaydı. Zeynep onun tarafından izlendiğini fark edince, ayıplar gibi gözlerini kıstı. Pijaması ile odanın kapısına yöneldi. Zafer'in odasına geçti. Bir an durup içerisini süzdü. Toz girmesin diye kapıyı pencereyi kapadığı için içerisi gerçekten de ateş gibi yanıyordu. Eylül sonu olmasına rağmen havalar inanılmaz sıcak geçiyordu. Sıcağı severdi ama bu kadarını değil. Kalın perdeler ve içerideki eski moda olan her şey, ısıyı hapsetmiş gibiydi. Camı açsa bile sabaha kadar serinleyeceğini sanmıyordu.

Pijamasını orada giyinip çaresizce kendi odasına döndü. Her gece çıkardığı sutyenini o gece çıkarmamıştı. Elbiselerini güzelce katlayıp dolabına yerleştirdi. Gözleri, yatağında yatan adama kaydı. Hâlâ uyumamıştı.

Kaşları minik bir alayla kalktı. "Uykunuz var sanıyordum?"

"Seni bekliyordum. Ne yapacağını merak ettim." dedi genç adam tembelce.

"Odanız çok sıcak gerçekten..." dedi dudaklarını büzerek.

Zafer, memnun bir şekilde kıpırdandı. Hafifçe gerinmişti. Neredeyse bir kedi gibi memnun bir şekilde mırıldandı. "Burası harika! Çok serin. Klimalı gibi."

"Abartmasanız!"

"Gel hadi... Göğsüne yaslanıp uyumak güzel olacak!"

"Çok şakacısınız." Sesi iğneleyiciydi. "Hem hiç rahat olmazdınız."

Zafer kısa bir duraklamadan sonra merakla sordu. "Benden korkuyor musun?"

Bu kolay bir soruydu. Cevabı da basitti. Ancak sesli hale dönüşmesi için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. Zeynep hayatı boyunca kimseye onun kadar güvenmemişti. "Hayır..." dedi dürüstçe.

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"O halde seninle yatmam seni rahatsız etmez."

"Böyle sorunca ... kendimi kötü hissediyorum. Evet dersem hakkımda kötü düşünebilirsiniz."

"Saçmalama..." Örtüyü açtı. "Gel hadi. İstemediğin hiçbir şey yapmam. Az önce aşağıda göğüslerini bana sürterken bundan faydalandım mı?" Sesi alaycıydı.

Genç kız, kızardı. "İsteyerek yapmadım! Sizi ovmak çok zor! Bana göre fazla irisiniz. Hem kafanızı geriye yaslayarak siz faydalandınız benden."

"Her ne ise... Hoşuma gitti. İsteyerek yapsan da hoşuma giderdi. Göğüslerin sandığın kadar kuru değil. Dinlendirici bir dirilik."

Zeynep iyice kızarmıştı. "Konumuz bu değildi! Fizik yerine biraz mantık konuşsak? Aynı yatakta yatmamız mantıklı mı?"

Genç adam dudak kıvırdı aldırmadan. "Evet... Uyuyacağız sadece. Sevişmeyeceğiz."

"Elleriniz uslu duracak mı?"

"Ne çok soru soruyorsun! Buna söz veremem. Hem daha birkaç hafta önce para için benimle sevişmeye razıydın! Şimdi de yan yana yatmak dünyanın en kötü şeyi gibi davranıyorsun!" Gözleri onun üzerinde, parlak pijamasının gizleyemediği ayrıntılarında gezindi. "Yoksa aniden benim farkında olmadığım boynuzlarım veya dikenlerim mi çıkıverdi?"

Zeynep derin bir nefes aldı. Adam haklıydı ama şimdi durum çok farklıydı. Bunu ona nasıl anlatacaktı? Ona yakın olmaktan hoşlandığını, dokunuşlarından etkilendiğini nasıl söyleyecekti? Kendisine ilgi duymayan bu adama karşı hissettiği kadınca dürtüler, yakında başına iç açacaktı.

"İşin doğrusu..." Yutkundu. "... Bir sebebim olmayınca ... sizinle birlikte yatmak bana garip geliyor. Dostça diye kendimi kandırmaya çalışsam bile garip! Birkaç hafta önce sizi tanımıyordum. Benim için sadece para ödeyebilecek bir yabancıydınız."

"Şu sıska vücudundan faydalanmadığım için şanslıydın bence." dedi genç adam. Hafif bir nefes aldı. "Uykumu açıyorsun. Gel hadi ya da istersen aşağıdaki kanepede yat. Sen bilirsin."

"Ya! Siz ne çıkarcı adamsınız!" diye hayretle iç çekti Zeynep. Burnunu kaldırdı kendisinden emin bir şekilde. "O kanepeler ne kadar rahatsız biliyorsunuz! Onları da değiştireceğim zaten. Modern, rahat şeyler alacağım."

"Antika onlar!" dedi Zafer uyararak.

"Antikacıya satarım o halde!" Yatağa doğru yaklaştı. Yandaki komodinin üzerinde saç tokası duruyordu. Yatarken genellikle saçlarını toplardı. Tokayı alıp ellerini saçlarına götürdü. Tam toplayacaktı ki Zafer tek kelime etti.

"Toplama!"

"An..Anlamadım?" diye kekeledi genç kız.

"Benimle yatacaksan toplama."

"Ya! Neden? Ne kadar uzun olduklarını görüyorsunuz. Yanarız gece! Ağzınızın burnunuzun içine girer hem!"

"Benim sorunum. Toplama! Böyle seviyorum!"

Zeynep ne diyeceğini bilememişti. Papağan gibi hayretle tekrar etti. "Seviyorsunuz?" Bu gece bu adam onu ne kadar da zorluyor ve şaşırtıyordu!

"Evet..."

"Genel olarak başka kadınların mı yoksa benim mi?"

"Kadınların!"

"Şaşınmadım!" dedi Zeynep alay edercesine. Tokayı geri koydu. Gidip lambayı söndürdü. Açık pencereden içeriye serin havadan başka, bir miktar da ışık süzülüyordu. Sineklikler, dışarıdan gelen bu doğal ortam ışığına engel olamıyordu.

Genç kız yatağa uzanmadan önce, saçlarını yastığa yayılacak şekilde ayarladı. Sonra kendisini geriye bıraktı.

"Oldu mu?" diye söylendi.

"Evet... Böyle güzel. Seviyorum." Hafif yan dönmüş, onun saçlarını süzmüştü. Pelerin gibi her yere yayılmıştı.

"Söylemiştiniz."

Daha örtüyü göbeğine doğru çekmemişti ki Zafer ona doğru iyice yanaştı. Yüzünü bir çocuk gibi narin omzuna gömerken, eli doğal bir şekilde göğüslerine uzandı. Genç kızın şaşkınlıkla tuttuğu nefesine aldırmadan birisini avuçlayıverdi.

Zeynep gerilmişti. "Ne yapıyorsunuz?"

"Böyle yatmayı da seviyorum..." dedi genç adam biraz alayla.

"Tabii yine başka kadınlarla!" diye onun son sözlerini tekrarlarken, hafifçe sesi kısılmıştı. Göğsüne yapılan bu baskı çok güzeldi.

"Evet... Sen üstüne alınma!"

"Çok gıcıksınız!" Adamın parmakları ve avucu hafifçe kıpırdanınca, gözlerini istemsizce kıstı. Neyse ki Zafer onun yüzünü göremiyordu. Genç kızın teninden yayılan mis gibi kokusunu içine çekerken gözlerini yummuştu. "Bari... Bari okşamasanız!" diye sızlandı Zeynep kısık bir sesle. Bir omzunda adamın başı olduğu için o taraftaki kolu hapis kalmıştı ama diğer eli serbestti. Avucu adamın eline kapandı. Kıpırdatmasına engel olmaya çalıştı.

"Zaten sutyenini de çıkarmamışsın! Pek hissedemiyorum."

"Sizin için çok acı ama ben gayet iyi hissediyorum!"

"Benden şanslısın o halde. Hımm! Çok güzel kokuyorsun!"

"Teşekkür ederim..." Deliydi bu adam! "Parmaklar lütfen!" Avucunun altındaki iri elin gücünü hissedebiliyordu. Bu onu daha

da etkilemişti. Onun elini tutmak güzel bir histi. "Hani ... istemediğim bir şeyi yapmayacaktınız?" diye fısıldadı.

"İstemiyor musun?"

"Çok doğal bir şey yapmadığınızın farkındayım."

"İstemiyor musun?" diye tekrar sordu genç adam.

"Hayır..." diye yalan attı mecburen.

Genç adamın elinde en ufak bir geri çekiliş olmamıştı. "Bu gecelik sözümü yemek istiyorum. Yarın özür dilerim senden." dedi, yüzü hâlâ tenine gömülüyken.

"Aman! Sakın! Dilemeyin çünkü daha çok utanırım!"

Zafer gizlice gülümsedi. Onun itiraz edememesi, erkeklik egosunu okşuyordu. "Sabah beni erkenden uyandırma tamam mı?" diye aldırmaz bir sesle mırıldandı.

"Eğer beni okşamaya devam ederseniz, sabah namazında sizi kaldırırım!"

"Kötü kız!"

"Bazen espri yaptığınızı düşünüyorum ama emin olamıyorum. Gece olunca değişiyor musunuz siz? Doktor Jekyll gibisiniz. Doktor Zafer ve değişim geçiren çapkın canavar!"

"Bu kokunun adı ne?" diye alakasız bir şey sordu genç adam.

"Yeni aldım. Black Lavander..." Kolu ağrımıştı biraz. Genç adamın başının olduğu taraftaki kolunu hafifçe kıpırdattı. Böyle ona dokunmamaya çalışarak durmak zordu. Eli mecburen adamın sırtına gitti. Okşamayı çok istese de sadece üzerine bıraktı. Şimdi neredeyse ona sarılmış kadar olmuştu.

"Güzelmiş!" dedi Zafer. "Kokusunu sevdim. Sana yakışıyor." Sutyeni yüzünden avucunun altındaki kabarıklığı tam hissedemiyordu. Elini biraz yukarıya kaydırdı. Tenine eriştiği anda, yeniden aşağıya doğru indirdi. Tabii ki bu sefer pijamasının yakasından içeri girmişti. Üstteki iki düğme ise sihirli bir şekilde açılmıştı. Genç kız, onun amacını geç fark etti. Daha itiraz edemeden, çıplak göğüslerinden birisi adamın avucu ile buluşmuştu. Zeynep'in nefesi

kesildi. İnanamıyormuş gibi genç adama baktı. O ise gözü kapalı, yaptığı şey çok doğalmış gibi yatıyordu.

"Zafer Bey ama ben... Ben böyle uyuyamam!" dedi istemsizce. Vücudunda onun elini hissetmek, inanılmaz bir karmaşa yaşamasına sebep olmuştu. "Bu fazla... Fazla..." Ne diye tanımlayacağını bilemiyordu.

"Dostça!" diye alaycı bir tonla tarif etti genç adam.

"Hayır! Fazla cüretli..."

Genç adam, avucunu hareket ettirdi. Diri dokusunu cesurca sıvazladı. "Göğüs uçların sertleşmiş, biliyor musun?" O küçücük sertliği avucunda hissedebiliyordu.

Zeynep yutkundu. "Elimde olan bir tepki değil."

Genç adam, gözlerini açıp başını biraz çevirdi. Zeynep'in yüzünü görmeye çalıştı. Loş ortamda pek iyi seçemiyordu. Ancak onun da parlak gözlerinin kendi yüzüne çevrilmiş olduğunu görebiliyordu. Sessizce duruyordu. Teslim olmuş bir hali vardı.

"Göğüslerini sevdim..." dedi âdeta çocukça bir itirafla.

Zeynep ne diyeceğini bilemedi. "Şey... Teşekkürler ama..."

"Ciddiyim. Küçük ama diri... Furkan da sever miydi?"

"Sizin dokunduğunuzun onda biri kadar bile dokunmadı o!"

"Hımm!" Garipti, Zafer buna memnun olmuştu. "Neden?"

"Belki küçük göğüslerden hoşlanmıyordur!"

"Yapma! Söyle hadi!"

"Ya tamam! Konuşmayalım bunları! Ben sizin kadınlarınızı soruyor muyum? Hani uykunuz vardı?"

"Epey açıldı! Sayende!" Avucu, göğsünü küçük dokunuşlarla okşamaya devam ediyordu. Başını yeniden omzuna yaslamıştı. Nefesi genç kızın boynuna sıcak bir baskı yapıyordu.

"Sayemde mi?" diye sordu Zeynep biraz hayretle. "Bunu siz mi söylüyorsunuz!" Adamın parmakları, göğsünün gerilmiş ucunu kıstırınca, hafif bir nefes çekti içine. Bu ustaca bir hapsetmeydi ve

Zeynep'in gözlerini zevkle yummasına sebep olmuştu. Ağzından minik bir ses çıktı.

"Acıyor mu?" diye sordu Zafer hemen.

"Hayır... Yani biraz." Zevkten kesinlikle acıma noktasına yaklaşıyordu.

"Bırakmamı istiyor musun?"

"Lütfen!" diye hemen onayladı Zeynep. "Böyle yatamayız bence. Ayrıca..." Yalandan sızlandı. "Ayrıca omzum ağrıdı. Çok ağırsınız."

Zafer biraz doğruldu. Dirseğinden güç alıyordu. Onu fazla zorladığının farkındaydı. "Peki! O halde şöyle yapalım. Eğer küçük bir öpücük alırsam ... belki sabaha kadar sana dokunmadan uyumayı kabul ederim."

"Belki mi?"

"Belki..."

"Sadece öpücük mü?"

"Evet..."

"Şartları sizin kadar zorlayan bir adam görmedim."

"Hayır, mı demek bu?" Neler yapabileceğini göstermek ister gibi eli diğer göğsüne geçmişti. Gayet tatlı bir baskıyla avuçladı.

Zeynep konuşabilmek için epey çaba harcadı. "Belki dediniz ama! Belki olmaz! Söz vermelisiniz. Söz mü?" Genç adam sessizdi. Zeynep ısrar etti. "Hadi söz deyin! Küçük bir öpücük!"

"Öyle olmasına çalışacağım!"

Yine de söz vermemişti. Bakıştılar bir an. Sonra genç kız onun inadı karşısında uzandı. Sert biçimli dudaklarına dudağını dokundurdu. Birkaç saniye üzerinde tuttu. Acemiceydi! Zevkliydi ama. Sonra hemen geri çekildi.

"Tamam! Öptüm işte!" Kalbi deli gibi atıyordu. "Küçük de değildi bence."

Zafer'in gözleri ışıldamıştı. Karanlıkta bile görünüyordu. Başını iki yana salladı. "Sen beni yanlış anladın!" dedi alayla.

"Yanlış mı? Neyi yanlış anladım ki? Siz mi öpecektiniz yoksa?"

"Evet... ben; ama dudaklarını kastetmemiştim!"

Genç kızın gözleri irileşti. "Ne..Neremi kastetmiştiniz?" diye sordu hafifçe kekeleyerek.

"Anlamadın mı?"

Anlamıştı o anda. Adamın medeni cesaretine inanamıyordu. "Hayır! Olmaz!" diye fısıldadı zorlukla. "Gittikçe fazlasını istiyorsunuz. Önce yanaktandı, sonra dudaktan istediniz. Şimdi de ... şimdi de istediğiniz yer çılgınca."

Genç adam avucundakini daha bir istekle sıktı. "Tamam! O halde böyle yatarız! Benim için çok keyifli."

"Lütfen!"

"Evet!"

"Hayır!" diye çaresizce isyan etti genç kız. "Zaten yapmamanız gereken bir şey yapıyorsunuz! Neden beni zorluyorsunuz?"

"İstiyorum çünkü!" Gözleri aşağıya kaydı. İri elini biraz ittirince, pijamasının yakası iyice açıldı. Sutyeni de ustaca bir zorlanmayla aşağıya sıyrıldı. Loş ortamda göğüsleri ortaya çıktı. Genç adam nefesini tuttu. Karanlıkta bir mermer gibi parlıyordu. "... ama gerçekten engel olmak istiyorsan ... olabilirsin!" dedi ağır ağır.

Zeynep sessizce ona bakıyordu.

Zafer, kahredici bir yavaşlıkla uzandı. Genç kız henüz onu durdurmak için bir çaba harcamamıştı. Bunun cesareti ile genç adam dudaklarını önce göğsünün üst yuvarlağına dokundurdu. Evet, çok dolgun değillerdi belki ama yatarken bile ileriye doğru olan çıldırtıcı gerginliklerini koruyorlardı. Dudakları usul usul aşağıya kaydı. İki göğsünün oluğuna indi. Her bir göğsünün çevresinde, daireyi küçülte küçülte dolaştı. Zeynep'in gerilmiş göğüs uçları, yüzüne temas edip duruyordu. Hafif uzamış sakalları bu gezinmenin zevkli etkisini arttırıyordu.

Zafer bir an durup gözlerini Zeynep'e çevirdi. Genç kız sessizliğini koruyordu. "İtiraz etmeyecek misin?"

Zeynep nefesini içine çekti. "Dinleyecek misiniz?"

Cevap belliydi. Genç adam dudaklarını yeniden eğdi. Özgürce duran ve onu âdeta davet eden göğsüne yaklaştı. Bu sefer dudaklarını doğruca minik göğüs ucuna dokundurdu. Hafif, sevecen bir dokunuştu. Çevresinde gezinirken, sadece küçük temaslar vardı. Ancak sonra ... etkili bir baskıyla minik ucunu dudakları arasına alıverdi.

Bu hareket üzerine, Zeynep daha fazla dayanamadı. Zevk dolu bir inleme ağzından kaçarken, gözlerini yumdu.

Genç adamın dudakları uzunca bir süre istediğini yaptı. Teninin tadını, kokusunu çok beğenmişti. Başını döndürecek bir güzellikti. Neden sonra, belki de dakikalar sonra isteksizce dudaklarını geri çekti. Bir süre altında yatan güzelliği seyretti. Genç kızın gözleri hâlâ kapalıydı. Dağılmış saçları ile çok güzel görünüyordu.

O geri çekildiğinde, Zeynep utançtan gözlerini açmak istememişti. Ancak seyredildiğinin farkında olarak gözlerini yavaşça araladı. Uzun kirpiklerinin arasından genç adama baktı.

"Belki mi demiştim?" diye mırıldandı Zafer.

"... ve küçük bir öpücük demiştiniz."

"Pek küçük olmadı değil mi?" Genç adam gülümsemişti.

"Isırdığınızı da unutmayalım." Dişleri göğüs uçlarını küçük küçük zorlarken, ne kadar zevk aldığını ona söylememeliydi.

"Aklımda bunlar hiç yoktu; ama konu sen olunca..." Gözleri yine beyaz göğüslerinde gezindi. "Bir türlü kendim gibi olamıyorum. Sürekli aklımı karıştırıyorsun."

"Ben mi?" diye sordu Zeynep. Şaşkındı. "Yüzünüzü tırmalayacağıma teslim olmuş bir halde yatan, ben mi?"

"Niye bana karşı koymuyorsun?"

"Koyuyorum ya ... ama dinleyen kim!"

Genç adam elini uzattı. Onun yanağına düşen bir tutam saçı yana çekti. Pürüzsüz yanağında gezdirdi elini. Sonra yeniden göğüslerine indirdi. Elini geri çekemiyor gibiydi. "Sende ne var anlamıyorum! Hayatta yapmayı düşünmediğim şeyler yaptırıyorsun."

"Üzülmeli miyim?"

"Dalga geçme!"

"Hem zararı bana oluyor!" Gözleri aşağıya kaymıştı bir an için. "Hâlâ beni okşuyorsunuz." diye vurguladı.

Zafer, derin bir nefes alıp elini geri çekti. Kendisini yana attı. Sırtüstü uzandı. Gözlerini kapatmıştı. "Toparlan hadi. Sanırım seninle yatmak iyi bir fikir değilmiş."

Genç kız sesini çıkarmadı. Sutyenini geri çekti. Pijamasının düğmelerini kapadı. Birkaç saniyede toparlanmıştı.

Zafer, onun hareketlerinin kesilmesi üzerine gözünü açıp baktı. Sonra uzanıp genç kızı kollarının arasına aldı. "Gel hadi. Yapabilirsek şimdi biraz uyumaya çalışalım."

Zeynep onun gövdesine çekildiğinde, çok itiraz etmemişti. Tıpkı otelde sarıldığı gibi sarıldı. Yanağını omzuna yasladı. Eli geniş göğsüne gitti. İnce bacaklarından birisi de adamın bacaklarına yaslanmıştı. Genç adamın iri avucu, sırtının kavisini birkaç kere ovdu. Bu hareket genç kızı biraz rahatlatmıştı. Gözlerini huzurla yumdu. Evet, garipti ama huzurluydu. Bu iri gövde, ona güven veriyordu.

Cinsel olarak tetiklenmiş vücuduna rağmen, günün yorgunluğu ve kalın kolların arasında yaşadığı huzur, gözlerinin kapanmasına sebep oldu. Dakikalar içinde uykuya daldı.

Zafer onun düzenli hale gelen nefesini duyabiliyordu. Dudakları, genç kızın alnına şefkatle dokundu. Ah, itiraz etmeyen, uysal, neşeli, tatlı, küçük kadın! Hayatında hiçbir kadın için bu derecede koruma hissi ve şefkat duymamıştı. Ne tür bir büyüydü bu? Zeynep onu nasıl böylesine değiştirebiliyordu? Yapmayı düşünmediği şeyleri nasıl yaptırıyordu?

Bundan sonra daha dikkatli olmalıydı. Onu öpmemeli, vücuduna dokunmamalı, böyle birlikte yatmaktan kaçınmalıydı. Arkadaşlığını kaybetmekten korkacağı kadar çok değer veriyordu ona.

Bu gece yaptıklarına sesini çıkarmasa da kızacağı bir gün olacaktı mutlaka.

• • •

16. BÖLÜM

Genç adam, uyandığında yanında kimse yoktu. Yatakta dönerek başka bir pozisyona geçti. Birkaç dakika sonra hafif bir gürültü ile gözleri açıldı. Uykulu bir şekilde etrafına bakındı. Nerede olduğunu anlayamamıştı ilk anda. Sonra gece olanları hatırladı. Sırtüstü döndü bu sefer.

Zeynep neredeydi?

Gözleri duvardaki saate gitti. On bir miydi? Hayret! Tabii ki Zeynep çoktan kalkmıştı. Gürültülere bakılırsa, ustalar gelmişti. Bu odadan bile hafif gürültüler duyulduğuna göre, epey yoğun bir çalışma vardı.

Kalkıp kendi odasına geçti. Oda hâlâ sıcaktı. Sabah serinliği buraya uğramamıştı. İyi ki Zeynep'in odasında yatmıştı. Çok güzel bir uykuydu doğrusu. Banyoya gitmeden önce pencereye yöneldi. Bahçede gezinen insanlara baktı. Zeynep aralarındaydı yine. Ustanın birisine bir şey tarif ediyordu. Uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Kızın enerjisine hayrandı. Tanıdığı çoğu hamile kadın, konuşmaktan başka, kalori yakan ikinci bir faaliyet yapmazdı.

Duşunu alıp odadan çıktı. Aşağıya inip bahçeye adımını attığı anda da genç kız onu gördü. Hemen yanına geldi. Gülümseyerek gözlerinin içine baktı. "Şimdi bakmayın ne olur! Az bir işimiz kaldı. Sonra incelersiniz."

Onun başının üstünden etrafa bakan Zafer, bu istek ile incelemeyi bıraktı. "Ne zaman biter?"

"Akşama doğru. Ek bir iki iş daha çıktı da."

"Peki..."

"Acıktınız mı?"

"Sanırım..."

"Tamam. Hadi içeriye girelim."

Kahvaltı sırasında sesler devam ediyordu. İşçiler canla başla çalışıyorlardı. Sadece çay molalarında sesler kesiliyordu.

"Bugün bitirmek için arı gibi çalışıyorlar." dedi Zeynep. "... ama karınca sürüsü gibi de yiyip içiyorlar." Gülümsüyordu. "Anlamadım. Marstan gelmiş gibi metabolizmaları var. Sizin de maşallahınız var doğrusu. Kilo almaz mısınız hiç?"

Genç adam, kızarmış ekmeğini ısırırken durakladı bir an. "Çok mu yiyorum?"

"İştahlı olduğunuzu kabul etmek lazım..."

"Tek başıma iken, yemek yemeyi canım istemezdi bile; ama sayende ben de kilo alacağım diye korkmaya başladım." Ekmeğini ısırdı. Çayını yudumladı.

Genç kız onun gömlekten belli olan atletik vücudunu süzdü. "Hımm... Şu anda gayet iyisiniz. Size sarıldığımda her şey normal gibi geldi. Yani gece mecburi olarak sarıldığımda..." Gece olanları önemsemiyormuş gibi davranmaya karar vermişti. Hem önemli bir şey olmamıştı ki! Gülerek ekledi. "Sizi gidi fırsatçı yatak hırsızı! Neyse ki sonrasında çok usluydunuz. İyi uyudunuz mu bari?"

Zafer, başını eğdi. "Evet..." diye kabullendi o da geceyi çok hatırlamamaya çalışarak. "Gerçekten güzel uyudum."

"Kalktığımda mışıl mışıl uyuyordunuz. Biliyor musunuz? Uyurken hiç de suratsız değilsiniz. Bir kalbiniz varmış gibi duruyorsunuz."

Genç adamın kısılmış gözleri ona dönmüştü. Uyarıyla dolu kötü bir bakış attı; ama Zeynep de aynı şekilde ona meydan okuyan tatlı bir bakış atmıştı.

"Şunu bil ki senden başka hiç kimse benimle böyle konuşamaz!" diye homurdandı Zafer.

Genç kız kıkırdadı. Bu tehdit onu hiç korkutmamıştı. "Şunu bilin ki Doktor Bey, sizden başka kimse de benimle öyle yatamazdı."

Adamın soru dolu gözlerini görünce gülmesi devam etti. "Zaten ben o düşündüğünüz aptallığı yatakta değil, arabada yaptım."

"Kaçamak mıydı?"

"Onun için öyle! Ben ne olacağını bile bilmiyordum."

"Öğrenmişsin işte!" dedi Zafer, ters bir sesle.

"Ortam çok rahatsızdı. Kısacık süren bir şey için erkeklerin bu kadar takla atmasını anlamıyorum."

"Kısa mı sürdü?"

Genç kız, bir an süresini düşünür gibi gözlerini kıstı. "Hımm. Evet. Anlatayım mı size neler olduğunu?"

Genç adamın soğuyan gözleri, sevimli yeşil gözlerin içine baktı. Gülümseyen o gözler, hâlâ masum görünüyordu. Çayının kalanını bir dikişte bitirdi.

"İlgilenmiyorum!" dedi donuk bir sesle. "Akşam dışarıya çıktığın zaman dikkatli ol. İstanbul sapık kaynıyor bu ara."

"Vay be! Konuyu değiştirme hızınızdan başım döndü. Hem koca İstanbul'da ne olabilir ki? Arkadaşlarımla olacağım."

"Hep kız mı?"

"Dört kızız. İkisinin erkek arkadaşı var. Birlikte gelirler sanırım. Tanıyorum çocukları." Kalkıp genç adamın çay bardağını almıştı. Ona yeni çay koyarken, Zafer de televizyon izleyerek kahvaltısını yapmaya devam ediyordu. İşe gitme telaşı olmadan yavaş yavaş kahvaltı etmek güzeldi. Zeynep fazla bir şey yememişti. Belki de önceden bir şeyler atıştırmış olabilirdi. İşçilerle aynı saatte güne başladığına göre, o sıralarda yemiş olabilirdi. Ne de olsa hamileydi.

Genç adam keyif çayını da mutfakta içti. Arkasına yaslanmıştı. Gözleri arada sırada televizyondan genç kızın ince vücuduna kayıyordu. Genç kız, bulaşıkları makineye doldurmuyordu. Uzun zamandır bir kadının kalçalarını bu kadar çekici bulmamıştı. İncecik beline uygun yuvarlacık kalçalar, dar kot pantolondan kolayca belli oluyordu. Zamane genç kızları neden bu kadar dar giyiniyordu ki?

Saat ikiye doğru genç adam işe gitmek üzere kapıya gitti. Zeynep bahçede ustalarla konuşuyordu. Söz vermesine rağmen, genç adam hızla etrafını süzdü. Henüz ortalık dağınıktı fakat epey değişiklik olacak gibiydi. Otomobiline binerken, Zeynep ona el salladı. Nedense bu sevimli hareket, Zafer'in hoşuna gitmişti.

Hastanede hafta sonları pek bulunmazdı ama o hafta sonu yapması gereken işler çıkmıştı. Yeni bir temizlik şirketi ile iş görüşmesi de vardı. Buluşma yeri olarak hastaneyi seçmişlerdi. Onlar hastaneyi gezip ön fiyat çalışması için ayrıldıklarında, saat de epey ilerlemişti. Gitmeden önce servislerdeki hastaları gezdi. Doktor ve hemşirelerin çoğunun onun varlığı ile tedirgin olduğunun farkındaydı. Bu da iyi bir şeydi aslında. Hiçbirisi gevşeyip görevlerini aksatmazdı.

Sevda'yı almaya tam vaktinde gitti. Sarışın güzel, hafif bir makyaj yapmış, gayet güzel giyinmişti. Birlikte gittikleri lokanta, Bebek'te, denize sıfır bir balık lokantasıydı. Yemekten sonra ise bir alışveriş merkezinin içindeki sinemaya gittiler. Genç adam aslında sinemaya gitmeyi severdi fakat Sevda'nın seyretmek istediği film, kendi zevkine uygun değildi. Daha çok bilim kurgu veya macera–aksiyon türünü severdi. İzledikleri film ise bir ressamın biyografisi niteliğindeydi. Esnediği anlar da olmuştu.

Sinemadan sonra bir kafede oturup kahve içtiler. Genç adam alkol almadığını söyleyerek sade bir kafeyi seçmişti. Sevda yeni işinden, hayallerinden bahsederken, onu dinledi. Gelecek için büyük planları olması güzeldi. Ayakları üzerinde dik duran kadınları severdi.

Onu evinin önüne götürdüğünde, saat bire geliyordu. Sevda, genç adamın gözlerinin içine baktı. Otomobilde oturuyorlardı.

"İçeriye gelmek ister misin?" diye sordu genç kadın.

"Bu saatte mi?" Kaşları hafifçe kalkmıştı.

"Bir kahve içebiliriz. Az önce içtiğimizi pek beğenmedim ben."

"Geç oldu..." Nefesini bıraktı belirsizce. Yukarı çıksa olurdu aslında ama canı istemiyordu. Yorgun bile değildi. Neden istemediğini bilmiyordu. "Bir dahaki sefere." diye kıvırdı âdeta.

Genç kadın ısrar etmedi. Gülümsüyordu. "Peki!" dedi ona. "Bir dahaki sefere dediğin için ısrar etmiyorum. En azından bir dahaki sefer olacak demek bu! Şimdiden bir tarih belirleyelim mi?"

"Bunu yapmam çok zor. İş durumları sürekli değişkenlik gösteriyor."

"Tamam, arada sırada konuşuruz. Ben ararım hatırlatmak için gerekirse."

Geç saat olmasına rağmen, evin bulunduğu sokak hareketliydi. Bu bir sonraki günün pazar tatili oluşu, insanların geç yatmasına müsaade ediyordu. Bazı balkonlarda hâlâ oturanlar da vardı ve onları izliyordu. Sevda mecburen elini uzattı ve onunla kibar bir şekilde vedalaştı.

Zafer evine vardığında, saat ikiyi bulmuştu. Otomatik kapıdan geçip otomobilini park etti. Garaja giden yolun betonu kırılmış, yerine, geçme taşlar yapılmıştı. Zeynep bu taşların hava aldığını ve altındaki toprağın yağmurdan daha fazla faydalandığını söylüyordu. Otomobilden inip etrafını süzdü.

Bu ne keskin bir değişiklikti böyle!

Âdeta hayranlıkla gözlerini çevrede gezdirdi. Bahçenin belli bölgelerine, sinekleri kendisine çekmeyecek sarı ışıklandırma yapılmıştı. Çok az elektrik harcayan küçük LED ampullerdi. Etraf tatlı bir aydınlığa bürünmüştü. Eski bahçeden hatıra olarak bir tek gül fideleri ve ağaçlar kalmıştı. Onlara hiç dokunulmadan çevresi düzenlenmişti. Her yer kalın çimlerle yenilenmişti. Zeynep bunların da dayanıklı çimler olduğunu ve bakıma fazla ihtiyaç olmadan canlılıklarını koruduğundan bahsetmişti. Arada bir sulamak yeterli olacaktı.

Gidip havuza baktı. Çok büyük bir süs havuzu değildi. Yine de gösterişliydi. Doğal taşlarla çevrelenmiş, çimlerle ek yerleri

kapanmıştı. Aydınlatması, suyun içinden yapılmıştı. Dayanıklı Japon balıkları yüzüyordu. Balıkları rahatsız etmeyecek kadar karanlık, üstten bakınca görülecek kadar da aydınlıktı. Nazlı balıklar, yerlerini benimsemişti bile. Taşların kenarlarından ise su, küçük akıntılar halinde, havuza doğru akıyor ve sürekli devir daim oluyordu.

Başını çevirip çardağa baktı. Tam ortasına çok modern, cam bir masa yerleştirilmişti. Çevresindeki bambu sandalyelerden başka, köşelemesine iki adet rahat kanepe bile vardı. Buralarda uzun süre oturup, çardağın üstüne ustaca gizlenmiş LED televizyonu izlemek veya kitap okumak çok zevkli olacak gibiydi. Yağmurlu havalarda bile bu bölge ıslanmazdı. Aynı zamanda deniz ve adalar da kolaylıkla görünüyordu.

Eve giden yol ise artık daha sevimliydi. Beton kırılmış, geçme taşlar döşenmişti. Âdeta çimlere kaynaşmıştı yanları. Eve doğru yürüdükçe, yolun iki yanına gizlenmiş lambaların hareket sensörleri onu fark ediyor ve hemen yanarak otuz saniyeliğine yolu aydınlatıyordu.

Kapıyı açıp içeriye girdi. Sessiz olmaya çalışıyordu. Evden hiç ses gelmediğine göre Zeynep uyumuş olmalıydı. Merdivenleri çıkıp odasının önüne geldi. Kendi kapısının üstüne yapıştırılmış bir not görünce, merakla eline aldı.

"Odanızı temizleyemedim. İsterseniz bu gece de sizi misafir edebilirim. ☺"

Deliydi bu kız! Mesajının sonunda bile bir gülücük simgesi vardı. Kâğıdı buruşturup odasına girdi. İçerisi tabii ki sıcaktı. Camlar kapalıydı. O gün zaten hava genel olarak çok sıcaktı. Odası ise sanki ekstra bunaltıcı olmuştu. Hele genç kızın serin odasını düşününce, bu boğuculuk daha da artıvermişti. Soyunup üstünü değiştirdi. Elini yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı. Banyodan çıktığında, isteksizce yatağa baktı. Dün gece genç kızla yatmak zevkliydi ve sırf bu yüzden onunla yine yatmayı istemiyordu. Onun bir kadın olarak gözüne hoş görünmesi şu anda istediği son şeydi. Hamile bir kadına cinsel istek duymak, genç adamı rahatsız ediyordu.

... fakat gerçekten de odası çok sıcaktı!

Camı açtı. Pervazlardaki toz daha da artmıştı. Bir kısmı yere döküldü. Hafif bir rüzgâr içeri girdi. O da bir miktar tozu uçurdu.

Kahretsin! Çöl fırtınası bile olsa, bu gece odasında yatması daha mantıklıydı.

Rüzgâr diniverdi.

Serinlemezdi ki şimdi bu oda! Bu hafta ilk işi bir klima taktırmak olacaktı odasına.

Kısa süren bir kararsızlıktan sonra dönüp koridora gitti. Genç kızın kapısı aralıktı. İttirip içeriye baktı. Zayıf ortam ışığında, yatağında sessizce uyuduğunu görebiliyordu. Sırtüstü yatıyordu. Nefes aldığı bile belli olmuyordu. Küçük göğüsleri kıpırtısızdı. Ses çıkarmamaya özen göstererek, yatağa kadar gitti. Kısa bir duraklamadan sonra, önceki gece yattığı kısma yavaşça uzandı. Pişmanlığı bir anda kayboldu. Ne kadar da serindi oda! Vücudunu hoş bir serinlik hissi sarmıştı. Yan tarafa dönüp birkaç saniye onun profilini süzdü. Gözleri kıpırtısızdı. Rüya görmediği belliydi. İnce örtü göğsüne kadar çekiliydi. Saçlarını toplamamıştı. Genç adam merak etti. Acaba onun için mi toplamamıştı? Onun yine gelip yatağa yatacağını mı düşünmüştü?

Zeynep, uykusunda onun geldiğini hissetmiş gibi kıpırdandı fakat diğer yana döndü. Örtüsünü düzeltirken, sırtını genç adama doğru yanaştırdı. Kedi gibiydi. Yerleşmeye çalışıyordu. Zafer, kolunu kaldırıp ona yavaşça sarıldı. Bu küçük kadını neden bu kadar koruma hissi ile dolup taştığını anlayamıyordu. Narin bedenini korumak istercesine, kendi vücuduna çekti. Yuvarlak kalçaları yapıştı önce. Sonra da sırtı... Şimdi tamamen vücutları yapışıktı. Genç adam onun göbeğindeki elini yukarıya doğru kaydırdı. Avucu otomatikman göğüslerine konumlandı.

İncecik kumaştan, onun sutyen giymediğini hemen fark etmişti. Neden giymemişti acaba? Zafer'in yatağa gelmeyeceğini mi düşünmüştü ... ya da geleceğini tahmin edip minik bir jest mi yapmıştı?

Sıcaklığını bedeninde, kokusunu burnunda hissediyordu. Hiç yapmayı istemediği halde, eli usulca yakasından içeriye kaydı. Diri göğsünü yumuşakça kavradı. Başparmağı göğüs ucunun üstüne konumlandı. Zeynep önce hafifçe kıpırdandı. Uykulu bir şekilde başını hafifçe çevirdi. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Geldiniz mi?" diye fısıldadı mahmur bir sesle.

"Evet..." dedi Zafer. O da sessizce konuşmuştu. Onun uykusunu bölmek istemiyordu ama elini de geri çekmemişti.

"Tamam." dedi genç kız. Memnun bir gülümseme ile yanağını yine yastığına dayadı. Göğsündeki eli hiç garipsememiş gibi hemencecik uykuya daldı. Belki de farkında değildi.

Genç adam, bir süre onun saçlarından yayılan kokuyu içine çekerek yattı. Geç olmasına rağmen uykusu kaçmıştı. Bir kadınla böyle sarmaş dolaş yattığına ve hiçbir şey yapmadığına inanamıyordu. Normalde olsa, şimdi onu çırılçıplak soymuş ve üzerine tırmanmış olurdu. O tatlı gözlerindeki sevimli pırıltıların yok olmasını izlemek, ihtirasa dönüşmesini sağlamak zevkli olurdu.

İç çekti. En azından erkekçe dürtüleri hâlâ yerindeydi. Sevda'ya olan ilgisizliği önemsiz bir şey olmalıydı; çünkü şu anda bu ince bedene sarılmışken, sertleşen erkekliğini ona bastırmamak için inanılmaz çaba harcıyordu. Aklından bu düşünceleri çıkarmazsa, genç kızın bu baskıyı hissetmesi an meselesiydi. Gözlerini yumdu. Başka şeyler düşünmeye çalıştı.

Zor da olsa, bir süre sonra uykuya daldı.

Sabah olduğunda, pozisyonları değişmişti. Zafer gözlerini yavaşça açtığında, onun başını kendi omzunda buldu. Genç kız hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Yeniden gözlerini yumdu. Biraz daha uyuyabilirdi. Işığın durumuna bakılırsa, daha sabahın çok erken saatleriydi. Zeynep'e biraz daha sarılırken, kolayca uykuya dalmıştı.

Yeniden uyandığında, saat epeyce ilerlemişti. Gözleri aralandı. Başını yana çevirdi. Zeynep'in olması gereken taraf boştu. Genç kız kalkmıştı. Odanın içinde de görünmüyordu. Kollarını başının

üstüne atıp gerindi. Aynı anda genç kız banyodan çıktı. Üzerinde bornozu vardı. Onun uyanmış olduğunu görünce durakladı bir an. Sonra bornozunun önünü hafifçe çekiştirip gülümsedi.

"Günaydın!" dedi biraz utangaç bir şekilde. Saçlarını beyaz bir havlu ile sarmıştı.

Genç adam, gözlerini duvardaki saate çevirdi. Saat bire geliyordu. Hayret! Ne kadar da uyumuştu!

"Günaydın!" dedi o da düz bir sesle. "Bu saat doğru mu?"

"Evet!"

Genç adam doğruldu. "Çok uyumuşuz."

"İşiniz mi vardı?"

"Hayır. Sadece alışık değilim."

Zeynep, dolabına doğru gitti. Başındaki havluyu çekip almıştı. Islak saçları omzuna döküldü. Yataktan ayaklarını sarkıtan Zafer, bir an onun arkasından baktı.

"Ben gideyim de..." dedi uyku sersemliğini üzerinden atmaya çalışırken. O kadar güzel uyumuştu ki uzansa biraz daha uyuyabilecek gibi hissediyordu kendisini. "... Sen de rahatça giyin."

"Yatabilirsiniz daha. Banyoda da giyinirim."

"Saçmalama; ama gözümün önünde giyineceksen bir şey demem."

Genç kız hayretle ona döndü. Güzel gözleri irileşmişti. "Zaten bir tek onu yapmadığım kaldı!" dedi iğnelercesine.

Genç adam ayağa kalktı. Karışmış saçlarını elleri ile daha da karıştırdı. "Aslında ondan önce duş olayını düşünüyorum. Birlikte yapabilirdik. Beni niye beklemedin?" Sesi alaycıydı.

"Bir dahakine beklerim." dedi genç kız da tatlı bir alayla. O saçlarını karıştırırken, gerilen kol kaslarına bakmamaya çalışıyordu.

"Söz mü?" diye mırıldandı genç adam.

"Ya! Söz desem cidden gelirsiniz değil mi?"

Zafer başını salladı. "Gelirim tabii. Ben sözlerimi tutarım. Senden de aynısını beklerim."

"Ben de tutarım ama sizinle bir banyo bana fazla gelir."

"O niye?" Gelip onun karşısında durdu. Gözleri ışıldamıştı bir an. "Bunu denemek gibi ciddi bir düşünceye sahibim!"

"Evet! Her zaman o kadar ciddisiniz ki! Şaka yapmadığınıza gayet eminim."

Genç adam dudak kıvırdı. Sonra onu yumuşakça belinden tutuverdi. Gözlerini gözlerine dikmişti. Yavaşça kendisine çekti. Banyodan sonra beyaz teni, tatlı bir parlaklığa bürünmüştü. Dudakları ise her zamankinden kırmızıydı.

"Şaka yapmayı sevmem küçük hanım!" dedi ciddi bir sesle. Genç kızdan yayılan mis gibi koku, burun deliklerinden doluyordu. "... ama konu sen olunca her türlü saçmalığı yapabiliyorum!"

Zeynep, iri gözlerle adama bakıyordu. Uzamış sakallarına rağmen, yakışıklılığı sinir bozucu derecede fazlaydı. Saçları dağınıkken daha genç duruyordu.

Zafer aniden eğildi. Kırmızı dudaklara küçük bir öpücük kondurdu. Genç kız karşı bile koyamamıştı.

"Bugün gezelim biraz." dedi Zafer. Sanki yaptığı çok normal bir şeymiş gibiydi! "Ne dersin?" Öpücüğün doğallığı ile Zeynep dilini yutmuştu âdeta. Deliydi bu adam. Başını olumlu manada salladı sadece. Genç adam onu aniden bıraktı. "Güzel. Hadi sen rahatça giyin. Ben de duş alıp iniyorum aşağıya."

Zafer hazırlanıp aşağıya indiğinde, ortalarda kimse görünmüyordu. Mutfağa gidip baktı merakla. Mutfakta çay kaynıyordu ama masanın üstü bomboştu. Tam geri dönüyordu ki gözü o âna kadar hiç görmediği bir şeye takıldı.

Bu da neydi?

Merakla oraya doğru yöneldi. İnanamıyordu buna! Mutfağın bir duvarı neredeyse tamamen yıkılmıştı; ama yıkılmakla kalmamış, yerine sürgülü bir kapı ve cam duvar eklenmişti. Bu ne zaman olmuştu? Sıvası ve boyası bile yapılmıştı. Sanki onlarca yıldır orada duruyordu. Cam kapı ardına kadar açıktı. Ayağını dışarıya

attığı anda, kilim döşeli bir verandaya çıktı. Yani doğrudan bahçeye... Gece bunu fark etmemişti.

Zeynep bir şeyler mırıldanarak, ahşap bir masanın üzerine eğilmişti. Giydiği daracık esnek şort, kalçalarını tabii ki çekici bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Askılı sarı bluzu ile arkadan güzel görünüyordu. Genç adamın geldiğini fark edince, ışıldayan gözlerle döndü.

"Geldiniz mi? Ben de kahvaltımızı hazırlıyordum."

"Duvarıma ne yaptın?" diye sordu genç adam, soğuk bir sesle.

"Yıktırdım."

"Buna izin vermiş miydim?"

Genç kız ellerini beline koydu. "Bahçeye çıkmak için bir sürü dolaşmak gerekiyordu. Böyle güzel olmamış mı?"

"Mesele o değil! Bundan bana bahsetmemiştin! Yüz yıllık evin duvarını mı yıktın sen?"

"Sürpriz olsun dedim." Onun asık yüzüne aldırmamıştı. "Şu sürgülü kapılar ne kadar pahalı çıktı biliyor musunuz? Ucuza alacağım diye camcının oğluyla evlenmek zorunda kalacaktım az kalsın. Camcı amca sizinle evli olmadığımızı öğrenince epey sevindi. Onun da oğlu üniversiteyi bitirip askerden yeni gelmiş. Evlenecek kız arıyorlarmış..."

"Zeynep!" diye homurdanarak onun sözünü kesti genç adam. "Bir daha böyle şeyler için bana sorarsan sevinirim!" Gözleri genç kızdan ayrılıp yeni yapılan cam kısma kaydı. Aslında gayet güzel olmuştu. Bunu kabul ediyordu.

"E siz zaten izin verdiniz bana!" dedi genç kız rahatça.

"Ben sadece bahçe için izin verdim sana!"

Zeynep kıkırdadı. "Tamam işte. Ben de zaten evin bahçe kısmını yaptırdım!" Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Aaa! Evin içi de mi değişmiş yoksa?"

"Bir gün bu sevimliliğin işe yaramayacak!"

Genç kız ona sokuldu. Elini geniş göğsüne dayayıp parmaklarının ucunda yükseldi. Yanağına bir öpücük kondurdu. "Yaramadığı

zaman sizinle birlikte banyo yapmaya evet diyeceğim, söz. Hem biliyor musunuz? Camcı amca sonra sizi benim babam sandı!"

Zafer kaşlarını çattı şaşkınlıkla. "Ne?" Dişlerini sıktı ardından. "Yok artık!"

"Evli olmadığım bir adamla aynı evde kaldığımı öğrenince, öyle bir fikir üretti."

"Aramızda sadece on üç yaş var!"

"... ama o bunu bilmiyor. Kızmayın hemen. Sizi hiç görmedi ki." Onun elinden tutup çekti. "Gelin bakın... Bahçemizi gördünüz mü? Çok güzel oldu!"

"Gece gördüm biraz..."

"Çok geç geldiniz. Epey bekledim sizi." Elinden çekerek verandanın ucuna götürmüştü. Kenarda, yeni alınmış iki terlik vardı. Birisi büyük, birisi küçük olduğuna göre, ikisi için alınmıştı. Genç kız küçüğü ayağına geçirdi. Büyüğünü de ona vermek için eğildiğinde elini bırakmıştı. "Bakalım gündüz gözüyle de beğenecek misiniz?"

Birlikte yapılan yerleri dolaştılar. Çardak ve küçük süs havuzu gündüz daha güzel görünüyordu. Çardağın kenarlarına sarılan süs güllerini yeni fark etmişti.

"Bunlar uzayıp her yeri tamamen saracak. Güneşi de engelleyecek." dedi Zeynep. Bir gülü kokladı. Fazla bir kokusu yoktu ama görünüşleri güzeldi. "Akşam çayını da burada içebiliriz. Akşamları, olduğu gibi gölge oluyor burası. İleride karınıza mangal falan yaparsınız."

"Ben?" dedi Zafer alayla.

"Tabii ki. Mangal erkek işidir. Nasıl olmuş bahçe? Beğendiniz mi?"

"Güzel..." diye onayladı Zafer. Gözleri etrafta geziniyordu. Bahçesini tanıyamamıştı. O kadar değişmişti ki! Daha yeşil, daha sıcak, daha davet edici olmuştu. "Güzel..." diye tekrarladı.

Zeynep, yerinde zıpladı âdeta sevinçle. "Di mi? Ben de çok beğendim. Siz beğenince daha da sevindim işte şimdi!"

Verandada yapılan kahvaltı da bir başka güzel olmuştu. Açık havada, kuş seslerini dinlerken yaptıkları kahvaltı sırasında çok konuşmadılar. Keyif çayını içen genç adam, yeniden bu verandanın ne kadar akıllıca olduğunu düşünüyordu. Bir duvarına mal olmuştu belki ama pratik ve zevkli bir işti. Mutfaktaki televizyon da oturduğu yerden rahatlıkla görünüyordu. Gerekirse açıp dinleyebilirdi.

Genç kız masayı toparlarken, genç adamın telefonu çaldı. Alıp kimin aradığına baktı. Ortağı arıyordu.

"Efendim Cengiz?" dedi rahat bir ses tonu ile.

"Selam... Ne haber?" diye sordu Cengiz.

"İyilik. Hayırdır?"

"Sende akşam çayı içmeye karar verdik." dedi arama sebebi olarak. Son derece rahattı. Reddedilmeyeceği konusunda emin gibiydi.

"Kiminle?"

"Sevda ile. Dışarıda bir işimiz var. Bir iki saat sürer. Sana yakın olacağız. Sevda'ya evinin güzelliğinden bahsedince o da merak etti. Ben de çay içmeye gideriz dedim. Bize çay demleyebilirsin değil mi?"

"Aslında..." Gözü mutfaktaki Zeynep'e kaydı. O da kendisine çay doldurmuş, geri geliyordu. "Aslında Zeynep'le biraz dolaşmaya karar vermiştik." Zeynep onun önünde durdu. Sonra küçük bir iki hareketle ona gezmelerinin önemli olmadığını anlatmaya çalıştı.

"Çok kalmayız!" dedi Cengiz. *"... ya da hep birlikte bir akşam yemeği için dışarıya çıkabiliriz."*

Onu reddetmek ayıp olacaktı. Başkası olsa reddederdi ama ortağını severdi. Üstelik onu reddetmek demek, yeğeni Sevda'nın yanında küçük düşmesi demek olacaktı.

"Peki, siz gelin de sonra duruma göre bakarız." dedi isteksizce. Telefonu kapattı. Gözleri genç kıza kaydı. Zeynep karşısındaki sandalyeye oturmuştu. "Cengiz çay içmeye gelecekmiş." dedi. "Bir iki saate kadar..." diye ekledi. "Birlikte gezeriz diye düşünmüştüm ama sanırım yapamayacağız."

"Önemli değil." dedi Zeynep. "Dün ben arkadaşlarla epey gezdim zaten. İnanılmaz yoruldum. O kadar ki gece yatağa girdiğinizi bile fark etmemişim. O yüzden bugün biraz dinlenmek iyi olur."

"Nerelere gittiniz?"

"Nereye gitmedik ki! Bilmediğim bir sürü mekân varmış. En son, deniz kenarında üstü açık bir kafede oturduk."

"Sigara içilen yerlerden uzak durmalısın." diye mırıldandı Zafer. "İnsanlardan da!"

"Bebek için mi? Bunu biliyorum." Adamın ilgisi hoşuna gidiyordu. "Siz ne yaptınız?" Meraklı gözleri parlamıştı. "Buluştuğunuz kişi bir kadın mıydı?"

"Evet."

"Anlamıştım zaten. Kokusu üzerinize sinmiş."

"Daha neler!"

"Ciddiyim. Güçlü bir kokusu vardı. Sabah uyandığımda fark ettim. Sizin ten kokunuzu tanıyorum." Durakladı bir an. Gülümsemesi zoraki bir hâl aldı ama genç adama belli etmemeye çalıştı. "Seviştiniz mi onunla?"

Zafer bu soru ile şaşkınca genç kıza baktı. Sonra kaşları çatıldı. "Bu seni ilgilendirmez küçük hanım!" dedi sonra.

"Biliyorum..." Başını öne eğerken, çayından küçük bir yudum almıştı. Saçları yüzünü örtmüştü. "Özür dilerim. Merak ettim öylesine. Benim yüzümden haftalardır bir kadın olmadı hayatınızda."

Zafer arkasına yaslandı iyice. "Bunu bilemezsin." dedi tembelce. Uzun zamandır ondan başka bir kadına el değdirmediğini söylemek istememişti.

"Oldu mu yoksa?" Dudağının kenarını ısırmıştı. "Tabii belki olmuştur. Sevişmek çok uzun sürmüyor." Hafifçe gülümsedi. "Bizim sevmediğimiz bir şeyi sizin bu kadar sevmeniz garip geliyor."

"Sevişmeyi sevmedin mi sen?"

"Sevmediğimi söylemiştim zaten. Yani öyle filmlerdeki gibi olağanüstü bir şey değil. Kitaplardaki gibi hiç değil."

Zafer çayını yudumladı. İkisinin gözleri kesişmişti. "Hangi kısmını sevmedin peki?" diye sordu genç adam.

Zeynep, utandığını gizlemek için güldü. "Söylersem bu konuda bana yardımcı mı olacaksınız yoksa?" O da aceleyle çayından bir yudum aldı. Gözlerini kaçırmıştı. "Şaka bir yana ... siz bana dokunduğunuzda ... hoşuma giden şeyler olduğunu gizleyecek değilim." Hafif bir nefes aldı. "Belki de ... size duyduğum ... yakınlıktan dolayı böyle oluyorum." Duraklayarak ve utanarak konuşmuştu.

"Yakınlık mı?" Hafif bir nefes aldı. "Saygı demediğine de şükür. Ne oluyorsun peki?"

Zeynep'in gözleri adama döndü ayıplarcasına. "Çok kötüsünüz! Biliyorsunuz işte! Bir kadının vücudunda ne gibi tepkiler olduğunu ben anlatacak değilim. Siz benden çok daha tecrübelisiniz. "

"Duymak istiyorum belki?"

Zeynep yeşil gözlerini onun ısrarcı bakışlarından kaçıramıyordu. "Göğüs uçlarımın sertleştiğini siz zaten söylemiştiniz."

"Başka?"

"Tüm ayrıntıyı mı istiyorsunuz?" diye sordu yalancı bir alayla.

Zafer, tembel bir dudak kıvırma ile onayladı. "Olabilir!"

"Hımm. Utanmayasınız sonra?"

"Utanmam..."

Genç kız içten bir şekilde güldü. "... ama ben utanırım sevgili doktorum! Anlatamam öyle kolayca. Siz de merak edin işte! Oh olsun!"

"Öyle mi?" Zafer çay bardağını ahşap masanın üzerine koydu. Onunla böyle derinliği olmayan ama ilginçliği olan bir sohbet yapmak hoşuna gitmişti. İşin doğrusu, Zeynep'in dediği gibi merak da etmişti. Cinsel anlamda heyecanlanan bir kadında neler olduğunu elbette biliyordu. Zeynep'in heyecanlandığını duymak ise erkeklik egosunu kabartmıştı. Daha fazlasını genç kızın ağzından duymak ilginç olabilirdi. "Sen söyle yine de. Fazla merak edersem kontrol etmek isteyebilirim!" diye tehdit etti onu. Gözleri inatçıydı.

"Ko..Kontrol etmek mi?" diye âdeta kekeledi Zeynep. "Yok artık! Nasıl?"

"Ellerimle ... hatta dudaklarımla!" Omuz silkti. "Bu iş böyle olur." Gözleri, sarı bluzu içindeki dik göğüslerine kaymıştı. "Yoksa nereden anlayacağım?"

Genç kız yutkundu. "Aman! Sanki yapmadığınız bir şey!" diye geçiştirmeye çalıştı.

"... ama her yerini..." diye ekledi Zafer, aynı inatçı ses tonu ile.

Genç kızın gözleri irileşti. "Her yerimi mi?" diye sordu şaşkınca. Öyle yerleri vardı ki ... bu imkânsızdı! Ne eliyle ne de dudaklarıyla okşamasına izin veremezdi!

Zafer başını salladı. "Gerilen ... ürperen ... her yerini!" dedi yavaşça. Tane tane konuşurken, ne kadar da ciddiydi! Bakışları bu sefer açıkça göbeğinin altına doğru kaymıştı. "Bu çok özel bir öpücük olurdu."

Zeynep, bir an alt tarafı çıplakmış gibi hissetti. Onun bahsettiği yeri kesinlikle anlamıştı. Oturduğu yerde kıpırdandı. Elinde değildi. "Iyy! Çok iğrenç!" dedi başını sallayarak fakat inanılmaz bir heyecan, bahsettiği yerden ona sinyaller göndermeye başlamıştı. Eli farkında olmadan kasıklarına gitti.

"Kime göre iğrenç?" diye mırıldandı Zafer.

"İkimiz için de tabii! Ben hayatta izin vermezdim." Şortunun içindeki bacaklarını sıkıca kapattı. Aklına gelen hayali silmeye uğraştı. Şimdiye kadar hiçbir erkeğin dudaklarını öyle hayal etmemişti. "Bu konuyu geçebilir miyiz? Tehlikeli yerlere gidiyor gibi geldi. Hamile bir kadını huzursuz etmek suç sayılabilir."

"Hamile dedin de..." Zafer konuşmalarının seyrinin değişmesine izin verdi. Genç kızın yanaklarının kızarması, utandığını gösteriyordu. "Bizim Güler, bu hafta yine hastaneye gelmeni istiyor. Standart kontroller için."

"Peki, gelirim." Konu değiştiği için genç kız çok memnundu. Bacaklarının arasında bir erkeğin dudaklarını hayal etmek hiç cazip

değildi ama hayalindeki adamın yüzü Zafer olunca, sanki gerçekten yapıyormuş gibi güçlü bir heyecan hissetmişti. "Çay alır mısınız yine?"

"Olur."

Zeynep aceleyle yerinden kalktı. Sertleşmiş göğüs uçlarının bluzundan görünmediğini umuyordu. O yüzden genç adamın karşısında çok durmamaya çalışarak, hemen oradan uzaklaştı. Bu suratsız adam bunu nasıl başarıyordu? Daha dokunmadan vücudunu nasıl uyarabiliyordu! Yok, onda kabahat yoktu. Kabahat kendisindeydi. Hafif bir kızdı. Hafif bir kız olmasa, evli olmadığı bir erkekten çocuğu olmazdı ve yine evli olmadığı bir başka erkekle aynı yatakta yatarken, o kadar huzurlu olmazdı. Üstelik de onun dokunuşlarına karşı bile koyamıyordu; çünkü hoşuna gidiyordu; çünkü hafif bir kızdı işte!

Kahretsin! Kendisine ne kadar kızarsa kızsın yeterli olamazdı.

• • •

17. BÖLÜM

Genç adam bahçe kapısının zilini duyduğunda, gözleri Zeynep'e çevrildi. Hâlâ verandada oturuyorlardı. Zeynep laptopunun başındaydı. Zafer de elindeki kitabı kapattı. Saatine baktı.

"Erken geldiler. Ben kapıyı açarım. Sen de git üstüne bir şeyler giy." dedi.

Genç kız şaşkınca ona bakmıştı. "Ne var ki üstümde?"

"Fazla bir şey yok işte! Ben bu görsellikten memnunum ama herkesin görmesini de istemem. Hadi bir kot ile daha bol bir bluz giy gel."

Genç kız dudak kıvırdı isteksizce. "Peki..."

Zafer bahçe kapısına gitti. Hareketli demir kapının yanında bir de normal girişler için küçük bir kapı daha vardı. Üstündeki mercekten arkası görünüyordu. Bir düğmeye basınca, çelik kapı otomatik açıldı. Karşısında Cengiz ve Sevda duruyordu. Ayrıca bir kişi daha! Cengiz'in yakışıklı oğlu Murat... Bu sürprizdi işte.

Onlan içeri alırken, Zeynep de odasına giyinmeye çıkmıştı. Aynada kendisine baktı. Şortu aslında o kadar da dar değildi, askılı bluzu da öyle; ama sutyen giymediği için biraz dikkat çekici olduğunu kabul ediyordu. Çabucak üzerini değiştirdi. Bol ve kısa kollu bir bluz giydi. Günlük kot pantolonunu da giydikten sonra aşağıya indi. Yürüdükçe, uzun saçları iki yana savruluyordu.

Onu görür görmez Cengiz nazikçe oturduğu yerden ayağa kalkmıştı.

"Hoş geldiniz!" dedi Zeynep, onun uzatmış olduğu elini tutarken.

"Hoş bulduk. Nasılsın Zeynep?" Yaşından dolayı ona ismiyle hitap etme rahatlığına sahipti. Genç kız gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Çok iyiyim. Siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim." Cengiz onu önce Sevda ile tanıştırdı. Güzel sarışın, Zafer'in yanındaki sandalyede oturuyordu. "Seni yeğenim Sevda ile tanıştırayım. Uzun süredir Amerika'daydı. Artık buraya yerleşti."

"Nasılsınız Sevda Hanım?" diye kibarca sordu Zeynep. Kadının gözlerindeki bakış biraz meraklıydı.

"Teşekkürler!" dedi Sevda. "İyiyim. Zafer yaşının yirmi iki olduğunu söylemişti ama daha da genç duruyorsun!" dedi ablaca bir tonla.

"Evet, biraz zayıf olunca öyle görünüyorum sanırım." Gözleri, ayaktaki diğer erkeğe kaydı.

"Oğlum Murat..." diye tanıttı Cengiz bu delikanlıyı. "Yurt dışındaydı. Bir iş görüşmesi için gitmişti. Biz de havaalanına karşılamaya gittik."

Murat ilgiyle Zeynep'e bakıyordu. Genç kızın elini sıkarken, tanıştığına memnun olduğunu söyledi kibar bir şekilde. Babası gibi iyi konuşan, kibar bir gençti. Zeynep'in elini bıraksa da gözleri üzerine kilitlenmişti.

"Bahçede harikalar yaratmışsın!" dedi Cengiz hayranlıkla. Bakışları etrafta geziniyordu. "Önceki hali de güzeldi ... ama şimdi... Olağanüstü olmuş. Zafer her şeyi senin iki günde yaptığını söyledi! Bu inanılmaz!"

"Üç gün..." dedi Zeynep gülümseyerek. "... ve öncesinde birkaç gün proje hazırlığı. Beğendiniz mi cidden?"

"Bayıldım." Adamın ciddi olduğu çok belliydi. "O kadar bayıldım ki benim bahçemi de düzenlemeni istiyorum. Aynı böyle..." Eliyle etrafı işaret etmişti. "Aynı böyle sıcak bir şey olsun istiyorum. Ne dersin? Yapar mısın?"

Zeynep şaşırmıştı. O da diğerleri gibi boş bir bambu sandalyeye oturdu. "Şey... Bilmem ki!"

Zafer'in gözleri kısıldı. "Dersleri var onun!" dedi normal sert ses tonu ile.

"Para da kazanacaksın elbette!" dedi Cengiz, ortağına hiç aldırmadan. "Hayrına yapmanı beklemiyorum. Acelem de yok. Derslerinden boş kalan zamanında yaparsın."

"Boş zamanı var mı ki?" diye yine homurdandı Zafer.

"Hafta sonları yok mu?" Bakışları, Zafer ile Zeynep arasında gezinmişti. "Seninkisini yapmış ya!" diye örnek de verdi üstelik.

Genç kız yan gözle Zafer'e baktı. Onun asık suratına alışıktı ama gözlerindeki sıkıntıya alışık değildi. Neden böyle davranıyordu ki?

"Eğer çok acele ettirmezseniz ... olabilir tabii." dedi Cengiz'e.

"Sorun değil. Bu hafta istediğin bir gün evime gel. Ben olmazsam bile Murat olur, sana bahçeyi gezdirir. Bir proje geliştirirsin. Sonra da başlarız."

"Tamam, olur." Sevinmişti aslında. Para kazanabileceği bir işti işte. Hem de daha okulu bile bitmeden. Cengiz'in içten tavrı, onun işinde gönül rahatlığıyla çalışabileceğini de gösteriyordu. O iyi bir adamdı.

... ama bu Sevda denen kadından hoşlanmamıştı!

Kadının gözlerindeki bir şey onu rahatsız ediyordu. Gülümsemesine ve ablaca konuşmasına rağmen bir şeyler tersti. Belki de gizlice incelemesi yüzünden böyleydi. İncelendiğini hissediyordu.

Çayları, deniz manzaralı çardakta içmişlerdi. Genç kız doğal bir durum olarak, yaşı kendisine yakın olan Murat ile çabucak kaynaşmıştı. Onunla yan yana oturuyorlardı zaten. Sevda hemen Zafer'e en yakın olan koltuğu kapmıştı. Cengiz de onların yanındaydı. İki genç ise koltuklardaydı.

"Ben maden mühendisiyim. Sen ne okuyorsun?" diye sordu Murat. "Senden haberim olmadığı için konuya biraz yabancı kaldım. Ben, Zafer abiyi tek başına yaşıyor sanıyordum."

"İç Mimarlık okuyorum. Bu sene son..."

"Tam olarak ne yapar ki bu mimarlık?"

"Mimari bir mekânı estetik olarak ele alırız. İşlevsel ve göze hoş gelecek şekilde yepyeni, ekonomik çözümler üretiriz. Sonuç daha güzel, daha yaşanılır alanlar olur."

"Harika!" dedi Murat. Kahverengi gözleri yeşile çalıyordu. "Aynen de söylediğin gibi olmuş. İnanılmaz güzel bir iş çıkarmışsın. Bahçenin eski halini biliyorum da ... burası şimdi muhteşem olmuş."

"Teşekkürler. Genellikle iç mekân çalışırız. Seviyorum böyle değişik şeyler yapmayı... Mesleğimi de çok seviyorum." Genç adama gülümsemişti. "Sen ne zaman mezun oldun?" Zafer'in mesafeli ve sert halinden sonra böyle içten bir delikanlıyla rahatça konuşmak genç kıza iyi gelmişti

"Geçen sene." O da gülümseyerek bakıyordu ona. "Kocaeli merkezli büyük bir şirkette çalışıyorum. Yorucu ama zevkli bir iş... Bazen Kocaeli'nde kalıyorum bazen İstanbul'da. Bu hafta ise ağırlıklı olarak yurt dışında faaliyet gösteren bir Türk şirketin iş ilanına başvurdum. Çok iyi bir iş ... ama olmayacak sanırım. Beni Batı Afrika'ya göndermek istiyorlar. Şirket, Sierra Leone'de büyük bir elmas madenine sahip."

"Güzel bir fırsat bence... Değil mi?"

"Evet, güzel... Gidip gördüm. Yol paramı bile onlar karşıladı. Patronla tanışamadım. Gizemli bir adammış fakat yardımcısı ile tanıştım. İki metreden uzun bir Afrikalı... Adam, kabile şefiymiş aynı zamanda. Neyse, benimle iyi ilgilendiler. Maden de çok modern. Güzel bir ortam vardı. Bana ev ve araba da tahsis edecekler."

"Sorun ne peki? Niye olmayacak dedin?"

"Aslında güzel de..." Kararsızca dudak kıvırmıştı. "Birkaç yıl orada kalmamı istiyorlar. Beni yetiştireceklermiş. Senede sadece birkaç kere buraya gelebileceğim."

"Eh! Kariyerin başlangıcında böyle zorluklar olur. Bence çok büyük bir şans... Kendi mesleğini yapacaksın. Parası nasıl peki?"

"Şu anki maaşımın neredeyse beş katı... Daha da artabilirmiş. Dolar olarak alacağım paramı. Senede iki kere ikramiye varmış. Senede bir de üretime göre prim..."

"Vay!" dedi Zeynep şaşkınca. "Düşünüyor musun hâlâ?" derken içten bir şekilde gülmüştü. Onun küçük gülüşü, Zafer'in dikkatini Sevda'nın konuşmasından ayırdı. Bakışları bir an için iki gencin üzerinde gezinmişti.

"Bilmiyorum inan. Sence gitmeli miyim?"

Zeynep omuz silkti. "Ben olsam giderdim. Senin yerinde olmak isteyen nice genç vardır. O kadar eğitimin bir işe yarayacak hiç değilse."

Murat bir an düşünmüştü. Gözleri kararsızdı. Sonra yeniden gülümsedi. Başını salladı. "Doğru! Haklısın sanırım."

Akşam yemeğini birlikte yemeleri yeniden mevzu olunca, Zafer reddetmedi. Hep birlikte hazırlanıp dışarıya çıktılar. İki araç gitmişlerdi. Tabii Zeynep, ön koltuğa Sevda'nın oturmasına ve onu da "İş konuşursunuz!" bahanesiyle Cengiz'in otomobiline yollamasına şaşırmadı. Neyse ki yol boyunca gerçekten iş konuştular. Cengiz, bahçesinin Zafer'inki kadar büyük olmadığını, işinin daha kolay olduğunu söylemişti.

Akşam yemeği, yeni açılan bir lokantada yendi. Cengiz birkaç kere geldiğini söylemişti. Ağaçlarla çevrili bahçe, hafif ışıklarla aydınlatılmıştı. İstedikleri kaburga, doğu usulü pişirilmişti. Biraz yağlıydı ama tadı nefisti. Özellikle kaburganın yanında getirilen çeşit çeşit meze epey iştah açıyordu.

Murat genellikle Zeynep'le konuşuyordu. İlginç bir şekilde genç kıza kanı kaynamış gibiydi. Yemek sonrasında evlerine herkes kendi otomobili ile dönerken, Zafer de bunu özellikle vurguladı.

"Murat senden epey hoşlandı sanırım!"

Genç kız, kalbinde hiçbir kötülük olmadan onayladı. "Evet, hoş bir çocuk!" Delikanlının içten halini hatırlayınca gülümsemişti.

"Çocuk mu?" diye alaycı bir tonla mırıldandı Zafer. "Senden üç yaş büyük. Askerliğini bile yaptı."

"Hımm. Biliyorum."

"Bilirsin tabii."

Onun garip tavrı ile genç kız, gözlerini genç adama çevirdi. "Ne demekti ki bu?"

"Hiç!"

"Sayın Doktor Zafer Bey!" Genç kız neşeli bir şekilde gülmüştü. "Hakkımda kötü bir şey düşünmüyorsunuzdur umarım? Murat'tan hoşlandım ama hepsi bu! İyi bir çocuk... Zaten yakında Afrika'ya gidecek. Üstelik ben hamileyim!"

Zafer'in yüz hatları hiç değişmedi. "Ben de bunu söylemek istiyorum. Bu yüzden ona umut vermesen iyi olur. Vereceksen de hamile olduğunu söylemelisin."

"Ben ona umut vermiyorum. Sadece, Sevda Hanım sizi parsellediği için ben de geride kalan küçük parçayla ilgilendim mecburen!"

Genç adam sesini çıkarmadı. Bir süre sonra evlerine gelmişlerdi. Kapının kumandasına bastığında, büyük çelik kapı seri bir şekilde açıldı. Otomobille içeriye girdi. Kapı arkalarından yine çabucak kapandı.

Birkaç dakika sonra birlikte merdivenlerden üst kata doğru çıkıyorlardı. "Odanızı temizledim!" dedi Zeynep, yan gözle ona bakarak. "Camlar da açık. Artık rahatça kendi yatağınızda yatabilirsiniz."

"Güzel." Genç adam donuk bir sesle onaylamıştı. Neden canının sıkıldığını ve genç kıza ters davranma ihtiyacı hissettiğini bilmiyordu. "Senden bir şey daha istiyorum. Yine böyle bir durumda kalmamak için odama klima taktırabilir misin?"

Genç kız her zamanki neşesiyle gülmüştü. "Niye? Benimle yatmaktan hoşlanmadınız mı?"

"Sen hoşlandın mı?"

"Ne kötüsünüz! Hemen karşı soru sorun zaten!"

"Yatağın küçük... Düşündüm ki belki önümüzdeki soğuk gecelerde de benim yatağıma gelirsin."

Zeynep yalancı bir direnişle omuz silkti. "Gelmem artık. Küstüm size."

"Klima?"

"Tamam... Onunla ilgilenirim. Aslında izin verseniz de evde birkaç değişiklik daha yapsam olmaz mı?" Tatlı bakışlı gözleri, adamın geri adım atmayan gözlerindeydi.

"Ne gibi?"

"Ufak tefek şeyler işte!"

"Tamam, ufak tefek değişiklikler yapabilirsin. Kartım sende zaten. Nakit paraya ihtiyaç olursa söyle."

"Yaşasın!" Genç kız yerinde zıplamıştı âdeta. Gözleri parlıyordu. "Yani para için değil... Ufak tefek tadilat için!" diye açıklamaya çalıştı sevincini.

"Antikalarımı satma!" diye uyardı onu Zafer.

Zeynep dudak kıvırdı. "Bir şey diyemem. Bütçem ne kadar?"

"Anlaşılan ciddi değişiklikler yapmayı planlıyorsun?"

"Evet... Bence bu evin aurası sizi böyle aksi ve sert yapıyor. Değiştirmek niyetindeyim."

"Aksi ve sert mi?" Genç adamın sorusu da aynen aksice ve sert olmuştu.

Zeynep hemen onayladı. "Katı, inatçı, duygusuz, mutsuz, şakadan anlamaz, gülmeyi bilmez..." diye art arda onun özelliklerini saydı. Sonra neşeli bir şekilde avucunu pürüzsüz yanağına götürdü. "Ay! Seviyorum ben sizi ya! Çok tatlısınız!" Bir çocuğu sever gibi okşamıştı onun yanağını. Sonra elini geri çekti. "Size iyi geceler Zafer Bey!"

"İyi geceler." diye mırıldandı genç adam. Onun, odasına girmesini izledi. Sonra kendisi de odasına girdi. İçerisi idare ederdi ama Zeynep'in odası kadar serin olmadığı kesindi.

Sonraki birkaç gün, alışılmış şekilde geçti. Genç kız okuluna gidiyordu. Zafer onu okuluna bıraktıktan sonra da işe dönüyordu fakat eve her gelişinde oradaki işlerin alışılmışın dışında geliştiğini fark ediyordu. Odasına klima takılmıştı. O kadar hızlı ve temiz bir işti ki ilk on dakika fark etmemişti bile. Perşembe günü de Zeynep hastaneye gelmişti. Birlikte, kadın doğumcu Güler'in yanına gitmişlerdi. Yapılan kontrollerde, bebekle ilgili her şey normal çıkınca, Zeynep'in keyfi iyice yerine geldi. Bebek henüz on iki haftalık olduğu için cinsiyetini görmek mümkün olmamıştı.

İlerleyen günlerde, genç adamın Yunanistan'da bir konferansa katılması gerekti. Dünyaca ünlü beyin cerrahlarının geldiği büyük bir toplantı olacaktı. Beş günlüğüne evden ayrılacaktı. Cuma gecesi havaalanına gidecekken, genç kıza sordu.

"Ehliyetin var mı?"

"Var."

"Araba sürebiliyor musun peki?"

"Fena değil. Foça'da babamınkini sürerdim."

Genç adam, ona otomobilinin kumandası verdi. "Tamam. O halde al şunu. Okula ben yokken kendin gider gelirsin."

Genç kızın gözleri irileşmişti. "Ne? Yok! Yok ... asla olmaz!" diye ciddi bir şekilde itiraz etti. "Sizin arabanızı alamam."

"Niye? Saçmalama da al şunu. Ben havaalanına taksiyle gideceğim."

"Alamam! O kocaman otomobille okula gitsem, hemen hakkımda dedikodu çıkar. Kızlar zaten sizi sonunda fark ettiler. Kim olduğunuzu deli gibi merak ediyorlar. Hakkınızda onlara ne diyeceğimi şaşırdım."

"Ne dedin peki?"

"Kıvırıp duruyorum ama sanırım bizi sevgili sanıyorlar aptal şeyler!" Genç adamın elini geri ittirdi yumuşakça. "İstemiyorum. Nasılsa sadece beş gün... Bunun ikisi hafta sonuna denk gelecek. Bir günü de okula gitmem. Diğer iki gün de otobüse binerim

artık." Şımarıkça dudakları kıvrıldı. "Zor olacak ama idare edeceğim artık. Ne yapalım!"

Zafer çok ısrar etmemişti. Yunanistan'da geçirdiği günler içinde de sadece bir kere Zeynep'i aradı. Her şeyin normal olup olmadığını sormuştu. Onun sesinin keyifli olması üzerine içi rahat bir şekilde otel odasında uykuya dalmıştı.

Genç adam çarşamba günü ülkeye döndü. Doğruca eve geldi. Akşam olmuştu zaten. Yorulmuştu. Valizi ile içeriye girdiğinde gözleri bir an etrafta gezindi. Zeynep neredeydi? Ortalarda görünmüyordu ama yukarıdan tıkırtılar geliyordu. Tam merdivenlere yönelecekti ki durakladı. Oturma odası tarafına baktı. Bir şeyler ters gelmişti genç adama. Valizini bırakıp, o tarafa, odasına yöneldi. Ardına kadar açık kapısı önüne gelince, şaşkınlıkla durakladı.

"Zeynep!" diye bağırdı elinde olmadan. Sesi öfkeliydi. Kaşları çatılmış, gözleri kısılmıştı. Onun geldiğini fark etmeyen ama sesini duyan Zeynep üst kattan koşarak indi.

"Ne oldu?" diye sordu masum bir şaşkınlıkla ama numara olduğu belliydi. Gözleri muzip muzipti.

"Oturma odam!" dedi genç adam dişlerinin arasından. "Oturma odam nerede? Ne yaptın oturma odama?" diye sertçe sordu. Eşikte durmuş, hâlâ inanamıyormuş gibi içeriye bakıyordu.

Her yer pastel beyaz bir duvar kâğıdı ile kaplanmıştı. LED televizyon, üzerinde durduğu sehpadan alınıp duvara montajlanmıştı. Pahalı ceviz televizyon sehpası artık yoktu tabii. Yerdeki antika halı duruyordu ama klasik koltuklar yok olmuştu. Kahverengi–krem tonlarında modern koltuklar konmuştu onların yerine. Sehpalar daha modern, perdeler daha şık olmuştu. Duvardaki on yıllık klima da sökülmüş, yerine daha küçük ama daha güçlü görünen modern biçimli bir klima yerleştirilmişti. Yerdeki eski tip sarı meşe parkeler gitmiş, üzerlerine gri kırçıllı laminant parkeler döşenmişti. Oda, akşamın o geç saatinde bile apaydınlıktı.

"Oturma odanız burada işte!" dedi genç kız gülümseyerek. Yanına gelmişti. Eşikte duran adamın omzunun kenarından başını

uzatmış içeriye bakıyordu. Sanki ilk kez görüyormuş gibi ilgiyle etrafı süzdükten sonra sordu. "Beğendiniz mi?"

Zafer, alev alev yanan gözlerle ona baktı. "Neyse ki tenezzül edip halıyı bırakmışsın!" dedi öfkeyle.

"Halınızı seviyorum ama o koltuklar berbattı. Sattım gitti. İçiniz rahat olsun. O kadar da antika değilmiş onlar. Vemiği dökülmüş sehpalarınız da öyle."

"Seviyordum ben!"

"Emin olun bunları da seveceksiniz. Minderlerin dansitesi çok yüksekmiş. En kalitelisi yani. Bu arada dansite demek, bir metreküp süngerin kilo ağırlığıymış. Bunu da öğrendim. Ne kadar yoğun ise o kadar..."

"Zeynep!" diye homurdandı Zafer. "Bırak reklamları da neden koltuklarıma karıştın?"

Genç kız ona sürtünerek yanından geçti. Elinden tutup çekiştirdi. "Kızmayın ama ya! Hadi gelin bakın ne kadar rahat! Burası sizin yeriniz olacak." Onu göğsünden yumuşakça koltuğa doğru ittirdi ama dev gibi gövde yerinden kıpırdamadı bile. Bir daha ittirdi. Sanki yere sabitlenmiş bir antik sütunu ittiriyordu. "Hıh! Peki, oturmasanız da olur!"

O attı kendisini koltuğa. Düz kolçağını işaret etti.

"Buraya çay, kahve, televizyon kumandası koyabilirsiniz. Ayağınızı uzatabileceğiniz aynı kumaştan pufumuz da var!" Ayaklarını pufa doğru uzattı. Yüzünde memnun bir ifade vardı. "Gece isterseniz burada uyuklayabilirsiniz de artık. Beliniz ağrımaz. Yani mecbur kalınca benimle yatmak zorunda değilsiniz. Göğüslerim de buna memnun olur. Bakın çok rahat!"

Keyifle kıkırdamıştı ama Zafer'in yüzü hâlâ bir granit heykel gibi ifadesizdi. Sert çizgili dudakları kıpırdandı bir süre sonra. "Umarım sadece bu odadır..." diye kısık gözlerle sordu genç adam.

"Televizyonu duvara koyunca alan genişlemedi mi sizce?" diye sordu Zeynep, onu duymamış gibi.

"Zeynep?"

"Duvar kâğıtları da epey ucuza geldi. En iyisi bunlar. İtalyan! Satıcı adam dükkânını tasfiye ediyormuş."

Genç adam, ellerini beline koyup onun önünde dikildi. "Ne yaptın başka? Onu söyle!"

Güzel gözler, genç adama çevrildi. Korkunun zerresi yoktu. Zafer onun nasıl bu kadar rahat olduğunu anlayamıyordu. İşin doğrusu gerçekten kızgındı ve onu evden kovmak için bir an bile düşünmezdi. Kahretsin! Bir an bile düşünmemesi lazımdı aslında! Düşünmese iyi olacaktı ... fakat ... fakat bu küçük kadın çok sevimliydi!

"Bir iki ufak tefek şey daha..."

"Ne?"

"Ufak şeyler işte. Söz verdiğim gibi."

"Onu anladım. Ne yaptın?"

"Yatak odanızın da perdelerini, halısını, koltuklarını değiştirdim."

"Ciddi misin sen?"

"Dolabınızı da değiştirdim. Boydan boya sürgülü ve çok modern bir şey yaptırdım."

Zafer gözlerini yummamak için kendisini zor tuttu. "Başka?"

"Yatağınızı ve o eski gece lambalarınızı... Tavandaki kasvetli lambayla prizleri... Böyle şeyler işte. Ha! Bir de banyonuz!"

"... ve bunların hepsini sadece beş günde mi yaptın?"

"Aslında dört..." dedi genç kız, kısa bir an düşünmeyle. "Dün bitmişti hepsi. Gerçi daha erken de biterdi ama ustalar çok güvenilmez. Verdikleri sözleri tutmuyorlar. Geleceğiz deyip gelmiyorlar ya da geç geliyorlar. En düzgün çalışanlar, duvar kâğıtlarını yapan adamlardı. Duvar kâğıdını kaplamaları iki saatlerini almadı. Alıska Türkleriymişler. Diğerleri de..."

Genç adam onun sözlerini kesti elini kaldırarak. "Sus bir!" dedi öfkeli bir sesle. "Başım döndü!" Zeynep hemen susmuştu ama akabinde ayağa kalkıp yine onun elinden tuttu. Uzanıp yanağından öptü.

"Hoş geldiniz bu arada. Sizi özlemiştim." Keşke gülümsemesi bu kadar tatlı olmasaydı. Genç adam sesini çıkarmadan ona bakıyordu. Zeynep onun elini çekiştirdi ardından. "Gelin hadi, çıkıp odanıza bakalım. Bence çok güzel oldu."

Genç adam, biraz sertçe elini geri çekti ama yine de onun ardından gitti. Meraklanmıştı iyice. Odasına girdiğinde, yeni bir şaşkınlıkla durakladı. Gözleri etrafta gezindi. Her yer değişmişti. Yatağı bile!

Zeynep kendisini yatağa attı. Kollarını iki yana açtı. "Oh! Çok rahat! Yatağınızı da değiştirdim. Bu daha serin tutan, özel bir model. Bunun da dansite değeri çok yüksek. Gelin bakın!"

Zafer, gözlerini perdelerden ayırdı. Ceketini çıkarıp bir kenara koydu. Odası tamamen değişmişti. Yerdeki parkeler, duvara dayalı sürgülü dolap, rahat ikili koltuk ve tekli koltuk ile çok modern bir oda oluvermişti. Çocukluğundan kalma antika resim hâlâ duruyordu neyse ki. Duvar kâğıdının üzerine, eski yerine asılmıştı. Boşta kalan iki yan duvarda artık birer tane modern yağlı boya tablo vardı.

"Orijinallerini alamadım tabii." dedi Zeynep, onun nereye baktığını görünce. Gülümsedi utangaçça. "... ve sanırım kartınızdaki parayı bitirdim."

Zafer önce yatağın kenarına oturdu. Sonra kendisini usulca onun yanına, sırtüstü bıraktı. Eski yatağı da rahattı ama bu daha sert olmasına rağmen vücudunu daha güzel sarmıştı. Başını çevirmeden yan gözle genç kıza baktı. O da her zamanki gibi gülümseyen gözlerle kendisine bakıyordu.

"Nasıl?" diye sordu Zeynep.

"Rahatmış..." dedi dişleri arasından yavaşça.

"Dansite!" dedi Zeynep, bilmiş bir şekilde kıkırdayarak. Ondan yana dönerken başını da küçük eline yaslamıştı. Genç adamın gözlerine baktı. "Kızgın mısınız hâlâ?"

"Evet!"

"Öpersem barışır mıyız?"

"Hayır!" Genç adam, gözlerini etrafında gezdirdi. "Otuz yıldır bu odada yatıyordum ben! Şimdi kendimi otelde hissediyorum!"

"Alışmanız sadece bir gün sürer. Çok güzel oldu bence!"

"Kötü değil!" diye isteksizce kabullendi Zafer.

"Güzel güzel!" Zeynep kendisinden emin bir şekilde ısrar etmişti.

"İdare eder!" dedi genç adam inatla.

"Harika bence! Eee? Kızgın mısınız şimdi?"

"Evet dedim ya!"

"Beni seviyor musunuz peki?"

"Hayır! Şımarma!"

Genç kız, onun asık yüzünü gülümseyerek izliyordu. Kaderine razı bir mahkûm gibi iç çekti. "Kahretsin! Sevimliliğim işe yaramıyor artık. Şimdi bu durumda sizinle banyo yapmak zorunda mıyım?"

Zafer bakışlarını ona çevirdi. Gözleri kesişti. Onun neden bahsettiğini anlamıştı. Genç kızın bir hafta kadar önce verdiği söz aklındaydı.

"Bir gün bu sevimliliğin işe yaramayacak!" demişti ona.

Genç kız ona sokulup yanağına küçük bir öpücük kondurmuştu. *"Yaramadığı zaman sizinle birlikte banyo yapmaya evet diyeceğim, söz."* demişti.

"Banyomu da değiştirdin mi?" diye sordu kuşku ile.

"Tabii ki! O boğucu kahverengi fayanslar söküldü. Yerdekiler de. Duş kabininiz bile değişti. Öncekinde ikimiz yıkanamazdık. Şimdiki daha geniş... Artık daha aydınlık ve modern bir ortamda duş alıp tıraş olabileceksiniz. Kartınızdaki son parayı banyoya harcadım."

"Elli bin limit vardı o kartta!" diye homurdandı genç adam.

"Hadi ya!" Şaşkınca gözleri irileşmişti. "Vallahi çok iyi! Azıcık paraya dünya kadar iş yapmışım!"

Zafer uzanıp onu tutuverdi. Üzerine kolayca çekti. Genç kızın bedeni ona, bir çocuğu kucaklıyormuşçasına hafif gelmişti. Belinden sıkıca kendi gövdesine bastırırken, sert gözlerini onun gözlerinin

içine dikti. Zeynep, güçlü kollarda hapis kalmıştı. Dudakları birbirine birkaç santim mesafedeydi.

"Dua et ... seni hâlâ sevimli buluyorum!" dedi Zafer, ters bir tonla. Gerçekten de onu hâlâ sevimli bulduğu için hem kendisine hem de ona kızgındı.

"Yoksa banyo benim için sadece bir ödül mü olurdu!" diye fısıldadı Zeynep. Genç adamdan yayılan bu parfümü seviyordu. Ona yakışıyordu.

"Hiç kuşkun olmasın!"

"Evden mi kovardınız?"

"Kesinlikle!"

"Şanslıyım o halde!" dedi son nefesini verir gibi genç kız. Kendi dudakları mı ona yaklaşıyordu yoksa adamın dudakları mı onunkine? Bunu anlamak zordu.

"Çok şanslısın bence!" diye onayladı Zafer.

"Sevindim..."

"... ama karşılığını almak isterim." Bu açıkça bir tehditti.

"Ay! Lütfen banyo olmasın!"

"O da olacak bir gün!" diye kesin bir tonla mırıldandı Zafer.

"Eminsiniz yani?"

"Beni kızdıracak çok şey yapıyorsun!"

"Ha!" Başını salladı. "Öyle yani!" Bütün vücudu ürpermişti. Şu kocaman vücudun üzerinde ona sımsıkı yapışmışken, göğüsleri ve kasıkları yanlış yerde duruyorken ve dudakları aptalca bir istekle aralanmışken, onunla banyo yapma hayali fazla güzeldi. Erotik ve cazip!

Genç adam, birden dönüp onu yatağa geri bıraktı. Kendisi de yataktan kalktı. "Acıktım! Kızgınlığımı şu an iyi bir yemek yok edebilir ama önce duş almalıyım."

Genç kız da isteksizce yataktan kalktı. Bunu yatağın rahat olmasına bağlıyordu. Onun kollarında olmakla ilgisi yoktu elbette! Böyle rahat bir yataktan da isteksizce kalkılırdı tabii.

O gece yemeklerini bahçede yediler. Hava çok güzeldi. Tatlı bir rüzgâr esiyordu. Sonra çaylarını yeni oturma odasında içmeleri konusunda ısrar etti genç kız. Zafer, koltukların rahatlığı karşısında, Zeynep'i yine takdir etti. Tabii ki içinden... Bu şımarık kadın, işini biliyordu. Ayağını uzattığı puf bile çok güzel bir zevkin ürünüydü.

"Madem başladın..." diye mırıldandı bir süre sonra. Zeynep başını laptopundan kaldırmış, onun ne dediğini anlamaya çalışıyordu. "Evin geri kalanını da elden geçir." dedi genç adam. "Kendi odandan başla. Gerekirse yeni eşyalar alabilirsin. Haftaya yine on günlüğüne Amerika'ya gitmem gerekiyor. O zamana ayarlarsan sevinirim. Takır tukur seslerle, evde karmaşayla uğraşamam hiç."

Zeynep'in yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirmişti. Yeni bir maceraya atılacak olan bir maceracının yüzünde beliren bir gülümsemeydi.

Günler hızla geçiyordu artık. O cuma ortağı Cengiz geldi odasına. Akşamüstüydü. Elleri cebinde, genç adamın masasının karşısında durmuştu.

"Senin küçük ev arkadaşın, bugün benim eve gidip bakmış." dedi Zafer'e. Genç adam önce ne olduğunu anlamamıştı.

"Zeynep mi?" diye sordu farkında olmadan.

"Evet. Murat ona bahçeyi gezdirmiş."

"Sen emin misin bu bahçe konusunda? Bak! Kızı gereksiz yere yoracaksan boşuna heveslenme derim."

"Gereksiz yere mi? Ciddi ciddi bahçemi yaptıracağım. Onunla anlaştık bile. Telefonda tabii. Bana faturaladığı her masrafın yüzde on beşini ona emeğinin karşılığı olarak ödeyeceğim."

"O kız hesabı şişirmeyi de beceremez!" diye kendi kendine söylendi Zafer. "Azıcık parayla bir sürü iş yapıyor."

"Çok zevkli gerçekten... Ona güveniyorum. Paramı çarçur etmeyeceğini biliyorum. Murat'la bir iki taslak üzerinde anlaşmışlar. Önümüzdeki hafta başlayacak. Murat buradayken bahçe bitse iyi olur."

"Murat gidecek mi Afrika'ya?"

"Gidecek. Zeynep onu ikna etmiş her nasılsa. Kararsızdı ama size geldiğimiz o hafta sonu ikna oluvermiş."

"Onu ikna edecek kadar uzun konuştuklarına dikkat etmemiştim." dedi Zafer, donuk bir sesle.

"Akıllı kız. Aslında evin içinde de birtakım değişiklikler yaptırmam lazım. Zeynep iç dekorasyondan da anlıyor mu?"

"Anlıyor..." diye onayladı Zafer. "Asıl mesleği o zaten. Yatak odam ile oturma odamı da değiştirdi. Yakında tüm evi tadilat yaptıracağım."

"Aman iyi olur. Evin güzel ama çok eski modaydı. Kaç yaşındayım, bana bile eski moda geliyor. Çok iç karartıcı. Sen nasıl yaşıyorsun bilmiyorum. Güzel oldu mu peki?"

Zafer iç çekti. Yalan söylemek istedi nedense. Sonra gözlerinin önünde, genç kızın neşeli, ışıldayan gözleri belirdi. O yaramaz yeşillikler hayatına girdiğinden beri her şey ne kadar da hızla değişiyordu.

"Çok güzel oldu." diye itiraf etti. "Umduğumdan çok daha güzel oldu."

Cengiz'in yüzünde, duyduklarından memnun olduğunu belli eden bir gülümseme belirmişti.

Genç adam o gece eve gittiğinde Zeynep'i göremeyince şaşırdı. Daha eve gelmemişti. Odasına gidip üstünü değiştirdi. O sırada bir ses duydu. Cama gidip baktı. Ön bahçe kapısı açılmıştı. Zeynep içeri girdi. Genç kız bir an geri dönüp arkaya doğru el salladı. Aralık kapıdan kime el salladığı belli değildi ama onu birisinin evin önüne kadar getirdiği belliydi.

Dönüp odadan ayrıldı. Merdivenlerden inerken, Zeynep de eve girmişti. Onu görünce durakladı. "İyi akşamlar!" dedi neşeli bir yüzle. "Geciktiğim için kusura bakmayın."

Genç adam omuz silkti. "Sorun değil. Gecikince sorun olacak bir iş yeri değil burası."

"Merak da mı etmediniz?" Sesi belirsiz bir hayal kırıklığı ile doluydu.

Genç adam merdivenleri tamamen inerek, onun karşısında durdu. "Hayır!" dedi sakin bir sesle. "Eminim önemli bir sebebin vardır."

"Murat ile beraberdik. Çarşıda bir iki şeye baktık. Beni eve o bırakmasaydı daha da geç kalırdım. Biliyor musunuz? Cengiz Bey'in bahçesine de el atacağım. Hem de iyi para kazanacağım. Önümüzdeki hafta başlayacağız."

"Evet, haberim oldu."

"Çok güzel değil mi?"

"Güzel ama..." Sustu bir an. Onun mutluluğu barizdi. "Derslerini aksatmayacaksın. Bebeğine dikkat edeceksin. Boş zamanlarında yapsan bile yormayacaksın kendini."

"Yormam merak etmeyin." Gülümseyerek elindeki paketleri kaldırdı. "... ve kutlama yapmak için bakın ne aldım? Nefis lahmacun, çeşit olsun diye peynirli ve kıymalı pide..."

"Paranı aldıktan sonra kutlasak daha iyi değil miydi?"

"Olsun... Hadi hemen bahçeye çıkıp yiyelim. Soğumasın. Yanında ne içersiniz? Ayran? Kola?"

Zeynep'in neşesi gece boyunca sürmüştü. Serin bahçede genç adam kitap okurken, o laptopunda tasarımla uğraşıyordu. Bir yandan da şarkı mırıldanıyordu. Onun neşesi, genç adamın asık yüzünü pek değiştirmese de ruhunu rahatlatıyordu. Bunu inkâr edemezdi.

Sonraki cuma, Amerika seyahati için hazırlıklarını tamamladı. Gecesinde havaalanına gitmişti. Zeynep de onunlaydı. Otomobili, dönüşte o getirecekti. Genç adam otomobilden indi. Bir polis, sürekli düdük çalıp duruyor, geçici bile olsa park eden araçları uyarıyordu.

Valizini alan genç adam, otomobil kumandasını da ona uzattı. "Dikkatli sür!" dedi ciddi bir sesle.

"Peki, arabanıza iyi bakarım!"

Genç adamın yanak kasları oynadı. "Araba umurumda değil. Bebek ve sen önemlisin!" Sesi sertti. Tamamıyla düşünmeden söylenmiş ama gerçekleri vurgulayan sözcüklerdi.

Zeynep'in yüzü değişti yavaşça. İnanılmaz bir mutlulukla doldu. Ona inanıyordu. Bu ruhsuz adama sonuna kadar güven doluydu.

"Teşekkür ederim!" dedi ağlamamaya çalışarak. Dudaklarını sıkmıştı.

Genç adam başını eğdi. Onun yanağına bir veda öpücüğü koydu. Bu da doğal bir davranıştı. Reddettiği her şeyi yaptığının farkında değildi. "Hoşça kal..." dedi kısaca. Sonra dönüp uzaklaştı oradan.

Genç kızda bıraktığı etkinin farkında olmadığı çok belliydi. Oysa Zeynep yol boyu ağlayıp durmuştu. Neden ağladığını tam bilmiyordu. Çok etkilenmişti. Ağlamasına sebep, ne üzüntüydü ne de mutluluk... Her ikisine de yakın, her ikisine de dağlar kadar uzaktı. Ah bu adam! Ne yapacaktı onunla?

Zafer Amerika'ya vardığında, ilk işi genç kıza mesaj atmak olmuştu. Onun, bu mesajı sabah uyandığında göreceğini biliyordu. Sonraki günlerde daha sık iletişim kurdular. Genç kız ona evdeki tadilatla ilgili fotoğraflar atmaya başlamıştı. Telefonuna gelen ilk fotoğraflar, yıkık ve dökük görüntülerle doluydu. Sonradan değişmiş halleri de gelmeye başlamıştı. Son mesajdan sonra ise fotoğrafların gelmesi kesilmişti. Sadece Zeynep'in öpücüklü bir fotoğrafı vardı ve altında şöyle bir mesaj yazmıştı.

"Evin kalanını siz gelince görürsünüz yakışıklı doktorum! Sizi özledim."

Bu cümle, genç adamın gülümsemesine sebep olmuştu. O pervasız kızı kendisi de özlemişti galiba.

• • •

18. BÖLÜM

Genç adam artık serinlemiş bir İstanbul sabahında eve geri dönmüştü. Haftanın ilk günü ve ekim ayının son günüydü. Hafif bir yağmur da vardı. Kapının önünde taksiden indiğinde, sabah saat on gibiydi. Valizini bagajdan çıkaran taksiciye fazladan para ödeyerek evine yöneldi. Şifreli giriş kapısını açtı. Daha da güzelleşmiş görünen bahçeden geçip evin önüne geldi. Yine şifreli kapıyı açıp içeriye girdi. Onu bir sessizlik karşılamıştı. Zeynep bu saatte okulda olmalıydı. Park yerinde kendi otomobilini görmüştü. Demek hâlâ okula toplu taşıma araçları ile gidip gelmeyi tercih ediyordu.

Gözleri etrafında gezindi. On günde evde inanılmaz değişiklikler olmuştu. Hiç acele etmeden her yeri gezdi. Mutfak elden geçmişti. Merdivenleri çıkarken, her merdivenin kenarına yürüdükçe yanan LED lambaların monte edildiğini fark etti. İyi olmuştu böyle. Çalışma odası bile değişmişti. Duvarlardaki eski duvar kâğıtları yerine, daha aydınlık ve zevkli duvar kâğıtları çekilmişti. Derin bir nefes aldı. Çok güzel olmuştu. Gerçekten de çok güzel...

Acaba genç kızın odası nasıl olmuştu. Onun odasının önüne gelince, aralık kapıyı ittirdi. İçeriye göz attı merakla.

... ve önce onu gördü.

Okula gitmemiş miydi bu kız?

Yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Kırmızı ağırlıklı rengârenk çarşaf ve örtüsü, yattığı yere sıcacık bir hava vermişti. Saçları yastığa yayılmıştı. Üşümüş olmalıydı ki örtüyü sıkıca üzerine çekmişti.

Onu uyandırmadan odanın içinde gezindi. Oda şimdi tam bir genç kız odası haline dönüşmüştü. Birkaç şey aynıydı. Nedense

dolabı ve yatağı ellememişti ama onun dışında kalan her şey değişmişti. Duvar kâğıdı, halı, perdeler...

Gözleri yeniden genç kıza kaydı. Ne güzel uyuyordu. Sessiz ve huzurlu... Uzun kirpikleri, yanağını gölgeliyordu. Yatağın kenarına oturmamak için kendisini zor tuttu. Dönüp sessizce kendi odasına geçti. Valizini bir kenara koydu. Soyunup banyoya geçti. Yeni banyo ona bir süre daha farklı gelecek olsa da bu halini daha çok beğenmişti. Evin genelinde her şeyin rengi açılmış, aydınlık bir tona bürünmüştü.

Duştan çıkınca, giyinmek üzere yeni dolabına yürüdü. O sırada kapısı tıklandı. Başını çevirdi.

"Gel..." dedi.

Zeynep kapıyı ittirip içeriye girdi. Saçları dağınıktı. Uykudan uyanır uyanmaz oraya geldiği belliydi. Bakışları hâlâ mahmurdu.

"Günaydın!" dedi uykulu bir sesle. "Geldiniz mi?" Gözlerini bornozu içindeki adamın geniş göğsünden kaçırdı.

"Evet..." Gözleri kısıldı. "Sen niye okulda değilsin bakayım?"

"Sizi bekledim. Sabahki dersim o kadar mecburi değil. Hoca yoklama bile almıyor. Hani gece üç gibi gelecektiniz?"

"Aktarmalı geldim. İkinci uçak arıza yaptı. Yeni bir uçak için bekledik."

"Ya!" dedi genç kız. Hâlâ kapı eşiğinin biraz önünde duruyordu. "Yorgun olmalısınız."

"Uyudum biraz uçakta. Keşke beklemeseydin sen. Bekleyeceğini bilsem haber verirdim."

Narin omuzlar havaya kalktı. Genç kız, önemsemeyerek omuz silkmişti. "Bekledim işte!"

Zafer de kıpırdamadan duruyordu. Aralarında birkaç metre vardı. Genç adamın kalın kaşları havalandı. "Özlediğin için mi? Mesajında öyle yazmıştın."

Zeynep, gülümsedi. Elleri bir çocuk gibi arkasında kilitlendi. Gerginleşen kumaştan göğüsleri belirginleşti. Zafer bu manzarayı

sevdiğini itiraf etti kendi kendisine. Narin yapılı bu kızın vücudu hâlâ çok güzeldi. Hamileliği vücudunu pek değiştirmemişti.

"Aklıma geldi yazdım işte!" dedi muzipçe.

"Yani öylesine mi yazdın?"

"Elbette hayır!"

"Gerçekten özledin mi?"

"Evet! Tabii ki."

"Benim gibi katı, inatçı, duygusuz, mutsuz, şakadan anlamaz bir adamı mı?"

Genç kızın gözleri irileşti biraz şaşkınca. Daha önce ona söylediği bu kelimeleri nasıl böyle tane tane hatırlayabilirdi? Onun zekâsına şapka çıkarmak gerekiyordu.

"Hangi densiz söylemiş bunu?" dedi sahte bir şaşkınlıkla. Genç adamın yüzünde ona inanmadığını belli eden dümdüz bir ifade vardı. "Duygusuz kısmı hiç doğru değil." diye devam etti. "Birazcık duygu kırıntıları olduğunu gördüm ben. Ayrıca *gülmeyi bilmez* kısmını atladınız."

Zafer, gülümsemeden öylece duruyordu. Yeşil gözlerdeki neşe her zamanki gibi ona kızmasını veya ters davranmasını engelliyordu.

"Peki!" dedi yavaşça. "O halde gel buraya da beni ne kadar özlediğini göster."

"Ne yapacağım?"

"Sen gel... Ben sana yol gösteririm."

Zeynep yutkundu. "Gelmek istiyorum ama..." Devam edemedi. Gözleri genç adamın üzerinde gezindi hızlıca. Bornozlu bir erkeğin seksi olması normal miydi? Boğazı kurumuştu âdeta. "Korkuyorum..." diye usulca ekledi.

"Neden?"

"Siz çıplaksınız. Bu açıdan bakınca ... ben de çok giyinik sayılmam."

"Küçük bir öpücük için daha inandırıcı bir bahane bulabilirdin."

"Bahane mi lazım size?" Zeynep dudak büzdü kararsızca. Uykusu açılmıştı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Küçük bir öpücük bile çok tehlikeli geliyordu gözüne. Kendi güvenliği için değil, genç adamın güvenliği için tehlikeliydi. "Ağzım kokuyorsa?" diye sordu sonra. "Bu bahane nasıl?"

"Fena değil ama daha evvel kaç defa beraber uyuduk uyandık. Kokmadığını biliyorum. Gel hadi..."

Zeynep bir adım öne attı. Bu kesin emir karşısında bacaklarının kesildiğini, dudaklarının kuruduğunu görebiliyor muydu acaba?

Zorlukla önüne kadar gitti. Başını kaldırdı. Gözlerini gözlerine dikti. "Sizi özledim gerçekten..." dedi yavaşça. "Bu ev ... sizsiz çok boştu."

Genç adam dikkatle onu süzüyordu. "Öyle mi?"

"Öyle!" Yutkundu. Sonra ona dokunmamaya çalışarak parmak uçlarında yükseldi. Dudağının kenarına bir öpücük kondurdu.

Genç adam kıpırdamamıştı bile. Sonra bir kaşı alayla havalandı. "Bu mudur? Bu kadar mı özledin yani?"

Zeynep onun inatçı hali karşısında küçük bir iç çekti. Sonra yeniden uzandı. Bu sefer, kıpırdamayan sert hatlı dudaklarına bir öpücük bıraktı. Bu daha uzun ve baskılıydı. Adamın teni banyodan yeni çıktığı için mis gibi kokuyordu. Daha parfüm bile sürmemişti üstelik.

Dudaklarını geri çekip ona gülümsedi. "Bu nasıldı?"

"Güzel. Yanağımdan öptüğün zamanlar kendimi yaşlı hissediyorum."

Zeynep gülerek geri çekildi. "Dikkat ederim bir dahakine. Şimdi ben odama gideyim de hazırlanayım. Öğleden sonra randevum var. Siz işe gidecek misiniz?"

"Evet."

"Beni de bırakır mısınız? Sizin hastane yolu üzerinde bir yerde bıraksanız olur."

"Ne randevusu bu?"

"Murat'la buluşacağız." dedi Zeynep rahatça.

"Hımm!" dedi genç adam anlamlı bir uzatma ile. Zeynep'in gözleri soru doldu.

"Ne demek ki şimdi bu *'hımm'* ?"

"Ben yokken yakınlaştınız sanırım iyice?"

Zeynep düşündü bir an. "Üç ... yok, dört defa görüştük. Yarın Afrika'ya gidecek. İşi kabul etti. Düşündüğünüz manada yakınlaşmadık. Sadece bahçe için görüştük. İş yani; ama bugün ona veda olsun diye buluşacağız. Kibarca davet etti, ben de kabul ettim."

"Tamam, anladım." dedi Zafer. İlgisiz görünüyordu. "Size iyi eğlenceler. Hadi şimdi git hazırlan."

"Hemen mi gideceksiniz işe?" diye hayal kırıklığı ile sordu Zeynep. "Daha çok erken ama... Kahvaltı etmeyecek misiniz? Hiç dinlenmeyecek misiniz?"

"Hazırlarsan eğer ... bir kahvaltıya hayır demem."

Zeynep mutlulukla odasına dönmüştü. Hazırlanıp aşağıya inmesi çok vaktini almadı. Zafer mutfağa inmişti bile. Takım elbisesi ile çok şık görünüyordu. Onun çayı demlediğini görmek ise sürpriz olmuştu.

Kahvaltı sırasında, Zeynep merakla sordu. "Nasıl? Evin yeni halini beğendiniz mi?"

"Evet." dedi genç adam, kısaca.

"Bu kadarcık mı?"

"Güzel olmuş. Başka ne diyeyim ki?"

"Eline sağlık Zeynep... Çok zevklisin Zeynep... Evimiz ışıl ışıl olmuş Zeynep... Her kuruşu hak etmiş Zeynep..." Sesini kalınlaştırmış, onunki gibi çıkarmaya çabalamıştı. Zafer sessizce bakıyordu. Genç kız iç çekti. "İnşallah yakında sizin gibiler için bir aşı üretirler. Size en yüksek doz lazım..."

Kahverengi sert gözler sadece kısıldı. Zeynep hemen bakışlarını başka yöne çevirmişti ama dudakları hâlâ gülümsemeye devam ediyordu.

Yemekten sonra otomobil ile yola çıktılar. Genç adam bir süre sonra belli etmeden onu süzdü. Her zamankinden daha güzel görünüyordu. Kıyafeti her zamanki gibi spordu. Bir kot ve bir bluzdan oluşuyordu. Yağmura karşı tedbir olarak ince bir mont vardı. Makyaj yapmıştı biraz. Dudaklarında ruj da vardı ve yanaklarında allık! Hepsi Murat için miydi?

"Burada inebilirim!" dedi Zeynep. "Yolun karşısına geçeceğim."

Zafer, sağ sinyalini verip uygun bir boşlukta durdu. "Geç mi geleceksin?" diye sordu.

"Hayır! Yarına bir proje yetiştirmem lazım okula. O yüzden gündüz buluşuyoruz."

"Anladım." Genç adam bir an düşündükten sonra ne zamandır aklında olan şeyi söyledi. "Yaptığın masrafları derli toplu bir şekilde önüme getir de hesabımızı görelim." dedi normalden daha düz bir sesle. Genç kızın başka bir erkek için süslenmiş olması canını sıkmıştı.

"Hangi hesabı?" Yüzü düşmüştü bir an için. Aklına gelen şey onu huzursuz etmişti. "Sizi dolandırdığımı mı sanıyorsunuz?"

"Saçmalama! Öyle bir şey mi dedim ben?"

"Ya ne?" Gözleri de hüzünlenmişti hafifçe. "Zaten size faturaları verecektim. Kartınızın ekstresinden de neler aldığım görülebilir."

"Buna eminim ama benim kastettiğim bu değildi!" Yanlış anlaşılmak genç adamı iyice bunaltmıştı. "Ben de Cengiz gibi sana bir ödeme yapmak istiyorum. Yaptığın masrafın yüzde on beşini sana emeğinin karşılığı olarak..."

"Ne?" Bu sefer Zeynep'in tepkisi daha farklıydı. Duyduklarına inanamıyormuş gibiydi. Yeşil gözlerinin içlerindeki hüzün kaybolmuş, tehlikeli bir ışıkla dolmuştu.

"Emeğinin..." diye açıklamaya çalıştı genç adam.

"Zafer Bey!" Zeynep inanamıyormuş gibi onun sözlerini kesmişti. İnce vücudunu dikleştirmişti. "Sizden cidden bu iş için para alacağımı mı sanıyorsunuz?"

"Niye almayasın ki?" dedi genç adam, onun tepkisi karşısında biraz ürkerek. Garipti ama ürkmüştü işte.

"Siz bana evinizi açtınız!" dedi genç kız öfkeyle. "Hayatınızı açtınız. Bugüne kadar ne ihtiyacım varsa hepsini karşıladınız! Bazen şımarıkça davrandığımı biliyorum. Buna rağmen bana bir kere bile cidden kızmadınız! Sorunlarımla ilgilendiniz. Gayri meşru çocuğum için beni bir kere bile aşağılamadınız. Aksine onu kendi babasından daha çok sahiplendiniz!"

Genç adam sessizdi.

Zeynep kavisli kaşlarını kaldırdı. "Şimdi bunların karşılığında sizden para almamı mı bekliyorsunuz?"

"Bana bir borcun yok!" dedi genç adam. "Evimde kalıyorsun ama bana fazlasıyla faydan var. Ben de senden faydalanıyorum aslında. Bir eşin yapabileceği her şeyi yapıyorsun. Üstelik severek, mızıldanmadan yapıyorsun. Bunun karşılığı ödenmez. Dolayısıyla evin tadilatında gösterdiğin başarı, kuru bir teşekkürle geçiştirilemez."

"Ben teşekkür beklemiyorum. O ev şimdilik benim de evim. Allah izin verir de çocuğum doğarsa, onun da yuvası olacak. Ta ki siz evlenineeye kadar..."

"... veya sen!" dedi genç adam sert bir sesle.

"Benimle kim evlenir ki?"

Genç adam gözünü bile kırpmadan aklındaki ismi söyledi. "Mesela Murat!"

Zeynep bu tespit üzerine gülmedi. Gülünmeyecek kadar ciddi bir konuda konuşuyorlardı. "Murat benim arkadaşım sadece. Aramızda bir şey olamaz. Onun da ciddi bir şey düşüneceğini sanmıyorum."

"Hamile olduğunu biliyor mu?"

"Söylemedim ... ama sanırım babası söylemiş."

Genç adam konuyu yeniden ve hızla esas mevzuya çekti. "Neyse! Ben yine de bir ödeme yapmak istiyorum."

"Kabul edemem."

"Edersin..."

"Hayır!" Hafif bir ölke nefesi çekti içine. "Zafer Bey! Lütfen daha fazla ısrar etmeyin." Durup düşündü bir an. "Ben evinizi zevk için düzenledim. Orada ben de yaşıyorum. Kötü de olabilirdi. Beğendiğinizi tam söylemediniz ama eminim beğenmeseniz söylerdiniz. Şimdi bu konuyu kapatabilir miyiz artık?"

"Bu durum hiç hoşuma gitmiyor." diye söylendi genç adam.

"Benim gidiyor..."

"Borçlu kalmayı sevmem."

"Belki bir gün başka bir şekilde ödeşiriz. Belki bu sefer de ben sizden güzel bir öpücük isterim. İçiniz rahat edecekse böyle düşünün. Hem ne demiş atalarımız? Borç yiğidin kamçısıdır."

"Bence şansını kaybediyorsun. Bu konuyu bir daha açmam."

"Harika! Nasılsa daha da suratsız olamazsınız." Kapının kolunu çekip dışarıya çıktı. "Akşama görüşürüz. Yeniden hoş geldiniz Doktor Bey!"

Zafer, başını eğerek onu selamladı ve hızla oradan uzaklaştı. Zeynep bir süre otomobilin arkasından baktı. Adama inanamıyordu ya! Yaptığı şey için ona para teklif etmişti. Onu günler sonra yeniden gördüğüne bu kadar sevinmese, bu teklifi hakaret olarak görürdü. İyi niyetli olduğunu biliyordu ama yine de bu teklifi yapması çok saçmaydı. O evde birlikte yaşıyorlardı.

Dönüp ışıkların olduğu kavşağa geri yürüdü. Yeşilin yanmasını bekledi. Murat ile buluşacakları yer, sahilde bir kafeydi. Hızlı adımlarla karşıya geçti. Yürüyüş yolundan kafeye doğru yürürken, yağmur getiren bulutlar aniden azalmış, güneş bulutların arasından kendisini göstermişti. Denize doğru inen huzmeler çok güzel bir manzara ortaya çıkarmıştı.

Dayanamayıp telefonunu açtı. Hemen kamerasını hazırlayıp bir selfie çekti. Rüzgârın dağıttığı saçları biraz yüzünü kaplamıştı ama olsun, fena olmamıştı. Dudaklarını da öpücük atar gibi

büzüştürmüştü çocuksu bir şekilde. Aklına gelen bir cinlikle çektiği fotoğrafı Zafer'e yolladı. Altına da iki cümle eklemişti.

"Beni kızdırdınız, sizi öpmeyi unuttum. Bununla idare edin artık."

Kıkırdayarak telefonunu cebine attı. Bakalım asık suratlı adam mesajı görünce ne yapacaktı. "İnşallah başkasının yanında açmazsın bu fotoğrafı, huysuz!" dedi kendi kendine.

"Zeynep?"

Birisinin adını seslenmesiyle, gülümsemesi dudaklarında dondu. Başını çevirdi. Bu hiç olmayacak bir şeydi. Furkan'ın koskoca İstanbul'da tam da burada karşısına çıkması garip bir rastlantı olmuştu.

Kısılmış gözlerle Furkan'a baktı.

Furkan da onun keyifli yüzünün değişmesini, donuklaşmasını izlemişti. "Fotoğrafı kime yolladın?" diye sordu merakla.

Genç kız telefonunu çantasına geri attı. "Sana ne?"

"Bir erkek mi?"

"İşin doğrusu evet, bir erkek..."

"Kim?"

"Bunları hangi hakla soruyorsun?"

Genç adam ona iyice yaklaşıp önünde dikildi. Uzundu ama Zafer kadar değil. O yüzden öyle etkileyici bir baskısı olmamıştı genç kızın üstünde.

"Bunu sorabilecek kadar yakınlaştık bence!" dedi adam sert bir sesle. "Çocuğunun babasıyım!"

"Güldürme beni! Yeni mi aklına geldi?"

"Aklımdan hiç çıkmıyor ki!" dedi genç adam. "Arabayla geçerken seni yolun karşısında gördüm. Durup yanına geldim. Konuşmamız gereken şeyler yok mu sence? Günlerdir kaçıyorsun benden!"

"Saçmalama! Okulum belli, gidip geldiğim günler belli."

"Haber bıraktım gelmedin. Kantinde de beni görünce görmezden geliyorsun."

"Ne yapsaydım? Gelip arsızca yanına mı otursaydım? Benim gitmem lazım Furkan! Şimdi, eğer izin verirsen..." Onun yanından geçmek için bir atılım yaptı ama Furkan yana kayarak ona engel oldu. Zeynep yine de geçmek için çaba harcayınca, kolundan sertçe tuttu. Bu baskı Zeynep'in hassas tenini acıtmıştı. Yüzü ekşimişti acıyla. "Bırakır mısın beni?" diye sordu öfkeyle.

Furkan ona aldırmadı. Ciddi yüzü onun acısı ile ilgilenmediğini gösteriyordu. Çatılmış kaşları ile sordu. "Çocuğu ne yaptın? Aldırdın değil mi?"

"Ne?"

"O yüzden bu kadar rahatsın. Abin de okula gelmedi. Demek ki ortada bir sorun yok."

"Diyorsun?" dedi genç kız alayla. Kolunu çekmek istedi ama kolunu tutan parmakların baskısı arttı. "Canımı acıtıyorsun. Şimdi bir bağırırım, uzaydan bile sesimi duyarlar."

Bu tehdit üzerine Furkan isteksizce elini geri çekti. "Doğruyu söyle hadi! Çocuğu aldırdın değil mi?"

"Hayır!" dedi genç kız. "Sana söyledim. Aldırmayacağım. Doğuracağım ve inşallah sana benzemeyen, iyi ahlaklı bir çocuk yetiştireceğim."

"Saçmalama! Okulda hamile hamile mi gezeceksin?"

"Ne var ki?"

"Gülünç olma! Herkese ne diyeceksin?"

Zeynep güldü. "Babasının sen olduğunu söylerim diye mi korkuyorsun?" Omuz silkti. "Aslında fena fikir değil. Herkese söylerim belki."

"Böyle bir şey yaparsan, seni pişman ederim!" dedi Furkan, kızgınca. "Yemin ederim, yaparım."

Genç kız bu tehdidi önemsemedi. "Bana çanak tutma Furkan! Pis bir huyum varsa eğer, o da çok inatçı oluşumdur." Gözleri doğruyu söylediğini gösterir gibi bakıyordu. Gülümsemesi

silinmemişti. "Şimdi sana iyi günler diliyorum. Karşıma bir daha çıkmazsan iyi olur."

Onun yanından geçip gitti. Hızlı adımlarla yürüyordu. Yüz metre kadar ilerleyince, çaktırmadan arkasına baktı. Peşinden gelip gelmediğini merak ediyordu. Ona güvenmiyordu. Neyse ki o da sırtını dönmüş, otomobilini bıraktığı yere doğru gidiyordu.

Kafeye girdiğinde, Murat'ı orada gördü. Erken gelmiş olmalıydı. Gülümseyerek yanına gitti fakat yaşadığı karmaşa yüzünden, gülümseyişinde bir şeyler eksikti. Genç adam ayağa kalkarak onu karşıladı. Selamlaştılar. Onun yanağından öpmesine izin veren Zeynep, masanın diğer tarafına geçti. Karşısına oturdu.

"Çok oldu mu geleli?" diye sordu. İnce montunu çıkarınca, Furkan'ın tuttuğu yerin acıdığını fark etmişti. Bilinçsizce ovdu kolunu.

"Yirmi dakika kadar... Bir işim yoktu. Erken geldim. Koluna ne oldu? Kızarmış biraz."

"Yok ... yok bir şey..." Durakladı bir an. "Çarptım gelirken. Geçer şimdi. Sen ne yaptın? Hazırlıklar bitti mi peki?"

"Evet, yarın sabah erkenden yola çıkacağım."

"Güzel, hayırlı olsun."

Genç adam düşünceli görünüyordu. Yanlarına gelen garsona içeceklerini sipariş ettiler. Genç kız sıcak çikolata içmek istemişti. Belki biraz mutluluk hormonu salgılardı da Furkan'ın verdiği gerginlik yok olurdu. Aptal adam! Ne cesaretle karşısına çıkmıştı!

"En erken iki üç ay sonra, şirket işleri için gelebileceğim sanırım. Görüşür müyüz o zaman?"

"Tabii ki!" dedi Zeynep. "Neden olmasın? Bu hafta babanın bahçesine de başlayacağım. Yaptıklarımı gelince görürsün artık. Senin seçtiğin o karoları da aldım."

"Güzel olacağına eminim." Parmakları masada tıngırdıyordu. Genç kız onun düşünceli olmasını anlayışla karşıladı. Ne de olsa hiç bilmediği yeni bir kıtada, yeni bir ülkeye gidiyordu. Hayatını orada kuracak, geleceğini orada hazırlayacaktı.

"Sorun ne?" diye sordu elinde olmadan.

Murat, gözlerini onun gözlerine dikti. Yeşil ışıltılı gözler, yine kararan havanın boğucu karamsarlığını dağıtacak kadar aydınlıktı.

"Dönüşte..." diye başladı Murat. "Yani ben geri geldiğimde, daha farklı bir şekilde görüşebilir miyiz, diye düşünüyordum."

Zeynep anlamamıştı. Kaşları kalktı. "Nasıl farklı?"

Genç adam hafifçe öne yaslandı. "Belki fark etmişsindir." dedi yavaşça. "Ben ... senden çok hoşlanıyorum."

Genç kız bir anda onun ne demek istediğini anlamıştı. Ne diyeceğini bilemeden öylece kalakaldı. Yutkunmuştu bilinçsizce.

Garson içeceklerini getirince, aralarındaki sessizlik garip olmaktan çıktı. Adam gidince, Murat kendi çayına şeker atıp karıştırdı. Ciddi görünüyordu.

"Senden hoşlanıyorum ve seni kaybetmeyi cidden istemiyorum. Geldiğimde ... sen de kabul edersen eğer, bir süre arkadaş olmayı deneyebiliriz."

Zeynep gülümsemeye çalıştı. "Arkadaş mı? Zaten arkadaşız."

"Daha ... ilerisi." dedi genç adam, biraz utangaçça.

"Sevgili mi?"

"Evet, öyle de diyebiliriz ama yanlış anlama. Gönlümü eğlendirme manasında değil. Yani her şey güzel giderse ciddileşebiliriz de... Belki evleniriz bile!" Tereddütlü bir şekilde Zeynep'e bakıyordu. "Biraz ani oldu biliyorum ama fazla vaktim kalmadığı için şimdi söylemek istedim. Kaç gündür düşünüyorum bu konuyu."

Zeynep arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. Gözleri ciddileşmişti. "Murat..." dedi yavaşça. "Biliyorsun ki bu imkânsız!"

"İmkânsız olan ne?"

"İki sevgili olmamız! Evlenmemiz..."

"Beni beğenmiyor musun?"

"Aksine! Çok yakışıklı, eğlenceli ve geleceği parlak bir adamsın. Bir genç kız daha ne ister ki ... ama imkânsız işte!"

"Anlamıyorum!"

"Murat!" dedi genç kız tane tane. "Ben ... hamileyim!" Sustu. Genç adamın yüzünde bir tepki belirmemişti. "Bunu biliyorsun değil mi?"

"Evet..." dedi genç adam yavaşça. "Biliyorum."

"O halde, niye olmayacağını da biliyorsun."

"Bu... Bu konuda ... bir sürü alternatif var!" dedi Murat, inatçı bir sesle. "Bebeğin babası çocuğu istiyor mu?"

"Hayır!"

"Zafer abi mi?"

"Tabii ki hayır! Babası o olsa, hemen bunu üstlenecek kadar sorumluluk sahibi biridir o."

Murat rahatlamış gibiydi. "Buna sevindim. Onunla yarışamayacağımı biliyorum. Benim idolümdür o. Bu durumda... Bu durumda alternatifleri konuşabiliriz."

"Neymiş onlar?"

"Birincisi, belki ... çocuğu aldırmayı düşünebilirsin." Zeynep'in yüzünün değiştiğini görünce toparlamaya çalıştı. "Yani sen de çocuğu istemiyorsan eğer diye dedim." Zeynep sessizdi. Ancak bakışlarından bu ihtimalin zor olduğu açıktı. Murat başını eğdi. "Sanırım bunu istemiyorsun. O halde, ben geri geldiğimde yeniden konuşuruz. İlişkimizin yürüyeceğine karar verirsek, ben çocuk konusunda sıkıntı çıkarmam."

"Anlamadım?"

"Gerçek babası ile evlenmeye kalkmazsan, ben çocuğuna babalık edebilirim."

Zeynep güldü. "Saçmalama Murat!" dedi ona. "Bu söylediklerini iki ay sonra karşıma gelip yine söylemeyeceğine eminim. Birkaç gün bahçe için beraber olduk ve mecburi yakınlığımızdan dolayı böyle şeyler hissediyorsun. Daha çok gençsin. Evlenmek için de erken olduğunu buradan gidince anlayacaksın. Bir gün karşına temiz, el değmemiş bir kız çıkacak ve onunla mutlu bir hayat kuracaksın."

"Ben böyle bir şeyle ilgilenmiyorum. Hayatına başka erkeğin girmiş olması önemli değil. Benim de hayatımda birkaç kadın oldu. Sadece bebek konusu biraz sorun olabilir ama eminim bunu da kolaylıkla aşabiliriz."

"Sen ciddi misin?"

"Kesinlikle!" Uzanıp onun elini tuttu. "Lütfen teklifimi düşün. İstersen hemen bir karara varma. Biraz ani olduğunu biliyorum. Geri geldiğimde olumlu bir cevap almak istiyorum senden."

Zeynep, elini onu incitmeden geri çekti. Kafası karışmıştı. Murat'ın teklifi aslında fena değildi. Çocuğuna bir baba bulmuş olacaktı. Kariyeri parlak bir adamın önce sevgilisi, sonra karısı olacaktı. Gerçekten de iyi bir teklif gibiydi ama bu genç adama karşı özel hiçbir duygu beslemiyordu ki! Onu sadece arkadaşı olarak görüyordu. Sevgilisi veya kocası olarak nasıl görecekti? Zamanla olabilir miydi? Elini tuttuğunda hissetmediği heyecanı, ileride hissedebilir miydi?

Eve döndüğünde, Zafer gelmemişti daha. Yemek için hazırlığını yaptı. Fırında karnıyarık yapıyordu. Bu tarifi annesinden öğrenmişti. Borcamı fırına koyup kapağını kapattı. Pirinçleri de ıslattı. Pilavı Zafer gelince yapardı artık. Sonra oturma odasına geçti. Çekinerek annesini aradı. Onun telefonunu ararken, kendi numarasını özellikle gizliyordu. Böylece annesi evdeki diğerlerine yakalansa bile gizli numara deyip kurtulabilirdi.

"Nasılsın anne?" diye sordu.

"İyiyim kızım! Kış hazırlığı yapıyorum. Soba kuracağız yarın. Havalar serinledi."

"Burası da öyle... Hafif bir yağmur vardı tüm gün. Sen yorma kendini. Diğerlerinden de yardım iste."

"Aman kalsın. Abin bir garip oldu zaten. İyice içine kapandı. Baban da kahveden çıkıp gelmiyor. Gündüz tüm gün kahvede..."

"Evde olmasından iyidir. Yengem nasıl?"

"O iyi... Zeki'yle tartışıyorlar bazen. Önemsiz şeyler ama yıpratıcı oluyor bir yerden sonra. Çocukları olsa da kurtulsak bu birbirlerini yemelerinden..." Bir an durakladı. *"Senin ... bebek nasıl?"* diye sordu yavaşça. Bebeği aldırmadığını biliyordu.

"İyi sanırım. Kontrollere gidiyorum sık sık."

"Para durumu?"

"Merak etme, bir sıkıntım yok."

"Abin ikide bir nasıl geçindiğini sorup duruyor bana. Çocuğu da soruyor. Senden haber almadığımı söyledim ama eski ev sahibin, dev gibi bir adamın polisle kapısına dayandığından, seni kovduğundan bahsetmiş. O adamın kim olduğunu merak ediyor."

"Etsin... Sen karışma anne bir şeye."

"Karışmıyorum zaten."

"Güzel. Hadi ben seni sonra yine ararım. Öpüyorum güzel yanaklarından. Görüşürüz annem!"

"Görüşürüz kızım!.." Kadının sesi içliydi. Haftalardır görmediği kızını çok özlemişti.

Telefonunu yana bırakan Zeynep, laptopunu açıp biraz ders çalıştı ama aklı yoğun geçen gündeydi. Önce Zafer, sonra Furkan ve en son da Murat tüm gününü farklı bir şekilde etkilemişti. Şimdi de annesinin üzgün sesi yüreğini burkmuştu. O da annesini çok özlemişti. Acaba bir gün gidip gizlice onu görse miydi?

Mutfağa gidip fırını kontrol etti. Pişmek üzereydi. Düğmesini çevirip kapattı. Evin suratsız erkeği gelinceye kadar içindeki ısıyla iyice pişerdi. Yeniden oturma odasına gitti. Ayaklarını pufa uzatıp televizyon izlemeye başladı. Saat sekizi geçmişti. Bu adam nerede kalmıştı? Gelmeyecek olsa telefon açardı. Telefonunun ekranında yanıtlanmamış bir arama görünmüyordu.

Bir süre sonra, oturduğu yerde yorgunluktan gözleri gitti. Yeniden açtığında, Zafer'in çatılmış kaşlarla kendisini süzdüğünü gördü. Uykulu bir şekilde gülümsedi. Onun geldiğini fark etmemişti.

"Geldiniz mi?"

"Evet..." dedi genç adam. "Yoruldun mu?"

Zeynep, yüzüne dökülen saçlarını geriye iterken, bir saygı belirtisi olarak ayaklarını puftan indirdi. "Pek değil aslında... Gece sizi beklerken uyuyamadım da."

Genç adam onun yanına oturdu. "Ben de yoruldum..." dedi ona. Sonra bunu belli edercesine beklenmedik bir şey yaptı. Sırtüstü uzanıp başını genç kızın kucağına bıraktı. Bacaklarını koltuğun kolçağına uzattı. Zeynep şaşırmıştı.

"O kadar yolu geldikten sonra ... hemen işe gitmeniz saçmalıktı zaten."

"İki acil ameliyat çıkmasaydı sorun olmazdı." dedi Zafer. "İşleri kontrol edip gelecektim."

"O halde paraya kıyıp hastanenize yeni bir beyin cerrahı almanız lazım."

"Hastanede zaten benden başka iki beyin cerrahı daha var; ama sanırım haklısın, bir tane daha almalıyız. Büyük talep var hastaneye. Böyle giderse yandaki boş arazimize ek bina yapmamız gerekecek."

"Daha da mı zengin olacaksınız?" Eli farkında olmadan adamın başına gitti. Parmakları kısa saçlarına girdi. Hafifçe kıpırdadı. Onun tepki göstermemesi üzerine cesaretlenip kalın tellerde gezindi.

Genç kızın ince parmaklarının sihirli dokunuşunun verdiği rahatlama ile Zafer'in gözleri kapanmıştı. "Para umurumda değil. Bir insanı hayata döndürmenin zevkini asla tahmin edemezsin."

"Güzel bir şey olmalı..." diye onayladı genç kız.

"Gerçekten çok güzel..." Genç adam, yüzünü hafifçe çevirdi. Hâlâ düz olan göbeğine şimdi daha iyi temas ediyordu. "Yakında böyle yatınca ... bebeği hissedeceğim!" dedi ona.

Genç kız onun saçlarını okşamaya devam ediyordu. Parmakları durakladı bir an. "Yakında böyle yatamayacağınız kadar göbeğim büyüyecek." dedi gülümseyerek. Yeniden tellerde gezinmeye başlamıştı. Bundan gerçekten çok zevk alıyordu. Parmaklarının

ucundaki saçların çoğu siyahtı. Şakaklara doğru başlayan hafif kırlaşma, Zafer'e yakışıyordu.

"... ama zevkliymiş..." diye mırıldandı Zafer. "Büyüyünceye kadar kucağında yatabilir miyim?"

Zeynep kıkırdadı. "Benden izin aldığınızı hiç görmedim. Bu cümlenizde bile bir emir var."

"Yani?"

"Eh! Olabilir..." İç çekti. Kamının iyice büyüyeceği günler yakındı. Elini saçlarından çekti. "Acıkmadınız mı?"

"Acıktım. Ne var yemekte?"

"Fırında kamıyarık. Siz elinizi yüzünüzü yıkayıncaya kadar pilavı da yaparım."

"Harika..." Öyle demesine rağmen yerinden kıpırdamamıştı. Yatmaya devam ediyordu. Zeynep'in eli yeniden saçlarına dokundu. Teller arasında gezindi. Zafer bir iki saniye sonra gözlerini araladı. "Murat'la görüştünüz mü?" diye sordu aniden.

"Evet..." dedi genç kız.

Zafer sessiz kaldı bir süre. Genç kızın dik göğüslerinin arasından yüzünü görmeye çalışıyordu. "Akşam hastaneye uğradı veda etmek için." dedi sonra. "Biraz canı sıkkın gibiydi. Ne konuştunuz?"

"Hiç! Havadan sudan."

"Bana pek öyle gelmedi."

"Demek Murat'ı o kadar iyi tanıyorsunuz? Belki de uzun bir süre ülkeden ayrılacağı için üzgündür!"

"Belki ... ama sanmıyorum. Onunla konuştuğumuzda kafasında o olayı bitirdiğini gördüm. Aksoft Holding gibi ülkenin en büyük değerli taş üreticisinde işe başlamaktan memnundu. Bence canını sıkan şey başkaydı."

"Ona sorsaydınız madem. Siz neyi merak ediyorsunuz?"

"Ne konuştuğunuzu." diye diretti Zafer.

"Öğrenince ne olacak ki?"

"Merak işte! Söyle hadi, Murat'la ne konuştunuz; ama doğruyu söyle."

Zeynep iç çekti. Doğruyu mu? Genç adam neden ne konuştuklarını öğrenmek istiyordu ki? Sadece merak mı? Bakışları karşılaştı. Kahverengi gözler dikkatle onun cevabını bekliyordu.

"Peki..." dedi yavaşça. "Doğruyu, sadece doğruyu söyleyeceğime yemin ediyorum hâkim bey!" Beklediği gibi genç adam gülümsemedi bile. Zeynep, parmaklarını saçların arasında gezdirmeyi bıraktı. Doğruyu söylese ne olurdu ki! Zafer'in çok ilgileneceğini sanmıyordu. Ayrıca öyle büyük bir sır da değildi konuşmaları. "Murat..." diye başladı sonra. "Murat sevgili olabileceğimizi ... ve hatta evlenebileceğimizi düşünüyor!" dedi ağır ağır.

• • •

19. BÖLÜM

Genç adam bu sözlere şaşırmamıştı ama hoşlanmamıştı da! Nedense Murat ile Zeynep'i birbirine pek yakıştıramıyordu. Murat geleceği parlak, yakışıklı, yaşına göre olgun, zeki bir genç adamdı. Zeynep için iyi bir koca da olurdu ... ama yakıştıramıyordu işte.

Onun sessizliği üzerine, Zeynep'in kaşları hafifçe kalktı. "Eee? Öğrendiniz işte! Merakınız geçti mi?"

"Sen ne cevap verdin?"

"Düşüneceğim biraz."

"Sen onu parmağında oynatırsın." diye homurdandı Zafer. "Mutsuz olursunuz."

Genç kız hafifçe irkildi. "Bunu da nereden çıkardınız? Ben despot bir kız mıyım?" diye sordu alayla.

"Despot değilsin. Belki iyi bir eş de olursun ama mutsuz olacağınıza adım gibi eminim."

"İnanın gülmek istiyorum ama yapamıyorum. Bana çocuğumu babasız bırakmamam için Furkan gibi bir pislikle evlenmemi tavsiye eden siz, şimdi de Murat'ı uygun görmüyor musunuz? Çok saçma değil mi?"

"O hiç değilse çocuğun gerçek babası."

"Valla ben sizin mantığınızı anlayamıyorum sevgili doktorum! Evlenip Afrika'ya gittiğimizde kim bilecek çocuğun babası kim? Hiç sorun olacağını sanmam."

Zafer yattığı yerden doğruldu. Yüzü asılmıştı biraz. "Peki, sen bilirsin. Beni ilgilendirmez zaten. Ben seni düşünüyorum. Mutlu olmanı istiyorum." Kahverengi gözleri, genç kızınkilere kilitlenmişti.

Genç adamın iyi dileklerine rağmen neden kızgın göründüğünü Zeynep anlayamıyordu. Onun Murat'ı uygun bulmamasına karşı çıktığı için mi kızgındı? "Şey! Teşekkür ederim." dedi otomatikman.

"Yemek hazırsa yiyebilir miyiz artık?"

Yok! Bu adam gerçekten kızmıştı! Sesi bunu belli ediyordu. Daha iki dakika önce yüzü göbeğine gömülüyken keyfi yerinde değil miydi bunun?

"Değil!" dedi yavaşça. "Pilav yapacağım."

O hafta sonu hava çok güzeldi. Ancak genç adam yine de pek keyifli değildi. Kızacak bir şeyler arıyor gibiydi. Zeynep'e bunu yansıtmasa da televizyondaki bir habere veya işle ilgili bir duruma söyleniyordu. Cumartesi öğlen işe gitmiş, akşam da yine Sevda ile yemeğe çıkmıştı. Epey de geç gelmişti. Pazar günü ise sabah sporunu yapmış, sonra da oturma odasında oturup gazete okumuş, televizyon izlemişti. Akşama doğru ise Zeynep ile market alışverişine gitmişlerdi.

Zeynep ise geriye kalan tüm boş vaktinde evde Cengiz'in bahçesi için çalışmıştı. Ustaları telefonla organize etmiş, laptopunda son düzenlemeleri yapmıştı. Malzemeler de vaktiyle alındığına göre her şey tamam gibi görünüyordu. Pazartesi işe başlayacaklardı.

O hafta başı iki gün okula gitmedi. Sabah erkenden Cengiz'in evine gitmişti. Murat için ona, *Allah kavuştursun,* derken, adamın oğlunun yaptığı teklifi bilip bilmediğini merak ediyordu. Ancak adamın gülümseyen ve sıcak tavırlarına bakılırsa ya bir şey bilmiyordu ya da o kadar umursamıyordu.

Havaların yeniden güzelleşmesi büyük bir şanstı. Resmen pastırma yazı yaşıyorlardı. Bu güzel hava, bahçede düzenleme yapılmasını da kolaylaştırıyordu. Tabii ki planladığı gibi bir sürede bitmedi. Bazen şu ustalar gerçekten çok üçkâğıtçı oluyordu ama

üçüncü günün öğleninde bitirmeyi başardı. Üstelik bitmiş halini görmeye Cengiz ile Zafer de gelmişti.

İki erkek bahçeyi gezerlerken, Zeynep merakla bekliyordu. Cengiz'in evi Üsküdar'da denizi gören müstakil bir evdi. Bakımsız bahçe bir anda bir saray bahçesi gibi gösterişli oluvermişti.

"Evin içine ne zaman başlıyorsun?" dedi Cengiz, memnun bir sesle.

"Beğendiniz mi?" diye sordu Zeynep. Aslında adamın yüzünden memnuniyeti açıkça belli oluyordu ama yan gözle baktığı Zafer'in ciddi yüzünden ne düşündüğünü anlamak zordu. Ruhsuz adam! O da bir kerecik gülümseyip "güzel olmuş" dese olmaz mıydı?

"Bayıldım! Harika olmuş. Her şey harika düşünülmüş. Sen ne diyorsun Zafer?"

Genç adam başını eğdi. "Evet..." dedi kuru bir sesle. "Harika."

"Baharda daha güzel olur." dedi genç kız.

"Eminim. Sonunda ben de bahçemde rahat rahat oturup kitap okuyacağım." Gülen gözleri, çevresindeki güzellikten ayrılıp genç kıza döndü. "Ben diğer konuda ciddiyim. Eve ne zaman başlayacaksın?"

"Siz ne zaman isterseniz ... ama epey sıkıntılı bir süreç olacaktır sizin için. Arı gibi çalışan adamlar, dağınık ve tozlu bir ortam, gürültü falan... Bir sürü sıkıntı."

"Sorun değil. Bizim haftaya Almanya'da uzun bir seminere gitmemiz lazım. Tam bir hafta! O boşlukta sen evi halledebilirsin. Nasıl? Olur mu? Zafer de benimle geldiğine göre, istersen burada da kalabilirsin. Gidip gelmek zor olursa sana?"

"Gerek yok!" dedi Zeynep'in yerine Zafer. "Benim arabamla gelir gider ama okulunu bu işler için aksatması hoşuma gitmiyor."

"Babası gibi davranma ona!" dedi Cengiz. Gülümsüyordu. "Ben Zeynep'e sordum. Bu sene dersleri çok sıkı değilmiş."

"Biliyorum ama yine de..." Gözleri genç kızın üzerindeydi. Onun bu işi istediği belliydi. Sonra ilgisizce omuz silkti. "Neyse, kendisi bilir. Ben Zeynep'in babası değilim çok şükür!"

O gece eve dönüp bahçede çaylarını içerlerken, Zeynep mutlulukla önündeki paralara bakıyordu. Masanın üzerine koyduğu bir tomar para, gerçek dışı görünüyordu.

"Üç günde bu kadar para kazandığıma inanamıyorum!" dedi genç adama. "Asgari ücretin kaç katı!"

"Hak ettiğin bir para... Zevkli ve yetenekli olmanın karşılığı ölçülemez."

Zeynep'in mutlu gözleri daha bir parladı. "Ben zevkli ve yetenekli miyim?" diye sordu genç adama. Onun kendisini övmesi nedense çok hoşuna gidiyordu.

"Kesinlikle."

"Siz söyleyince, her şey daha anlamlı oluyor. Seviyorum sizi, bunu bilin." Keyifle gülümsüyordu. Eğildi ve onun kıpırtısız dudaklarını içten gelen bir sevgiyle öptü. Küçük eli genç adamın yanağını sevgiyle tutmuştu. "... ve iyi ki gerçekten babam değilsiniz." diye ekledi.

Zafer, bu ani öpücük ile şaşırmışsa da belli etmedi. "Neden?" diye sordu kuru bir sesle.

"Öyle işte..." Elini geri çekip omuz silkti. "En azından sizi böyle öpemezdim."

Zafer'in bir kaşı hafifçe kalktı. "Şanslıyım desene ama işin doğrusu pek bir şey hissetmedim. Dudaklarıma dokunduğuna bile emin değilim."

"Çok gıcıksınız!" Aslında genç adamı nasıl delice öpme hissi ile dolu olduğunu ona belli edemezdi. Bu ara ona karşı tanımlayamadığı dürtülerle doluydu. Galiba bir evde ortak yaşamanın verdiği bir şeydi bu. "Hem sizi dudaktan öpmem bile özel bir durum." diye kendisini savundu. "Kocam değilsiniz, sevgilim değilsiniz. Bayağı

ilerledim bence. Sizin, vücudumun bazı bölgelerine yaptıklarınızı hiç saymıyorum bile!"

Zafer'in gözleri, onun göğüslerinden aşağıya doğru kaydı. "... ve bazı bölgelerine yapmak istediklerimi!" diye ekledi rahatça. Biçimli dudakları biraz alayla kıvrılmıştı.

Genç kız durakladı. Gözleri irileşti. Neyi kastettiğini hemen anlamıştı. Ellerini beline koydu. "Sizi gidi terbiyesiz adam!" dedi kızarmış bir yüzle. "Onu asla yapamazsınız. Böyle şeyler kitaplarda olur. Biz bir kitapta değiliz."

"Beni aşırı derecede zorladığını ve meşhur inadımı ortaya çıkarmana ramak kaldığını söylemeliyim küçük hanım!" Sesi ciddi olduğunu hemen belli ediyordu ama hafif gülümseyen gözleri, eğlendiğini gösterir gibi onun ince vücudunda gezindi. "Neyse ki şimdilik sadece banyo sözünle yetinmeyi düşünüyorum."

"Ne? Be..Ben öyle bir şeye söz vermedim!" dedi Zeynep kekeleyerek.

"Hımm!" dedi Zafer yine alayla. "Şimdi bir kitapta olsaydık, sayfalarda geriye gidip o satırlardaki konuşmalarımıza bakardık. Haklı olduğumu görürdük. Aynen de öyle bir söz verdin."

Zeynep de gülümseyerek karşılık verdi. "Şimdi bir kitapta olsaydık, yazarıma söylerdim, sizi pamuk gibi yumuşak, hep gülen bir adam yapardı. Ayrıca o bahsettiğiniz satırları silerdi. Gerçi söz verdiğim satırların var olduğuna da inanmıyorum ama neyse."

"Olmasa da olmayacak bir şey olmaz!"

Zeynep derin bir nefes çekti. "Ya, böyle karışık cümlelerle aklımı karıştırmayın sevgili doktorum! Lütfen! Öpücükle yetinin işte. Çay istiyor musunuz?"

O gece başka ilginç bir konuşma geçmemişti aralarında. Diğer günler de benzer şekilde geçti. Her şey olağan bir şekilde sakindi. Sabahları birlikte evden çıkıyorlardı. Zeynep onun otomobilinden inerken minicik öpüyordu. Tabii ki yanaktan! Geceler ise

oldukça sakindi. Sadece genç adam iş seyahatine çıkacağı sabah farklı bir şey olmuştu.

Sabahın çok erken saatleriydi. Zafer valizini alıp aşağıya inmişti. Oradan mutfağa geçti. Zeynep'in mutfakta olduğunu biliyordu. Hava kapalı olduğu için mutfak lambası yanıyordu. Genç kız dalgın bir şekilde verandanın geniş camından dışarıya bakıyordu. Yağmur başlamıştı. Havalar artık iyice soğumuştu ama yakmaya başladıkları kalorifer sayesinde ev sıcacıktı. Zeynep, üzerinde kırmızı pijamasıyla, karamsar havada parlayan bir çiçek gibiydi. Dışarıda coşkuyla yağan yağmuru izliyordu.

Genç adam ona doğru yürüdü. Tam arkasında durdu. Zeynep bir hareket hissedince hafifçe dönmüştü. Zaten dikkatle bakınca camda yansımaları da görünüyordu. Bakışları karşılaştı.

Zafer onun halinde bir gariplik hissetmişti. "Ne oldu?" diye sordu.

Genç kız yeniden camdan dışarıya baktı. Yansımalarını delip dışarıdaki yağmuru izlemeye çalıştı. "Hiç!" dedi yavaşça.

"Söyle!" diye emretti genç adam. Biraz daha sokuldu.

"Daha ne olsun! Böyle yağışlı havalarda ruhum daralıyor. Siz de evde yoksunuz."

Zafer onun böyle durgun olduğu anları pek bilmezdi. Belki de sabahın çok erken saati olduğu için böyleydi. Daha uykusunu alamamış olabilirdi.

"Ben gidince sen yatıp uyu biraz daha. Tatil bugün. Öğleden sonra da dışarıya çıkıp dolaşırsın. Alışveriş yap. Birkaç kıyafet almak bütün kadınların moralini düzeltir."

Zeynep hafif bir nefes aldı. Döndü. Ona bakarken gülümsemeye çalıştı. "Evet, en iyisi öyle yapmak..."

"... ve kontrole gitmeyi unutma. Doktor Güler seni pazartesi bekliyor. Hem bebeğin cinsiyetini de öğrenebilirsin."

Genç kız, başını salladı. "Tamam, giderim ... ama..."

"... ama ne?"

"Bebeğin cinsiyetini öğrenmek istediğimi ... sanmıyorum."

"Neden?"

Zeynep omuz silkti. "Öyle işte! Korkuyorum sanırım. Varlığı sürpriz oldu. Cinsiyeti de sürpriz olsun."

"Saçmalama! Daha alınacak bir sürü şey var. Erkekse ona göre şeyler alınz. Kız ise başka olur tabii."

"Neyse..." dedi Zeynep, isteksizliğini belli eden bir gülümseme ile. Yine dönüp camdan dışarıya bakmaya başladı. Yüzündeki gülümseme yok olmuştu. Yağmur hâlâ devam ediyordu. "Düşüneyim biraz."

Genç adam beklenmedik bir şey yaptı. Arkasından müşfikçe sarıldı. Zeynep, farkında olmadığı bir güven ihtiyacı ile sırtını ona yasladı.

"Yaz bitince, artık bu kırmızı pijamayı giymezsin sanıyordum." dedi genç adam. "Yeni aldığımız kışlık eşofmana ne oldu?"

"Ev sıcak. O terletiyor beni. Bu çok rahat..."

"Daha incesini alalım."

Genç kızın sıkıntılı dudakları hafifçe kıvrıldı. "Neden?" diye sordu gülümseyerek. "Sevmiyor musunuz bunu?"

"Seviyorum ama..." Genç adamın elleri yukarıya kaydı. İki avucu birden çaprazlama bir şekilde iki göğsünün üzerine yumuşakça kapandı. "Sonra hep bunu yapmak istiyorum."

Zeynep karşı koymamıştı bile. Aksine, daha bir sahiplenilme duygusu ile geri yaslanmış, gözlerini de hafifçe kapamıştı. "İstedikçe ... yapıyorsunuz zaten!" dedi hafif alaycı bir sesle. Camdaki yansımalarından gözleri karşılaştı. "Sorun ne?"

"Murat bunu görse pek memnun olmazdı sanırım." Dudakları mis kokulu saçlarının üstündeydi. Hafifçe dokunuyordu.

"Daha ona ait değilim." diye mırıldandı Zeynep. Bu ne biçim bir cümleydi? Zafer'i kendisinden uzaklaştırması gerekirken, aksine bir cümle ile onun yakınlığını teşvik etmişti. Onun bir haftalığına göremeyecek olmak, belki de bu rahat tavırlarının sebebiydi.

Üzülüyordu gerçekten de. Bu suratsız ama güzel adamın hep kendi çevresinde olmasına alışmıştı.

"Evet... Daha ona ait değilsin!" dedi Zafer de. Avucunun birisi yakasından içeriye kaydı. Çıplak göğsünü doğal bir sahiplenme ile avuçladı. Zeynep sessizdi. Yarı kapalı göz kapaklarının arasından camdaki yansımalarını izliyordu. Onun kollarında küçücük kalmıştı. Bu kadar iri bir adamın bu kadar hassas bir temasla göğüslerini okşaması ilginçti. Her hareketini derinden hissediyordu.

"Bence bu yaptığınızı görse..." dedi içindeki ürpertileri bastırmaya çalışarak. "Asıl Sevda Hanım pek memnun olmazdı."

"Sevda'ya bir bağlılığım veya sözüm yok!" dedi genç adam.

Bu açıklama önemliydi. "Onunla ... hiç birlikte olmadınız mı?" diye biraz çekinerek sordu Zeynep.

"Hayır..." diye dürüstçe cevap verdi genç adam.

O sırada dışarıdan bir korna sesi duyuldu. Zeynep kornayı kimin çaldığını biliyordu. Genç adama doğru döndü. Ellerini geniş göğsüne dayadı. Başını geriye atmış, gözlerini gözlerine dikmişti.

"Cengiz Bey geldi..." diye fısıldadı.

Belindeki el doğal bir şekilde aşağıya doğru kaymıştı. Kalçasının kıvrımları, iri elin baskısı ile örtüldü.

Zafer onun dudaklarına bakıyordu. "Evet." dedi yavaşça.

"Dikkatli olun, tamam mı?"

"Ne olabilir ki?"

"Aklıma bile getirmek istemiyorum. Siz hep dikkatli olun. Emniyet kemerinizi takın. Sıkı giyinin ve ... ve göğüsleri benimkilerden güzel olan kadınlardan uzak durun." Gülümsemeye çalışmıştı. "Çok fazla olduklarına eminim."

"Ben seninkileri seviyorum."

Dışarıdan yeniden bir korna sesi geldi. İkisi birden irkildiler. Genç adam elini kalçasından çekti. Belinin kıvrımında gezinerek yanağına doğru çıktı. Bir asi perçemi geriye ittirdi.

"Sen de dikkatli ol!" diye uyardı onu. "Çok çalışıyorsun. Bebeğe bir şey olmasın. Dinlenmeyi unutma. Yemek yemeyi de."

"Peki..." diye uysalca kabul etti Zeynep. Şimdi de genç adamın telefonu çalmaya başlamıştı. Arayanın Cengiz olduğu belliydi. "Birazdan kapıya da yumruklarıyla dayanır!" dedi Zeynep gülümseyerek. "Gitmelisiniz. Bekletmeyin daha fazla."

"Tamam..."

Onu bırakmıştı. Bu sefer gerçekten de dış kapının zili çalmaya başlamıştı, hatta yumruk sesi geliyordu.

"Gitmem lazım..." dedi Zafer isteksizce. Bir süre Zeynep'in mahmur yüzünü, dağılmış saçlarını süzdü. Sonra isteksizce ceketini alıp giydi. Uzun adımlarla yanından ayrıldı. Mutfaktan çıkıp gittiğinde, genç kız öylece kalakalmıştı. Camdan onun bahçeye çıkışını, kapıya gidişini izledi. Genç adam bir kere bile arkasına bakmamıştı.

Oysa sanki kendi kalbi de onunla birlikte gitmişti. Derin bir yalnızlık hissiyle başı öne düştü. Onu özleyeceğini şimdiden anlamıştı.

• • •

20. BÖLÜM

Genç adam gideli bir hafta olmuştu. Onsuz ev bomboştu. Gündüzleri idare ediyordu. Cengiz'in evininin dekorasyonunu yaparken unutuyordu onun yokluğunu. Bazen işleri organize edip okula gidiyor, okuldan çıkınca yeniden tadilatı kontrol etmeye eve gidiyordu. Ancak neticede akşamları kendi evine dönmesi gerekiyordu. Bu sıkıcıydı işte. Oturma odasında film izleyerek ya da laptopunda çalışarak vakit geçirmeye uğraşıyordu.

Doktora da gitmişti. Güler onu iyice muayene etti. Memnun görünüyordu. Bebeğin gelişimi ile ilgili her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Cinsiyeti de şimdilik kız gibi duruyordu; ama sürpriz olma ihtimali olduğunu da eklemişti. Bir dahaki kontrolde kesinleşeceğini söylemişti.

Zafer'le iki kere telefonla konuşmuşlardı. Çoğu genel şeylerdi. Kontrol için hastaneye uğradığını, her şeyin yolunda olduğunu söylemişti. Ayrıca her gün genç adama Whatsapp'tan mesaj da yazıyordu. Bazı mesajlarına anlık çekilmiş fotoğraf da ekliyordu. Kimisi okulda çekilen fotoğraflardı. Komik bulduğu şeylerdi. Kimisi yeni aldığı kıyafetlerleydi. Birkaç tane de sahilde çekilen fotoğraf vardı. Onun canı da istesin diye, ekmek arası balığı iştahla ısırırken çektiği fotoğrafı yollamıştı.

Uzaklardaki Zafer, bu fotoğrafları gördüğünde, elinde olmadan gülümsüyordu. Sıkıcı ve yoğun günlerine renk katıyordu. Genç kızın bunları yollarken kahkahalar attığına emindi. Gözlerindeki pırıltılar fotoğraflarda bariz bir şekilde belli oluyordu.

Genç adam, ondan gelen son mesajı akşam veda yemeği sırasında açmıştı. Cumartesi gecesinin hareketliliği hâkimdi her yere.

Kalabalık bir doktor grubuyla kaldıkları otelin büyük yemek salonundaydı. Bir yanında Cengiz oturuyordu. Diğer yanında ise güzel bir esmer kadın vardı. Danimarkalı doktor kadının konuşmalarını dinlerken gelmişti mesaj. Bir boşlukta mesaja göz attı. Zeynep'tendi tabii. Ancak bu sefer telefonundaki fotoğrafı görünce şaşkınlıkla donup kaldı. Zeynep neredeyse çıplak bir fotoğraf yollamıştı. Bir mağazanın soyunma odasında gibiydi. Üst yarısı görünüyordu. Göğüslerini saran garip bir sutyenden başka bir şey yoktu üstünde. Çelik görünümlü, üzerinde kilit yuvası bile olan orijinal bir şeydi. Yine de ince vücudu, çekici göğüs kafesi ve narin omuzlarıyla fazla seksi bir fotoğraftı. Muzip bir gülümseme vardı dudaklarında.

"Sonunda beni ellerinizden koruyacak iyi bir şey buldum." diye yazmıştı altına. Gülücüklü bir simge de koymuştu.

Genç adam telefonu nasıl saklayacağını bilemedi. Hemen kapama tuşuna basıp kapatıverdi. Deli miydi bu kız? Cengiz az daha görecekti. Bu çekici vücudu başka bir erkeğin görmesini istemiyordu.

Gece herkes odalarına çekilince, fotoğrafa yine baktı. Aslında o kadar açık bir fotoğraf değildi. Deniz kenarında çok daha açık bikiniler görmüştü. Eski çağlarda bakire kızları koruyan bekâret kemeri gibi bir şeydi. Nereden bulmuşsa bulmuştu işte. Ancak genç adamın güçlü hafızası, sutyenin altındakileri gayet iyi hatırladığı için bu şeyle bile fazlasıyla çekici gelmişti.

"Yakışmış!" diye yazdı. Kısa bir an düşündü. Sonra erkekçe bir çapkınlıkla ekledi. *"... ama ben altındakiyle daha çok ilgileniyorum."*

Onun mesajına döneceğini sanmıyordu. Şu saatlerde çoktan uyumuş olmalıydı. Kısa sürede yanıldığını anladı. Telefonu titreyip küçük bir ses çıkardı.

"Eminim öyledir."

Genç adam onun kıkırdayarak güldüğüne emindi. O da gülümsedi. *"Aldın mı gerçekten?"* diye mesaj attı. Birkaç saniye sonra karşı mesaj geldi.

"Evet! Artık dokunmak yok."

Zafer gülümseyerek yeni bir mesaj yazdı. *"O beni engelleyemez ... ama az kalsın yanımdakilere yakalanıyordum."*

"Sahi mi? Özür..." Mesajın sonunda dehşet içinde bakan bir simge eklenmişti.

"Yemekteydim."

"Gören oldu mu?"

"Hayır, neyse ki!" yazdı. Mesajı yolladı. Sonra içinden gelen bir dürtüyle ekledi. *"... ama ben daha fazlasını görmek istiyorum. Onun altındakileri..."*

Zeynep'in endişesi gitmiş, keyfi yerine gelmiş olmalıydı. *"Ha ha ☺ Yeni fotoğraf mı? Hem de altındakileri? İmkânsız! Onları gelince görürsünüz. O da belki!"*

"Şimdi istiyorum..."

"Olmaz. Ayrıca oda karanlık..."

"Olduğu kadar."

"Üşeniyorum. Hem o sutyen yok üstümde. Yatarken giymiyorum."

"Biliyorum ama onu merak eden kim?"

Genç kızdan uzun bir süre karşılık gelmedi. Genç adam onun kararsız olduğunu veya uyuduğunu düşündü. Tam telefonu yatağın yanındaki sehpaya bırakıyordu ki telefonu yine uyarıyla titredi.

"Kendim kaşındım biliyorum ... ama daha fazlası yok. İyi geceler yakışıklı doktorum!" diye bir mesaj gelmişti. Altında da bir fotoğraf...

Genç bir delikanlı gibi heyecanlandığına inanamıyordu. Hayatı boyunca kaç kadını çıplak gördüğünü hatırlamıyordu. Üstelik Zeynep'i de epeyce çıplak görmüştü. Yine de gelen fotoğrafa hayranlıkla baktı. Yattığı yerden çekmişti. Başucundaki lambayı yakmış olmalıydı. Kırmızı pijamasının birkaç düğmesini çözmüştü. Yakasını biraz kenara çekince, göğsünün bir kısmı çekici bir şekilde meydana çıkmıştı. Önemli olan onun seksi görüntüsü değildi. Bir bütün olarak genç kız çok güzel görünüyordu. Beyaz teni, kırmızı

ile o kadar zıt ve uyumluydu ki! Saçları yastığa yayılmıştı. İri gözleri hafif uykulu olsa da çok dikkat çekiciydi. Bir kitap kahramanı gibi egzotikti. O dolgun dudakların rengi âdeta pijaması ile yarışıyordu. Nasıl bu kadar canlı renkte olabildiği de ayrı bir meseleydi.

Aynı dakikalarda Zeynep de gülümseyerek lambayı kapatmıştı. Ellerinin titremesi gayet normaldi. Bir adama çıplak fotoğrafını yolladığına inanamıyordu. Yakasını çekiştirip göğsünü kapadı. Bu ara neden cinsellik aklından çıkmıyordu? Furkan ile olduğunda hiç ilgi çekici gelmeyen şey şimdi neden vücudunun gerginleşmesine sebep oluyordu? Hamilelik yüzünden miydi? Şu anda inanılmaz derecede hormonları tavan yapmıştı. Ah bu adam! Gece gece aklına neler getirmişti!

Nasıl uyuyacaktı şimdi? Fotoğrafı beğenmiş miydi acaba? Uykulu uykulu çok çirkin çıkmıştı galiba! Bir yorum da yapmamıştı! Yorum yapmasını istememişti zaten ama yine de beğenip beğenmediğini merak ediyordu. Ruhsuz adam! İnsan iki kelime yazardı. Güzel, beğendim falan...

Belki de beğenmemişti!

Yatakta dönenip durmaktan vazgeçti. Uykusu açılmıştı bir kere. Gözlerini tavana dikti. Hayatında sadece iki yabancı erkeğe toleranslı olmuştu. Birisi onu hamile bırakmıştı. Diğeri de canının her istediğini yaptıracak kadar yetenekliydi. Zafer'den korunması gerekiyordu. Bu adam Furkan'dan kat kat tehlikeliydi. Keşke kötü bir yanı olsaydı. Keşke kendisine itici gelen tek bir özelliği olsaydı. Adamın o suratsızlığını bile seviyordu.

Telefonu gelen mesajla titreyince heyecanla uzandı.

"Beğendim. Çok seksi görünüyorsun!" yazıyordu mesajda.

Sanki genç adam yanındaymış gibi utangaçça gülümsedi. *"Teşekkür etsem saçma olacak sanırım; ama teşekkürler."* yazıp yolladı.

"Benim istediğim kadar görsel değil ama idare eder işte!"

Zeynep dudaklarını sıktı gülmemek için. *"Bence fazla bile görsel olmuş. İstediğimden çok şey görünmüş."*

"Uykumu bile açamadı ama."

"Uykunuzu açmak için ne yapmalıyım diye sormaya korkuyorum."

"Sor!"

"Olmaz!" Yolladıktan sonra bir an düşündü. Muzırca sordu. *"Hem vücudumda başka neresi 'uykunuzu bile' açabilecek ki?"*

"Yazayım mı?"

"Aman kalsın. Vazgeçtim. Yarın geliyor musunuz?"

"Evet."

"Güzel. Yarın görüşürüz o zaman. İyi geceler sevgili fırsatçı doktorum! İyi yolculuklar." Gülümsedi. Telefonu bıraktı. İçi rahatlamıştı biraz. Beğenilmek güzel bir duyguydu.

Uykuya daldığında epey geç olmuştu. Sabah yine de erkenden uyandı. Heyecanla yataktan fırladı. Duşa girip hazırlandı. O gün genç adamın gelecek olması çok önemliydi. Kaçta gelirdi acaba? Yemeği akşama evde mi yerlerdi? Aklına Sevda gelince heyecanı biraz azaldı. Acaba genç adam gelir gelmez Sevda ile buluşmak ister miydi? Belki de yemeği dışarıda yerlerdi.

Kahretsin! Pazar günleri de bu televizyonlarda hiçbir şey yoktu. Vakit bir türlü geçmiyordu. Neyse ki hava güzeldi. Soğuk olmasına rağmen bahçeye vuran güneş, insanın karamsarlığını alıp götürüyordu. Bahçedeki gül fidelerini temizledi. Güllerin hâlâ açması çok güzeldi. Solan birkaçını koparıp hepsini daha güçlü bir hale getirdi.

Dış demir kapı açıldığında saat beşe geliyordu. Elleri çamurluydu. Hemen yerinden doğruldu. Kapının şifresini bilip açabilecek bir tek kişi vardı. Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Neler oluyordu böyle ona? Neden bu kadar heyecanlıydı? Yalnızlık kendisine bu kadar mı ağır gelmişti? Zafer'i delicesine özlediğine inanamıyordu. Aslında inanmamak değildi mesele... Sebebini ifade edememesiydi.

Kapıdan içeriye giren genç adamı görünce, yüzünde parlayan büyük bir gülümseme ile o yöne gitti. Takım elbisesi ve kabanı ile her zamanki ciddi doktordu işte. Arkasında sarı bir araç görünüyordu. Demek havaalanından buraya Cengiz Bey ile değil de

taksiyle gelmişti. Valizini sapından tutup içeriye giren genç adam onu görünce kaşlarını kaldırdı.

"Ne yapıyorsun sen bu soğukta dışarıda?" diye sordu biraz sertçe. Dikkatli gözleri üzerinde gezindi. Ellerindeki hafif çamuru gördü.

"Güllere bakım yaptım biraz. O kadar soğuk değil. Güneş vardı."

"Dikkatli ol. Farkında olmadan üşürsün. Güneş gideli çok oldu."

Zafer valizini bırakmıştı. Karşılıklı duruyorlardı şimdi. Genç kız onun sözlerine aldırmadan gülümsüyordu. Onun sertliğine ve ruhsuzluğuna aldırmayacak kadar, onu yine gördüğüne memnundu. Çamurlu ellerini değdirmemeye çalışarak uzandı, yanağını öptü. "Hoş geldiniz!" dedi sıcak bir sesle.

"Hoş buldum!" O da genç kızı süzüyordu. Sert çehresi pek değişmedi. "İyi görünüyorsun."

"İyiyim... Siz de iyi görünüyorsunuz. Eğlendiniz mi orada?"

"Evet, eğlendik. Afazi ve Disfazi'nin dibine vurduk. Ansefalit'in Envazyon'u sonucu Anosmi'nin toleresi için yapılacakları heyecanla dinledik."

Zeynep hiçbir şey anlamadan ona bakıyordu. İri yeşil gözlerinin içi ışıldadı birden. Neşeli bir kahkaha attı. Sonra içten gelen bir sevgi ile ona doğru uzandı. Yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. Parmaklarının ucunda alabildiğine yükselmişti.

"Bu ruhsuzluğunuzu gerçekten özlemişim sevgili doktorum!" dedi dudaklarını geri çektiğinde. Genç adamdan uzaklaştı hemen. Daha yakın olmak tehlikeliydi. "Hadi gelin, soğukta durmayın. Yorulmuşsunuzdur."

Eve girdiklerinde karşılaştıkları sıcak hava ikisine de iyi gelmişti. Zafer kabanını çıkarıp astı. Yanında hâlâ çamurlu elleriyle duran genç kıza baktı. "Ben elimi yüzümü yıkayıp kendime geleyim ama çok açım. Yemek hazırlamadıysan çıkıp dışarıda yiyebiliriz. Diğer yandan, evde yapılan yemeği özledim."

"Hazırlamadım ama hemen hazırlarım. Tantuni yapmayı düşünmüştüm. Ne dersiniz?"

Zafer'in bir kaşı kalktı. "Tantuni mi?"

"Evet! Ev tantunisi. Ben çok severim. Ya siz?"

Genç adam başını salladı. "Hayatımda sadece bir kere yedim. Mersin'de... Biraz yağlı geldi ama sevmiştim. Sen yaparsan onu da severim eminim."

Zeynep'in gözleri parlamıştı. "Kredinizi yükseltmeyi nasıl da biliyorsunuz! Siz böyle tatlı bir adam olunca, ben en güzelini yaparım. Yağı da az olur hem. Sizin bana yaptığınız yağ yeter." Sıntmıştı.

Zafer gülümseyerek yukarı çıktı. Genç kız da alt kattaki lavaboda ellerini yıkayıp mutfağa geçti. Dolaptan gerekli malzemeleri çıkardı. Önce masayı hazırladı. Ayran ve şalgam koymuştu. Genç adam hangisini isterse içerdi artık. Birkaç dakika sonra Zafer yanına geldi. Zeynep'in onun için almış olduğu siyah eşofmanı ve evde sıcak tutacak spor tişörtünü giymişti.

"Yatağımın üstünde buldum. Bunları bana mı aldın?"

"Evet, evde giymeniz için." Gözleri adamın üzerinde gezindi. Eşofman uzun ve kaslı bacaklarına, dar kalçalarına tam oturmuştu. "Yakışmış. Siz sevdiniz mi?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Sevindim."

"Benim de sana hediyem var. Odana koydum. Bakarsın sonra. Yardım edecek bir şey var mı?" diye sordu genç adam.

"Evet, etleri kesebilirsiniz. Bir doktor olarak nasılsa alışıksınız." Merakla sordu ardından. "Ne hediyesi aldınız bana? Gidip bakayım mı?"

"Şimdi değil, sonra bakarsın. Sanırım karşılığında özel bir öpücüğü hak edebileceğim bir şey. Bunu bil yeter."

Genç kız işini bırakmış, yalancı bir küslükle bakmıştı. "Fırsatçı olduğunuzu söylemiş miydim hiç? Ben eşofman için öpücük istedim mi? Hem de özel bir öpücük?"

"İsteyebilirsin..."

Zeynep içtenlikle güldü. Gözlerinin içi parlamıştı. "Ah! Sizinle baş etmek cidden çok zor..."

"Neyse! Şu anda çok açım. Sonra konuşuruz bu konuyu. Ne yapacağım ben şimdi?"

Zeynep genç adama ne yapacağını açıkladı. "Etleri önce dikine, sonra boyuna, tavla zarı büyüklüğünde parçalar halinde kesin." Masanın üzerinde iki parça, biraz büyükçe biftek vardı. Genç adam bıçağı aldı. Etler yarı donuktu. "Kesmesi kolay olsun diye böyle donmuş olması daha iyi." dedi Zeynep onun aklındaki soruyu duyarak. "Kişi başı bir parça et, bir yarım ekmek için yeterli olur. Etler küçük olsaydı ikişer parça keserdik. Daha fazla ekmek yemezsiniz sanırım."

"Yok, doyarım."

Etlerin kalınlığı da fazla değildi. Genç adam onları önce çubuk gibi olacak şekilde kesti. Sonra yana çevirip küçük küpler halinde yeniden kesti. Bu arada Zeynep de kendi işini yapıyordu. Küçük bir soğan vardı elinde. İşini bitiren genç adam ona baktı.

"Bitti."

"Aferin size. Güzel olmuş."

"Sen ne yapıyorsun şimdi?"

"Soğanları da et gibi küçük küçük keseceğim. Aslında pişme esnasında içine soğan koymasak da olur ama ben onun verdiği hafif tadı seviyorum."

"Ben de severim."

Genç kız soğanları küçük küçük doğramayı bitirdi. Raftan, altı oval kavurma tenceresini çıkardı. Ocağa koyup içine zeytinyağını döktü.

"Bana kalsa zeytinyağı yerine, içine yarım yumurta büyüklüğünde kuyruk yağını doğrayıp atarım. Daha lezzetli olur; ama sevmezsiniz belki diye düşündüm. Almadım o yüzden." Soğanları da yağın içine atıp kavrulmaya bıraktı. Dönüp genç adamın kestiği etleri bir kaşıkla toparladı. Suyu kaynayan bir tencerenin içine attı.

"Etleri sadece birkaç dakika haşlayacağız. Çok değil. Hem içindeki kanlar köpürür gider hem de etimiz daha yumuşak olur."

Bir dakika sonra etlerden gri renkli köpükler çıkmaya başlamıştı. Onları büyük bir kaşık ile ayrı kaba toparlayıp temizledi. Bir iki dakika sonra da bir tel süzgeç ile haşlanmış etleri alıp kavrulan soğanların içine bıraktı.

"Etin kaynamış suyunu dökmeyeceğiz. O bize lazım olacak." dedi. Bir yandan da haşlanmış küçük etleri soğanla özdeştiriyordu. Karıştırma işlemi tamamlanınca bahsettiği kaynama suyundan bir kepçe alıp etlerin içine attı. Bir de soda şişesi vardı yanında. Şişenin içindeki sodanın yarısını etin üzerine boşalttı. "Bunlar ateşte pişsin biraz."

Dönüp tezgâhın üzerinde duran bir soğanı eline aldı. Onu soyduktan sonra önce ikiye böldü. Sonra ince dilimler halinde doğradı. Aynı şeyi lezzeti garanti olan cherry domatese de yaptı. Bir kavanozdan çıkardığı küçük salatalık turşularını da boyuna ince ince kestikten sonra kendisini dikkatle izleyen genç adama baktı.

"Bunu ev arkadaşımla ara sıra yapardık. Mersinliydi. Ondan öğrendim. Hem ucuz hem pratik bir yemek. Çabucak hazır olur."

Kavurma tenceresi içindeki su hızla çekiliyordu. Genç kız bu arada bir ekmeği ikiye böldü. Küçük parçasını kendisine aldı. Büyük parçasını genç adam için ayırdı. Ortadan ikiye kestikten sonra yeniden etleriyle ilgilendi.

"Pişmiş gibi... Şimdi bir parça daha sıcak su ve soda koyuyoruz. Bu sosu olacak. Renk verecek kadar bol pul biber işin püf noktası. Çok acı olmayacak elbette. Tadını ve görünümünü güzel yapar. Çok az karabiber atıyorum ben. Et dediğin karabibersiz olmaz. Tuz ise en son..."

Dediklerini yaptığında, karışım yeniden sulu ve hoş bir görünüme bürünmüştü. Birkaç dakika daha tahta kaşıkla karıştırarak eti kavurdu. Sonra üzerine tuz attı. Tadına bakması için sıcak etten biraz tahta kaşığa koyup genç adama uzattı. Öncesinde üflemişti.

Zafer kaşıktaki etleri alıp yavaş yavaş çiğnedi. Zeynep merakla bakıyordu ona. Yorumunu bekliyordu. "Nasıl?" diye sordu sonunda dayanamayıp.

"Çok lezzetli..." diye onayladı Zafer.

Genç kız gülümsedi. Memnun olmuştu. Genç adamın ekmeğini aldı. İkiye ayırıp kavurma tenceresindeki etlerin üzerine bastırdı. Ekmek, et suyunun bir kısmını hemen çekivermişti. "Bunu lavaş ekmeği ile de yapabilirdik fakat ben böyle et suyuna bulanmış ekmeği daha çok seviyorum."

Zafer hâlâ ayakta onu izliyordu. Genç kızın pratikliğine her zaman hayran olmuştu. Şimdi de hayrandı. Zeynep etlerin yarısından çoğunu genç adamın ekmeğine koydu. Sonra üzerine ince kesilmiş soğanları, domatesleri ve turşuyu özenle yerleştirdi. Önceden yıkadığı maydanozdan da birkaç tutam elle koparıp arasına serpti. Ekmeği bir havlu peçeteye sarıp servis tabağına bıraktı. Tabağı da genç adama uzattı.

"Afiyet olsun efendim! Beğenilerinizi dostlarınıza, şikâyetlerinizi müessesemize bildiriniz. Ayran veya şalgam sizin tercihiniz. Hepsi şirketten."

Zafer masaya oturup ekmeğinden koca bir ısırık aldı. Tantuniyi hayatı boyunca sadece bir kere yediği için tadına çok aşina sayılmazdı. Bu tantuni miydi onu bile bilmiyordu ama şu vardı ki hayatında yediği en güzel lezzetlerden birisi olmuştu. Masadaki kırmızılahana turşusu da tadını tamamlıyordu. İçmek için de ayranı tercih etmişti.

Zeynep kendisi için hazırlamış olduğu tantunili ekmeği ile onun yanına oturdu. Doğrusu ya, doktorun yüzündeki ifade genç kızı çok mutlu etmişti. O da memnun bir şekilde ekmeğini ısırdı. Kırmızılahana turşusunu sevmezdi pek; ama şalgama bayılırdı.

Karşılıklı, pek konuşmadan ekmek arası tantunilerini yediler. Televizyonun sesi kısıktı. Ekmeğin çoğunu almasına rağmen, Zafer daha önce bitirmişti. Doymuş bir kaplanın keyfi ile arkasına

yaslandı. "Eline sağlık..." dedi normalden daha yumuşak bir sesle. "Harika olmuştu."

"Her zaman yediğiniz lüks lokantalarla yarışamaz ama ... beğenmenize sevindim.

"İnan bana, lokantada yesem bu kadar lezzet almazdım. Hem biliyorum ki bunu bana özel yaptın. O yüzden tadı daha da güzel geldi."

Onun beklenmeyen sözleri, Zeynep'i iyice mutlu etmişti. Yeşil gözleri ışıl ışıldı, hatta hafifçe yanaklan kızarmıştı bile.

Yemeğin ardından genç adam alt kat lavabosunda ellerini yıkayıp mutfağa geri döndü. Zeynep ortalığı toparlarken yardım bile etti. Sonra oturma odasının sıcak ortamında kahvelerini içtiler. Zafer evinde olmaktan memnundu. Uzun zamandır evi ona gerçek bir yuva gibi görünüyordu. Zeynep'in varlığı eve sihirli bir dokunuş etkisi yapmıştı. Onun varlığı hem ruhuna iyi geliyordu hem de yalnızlığına...

Bitirmiş olduğu kahvenin boş fincanını önündeki sehpaya bırakan genç adam koltuğa doğru uzandı. Üzerine çöken yorgunluğun etkisi ile başını genç kızın kucağına bıraktı. Yerinde kıpırdanarak en uygun pozisyonu buldu. Zayıf kızların çok fazla yumuşak yeri olmuyordu. Gözlerini yummuştu. Zeynep karşı koymadı. Elindeki kahveyi dikkatle içmeye devam etti. Kucağındaki kafaya bakmamaya çalışarak televizyonu izledi. Yeni dizilerden birisi vardı. Sadece üç dakika sonra onun hafif ama derin nefesini duyduğunda, uyuduğunu anladı.

Gülümseyerek boş fincanını yan taraftaki sehpaya bıraktı. Elini adamın saçına atarken, hafifçe öne kaykıldı. Genç adam şimdi daha rahat olmalıydı. Üç kişilik koltuk bu pozisyon için küçük kalıyordu biraz. Epey uzun bir adamdı. Acaba dört kişilik bir koltuk mu yaptırsaydı? Rahatça yerleşmesine bakılırsa, bu şekilde onun kucağında yatmayı bayağı sevmişti.

Onun kalın saçlarını yavaş yavaş okşarken, dizisini de sessizce izliyordu. Zaman hızla akıyordu ve Zafer uyanacakmış gibi

görünmüyordu. Çok mu yorulmuştu? Acaba geceleri uykusunu almasını engelleyecek bir kadın mı olmuştu?

Zafer'i uyandıran şey, telefonunun çalışı oldu. Gözlerini araladı. Yüzü genç kızın kucağındaydı hâlâ. Yan yatıyordu. Başını çevirdi. Bakışları karşılaştı bir an.

"Sevda Hanım arıyor..." dedi Zeynep, kuru bir sesle. Oturduğu yerden telefona erişemese de boş kahve fincanının yanında duran telefondaki ismi okuyabiliyordu.

Zafer doğruldu. Telefonunu sehpanın üzerinden aldı. Bir eliyle uykulu gözlerini ovuştururken, diğer eliyle açıp kulağına dayadı. "Alo?"

"Zafer? Merhaba... İyi akşamlar. Dayımın evindeyim. Sana da hoş geldin demek istedim."

"Teşekkürler. Hoş bulduk."

"Nasılsın? Nasıl geçti seminer?"

"Dayın anlatmıştır. Her zamanki gibi işte..."

"O hep işin eğlenceli kısımlarını bulur. Biz de yemek yiyecektik. Gelmek ister misin? Biz bizeyiz. Seni bekleriz."

"Ben yedim." dedi genç adam. "Size afiyet olsun. Erken yatmak niyetindeyim."

"Emin misin?"

"Evet. Ayrıca Zeynep de burada. Onu yalnız bırakmak istemiyorum."

"Ah! Onu unuttum. Onu da getirebilirsin elbette."

"Gerek yok. Size iyi eğlenceler. İyi geceler." Çok uzatmak istememişti. Canı konuşmak bile istemiyordu.

"Peki, tamam. Bu hafta bir akşam buluşur muyuz?"

"Evet, olur. Konuşuruz sonra."

Telefonu kapatıp sehpaya geri bıraktı. Başını çevirdi. Zeynep ile bakışları karşılaştı. Her zaman gülerek bakan yeşil gözler şimdi biraz değişik bakıyordu. Daha ciddiydi. Daha mesafeli. Hatta, biraz sıkkın mı?

"Siz isterseniz gidin." dedi Zeynep genç adama. "Benim için sorun değil. Nasılsa kaç gündür tek başımayım."

Demek ona engel olduğunu düşündüğü için öyle garip bakıyordu. Evet, gitmek istememesinde genç kız bir etkendi ama onu evde tek başına bırakıp gidecek değildi. Aslında Sevda'nın sadece kendisini çağırmasına ve Zeynep'i davet etmemesine kızmıştı biraz. Bu evde ikisinin birlikte yaşadığını biliyordu. Zeynep'i görmezden gelmeye çalışmak da ne demekti? O bu evin içinde yaşayan bireylerden birisiydi. Çağırırken onu da çağırması gerekmez miydi?

"Cengiz'le yeterince zaman geçirdim. Bir gece daha geçiremem." dedi sinirini belli etmeyen düz bir sesle. "Hem epey geç olmuş. Çok uyuklamışım. İki saatten fazla olmuş. Neden uyandırmadın?"

"Çok güzel uyuyordunuz. Uyurken pek asık suratlı olmuyorsunuz."

"Beni mi izledin?"

"Kucağımda yatan yakışıklı bir adamı görmeyecek kadar gözlerim bozuk değil çok şükür."

"Demek yakışıklı?" Durdu bir an. Dikkatli gözleri genç kızın yüzünde takılmıştı. "Furkan da yakışıklı mı?"

"O nereden aklınıza geldi?"

"Merak!"

"Boş verin..."

"Söyle hadi! O nasıl birisi?"

"Şey... Klasik Türk erkeği işte... Sizin gibi esmer... Epey yakışıklı. Sizden biraz daha kısa."

"Kaç yaşında?"

"Siz gerçekten merak mı ediyorsunuz bunları?" diye biraz hayretle sordu Zeynep.

"Fotoğrafı var mı?" Genç adam onun sözleriyle hiç ilgilenmemişti.

"Elbette yok!"

"Saçma! Hiç mi çekilmediniz? Bizim bile fotoğraflarımız var seninle."

"Hayır! Gerçekten yok. Onunla topu topu bir hafta çıktık." Gülümseyişi samimi olduğunu gösteriyordu ama Zafer buna pek inanmamış gibiydi. Bir kaşı hafifçe kalktı.

"Sadece bir hafta çıktığın bir adamın yatağına girip bekâretini verdiğini mi söylüyorsun şimdi?"

Zeynep'in yüzü değişti biraz. Gülümsemesi yok oldu. "Bu cümleden ne anlamalıyım?" diye sordu biraz üzgünce. "Çok hafif bir kız olduğumu mu? Seks delisi olduğumu mu? Bir erkeği kafeslemek için vücudumu kullandığımı mı?"

Zafer'in kaşları çatıldı. "Ben öyle bir şey demedim."

"Aslında belki de haklısınız. Belki de öyleyimdir. Hafifmeşrep ve kumaz... Sizinle işler daha da hızlı gelişti, değil mi? Daha tanıştığımız gece kollarınızda çıplak yattım. Evinize yerleştim. Beni okşamanıza, öpmenize izin verdim. Sadece sonuna kadar gidip sevişmedik ... ama bunu yapmanızı bile istedim sizden!" Sesi hâlâ üzgündü. Gülümsemeye çalıştı. Başı öne düştü. "Özür dilerim..."

Zafer ne diyeceğini bilemeden öylece duruyordu. Yüreğine tanımadığı bir sızı gömülmüştü. Öyle ki yutkunmakta bile zorlandı. İnşallah Zeynep ağlamazdı! İnşallah ağlamazdı! Onun ağlamasına dayanabilecek kadar güçlü değildi. Pek çok konuda Zeynep'ten daha zayıftı.

Çaresiz bir şekilde uzandı. Ona sarıldı. Dudaklarını saçlarına gömdü. "Hayır!" dedi yavaşça. "Hayır! Ben özür dilerim. Aslında niyetim ... gerçekten de seni üzmek veya aşağılamak değildi." Çenesinden tutup başını hafifçe kaldırdı. Kırgın gözlerinin içine baktı. Gülmek için yaratılmış gözlerin böyle bakmaması gerekiyordu. "Sanırım kıskandım biraz..."

"Kı..Kıskandınız mı?" diye kekeledi Zeynep.

"Evet..." Alnını onun alnına dayadı. "Pek belli etmesem de ... sana çok değer veriyorum küçük kadın! Sen, hayatımı olumlu anlamda güzelleştirdin. Varlığın benim için önemli oldu." Zeynep merakla onu dinliyordu. Zafer ise en doğru cümleleri bulmaya

çalışıyordu. Bir yandan da erkeklik gururu her şeyi kolayca açıklamasını engelliyordu. "Furkan'la farklı kulvarlarda olduğumuzu ve onunla yarışamayacağımı biliyorum. Onu seviyorsun. Ben ise sadece güvenebileceğin bir dostum sana... Belki de bir abi..." Durakladı bir an. "Yine de böyle olması, kimseye izin vermediğim kadar kendimi açtığım kadını kıskanmama engel değil. O yüzden ev arkadaşımın aklını meşgul eden erkeği merak etmem gayet normal."

"Böyle mi düşünüyorsunuz?" Genç kızın sesi hâlâ biraz şüpheciydi.

"Evet..." Ender gülümsemelerinden birisini göstererek samimi olduğunu belli etti. "Üstelik ... bana gösterdiğin özel toleransları bir kırmazlık veya içten pazarlık olarak görmediğimi söylemeliyim. Çoğu zaman bunları senden zorla aldığımı da biliyorum. Sana dokunmak hoşuma gidiyor. Küçük göğüslerinin bana tepki vermesi, gözlerinin zevkle kapanması da hoşuma gidiyor."

Zeynep başını biraz geri çekerek onun gözlerine baktı. "Zafer Bey!" dedi biraz hayretle ve utanarak. "Çok ayıp ama bunları söylemek!" Sonra yalancı bir uyarıyla ekledi. "Keşke küçük demeseydiniz!"

Genç adam bu sefer gerçekten güldü. Ah bu deli kız! "Geçti mi kızgınlığın?"

"Size kızamam ki ben!"

"Öyle mi? Az önce kızdın gibi geldi. Korktum gerçekten!"

Zeynep kıkırdadı. Ruh hali birden değişmişti. "Siz mi? Hayatta inanmam! Tamam, sağ yumruğum öldürücü olabilir ama genellikle solumu kullanırım. Hem size kızmadım, kendime kızdım. Gözünüzde hafif bir kız gibi görünmüşsem kendi kabahatimdir. Dün gece yolladığım fotoğraf, sizin gözünüzden düşmeme sebep oldu sandım."

Genç adam iç çekti. Belli etmedi tabii. "O fotoğrafı çok sevdim. Göğüslerini sevdiğimi söylemiş miydim?" Bir parmağı bluzunun

üzerinden göğsünün hatlarında gezinmeye başlamıştı. Yuvarlak profilini takip ediyordu.

"Evet... Sanırım bir iki kere söylemiştiniz." Merakla sordu. "Fotoğrafı sildiniz değil mi?"

"Hayır!"

"Cidden mi? Silin lütfen! Ya birisi görürse? Yüzüm de görünüyor o fotoğrafta."

"Hayır! O benim hediyem..." Genç adamın telefonu yeniden çalınca ikisi birden durakladı. Zafer isteksizce elini geriye çekti. Telefonuna uzandı. "Alo?" dedi sertçe. Onu hastaneden arıyorlardı. Numarayı tanıyordu. "Peki, tamam. Birazdan orada olurum." dedi. Dikkatini toplamıştı. Telefonunu kapatıp genç kıza baktı. "Gitmem lazım. İki belediye otobüsü çarpışıp yolda savrulmuşlar. Çevredeki başka yayalara da zarar vermişler. Ölü ve yaralılar varmış. Yaralıların bir kısmı bizim hastaneye getirilmiş. Bana da acil ihtiyaç varmış."

Zeynep'in gözleri irileşmişti. "Çok üzüldüm. Ölen çok mu acaba?"

"Haberlerde verir şimdi. Ben gidip hazırlanayım." Ayağa kalktı. "Bu güzel gece için teşekkürler. Yemek çok güzeldi. Sayende dinlendim biraz. Beni bekleme tamam mı? Sen yat. Büyük ihtimalle sabaha karşı gelirim."

Zafer'in hazırlanıp gitmesi çok vaktini almamıştı. Genç kız onu kapıya kadar geçirdi. O gidince de televizyonun başına geçti. Haberlerde kaza ile bilgiler verilmeye başlanmıştı. En az on kişi ölmüştü. Hafta sonu olduğu için otobüsler tıklım tıklım doluydu. Otobüslerden birinin devrilerek durağa dalması, ağır yaralıların daha çok olmasına sebep olmuştu.

Epey bir süre uyumadan bekledi. Belki Zafer gelir diye iki kişilik demlediği çaydan kendisi de sadece bir bardak içebildi. Saat gece yarısını geçtiğinde, ölü sayısının arttığını görmüştü. Bir ara Zafer çıktı televizyona. Hastaneye getirilenlerden yedisinin kurtarılamadığını, servislerde yatan yirmi hastanın genel olarak durumlarının

iyi olduğunu söyledi. Beyin travması geçiren beş kişinin ameliyattan sonra yoğun bakımda olduğunu, ikisinin durumunun ağır olduğunu ekledi.

Saat sabahın üçü olduğunda artık genç adamın gelmeyeceğine kanaat getirip odasına gitti. Yorgunluktan gözleri kapanıyordu zaten. Lambayı yakıp bluzunu üzerinden sıyırdı. Yatağına doğru gitti. Pijaması her zaman katlanmış bir şekilde ayakucunda olurdu. Tam onu alacakken üzerindeki siyah kutuyu fark etti.

Bu da neydi?

Sonra genç adamın hediye ile ilgili olan sözlerini hatırladı. Hediyesi bu olmalıydı. Tamamen aklından çıkmıştı. İnce kutuyu eline aldı. Yavaşça kapağını açtı. Âdeta gözleri kamaştı. İnanamadan içine bakıyordu. Siyah kadife zemin üzerinde bir kolye, iki sallantılı küpe ve üstündeki taşın elmas olduğunu sandığı bir yüzük duruyordu. Şaşkınlıkla kolyeyi eline aldı. Çok zarif altın zincirin ucundaki figür, melek şeklindeydi. Kanatlarındaki küçük taşlar pırlanta mıydı acaba? Sonra yüzüğü parmağına taktı ... ve küpeleri de kulağına... Odanın ışığında pırıl pırıl parlamıştı. Çok zevkli ve ... pahalı şeyler olduğu belliydi. Tam da genç kız işiydi.

Hepsini çıkarıp yeniden kutusuna geri koydu. Bunları alamazdı! Hediyenin ötesinde şeylerdi. Çok değerli olduklarına adı gibi emindi. Bunun neyin karşılığı olduğunu üç aşağı beş yukarı tahmin edebiliyordu. Genç adam, evin tadilatı karşılığında ona para veremeyince, aklınca böyle bir ödeme yolu bulmuştu. Deli adam! O sert görünümünün altında müthiş bir insancıllık, harika bir kalp taşıyordu.

Pijamasını giyip örtünün altına girdi. Kendisi burada rahat yatağındayken, Zafer'in yorgun bir şekilde çalışıyor olması yüreğini burkuyordu; ama onun büyük bir sevgiyle işini yaptığının farkındaydı. Telefon gelir gelmez hemen hastaneye koşması, bunun en büyük göstergesiydi. Mesleğindeki başarısı da bir başka göstergesiydi.

• • •

21. BÖLÜM

Genç adam o gün sabaha karşı eve geldi. Gün aydınlanmıştı. Evde sessizlik vardı. Zeynep gece üç gibi ona mesaj atmıştı. Yatmaya gittiğini yazmış, ona da çok yorulmamasını söylemişti. Tabii Zafer'in elinde olan bir şey yoktu. Bir ameliyattan çıkmış diğerine girmişti. Hastanedeki bütün doktorlar göreve çağrılmıştı ve hepsi de koşarak gelmişti. Böyle olunca, mesleğini daha bir seviyor, yaptığı işten daha fazla gurur duyuyordu.

Kendi odasına girmeden önce Zeynep'in oda kapısı önünde durakladı. Pek çekinmeden kapısını ittirdi. Nedense onun özeline böyle dalmaya artık hakkı varmış gibi hissediyordu. Yatağın başına gitti. Genç kızın saçları yastığa dağılmıştı. Yanlamasına yatıyordu. Uzanıp, aşağıya sıyrılmış olan örtüsünü yukarıya çekti. Zeynep'in güzel yüzü memnun bir ifadeyle değişti; ama gözleri açılmadı.

Genç adam sehpanın üzerindeki kutuya baktı. Beğenmiş miydi acaba? Onun hep ucuz takılar takmasından hoşlanmıyordu. Tamam, o incik boncuklar da ona yakışıyordu ama taklit takıları hak etmeyecek kadar özel bir kızdı o.

Şu anda baktığı manzara, yatağa girip ona sarılarak uyuyabilmesi için çok cazip görünüyordu. Biliyordu ki Zeynep itiraz etmeyecek, ince kolları ile ona sarılacaktı. Genç adama duyduğu güveni ona hissettirerek başını omzuna yaslayacaktı. İç çekti... Çok istese de vazgeçti. Dönüp odadan çıktı. Kendi odasına girdi. Üzerini çıkarıp bir koltuğun üzerine öylesine fırlattı. Düzenli olamayacak kadar yorgundu. Banyoya girip uzun bir duş aldı. Sonra tıraş oldu. Yeniden temiz bir takım elbise giymesi çok zamanını almamıştı. Saate baktı. Henüz sabahın yedisiydi. Gitmeliydi...

Zeynep'in odasının önünde durakladı yine. Hiç ses gelmediğine göre henüz uyuyordu. Mutfağa indi. Buzdolabından soğuk süt çıkardı. Bir bardağa koyup iki dikişte bitirdi. Gözleri sonbahar güneşinin vurduğu bahçedeydi. Boşalmış bardağını yıkayıp kapıya yöneldi. Hastaneye gitse iyi olurdu. Gün başlayacaktı birazdan. Bir televizyon ve gazeteci ordusu, haber almak için sabırsızlıkla onu bekliyor olmalıydı. Son durumu öğrenip onları bilgilendirse iyi olurdu. Cengiz, basını bilgilendirmeyi de ona bırakmıştı.

Kapıyı açmıştı ki Zeynep merdivenlerden neredeyse koşarak indi. Gözleri hâlâ uykulu bakıyordu. "Gidiyor musunuz?" diye sordu üzgünce. Karşısına kadar gelince durmuştu.

"Evet..." dedi genç adam.

"... ama daha çok erken! Kahvaltı hazırlasaydım size?"

"Gerek yok."

"Ne zaman geldiniz ki? Özür dilerim, duymadım." Üzgün olduğu çok belliydi.

Genç adam onun yüzüne dökülen saçları farkında olmadan geriye çekti. "Önemli değil Zeynep!" dedi ciddi bir sesle. "Sen benim hizmetçim değilsin. Bir mecburiyetin yok."

"... ama ... üzülüyorum böyle. Dinlenemeden gidiyor musunuz? Uyudunuz mu hiç peki?"

"Evet!" dedi genç adam ciddi bir sesle. "Dün gece çok tatlı bir kızın kucağında uyudum. Çok da iyi dinlendim. Şimdi gitmem lazım. Hastanede bir basın ordusu beni bekliyordur." Onun bu içten ilgisi genç adamın hoşuna gidiyordu. Eli yanağını okşamaya devam ederken eğildi. Dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Okula artık bir taksi ile gidersin. Hadi içeri gir. Üşüyeceksin."

Onu orada bırakıp otomobiline yöneldi. Kesin olan bir şey varsa, genç kızın dudaklarında bıraktığı tat, içtiği sütten daha fazlaydı. Bu küçük öpücükler çoğu zaman dostça olsa da lezzeti inkâr edilemezdi.

Hastaneye gittiğinde önce tüm hastaları gezdi. Maalesef iki kişi daha ölmüştü. Diğerlerinin durumu iyiydi. Çok yorgun görünen doktorlara teşekkür etti. Çoğunu evine yolladı. Zafer'in bu ilgili tavrı, hastane personelini iyice şaşırtıyordu. Eski aksi, katı kuralları olan adam gitmişti sanki. Epeydir daha ılımlı, personele değer veren ve her şeye öfkelenmeyen bir adam olmuştu. Yine ciddiydi ama onun hakkında en kötü düşünenler bile gelişmeler karşısında şaşkındı. Bazıları onun baba olacağı için öyle yumuşadığını düşünüyordu. Güzel bir kızla ilişkisi olduğu ve ondan çocuğu olacağı söylentisi her nasılsa hastanede yayılmıştı. Kızın, arada sırada kadın doğum servisine gelmesi ve muayene olması da gözlerden kaçmıyordu.

Zafer söylentilerden habersiz, gazete ve televizyonların karşısına çıktı. Yanında İstanbul milletvekillerinden üçü duruyordu. Açıklamayı kendisinin yapmasını istemişlerdi. Hasta sayısını ve durumlarını basına aktardıktan sonra, milletvekillerine aldırmadan odasına çıktı. İlgili gözüküp, basına sevimli görünen vekiller de işleri bitince, Cengiz tarafından uğurlandılar. Beş dakika sonra Cengiz genç adamın odasında bitmişti.

"Vekilleri ortada bırakıp kaçman çok ayıp oldu!" dedi Zafer'e; ama kızmamış gibiydi. Gülümsüyordu. "Epey bozuldular. Keşke ben de senin gibi yapabilseydim."

"Yapsaydın!" dedi genç adam aldırmazca. Masasının arkasında oturmuş, önündeki hasta dosyalarını inceliyordu.

"Birimizin politik olup yalakalık yapması gerekiyordu canım!" Gelip onun önündeki koltuğa oturmuştu. "Neyse ki ben senden yaşlıyım. O kadar takmıyorum böyle şeyleri. Sen ne yaptın? Biraz uyursun sanıyordum."

"Duş alıp üstümü değiştirmek istedim sadece."

"E senin burada da bir odan var. Bildiğim kadarıyla hem duşun hem de takım elbiselerin var. Acaba eve birisini kontrol etmeye gitmiş olmayasın?"

Genç adam onun iğnelemesine aldırmadı. Dosyayı incelemeye devam eder gibi yaptı. "Neyini kontrol edeceğim ki Zeynep'in? Gittiğimde mışıl mışıl uyuyordu."

"Bak! Demek ki kontrol etmişsin. Aranız nasıl?"

"İyi... Her zamanki gibi işte... İkimiz de kendi işlerimize bakıyoruz." Bir kaşı hafifçe kalktı. "Sen de öyle yapsan ne güzel olur!"

Cengiz sırıtmıştı. "Sevda'ya boşuna umutlanmamasını söyledim dün gece. Kazadan hemen önceydi. Yemek yiyorduk. O ikiniz arasında bir şey olmadığını sanıyor; ama sen, Zeynep'i çağırmadığı için onu tersleyince, epey bozuldu. Ben de yanındaydım o sırada."

"Ayıp etti sadece..." dedi Zafer. "Terslemedim ben onu."

"Çocuğun senden olup olmadığı konusunda aklı karışık... Tıpkı benim gibi. Bana sorup duruyor."

Genç adam ortağına baktı ilgisizce. Başka zaman olsa, çocuğun kendisinden olmadığını savunurdu. Kesin bir dille bunu reddederdi ama nedense o anda bunu yapmadı.

Cengiz konuşmaya devam etti. "Ben de çocuk ondan olsa evlenirdi, dedim. Evlenmekten delice korktuğun aklıma geldi elbette ama sorumluluk sahibi olduğun gerçeğini de unutmuyorum. Tabii çocuk seninse! Belki de Zeynep evlenmeyi istemiyor diye aklıma geliyor sık sık. O kadar neşeli ve hayat dolu bir kız ki senin gibi bir ruhsuzla niye evlensin diye düşünüyorum. Aranızda bir sürü yaş farkı da var."

"O kadar da yaş farkı yok!" diye homurdandı Zafer. "Senin işlerin yok mu Cengiz?"

"Var ama acil değil." dedi adam umursamazca. "Beni şaşırtan bir kız şu Zeynep. Özel birisi. Yetenekli de. Yeğenim senden, oğlum Zeynep'ten hoşlanıyor. Siz ise ilişkinizi sır gibi saklıyorsunuz. Gündüz kuşağı dizisi gibi her şey... Brezilya dizileri vardı ya eskiden?"

"Hiç izlemedim." dedi Zafer. "Zeynep'le ilişkimiz sır değil; ama ayrıntıları kimseyi ilgilendirmez. Oğlun için üzgünüm. Zeynep'in ondan farklı bir türde hoşlandığını sanmıyorum."

"Kendisi mi söyledi?"

"Ben biliyorum." diye kestirip attı Zafer.

"Sana âşık yani?" derken iç çekmişti üzgünce.

"Zeynep ona göre bir kadın değil. Murat mutsuz olur." Sesi sertti. "Hem biricik oğlunun başka bir adamdan olan çocuğa babalık yapmak istemesini nasıl kabullenebiliyorsun?" diye sordu. "Bu çok aptalca... Ben başkasının çocuğunu kabul etmezdim."

İkisi de kapının aralanmış olduğunu fark etmemişti. Sekreteri artık Zeynep'i tanıdığı için, içeriye girmesine izin vermişti. Zeynep elindeki tostları sıkıca tutarken kapıyı çalmıştı. Konuşmalarının heyecanında olan iki adamın bu hafif tıkırtıyı duymadığını bilemezdi. Kafasını çekinerek içeriye sokmuştu. Sonra kapıyı iyice açarken, iki erkeğin de dikkatlerini çekti. İkisi birden açılan kapıya bakmıştı.

"Merhabalar..." dedi yumuşak bir sesle. "Bölmüyorum değil mi?" Cengiz ve Zafer bakıştılar bir an. Zeynep elindeki beyaz poşeti kaldırdı hafifçe. Camdan bir saklama kabı görünüyordu içinde. "Size peynirli tost yaptım. Belki yoğunluktan kahvaltı etmemişsinizdir diye düşündüm. Size de var Cengiz Bey! Fazla yaptım bilerek."

Cengiz gülümsedi. "Teşekkürler Zeynep! Açtım gerçekten de. Çorba içmeye sokağın karşısına gidecektim birazdan ama senin tostunu tercih ederim."

Zafer sessizdi. Zeynep onun gözlerine baktı biraz sıkıntıyla. "Sucuk koymadım kokmasın diye."

"Sen niye okula gitmedin?" diye sordu genç adam sertçe.

"Gideceğim birazdan. Arkadaşlar ilk dersi idare edecekler. Hoca imzaları kontrol etmiyor."

Genç adam çatılmış kaşlarla onu süzüyordu. Sonra masadaki dâhili telefonuna uzandı. Sekreterini aradı. "Bize üç çay getir Hatice!" dedi. "Büyük bardak ve acil olsun."

Zeynep sıkıntılı gibiydi. "Şey..." dedi yavaşça. Telefonu kapatan genç adama baktı. "Ben yemeyeceğim. Size getirdim. Okula döneyim. Yoksa iyice geç kalırım."

"On dakikadan bir şey olmaz artık." dedi genç adam. Genç kızın gözlerine bakıyordu. Onun konuşmalan duyup duymadığını merak etti.

"Yine de yemeyeceğim. Ben yedim çünkü. Siz muhabbetinize devam ederken yersiniz." Elindekini sehpaya bırakmıştı.

"Bu arada..." dedi Cengiz. "Evim harika olmuş. Tanıyamadım âdeta. Bu kadar kısa zamanda bu kadar büyük bir değişiklik yapabilmen inanılmaz. Nasıl becerdin bilmiyorum ama gözlerime inanamadım içeriye girdiğimde."

Zeynep gülümsedi. "Beğenmenize sevindim."

"Beğenmek ne! Bayıldım!" dedi Cengiz içten bir sesle. "Daha sıcak ve daha yaşanılır olmuş. Sabah ilk işim bıraktığın faturaları muhasebecime göndermek oldu. Doğrusu maliyeti çok ucuza çıkarmışsın. Sanırım muhasebecim de bu dakikalarda, anlaştığımız gibi hesabına paranı yatırmak üzeredir. Biraz da fazla yatırmasını söyledim çünkü emeğinin karşılığı gerçekten ödenmez."

Zeynep, insanın içini ısıtan gülümsemesi ile başını eğdi. Utanmıştı. "Teşekkür ederim ama gerek yoktu. Anlaştığımız gibi olmasını tercih ederim."

"Bu benim param. O yüzden lütfen karışma!"

"Çok cömertsiniz. O halde yeniden teşekkür ederim."

Zafer onun kazandığı parayı alçak gönüllülükle kabullenmesini izliyordu. Sonra başka bir şeyi merak etti. Ona aldığı hediyeyi beğenmiş miydi acaba? Bu konuda konuşma şansları olmamıştı fakat kulağındaki iki küçük sallantılı mavi küpeye bakılırsa o gün takmak istememişti. Daha özel bir günde mi takardı acaba? Esasen o aldığı gündelik takılardı. Satıcı, genç kızların bunu her gün takabileceğinin garantisini vermişti.

"Görüşürüz..." dedi genç kız. Gülümsemişti ikisine birden. Odadan çıktığında iki erkek bir an bakıştılar. "Konuşmalarımızı duymuş mudur sence?" diye sordu Cengiz. Demek o da aynı şeyi merak ediyordu. "Özellikle senin o salak sözlerini!" Zafer cevap vermemişti. Cengiz masanın üzerindeki torbaya uzandı. İçindeki saklama kabını çıkardı. "Bilmeni isterim ki oğlum kimi eş diye getirirse ben onu baş tacı ederim. Başkasından hamile olsun veya olmasın, hiç fark etmez. Rahatsız olmam. Oğlumun yüreği sıcak olsun yeter. Yüzü gülsün, mutluluğu yakalasın, başka bir şeyi istemem. Beni üzebilecek tek şey, Zeynep'in sana âşıkken oğlumla evlenecek olmasıdır."

• • •

22. BÖLÜM

Genç adam o gece de eve çok geç gitmişti. Hastane hâlâ ana baba günüydü. Gelen gidenin haddi hesabı yoktu. Özellikle politik kodamanların varlığından iyice sıkılmıştı. Nihayet eve gelebildiğinde saat gece ikiye geliyordu. Ev sessizdi. Zeynep'i uyandırmadan yatağına girdi. Çok yorgundu zaten. Hemen uyudu. Sabah kalktığında da tam dinlenmiş sayılmazdı. Hazırlanıp aşağıya indi. Kahvaltısı her zamanki gibi hazırdı. Zeynep de giyinmişti.

"Günaydın!" dedi genç kız gülümseyerek.

Genç adam başını eğdi. "Günaydın." dedi ona. Gidip sandalyesine oturdu. Yan gözle Zeynep'e baktı. Beyaz bir boğazlı kazak ile kadife bir pantolon vardı üzerinde. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

"Takılarını beğenmedin mi?" diye sordu biraz donuk bir sesle. Onları takmadığını fark edince canı sıkılmıştı.

Zeynep başını çevirdi ve ona baktı. "Çok beğendim..."

"Neden takmıyorsun o zaman?"

"Kabul edemem."

Zafer'in kaşları tehditkâr bir şekilde kalktı. "Kabul edemez misin?" Yüzü asılmıştı iyice.

"Edemem."

"Neden?"

"Çok pahalı bir şey olduğu kesin. Hediye tanımının çok üstünde bir şey... Herhangi bir özel öpücük bile onun değerini karşılayamaz."

"Saçmalama kızım!" dedi Zafer sertçe. "Alt tarafı hediye... Pahalı olup olmaması senin sorunun değil. İçimden geldi aldım. Sen de onları takacaksın. Adi şeyler takmanı istemiyorum."

Genç kız onun önüne çayını getirmişti. Bir an durakladı. Bakışları çarpışıyordu âdeta. Sonra yavaşça sordu.

"Neden?"

"Ne neden?"

"Adi şeyler takmamı neden istemiyorsunuz? Ben sizin sevgiliniz bile değilim. Sizi utandıracak kadar birlikte bir yerlere de gitmiyoruz."

"Mesele bu mu sanıyorsun? Sevgilim olmasan da senin daha güzel şeyler giymeni, daha kaliteli şeyler takmanı istemem kötü bir şey mi? Beni utandıracağını ise hiç düşünmedim. Öyle düşünsem, benim hastanemde görünmeni istemezdim. O takıların değeri benim gözümde sıfır. Sadece sen takınca değerli olacaklar. Sadece sana yakışacak küçük bir hediye için inat etmeni saçma buluyorum."

"İnat etmiyorum ben." İç çekti. "Zafer Bey!.. Onlar gerçekten çok güzel ... ama alamam... En iyisi, siz onları Sevda Hanım'a verin. O daha çok memnun olur."

Genç adam sinirli gözlerle bakmaya devam ediyordu. Pürüzsüz cildindeki kaslar sıkılınca, yanağı da sinirli bir şekilde dalgalanmıştı. Sonra... Sonra omuz silkti genç adam.

"Peki, sen bilirsin!" dedi soğuk bir sesle. "Belki de Sevda'ya veririm."

"Çok sevinecektir."

"Eminim..."

Zeynep bakışlarını kaçırdı. Kendi çayı hâlâ elindeydi. O da sandalyesine oturdu. Ne olmuştu şimdi? Kavga mı etmişlerdi? O takıyı kabul etmedi diye genç adam niye kızmıştı ... ve kendisi neden ağlamak istiyordu?

"Hazırsan çıkalım artık." dedi Zafer. Kahvaltıları nihayet bitmişti. Genç kız ortalığı toparlamıştı çabucak. Son tabağı da bulaşık makinesine attı.

"Evet, hazırım."

Otomobile bindiklerinde ikisi de sessizdi. Okulun kapısı önünde aracı durdurdu ve ilgisizce genç kıza baktı. Zeynep de ona çekinikçe göz atmıştı.

"Teşekkür ederim. Akşam gelecek misiniz?"

"Sanmıyorum. Sen yemeğini ye. Beni bekleme."

"Peki, tamam." Kararsızca durakladı. Sonra her zaman yaptığı gibi uzanıp onu yanağından öptü. "Dikkat edin kendinize." ... ve kendisini çabucak dışarıya attı.

Yağmur başlamıştı. Havanın aniden karanlık olmasından yağacağı belliydi zaten. Genç kız şemsiyesini açıp hızlı hızlı yürümeye başladı. Onun arkasından kısa bir an bakan Zafer, sinyalini yakıp hızla yola çıktı. Öfkesi araç sürüşüne yansımıştı. Oradan uzaklaşırken, Zeynep'in durduğunu, başını çevirip gidişini izlediğini görmedi.

Zeynep akşam tek başına yemeğini yedi. Takıların olduğu kutuyu genç adamın odasına bırakmıştı. Gece on iki olduğunda, Zafer hâlâ ortada yoktu. Laptopunu kucağından indirdi. Meraklanıyordu elinde olmadan. Acaba işi mi vardı? Kazanın yoğunluğunun devam ettiğini anlayabiliyordu ama bu saate kadar ne yapılabilirdi ki? Belki de Sevda ile birlikteydi. En mantıklısı buydu. Acaba yorgunluğunu onun kollarında mı atıyordu?

Yüreğini saran hissin kıskançlık olduğunun farkındaydı. Canını acıtacak kadar yoğun bir kıskançlıktı hem de.

Ona mesaj mı atsaydı? Merak ettiğini mi söyleseydi? Gerçekten merak etmişti artık.

Kapı açıldığında, içini saran rahatlamayı tarif bile edemezdi. Yerinden zıplamıştı. Gözü saate gitti. Bire geliyordu. Ayağa kalktı. Aynı anda Zafer de oturma odasına girmişti. Yanık lambayı görünce onun uyumadığını anlamıştı.

"Sen niye yatmadın?" diye sordu. Genç adam yorgun görünüyordu. Kahverengi gözleri bunu belli ediyordu. Eh, iki gecedir doğru düzgün uyumadığına göre bu normaldi. Uyumamak belki ona o kadar koymazdı ama işleri de yoğun olmalıydı.

"Sınavım var yarın." dedi genç kız. "Ona çalıştım."

"Bu saate kadar çalışman doğru değil. Yarın yorgunluktan hep hata yapacaksın."

"Yapmam. Siz ... yatacak mısınız hemen? Çay koyayım mı? Yiyecek bir şeyler ister misiniz?"

Zafer, odanın içerisinde kendisini koltuğa bıraktı. Ceketini bile çıkarmamıştı. Eliyle gür saçlarını karıştırdı. "Çay iyi olur aslında..." dedi yavaşça. "Yemek istemem. Pek canım istemiyor."

Zeynep hemen onun yanından geçip mutfağa gitti. Çayın altını kapatalı çok olmuştu. Büyük ocağa alıp ateşi sonuna kadar açtı. O ısınıncaya kadar bir sandviç ekmeğinin içine salam, kaşar peyniri, ince kesilmiş domates ve yeşilbiber koydu. Bu ona iyi gelirdi. Uzun zamandır bir şey yemediğine emindi.

Birkaç dakika sonra onun yanındaydı. Genç adam yorgun bakışlarla televizyon izliyordu. Kucağına bırakılan tepsideki güzel görünümlü yiyeceğe ve çaya gözleri çevrildi. Sonra otomatik bir şekilde sandviçi eline aldı. Sessizce, birkaç dakikada hem çayını hem de sandviçini bitirmişti. Zeynep televizyon izliyor gibi görünüyordu ama gözü genç adamın üstündeydi.

"Yine çay ister misiniz?"

"Olur..."

"Sandviç?"

"Yok, yeterli."

Genç kız yeni bardakla ona çay getirdiğinde, Zafer teşekkür ederek aldı. Bir iki yudumdan sonra gözlerini televizyondan ayırdı. Genç kızın temiz yüzünde gezindi.

"Cengiz senin başarını herkese anlatmış..." dedi düz bir sesle. Zeynep anlamadan bakınca da açıklama yaptı. "Hastanedeki bazı

doktorlar bugün odama geldi. Senin için de uygun olan bir zamanda kendi evlerinde bazı değişiklikler yaptırmak istiyorlarmış. Röntgen uzmanımız da yeni ev almış. Taşınmadan önce içini komple yaptırmak istiyor. Senden fiyat almak istiyor."

Zeynep'in güzel yeşil gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. "Ciddi misiniz siz?"

"Evet." diye homurdandı Zafer. "... ama okulunu aksatırsın diye korkuyorum. Senin için öncelikli olan, okulunu bitirmek. Mezun olduktan sonra zaten yine bu işleri yapacaksın."

"Mezun olmama daha çok var!" diye itiraz etti Zeynep. Diğer yandan, genç adamın haklı olduğunu biliyordu. Cengiz'in evini dekore etmeye uğraşırken derslerden biraz geri kalmıştı.

"O halde yapacaksan da uygun bir çare bulmalısın. Bir haftada bitireceğine, iki üç haftada bitir mesela. Hafta sonları çalışırsın. Eminim kimse itiraz etmez; ya da sınıf arkadaşlarından birisini ayarla."

"Ortak mı alayım?"

"Her şeyi kendin yapamazsın. Benim de ortağım var. Yükünü bölüşmezsen bir gün ağırlığından çökersin."

"Bunu biliyorum da..." Kararsızca duraklamıştı. "Mesele sadece ortak olmak meselesi değil. Kendim kadar güvenebileceğim kimi bulabilirim ki? Sınıfta güvenebileceğim iki kız arkadaşım var. İkisi de bu işi yapmak istemiyorlar. Birisinin babasının büyük bir mağazası var. Niyeti orada çalışmak... Diğerinin de başka planları var. Evlenip evinin kadını olmak niyetinde... Şimdilik tek başımayım."

Zafer başını salladı. "Anlıyorum. Bir şey diyemem tabii. Kendi kararın. Diğer yandan bu paraya ihtiyacın yok. Çalışmazsın olur biter. Ben de bugün hesabına para yatırdım. Gerekirse daha fazla yatırırım."

"Sizden para istemediğimi söylemiştim."

"Ben de aylık ödeme yapacağımı söylemiştim." dedi Zafer ona sertçe. "Bu ev için çok fazla emeğin geçiyor. Gecenin bu saatinde bile bana çay ve yiyecek getirdin."

"Ben bunu severek yapıyorum. Gecenin bu saatinde dışarısı donmuş haldeyken, sıcacık, güzel bir evde yaşıyorum. Karnım iyi yiyeceklerle doyuyor. Sabah okuluma sıcacık otomobille gidiyorum. Üstelik sayenizde mesleğimle ilgili işler yapıp para da kazanıyorum."

"Neyse... Uzatacak değilim Zeynep! Benim verdiğim parayı bir burs olarak düşün." Ayağa kalktı. Dikkat çekici güçlü fiziğiyle odayı doldurmuştu âdeta. "Hadi yatalım. Çok geç oldu."

Kendi boş bardağını almıştı. Mutfağa bıraktıktan sonra birlikte merdivenleri çıktılar. Odalarının önünde bakıştılar bir an.

"İyi geceler..." dedi genç kız yavaşça.

"İyi geceler." Zafer onu öpmeye yeltenmedi. Genç kızdan biraz uzak durmaya karar vermişti. Ona fazla alışmıştı galiba. Biraz görmezden gelirse daha iyi olacaktı. Kazandığı paraya bakılırsa yakında bu evden çekip gidebilirdi bile.

Dönüp odasına girdi. Zeynep onun ardından baktı. Sonra başı önde kendi odasına girdi. Zafer'in mesafeli tavrının farkındaydı. Sebebini hiç anlamıyordu. Dün hastanede onun odasına girerken konuşmalarını duymuştu. En azından son kısmını... Zafer'in ortağına söyledikleri yüreğini burkmuştu. Demek Zafer başkasının çocuğuna baba olmayı rahatsız edici buluyordu! Kürtaj olmasına izin vermemişti ama çocuğu yine de kabullenilmeyecek bir hata olarak görüyordu.

"Bu çok aptalca... Ben başkasının çocuğunu kabul etmezdim."

Bluzunu başının üstünden çıkarıp kenara koydu. Elini sutyeninin arkasına attı. Dalgındı... Üzgündü... Genç adama kızamıyordu aslında. O haklıydı. Keşke hayatına bu kadar yanlış zamanda girmeseydi. Çocuğunun babasının o olmasını o kadar isterdi ki!

Aynı sıralarda genç adam da gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Gözü, yatağın yanındaki sehpaya takıldı. Üzerindeki siyah takı kutusunu gördü. Durdu. Sonra oraya gidip kutuyu eline aldı. Öfkeli bir şekilde odadan çıktı. Genç kızın odasının kapısını bile çalmadan içeriye girdi.

"Bunu sana aldım ben!" dedi öfkeyle. Kutuyu elinde sallayıp duruyordu. Sonra gözleri genç kızın üstünde kilitlendi. Zeynep sutyenini çıkarmıştı o anda. Zafer'in içeri aniden girişi ile çıplak yakalanmıştı. Genç adamın gözleri diri göğüslerinde gezindi. İnce kollar göğüslerini örtmeye çalışınca, öfkesi nedense daha da arttı. Kutuyu yatağa fırlattı. "İster kullan, istersen kullanma. Çöpe de atabilirsin ama bunlar senin! Sevda'ya verecek değilim." dedi kızgınca.

"Neden beni zorluyorsunuz?" diye fısıldadı Zeynep. Üstünü kollarıyla örtmüştü ama alt tarafı küçücük bir kumaşla olduğu gibi meydandaydı.

"Seni hiçbir şeye zorlamıyorum; ama isteyerek yaptığım bir şey için inat etmeni de anlamıyorum."

"Asıl siz inatçısınız. Onları alırsam mutlu mu olacaksınız?"

"Takarsan mutlu olacağım."

"Püf! Çıplakken size itiraz etmek hiç içimden gelmiyor!" dedi Zeynep çaresizce.

"Niye? Yeterince ciddi olamıyor musun?" Gözleri açıkça üzerinde gezinmişti. Hamileliği artık daha belirgindi. Orada bir bebeğin varlığına delil olacak minik bir çıkıntı gözükmeye başlamıştı. Buna rağmen küçük iç çamaşırının örttüğü kısım ve kalçalarının yuvarlaklığı hâlâ çekiciydi.

"Aynen..." dedi genç kız. Sonra pes etmiş bir şekilde başını salladı. "Peki, tamam. Hediyenizi kabul ediyorum. Çok teşekkür ederim ve emin olun ki ömrüm boyunca severek saklayacağım. Severek de takacağım."

"Güzel..." Öfkesi iyice azalmıştı. Kararsızca durdu bir an. Yeniden ince vücudunu süzdü. Zeynep huzursuzca kıpırdanmıştı. "Madem anlaştık ... ben gideyim."

"Evet..."

"Çok geç oldu. Yarın sınavın var... Sen de yatıp uyu şimdi."

"Tamam..."

Genç adam geriye doğru bir adım attı. "İyi geceler!"

Zeynep yine otomatikman tekrarladı. "İyi geceler..."

O gidince, genç kız derin bir nefes aldı. Gözleri yatağın üzerindeki siyah kutuya takıldı. Doğrusu ya, o takıların Sevda'ya gitmemesine sevinmişti.

Ertesi sabah, giyindikten sonra ilk işi yeni takılarını takmak olmuştu. Kot pantolon ve mavi gömlek giymişti. Spor kıyafetine bile gerçekten çok yakışmıştı. Zevkliydi bu adam ya! Kolyesini çok sevmişti. Sallantılı iki küpe de genç işiydi ama şu yüzük bir harikaydı. Tek kusuru, biraz nişan yüzüğüne benziyordu. Bu pırlanta da ne güzel parlıyordu böyle! Kaç para vermişti acaba? İnternette araştırsa bulur muydu?

Zafer mutfağa girince heyecanla döndü. Gözleri parlayarak genç adama baktı. Yüzüğün bulunduğu elini havaya kaldırdı.

"Hoş geldiniz prensim! Şeref verdiniz..." dedi dramatik bir sesle. Elini boynundaki kolyeye götürdü. "Sizi görünce nefes almakta zorlanıyorum. Bu ne yakışıklılık?"

Zafer onu süzdü öylesine. Gözleri önce yüzükte, sonra kolye ve küpelerde gezindi. Hafifçe gülümsedi. "Bugün maskaralık günü mü? Sınavdan sonra görürüm ben seni!"

"Ah prensim! Keşke böyle gülümsemeseniz! Ömrünü doldurmuş buzdolabı gibi tekliyor kalbim. Gürültüsünden narin kulaklarınızın etkilenmesini hiç istemem."

Zafer öylece duruyordu. Sonra kaşlarını kaldırdı. "Ciddi ol çocuk! Çay hazır mı?" diye sordu normal olmasına çalıştığı bir sesle.

Hâlbuki onun bu neşesi soğuk yüreğine iyi geliyordu. "Narin midem de açım diye sinyal veriyor."

"Hımm! Sizin doktoranızın ek konusu neydi acaba?" Kıkırdamıştı. "Ruhsuzlukta master yapmış olabilir misiniz?" Genç adam kaşlarını çatınca hemen dönüp çaydanlığa doğru gitti. "... Hatta odunlukta!.." diye mırıldandı kendi kendine. Yine neşeyle kıkırdamıştı. Odun da olsa seviyordu bu adamı.

"Efendim?" diye sordu Zafer ardından. Onun alçak sesle mırıldanışını duymuş ama ne dediğini tam anlamamıştı. "Bir şey mi dedin?"

"Hayır prensim!.. Çayı ormanınıza getiriyorum hemen."

Gün genç kız için güzel başlamıştı. Zafer için de güzeldi aslında. Ona aldığı hediyeleri takmış olması hoşuna gitmişti. Ne kadar da yakışmıştı. Genç olmak böyle bir şeydi. Kendi parasıyla almış olduğu o ucuz şeyler bile genç kıza çok yakışıyordu. Asılları ise daha da yakışmıştı.

O hafta su gibi geçti. Zeynep okuluna biraz asılmıştı. Sınavları önemliydi. Neyse ki hepsi aynı hafta bitiyordu. Geceleri o sessizce ders çalışırken, Zafer ya kitap okuyor veya televizyonda belgesel izliyordu. Onu rahatsız etmiyordu pek, hatta kendi çayını kendisi doldurduğu oluyordu. Üstelik genç kızın bardağına da çay koyup geliyor ama sanki bundan utanıyormuş gibi hiçbir şey belli etmeden hemen kendi işine dönüyordu. İş yerinden de artık daha erken gelmeye başlamıştı. Hastanede kazanın etkileri azalmış, bazı hastalar taburcu edilmişti ama her şeyin düzene girmesinin bir iki hafta daha sürebileceğini söylemişti.

Cuma günü son sınavdan sonra rahatlayan Zeynep, neşesini Zafer'den gelen telefonla kısmen kaybetti. Genç adam Sevda ile buluşacağını söylemişti. Haftanın en keyifli günlerinden birisi olan cuma gecesini tek başına geçirmek genç kıza biraz üzücü gelmişti. Daha da üzücü olanı, genç adamın geç saatlere kadar gelmemesiydi; hatta ... sabaha kadar gelmemişti.

Zafer o gece Sevda ile önce yemeğe gitmişti. Sonra da sinemaya gitmişlerdi. Kış günleri sinema izlemek keyifliydi. Geç başlayan aksiyon filmi, gece yarısına doğru bitti. Kapısının önüne otomobille geldiklerinde, genç kadının kahve teklifini kabul etti. Sevda boş fincanları alıp mutfağa bıraktı. Geri geldiğinde, Zafer'in, koltuğa yaslanmış, duvardaki karmaşık resmi izlediğini görmüştü.

Yanına gidip bir an ne yapacağını bilemeden durdu. Sonra kadınsı bir yaklaşımla genç adamın kucağına doğru bıraktı ince vücudunu. Zafer şaşırmıştı ama sesini çıkarmadı. Dizlerinde yanlamasına oturan Sevda, kollarını da onun boynuna dolamıştı. Gözleri birbirlerine kilitlendi bir an.

"Resmi beğendin mi?" diye sordu genç kadın.

"Karışık..."

Sevda güldü. "Senin gibi..."

"Ben karışık mıyım?"

"Çok! Anlaşılmaz, derin, çözülemez!" Gözleri genç adamın dudaklarındaydı. "Haftalardır sana yaklaşmaya çalışıyorum ama nedense kendini benden geri çekiyorsun!"

Genç adamın kaşları kalktı hafifçe. "Öyle mi?" diye sordu.

"Öyle olduğunu biliyorsun! Neden? Benden hoşlanmıyor musun? Senin için güzel değil miyim?"

"Güzelsin!"

"Çekici bulmuyor musun peki?" Genç adamın elini aldı. Usulca göğsüne yapıştırdı. Zafer avucunun altındaki dolgun göğsü hissetti. İnce bluzu bunu kolaylaştırıyordu.

Yavaşça elini geri çekti. Genç kadının yanağına dökülen bir tutam saçı düzeltir gibi yaptı. Huzursuzdu... Sebebini bilmiyordu. "Çok çekicisin." dedi yavaşça. Bu doğruydu. Şu anda kendi yerinde olmak için can atan kim bilir kaç erkek olurdu.

Sevda göğsündeki elin çekilişindeki ayrıntıyı fark etmedi. Yanağına dokunan parmak uçlarını hissedince gözlerini yumdu. "O

halde bunu bana ispatla!" diye fısıldadı. Gözlerini açtı yeniden. "Bu gece ... burada kalabilirsin. Lütfen kal."

Zafer eskiden olsa onu kollarına alıp öperdi ya da eskiden olsa onu istemediğini kolayca söylerdi. Ne değişmişti? Sevda'ya karşı mı yumuşaktı?

Telefonu çalınca gözleri sehpaya kaydı. Zeynep mi arıyordu acaba? Saat ... açok geç olmuştu ama. Onun bu saatte arayacağını hiç sanmıyordu. Daha evvel de bir kere bile aramamıştı üstelik. Nerede olduğuyla pek ilgilenmediği açıktı. Ekrana dikkatle bakınca kaşları çatıldı.

"Hastaneden arıyorlar..." dedi Sevda'ya. Genç kadını kucağından nazikçe kaldırıp telefonuna uzandı. "Alo?" dedi merakla. Dikkatle söylenenleri dinledi. Sonra başını salladı. "Tamam, gelirim birazdan. Siz acil röntgenleri çekin. Ameliyathane de hazır olsun. Yardımcı olarak Doktor Melih gelsin. Ona da haber verin."

Telefonu kapattığında, ayakta duran Sevda ile gözleri kesişti. Genç kadın neler olduğunu anlamış gibiydi.

"Ne oldu? Acil bir hasta mı?"

"Bir savcıya aracında silahlı saldırı olmuş. Araba, bir evin duvarına çarparak durmuş. Savcının kafatasında kırıklar olduğunu söylüyorlar. Hemen gitmem lazım."

Sevda üzgündü. Onu kapıya kadar geçirdi. Zafer tam uzaklaşacakken, uzanıp genç adamı dudağından öptü. "Bir daha ne zaman buluşuruz?"

"Bilmiyorum..."

"Yarın tatil... Yarın olur mu?"

"Yarın işim var." diye bir bahane üretti Zafer. "Pazar günü de Zeynep'le bir işimiz var. Konuşuruz sonra."

Garipti ama rahatlamıştı. Otomobiliyle hastaneye girdiğinde, hemen ameliyathaneye gitti. Hazırlanırken durum hakkında bilgi aldı. Röntgenleri de hızla inceledi. Doktor Melih ondan önce

gelmişti. Tecrübe olarak daha zayıf olmasına rağmen gelecek vaat eden bir gençti.

Savcının ameliyatı iyi geçti. Kurtulması bir mucizeydi. Parçalanan kafatası kemiklerini temizlediler. Beyne batanlar dikkatle çıkarıldı. Beyindeki kanamayı durdurmaları zor oldu. En son plastik cerrahi işe el attı. Doktor İsmail'in yaptığı ameliyat başarıyla bitti. Bundan sonrası savcının vücut direncine bağlıydı. Kapının önünde bekleyen perişan ailesine durumu aktardı. Bir süre uyutulacağını söyledi ama ümitli olduğunu ekledi.

Eve gittiğinde hava henüz karanlıktı. Sabaha az kalmıştı. Üst kata çıktı. Kapıyı ittirip Zeynep'in odasına baktı. İçerideki gece lambasının hafif ışığı onu görebilmesini sağlıyordu. Genç kız yan yatmış uyuyordu. Ev sıcak olduğu için üstünü açmıştı. Kıpırtısız görünen yüzünü izledi. Neden ona bakarken içini bir huzur kaplıyordu? Bu şımarık velet nasıl oluyor da kendi yaşındaki bir adama iyi geliyordu?

Ya Murat ile evlenmeye karar verirse, o zaman ne olacaktı?

Yapacak bir şey yoktu. İyi bir arkadaş olarak düğününe katılacak, ona destek olacaktı. Mutlu olmayı hak edecek bu özel kızı her zaman koruyacaktı.

Yatak örtüsünü genç kızın omuzlarına çekti. Dönüp sessizce odasına gitti. Soyunup yorgunca yatağına uzandı. Üzerine bir şey giymemişti bile. Yorgundu... Yarın erken kalkmasına gerek yoktu neyse ki. Zeynep'in de gelip onu uyandıracağını sanmıyordu.

Daha uykuya dalalı bir saat olmuştu ki düşündüğünün aksine kapısı çalındı. Uyku sersemliği ile gözlerini açtı. Dirseği üzerinde doğruldu. Bir an evde olduğunu unutmuştu. Saat kaçtı? Çok mu uyumuştu? Niye kendisini hâlâ uykulu ve yorgun hissediyordu? Gözleri kapıya çevrildi. Zeynep içeriye gitmişti. Pek iyi görünmüyordu. Uzun saçları, bembeyaz olmuş yüzünü sarmıştı. Gözleri suluydu.

"Zafer Bey!" dedi ağlamaklı bir sesle. Yatağa doğru bir iki daha adım attı. Titreyen elinde telefonu vardı. "Annem... Annem kalp krizi geçirmiş."

Genç adamın uykusu anında dağıldı. Bir doktor olarak böyle ani uyanmalara alışkındı. Hemen doğrulup ayaklarını yataktan aşağıya sarkıttı. Durumu kavramaya çalışıyordu. Duvardaki saatin henüz sabahın altısını gösterdiğini görmüştü. Pencereden gelen ışık bile havanın henüz tam aydınlanmadığını gösteriyordu. Kaşlarını çattı. Ayağa kalktı. Üzerinde sadece boxer ve atlet olduğunu unutmuş gibiydi. Güven verici bir şekilde dikildi genç kızın karşısına. "Sakin ol da bana durumu anlat!" dedi tok sesiyle.

Genç kız, elindeki telefonu kaldırdı. "Az önce komşumuz Seher abla aradı. Annem gece kalp krizi geçirmiş. Onların da yeni haberleri olmuş. Annem şimdi hastanede yoğun bakımdaymış."

"Nerede?"

"Durumu ciddi diye Aliağa'da özel bir hastaneye sevk edip yatırmışlar." Gözyaşları akmaya başlamıştı artık. Zafer ona uzanınca o da çaresizlikle genç adamın kollarına sığındı.

"Tamam..." dedi genç adam. Dudakları bir an için ipek gibi saçlarına dokunmuştu. "Sen şimdi git hazırlan. Ben de on dakikaya aşağıya inerim. Birlikte oraya gideriz."

Zeynep ıslak gözlerini kaldırdı. Burnunu çekti hafifçe. "Ben kendim giderim. Siz..."

"Hazırlan dedim!" diye kesin bir sesle emretti Zafer. "Benim bugün bir işim yok. Arabayla gideriz. Uçakla gitmekten daha çabuk olur. Sen birkaç gün kalacak şekilde kendine bir şeyler al. Belki orada refakatçı kalman gerekebilir."

Zeynep yüzünü yeniden onun göğsüne dayadı. Gözyaşları yine akmaya başlamıştı. "Siz harika bir insansınız. Teşekkür ederim."

"Ağlamayı bırak da hazırlan hadi."

Zeynep neredeyse koşarak odadan çıkmıştı. O çıkınca, genç adam çabucak duşunu alıp tıraşını oldu. Banyodan çıkıp her zamanki gibi takım elbisesini giydi. Saçlarını öylesine tarayıp aşağıya indi. Zeynep de yeni inmiş onu bekliyordu. Yanında küçük

bir el çantası vardı. Birlikte otomobile bindiler. Evden ayrıldıktan sonra bile genç kızın gözyaşları ara ara akmaya devam ediyordu.

"En son ne zaman konuştun annenle?" diye sordu genç adam. Sabah erken saatleri olduğu için trafik azdı.

"Normalde her gün konuşuyoruz. Kısa da olsa konuşabiliyoruz işte. Dün konuşamadık çünkü abim Zeki evdeydi. Çalıştığı yerde işler pek iyi değilmiş. Bir plastik fabrikasında çalışıyor. İşten çıkarılanlar olmuş. Bazı işçilere de bir haftalık ücretsiz izin vermişler. İşten çıkarılırım diye korkuyor, evde bağırıp çağırıp huzursuzluk çıkarıyormuş. Ben de korktum aramaya. Bilse eğer, anneme kan kusturur."

"Bilmese de kusturuyor sanırım!" dedi genç adam. Yanak kasları oynamıştı.

"Huysuzun teki zaten... "

Genç adam ses çıkarmadı.

Kısa sürede köprüden karşıya geçtiler. Mesai saati başlayınca genç adam telefonla bir yeri aradı. Zeynep onun konuşmalarını duyuyordu. Altan isimli bir doktorla konuşuyordu. Konuşması bitince genç kıza açıklama yaptı.

"Aliağa'daki hastanenin Kardiyoloji Doktoru Altan benim arkadaşımdır. Annene o bakmamış ama aradığımda olaydan haberdarmış. Durumunun iyi olduğunu, krizi atlattığını söyledi. Bir süre gözetim altında olacakmış. Tabii bu arada tetkikler devam ediyormuş."

Zeynep sulu gözlerle başını sallıyordu. İçi rahatlamıştı biraz. "Allah'ım, çok şükür!" dedi titreyen bir sesle. "Gerçekten iyiymiş değil mi? Beni kandırmıyorsunuz?"

"İyiymiş..." diye tekrarladı genç adam. Gaza biraz daha basmıştı.

Trafik artmaya başlamıştı. Neyse ki fazla bir yolları kalmamıştı. Sadece Balıkesir'de kısa bir mola verdiler. Birer tabak çorba içmişlerdi. Öğlen olmadan Aliağa'ya vardılar. Genç kız yan camdan dışarı bakarken, aslında heyecanını atmaya çalışıyordu; hastanenin önünde durduklarında, bunu pek de başaramamıştı. Annesi

için deli gibi endişelenirken, kendisini sokağa atan babası ve ağabeyi ile karşılaşacak olmak da yüreğini burkuyordu.

Otomobilden inip yan gözle Zafer'e baktı. Onun ciddi yüzünde en ufak bir endişe, tedirginlik yoktu. Gelip elini genç kızın koluna attı. Koruyucu bir tavırla hastanenin giriş kapısına yönlendirdi. İçerisi sıcaktı. Doğruca danışmaya gittiler. Zafer kendisini tanıttı. Hastanın adını söyledi. Oda numarasını öğrenirken, Zeynep'in iyice beyazlamış yüzüne de dikkat etmişti. Asansörde başını ona doğru eğdi.

"İyi misin sen?"

"Evet, iyiyim."

"Sakın korkma!" dedi genç adam. Ciddi kahverengi gözler ona güven verircesine bakıyordu.

"Korkmuyorum."

"Güzel!"

Asansörden çıkıp hastanenin temiz koridorunda yürüdüler. Zafer'in hastanesi kadar gösterişli ve büyük olmasa da yeterince modern ve ferahtı. Odalar temiz görünüyordu. Annesini yatırdıkları özel oda, koridorun sonundaydı. Aynı anda bir doktor çıkmıştı odadan. Zafer'i karşısında görünce durakladı. Uzun boylu, çok yakışıklı bir adamdı. Henüz otuzlarında gibi görünüyordu. Koyu kumraldı. Gülümseyen gözleri ile elini uzattı hemen.

"Hoş geldin, Zafer! Çok çabuk gelmişsiniz. Haberim olsa karşılardım sizi."

"Sorun değil Altan! Sabah sabah yoğun olabileceğini biliyorum." Ona nazik bir şekilde Zeynep'i işaret etti. "Bedriye Hanım'ın kızı Zeynep ile tanıştırayım seni. Doktor Altan Özdemir..."

Doktor ona elini uzattı. Genç kızın güçsüz elini dostça sıktı. Tatlı bir şekilde gülümsemişti de.

"Durumu nasıl acaba?" diye sordu Zeynep endişe ile.

"Şu an çok iyi. Krizi hafif atlatmış. Çağrılan acil ilk yardım ekibi vaktinde müdahale etmiş. Durumu iyi ama ben bugün bir anjiyo yapalım diye düşünüyorum."

Zeynep anlamadan bakınca, Zafer düz bir sesle açıkladı. "Basit bir işlem... Hepsi yirmi dakikayı geçmez. Kasıktaki atar damardan kataterle girip verilen ilaçlı su ile damarların görüntüsü çekilir. Tıkanıklık varsa görülür."

"Ya varsa?"

"Duruma göre müdahale edilir. Korkma! Öncelikle erken müdahale kalp krizinde her şeydir."

"Evet, Bedriye Hanım şanslıymış." dedi Altan gülümseyerek. "Bundan sonra olabilecek daha kötü bir şey yok. O iyi olacak merak etmeyin."

"Teşekkür ederim." dedi Zeynep, biraz rahatlamış olarak. "İçeriye girebilir miyiz?"

"Girin. Uyumak üzereydi sanırım." Doktor, Zafer'e döndü. "Mutlaka görüşelim. Odama gel!" dedi ılık bir sesle. Genç adam onaylarcasına başını sallamıştı.

Zeynep onlardan ayrılmış, tedirgin adımlarla oda kapısına yönelmişti. Kapı kapalıydı. Yavaşça kapı kolunu tuttu. Açıp ittirdiğinde, Zafer de yanına gelmişti bile. İkisinin de gözleri içeride gezindi.

Hasta yatağında bir kadın vardı. Zeynep'ten daha ufak tefekti. Başı yana çevriliydi. Çok çok kırk beş yaşlarında görünüyordu; ama Zafer onun elli beş yaşında olduğunu biliyordu. O da Zeynep gibi yaşını göstermeyen modellerdendi. Genç kızın güzelliğini kimden aldığı açıktı. Saçları boyalı mıydı anlayamadı. Kızınınki gibi çok doğal bir koyu renge sahipti. Aynı şekilde uzundu. Bir tokayla atkuyruğu yapsa da belli oluyordu.

Kadının gözleri kapı açılınca aralanmıştı. Garipti ama yeşil değil, kahverengiydi. Biraz ileride ise orta boylu bir adam duruyordu. Oldukça zayıftı. Camdan dışarıya bakıyordu. Kapının açılışı ile o da dönüp bakmıştı. Altmış yaşlarında, sert yüzlü birisiydi.

Zeynep'in babası olmalıydı. Kırlaşmış saçları kısacıktı. Alın kısımları iki yandan hafifçe açılmıştı. Bıyıkları sararmıştı. Bu da sigara içmeyi sevdiğini gösteriyordu. Adamın yeşil gözleri, Zeynep'in gözlerini şimdi açıklıyordu. Sadece kızınınkilerden daha koyuydu.

Adam gerildi. Duruşu değişti. Kaşları anında çatıldı.

"Sen ne arıyorsun burada?" diye sordu sertçe.

Zeynep kendisinden beklendiği gibi, dik bir duruşla burnunu kaldırdı. "Annemi görmeye geldim!" dedi.

"Defol git buradan..." Öne doğru bir adım atmıştı. Aynı anda Zafer de öne doğru bir adım attı. Genç adamın dev gibi fiziği odayı doldurmuştu zaten. Genç kızın yanında daha da iri duruyordu. Üstelik babasından çok daha uzundu.

"Özkan!.." dedi zayıf ama uyaran bir ses. Bedriye Hanım'dı bu. Yatakta yatan kadın, ıslak gözlerle bakıyordu ama kocasına adını seslenirken, sesindeki uyarı açıktı. Adam hem Zafer'in varlığı hem de karısının seslenişi ile durakladı.

"Hiçbir yere gitmiyorum baba!" dedi Zeynep, inatçı bir bakışla. "Sizi değil, annemi görmeye geldim." Sonra babasını umursamadan yatağa yöneldi. Kendisine uzanan mecalsiz eli sevgiyle tuttu. Annesinin gözlerinin içine baktı sevgiyle.

"Annem!.." dedi yavaşça. Sesi de gözlerinin içindeki damlacıklar gibi titriyordu şimdi.

Özkan Bey'in yüzü öfkeden simsiyah olmuştu. Bir kızına bir de hiç tınmadan duran Zafer'e baktı. "Yanındaki bu adama mı güveniyorsun?" diye homurdandı sertçe. "Koruma mı tuttun kendine?"

Zafer o kadar ciddi duruyordu ki filmlerdeki iri korumalardan hiçbir farkı yoktu gerçekten de. Üstelik hafifçe dalgalanan yanak kasları bir başka erkeğin içgüdülerini uyaracak kadar tehlike doluydu. Koyu gözlerindeki delici bakış ise ürperticiydi. Zeynep'in arkası dönük olduğu için, Zafer'in yaydığı tehlikeli elektriği fark etmemişti.

"Adım Zafer Atalay..." dedi genç adam keskin bir sesle. "Zeynep'in, annesini görmeye sizin kadar hakkı var. Sizden izin almaya ihtiyacı yok."

"Sen kimsin ki bana akıl veriyorsun?"

"Ben kimim?" diye sakince tekrar etti genç adam. Sonra, "Ben çok güçlü avukatları olan bir adamım!" dedi öne doğru bir iki adım atarak. Başını eğip Özkan Bey'in gözlerinin içine baktı. "Eğer saçma bir şey yaparsanız, yarım saat içinde sizi üzecek şeylerin olacağını garanti eden birisiyim. Bilmem anlatabildim mi? Sırf eşinizin hatırına burada dostça bulunmaya gayret ediyoruz."

Adam şaşırmıştı. Öfkeli gözleri kısıldı; ama karşısındaki adamın hem fizik baskısı hem de gözlerindeki adlandıramadığı tehdit, içinin ürpermesine sebep olmuştu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu kabaca. "Avukatla ne halt edebilirsin ki?"

"Bilemem artık ama kısaca şöyle söyleyeyim! Kızınızı darp ettiğiniz o geceden sonra, tam teşekküllü bir hastaneden darp raporu aldık." Elini cebine atmıştı. Katlanmış bir kâğıdı çıkarıp adamın burnuna uzattı. "İsterseniz bakın. Eğer kızınızın sadece koluna bile dokunsanız, soluğu karakolda alacağınızı kesin söyleyebilirim. İlk mahkemeye kadar geçecek aylarda tutuklu kalacağınızı da söylememe gerek yok sanırım. Bu sürenin uzaması için elimden geleni yaparım. Sonrasında da o kabadayı oğlunuzla birlikte birkaç sene aynı koğuşu paylaşmanızı garanti ederim."

Adamın gözleri büyümüştü. İşin doğrusu Zeynep de şaşkınca başını çevirmiş iki adama bakıyordu.

"Sen... Saadet Hanım'ı korkutan adamsın!" dedi Özkan Bey. Kâğıdı incelemeye gerek bile görmedi hissettiği ani korkudan. Adamın tavrında en ufak bir kuşku yoktu. Birden hatırlamıştı. Zeynep'in ev sahibi onu aramış, başına gelen olayı bağıra çağıra anlatmıştı. Başına sardığı iri yarı adamdan bahsetmişti. Polisle nasıl kapısına dayandığından, paçayı nasıl zor sıyırdığından ağlayarak

bahsetmişti. Sonra da onu bu olaya ortak ettiği için Özkan Bey'e belalar okuyarak telefonu kapatmıştı.

Zafer'in yüzünde tek bir ifade değişikliği bile olmadı. "Ben asla korkutmam!" dedi yavaşça. "İnanın bana ... dediğim her şeyi yaparım."

Adam susup kalmıştı. Gözleri kızına döndü. Zeynep de iri gözlerle bakıyordu. O gözlerde acı, üzüntü ve başka şeyler de vardı; ama asla korku yoktu. Onun hiç korkmadığı, bu sert yüzlü adamın kanatları altında inanılmaz güvende olduğu çok açıktı.

Zeynep başını çevirdi. Annesine baktı. "Nasılsın anne? Ağrın var mı?" diye sordu sevgiyle.

"Çok az!" dedi kadın.

"İyi olacaksın inşallah. Doktorla görüştük. Şanslı olduğunu söyledi."

"Evet ... ama seni bu kadar çabuk göreceğimi sanmıyordum." Burnunu çekti. "Ambulansta ... göremeyeceğimi sanıyordum hatta. Öleceğimi düşündüm. Seni bir daha göremeyeceğimi sandım."

"Haber alır almaz çıkıp geldik. Zafer Bey doktoru tanıyor. Senin için en iyisi yapılacak."

Onların konuşmalarını izleyen Özkan Bey, sinirine daha fazla hâkim olamayarak odadan dışarıya çıktı. Aklı almıyordu! Evden kovduğu kızının hiçbir şey olmamış gibi gelebilmesi canını sıkıyordu. Öfke patlamaları yaşıyordu içinde; ama kabul etmeliydi ki Zeynep'in iyi olduğunu bilmek, içinde bir yerlerde gizli kalan babalık duygularını huzura erdirmişti.

Tam o anda koridorun diğer ucunda oğlu Zeki'yi gördü. Yanında karısı Serap ile birlikte geliyordu. Bir çay içmeye kantine gitmişlerdi. Oğlu uzuna yakın boyda, yapılı bir adamdı. Gençliğinde, ilçe spor kulübünde uzun süre güreş ve boks yapmıştı. Geleceği pek parlak olmamıştı. Öfkesi ve alkole olan tutkusu, sporda ilerlemesini engellemişti.

Zeki onu görünce, önünde durdu. "Sigara içmeye mi çıktın?" diye sordu merakla. Yirmi sekiz yaşında birisi için kalın bir sesi vardı. Geriye taradığı uzunca saçları onu asabi gösteriyordu.

"Hayır." dedi adam yavaşça. Ne yapacağına karar verememişti.

"Ne oldu?"

Adam kısa bir iki saniye sustu. En iyisi hemen doğruyu söylemekti. "Zeynep burada." dedi sonra oğluna.

"Ne?" dedi Zeki. Duruşu gerginleşmişti. Bir an düşünür gibi oldu. "Hangi yüzle geliyor o buraya? Ben şimdi gidip ona haddini bildiririm." Kapıya doğru bir hamle yapmıştı. Özkan Bey onun kolunu sertçe tutup çevirdi.

"Zeki!" dedi sertçe. "Aptallaşma! Dur şurada! Öfkene sahip ol! Burası kavga edilecek bir yer değil!"

Serap da endişe ile kocasına bakmıştı. "Zeki, dur lütfen!" dedi. Normalde sessiz bir kadındı. Kahverengi, kısa saçları vardı. Güzel sayılırdı ama insanları etkileyen o elektrik yoktu onda. Belki yüzüne yansıyan mutsuzluğu, belki de özensiz giyimi onu böyle gösteriyordu.

Zeki sinirli bir yüzle karısına döndü. "Durayım mı? Neden? O nasıl oluyor da gelebiliyor? Hangi yüzle? Hiçbir şey olmamış gibi gitti!"

"Siz kovdunuz onu!" dedi Serap.

Zeki'nin gözleri kısıldı bir an. "Sen mi çağırdın onu buraya?"

"Hayır tabii! Kim çağırdı bilmiyorum."

"Komşulardır o halde!" dedi Zeki kızgınca. "Komşular haber vermiş olabilir."

"O veya bu haber vermiş! Ne fark eder?" dedi Özkan Bey. "Gelmiş işte!"

"Kov gitsin!"

Özkan Bey'in yüzü iyice siyahlaştı. Zaten içi sıkıntıdan patlayacak gibiydi. "Sen ne budala bir adamsın ya! Biraz mantıklı

olsana! Anneni öldürmek mi istiyorsun? Hem onun da annesi! Gelmek istemesi normal!"

"Baba!" Zeki şaşırmıştı. Babası onunla uzun zamandır böyle konuşmamıştı. "Sen şimdi Zeynep'i mi koruyorsun?"

"Hayır, aptal!" dedi Özkan Bey homurdanarak. "... ama durum bu! Ayrıca Zeynep buraya tek başına gelmemiş. Yanında epey nüfuzlu görünen bir adam var!"

"Adam mı?" Zeki'nin gözleri kısılmıştı. "Kim o adam? Bebeğin babası mı yoksa?" Kardeşini hamile bırakan adamın, annesinin odasında olduğunu düşününce, çenesi kasılmış, yumrukları iki yanda sıkılmıştı.

"Bilmiyorum! Büyük ihtimalle!" Düşünceli bir şekilde derin bir nefes çekti. "Zafer diye birisi... Zeynep'in İstanbul'daki ev sahibi kadın, ondan bahsetmişti zaten. Kapısına polislerle dayanmış. Kadının hayatını bir çırpıda mahvediyormuş az kalsın. Hapse gireceğim diye ödü kopmuş."

"Adamın nüfuzundan bize ne ki?"

"Aptal! Hâlâ anlamadın mı?" Oğlunun omzuna vurmuştu sertçe. "Onu evden kovduğumuzda darp raporu almışlar! O gece olanlardan sonra, Zeynep adama koşup haber vermiş demek ki!"

"Darp raporu mu?" Zeki de duraklamıştı bir an. "İnanmıyorum! Gördün mü?"

"Evet! Sana söyledim! Evden yalın ayak kovan sendin! Yapmayacaktık bunu!"

Zeki elinde olmadan yutkundu. "Çok öfkelenmiştim!" dedi yavaşça.

"Hatalıydık!"

"Geri döner sandım!"

"Ne kadar gururludur biliyorsun!"

Zeki, kolunu hafifçe tutan karısına çevirdi bakışlarını. "Benim de bir arkadaşım, abisi tarafından darp edildi." dedi kadın yavaşça.

"Sonra abisi, üç yıl hapis cezası aldı." Kocasının gözlerinin içine bakıyordu. "Tanırsın sen de! Bizim Özlem..."

"Saçma!" dedi Zeki sinirle. Zeynep'in özür dilemek yerine, yanında güç alacağı birisiyle hastaneye gelmesi onu kızdırmıştı. Kapıya yöneldi. "Gidip konuşacağım onlarla. Burada işleri yok. Defolup gitsinler."

İçeriye girdiğinde diğerleri de peşinden gelmişti. Zafer ilgisiz bir bakışla ama inanılmaz bir özgüvenle onlara döndü. Zeki'nin beklediğinden de iri yapılı bir adamdı fakat kavgacı ve bu işin eğitimini almış birisi için bu çok önemli değildi. Onu durduran tek şey, sert ifadeli adamın gözlerindeki tehlikeli ışıklardı.

"Ne işiniz var sizin burada?" diye sordu öfkeyle. Bakışları kardeşine kaymıştı. "Madem görmeye geldin, gördün işte. Şimdi pılınızı pırtınızı toplayıp buradan defolun!"

"Zeki!" dedi Bedriye Hanım, uyarırcasına.

Zeynep duruşunu dikleştirip ağabeyine bakmıştı. Babasından değil ama ondan kokuyordu. Karnına attığı tekmelerin acısı geçse de yüreğinde bıraktığı tahribat hâlâ duruyordu. Bir zamanlar çok sevdiği ağabeyinin bu davranışı canından çok yüreğini acıtmıştı.

Zafer ikisi arasında gözlerini gezdirdi. Durumu hemen anlamıştı. Gözleri kısıldı. "Abisi sen misin?" diye sordu.

"Ben onun hiçbir şeyi değilim!" dedi Zeki homurdanarak. "Daha doğrusu o artık bizim hiçbir şeyimiz değil! Hem sen kimsin ki? Ne alakan var ailemizle?"

Bedriye Hanım acıyla gözleri yummuştu. Hafif de bir inleme dökülmüştü dudaklarından. Herkesin bakışı ona dönmüştü. Zafer kapıya doğru birkaç adım attı.

"Peki! Sen benimle dışarıya gelsene!" dedi ciddi bir sesle. "Biraz konuşalım."

"Hayır!" diye diretti Zeki. "Seninle konuşacak bir şeyimiz yok. Şu zengin görünümünle bizi sindireceğini mi sandın? Ağzını burnunu dağıtmadan çekip git bu odadan. Aile işlerimize de karışma."

"Artık karışmamam mümkün değil!"

Zeki tehditkâr bir şekilde üzerine gitti. "Ne demek değil? Sen kimsin ulan?"

"Zeynep'ten sorumlu olan birisiyim!" dedi Zafer sakince. Sonra yüzü değişti. Pek ender kıvrılan dudakları alayla kıvrıldı. Dalga geçercesine ekledi. "Ulan..."

Zeki'nin eli aniden uzandı. Zafer'in gırtlağına yapıştı. Öfkeden gözü dönmüştü. Onun gırtlağını parçalayıp nefesini kesmek istiyordu. Zeynep şaşkınlıkla dona kalmıştı. Esasen herkes şaşırmıştı. En azından Zeki'nin bu odada böyle bir aptallık yapmayacağı düşünülüyordu.

Tek şaşırmayan Zafer'di. Adamın pençe gibi eli boğazına yapıştı ama onu bir adım bile geriletemedi. Bu hamleyi biliyordu. Bir satranç oyunu gibi her hamlenin bir karşılığı olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Çenesini hafifçe aşağıya bastırıp Zeki'nin elini boğazında kilitledi. Bir eliyle de alttan adamın dirseğini tuttu. Alttan yukarıya doğru fazla bir çaba harcamadan kaldırdı. Zeki tuzağa düşmüştü!

Zeki'nin kolu aksi yönde kıvrılamadığı için, vücudu ayak parmak uçlarında yükseldi önce. Bir tahterevalli gibi dirseğinden havaya kaldırılan vücudu ile askıda kalmıştı. Elini de geri çekemiyordu. Sonra daha fazla yükselemeyince, acısı o kadar arttı ki böğürürcesine bağırdı. Zafer biraz daha yukarı bastırsa, kolu kırılacak veya dirseğinden ters yöne çıkacaktı.

Zafer onu ittirdi. "Sakinleş bence. Dışarıda konuşmak istiyor musun, istemiyor musun?" Sesi kesindi. Kolunu acıyla ovuşturan Zeki'ye bakıyordu. "Bence hiç bunu isteme! Kolunun acımasıyla yetin. Burada bizim de kalacağımızı kabullen. Öfkene hâkim ol ve akıllıca düşün. Aslında ben seni adın gibi zeki bir şey sanıyordum ama yaptığın aptallıklar bunun aksini ispat ediyor."

"Bu yaptığının hesabını vereceksin!" dedi Zeki sinirle. "Kolum çıktı galiba! Ben de darp raporu alacağım!"

"Tabii ki! Sorun yok. İlk saldıranın sen olduğunu da söyle istersen."

Zeki hâlâ acıyan kolunu tutuyordu. Hiçbir şey yapmadan canını bu kadar acıtabilen bu adam onu ürkütmüştü.

"Hangi hakla bu odadasın ki sen?" diye sordu sinirle.

"Peki, söyleyeyim!" dedi genç adam yavaşça. Bakışları bir an Zeynep'in gözleri ile kesişti. Genç kızın gözlerindeki korku, şimdi hayrete ve hatta özel bir saygıya dönüşmüştü. Belli ki genç adamın kardeşi ve babası karşısında ezilmemesi, onu memnun etmişti. "Ben burada Zeynep'in nişanlısı olarak bulunuyorum!" dedi sert sesi ile. Sözlerini iyice anlasınlar diye bu sefer hepsinin gözlerini içine tek tek bakmıştı. En son Bedriye Hanım'a çevrildi. "Biz kızınızla çok yakında evleneceğiz Bedriye Hanım! Umarım ara sıra torunuzu görmeye evimize gelirsiniz." dedi.

Odanın ortasına bir bomba düşseydi, Zeynep için ancak bu kadar şaşırtıcı bir şey olurdu.

• • •

23. BÖLÜM

Genç adamın yanında oturuyordu. Annesini anjiyo için ameliyathaneye almışlardı. Ağabeyi ile babası da epey ilerideki koltuklarda bekliyordu. İkisinin de yüzü asıktı. Bir tek yengesi Serap ona karşı minik bir tebessümle bakmıştı.

Zeynep dudaklarını sıktı. "Keşke öyle demeseydiniz!" dedi Zafer'e.

"Ne demeseydim?"

Genç kızın bakışları adama döndü. "Biliyorsunuz işte! Neden evleneceğimizi söylediniz ki?"

"O odada kalmak için bir sebebe ihtiyacım vardı." dedi genç adam doğal bir sesle.

"... ama bu... Bu çok büyük bir yalan! Keşke daha basit bir şey söyleseydiniz."

"Mesela?"

"Yapmayın lütfen! Sizin ne kadar zeki olduğunuzu biliyorum. O darp raporu da harika bir blöftü doğrusu. Onun gibi bir şey daha yumurtlayabilirdiniz!"

Zafer gülümsedi. Hafifçe kaykılmıştı. "Neden? Benimle nişanlı olmak seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu alayla. "Beni kendine layık görmüyor musun?"

"Sadece nişanlılık olsa iyi! Evleneceğiz dediniz ya! Evleneceğiz!" Sesi hayret doluydu; ama az ilerideki ailesi duymasın diye elinden geldiğince sesini alçaltmıştı.

"Sahi mi?"

"Abim gırtlağınızı çok mu sıktı? Acaba oksijen gelmedi mi o an?"

"Yok, korkudan sanırım!" dedi genç adam.

"Tabii tabii!.. Şimdi şaka yapmanın tam sırası zaten! Çok korktunuz gerçekten! Hemen inandım ben de! Hem o ne biçim hareketti öyle?"

Zafer yine gülümsedi. "Bir doktor olarak parmaklarım önemli. O yüzden kimseye yumruk atmam kolay kolay. Oysa inan bana abinin yüzüne vurmak için çok büyük bir istek vardı içimde!"

"Deli misiniz siz? O profesyonel dövüşçüdür! Neyse ki bir anlık boşluğunu yakalayabildiniz. Öküz gibi de güçlüdür."

"Şanslıyım o halde."

"Bence şansınıza çok güvenmeyin. Annem şimdi evlenmemizi bekleyecek!" Biraz ters konuşmuştu. "Allah'ım! Hâlâ inanamıyorum size! Nasıl çıkacağız bu işin içinden? Babamla abim önemli değil. Nasılsa benimle ilgilenmiyorlar. Evlenmişiz evlenmemişiz onlar için önemli değil ama anneme durumu nasıl anlatacağım? Vallahi yine kalp krizi geçirir. Nasıl da sevindi garibim." Ellerini sıkıntıyla ovuşturup duruyordu.

"Ben hâlâ neyi tartıştığımızı anlamıyorum!" dedi Zafer, genç kıza bakarak. Alaycı gözleri kısılmıştı.

Zeynep de ona baktı şaşkınca. "Ya Zafer Bey! Her zaman ciddisinizdir! Tam da ciddi olmanızı beklediğim bu anda espri yapmanız çok ironik!" Elini uzatıp alnına dokundu. "Ateşiniz olmasın sizin? Hımm! Yok, gayet iyisiniz. Evlilikten bahsediyorduk! Bizimkinden! Yan komşunun evliliğinden değil! Sizinle ben! Hamile olan ben! Hani şu başkasının çocuğunu taşıyan ben! Sizin kabul etmeyeceğiniz kadın!"

Zafer'den önemli bir tepki gelmemişti. "Demek o gün sözlerimi duydun?" Omuz silkmişti. "Her duyduğuna inanma!" dedi kuru bir sesle. "O gün sadece Cengiz'in düşüncesini merak ettiğim için öyle konuşmuştum."

"Numara mıydı yani? Çok ciddi gibiydiniz oysa."

"Murat ile mutlu olamayacağınız konusunda ciddiydim."

"O niyeymiş?"

"Çok toy bir kere..."

"Ben çok mu büyüğüm?"

"Hayatı bilmiyor henüz. İyi bir koca olmayacaktır."

"Birlikte öğrenirdik ne var ki."

"Çok mantıklı. Sen hamilesin. Bebeğin doğunca üç çocuk olurdunuz, birlikte hayatı güzelce öğrenirdiniz doğrusu!" Sesi biraz sertleşmişti. "Neyse! Ben Murat ile evlenmeni uygun görmüyorum." dedi ona. "Murat'a âşık olmadığını biliyorum. Bu yüzden beni acımasızlıkla suçlama!"

"Size inanamıyorum sevgili doktorum! Demek uygun görmüyorsunuz? Bu çok acımasızca ama bence... Çocuğumu doğurmam için beni yüreklendirdiniz ve şimdi de babasız kalmasını tavsiye ediyorsunuz."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum. Babasız kalmayabilir."

"Lütfen artık şu Furkan'la evlenmem meselesini aklınızdan çıkarın. Ondan hoşlandığım ve hatta sevdiğimi sandığım kısa bir dönem olmuş olabilir. Kazara bebeğimin babası da olabilir; ama kazara kocam olmayacak. Onunla evlenmek istemiyorum."

Zafer sesini çıkarmadı. Gözleri ilerideydi. O sırada ameliyathaneden bir hemşire çıktı. Ardından da Doktor Altan göründü. O görününce herkes ayağa kalkmıştı. Zafer bilerek biraz arkada kaldı. Ailenin daha endişeli olduğunu tahmin ediyordu.

"Bedriye Hanım'ın durumu iyi." dedi Altan gülümseyerek. "Damarlardan birinde sertleşme ve daralma olmuştu. Biz de hemen stent taktık. Diğer damarlar iyi görünüyor. Bu geceyi burada geçirsin. Biraz dinlensin. Yarın sabah taburcu ederiz inşallah."

"Nerede şimdi?" diye sordu Zeynep.

"Ameliyathanedeki asansörden doğruca odasına çıkarıldı."

Hep birlikte hastanın odasına çıktılar. Zafer gitmemişti sadece. Altan ile birlikte onun odasına geçmişlerdi. Zeynep'e birazdan geleceğini söylemişti. Zeynep onaylarcasına başını eğdi.

Annesinin odasına gidinceye kadar sessizdi. Annesinin küçük ameliyatı iyi geçtiği için mutluydu ama yine de onu görünceye kadar içi rahat etmeyecekti. Asansörde ne ağabeyinin kötü bakışlarına, ne de babasının soğuk duruşuna aldırdı. Gözü, mavi renkli dijital kat rakamlarındaydı. Asansörden çıkıp annesinin odasına doğru hızlı hızlı yürüdü. Diğerlerinden daha önce odaya girdi. Kadının başında iki hemşire dönüp duruyordu. Bir şeylerle uğraşıyorlardı. Zeynep bir kenara çekilip onların işlerini bitirmesini bekledi. Ağır bir kum torbası, Bedriye Hanım'ın kasıklarına baskı yapıyordu. Hemşirenin birisi hem Zeynep'i hem de annesini torbanın bir süre daha orada durması gerektiği konusunda uyardı. Kanama olmaması için bu gerekliydi.

"Nasılsın anne?" diye sordu Zeynep, hemşireler çıkınca.

"İyiyim." dedi kadın. Gülümsüyordu. Gülümsemesi Zeynep'inkine çok benziyordu. "Korktuğum kadar zor bir şey değilmiş. Hiç acımadı. Şimdi de pek acımıyor."

"İyi, sevindim."

"... ama açlıktan ölüyorum. Kaç saattir bir şey yedirmediler bana." diye hafifçe sızlandı kadın.

Genç kız, "Hemşireler birazdan sana bir şeyler getireceklerini söyledi." dedi. Onun kendine gelmiş olmasının sevincini yaşıyordu. Mutluluktan ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Anjiyonun stresi gidince, annesinin ne kadar rahatlamış olduğu belliydi.

Kadının gözleri oğlunun üzerinde, gelininde ve en son kocasının üzerinde gezindi. O yokken aralarında neler geçtiğini merak ediyordu ve o iri, yakışıklı adam neredeydi? Sert görünümüne rağmen, ona karşı yüreği inanılmaz ısınmıştı. İşte deli dolu kızına koca olabilecek adam oydu! Ne kadar da kendisinden emindi. Nasıl da Zeynep'in üzerine titriyordu! Onu korurken ne kadar da engellenemez görünmüştü gözüne! Diğerleri için de öyle olmalıydı çünkü kocasının ve oğlunun böyle süt dökmüş bir kedi gibi durduklarını uzun zamandır görmemişti ve nedense en yakını olan iki kişinin böylesine ezilmiş olması, ona hainee de olsa bir zevk vermişti.

Zeki de ilgili bir oğul gibi yatağa yaklaştı. "İyi olduğuna emin misin anne?"

"İyiyim."

"Tamam. Benim işe gitmem lazım. İzin vermediler işten. Bu gece Serap seninle burada kalacak. Zaten sadece bir kişinin kalmasına müsaade ediyorlar." Zeynep sessizce duruyordu. Gözlerini ona çevirdi. "Sen de o adamı alıp gidersin artık. Gördüğün gibi annem gayet iyi..." Sesi oldukça kabaydı.

Zeynep burnunu kaldırdı hafifçe. "Belki giderim, belki de gitmem." Yeşil gözleri, ne babasının ne de ağabeyinin tanıdığı gibi bakıyordu. O değişmişti. Bu kesindi!

"Burada istenmiyorsun! Bunu anla ve defol git."

"Bir yere gitmiyorum. Ben sizin için gelmedim. Dolayısıyla sizin isteyip istememeniz beni hiç ilgilendirmiyor."

"Lafını bil!"

"Ne yaparsın? Yoksa yine yere fırlatıp tekme mi atarsın?"

Zeki simsiyah olmuştu. Geri planda duran Özkan Bey çatık kaşlarla ikisi arasındaki diyaloğu izliyordu. "Zeki!" dedi uyarırcasına. "Uzatma artık."

"Görüyorsun değil mi baba? Artık ailede istenmediğini anlamayacak kadar aptal bu kız. Nasıl da yüzsüz! Dengesiz!"

Bedriye Hanım'ın da yüzü mutsuz bir şekilde asılmıştı. Oğlu ve kızı arasında gidip gelen gözleri endişeliydi. Aynı anda kapı açıldı. Zafer içeriye girdi. Daha girer girmez odadaki gerginliği görmüştü. Kimseye aldırmadan yatağa doğru yanaştı.

"Geçmiş olsun Bedriye Hanım!" dedi kalın sesiyle.

"Teşekkürler!" dedi kadın da soluk bir sesle.

"Doktorla ayrıntılı bir şekilde konuştum. Durumunuzun iyi olduğunu söyledi. Bir süre gözetim altında olacaksınız. Stresten uzak durmanız da gerekiyor." Gözleri donuk bir öfkeyle bakan Zeki'ye kaydı. Sonra da Özkan Bey'e. "Ona böyle bir ortamı sağlayabilecek misiniz?" diye sordu aniden. Son derece ciddi görünüyordu.

"Ne?" dedi Zeki şaşkınca.

"Bak evlat!" dedi Zafer. Sabırlı olmaya çalışır gibiydi. "Belli ki Zeynep'e gösterdiğin saygısızlığı annene de gösteriyorsun. Bu kadının uzun süre gergin ortamlarda olmaması gerekiyor. Benim önerim, bir akrabasının yanına gidip birkaç hafta kalması yönünde."

Zeki duruşunu değiştirmişti. Yumrukları sıkılmıştı. "Senin önerine ihtiyacımız yok. Annem evinde gayet mutlu..."

"Bundan şüpheliyim ve buna sen karar veremezsin." Gözleri Özkan Bey'e döndü. "Oğlunuzu dizginlemediğiniz sürece, eşinizin yeni bir kriz yaşaması ihtimali var. Şu anda iyi ama ani bir spazm her şeyi değiştirebilir."

"Sen nereden biliyorsun bunları?" diye sordu Özkan Bey ters bir sesle. "Uzmanmışsın gibi konuşma!"

"Uzmanım!" dedi Zafer hiç gülümsemeden. "Ben de doktorum çünkü. Bunu araştırabilirsiniz. Bedriye Hanım bir süre bir yakını yanında sakince dinlenmeli."

Zeynep annesinin elini sıktı. Zafer geldiğinden beri kendisini daha bir güvende hissediyordu. Onun varlığı bambaşka bir şeydi. "Annem kimsesizler yurdunda büyümüş." dedi Zafer'e doğru. Bakışları karşılaştı. "Anne tarafımızdan hiç kimse yok!"

Genç adam başını eğdi. Bedriye Hanım'ın bu iki despot erkekle, yıllar içinde ne kadar ezilmiş olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Niye?" diye mırıldandı. Gözleri ışıldamıştı bir an. Rahatça ekledi. "Sen varsın ya?"

Herkes sus pus olmuştu. Şaşkındı... Bu tür bir şeyi düşünmemişlerdi. Bedriye Hanım ve Zeynep bakıştılar bir an. Genç kızın da gözleri parlamıştı. Ümitle annesinin yüzüne baktı.

"Evet, bu doğru!" dedi hevesle. "Anne! Gelip benimle kalabilirsin!"

"Asla olmaz!" dedi Özkan Bey.

"Küçücük bir öğrenci evinde mi rahat edecek annem?" Zeki kesin bir şekilde reddedecek gibiydi. "Nasıl bakacak anneme? Sen mi karşılayacaksın masraflarını?"

Zafer ellerini cebine soktu rahat bir edayla. "Zeynep'in paraya ihtiyacı yok. Yeterince parası var. Belki bilmiyorsunuz ama Zeynep şu anda hem okuyor hem de pek çok kişinin ev dekorasyonu ile uğraşıyor. Bir sürü kişi de sırada." Usulca sordu. "Geçen ay kaç para kazandın Zeynep? On bin mi? Yirmi bin mi?"

Genç kız bir papağan gibi kazandığı parayı söyledi. "On yedi bin dört yüz..." Parasını iyi biliyordu çünkü banka hesabında parası kuzu kuzu yatıyordu. Zor günler için ayırmıştı. Bunun içinde Zafer'in verdiği aylığı da vardı ama olsun. Azıcık abartmakta zarar yoktu. Zafer'in de bilerek abarttığını biliyordu. Pek çok kişi diye üstüne bastırarak söylediği, şu ana kadar sadece Cengiz Bey'di. Diğer işlere henüz başlamamıştı.

"Evet, zamanla daha çok kazanacak." diye üstüne basarak vurguladı Zafer. "Ayrıca kocaman bir evde yaşıyor!"

İlk şaşkınlığını atan Zeki'ydi. O paranın miktarına inanası yoktu. Kendi maaşının kaç katıydı. Yalan olabilirdi ama ikisi de o kadar doğal bir şekilde açıklama yapmıştı ki içinden bir başka ses o rakamın doğru olduğunu fısıldıyordu.

"Senin evin tabii ki!" dedi homurdanarak.

"Doğru!" dedi Zafer. Hiç kıvırmamıştı. "Ev benim. Aynı zamanda onun da evi. Bebek olacağını öğrendiğim andan itibaren, her şey değişti. Siz onu dövüp sokağa atarak, amcasını ve ev sahibini bile ona karşı düşmana çevirerek hangi akla hizmet ettiniz bilmiyorum. Bu nasıl bir vicdansızlıktır bunu da anlayamıyorum ama ben sizin gibi değilim. Hamile bir kadına sırtımı dönemem. Zeynep artık benimle kalıyor. Sizin eziyetlerinizin erişemeyeceği bir yerde..."

"Metresin olarak!" dedi Zeki, iğrenir gibi.

Zafer'in dudağı inanılmaz tehlikeli bir şekilde kıvrıldı. Gözleri sadece erkeklerin anlayacağı bir tehditle ışıldadı. "Bu terimi kullanan var mı artık?" diye sordu yavaşça. Sustu bir an. "Ben hayat arkadaşı olarak demeyi tercih ederim. Şunu bilin ki Zeynep evime geldiğinden beri benim misafirimdir. Hiç birlikte olmadık ve evleninceye kadar da öyle olacak. Ortada yapılmış bir hata olabilir. Bebeğin varlığını geri döndüremeyiz artık ama evlendiğimiz gece, emin olun ki Zeynep benim için tertemiz bir gelin olacak. Ben ona çok değer veriyorum. Çocuk bir başkasından olsa bile bu umurumda olmazdı. Sevgi tende değil yürektedir..."

Ortalık yeniden sessiz olmuştu.

Zeynep gözlerine kadar gelen yaşları bırakmamak için elinden gelen çabayı gösterdi. Yine de gözlerinin akları bir anda kızarmıştı. Ne yapmıştı da bu kadar harika bir insana denk gelmişti? Allah, en olmadık bir zamanda bu güzel adamı nasıl da karşısına çıkarmıştı! Bu ne harika bir ödüldü! İleride her şey bitse bile, Zafer'den sonsuza kadar ayrılsa bile, ne onu, ne de az önce yaptığı konuşmayı unutamazdı.

Bedriye Hanım'ın yorgun eli, kızının elini hafifçe sıktı. Bu onun da çok etkilendiğini gösteriyordu. Zafer'i takdir ettiğini, her sözünü beğendiğini belli ediyordu. Anne kız bakıştılar bir an. İkisinin de gözleri dolmuştu.

"Çok yakında evleneceğimizi sanırım tahmin edersiniz." dedi Zafer. "Bebek yakında gizlenmeyecek hale gelir. Zeynep'in gelinliğe sığmasını da istiyoruz; ama benim bu konularda hiç bilgi ve yeteneğim yok. O yüzden Bedriye Hanım'ın evimizde kalmasını ve imkân varsa Zeynep'e düğün hazırlıklarında yardım etmesini rica ediyorum. Birkaç hafta yeterli olur. Hem dinlenir hem de kızıyla iyi vakit geçirir."

Özkan Bey sonunda yutkunarak sordu. "Düğün ne zaman?"

İşte bu soru önemliydi. Cevabı daha da önemliydi. Zeynep dolu gözlerine rağmen, endişeyle dudağını dişledi. Zafer neden böyle

zor bir duruma sokmuştu kendisini? Neden düğünden bahsetmişti? İşler gittikçe çığırından çıkıyordu.

"Bana kalsa en kısa zamanda..." dedi Zafer. Gözleri Zeynep'e çevrildi. "... ama kızınızın istediği bir zamanda olacak tabii. Tarihi kendisine bıraktım ben. Değil mi Zeynep?"

Püf! Zeynep biraz rahat bir nefes almıştı. Zafer attığı yalanı daha da uzatacak diye korkmuştu. Bir tarih verseydi artık yalan malan evlenmek zorunda kalabilirlerdi. Bu da Zafer'in hiç hoşuna gitmezdi. Zeki bir adam olarak fazla abartmamış mıydı?

"Tarihini ... düşünüyorum daha..." dedi yavaşça. Böyle yuvarlak konuşmak iyiydi. "Çok eksiğim var."

"Ben sana yardım ederim!" diye atıldı Bedriye Hanım.

"Ben de!" dedi yengesi Serap. Silik haline rağmen, elinde olmadan o da atılmıştı.

"Sen dur hele!" dedi Zeki, dişlerinin arasından. "Sana ne oluyor?"

"O da gelebilir!" diye onayladı Zafer. Sert yüzü iki erkeğe meydan okurcasına bakıyordu. "Kızınıza yaptığınızı onaylamasam da Zeynep'in yakınları olarak sizler de gelebilirsiniz. Bana kalsa sizi düğüne bile çağırmam ama bu benim düşünceme değil, Zeynep'in kararına bağlı. O da ailesini bir anda silip atacak bir karakterde değil."

"Düğüne falan gelmem ben!" dedi Zeki. "Annem de gelmeyecek! Ne düğüne, ne de evinize!"

Bedriye Hanım öfkeli bakışlarını oğluna çevirdi. "Ne zamandır benim yerime sen karar veriyorsun?" diye sordu kızgınca. Nedense o da cesaretlenmişti. "Zeynep'e ettiğiniz yeter artık. Her şey yoluna girdi işte! Bebeğin babası da evlenmeyi kabul ettiğine göre artık ortada yanlış bir şey yok!"

"Anne!"

"Sen karışma Zeki!" dedi kadın, oğluna; âdeta karşısındaki on yaşındaki haliymiş gibi.

"Baba! Anneme bir şey söylesene!" Zeki'nin inatçı gözleri babasına çevrilmişti. Özkan Bey de asık bir yüzle duruyordu ama bakışları eskisi kadar katı değildi. Sessizce karısını, Zeynep'i ve en son da oğlunu süzdü.

"Evet, sen karışma!" dedi o da oğluna düz bir sesle. Sonra yeniden karısına baktı. Düşünceli bir yüzü vardı. "Peki." dedi sonra yavaşça. "Madem düğün olacak ... sen de kızınla gidebilirsin!"

Bu inanılmazdı. Kimse böyle bir şey demesini beklemiyordu. Tabii ki kendi ailesinden kimse... İnsanları iyi tanıyan Zafer ise farklı düşünüyordu. Onun bir baba olarak önüne çıkan bu küçük zeytin dalına sıkıca tutunacağına emindi.

"Baba?"

Adam oğluna kaşlarını çatarak baktı. "Evde dinlenemiyor kadın! Sen bazen benim bile sinirimi bozuyorsun." dedi ona. Bakışlarını Zafer'e çevirdi. "Bir iki hafta için sizinle kalabilir. Düğüne gelme konusunda bir şey diyemem. Şu anda olumsuz düşünüyorum."

"Siz bilirsiniz!" dedi Zafer aldırmadan. "Gelirseniz de misafirim olarak her zaman yeriniz hazır."

Zeki öfkeden köpürüyordu. "İnanamıyorum ya!" diye soludu. "İnanamıyorum size! Ne haliniz varsa görün!" Sonra öfkeyle odadan çıkıp gitti. Kapıyı ardından çarpmak istemişti ama üstten yaylı olan kapı yine yumuşakça kapandı.

Bedriye Hanım oğlunun ardından bakakalmıştı ama son konuşulanlar yüzünden o kadar büyük bir ferahlama duyuyordu ki çok da aldırmadı.

"Baba!" dedi Zeynep. Sesi yine de mesafeliydi. "Siz de onunla gidin hadi. Abim şimdi bir delilik yapar. Sen de git Serap. Ben bu gece annemin yanında kalırım. Yarın sabah da alır eve götürürüz."

Özkan Bey çok direnmedi. Öfkeli oğlunun gece karanlığında ve üstelik bu yağmurda eve geri dönmesini tehlikeli buluyordu. Gözü ile Serap'a işaret etti. "Hadi!" dedi. Sonra gidip karısının yanağını öptü. "Yarın görüşürüz. Kalmamı istiyorsan kalayım."

"Hayır, Zeynep haklı... Zeki ile gidin."

On dakika sonra odada yalnız kalmışlardı. Özkan Bey giderken, Zafer'e öylesine bakmış ama ne elini sıkmıştı ne de selam vermişti. Genç adamın gözleri ise buna hiç ihtiyaç duymuyormuş gibi durağandı.

Aynı anlarda bir hasta bakıcı, elinde plastik yemek kabıyla içeriye girdi. Kabın çukur gözlerinde tavuk eti ve çorba vardı. Zeynep yatağın yanında durup, annesinin yemek yemesine yardımcı oldu. Zafer dışarıya çıkmıştı. Bir süre de gelmedi.

Biraz hava almak isteyen genç kız dışarıya çıktığında, onun koridordaki koltuklardan birisinde oturduğunu gördü. Tek başınaydı. Elinde bir gazete vardı. Yanından geçen nöbetçi hemşirenin bakışını fark etmemişti. Oysa Zeynep görmüştü bunu.

Niye şaşırıyordu ki? O hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı. Yakışıklı olmasaydı bile, o iyi giyimi, ciddi görünümü ve karizmatik hali ile fazla dikkat çekiciydi. Zengin ve iyi eğitimli olduğu hemen belli oluyordu. Tek belli olmayan, tehlikeli bir adam olduğuydu. Asık yüzüyle insanları biraz ürküttüğü doğruydu ama onda daha da fazlası vardı. Derinlerdeki daha tehlikeli adamı Zeynep artık tanıyordu. Ev sahibi Saadet Hanım'ın ödünü patlatan, babasının karşısında dimdik duran, deli dolu ağabeyi Zeki'ye bile geri adım attıran bu adam normal birisi değildi. Bir an gerçekten de Zeki'nin kolunu dirseğinden kırıp çıkaracağını sanmıştı. Onun yüzünde beliren acıyı unutamıyordu.

Gidip yanındaki boş koltuğa oturdu. Zafer onun gelişini fark etti ama okumaya devam etti.

"Başımız dertte, biliyorsunuz değil mi?" diye sordu genç kız yavaşça.

Zafer okuduğu gazetesini indirdi. Bir an durdu. Sonra katlayıp diğer taraftaki koltuğa bıraktı. "Neden?" diye sordu.

"Beni korumak için çok abarttınız."

"Öyle mi? Neyi?"

"Üf! Anlamıyormuş gibi yapmayın lütfen! Bu konuda şaka yapasım bile gelmiyor."

"Şaşırdım..." dedi Zafer sahte bir ifadeyle.

"Hah! Bu komik işte! Kuyruğu kıstırmanıza şu kadarcık kaldı!" Başparmağı ile işaret parmağını bir araya getirmişti. Adamın burnuna doğru uzatmıştı. "Siz de burada oturup spor sayfasına bakın! Çok hoş! Fenerbahçe sizi benimle evlenmekten kurtaramayacak bence."

"Beşiktaş!"

"Efendim?"

"Beşiktaşlıyım ben!"

"Oh! İçim rahatladı!" dedi Zeynep sahte bir gevşeme ile. "Babam da Beşiktaşlı... Evlenmekten vazgeçince, bunun hatırına sizi çok sorun etmez; ama abimi bilemiyorum. O takım tutmaz."

"Sanırım asıl sen bazı şeyleri tam anlayamadın!" diye mırıldandı Zafer. Ciddi gözlerinde hafif bir alay belirmişti.

"Neyi anlayamadım acaba? Herkesin içinde evleneceğimizi söylediniz. Hadi bunu kabul ederim. Beni korumak için yaptınız ama annemi niye düğün hazırlıkları için çağırdınız yahu? İlginç ki babam da kabul etti. Şimdi annem kanatlara gerek duymadan bizim eve uçacaktır."

"Bizim eve ... değil mi?"

Zeynep durakladı bir an. O evde bir hakkı olmadığı aklına gelmişti. "Özür dilerim. Bir anda ağzımdan öyle çıktı. Sizin eviniz demek istedim." Sesi biraz kısılmıştı.

"Ben onu kastetmedim!" dedi Zafer biraz sertleşmiş bir sesle. "Bak! Ortada hiçbir sıkıntı yok bence. Annen eve gelip istediği kadar kalabilir, hatta baban bile!" Durdu bir an. "*Bizim evimize!*" diye ağır ağır vurguladı "O ev senin de evin. Bunu biliyorsun."

Zeynep hâlâ huzursuzca onu süzüyordu. "Ben mi aptalım yoksa siz çok mu rahatsınız?"

"Ben yapmayacağım şeyleri söylemem!" dedi genç adam.

"... ama ... ama evlilik?"

"Evet..."

"Evlilik diyorum Zafer Bey! İkimiz?" Kaşları kalkmıştı. "Siz ve ben?"

Genç adam omuz silkti. "Düşündüm de... Olmayacak bir şey değil. Yaşlanıyorum artık."

Zeynep, inanmayan gözlerle onun yüzünü süzüyordu. O bakışlarda hiçbir tereddüt, kandırmaca yoktu. Her haliyle ciddi olduğu belliydi.

"Şaka yapmıyorsunuz!" diye fısıldadı.

"Hayır."

"Ailemi idare etmek için de söylemediniz..."

"Düşündüm de varlığından hoşlandığım bir kadın var evimde. Bedavadan da bir çocuğa sahip olacağım. Bir erkek daha ne ister ki?" Bakışları ciddi olsa da biçimli dudağı hafifçe kıvrılmıştı.

"Aşk?" diye usulca ekledi Zeynep. Kalbine anlayamadığı bir bıçak ağrısı saplanmıştı. Neden mutlu olmamıştı? Neden acı vericiydi onun bu kabullenmişliği?

Zafer bıyık kıvırdı. "Komik olma! Benim bu yaşta aşk gibi bir beklentim olabilir mi? Gereksiz bir duygu zaten. Benim yaşımda bir adamı sevmeni beklemiyorum. Aramızdaki bu güzel ilişki böyle sürsün yeter." Zeynep gözlerini bile kırpmadan bakıyordu. Zafer hafif bir nefes aldı. "Tabii benimle evlenmeye zorunlu değilsin. Neticede ... her şey sana bağlı. İstemezsen eğer, ileride ailene uygun bir bahane buluruz. Anlaşamayıp ayrıldığımızı söyleriz. Aklında Murat'ın olduğunu biliyorum."

Zeynep başını önüne çevirdi. Düşünceliydi. İçi sıkılıyordu. İki genç hemşire daha geçti önlerinden. Zeynep'in yaşlarındaydılar. Gülüşerek konuşuyorlardı. Önlerinden geçerken bakışları yine ikisine kaymış, özellikle de Zafer'e takılmıştı.

"Murat'ı sevmiyorum..." dedi genç kız yavaşça. Aklını toparlamaya çalışıyordu. "Onunla evlenmeyi ... hayal etmedim hiç."

Zafer başını eğdi hafifçe. "Akıllıca... Onu sevmiyorsan yani..." Sesinin ifadesinden ne düşündüğü belli olmuyordu. Durup genç kızı süzdü. "Ben evdeki varlığından hoşlanıyorum. Çok iyi bir adam olmadığımı biliyorum. Eğlenceli de değilim. Pek az kimse beni sever; ama sana ve çocuğuna iyi bakacağıma söz veririm. Hiçbir şeye ihtiyacın olmaz. Bundan sonra rahat edersin."

"Ne kadar da ruhsuzsunuz!" dedi genç kız. "Sanki bir anlaşma yapıyoruz."

"Tüm evlilikler anlaşmalı değil midir?" Elini uzatıp yanağından sarkan bir tutam saçı geri çekti. "Bak, için rahat olsun. Ayrı odalarda yatmaya devam ederiz. Senden bana gerçek bir eş olmanı istemiyorum. Zaten hamilesin. Böyle bir şeyi isteyemem de. Evlenirsek, sadece evdeki beraberliğimiz resmî bir hale dönüşecek. Dedikodular yok olur. Çocuğun bir soyadına kavuşur, ileride rahat eder. Biz de iki iyi arkadaş olmaya devam edeceğiz. "

Zeynep dudağının kenarını ısırdı. Hamile olmasının genç adama hâlâ itici geldiğini hissediyordu. Onun yaptığı ciddi bir fedakârlıktı elbette ama işin özünde, hamile bir kadını ne yatağına almak ne de sevişmek istiyordu. O sadece sessiz ve sıkıcı hayatına renk getirecek bir kadının varlığını mantıklıca kabulleniyordu.

Oysa kendisi?

Saçına dokunduğunda bile tüm kadınca duyuları havalanırken, böylesine çekici bir adamın karısı iken, onun için sadece bir ev arkadaşı olmak o kadar zor olacaktı ki!

Zafer, başını hafifçe eğip onun yere çevrilmiş gözlerini görmeye çalıştı.

"Ne diyorsun? Evlenmek ister misin benimle?"

Genç kız, bakışlarını ona çevirdi. Gözlerinin içi sulanmıştı. Onunla evlenmeyi istemek mi? Dünyadaki her şeyden çok isterdi bunu. Bir adamı bu kadar severken, onunla evlenmek gibi bir mucizeyi nasıl kaçırırdı? Uzun zamandır ona âşık olduğunu biliyordu. Hem de çok uzun zamandır! Bunu kendisine itiraf edemediği

zamanlarda bile Zafer'i sevdiğini keşfetmişti. O ilk gece, genç adamla beraber yemek yedikleri o lokantada, onun yüzüne bakarken âşık olmuştu galiba.

Zafer o gece bu bakışı fark etmiş ve *"Ne oldu?"* diye sormuştu. *"Niye bana öyle bakıyorsun?"*

Nasıl diyebilirdi ki ona saniyeler içinde vurulduğunu? O asık suratına kapıldığını? Sert yüreğine bağlandığını? Tüm derdine, tüm acısına rağmen masum yüreği Zafer'e doğru uçarcasına kaymıştı. Onunla geçirdiği her dakika, ona olan aşkını güçlendirmiş, derin bir sevgiye dönüştürmüştü. Bu yüzden ona asla kızamıyordu. Bu yüzden onun yanında sürekli heyecanlı ve mutlu oluyordu. İşte bu yüzden o yokken hayatın bir anlamı kalmamış gibi hissediyordu. Onun kendisini okşamasında ve öpmesinde hiçbir rahatsızlık duymamasının sebebi buydu işte!

Onu seviyordu!

Kendisini sevmeyen bir adama âşık olmak, ancak yine onun gibi aptal bir kıza yakışırdı. İkinci kere yanlış adamı seçmişti. Mantık olarak ikinci seçimi doğru olabilirdi belki; ama yine de yanlıştı işte! Keşke onu sevmeseydi. Keşke çocuğunu tek başına doğuracağı bir yere doğru koşarak kaçsaydı.

Çok geçti artık... Onsuz geçirdiği saatler bile uzun geliyordu. Aklı sürekli Zafer'le meşguldü. Derste sık sık onu düşünüp gülümsüyordu. Eve geldiğinde yüreği deli gibi atıyordu. Bu kadar ona bağlanmışken, böylesine güzel bir imkânı nasıl reddedebilirdi? Gerçek karısı olmasa bile, hiç değilse ona yakın olabilecek, üzerinde küçük de olsa bir hak iddia edebilecekti.

Zafer merakla onun söyleyeceği sözleri bekliyordu. Gözleri kısılmıştı hafifçe. Genç kızın gözlerindeki yaşları görmüştü ve nedense cevabının olumlu olmayacağı gibi bir hisse kapılmıştı. Reddedilse de şaşırmayacaktı. Aralarında kişilik olarak çok fark vardı. Tecrübe olarak da öyle ... ve başka bir sürü engel.

Zeynep sessiz kaldı birkaç saniye. Onun bir cevap beklediğini biliyordu. Sonra güzel dudakları hafifçe kıvrıldı. Islak gözlerinin içi yine yaşam sevinciyle ışıldadı.

"Evlilik teklifini burada mı yapacaksınız?" diye sordu muzipçe. "Yoksa ... içinde öpücük olan daha romantik bir ortamı mı beklemeliyim?"

• • •

24. BÖLÜM

Genç adamın plakasını gören bahçe kapısı, otomatik olarak yana kaydı. Otomobili içeriye sokan Zafer, yavaşça park yerine yanaştı. Dışarıda inanılmaz bir soğuk vardı ama o soğuk havaya rağmen, pazar günü olduğu için yollar çok kalabalıktı. İstanbul girişindeki otoyol kazası da eve biraz geç gelmelerine sebep olmuştu. Yan gözle Zeynep'e baktı. Genç kız ön koltukta oturmuştu. Emniyet kemerini çözüp inmeye hazırlanıyordu. Onun baktığını hissedince duraklayıp o da genç adama baktı. Sonra sıcacık bir şekilde gülümsedi.

Bu gülümseyiş, Zafer'in içini ısıttı. Onun varlığına çok alışmıştı. Evde onun olduğunu bilmek güzeldi. Artık eve gelirken ayakları geri geri gitmiyordu. Uzun zamandır bu kadar huzurlu bir hayatı olmamıştı. Huzurlu olduğunu sandığı günlerde bile bu şekilde keyifli hissetmemişti. Onun olmadığı o günlerin o kadar eğlenceli olmadığını fark etmişti.

Bedriye Hanım arka koltukta oturuyordu. Meraklı gözlerle eve bakıyordu. Kuru soğuk havaya rağmen bahçenin güzelliği sıcacık bir etki veriyordu. Kararmaya başlayan gökyüzü, ne bahçenin güzelliğini ne de evin ihtişamını gizleyebiliyordu. Daha bahçeye girer girmez hayran olmuştu buraya. Başını memnuniyetle çevirdiğinde, Zeynep'in iç yakan gülümseyişini ve esmer adamın ona olan duru bakışını gördü. Daha bir kere bile gülerken görmediği damat adayının kızına her bakışında gözlerinde beliren pırıltı hoşuna gidiyordu. Bir anne olarak, kızının aşkına bulduğu karşılıktan garip bir haz alıyordu.

Araçtan inen Zeynep, annesinin kapısına yöneldi. Açtıktan sonra dışarıya çıkması için ona yardımcı oldu. Zafer de valizleri almış, evin ön kapısına gitmişti. Şifreleri tuşladı ve kapı hemen açıldı. İçeri girip valizleri bir kenara bıraktı. Ev, içindeki ısıyı kısmen de olsa koruyordu. Kaloriferleri yaktığında on dakika sürmeden eskisi gibi sıcak olurdu.

Kenara çekildi. "Buyurun Bedriye Hanım!" dedi kadına.

"Teşekkür ederim."

Arkasından giren Zeynep hemen annesinin kabanını alıp asmıştı. "Anne sen bir beş dakika içeride otur. Ben sana hemen bir oda hazırlayıp geleyim."

"Acelesi yok kızım!"

"Dinlenmek istersin belki."

"Yorulmadım ki. Rahat rahat geldim arka koltukta. Hiç yorulmadım." Gözleri evin içinde gezindi. Dışından daha haşmetli ve moderndi. "Demek evin içini de sen dekore ettin ha?"

"Çoğu yerini..." dedi Zeynep. "Hadi, o halde oturma odasına geçelim."

"Geçelim..."

"Ben valizleri yukarıya çıkarayım." dedi Zafer. Valizleri alıp merdivenlere doğru yönelmişti.

Annesinin koluna giren Zeynep onu oturma odasına yönelti. Televizyon seyretmeyi seven annesine uygun olacak şekilde, tek kişilik bir koltuğa götürdü. Kumandasını da yanına koydu.

"Ben gidip çay koyayım. Sonra da yemek işine girişirim. Zafer acıkmıştır."

"Sana yardım edeyim. Kızmasın şimdi." Kadıncağız oturtulduğu koltuktan kalmaya yeltenmişti.

Zeynep'in gözleri irileşti. Sonra şaşkınca güldü. "Kim kızacak? Zafer mi?" Annesini geri oturtmuştu. "Ah anne ya! O öyle birisi değil ki! Onu tanıdıkça anlayacaksın. O çok özel birisi. Senin sıkıcı kocanla memnuniyetsiz oğluna hiç benzemez."

Bedriye Hanım yine de huzursuz gibiydi. "Emin misin?"

"Tabii ki. Bakma öyle sert ve ciddi göründüğüne. Kalbi pırlanta gibidir. Espriyi de sever. Sevmese bana dayanmazdı bu güne kadar." Biraz şımarıkça ama daha çok, güven veren bir şekilde gülümsemişti.

"Rahatsız olmaz değil mi benden?"

"Anne! Zafer yapmak istemediği bir şeyi yapmaz. Seni o çağırdı. İstemese çağırmazdı."

"Senin hatırına..."

"Benim hatırıma da olsa kendi isteğiydi. Rahat ol ve inan bana, senin burada mutsuz olduğunu hissetse, önce bana çok kızar."

Bedriye Hanım bir an kızının güzel yüzünü süzdü. Garipti ama onu görmeden geçirdiği aylarda sanki Zeynep daha da güzelleşmişti. Onu güzel yapan şey, Zafer'e duyduğu aşk mıydı? Kızının o uzun doktoru sevdiğini görebiliyordu. Gözlerinin ışıldamasından, dudaklarını kıvrılmasından, her türlü mimiğinden fark edebiliyordu. Hem bebeğinin babasını sevmesinden daha doğal ne olabilirdi ki?

"Peki..." dedi yavaşça. "Kusura bakma. Çevremde böyle adamlar pek görmüyorum da." O da kızınınkine benzeyen gülümseyişiyle rahatladığını belli etmişti.

"Çevrende adam yok aslında..." dedi Zeynep biraz burun kıvırarak. "Koyunun bulunmadığı yerde keçiye Abdurrahman Çelebi derlermiş. Bizimkiler gelsin de biraz medeniyet görsün." Annesinin tasvip etmeyen bakışlarını görünce iç çekti. "Doğru söylediğimi biliyorsun. Ben sadece bu son olayla ilgili konuşmuyorum. Yıllardır hem babam hem abim sana insan gibi davranmadı. Bana da tabii... Bizi hizmetçi gibi gördüler âdeta."

"Ne ilgisi var? Bir evden kadın sorumludur tabii ki."

"O başka ... ama yaptığın her şey rüzgâra karışıp gidiyorsa, emeklerin hiç değerli değilse ne olacak? Bir günden bir güne babam seni yemeğe götürdü mü? Bırak evlilik yıl dönümünü, sana yaş gününde bile bir hediye aldı mı? Almayı da bırak, kutladı mı?"

"Kızım, biz eski nesiliz. Bizlerde olmaz böyle adetler."

"Ah anne ya! Hayatın boyunca o kadar aza alışmışın ki her şeyin var sanıyorsun."

O sırada içeriye Zafer girmişti. Üçlü koltukta kendi yerine oturdu. Anne kızın konuşmalarının niteliğini fark etmemişti. "Valizi çıkardım. Kaloriferi de yaktım."

"Ben de çay hazırlayayım." dedi Zeynep. "Yemek için erken mi daha?"

"Erken bence." dedi genç adam. Merakla genç kızın yüzüne bakmıştı. Biraz iğnelercesine konuştu. "Daha iki saat olmadı yiyeli."

Zeynep kıkırdayarak elini karnına attı. "Hamileyiz herhâlde sevgili doktorum! Çabuk acıkıyorum bu ara. İki canlıyım ben."

Zafer minik bir tebessümle başını eğdi. "Peki o zaman. Sen nasıl istersen öyle yap."

Zeynep gidince, Bedriye Hanım ne diyeceğini bilemeden oturdu birkaç saniye. Zafer ile daha önce hiç yalnız kalmamışlardı. Gerçi kızı ile de yalnız kalıp şöyle ayrıntılı konuşmaları mümkün olmamıştı. Hastaneden çıktıktan sonra eve gitmişler, valizi toplayıp gelmişlerdi. Zeki ortalarda görünmemişti. Annesine gittiği için öfkeli olduğu belliydi. Kocası ise memnuniyetsiz bir şekilde yolcu etmişti onu. Ne Zeynep'e ne de Zafer'e güle güle dememişti.

"Eviniz çok güzel." dedi sessizliği bozmak için.

Zafer gözlerini televizyondaki akşam haberlerinden ayırdı. "Teşekkürler." dedi ciddi bir sesle. "Bana ailemden kaldı. Aslında Zeynep sayesinde daha güzel ve modern oldu."

"Aileniz sağ değil mi?"

"Sadece bir kız kardeşim var. Geri kalan herkes öldü."

"Üzüldüm... Allah rahmet eylesin." Başı öne düştü bir an. Sonra iç çekti. "Benim yüzümden ... yorucu bir hafta sonu geçirdiniz." dedi yavaşça. "Zeynep sizin zaten zor bir hafta yaşadığınızı söyledi."

"Önemli değil." dedi genç adam nazikçe. "Ben alışkınım böyle şeylere." Kısa bir an onu süzdü. Kadının endişesini anlayabiliyordu.

Sonra aniden gülümsedi. Zeynep bu gülümsemeyi görse şaşkınlıktan olduğu yere düşüp bayılırdı. "Hem Zeynep için yaptığım hiçbir şey beni yormaz."

Gülümsemesine rağmen çok ciddiydi. Bu sözlerin doğallığı ile Bedriye Hanım'ın nefesi kesildi. Yüreği adama karşı sıcacık oldu. Her dakika bu suratsız adamı daha çok seviyordu. Hem gülümseyince ne kadar da yakışıklı bir adam oluyordu!

"Şey... Çok naziksiniz." dedi o da gülümseyerek. İçi rahatlamıştı biraz. "Peki, düğünü ... ne zaman yapmayı düşünüyorsunuz?"

"İnanın bilmiyorum."

"Yani düğün hazırlıkları biraz zaman alır da. O yüzden ... dedim."

"Bana kalsa en kısa zamanda; ama tabii ki her şey Zeynep'e bağlı." dedi genç adam. "Sizi yormadan düğün işlerini hallederiz biz. Benim amacım bu zorlu günlerde hem sizin hem Zeynep'in biraz rahatlamasıydı. O yüzden gelmeniz için düğünü bahane ettim. Onun aklı sürekli sizdeydi. Eminim ki siz de onu merak edip duruyordunuz."

"Şey... Aslında merak etmiyordum." diye utangaç bir gülümseme ile itiraz etti kadın. Gülümsemesi ne kadar da Zeynep'e benziyordu. "Onunla her gün konuşuyorduk zaten ama tabii onu özlüyordum. Çok özlüyordum hem de. Sesini duymak yeterli gelmiyordu. Sizden çok bahsetmezdi nedense. Sadece sizinle mutlu olduğunu biliyordum. Yanınızda rahat ettiğini de biliyordum. Geçen hafta bana para bile yolladı. Sayenizde şansının düzeldiğini, işlerinin iyi gittiğini söyledi."

"Evet, iyi para kazanıyor. Daha da kazanacak bence. Okulu bitince bir iş yeri açmayı düşünüyorum ona. İstanbul'un en iyi iç mimarı olacağına eminim ben."

"Ona olan güveninizi görmek ne kadar güzel. Çok gurur duydum gerçekten."

"O çok zevkli ve gayretli bir kız."

"Bebek olunca ne olacak peki?"

Genç adam omuz silkti. "İş yerinde onun talimatlarını uygulayacak birileri elbette olacaktır. Tek başına yapamaz her şeyi. Bebekle de istediği gibi ilgilenir."

"Bebek kızmış sanırım?"

"Evet... Kesin olmamakla beraber öyle gibi görünüyor."

"Erkek olmadığına üzüldünüz mü?"

Onun mahcup ama meraklı sorusu üzerine, Zafer'in kaşları kalktı. "Hayır!" derken son derece ciddiydi. "İnsanın çocuğunun cinsiyetinin ne önemi var? Benim için hiç önemli olmayan bir ayrıntı. Kusura bakmayın ama oğlunuz gibi bir oğlum olacağına, Zeynep gibi bir kızım olmasını tercih ederim."

O sırada içeriye Zeynep girmişti. Elinde kahve fincanları vardı. "Çay yerine kahve içeriz diye düşündüm." dedi gülümseyerek. İkisi arasındaki konuşmaya dikkat etmemişti. "Çayı yemekten sonra içeriz." Önce annesine götürdü kahvesini. Sonra genç adama verdi. Kendi fincanını aldığında, annesi şüphelenmesin diye de Zafer'in yanına oturdu. Ne çok uzaktı, ne çok yakın. Nişanlı gibi olmaları gerekiyordu. Yan gözle sevdiği adama baktı. O yokken ikisinin ne konuştuğunu merak ediyordu.

Gece çabucak ilerledi. Yemek hazırlama sırasında Bedriye Hanım da kızının yanında mutfaktaydı. Yemek hazırlayan kızını izlerken rahat bir sandalyede oturuyordu. Zafer ise ertesi gün yapacağı ciddi bir ameliyata hazırlanmak için çalışma odasına çıkmıştı. İnternetten edindiği bilgileri dikkatlice inceledi. Küçük bir kız çocuğunu ameliyat edecekti ve son derece riskli bir ameliyattı.

Yemekten sonra hep birlikte biraz televizyon izlediler. Zeynep annesinin yorgunluğunu göz önüne alıp, onu tatlı bir zorlamayla odasına götürdü. Üst katta koridorun diğer ucundaki bir odaydı. Şahane deniz manzarası vardı. Gece bile ışıl ışıl olan adalar harika bir şekilde göz önündeydi.

"Uzun zamandır kullanılmadığı için biraz havasız ama yakında geçer. Benim odam koridorun sonunda... Kapım her zaman

açıktır." dedi annesine. "Zafer..." Birden durakladı. Az kalsın ağzından *"Bey"* lafı kaçacaktı. "Zafer'in odası da benimkinin karşısı..." Gözlerini penceredeki manzaradan ayıran annesi, hayranlıkla geniş odasını inceliyordu. Gerçekten güzel bir odaydı.

"Birlikte yatıyorsanız eğer ... benim hatırım için bunu yapmamanız çok güzel. Teşekkür ederim." Gözlerini kızından kaçırmıştı.

"Hayır anne. Zafer söyledi ya! Birlikte yatmıyoruz. Odalarımız ayrı. Evleninceye kadar beklemek istiyor."

Biraz yüzü kızarmıştı. Tamam, birkaç kere birlikte yattıkları olmuştu ama hepsi de masum şeylerdi. En azından cinsel içerikli değildi. Sevişmemişlerdi.

Annesinin yanağını öpüp iyi geceler diledi. Yeniden aşağıya indi. Zafer televizyonda belgesel izliyordu. Yanına gidip oturdu.

"Teşekkür ederim. Annem çok mutlu... Sayenizde."

Genç adam pek önemli bir tepki vermedi. "Senin sayende." dedi düz bir sesle. "O seninle olduğu için mutlu."

"Evet ama ... bunu sağlayan sizsiniz."

Genç adam gözlerini televizyondan ayırdı. Bir süre ciddi gözlerle genç kızın küçük yüzünü süzdü. İri gözleri içten bir şekilde parlıyordu. Onun da mutlu ve daha huzurlu olduğu çok belliydi.

"Sen bunu hak ediyorsun." dedi yavaşça.

"Siz harika bir adamsınız."

"Değilim." dedi Zafer. Sonra ekledi. "... ve artık sizli bizli konuşmasan? Anneni şüphelendirecek bir şey yapmasan iyi edersin. Kadıncağızın keyfi kaçmasın. Benim adım Zafer... Mümkünse adımla seslen."

"Bu çok zor..."

"Alıştır kendini. Artık nişanlı sayılırız."

"Evet, alıştırmam lazım sanırım. Şey... Evlilik konusunda kesin kararlı mısınız?" Bunu çekinerek sormuştu. Sevdiği adamla evlenmek onu hem delicesine mutlu ediyordu hem de anlayamadığı bir sıkıntı veriyordu yüreğine. Zafer'in kendisini sevmediğinin

Zafer isteksiz bir şekilde ayaklarını sehpadan indirdi. Genç kız kadar heyecanlı olmadığı açıktı. Bir an ne söyleyeceğini düşünür gibi durakladı. Sonra kaderini kabulleniyormuş gibi başını eğdi. Dudaklarından çıkan kelimeler çok düzdü.

"Evlenelim mi?"

Zeynep'in yüzü hiç değişmedi. Onun devam etmesini bekliyordu ama bu kısacık kelimenin devamı olmadığı belliydi. Yüzü yavaş yavaşça bir hayal kırıklığı ile doldu.

"Bu mu?" diye sordu şaşkınca.

"Evet."

"... ama bu bir teklif değil ki?"

"Sordum işte!"

"Diz çökmenizi beklemiyorum ama hiç değilse ... birazcık daha romantik olamaz mısınız?"

"Hayır. Hepsi bu!" Ayaklarını yeniden uzatmıştı. "... ve hâlâ sizli bizli konuşuyorsun."

Zeynep sıkıntılı bir şekilde oturduğu yerde döndü. Âdeta çocuksu bir öfkeyle yerinde zıplamıştı. Duruşunu düzeltip sırtını koltuğa yasladı. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Siz bana doğru dürüst bir evlilik teklifi edinceye kadar hep böyle konuşacağım işte!" dedi ona.

"İstersen evlilikten vazgeçebiliriz." diye homurdandı Zafer. Onun bu çocuksu inadını anlayamıyordu. Evlilik teklifi etmeye ne gerek vardı? Hem biraz kötü de olsa bir teklif yapmıştı işte.

Genç kız, kaşlarını kaldırdı. "Artık çok geç sevgili doktorum! Bu saatten sonra ikimiz de vazgeçemeyiz. Anneme ne evliliğimizin bir oyun olduğunu söyleyebilirim ne de evlilikten vazgeçtiğimizi. Canıma susamadım daha. Bunu duysa, babam ve abim değil, asıl annem öldürür bizi. Benim adıma her şeyin düzeldiğini düşünüyor. Hayatımı bir düzene soktuğumu sanıyor ve kendi hayatından farklı bir hayat yaşayacağım için deli gibi seviniyor. O buz gibi olmuş kalbinizi göğsünüzden söküp alır emin olun."

"Ben senin adına konuşmuştum. Yani eğer istemiyorsan evlenmeyebiliriz dedim."

"Sanırım istiyorum." Dudak kıvırdı. "Çocuğum için iyi bir gelecek istiyorum. Siz zenginsiniz. Ayrıca ... sizden zengin bir koca bulsam bile daha yakışıklısını nasıl bulacağım? Siz süper bir adaysınız."

"Beni beğeniyor musun?" diye merakla sordu Zafer.

"Tabii ki! Soru mu bu şimdi? Beğenilmeyecek bir adam değilsiniz. Hem tüm odunluğunuza rağmen, beni öpüp okşamanızı da seviyorum."

"Zeynep!" diye uyardı Zafer onu.

"Pardon! Sevmeyeyim mi?"

"Odun kısmına takıldım aslında!"

Genç kız kıkırdadı. "Kabul edin ki biraz öylesiniz. Şu benim sevdiğim romanlardaki ruhsuz adamlara çok benziyorsunuz."

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordu anlamadan.

Zeynep gülümsemeye devam ediyordu; ama bir an düşünmüştü. "Sanırım iyi bir şey!" dedi. "Okurken o odunlukları eğlenceli oluyor. Tabii boylu poslu, yakışıklı olduklarını unutmamak lazım... Düşündüm de acaba en sağlam odun hangisidir?"

Zafer yerinden kalkmıştı. "Balsa..." diye mırıldandı.

"Efendim?"

Gidip televizyonu kapattı. Dönüp ona baktı. "Hadi yatalım artık. Dün gece hiç uyumadın sen."

Genç kız da yerinden kalktı. "Doğru. Siz de hiç uyumadınız. Tüm gece sabaha kadar koridorda beklediniz. Hem önceki gece de uyumamıştınız." Gidip önünde durdu. "Bu fedakârlığınız için bir öpücüğü hak ettiniz. İster misiniz?"

Zafer onun dudaklarına dikti gözlerini. Bu cazip bir teklifti. Bir kadının dudakları nasıl bu kadar kırmızı ve biçimli olabilirdi?

"Doğrusu ... hayır demem." diye mırıldandı. İstekli olduğunu belli etmek niyetinde değildi.

Zeynep uzanıp onu yanağından küçücük öpüverdi. Sonra hemen geri çekildi. Neşeyle güldü. "Kandırdım sizi. Bununla idare edin."

"Demek öyle!" Aniden uzanıp onu belinden yakalayıvermişti. İncecik bir dal gibi kıvrılıvermişti Zeynep'in bedeni. Kalın kolları güçlü bir şekilde genç kızın vücuduna sarıldı. Bir eli kolayca kalçasına kaydı. Tehditkâr bir şekilde başını eğdi. "Artık beni kızdırmayı başarıyorsun." dedi biraz öfkeyle.

"Ya?" Nefesi kesilmişti ama güçlü bir şekilde sarmalanmaktan dolayı değil. Ona yakın olmaktan... Genç adamın kendi bedeninde oluşturduğu elektrik o kadar güçlüydü ki!

"Ya!" dedi Zafer de hafif bir alayla. "Hatırlarsan bana bir sözün vardı."

Hatırlamaz mıydı hiç! "Çıkaramadım şimdi." diye kıvırdı.

"Yalancı!"

"Şey! Aslında... O kadar ... kızgın görünmüyorsunuz!" Yutkunmuştu. Onun nefesi yüzünü yaladıkça, içinde inanılmaz bir istek oluşuyordu. Öpülme isteği!

"Kızgınım. O yüzden yarın sabah duş için seni banyoma bekliyorum!" Sesi o kadar ciddiydi ki bakışlarındaki hafif alayı gölgeliyordu.

"Annem var!" dedi Zeynep hemen.

"Benim için sorun değil!"

"Benim için sorun! Çok erken kalkar o!"

Genç adam onu biraz daha kendisine çekti. "O halde şimdi yapalım!" dedi gözlerinin içine bakarak.

"Siz... Siz delirdiniz mi?"

"Gece duşunu sevmez misin?" Dudakları iyice yanaşmıştı. Hafifçe dokundu. Zeynep'in her yeri ürpermeye başlamıştı.

"Hayır!" dedi genç kız yutkunarak.

"Aslında ben de pek sevmem ama senin için bir istisna yapabilirim." diye fısıldadı genç adam.

"Zafer Bey!.."

"Efendim?" Dudakları şimdi küçük küçük onun dudaklarına dokunuyordu. Biçimli kıvrımlarını gezerken, kalçasındaki eli de kot pantolonu üzerinden okşamasına devam ediyordu.

"Kızmadınız biliyorum." dedi genç kız öpücüklerin arasından.

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte..."

"Dudakların çok güzel..."

"Konumuz bu değil."

"Artık nişanlıyız. Beni doğru düzgün öpebilirsin. Belki o zaman duş işini erteleyebilirim."

"Sadece erteleme mi?"

"Utanıyor musun? Vücudum herhangi bir erkeğinkinden farklı değil."

"Erkek vücutları hakkında uzman değilim." Öpücüklerin sıklığı ve güzelliği ile zor konuşuyordu. Dikkati dağılmaya başlamıştı. Ona karşı koyması gitgide zorlaşıyordu. Elleri genç adamın kollarında kilitlenmişti. Onun vücudunun herhangi bir erkeğinki gibi olmadığının farkındaydı. Furkan'da bu çelik gibi kollar yoktu mesela.

Zafer onu öpmeyi bıraktı. Başını geri çekip bir süre güzel gözlerini süzdü. Sonra başını salladı.

"Şanslısın biliyor musun? Annen olmasaydı, gerçekten seni odama götürebilirdim. Oradan da banyoya..."

"Bence banyodan önce ... yatağa götürürdünüz!" diye fısıldadı Zeynep. Buğulanmış yeşil gözleri çok güzel görünüyordu. "Hiçbir fırsatı kaçırmıyorsunuz!" Bluzunun altından girip göğsünü avuçlamış olan eli kastediyordu. Kalçasından ne çabuk buraya gelmişti bu bilmiş el?

"O da bir alternatif!" diye onayladı genç adam.

"Evet ama annem burada olmasaydı yapabileceğiniz bir alternatif!" Sonra yavaşça onun elini tutup göğsünden geriye çekti. Zafer pek karşı koymamıştı. "Şanslıyım ki annem var."

Kapı tarafında bir tıkırtı hissedince ikisi birden o yana döndüler. Bir iki saniye sonra Bedriye Hanım kapıda göründü. İkisinin ayakta karşılıklı duruşuna pek dikkat etmeden mahcup bir şekilde gülümsedi.

"Pardon ya! Telefonumu burada unutmuşum..." dedi ikisine birden. "Evden arayan falan olur belki."

Zeynep hemen onun oturduğu koltuğa yöneldi. Kenarına sıkışmış olan telefonu bulup annesine götürdü. "Al anne!"

"Teşekkürler." Telefonu aldı. "Özkan aramadı ama arayabilir de. Ne olur ne olmaz. Telefon sesi sizi uyandırmasın dedim."

"Biz de zaten yatacaktık. Duymazdık yukarıda; ama telefonunun yanında olması daha iyi." dedi genç kız. Az kalsın yakalanacak olmak biraz kızarmasına sebep olmuştu. Zafer ise hiçbir şey belli etmeden öylece duruyordu. Buz kalpli adam! Ne olacak! Kendisinin göğüs uçları henüz sertliğini bile kaybetmemişken, onun öyle lakayt durması çok hainceydi.

Yatağına yattığında, elinde olmadan gülümsedi. Gözleri tavandaydı. Adamın ne zaman şaka yaptığını ne zaman ciddi olduğunu anlayamıyordu. Banyo konusunda ciddiydi galiba! Şaka mıydı yoksa? İşin ilginç yanı, bunu düşünmek bile Zeynep'i heyecanlandırıyordu. Onun karşısında çırılçıplak olmak ve onun da çıplaklığını görmek fazla erotik bir hayaldi. Ne yapardı, nasıl davranırdı, hiç bilemiyordu.

Düşünmek istemediği güzel hayallerin eşliğinde uykuya daldı. Sabah telefonunun alarmı ile uyandığında, çabucak uzanıp sesini kapadı. Sonra mutlulukla gerindi. Keyfi yerindeydi. Aşağıya sıyrılmış örtüsünü düzeltip, bir iki dakika sıcacık yatağında keyif yaptı; ama artık kalksa iyi olurdu. Annesi her zaman erken kalkardı.

Duş alıp okula gitmek üzere hazırlandı. Odadan çıktı. Zafer de şu sıralar hazırlanıyor olmalıydı. Yarı kapalı kapısından gelen bir ses yoktu. Aşağıya indiğinde, annesinin çoktan kalkmış olduğunu gördü. Pek şaşırmadı. Kadın çayı demlemişti bile. Çoğu şeyin

yerini önceki geceden öğrenmiş olmalıydı. Geniş camdan bahçeyi izliyordu. Kapalı bir hava vardı. Birkaç kuş yerde oynaşıyordu.

"Günaydın!" dedi annesinin yanına gidip. Mis kokulu yanağından öptü.

"Günaydın kızım!" dedi Bedriye Hanım da.

"Gece nasıl uyudun anne?"

"Çok rahattı. Anladım ki bizim evdeki yatağın yayları hiç yokmuş. Mızrak dikmişler yerine." O da aynı kızı gibi kıkırdamıştı.

Zeynep de güldü. "İyi, sevindim. Hadi sen otur, ben masayı hazırlarım."

"İyiyim ben. Yardım edeyim sana."

On dakika sonra Zafer de aşağıya inmişti. Mutfağa girdi. İki kadının keyifli bir şekilde kahvaltı için uğraştıklarını görünce durakladı. Evin böyle kalabalık olduğu günleri unutmuştu. Çocukluğu aklına gelmişti birden. Güzel günlerdi.

Onu gören Zeynep ışıltılı gözlerle yanına gitti. "Günaydın!" dedi gülümseyerek ve tıpkı nişanlısını seven bir kız gibi uzanıp yanağından öptü. Zafer de sanki buna alışıkmış gibi başını eğmiş, öpmesine izin vermişti.

"Günaydın!" dedi yavaşça. Siyahlar içindeki kızın güzelliğini süzdü sadece bir saniye. Siyah saçlarını serbestçe omuzlarına dökmüştü. Zafer'in ona almış olduğu takılan takmıştı. Çok yakıştığı bir gerçekti. Gözleri Bedriye Hanım'a çevrildi. "Günaydın. Rahat uyudunuz mu?"

"Çok!" dedi kadın, adamın ilgisi karşısında biraz utanarak. "Ben de Zeynep'e bundan bahsediyordum. Çok rahattı yatağım."

Zafer başını salladı memnun bir şekilde. Gözleri yeniden Zeynep'e çevrildi. O kocaman gözlerdeki mutluluk çok barizdi. Galiba Bedriye Hanım'ı eve davet ederek iyi bir şey yapmıştı.

"Ne yapacaksınız bugün?"

"Okula gitmem lazım." dedi Zeynep. "Annem bugün evde iyice dinlensin. Akşama hava güzel olursa yürüyerek sahile inebiliriz. Yarın da kadın kadına dolaşıp alışveriş yaparız."

"Tamam. Düğün alışverişi mi?"

"Onu ... nikâh tarihini alınca ... yaparız." dedi Zeynep. Bu düğün işi kafasını karıştırıyordu. Madem evleneceklerdi, düğündense sade bir nikâhı terci ederdi. Bunu müsait bir zamanda konuşmalıydı genç adamla.

Kahvaltıdan sonra otomobille evden çıkar çıkmaz aklındakini genç adama açtı.

"Ben düğün istemiyorum." dedi ona. İri, yumuşak gözlerle bakıyordu.

Zafer önündeki araçlardan dikkatini ayırmadan sordu. "Neden?"

"Benim kimsem yok. Gördüğün gibi bir tek annem var artık. Diğerleri gelmeyecektir. Komşularımız da olaydan haberdardır."

"Çocuğunun babası ile evleniyorsun. Bence gelirler." dedi Zafer, biraz homurdanırcasına.

"... ama bu gerçek değil. İkimiz de çocuğun babasının başkası olduğunu biliyoruz. Masum bir gelin gibi düğün yapmayı yüreğim kaldırmıyor. Ayrıca sizin de kimseniz yok. Kardeşiniz gelir mi?"

"Gelir belki! Bilmiyorum." Bu sefer kesin homurdanmıştı. "Üstelik ben bir sürü insan tanıyorum. Senin okul arkadaşların da var.

"Zafer Bey!.." Onun ters bakışını görünce yutkundu. "Zafer! Lütfen! Lütfen basit bir nikâh olsun."

"Olmaz!" dedi Zafer sert sesi ile. "Sen sahipsiz değilsin. Kim ne derse desin güzel bir düğünle evleneceksin. İsteyen gelir istemeyen gelmez. Bu konuyu uzatma istersen."

"Çok inatçısın!"

"İnat değil bu. Senin hakkın ... ve benim de hakkım."

Zeynep fazla ısrar etmedi. Belli ki genç adam fikir değiştirmeyecekti. Daha uygun bir zamanda onu ikna edebilirdi. Daha ikna edici yöntemler uygulayabilirdi. Şu banyo işini bile düşünebilirdi.

Düğün istemiyordu gerçekten. Kimsesiz bir kız olarak o düğünde ne kadar acı çekeceğini anlamıyor muydu bu adam?

Okulun önünde durduklarında ona gülümsedi. "Annem için ... yeniden teşekkür ederim. Kimse senin yaptığını yapmazdı."

"Belki de ... evlenmemizi hızlandırmak için yaptım?" diye gizemli bir şekilde mırıldandı Zafer.

Zeynep neşeli bir şekilde güldü. "Yalancı! Zaten senin evinde yaşıyorum ben! Sürekli burun burunayız!"

"... ama resmî olacak bu sefer. Zaten hastanede bir sürü dedikodu geziyor. İnsanları hayal kırıklığına uğratmamak lazım..."

"Senin sevgilin olduğumu mu sanıyorlar?"

"Evet!"

Zeynep pişman gibi görünse de yine de gülmüştü. "... ama dedim ben sana! Yanlış anlayacaklarını söylemiştim. Bebeğin babasını sen mi sanıyorlar?"

"Cengiz hariç, başka kimse yüzüme karşı demedi ama öyle sanırım."

"Üzgünüm!"

"Üzülme. Böylece bu dedikodular da biter."

"Siz benim şövalyemsiniz!" dedi genç kız içten bir sesle. Onun yakışıklı yüzünü süzdü sevgiyle. Kalbindeki sevgi gözlerine yansımıştı. Sonra içinden gelen bir dürtüyle uzandı. Yanağı yerine, sert kıvrımlı erkeksi dudaklarına dokundurdu dudaklarını... Otomobilin dışından görülebilecek olmalarını umursamadı. Hem neden umursayacaktı ki? Bu adam kocası olacaktı. Çıkıp herkese doğru, onunla evleneceğini bağırası vardı.

Birkaç saniye süren öpücükten sonra başını geriye çekti.

Mutlu bir şekilde kapıyı açıp dışarıya çıktı. Zafer bu ani öpücük ile şaşırmıştı. Kapıyı kapatıp el sallayan kızı kısa bir an süzdükten sonra otomobili hareketlendirdi. Çoğu erkeği korkutan evlilik düşüncesi onu da hep korkutmuştu. Oysa şimdi nedense hiç korkmuyordu.

Zeynep, uzaklaşan otomobilin ardından baktı birkaç saniye. Yüzündeki gülümseme devam ediyordu. Yanına doğru yaklaşan uzun boylu adamı fark etmedi. Birisi aniden kolundan tutunca irkildi. Sertçe çekiştirilmişti. Gülümsemesi silinerek karşısındaki adama baktı.

"Zeynep!" diyordu Furkan. Kalın kaşları çatılmıştı. "Kim bu adam?" diye öfkeye sordu.

• • •

25. BÖLÜM

Furkan çok öfkeli görünüyordu. Zeynep şaşırmıştı. Acıyan kolunu sertçe çekmeye çalıştı. Ancak, ikinci çekiştirişinde başarılı oldu. Çevrelerinden bir sürü insan geçiyordu. Onun bu kalabalıkta bir itişmeyi göze alamayacağını tahmin ediyordu.

"Sana ne?" diye sordu o daha sakin bir sesle.

"Ne demek sana ne? Adamı öptün kızım sen!"

"Yine söylüyorum! Sana ne!" Bu sefer o da hafif öfkeli ve meydan okuyan bir tonla konuşmuştu.

"Demek dedikodular doğruymuş! Zengin bir adamın metresi mi oldun sen?"

Zeynep gülümsemeye çalıştı. "Metres mi?" Bu örümcek beyinli adamın aynı ağabeyi gibi düşünmesi ne ironikti. "Kimsenin metresi falan değilim. İğrenç bir kelime bu dediğin... Öyle bile olsam, ne seni ne başkasını ilgilendirir."

Furkan onu yeniden kolundan tuttu. Bir ağacın altına doğru çekti. "Gel buraya!" demişti kaba bir sesle. Kalabalık içinde tartışmamak için Zeynep sesini çıkarmadı. Daha fazla rezil olmak istemiyordu. Furkan önlerinden geçen üç kızın uzaklaşmasını bekledi. "Beni tabii ki ilgilendirir!" dedi kızgınca.

"Öyle mi?"

"Evet!"

"Nedenmiş o?"

"... çünkü benim çocuğumu taşıyorsun!" diye âdeta dişlerinin arasından tısladı Furkan. "Benim çocuğum!"

"Benim için küçük bir detay... ve zamanında senin için ise toz zerresi kadar önemi olmayan bir konuydu!" Kızmaya başladığı, yeşil gözlerinin pırıltılarından belliydi. "Bunu ne zaman önemsemeye başladın acaba?"

"Saçmalama!"

"Demek hâlâ önemsemiyorsun? E iyi o zaman! Benden ne istiyorsun ki?"

"O adamla kamında benim çocuğum varken birlikte olamazsın!" Öfkesi daha da artmış gibiydi. Zeynep'in dik duruşu, boyun eğmez görünümü, öfkesini arttırıyordu. "Bu çok iğrenç!"

"Aldırmak için artık çok geç!" dedi Zeynep, umursamazca. "Hem o adamla evleneceğim ben. Ortada iğrenç olan bir şey yok. Senin minicik bir katkın olsa da bebeğin üzerinde onun daha çok hakkı var. Senden kat kat fazla ihtimam gösteriyor ikimize."

Furkan bembeyaz olmuştu. Gerildi iyice. "Onunla evlenecek misiniz?"

"Evet, evleneceğiz. Hem de çok yakında."

"Bunu yapamazsın?"

"Neden?"

"İzin vermem!"

"Ne yapacaksın? Polise mi gideceksin? Senden izin alma zorunluluğum mu var ki?" Dalga geçercesine gülmüştü. "Rica ederim bir daha karşıma çıkma Furkan! Gülmekten çocuğumu düşürmek istemem."

Dönüp uzaklaşmak istedi. Furkan onu tuttu yeniden. "Zeynep!"

Genç kız biraz ters bir şekilde ona baktı. "Belki de ben polise gitmeliyim?" dedi sonra yavaş yavaş. Kaşlarını kaldırdı. "Ne dersin? Tabii önce rektöre gidip biraz konuşabilirim?"

Furkan hemen elini çekmişti. Bir insan bu kadar beyazlayabilir miydi? Genç adamın yüzü iyice çekilmişti.

Zeynep kolunu kurtarıp oradan uzaklaştı. Sınıfta arkadaşlarına canının sıkıldığını belli etmedi. Evlenmeye karar verdiğini de söylemedi. Şimdilik bunu kendisine saklamak istiyordu.

Akşam eve gittiğinde annesini görmek ruh haline iyi gelmişti ama asıl, Zafer eve geldiğinde güneş gören bir çiçek gibi açtı. Daha canlı, daha bir güzel olmuştu âdeta. Annesi gülümseyerek iki genci izliyordu. Otomobilin sesini duyduğunda koşarak kapıya giden kızının arkasından seslenmişti. "Kızım! Hamilesin sen! Yüz metre koşucusu değil!"

Kapıda karşılanıp yanağından öpülen Zafer, hafifçe gülümsedi. Genç kızın arkasında kalan annesini de fark etmişti. Kadın gülümseyerek onu selamlamıştı. İçeriye girdi.

"Hoş geldin! Günün nasıl geçti?" diye sordu Zeynep annesininkine benzeyen gülümsemesi ile. Bu sıcak karşılama ile genç adam, yoğun geçen günün yorgunluğunu unuttu. Zeynep'in tavrı annesine karşı bir gösteri olsa da şu anda bunu önemseyecek halde değildi.

"Her zamanki gibi!" dedi. Kabanını çıkardı. Genç kız hemen kabanı onun elinden alıp dolaba astı.

"Yoğundu demek?"

"Eh, öyle. Senin nasıldı?"

"Sıkıcı..." Parlak gözleri genç adamın gözlerine kilitlendi. "Yemekten önce çay içer misin?"

"Harika olur."

"Tamam, sen üstünü değiştir. Ben hazırlarım."

On dakika sonra oturma odasında karşılıklı çay içiyorlardı. Zeynep o gün okulda olan tatsız karşılaşmadan hiç bahsetmedi. Zaten unutmayı planlıyordu. Furkan iyice saçmalamıştı. Onu her görüşünde nasıl olup da böyle bir adamdan hoşlanmış olduğunu anlayamıyordu. Üstelik masumluğunu verecek kadar!

Furkan'ın gözlerindeki delice pırıltıyı ve öfkeyi beğenmemişti. Onu öyle öfkeli daha önce hiç görmemişti.

"Nikâh tarihi için başvurdum!" dedi Zafer birden. Çayından keyifli bir yudum almıştı. Meydan okuyan gözleri Zeynep'in üzerindeydi. İki kadın birden şaşkınca ona bakmıştı.

"Ne..Ne zamana?" diye kekeleyerek sordu Zeynep şaşkınca. "Konuşmamıştık tarihini."

"Konuşmadık fakat daha fazla uzasın istemedim." dedi genç adam. "Beklemek için bir sebep yok. Bebek iyice belli olmadan düğünümüzü yaparız."

"Düğün ... yapmayalım diye konuşmuştuk hani?" diye çekinikçe mırıldandı Zeynep.

Genç adam ciddi bir şekilde başını iki yana salladı. "Sen öyle demiştin ama ben düğün olması taraftarıyım."

"Bizim taraftan kimse olmayacak!" dedi Zeynep, inlercesine. Yan gözle annesine bakmıştı. "Babam, annemin bile gelmesine izin vermeyecektir. Rezil olacağız."

Zafer de Bedriye Hanım'a baktı. Kadın, kaşlarını çatmıştı. "Merak etme kızım!" dedi gayet ciddi bir sesle. "Dünya yıkılsa ben senin düğününe gelirim. Özkan ne derse desin kızımın yanında olup elini tutacağım."

Zeynep'in gözleri sulandı bir anda. "Anne!" dedi içten bir sevgiyle.

"İnsan bir kere evlenir. Elbette düğün yapacağız. Ben senin düğünün için yıllardır hazırlık yapıyorum."

Zafer ikisi arasındaki duygusal bakışmayı izledi. Sonra daha fazla duygusallaşma olmasın diye araya girdi. "Düğün işi kesinleştiğine göre, siz de artık alışverişe çıkarak ne lazımsa alırsınız. Gelinlik seçmeye ben de geleceğim yalnız... Bir de düğün organizasyonu için bir şirketle anlaştım. Kendimizi yormaya gerek yok."

"Tarih ... ne zamana peki şimdi?"

"Şirket iki haftaya kadar tüm organizasyonu yapabileceğini söyledi. Ben de tedbir olsun diye üç hafta sonra, aralık ayının yirmi

beşi olur diye düşündüm. Pazar gecesi... Resmî nikâh işlemlerimizi birkaç gün öncesinden tamamlarız."

"Üç hafta mı?" diye hayretle mırıldandı Zeynep. "... ama ... ama bu süre çok kısa!"

Zafer'in gözlerindeki sertlik hafifçe yumuşadı. İçlerinde şeytani bir pırıltı belirdi. "Senden yeterince uzak kaldım. Daha fazla kalmak istemiyorum belki!"

Zeynep kızarmıştı. Sözlerinin ardındaki anlamı annesi farklı anlayacaktı. Onunla sevişmek için acele ettiğini düşünecekti. Zafer'in bebek doğuncaya kadar kendisine dokunmayacağı açıktı. Doğduktan sonra da dokunmayacaktı büyük ihtimalle!

"Bence de uzamasın." dedi annesi bir şey anlamamış gibi. Damadının Zeynep'e bakan gözlerindeki ışıltı hoşuna gitmişti. Bir kadın için en güzel duygulardan birisiydi istenmek. Hem de sevdiği adam tarafından istenmek ise çok daha güzeldi. "Üç haftada hazırlanırız biz."

Zeynep çaresiz başını eğdi.

Üç hafta ha! İşin doğrusu ... böylesine özel bir adamla evleneceği için seviniyordu. Sadece şu düğün konusu biraz endişelenmesine sebep oluyordu.

Salı günü okuluna gitmedi. Evde kalıp annesi ile ilgilendi. Keyifli geçen bir sabahın ardından da birlikte alışverişe çıktılar. Zafer ona kredi kartını bırakmıştı. Annesi ve kendisine ne lazımsa almasını söylemişti. Sadece gelinlik için bir hatırlatma yapmış, onu seçmeye kendisinin de geleceğini tekrarlamıştı. Genç kız alışveriş yaparken, kendisinden çok annesine bir şeyler almayı tercih etti. Yıllar içinde, fedakâr annesinin giyecekleri iyice eskimişti. Aldığı her şeye itiraz eden Bedriye Hanım, yine de her kadın gibi giysileri zenginleştikçe mutlu oluyordu.

Akşama doğru Zafer aradı. Bir yerde buluşup organizasyon şirketine gittiler. Şirketin müdiresi olan kadın, onlara düğün seçenekleri sundu. Yapacağı işin hiç de ucuz olmadığı belliydi. Üstelik

Zafer önlerine konulan her şeyin en iyisini seçmişti. En iyi davetiye, en iyi yiyecekler, en iyi düğün salonu, en iyi müzisyenler...

Eve dönüşte genç kız muzipçe sormuştu. "Düğünden sonra yaşamak için paramız kalacak mı?"

"Evi satarız!" dedi Zafer ciddi bir sesle. Gözleri aynadan arkada oturan Bedriye Hanım'a kaydı. Onun irkildiğini görünce hafifçe gülümsedi. "Şaka..." dedi sonra yavaşça. "Hiç öyle bir şey yapar mıyım? Ev lazım."

"Oh!" dedi kadın. "Korktum bir an." Çok ciddiydi.

"Önce arabayı satarız!" diye ekledi Zafer. O daha da ciddiydi.

Bedriye Hanım'ın gözleri kocaman olmuştu. Koltuğunda biraz yan dönmüş olan Zeynep neşeli bir kahkaha attı. Annesinin yüzüne baktı çabucak. Sonra genç adamı tatlı bir şekilde azarladı.

"Zafer! Yapma şunu! Annem daha yeni kalp operasyonu geçirdi!" Zafer'in yüzünde yeniden bir gülümseme belirmişti. Artık daha sık gülümsüyordu. "Şaka yapıyor anne! Değerini bil. Herkese şaka yapmaz o. Zafer Bey'in maddi durumu senin sandığından daha iyidir!"

Bedriye Hanım yeniden rahatlamıştı; ama doğrusu ya, bir an için Zafer'e kötü kötü bakmıştı. Kızının ağzından çıkan "*bey*" lafına, iğneleyici bir vurgu olduğunu düşünerek çok dikkat etmemişti.

Çarşamba günü Zeynep yine okula gitti. Önemli bir dersi vardı. Otomobilden inmeden önce etrafına bakınmış, sonra tanıdık kimseyi göremeyince hemen uzanıp genç adamı dudaklarından öpmüştü.

"Sana kolay gelsin yakışıklı doktorum!"

"İyi dersler." dedi Zafer. Kapıyı kapatıp el sallayan genç kızın ardından baktı birkaç saniye. Sonra otomobilini hareketlendirdi.

Arkasından kendisini takip eden eski model bir aracın varlığından habersizdi. Hastanenin otoparkına girdi. Kendisine ait özel yere park etti. Dışarıya çıkıp doğruca hastanedeki odasına gitti. Sekreterine başı ile selam verirken bir çay getirmesini istedi.

Tam yerine otunmuş, önündeki dosyaları memnuniyetsiz bir şekilde karıştırırken, dışarıdan birtakım sesler duyuldu. Kapısı sertçe açıldı. Başını kaldırıp gelenlere baktı. Önde uzun boylu bir adam, arkada ise biraz telaşlı sekreteri Hatice duruyordu. Adamı kolundan tutmuş, içeriye girmesini engellemeye çalışıyordu.

"Durun! Böyle giremezsiniz!"

"Kim demiş?" Esmer adam sert bir çekişle kolunu kurtardı.

Zafer odanın ortasına kadar yürüyen adamı süzdü bir an. Sonra gözleri arkadaki kadına kaydı. Sekreterinin yüzü beyazlamıştı. Üzgün ve hatta korku dolu gözlerle bakıyordu.

"Tamam, ben hallederim Hatice!" dedi yavaşça. Başı ile çıkmasını işaret etti. Sakin hali ile kadını rahatlatmıştı biraz.

"Güvenlik çağırayım mı?" dedi kadın.

"Ben hallederim, dedim." diye tekrarladı genç adam. "Sen çayımı beş dakika sonra getir." Gözleri yeniden öfkeli esmer adamın üzerine kaymıştı. "Furkan Bey gidince..." dedi ağır ağır.

Adam bir adım daha öne geldi. "Demek ... beni tanıyorsun!" dedi homurdanarak.

"Tabii ki!" dedi Zafer. Sekreteri odadan çıkmıştı. Kapıyı da ardından kapatmıştı. "Bu ziyaretini neye borçluyum?"

"Ziyaret falan değil bu!" dedi Furkan öfkeyle. "Seni uyarmaya geldim!"

Zafer'in biçimli kaşları kalktı. Parmakları masada hafifçe tıngırdamaya başlamıştı. "Öyle mi? Hangi konuda?"

"Zeynep hakkında!"

"Demek Zeynep?" Ciddi yüzü hiç değişmedi. "Hangi sıfatla?"

"Lan! Doktor bozuntusu! Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Masaya iyice yaklaştı. Parmağını tehdit edercesine salladı. "Ondan uzak duracaksın! O sana göre değil!"

Zafer'in gözleri bir an için parmağa kilitlendi. Yanak kasları hafifçe dalgalandı; ama sakinliğini korudu. Kendisine bu şekilde parmak sallanmasından hiç hoşlanmazdı.

"Bunu söylemek için mi geldin?"

"Zeynep'le evlenmeyeceksin! Tamam mı? Evlilik falan yok. O çocuk benim. Zeynep benim çocuğumu taşıyor."

"Sen bunu söyleyebilecek hakka sahip değilsin. Treni çoktan kaçırdın. Çocuk senin olabilir ama hiç istemediğin bir çocuk."

"Artık istiyorum!"

Zafer'in dişleri daha da sıkıldı. "... ve böylece kendince her şeyi çözdün öyle mi?"

Furkan masaya ellerini dayadı. Arkasında rahatça oturmuş olan Zafer'in gözlerinin içine baktı. Öfkesi, yeşil gözlerinin içinde parlıyordu. Dişlerinin arasından tısladı. "Onun çevresinde olmayacaksın. Yanına yanaşmayacaksın! Anladın mı beni? Bu ilk ve son uyarım."

Zafer'in gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Yoksa?"

"Bilemiyorum artık!"

"Peki!" dedi genç adam. "Bu sözlerini değerlendireceğim."

O kadar sakindi ki... Furkan bir an ne yapacağını bilemedi. Sonra doğruldu. Parmağını yeniden burnuna salladı. "Değerlendirsen iyi olur. Çocuğuma sahip olamayacaksın. Kendine kendin gibi kokoş birisini bul."

Dönüp hızla odadan çıktı. Zafer arkasından baktı ciddi bir yüzle. Sonra elini telefona attı. Sekreterini aradı. "Çayım nerede kaldı Hatice?"

Tüm gün yoğun işleri oldu. Öğleden sonraki ameliyatı da uzun sürmüştü. Eve gittiğinde saat dokuza geliyordu. Gökyüzü kızıldı ve kar yağmaya başlamıştı. Ciddi bir soğuk hüküm sürüyordu. Ancak evin içi sıcacıktı. Daha kapıya varmadan, Zeynep kapıyı açıp onu karşılamıştı. Otomobilin sesini duymuş olmalıydı. Gülen yeşil gözleri ile çok güzel görünüyordu.

"Hoş geldin!" dedi ona. Uzanıp yanağından öpmüştü. "Gördün mü? Kar yağıyor!"

"Gördüm." dedi genç adam.

"Tutar mı dersin? Keşke tutsa!"

Zafer içeriye girdi. Elini uzatan Zeynep'e kabanını verdi. "Burası İstanbul..." dedi yavaşça. "Tutması bu şehir için iyi değil. Hiç iyi olmadı."

"Deme öyle ya! Bir Egeli olarak ben karı çok severim. Bu şehre gelinceye kadar sadece televizyonda görürdüm." Genç adamın kabanını astı. "Günün nasıldı?"

"İyi." Genç adam içeriye geçti. "Senin?"

"Annemle öğleden sonra dışarıya çıktık. Öğlen yemeğini dışarıda yedik. Sonra epey gezdik. Alışveriş yaptık yine. Çoğunu kendi paramla yaptım."

"Niye?"

"... çünkü benim param. Daha kocam değilsin. Seksi iç çamaşırlarımı kendim alabilirim." Gülümsüyordu.

Zafer'in gözleri parladı bir an. "Hımm... Üzerinde görebilecek miyim peki?"

Zeynep kıkırdadı. "Bilmem!" Sonra içeriye çekinikçe göz attı. Annesi az önce oturma odasında uyukluyordu ama uyanma ihtimali de vardı. "Bence biraz zor... Annem buradayken, onun görmezden geleceği tek şey öpücük olur."

"Neyse! O da güzel oluyor."

"Ya?" dedi Zeynep memnunca. "Beni öpmeyi seviyor musunuz Zafer Bey?"

"Güzel dudakların var." Genç adam onu belinden yakalamıştı. "Fazla güzel."

"Kadınları böyle mi ikna ediyorsun?"

"Genellikle!"

Dudakları birbirine iyice yaklaşmıştı. "Güzel strateji." dedi Zeynep alçak sesle. Gözleri genç adamın dudaklarına takıldı. "Başka da bir yerim güzel değil zaten."

"Kalçaların güzel." dedi genç adam.

"Göremiyorum ki ben!"

"Göğüslerin de güzel."

Bunu ona sürekli söyletmek Zeynep'in aslında hoşuna gidiyordu. "Pişşt! Annem duyacak. Hem o kadar güzel değiller. Daha iri olabilirlerdi."

"Ben beğeniyorum onları..."

Zafer'in dudakları onun dudaklarına dokundu hafifçe. Sadece bir iki saniyeydi. Gayet şefkatli bir öpücüktü. Tutku yoktu. Olmaması aslında genç kız için daha iyiydi. Onun basit dokunuşlarıyla bile anında heyecanlanan Zeynep, genç adamın tecrübesinin farkındaydı. Bu minik yakınlaşmalarla göğüsleri hemen geriliyor, kasıklarında bir sıcaklık ve sızı baş gösteriyordu. Tıpkı şu anda olduğu gibi...

Oturma odası tarafından gelen tıkırtı ile Zeynep irkildi. Hemen uzaklaştı genç adamdan. Aynı anda da annesi göründü kapıda.

"Geldiniz mi?" diye sordu müstakbel damadına. Dağılmış saçını düzeltti eliyle. "Araba sesini duymamışım. Hoş geldiniz!"

Zafer başını kadına çevirirken, gözleri bir an için Zeynep'e kaydı. Onun bu kızaran utangaç hali hoşuna gidiyordu. "Hoş bulduk!" dedi yeniden kadına bakarken.

O gece genç adam biraz suskundu. Aklında Furkan'ın ona yapmış olduğu ziyaret vardı. Zeynep'e söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. Furkan'ın yavaş yavaş aklının başına geldiği belliydi. Eğer söylemese, belki de Zeynep'i kandırmış olacaktı. Genç kızın Furkan'ı hâlâ sevme ihtimali çok yüksekti. Her ne kadar onun hakkında bir şeyden bahsetmiyor olsa bile, aklında hâlâ o olabilirdi. Hiç kimse ilk aşkını unutmazdı. Hele ki bebeğinin babasını...

Bu durumda işler iyice karışıyordu.

Ya Zeynep evlenmekten vazgeçerse? Bu en doğal hakkıydı. Çocuğunun babası ile evlenmek isteyebilirdi.

Belki de Furkan'ın ziyaretinden hiç bahsetmemeliydi. Belki de ikisinin görüşmelerini beklemeliydi. Furkan, Zeynep'e evlilik teklif edeceğini söylememişti. Sadece genç kıza ve çocuğuna sahip çıkmıştı; ama evlilik ile ilgili bir tek söz söylememişti. Şimdi

bu durumdan Zeynep'e bahsederse, onu boşuna ümitlendirmiş olmaz mıydı?

En iyisi Furkan'ın ona evlilik teklif edip etmeyeceğini görmekti.

Zeynep ise genç adamdaki dalgın hali fark etmişti. Acaba bir hastasını mı düşünüyordu? Yolunda gitmeyen bir şey mi vardı? Annesi bir bardak su içmek için mutfağa geçtiğinde hemen sordu. "İyi misin sen?"

Adamın bakışları ona dönmüştü. "Nasıl?"

"Kötü giden bir şey mi var?"

"Hayır!" dedi genç adam. Usulca ekledi. "Şimdilik her şey yolunda..."

"Emin misin?"

"Evet."

"Peki, tamam." Pek ikna olmamıştı ama ısrar da etmedi. Belli ki sadece genç adamı ilgilendiren bir şeydi.

Ertesi gün okula giderken, gece dinen kar yeniden başlamıştı. Otomobilden inerken genç adamı yine dudaklarından öptü. "Karışma sakın kimseye!" dedi şakayla.

"Peki!" diye onayladı Zafer yavaşça.

"Yalnız bu uysal haliniz beni korkutuyor Zafer Bey!" dedi Zeynep. Gözlerinin içi bu kadar güzel gülen bir başka kadın daha olamazdı.

"Ben hep uysalım!"

"Hımm... Kandım ben de! Aklınızda bir şey var ama ne olduğunu bilmiyorum. Belki bu gece söylersiniz bana."

"Söyleyecek bir şey yok. Dersine geç kalacaksın. Dikkat et karda kayma..."

Genç kız gülümseyerek otomobilden indi. Onun sözlerine dikkat ederek karda kaymamaya çalıştı. Neyse ki yeni aldığı botları pek kaymıyordu. İlk iki ders bloktu. Dersten sonra kantine çay içmeye gitti. Yanında iki arkadaşı vardı yine. Meryem tost yiyordu. İçlerinde, on kişilik yiyip de bu kadar zayıf kalabilen tek kız oydu.

"Koca bir öküzü yesen bile kilo almazsın sen!" dedi Betül biraz sıkıntıyla. Hafif de bir kıskançlık vardı sesinde. "Ben su içsem yarıyor."

"Genetik bir şans işte kızım!" dedi Meryem gülümseyerek. "Zeynep de benim gibi."

"Zeynep biraz kilo aldı bu sene ama..." dedi Betül. "Senden de bunu bekliyoruz. Ruh halimi bozuyorsun."

Zeynep sessiz kaldı. Bol bir kazak giymişti. İki arkadaşın bakışları kendisine çevrilince biraz huzursuz olmuştu. Daha hamile olduğunu kimseye söylememişti. Çayından bir yudum aldı. Meraklı gözler karnına kayınca, iyice huzursuz oldu.

"Evet, biraz kilo aldım." dedi durumu geçiştirmeye çalışarak. Hamileliği artık belli olmaya başlamıştı.

"Sevgilin iyi bakıyor tabii ki kızım! Bir elin yağda bir elin balda... Yeni kıyafetler, lüks otomobillerle gidip gelmeler..."

"Size bahsettim. Bir iki iç dekorasyon işi yaptım. Ciddi para kazandım."

"Sevgilin sana bir şey almadı mı yani? Pinti mi yoksa?"

Zeynep dudak kıvırdı. "Birincisi o sevgilim değil. İkincisi, evet bir şeyler aldı ve hiç pinti değil. Üçüncüsü ise, onunla evlenmeye karar verdik..."

Bu son şık iki kızın gözlerinin yerinden fırlamasına sebep olmuştu. Meryem tostunu çiğnemeyi unuttu. Betül ise ağzındaki meyve suyunu masaya püskürtmemek için öksürmeye başladı. Tabii ki başarılı olamamıştı.

"Ne dedin sen?" diye sordu Meryem.

"Evlenmeye karar verdik, dedim." Zeynep'in gözleri gülümsüyordu. Buna rağmen ciddi olduğu belliydi. "Hem de çok yakında."

"Ne kadar yakında?"

"Çok..."

"Düğün?"

"Düğün de olacak."

O sırada yanlarında bir erkeğin kuru sesi yankılandı. "Kim evleniyor acaba?"

Üç kız da başlarını çevirdiler. Arkalarından gelen Furkan'ı fark etmemişlerdi. Uzun boyu ile tepelerinde duruyordu. Genç adam zoraki bir gülümseme ile onlara bakıyordu. Zeynep başını çevirdi. Israrcı bakışlardan hoşlanmamıştı.

"Zeynep evleniyor, hocam!" dedi Betül.

"Öyle mi?" Furkan'ın dişleri sıkılmıştı. Gözleri Zeynep'e kilitlendi. "Zeynep, bir ara odama uğrar mısın? Seninle bir şey konuşmam lazım. Dün aradım seni ama dersin erken bitmişti. Çıkmışsın."

"İşlerim var hocam!" dedi Zeynep. "Uğrayabilirsem uğrarım."

"Uğra mutlaka! Çok önemli. Bir mesele var da. Küçük bir çocukla alakalı. Mutlaka konuşmamız lazım. Öğlene kadar odamdayım."

Furkan uzaklaşıp gidince, Betül merakla Zeynep'e döndü. Genç kızın yüzünün bembeyaz olduğunu fark etmemişti. "Ne çocuğu yahu?" diye sordu. "Sen bir şey anladın mı Zeynep?"

Genç kız omuz silkti. "Hiç bilmiyorum. Saçmaladı işte." Belli etmemeye çalışsa da iç dünyası paramparça olmuştu. Ne yapmaya çalışıyordu bu aptal adam? Âdeta onu tehdit etmişti çocuktan bahsederek.

"Belki de seni meraklandırmak için söylemiştir!" diye fikir yürüttü Meryem.

"Belki..."

Öğlene kadar onun odasına gidip gitmemeye karar veremedi. Dersten de bir şey anlamamıştı. Sonunda öğle molası olduğunda, cesaretini topladı. Kızlara nereye gittiğini söyleyerek yanlarından ayrıldı. Furkan'ın odasına girdiğinde, son derece kararlıydı. Onun artık kendisinden uzak durmasını isteyecekti.

Furkan onu görünce ayağa kalktı. Gözleri genç kızın üzerinde gezindi. Kaliteli kabanı, hamile vücudunu gizliyordu. Ancak o da

kantindeyken Zeynep'in hafifçe kilo almış olduğunu fark etmişti. Yüzü ve pek çok yeri aynıydı ama karnı hafifçe dolgunlaşmıştı.

"Ne istiyorsun benden?" diye sordu Zeynep biraz kızgınca. "Bu gizemli tavırlar ne? Konuşacak neyimiz kaldı? Neden herkesin içinde çocuktan bahsediyorsun?"

"... çünkü seni buraya getirebilecek tek şey çocuktu. Herkesin içinde de konuşamazdık." diye kendisini savundu Furkan.

"Ben konuşacak bir şey göremiyorum."

"Saçmalama!" dedi Furkan. "İki gündür kendi kendimi yiyorum."

"O niye?"

"Onunla evleneceğini söylediğin için! O yaşlı adamla evlenecek misin gerçekten?"

"O yaşlı falan değil ve evet evleneceğim. Düğün organizasyonuna başladık bile!"

Furkan'ın yüzü asıldı iyice. "Demek piçine babalık edeceğini sanıyorsun?"

Zeynep öfkeden kıpkırmızı oldu. "Senin piçin!" dedi sinirle. "Senin gibi iğrenç bir adamın çocuğunu taşıdığım için utanıyorum; ama kızımın senin karakterini almaması için elimden geleni yapacağım."

"Çocuk kız mı?"

"Evet! Kız!"

Furkan bir adım öne çıktı. "O benim kızım! O adamla evlenmeyeceksin!" dedi öfkeyle. "Bunu son kez söylüyorum."

"Yok canım! Sahi mi?"

"Zeynep! Yemin ederim ikinizin de canını yakarım!"

"Ne? Sen manyak mısın? Bu ne cesaret?"

"Dediğimi yaparım inan! Zaten dün gittim konuştum onunla! Seni bırakmasını söyledim. Bence artık seninle evlenecek cesareti kalmamıştır!"

"Sen ... onun iş yerine mi gittin!" diye hayretle sordu Zeynep.

"Gittim tabii! Gözünü korkuttum biraz. Sana söylemedi mi?"

"Hayır!"

"Ödleğin teki! Evlilikten vazgeçtiğini sana nasıl söyleyeceğini düşünüyordur!"

Zeynep bir an onun dünkü dalgınlığını hatırladı. Demek Zafer o yüzden öyle sessizdi. Demek Furkan onu ziyaret edip tehdit etmişti!

"Sen de bu evlilikten vazgeçeceksin!" dedi Furkan aynı öfkeli ses tonu ile.

"Ne yapacağım peki? Sen mi evleneceksin benimle? Evliliği düşünmediğini sanıyordum."

"Düşünmüyorum lanet olasıca! Sadece onunla evlenemeyeceğini söylüyorum. Bi' ... bi' şekilde o çocuğu doğurursun işte! Ben de arada sırada sana yardım ederim. Para falan veririm!"

Zeynep'in iri gözleri öfkeyle yanıyordu. Dişlerinin arasından fısıldadı. "O kadar iğrenç bir adamsın ki bu sözlerine şaşırmadım bile!"

"Zeynep!"

"Pislik! Sadece kendini düşünen, aklı uçkurunda olan bir şerefsizsin sen! Başka şerefli insanları kıskanıyorsun!"

Daha sözlerini bitirmişti ki Furkan'ın tokadı genç kızın yüzünde patladı.

Zeynep'in başı döndü, uzun saçları savruldu. Bir an acısı geçsin diye öylece durdu. Sonra, ıslanan gözleri ile adama baktı. "Bu da kanıtı işte!" dedi kızgınlıkla. Yanağı acıyordu ama gururunda hissettiği yaralanma daha fazlaydı. "Bir kadına el kaldıracak kadar şerefsizsin sen! Çocuğunu istemeyecek kadar şerefsizsin! Hayatımı mahvedecek kadar sorumsuz bir..."

Sözlerini bitiremedi. Furkan'ın yeni bir tokadı, bu sefer daha sertçe yüzüne indi. Genç kız bir iki adım geriledi. Arkasındaki sehpaya çarptı ama düşmedi. Son anda kurtuldu.

"Canını acıtacağımı söylemiştim sana!" dedi Furkan ateşli gözlerle. "Daha fazla konuşursan daha da canın yanacak. Sus artık! ...

veEğer bundan, eğer, başkasına bahsedersen, senin nasıl bir orospu olduğunu, beni ayarttığını, çocuk yaparak beni evlenmeye zorladığını tüm okula yayarım. İnan bana herkes inanır. Zaten hakkında hiç iyi dedikodular yok!"

Zeynep, acıyan yanağındaki elini indirdi. Öfkeyle adamın üzerine atıldı. Delice bir hızla onun yüzüne vurmaya çalışıyordu. Ancak hem çok güçsüzdü hem de çok çaresiz. Islak gözlerinin ardından fazla bir şey göremiyordu. "Canın cehenneme hayvan!" diye bağırdı. "Canın cehenneme!"

Furkan onu bileklerinden tutup kolayca engellemişti. Hafifçe ittirdi. "Aptallık yapma!"

"Sen görürsün aptallığı! Şimdi polise gidiyorum! Ne yayarsan yay!"

"Ben de bir sürü şey anlatırım polise!" Eliyle yanağını işaret etti. Zeynep saldırdığında iki tırnağı yanağını çizmişti. Çok derin değildi ama epeyce kızarmıştı. "Önce senin bana saldırdığını, çocuk yüzünden beni taciz ettiğini söylerim!"

Zeynep bir iki adım geri gitti. Islak gözleri hâlâ öfkeliydi. Onun kişiliği bir bir önüne döküldükçe, yaptığı hata yüzünden kendisinden iğreniyordu. Nasıl olur da böyle bir adamı sevmiş olduğunu sanabilirdi? Nasıl olur da ondan hamile kalırdı!

"Allah belanı versin!" dedi zorlukla.

"Verdi zaten!"

"Sen ne dersen de onunla evleneceğim." dedi genç kız meydan okurcasına. "Yoksa onu korkuttuğunu mu sandın sen? Zafer'in abime yaptıklarını görmedin. O senin gibi birisini fareye çevirir istese. Görseydin, değil tehdit etmek, çevresine bile yanaşmazdın. Bak, seni uyarıyorum. Yanlış adamla uğraşıyorsun. Onu kızdırmayı asla istemezsin!"

Sesinde öyle bir kesinlik vardı ki Furkan bir an tereddütle durakladı. Sonra kendine güvenen bir küstahlıkla dudak büktü. "O herif senin gözünü boyamış kızım!" dedi tükürür gibi. "Uyan artık!"

"Ben çoktan uyandım!" Yanağı kızarmıştı iyice. "... ve benden uzak dur Furkan! Hayatımızdan çık. İstenmediğini anla."

"O çocuk benim!" diye bağırdı Furkan.

"Asla senin olmadı, olmayacak!"

Sözlerini bitirir bitirmez döndü. Koşar adımlarla odadan çıktı. Furkan'ın, arkasından adını seslendiğini duydu ama durmadı. Öğlen molası olduğu için koridorda pek kimse yoktu. Furkan'ın odası zemindeydi ve bina kapısına çok yakındı. Daha rütbeli hocaların odaları üst katta olurdu.

Kapının ağzına geldiğinde, bir beyazlık gözünü aldı. Kar, hızını o kadar arttırmıştı ki her yer bembeyaz olmuştu. Kendisine güvenen birkaç genç, ilerideki düzlükte yoğun karda oynamaya başlamıştı bile; ama çoğu kimse daha kapalı alanlarda olmalıydı. Kafelerde veya yemekhanede... Etrafta çok fazla öğrenci yoktu.

Daha dışarıya doğru bir adım atmıştı ki kolundan birisi tutup çekti. Furkan uzun adımlarla arkasından yetişmişti. Kolunu sertçe kavramıştı.

"Dur lanet olası kadın!"

"Bırak beni!" dedi Zeynep kolunu çekiştirerek.

Furkan bir an etrafını kolaçan etti. Aralarındaki itişmeyi izleyen hiç kimse yoktu. "Bak!" dedi öfkeyle. "Tamam! Özür dilerim! Biraz ileri gitmiş olabilirim!"

"Biraz mı?"

"Bana zaman vermeye ne dersin? Düşüneyim azıcık! Belki... Belki de evlenebiliriz. Birkaç hafta sonra oturup konuşuruz. Ne dersin? Evleniriz diyorum bak!"

Zeynep kolunu çekiştirmeye devam ediyordu. "Bırak beni!"

"Sadece birkaç hafta! Dur! Dinlesene beni be kızım!"

"Asla!" dedi Zeynep. "Seninle asla evlenmem. Çocuğumu bir piç olarak doğursam bile, asla seninle evlenmem! Anladın mı!.. Bunu kafana iyice yerleştir!"

"Saçmalama!"

Zeynep kolunu çekti sertçe. "Sana bir daha vücudumu emanet eder miyim sanıyorsun? Çocuğuma senin gibi bir psikopatı baba diye seçer miyim? Sen Zafer'in tırnağı bile olamazsın!"

"Sus!

"O beni isterse, onunla seve seve evleneceğim; çünkü onu seviyorum. O hayatımda sevdiğim tek erkek benim!"

Kolunu daha fazla çekiştirmesine gerek kalmadı. Furkan öfkeli gözlerle onu serbest bıraktı, hatta hafifçe ittirdi. "Eee!.." dedi umursamaz bir öfkeyle. "Ne haliniz varsa görün o halde! Bundan sonra başınıza geleceklere karışmam!" dedi.

Furkan'ın bu ittirişi, sandığından sert olmuştu. Zeynep geriledi. Ayakları okul girişindeki merdivenlerin kenarına kadar geldi. Karlı mermerler zaten bir buz pisti gibi kaygandı. Dengesini sağlayamayan Zeynep sendeleyerek geriye doğru sallandı. Sonra kötü bir şekilde ayakları yerden kesildi. Yere ilk sırtı ve beli çarptı. Sonra da başının arkası en alt merdivenin köşesine... Birikmiş kar bile darbenin sertliğini engelleyemedi. Çarpmanın etkisi ile kendisini kaybedip bayılırken, vücudu geriye doğru savulmaya devam ediyordu. Sert bir şekilde yüzükoyun merdivenlerin dibindeki ince kar tabakasına gömüldüğünde, hâlâ kimse ne olduğunun farkında değildi. Birbirlerine kar atıp eğlenen gençler, basamakların başında donup kalmış olan Furkan'ı fark etmediler. Merdivenlerin dibinde yatan Zeynep'i de...

Furkan donmuş bir halde bakıyordu. Gözleri beyaz karlara karışan kandaydı. Zeynep'in hem başından hem de siyah kumaş pantolonundan kan sızıyordu.

• • •

26. BÖLÜM

Genç adam ameliyattan yeni çıkmıştı. Sandığından uzun sürmüştü. Elini yüzünü yıkadıktan sonra giyinip odasına geçti. O gün başka ameliyatı yoktu. Yolda gördüğü Cengiz'in yemek teklifini reddetmişti. Canı bir şey istemiyordu. Sabah Zeynep ve annesi ile yaptığı kahvaltı oldukça iyi gelmişti. Zaten böyle giderse şişmanlayacaktı. Kalabalık bir aile ile yemek yemeyi özlemişti. İleride çocuk doğunca, daha da kalabalık, daha da güzel bir aile olacaklardı.

Tabii Zeynep kendisi ile evlenme fikrini sürdürürse.

Furkan'ın onu ikna edebileceği düşüncesi hem ruhunu sıkıyor hem de kalbini sızlatıyordu. Zeynepsiz bir hayata bir daha alışabileceğini sanmıyordu; ama o gitmek isterse, ona izin vermekten başka bir çaresi yoktu. Onu ikna edecek hiçbir şeyi yoktu ki elinde... Onu sevdiğini söylese bile, kalbi ve bebeği başkasına ait olan bir kadın bunu önemsemezdi ki!

Gergindi... Aklındaki karmaşalar yüzünden huzursuzdu. Keşke dün gece Zeynep ile konuşmuş olsaydı. Hiç değilse aklını kemiren bu endişeler olmazdı. Zeynep'in fikrini öğrenmiş olurdu.

Pencereye gidip dışarıdaki kar yağışını izledi. Kar hızını arttırmıştı. Daha iri ve daha yoğundu. Epey de tutmuştu. Yerler birkaç santim kar olmuştu bile. Zeynep ne yapıyordu acaba? Büyük ihtimalle öğle molası bitmiş, derse girmişti.

Telefonu çalınınca masasına döndü. Ekranda Zeynep'in ismi yazıyordu. Gülümsedi elinde olmadan. Kıza malum mu olmuştu onu düşündüğü? Aradığına göre olmuştu. Belki de Furkan ile

konuşmuştu. Bu daha mantıklı bir sebepti. Ona niye söylemediğini soracaktı. En iyisi gerçeği söylemekti.

"Alo?" dedi yavaşça. Karşıdan ilk anda genç kızın cıvıltılı sesi gelmeyince ekledi. "Zeynep?"

Tanımadığı bir ses geldi kulağına. *"Zafer Bey!.."* dedi ince, zayıf, üzgün bir ses. *"Ben Zeynep'in arkadaşı Meryem... Beni tanımazsınız ama size bir şey söylemem lazım."*

Genç adamın duruşu değişti. "Ne oldu?" diye sordu sertçe.

"Zeynep karda kayıp düştü." dedi Meryem. *"Durumu... Durumu hiç iyi değil."* Genç kız ağlıyordu. *"Başını mermere çarpmış ... ve ... ve kanaması da var."*

Zafer bembeyaz olmuştu. "Nerede?" diye sordu hemen.

"En yakın hastane sizinkiydi. Biz şimdi sizin hastaneye geldik. Acildeyiz..."

Zafer telefonu kapattı. Koşarak odadan çıktı. Acile inen asansörü bekleyecek vakti yoktu. Şu an ziyaret saati olduğu için tüm asansörler deli gibi dolu olurdu. Merdivenleri atlayarak acile kadar koştu. Kimseyi devirmeden gitmesi bir mucizeydi. Ancak bir doktor olarak onun hastane içindeki bu telaşı diğer hastalar veya yakınları tarafından normal göründü.

Acile geldiğinde, kapıda bekleyen iki genç kızı gördü. Endişeli görünüyorlardı ve Furkan da oradaydı. Ne arıyordu bu adam burada?

"Ne oldu ona?" diye sordu sertçe.

"Karda ... ayağı kaydı düştü!" dedi Furkan. Zafer'i görünce yüzü asılmıştı. "Tutamadım."

Zafer hemen acilden içeriye girdi. Birkaç doktor geziniyordu. Hemşireler de bir şeylerle uğraşıyorlardı. İçeride üç acil hasta vardı. Birisi Zeynep olmalıydı. Onu aradı gözleri ile. Sonra gördü. Yanında Doktor Güler duruyordu. Bir de genç beyin cerrahı Melih vardı. İkisi de Zeynep'in üzerine eğilmişlerdi.

"Durumu nasıl?" diye sordu hemen aralarına girip. Genç kızı soymuşlardı. Üzerinde yeşil bir örtü vardı. Başını yasladığı yer kan içindeydi. Gözleri kapalıydı. Bilinci yok gibiydi.

"Başının arkasını kötü çarpmış." dedi Melih. "Emin değilim ama beyinde ciddi bir kanama var gibi görünüyor. Kendisine getiremedik. Koma durumuna geçmişti getirildiğinde."

"Tomografi?"

"Çekeceğiz birazdan. Hazırlanıyor. Kanın bir kısmı kafatasına sızıyor bence. Gözleri tepki veriyor ama nabız düşük ve... "

Zafer bu belirtileri biliyordu. Daha fazla dinlemedi. Gözlerini Güler'e çevirdi. "Kanaması önemli mi?" diye sordu. Profesyonel bir doktor gibi görünse de endişesi koyu gözlerine yansımıştı.

Güler hafif bir nefes aldı. "Evet... Çok fazla kanama olmuş. Yağan kar yüzünden ambulans biraz gecikmiş."

"Hâlâ kanıyor gibi görünüyor." Genç adam düşünceliydi. Yeşil örtünün alt tarafı kanlıydı.

"Evet." dedi Güler. Gözleri üzgündü gerçekten. Elini genç adamın koluna attı. "Kan bankasından kan gelir birazdan. Çok kan kaybediyor. Bu da iyi şeyler olmadığını gösteriyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Zafer!" dedi kadın yavaşça. Sesi üzgündü. "Bebeği kaybedebiliriz."

Zafer durdu bir an. Gözleri sedyede yatan genç kızın bembeyaz yüzüne kilitlendi. Yanağının gözüne yakın kısmında hafif bir morarma görünüyordu. Yastığa yayılmış saçları kanlanmıştı. "Peki, tamam." dedi sonra. Sesi kararlıydı. "Ne gerekiyorsa yapalım. Zeynep'i kurtaralım. Önemli olan o."

Sonrası, delicesine bir hızla geçti. Zeynep hiçbir şeyin farkında değildi. Tomografi sırasında ameliyathane hazırlanmıştı. Hiç gecikilmeden müdahale edildi. İki ekip aynı anda çalışıyordu. Güler kanamayı durdurmaya uğraşırken, Zafer de kendi ekibi ile kafatasındaki kanamayı kontrol altına almıştı. Genç kıza bir yandan

konuşmuştu. Bu daha mantıklı bir sebepti. Ona niye söylemediğini soracaktı. En iyisi gerçeği söylemekti.

"Alo?" dedi yavaşça. Karşıdan ilk anda genç kızın cıvıltılı sesi gelmeyince ekledi. "Zeynep?"

Tanımadığı bir ses geldi kulağına. *"Zafer Bey!.."* dedi ince, zayıf, üzgün bir ses. *"Ben Zeynep'in arkadaşı Meryem... Beni tanımazsınız ama size bir şey söylemem lazım."*

Genç adamın duruşu değişti. "Ne oldu?" diye sordu sertçe.

"Zeynep karda kayıp düştü." dedi Meryem. *"Durumu... Durumu hiç iyi değil."* Genç kız ağlıyordu. *"Başını mermere çarpmış ... ve ... ve kanaması da var."*

Zafer bembeyaz olmuştu. "Nerede?" diye sordu hemen.

"En yakın hastane sizinkiydi. Biz şimdi sizin hastaneye geldik. Acildeyiz..."

Zafer telefonu kapattı. Koşarak odadan çıktı. Acile inen asansörü bekleyecek vakti yoktu. Şu an ziyaret saati olduğu için tüm asansörler deli gibi dolu olurdu. Merdivenleri atlayarak acile kadar koştu. Kimseyi devirmeden gitmesi bir mucizeydi. Ancak bir doktor olarak onun hastane içindeki bu telaşı diğer hastalar veya yakınları tarafından normal göründü.

Acile geldiğinde, kapıda bekleyen iki genç kızı gördü. Endişeli görünüyorlardı ve Furkan da oradaydı. Ne arıyordu bu adam burada?

"Ne oldu ona?" diye sordu sertçe.

"Karda ... ayağı kaydı düştü!" dedi Furkan. Zafer'i görünce yüzü asılmıştı. "Tutamadım."

Zafer hemen acilden içeriye girdi. Birkaç doktor geziniyordu. Hemşireler de bir şeylerle uğraşıyorlardı. İçeride üç acil hasta vardı. Birisi Zeynep olmalıydı. Onu aradı gözleri ile. Sonra gördü. Yanında Doktor Güler duruyordu. Bir de genç beyin cerrahı Melih vardı. İkisi de Zeynep'in üzerine eğilmişlerdi.

"Durumu nasıl?" diye sordu hemen aralarına girip. Genç kızı soymuşlardı. Üzerinde yeşil bir örtü vardı. Başını yasladığı yer kan içindeydi. Gözleri kapalıydı. Bilinci yok gibiydi.

"Başının arkasını kötü çarpmış." dedi Melih. "Emin değilim ama beyinde ciddi bir kanama var gibi görünüyor. Kendisine getiremedik. Koma durumuna geçmişti getirildiğinde."

"Tomografi?"

"Çekeceğiz birazdan. Hazırlanıyor. Kanın bir kısmı kafatasına sızıyor bence. Gözleri tepki veriyor ama nabız düşük ve... "

Zafer bu belirtileri biliyordu. Daha fazla dinlemedi. Gözlerini Güler'e çevirdi. "Kanaması önemli mi?" diye sordu. Profesyonel bir doktor gibi görünse de endişesi koyu gözlerine yansımıştı.

Güler hafif bir nefes aldı. "Evet... Çok fazla kanama olmuş. Yağan kar yüzünden ambulans biraz gecikmiş."

"Hâlâ kanıyor gibi görünüyor." Genç adam düşünceliydi. Yeşil örtünün alt tarafı kanlıydı.

"Evet." dedi Güler. Gözleri üzgündü gerçekten. Elini genç adamın koluna attı. "Kan bankasından kan gelir birazdan. Çok kan kaybediyor. Bu da iyi şeyler olmadığını gösteriyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Zafer!" dedi kadın yavaşça. Sesi üzgündü. "Bebeği kaybedebiliriz."

Zafer durdu bir an. Gözleri sedyede yatan genç kızın bembeyaz yüzüne kilitlendi. Yanağının gözüne yakın kısmında hafif bir morarma görünüyordu. Yastığa yayılmış saçları kanlanmıştı. "Peki, tamam." dedi sonra. Sesi kararlıydı. "Ne gerekiyorsa yapalım. Zeynep'i kurtaralım. Önemli olan o."

Sonrası, delicesine bir hızla geçti. Zeynep hiçbir şeyin farkında değildi. Tomografi sırasında ameliyathane hazırlanmıştı. Hiç gecikilmeden müdahale edildi. İki ekip aynı anda çalışıyordu. Güler kanamayı durdurmaya uğraşırken, Zafer de kendi ekibi ile kafatasındaki kanamayı kontrol altına almıştı. Genç kıza bir yandan

da kan takviyesi yapılıyordu. Tomografi sonucu korktukları kadar kötü değildi. Genç adam onun kafatasındaki parçalanmış kırıkları temizlemişti. Beyne batan bu küçük kırıklar, kafatası içinde iki kanamaya sebep olmuştu. Neyse ki iki santimden küçüktü ve beyinde ciddi bir basınç oluşturmamıştı. Onları temizlemesinin ardından, durum değerlendirmesi yapan Güler, genç kızı yeniden devraldı. Zafer ve diğer doktorlarla birlikte hızlıca bir fikir alışverişi yapmışlardı. Bebek ve genç kız için en iyisini yapmaya çalışıyorlardı.

Zafer bir otomobil gönderip evden Bedriye Hanım'ı da getirtmişti. Kadın iki gözü iki çeşme ameliyathanenin önünde ağlıyordu. Yanında, kızının en yakın iki arkadaşı duruyordu. Onların da gözleri ıslaktı. Biraz ileride ise Furkan duvara yaslanmış, asık bir yüzle yere bakıyordu.

"O kim?" diye sordu Bedriye Hanım Betül'e.

"Furkan Hoca..." dedi Betül. Burnunu çekti. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı. "Zeynep kayıp düştüğünde o görmüş. Ambulansı arayan da o."

Bedriye Hanım ıslak gözlerini elindeki kâğıt mendiliyle sildi. Sonra Furkan'a doğru cansız bir sesle konuştu. "Teşekkür ederim oğlum. Sen olmasaydın, kızım belki de daha kötü olacaktı."

Furkan hafifçe doğrulduu. Başını eğdi. "Önemli değil teyze!"

"Çok önemli... Ambulansa bile yetişemeyebilirdi."

Furkan sesini çıkarmadı. Gözlerini kaçırdı.

Epey bir süre sonra, Zafer ameliyathaneden çıktı. Yanında Güler de vardı. Üzerlerinde hâlâ ameliyat önlüğü duruyordu. Genç adamın sert bakışları bir an Furkan'a çevrildi. Yanağındaki iki uzun çiziği gördü. Sonra bir umutla ayağa kalkan Bedriye Hanım'ın yanına yöneldi. Zeynep'in iki arkadaşı da endişeyle ayağa kalkmıştı. Zafer onları teskin edecek bir şey söylemek istedi ama aklına mucizevi hiçbir cümle gelmedi.

"Ağlamayın artık!" dedi yumuşatılmış bir sesle. Tüm sert karakterine rağmen, bu tip şeylere alışkın olan tüm doktorluk geçmişine

rağmen, o da üzgündü. Zeynep, onun için herhangi bir hasta değildi. O Zeynep'ti! O... O...

"Kızım nasıl?" diye sordu kadın ıslak gözlerle.

"Elimizden geleni yaptık." dedi genç adam.

"Yani? Yani iyi olacak değil mi?"

Genç adam hafif bir nefes alıp başını eğdi. "Bilmiyorum." dedi yavaşça. Çaresizlik kadar kötü bir şey yoktu. "Çok kan kaybetmişti." dedi sıkıntısını belli etmemeye çalışarak. "Nabzı çok az. Beyindeki hasarın ciddiyetini de henüz bilmiyoruz. Bilinci şimdilik kapalı... Beklemekten başka yapacak bir şeyimiz yok. Birkaç saat içinde uyandırmayı deneyeceğiz."

Doktorluk dürtüleri kadını boş yere kandırmasını önlüyordu.

Bedriye Hanım'ın gözyaşları yeniden akmaya başlamıştı. Elindeki kâğıt mendil sırılsıklamdı. Meryem'in kendisine uzattığı yeni mendili aldı. Sonra en can alıcı sorulardan birisini sordu.

"Ya bebek?"

Doktor Güler yan gözle Zafer'e baktı. Sert görünümü ile herkesi korkutan, çevresi tarafından çekinilen bu adamın şu anki gergin hali onu şaşırtmıyordu. Zafer'in o esmer kıza vermiş olduğu önemi bu hastanede artık herkes biliyordu; hatta evlenecekleri bile konuşuluyordu son birkaç gündür. Bebeğin babasının Zafer olup olmadığında emin değildi ama onun da çok üzgün olduğu açıktı. O yüzden bu soruya kendisi cevap verdi.

"Ben Doktor Güler..." dedi yavaşça. Gözleri Bedriye Hanım'a dönmüştü. "Kadın doğum uzmanıyım. Kızınızın çok kanaması olmuştu. Maalesef..." Sustu bir an. Sonra üzgünce ekledi. "Düşük başlamıştı. Maalesef bebeği almak zorunda kaldık."

Bedriye Hanım nefesini tutmuştu. Ağzından kaçan çığlığı tutmak için elini ağzına attı. Ayakta sallanmıştı bir an.

Zafer uzanıp kadını tuttu. Onu yumuşakça arkadaki rahat koltuklardan birisine oturttu. Bebekten haberleri olmayan Meryem ve Betül'ün ilk şaşkınlıkları, ardından arkadaşları adına derin bir

acıya dönüştü. Daha hassas bir yapıya sahip olan Meryem, ağlayarak oradan beş on metre uzaklaştı.

"Öncelik Zeynep'in kurtulmasıydı." dedi Zafer güçlü olmaya çalışarak. "Zeynep'e yeniden kan nakli yapıldı. Ben şahsen birkaç saat içinde kendisine geleceğini umuyorum. Genç ve çok güçlü bir kadın o ama bu gece yoğun bakımda olacak. Yani sizin burada olmanıza gerek yok. Eve gidip dinlenmenizi öneririm. Ben buradayım zaten."

"Eve mi?" diye fısıldadı kadın. Başını iki yana salladı. "Gidemem! Çıldırırım ben evde. Kızım buradayken ben evde nasıl dururum?" Sesinde çaresiz bir isyan vardı.

"Yapacak hiçbir şeyiniz yok. Siz de iyi değilsiniz. Daha yeni ciddi bir risk atlattınız."

"Asla gitmem."

Zafer ile Güler bakıştılar. Genç adam sonunda başını eğdi. "Peki... O halde benim odamda bekleyin. Yoğun bakıma giremeyeceksiniz nasılsa. Ben sizi sık sık bilgilendiririm."

"Biz de ... kalabilir miyiz?" diye sordu Betül, biraz çekinikçe. Uzun boylu ve dobra bir kız olmasına rağmen Zafer'in devasa cüssesi karşısında biraz çekinik konuşmuştu.

"Sorun değil." diye kabullendi genç adam.

"Ben götürürüm sizi!" diye atıldı Güler. Nedense Zeynep'e çok benzeyen bu kadına acımıştı. Doktorların acımasız olduğunu da kim söylüyordu? "Hem ben de sizinle bir bardak çay içsem iyi olur."

Zafer'in bakışları ise, gitmeye hazırlanan Furkan'a çevrildi. "Sen dur bir dakika..." dedi düz bir sesle.

Furkan irkilmişti. Kadınlar oradan uzaklaşırken, Zafer de ona doğru yürümüştü. Şimdi ameliyathane koridorunun önünde ikisinden başka kimse yoktu. Doktorun kendisinden bile uzun ve çok daha yapılı olması karşısında, kibirli öğretmen biraz gerildi. Onu odasında tehdit ettiği sırada, Zafer yerinden hiç kalkmadığı için cüssesinin farkında olmamıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu sert olmasına çalıştığı bir sesle.

"Zeynep'e ne olduğunu bir de sen anlat bakalım!" dedi Zafer.

"Her şeyi ifademi alan polise anlattım. Ona sor!"

Zafer'in gözleri kısıldı. Başı tehditkâr bir şekilde eğildi. "Ben sana soruyorum. Hiç yalana sapmadan, her şeyi anlat bana!"

"Umurumda bile değilsin Doktor Bey! Sana bir şey anlatmayacağım..."

"Emin misin?" Duruşu iyice gerginleşmişti. Sonra dişlerinin arasından fısıldadı yavaşça. "Nedense bu işte senin bir parmağın olduğunu düşünüyorum. Neden durup dururken düşsün? O öyle dikkatsiz bir kız değildi ve senin o anda onun yanında olman canımı sıkıyor. Nasılsa ne olduğunu kendisinden öğrenirim."

Furkan öfkeyle onu göğsünden ittirdi. "Bir bok öğrenemezsin!"

Beklemediği bir tepki ile karşılaştı. Zafer onu bileğinden tuttuğu gibi kolunu hafifçe kıvırdı. Bir bez bebek gibi duvara çarptı sırtını. Doktorun keskin hatlarla dolu yakışıklı yüzü donuk ama ürpertici derecede tehditkârdı.

"Peki, yanağı niye morarmıştı?" diye sordu dik dik.

Furkan ani bir çabayla kurtuldu. Biraz uzaklaştı. Sırtı ve kolu acımıştı ama ona yakın olmaktan iyiydi. Adamın o hareketi nasıl yaptığını hiç anlayamamıştı.

"Düştü!" diye hatırlattı ona. "Aptal mısın sen?"

"Umarım öyledir!" dedi Zafer kızmaya başladığını belli eden bir sesle. "Hem kafasının arkasını hem yüzünü öyle şiddetli vurması bana nedense gerçekçi gelmiyor. Senin yüzündeki izlerin de tırnak izi olduğunun farkındayım." Başı ile işaret etti. "Şimdi defol buradan. Nasılsa gerçeği öğreneceğim. Bunu aklında tutsan iyi olur."

"Ne? Sen... Sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye hayretle bir nefes aldı Furkan. Tüm tüyleri diken diken olmuştu.

Zafer'in gözleri tehlikeli bir şekilde ışıldadı. "Uyuma..." dedi yavaşça. "Bana güven! Zeynep'in durumunu sana haber vereceğim. Merak edersin belki!"

Furkan yutkundu. İçi iyice ürpermişti. Haber mi verecekti? Nasıl? Zeynep ona telefon numarasını mı vermişti?

Zafer gülümsemeden onu süzüyordu. "Evet, hakkında her şeyi biliyorum!" dedi bir iki saniye sonra. "Telefon numaranı, evinin adresini... Doksan üç model otomobilinin markasını, evinin kirasını, iki bankaya olan kredi borcunu... Her şeyi biliyorum. Sabahları aldığın kaşarlı tosttan üç şekerle içtiğin çayına kadar!"

"Sen... Sen..." Bembeyaz olmuştu. "Hakkımda araştırma mı yaptırdın?"

"Diyelim ki bir zamanlar tedavi ettiğim ve önemli yerlerde görev yapan hastalarım oldu. O yüzden bu seni son uyarım. Bir şey söyleyeceksen şimdi söyle bana. Senin canını yakmadan!"

"Polise gideceğim!"

"İyi olur... Hiç durma."

Furkan geri geri birkaç adım attı. Doktorun hiç çekinmediği belliydi. Gözlerini onun sert gözlerinden kaçıramıyordu. O anda ameliyathane kapısından iki hasta bakıcı kadın çıkınca, sihir bozuldu. Döndü ve acele adımlarla koridorun sonuna gitti. Kapıyı açıp uzaklaşarak göz önünden kayboldu.

Zafer hâlâ onun ardından bakıyordu. Hasta bakıcıların selamını fark etmemişti. Yanak kasları oynuyordu. Sonra başı önüne düştü. Gözünün önünden Zeynep'in ölü gibi hali gitmiyordu. Onu ameliyat ederken yaşadığı sıkıntıyı hiçbir zaman unutmayacaktı. Derin bir nefes aldı. Duruşu yeniden dikleşti. Omuzları güçlü gerginliğine kavuştu.

Döndü, ameliyathaneye geri girdi. Zeynep'in yoğun bakım için dördüncü katta bir odaya çıkarıldığını öğrendi. Soyunma odasında üstünü değiştirdi. Temiz bir önlük aldı. Ardından kendisi de Zeynep'in yatırıldığı odaya gitti. Tek kişilik özel bir odaydı. İçerisi görünmüyordu. Kapıyı açıp içeriye girdi. Üç hasta bakıcı etrafta gerekli düzenlemelerle uğraşıyorlardı. Gidip kalp atışlarına baktı.

Nabzı biraz yavaştı. Rengi de hâlâ beyazdı. Verilen o beş ünite kan yeterli gelmemiş gibiydi.

On dakika içinde Doktor Güler odaya geri gelmişti. Yanında Cengiz de vardı. Kapıda karşılaşmışlardı.

"Dışarıdaydım, yeni duydum." dedi Cengiz. Gözleri Zeynep'in üzerinde gezindi. Tecrübeli bir doktor olarak her şeyin farkındaydı. "Çok üzgünüm."

Hepsi birlikte genç kızı yeniden muayene ettiler. Sonra biraz dinlenmesi için onu odada yalnız bıraktılar. Bir hemşire sürekli olarak odada, onun yanında olacaktı.

Zafer, Cengiz'le birlikte kendi odasına doğru yöneldi. Güler yanlarından ayrılmıştı. Genç adam odaya girmeden önce durakladı. "Benim bir telefon açmam lazım. Sen git. Gelirim bir dakikaya kadar." dedi ortağına. Cengiz içeriye girince Zafer elinde telefonuyla biraz uzaklaştı. Sekreterinin meraklı gözleri önünde konuşmak istemiyordu. Telefonundaki numaraları karıştırdı. Aradığı ismi bulunca da çağrı düğmesine bastı. İki çalışın ardından telefonu açıldı.

"Merhaba!" dedi yavaşça.

Karşıdaki ses bir kadına aitti. "*Merhaba Zafer!*" dedi kadın. "*Hayırdır? Bir şey mi oldu?*"

"Siz askerler hemen böyle konuya mı girersiniz?"

"*Ben asker değilim. Bunu biliyorsun.*"

"Yaralanman da bir araba kazasında olmuştu değil mi? Seni ziyarete gelenler de basit iş adamlarıydı. İri yarı ve tehlikeli olanlardan bahsediyorum."

Kadının gülümsediğini hissetti. "*Aynen!*" dedi kadın. "*Takım elbiseleri olduğunu fark etmedin mi? Gazetelerde sıkça görülen iş adamları olduğu konusunda mutabık kalmıştık seninle!*"

"Şu yeşilimsi siyah gözlü adam seni kurtarmam için beni tehdit ederken, hiç de uysal bir iş adamı gibi görünmüyordu. Epey korkmuştum doğrusu!" Sesi alaycıydı.

Kadın içten bir şekilde güldü bu sefer. *"Doğan mı?"* Gülüşü o kişiyi çok iyi tanıdığını gösteriyordu. *"Onun sert görünümü ardında melek gibi yumuşacık bir kalbi vardır. Ondan öyle davranmış sana. Çok sever beni. Üstelik sonra gelip senden özür diledi."*

"Evet... Seni sevip değer verdiği belli ama tekin değil kesinlikle. Neyse, şu anda ülkede misin?"

"Evet. İstanbul'dayım."

"Çok iyi. Senden bir şey isteycceğim. Yapar mısın?"

Kadın durakladı bir an. *"Yapmaya çalışırım."* dedi yavaşça. *"Ne isteyeceğine bağlı... Akşam yemeği teklifi olmadığını tahmin ediyorum. Senden hoşlandığımı belli ettiğim halde bir kere bile yemeğe davet etmedin beni."*

Zafer gülümsedi isteksizce. "Sebebini tahmin edersin."

"Edemiyorum ya neyse... Söyle hadi."

"Senden ... istediğim şey biraz özel. Öncelikle bir yerden kamera kayıtlarını ele geçirmeni istiyorum. Sonra da korkutmanı istediğim birisi var. Bir bilgiyi öğrenmeliyim."

Kadın yine duraklamıştı. *"Bak ben..."* diye başladı.

Genç adam sabırsız bir nefes çekti içine. "Karmen!.." dedi yavaşça. "Bana bir reklam şirketinde yönetici olduğun masalını anlatma. Senin ne iş yaptığını biliyorum. Devlet için çalışan özel bir ekiptesin. Oradaki tek kadınsın. Erişemeyeceğin hiçbir şey yok. Bunu yapabilirsin sen!"

"Sen de yapabilirsin."

"Elbette yapabilirim ama ... öfkeme hakim olamamaktan korkuyorum. Üstelik zaman da yok. Hastaneden şimdi ayrılamam. Bu arada o kayıtlar silinebilir."

Karmen bir iki saniye sonra karşılık verdi. *"Peki! Sen hele olayı bir anlat bakalım. Belki işini görecek bir iki arkadaşım vardır."*

Zafer ona bütün olan biteni, Zeynep'in başına gelenleri ve şüphelerini anlattı. Karmen dikkatle dinlemişti.

"Hepsi bu..." dedi genç adam. "Zeynep'in kendisine gelmesi biraz zaman alabilir. Bu iş acil..."

"Peki." dedi karşısındaki kadın. Güzel bir sesi vardı. *"Ben de sıkıntıdan patlıyordum zaten. Seni gelişmelerden haberdar ederim."*

Genç adam, "Teşekkürler." dedi. "Bekliyorum. Tüm gece buradayım."

Telefonunu kapatıp kararsızca durdu. Gidip Bedriye Hanım ile ilgilense iyi olurdu. Kadının hali hiç iyi değildi. Hastaneye getirilirken kızının durumunu açıklaması için bir hemşireyi ve genç bir doktoru görevlendirmişti. Onun evde fenalaşması durumunda müdahale de edebileceklerdi. Kendisinin açıklayacak vakti olmamıştı. Zaten o sırada doğru düzgün bir şey de bilmiyordu.

İçeriye girdiğinde kadınların üzgün bakışlarını gördü. Gidip o da karşılarındaki koltuğa oturdu. Cengiz ayaktaydı. "Ümitli olmak için pek çok nedenimiz var." dedi onlara. "Nabzı biraz düşük ama nefes almasında hiçbir sıkıntı yok. Ben kendisine geleceğini düşünüyorum."

"İnşallah!" dedi kadın, ıslak gözlerini bir mendille silerken.

"Eve haber verdiniz mi?"

"Eşim arkadaşlarıyla tekne ile balık avına çıkmış. Telefonu çekmiyor. Oğlum da sanırım işte. Telefonlarını açmaları yasak... Ona da ulaşamadım. Sadece hastaneye gelirken gelinle konuştum. Zeynep'in bir kaza geçirdiğini söyledim. Bebeğin düştüğünü ben de bilmiyordum."

"Anladım. Neyse, ararlarsa söylersiniz. İlgilenirlerse tabii." Bedriye Hanım başını kaldırınca, Zafer tekdüze bir sesle mırıldandı. "Belki çocuğun düşmesine memnun bile olurlar."

"Zafer Bey!" dedi Bedriye Hanım üzgünce. "Lütfen böyle konuşmayın. Bebeğiniz için üzüldüğünüzü biliyorum. İnanın ben de çok üzülüyorum. Başımız sağ olsun. Anneanne olmaya hazırlamıştım kendimi ve eminim Özkan da çok üzülecektir."

Genç adam omuz silkti umursamazca. Konuşmaya başladığında canı acıyormuş gibi sesi sıkıntılıydı. "Açıkçası bu benim çok umurumda değil. Öncelik, Zeynep'in kendine gelmesinde ve iyileşmesinde! Sonrasında ... bebeğini kaybettiğini nasıl kabullenecek bilemiyorum. O çocuk için herkesi, her şeyi karşısına almıştı. Onun için pek çok şeyden vazgeçmişti. Kabullenmesi ... çok zor olacak. Çok!"

• • •

27. BÖLÜM

Genç adam onu telefonla aradığında, Karmen Türkeri, işten yeni çıkmak üzereydi. Orta büyüklükte bir reklam ajansının sahibiydi. Emrinde yirmiden fazla kişi çalışıyordu. Daha yirmi sekiz yaşında olan bir kadın için bulunduğu pozisyona gelmek büyük başarıydı. Üstelik de bunu elindeki güçlü bağlantıları kullanmadan başarmıştı. İş hayatının ağırlığını ve bu hayatta kadın olmanın zorluklarını kendi çabası ile aşabilmişti.

Asansöre giderken, elini telefonuna attı. Reklam ajansı büyük bir binanın en üst iki katını kaplıyordu. İçeride iki temizlikçi kadın hariç kimse kalmamıştı. Her akşam gelen kadınlar sessiz ama hızla çalışıyordu. Geri kalan herkes evine gitmişti. Aslında kendisi de erken gidecekti. Küvete yatıp sıcak suyun içinde bir süre dinlenmek istiyordu ama arayan kişi Zafer olunca, planlarını değiştirmek çok can sıkıcı olmamıştı. Zafer'i severdi. Sert ve az konuşan erkeklere alışık olduğu için, o adamın ciddiyeti kendisini hiç rahatsız etmemişti. Üstelik de ona bir can borçluydu. Bir patlamada ciddi bir şekilde yaralanmıştı. Eğer Zafer'in tecrübesi ve yeteneği olmasa, şu anda büyük ihtimalle ölmüş olacaktı. Onun sayesinde kurtulmuştu.

"Alo?" dedi karşıdan telefonu açılınca. İlk birkaç cümle karşılıklı konuşma şeklindeydi. "Sayın savcım... Nasılsınız? ... Teşekkür ederim, ben de iyiyim... Sizden acil bir şey rica edecektim... Burada yerleşkesi olan bir üniversiteye giriş izni istiyorum. Küçük bir araştırma yapmam lazım. ... Evet, biraz acil! Sizin de tanıdığınız birisinin yardımımıza ihtiyacı var. ... Evet, onu siz de tanıyorsunuz. Doktor Zafer Atalay... Beni ameliyat eden cerrah..."

Asansöre girdi. Aynada bir an kendisini süzdü. Hanım hanımcık bir iş kadını gibi görünüyordu. Siyah pantolon ve siyah ceketini beyaz bluzu daha şık hale getirmişti. Kısa kızıl saçları vardı. Hiç boya değmemişti. Güçlü teller, kürek kemiklerine varmadan bitiyordu. Böylesi daha rahattı. Uzun saçın bakımına ayıracak zamanı olmuyordu çoğu zaman. Gözleri ise biraz farklıydı. Giydiklerine göre değişen renkleri vardı ama genelde yeşil gibi parlardı.

Savcının sorusu ile dikkatini konuşmaya verdi. Adamın zorluk çıkarmaktan çok, merak ettiği için sorular sorduğunu biliyordu. Ses tonu bunu belli ediyordu.

"Şey, Zafer Bey'in ilgisi şu... Değer verdiği birisi bugün okulun merdivenlerinde kayıp düşmüş. Hamileymiş ve ne yazık ki bebeğini kaybetmiş. Aynı zamanda ciddi bir beyin travması geçirmiş. ... Evet, kendisi bunun bir kaza olmadığını düşünüyor. Delillerin içeriden bir öğretmen tarafından karartılacağından korkuyor..." Olayı bildiği kadarıyla kısaca anlattı. Savcı ilgileneceğini söylemişti. "Teşekkür ederim. Ben şimdi yola çıktım."

Garaja inmişti. Etraf sakindi. Kendisi gibi geç çıkan bir iki kişi görünüyordu ileride. Otomobiline atlayıp kar yüzünden nispeten sakin olan akşam trafiğine çıktı. Hava çoktan kararmıştı. Ana yollarda tuzlama çalışmaları vardı. Yollar çok kalabalık olmamasına rağmen, kış lastiği olmayan araçların patinaj yaparak ilerlemeye çalışmaları trafiği aksatıyordu. Sabırlı olmaya çalışarak dikkatini arttırdı. Kar da hızını arttırmıştı. Üniversitenin önüne gelmesi umduğundan uzun sürdü. Ana girişteki güvenliğin önünde durdu. Camını indirdiğinde bir güvenlik memuru kulübeden dışarıya çıkmıştı. Genç kadın ona kendisini tanıttı.

"Ben Karmen Türkeri... Geleceğim size bildirilmiş olmalı."

"Evet, efendim!" dedi orta yaşlı güvenlikçi. Eliyle kulübeye işaret edince, otomatik kapı açıldı. "Yolu biliyor musunuz?"

"Evet. Daha önce de gelmiştim. Acaba bilgi işlemden birileri de var mı şu anda içeride?"

"Okulda gece dersleri olduğunda, genelde birileri nöbetçi kalıyor. Ben odalarını arar, varsa eğer çağırtırım. Yoksa da Hayati Bey'in evi buraya çok yakın. On dakikaya kalmaz gelir."

"Teşekkürler, iyi olur. Peki, acaba öğretmenlerden Furkan Tanır, bugün öğleden sonra okula geldi mi hiç?"

"Furkan Hoca mı? Evet efendim. Şu anda okulda zaten... Sizden on dakika önce geldi."

"Anladım. Onun odasını biliyor musunuz?

"Girişteki ilk iki odadan birisi sanırım.

"Peki..." Gülümsedi. Gülümsemesinin güzel olduğunu söylerlerdi. Orta yaşlı bir güvenlikçinin bile kendinden geçmesine sebep olacak kadar çekiciydi. "Teşekkürler."

"Rica ederim efendim!" dedi adam, memnun bir şekilde gülümseyerek. "Ben bilgi işlemden birisine derhâl haber veriyorum."

Otomobilini hareket ettirdi. Fakültenin park yerine girip araçtan indi. Zeynep'in düştüğü binanın önüne geldiğinde, gözlerini etrafında gezdirdi. Bir kamera, girişi ve çevreyi hâkim bir şekilde görüyordu. Başka kamera olup olmadığına bakmadan merdivenleri çıktı. Kardan temizlenmişti. Kan izi falan göremiyordu. İçeriye girdiğinde, saçının üstündeki ve omuzlarındaki karları temizledi. İçerisinin sıcaklığı iyi gelmişti.

Sağına yöneldi. İlk kapı kilitliydi. İkinci kapıya gitti. Onu da tıklatıp kısa bir an bekledi. Sonra kolu tutup açtı. Hafifçe ittirip eşikte durdu bir an.

İçerisi aydınlıktı. Lamba yanıyordu. Odanın hali, sahibinin dağınık bir adam olduğunu gösteriyordu. Belki de kadın... Gözleri masanın üzerindeki pirinç isimliğe gitti. Birkaç kalın kitabın yanındaydı. Furkan ismi uzaktan bile okunuyordu. Doğru odaya gelmişti. Ancak içeride kimse yoktu.

Arkasında bir hareket hissedince başını çevirdi. Karşısında çatık kaşları ile kendi yaşlarında bir adam duruyordu.

"Birisini mi arıyordunuz?" diye sordu adam asık bir yüzle.

"Evet, Furkan Bey'e bakmıştım."

"Benim!.." Gözleri kısıldı. "Buyurun. Ne istemiştiniz?"

"Sizi bulacağımı ummuyordum doğrusu." dedi Karmen. Gülümsedi masumca. "Dersiniz mi var?" Sorusu çok meraklı ve itici olmasın diye çaba harcamıştı.

"Hayır." dedi adam, kesin bir sesle. Düşünceleri karşısındaki güzel kadının gülümseyişindeki sıcaklık ile orada neden bulunduğunun merakı arasında gidip geldi. "Öylesine uğramıştım. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

O sırada hızlı adımlarla birisi koridora girmişti. Etrafına göz atınca ikiliyi gördü. Kırk yaşlarında, kısa boylu ve gözlüklü bir adamdı. Hemen yanlarına geldi.

"Merhabalar..." dedi ikisine birden. "Ben Hayati... Bilgi işlemden. Beni görmek istemişsiniz sanırım?"

"Ben istedim." dedi Karmen. Gülümsüyordu. "... ama şahsen sizi değil. Binanın kamera görüntüleri lazım da... Yardımcı olacak birisini istemiştim. Sanırım kayıt odası bu binadadır."

"Evet, burada." dedi Hayati.

"Ne yapacaksınız kamera görüntülerini?" diye sordu Furkan, biraz kısılmış gözlerle.

Karmen gözlerini ona çevirdi. "Pardon... Size söylemeyi unuttum. Ben resmî görevliyim. Öğlen bu binada olan bir olayı araştırmak için görevlendirildim."

"Zeynep'in düşüşünü mü?" diye sordu Furkan biraz gergince.

"Ah, evet."

"Sivil polis misiniz?"

"Gibi..."

"Kimliğinizi görebilir miyim?"

Karmen'in kaşları kalktı. Güzel dudakları hafifçe büzüldü. "Hayır, göremezsiniz." dedi yavaşça. "Ayrıca sizden bir yere ayrılmamanızı istiyorum. Odanızda beni beklerseniz sevinirim. Konuşacaklarımız var."

"Polisi arayacağım." dedi Furkan, kuru bir sesle.

Kannen neşeli bir sesle güldü. "Ah, tabii hocam! Ben burada olacağım; ama emin olun tek bir polis bile gelmeyecek." Sözlerinin sonuna doğru sesindeki sıcaklık azalmış, tehlikeli bir tona bürünmüştü. "Güvenlik bile gelmeyecek..." Kaşlarını kaldırdı. "Deneyin isterseniz." Furkan'ın yüzündeki gerginlik ve beyazlama iyice artmıştı. Başı diğer adama çevrildi. "Gidelim Hayati Bey!"

Birkaç dakika sonra çevredeki kamera kayıtlarının kaydedildiği bilgi işlem odasındaydılar. Hayati sandalyeye oturmuştu. Karmen arkasında duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Gözleri monitördeki görüntülerdeydi.

"Çok ilginç..." dedi Hayati. "Dış kapıyı ve merdivenleri gösteren kameranın kayıt özelliği kapatılmış."

Genç kadın merakla sordu. "Hiç kayıt yok mu?"

"Veri tabanına da baktım. Birkaç gün öncesinden bu yana hiç kayıt yapmamış o kamera. Son kayıt üç gün öncenin."

"Eminsiniz değil mi?"

"Tabii ki. Arızalı değil. Sanırım sadece kayıt yapmıyor. Zaten bir arızası olsa, arıza kaydı geçilirdi. Benim de haberim olurdu."

"Anladım." Gülümsedi genç kadın. "Peki, birkaç gün öncesine kadar olan kayıtları silinmiş olabilir mi? O yüzden göremiyor olabilir misiniz?"

Adam durup düşündü bir an. "Olabilir tabii ... ama neden silinmiş olsun ki?"

"Hiç, öylesine söyledim. Peki, yardımlarınız için teşekkürler." Gözleri bilgisayar kasasının üzerindeydi. Hard disk yuvası sökülüp takılır şekildeydi. "Acaba hard diski çıkarıp bana verebilir misiniz? En kısa zamanda geri iade ederiz."

"Şey... Okulun malı. Bir tutanak tutmak gerekebilir."

"Tabii. Sorun değil. İmzalarım ben. Hem buradaki güvenlik zafiyetini de idareye bildirmek istersiniz belki."

Adam tereddütle durmuştu. "Bilgilerin silindiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle."

"... ama kapının şifresi..."

"İlla ki bilen birkaç kişi vardır."

"En az bir düzine..." diye mırıldandı adam. Kaşları çatılmıştı. "... ama asıl sorumluluk bende." Kararsızca duruyordu. "Neyse..." dedi sonra. "Ben size hard diski vereyim. İdareyi bu işe karıştırmayalım. Yedeği var nasılsa. İşiniz bitince gönderirsiniz."

"Tabii ki. Teşekkürler."

Genç kadın birkaç dakika sonra Furkan'ın odasının önündeydi. Hayati ona selam verip oradan uzaklaşmıştı. Furkan masasının ardında oturuyordu. Genç kadın içeriye girdi. Kapıyı ardından kapattı. Gözleri, masanın yanında ayakta duran Furkan'ın ifadesiz yüzüne çevrildi. Bir iki saniye bakıştılar.

"Kamera görüntülerini niye sildin?" diye sordu sonra yumuşak bir sesle.

"Hangi görüntüleri?"

"Aptal gibi görünmüyorsun hocam! Akıllı bir adam olduğun belli... Neden sildin görüntüleri?"

"Yok, öyle bir şey! Hem siz kimsiniz ki beni sorguluyorsunuz? Hangi hakla gelip odamda bana sorular soruyorsunuz?" Öfkeli görünüyordu. Ayağa kalkmıştı. Masanın yanından geçip kapıyı işaret etti. "Bir kimliğiniz bile yok. Şimdi lütfen odamdan çıkıp gider misiniz? Polis çağırıp sizi şikâyet etmeden defolup gidin odamdan."

Genç kadın ona doğru yaklaştı. "Pek kibar değilsin hocam!.." Onun da gülümsemesi azalmıştı. "Sana bir iyi, bir de kötü haberim var. Hard diskteki bilgileri silmen bir işe yaramaz. Format atsan bile içindeki bilgileri kurtaracak teknolojik ekipmanımız var. Yani görüntülerde ne varsa, sabaha elimizde olur. İyi haber ise bunu polisle paylaşmayacak olmam. Ben polis değilim. Ben asker de değilim. Merak ediyor musun ben kimim?.."

Gözleri karşılıklı kilitlendi bir an. Furkan öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Hiç etmiyorum!" dedi dişleri arasından. Gözleri genç

kadının çantasına takılmıştı. İçinde ağır bir şey olduğu belliydi. Hard disk onun içinde olmalıydı.

"Güzel! Merak iyi bir şey değildir zaten."

"Seni o korkak Zafer mi yolladı?" dedi Furkan öfkeyle. "Demek bir kadından yardım isteyecek kadar ödlek."

Kadın tatlı bir kahkaha attı. "Kim? Zafer mi ödlek? Şaka mı yapıyorsun? Bunu da nereden çıkardın?"

Furkan onu dinlemiyor gibiydi. Aniden elini uzattı. Genç kadının çantasını çekti. "Ver şu hard diski! İşe yarar bir şey bulamayacaksın onun içinde!"

Çanta Karmen'in omuzundan sıyrılmıştı. Ancak genç kadın Furkan'ın beklemediği bir şey yaptı. Masanın üzerinde duran ağır kitaplardan birisini aldı. Ani bir hareketle Furkan'ın suratına yapıştırdı. Şaşkınlıkla sendeleyen genç adam çantayı bırakmıştı. Karmen seri bir şekilde ayağını kaldırdı. Kısa topuklu çizmesinin tabanı, büyük bir güçle adamın göğsüne çarptı. Furkan'ın ayakları yerden kesildi. Arkasındaki duvara doğru âdeta uçtu. Büyük bir hızla çarpıp öne sekti. Karmen bu sefer onu kolundan tuttuğu gibi kendisine çekti. Bir çuvalı fırlatırcasına omzunun üzerinden yere fırlattı. Furkan oldukça sert bir şekilde zemine düşmüştü. Ayakları da önce masaya, sonra öndeki küçük sehpaya sert bir şekilde çarptı.

Karmen elleri belinde, onun başına dikildi. Yeşil gözleri hâlâ sıcacık ışıldıyordu. Dudaklarında bir gülümseme vardı. "Çantama verdiğimiz parayı bilsen, ona böyle hoyrat davranmazdın. Hong Kong hatırasıdır. Çok sevdiğim, kır saçlı bir dostumun bana hediyesidir."

Furkan can acısıyla kaskatı kesilmişti. Kıpırdayamıyordu. Üstelik masanın köşesine çarpan bacakları fena acıyordu. Göğsüne de bir öküz oturmuş gibiydi. O tekme canını fena acıtmıştı. Sırtının acısı ise ayrı bir olaydı.

Karmen onun yanına çöktü. Gözleri genç adamın yüzünde gezindi. İnce parmağını usulca onun burnuna dokundurdu.

"Söyle hadi! O kızı sen mi ittirdin?"

"Hayır!"

"Emin misin?"

"Canın ... cehenneme!" diye zorlukla soludu Furkan. Can acısı hâlâ geçmemişti.

"Hey!" Karmen'in kaşları kalktı. Kızmış gibi değildi. "Bu çok Amerikanvari oldu. Sen orada mı okudun?" Furkan cevap vermeyince iç çekti. "Peki! Dinle yakışıklı... Yarın sabah geri geleceğim. Ya senden özür dileyeceğim ya da canını daha fena acıtacağım. Hamile bir kadına kötü davranmanın cezası ne olur diye düşüneceğim bu arada... Bebeğini kaybeden o zavallının yerine koyacağım elbette kendimi. Umalım da hard diskte bir şey çıkmasın. Kahvaltıdan sonra kan görmekten gerçekten nefret ediyorum."

Gülümsemişti. Parmağını adamın burnuna haylazca vurdurdu. Ayağa kalktı. Çantasını yeniden omzuna atmıştı. Furkan acı içinde kıpırdandı. Genç kadının kapıya doğru salınarak gidişini izledi acılı gözlerle. Bir manken gibi olan o ince vücudun sergilediği güce inanmakta zorlanıyordu.

Aynı dakikalarda, Zafer, Zeynep'in yoğun bakım odasına girmişti. Genç kız hâlâ derin bir şekilde uyuyordu. Gözleri elektronik ekranda gezindi. Kalp atışları yavaştı ama solunumu iyiydi. Başucundaki kan torbası yarılanmıştı. İki ünite daha kan vermişlerdi. Hemşireye, belirgin bir terslik olup olmadığını sordu. Kadın olumsuz bir şey olmadığını söyledi. Zaman zaman elinde istemsiz refleksler olduğunu vurguladı.

Genç adam odadan çıktı. Kendi odasına gitti. Bedriye Hanım uyanıktı. Camdan dışarıya bakıyor ve hâlâ yağan karı izliyordu. İki genç kız ise yorgun bir şekilde oturdukları koltukta uyuklamaya başlamışlardı.

"Nasıl?" diye sordu Bedriye Hanım endişe ile.

"Şu anda olumsuz hiçbir şey yok. Yarın sabaha kadar kendisine geleceğine eminim. Siz de uyusaydınız biraz."

"Uyuyamıyorum ki... Aklım onda."

"O iyi olacak. Merak etmeyin."

"Olacak değil mi?"

"Olacak..." dedi genç adam. Sesi güven vericiydi. Gözleri, sehpanın üzerinde birazı yenmiş hazır yemekleri gördü. Acıkmışlardır diye onlara yemek yollamıştı; ama kendisi zerre kadar aç değildi. "Yemek yediniz mi?"

"Evet, yedim biraz. Teşekkürler."

"Hadi dinlenin o halde. Yapacak bir şey yok." Kendisi de bir koltuğa oturdu. Ayaklarını uzattı. Başını geriye atıp tavana bakmaya başladı. Bedriye Hanım da karşısına oturmuştu. Diğer iki kız duvara yakın misafir koltuklarında uyukluyordu.

Genç adamın telefonu titreşince hemen oturduğu yerde düzeldi. Telefonunu titreşime almıştı. Elini ceketinin cebine attı. Ekrana baktı. Sonra telefonu açtı. "Efendim Karmen?" dedi alçak sesle. Kimseyi uyandırmak istemiyordu. Bedriye Hanım da başını koltuğun arkasına yaslamış, gözlerini yummuştu. "Tamam, anladım. Teşekkür ederim." dedi yavaşça. Telefonunu kapattı.

Gözlerini yeniden tavana dikti. Demek Furkan serserisi hard diskteki görüntüleri silmişti ha? Akıllı soytarı! Dişlerini sıktı; ama şimdi onunla ilgilenemezdi. Öncelikle Zeynep'in durumunu takip etmek zorundaydı.

Belanın beklediği ise görülmemişti. Oda kapısının hızla açılması, Karmen'le konuşmasından sadece bir saat sonrasıydı. Uykudan eser olmayan bakışlarını, sessizce çalışan televizyondan ayırdı. İçeriye öfkeyle giren Furkan'ı görünce, uzun kirpikli gözleri hafifçe kısıldı.

"Seni şerefsiz doktor bozuntusu!" diye homurdanmıştı Furkan. Sesi öfkeliydi. Yumrukları da sıkılı... Hızla yürüyüp genç adamın karşısına geldi. Çıkardığı gürültüler ve sesindeki bariz ton yükselmesi, diğer üç kadının uyanmasına sebep olmuştu. Uykulu bir şaşkınlıkla gelene bakıyorlardı. "Kendi gücün yetmedi de yerine bir

kadını mı gönderdin?" diye tükürürcesine konuştu Furkan. "Ödlek herif!"

Zafer oturduğu yerden yavaşça doğruldu. "Sessiz ol!" dedi sakince. "Burası bir hastane!"

"Çok da umurumda! Ne halt etmeye o kadını üniversiteye yolluyorsun?" Bir adım öne çıkıp öfkeyle Zafer'i göğsünden itti. Sert, kaba bir hareketti ama iri yapılı Zafer, yerinden bile oynamamıştı. "Beni korkutacağını mı sandın?" diye ısrar etti Furkan. Sesi daha da yükselmişti.

Zafer'in yanak kasları oynadı hafifçe. Yan gözle kadınlara baktı. Çok kısa bir bakıştı. Yüzlerindeki korku ve endişeyi gördü. Yeniden Furkan'a çevirdi gözlerini.

"Peki, seninle konuşalım biraz." dedi yavaşça. "... ama burada olmaz. Toplantı odasına geçelim mi?" Gözleriyle odada bulunan bir başka kapıyı gösteriyordu. Zafer'in ara sıra kullandığı, nispeten küçük bir toplantı odasıydı. Daha büyük iki tanesi çatı katındaydı.

"Memnuniyetle!" dedi Furkan. İri yapısına rağmen Zafer'in tutuk durması cesaretini arttırıyordu. Böyle adamların kof olduğunu düşünürdü. İyi kesimli takım elbisesinin altında muhtemelen cılız bir vücut vardı.

Zafer toplantı odasına giderek kapıyı açtı. Işıkları yakan düğmeye bastı. Kenara çekilirken eliyle işaret etti. "Buyur, geç bakalım..."

Furkan onun gözlerinin içindeki ışıltıyı görebilseydi, hiç içeriye girmezdi. Ancak Karmen'den aldığı hezimete ve hissettiği baskıya bağlı olarak çok öfkeliydi. Zafer'e omuz atarak yanından geçti. Hırsla toplantı odasına girdi. Gözleri etrafta gezindi. Ortada bir masa ve çevresinde de sekiz adet sandalye vardı. Her sandalyenin hizasında, LCD ekranlar görünüyordu. Tepede bir projeksiyon cihazı, boş olan beyaz duvara çevrilmişti. Odanın hiç camı yoktu. Belli ki ses geçirmesin diye oda iyice izole edilmişti.

Zafer, odanın içerisindeki kadınlara doğru baktı bir an. Gözleri yeniden ışıldadı. "Bir iki dakika sürmez. Siz dinlenmenize bakın!"

dedi. Kadınlar odadan çıktıktan sonra, kalın, yalıtılmış kapıyı ardından usulca kapattı. Yeniden sertleşen gözlerini sadece Furkan görebilmişti. Ona doğru birkaç adım attı. "Prensip olarak kimseye yumruk atmam..." dedi yavaşça. Ceketini çıkardı sakin bir şekilde. "Neden biliyor musun?"

Furkan onun ceketini çıkarması ile şaşırmıştı. Beyaz uzun kollu gömleği göğüs kaslarını gizlese de onun bir göbeği olmadığını açıkça gösteriyordu. Kalın kolları ise çevresindeki kumaşı her hareketinde gerip duruyordu.

"... çünkü ben bir doktorum. Parmaklarım lazım." diye devam etti Zafer. Şimdi bir yandan da gömleğinin kollarını sıvıyordu. "... ama bu gece sana bir istisna yapabilirim." Durdu bir an. İç ürperten bir sesle ekledi. "... çünkü gerçekten çok canımı sıkıyorsun!"

"Buna sevindim işte! Seni korkak doktor bozuntusu!" Cesaretini kaybetmemeye çalışan Furkan, kabanını çıkarıp attı. "Hadi bakalım! Görelim, kalıbının adamı mısın?"

... ve ileri doğru yürüdü. Yumrukları sıkılı, yüzü gergindi. Ancak daha öne doğru bir adım attığı anda, Zafer de öne çıkmıştı ve seri bir şekilde ayakkabısının ucu ile onun ayak bileğine yandan sertçe vuruverdi. Ayağına tekme yemiş bir futbolcu gibi Furkan'ın ayağı yerden kesildi. Tek ayağı üzerinde dengede duramadan acı ile yere çöktü. Böyle bir hamleyi beklemiyordu. Yeniden ayağa kalktığında dengede durması biraz zaman aldı. O ayağının üzerine basamıyordu. Hafifçe sekerken, acısının geçmesini bekledi. Gözleri, öfkenin haricinde şimdi nefretle bakıyordu.

Zafer'in telaşsız bir şekilde beklemesi, öfkesini daha da artırdı. Ani gelen bir güçle onun üzerine atıldı. Öğrencilik yıllarında biraz boks çalışmış olmanın faydasını görüyordu. Yumruklarını deli gibi Zafer'in yüzüne savurmaya başladı. Ancak her yumruğu genç adamın havaya kalkan kollarında sönüp, hedefine erişemeden geri sekiyordu ve Zafer birden dizini kaldırdı. Onun karnına büyük bir güçle vurdu. Furkan'ın kolları düştü. Zafer'in sol yumruğunu

yüzünde yediğinde, geri sendeledi. İkinci yumrukla masanın üzerine uçtu. İki monitörü devirerek oradan da yere düştü.

Zafer başına dikilmişti.

"İyi misin?" diye sordu rahatça. Gözleri delicesine parlıyordu. Korkutucuydu! Kan dondurucu... "Sakın hemen pes etme... Zeynep uyanıncaya kadar vaktimiz var." dedi yavaşça.

Eğilip onu yakasından tuttu. İnanılmaz bir güçle yerden kaldırıverdi. Furkan adamdaki delice gücü, zaten yediği yumrukla anlamıştı. Bir bez bebek gibi ayağa kaldırıldığında, yakasını tutan bilekleri yakaladı. Açmaya çalıştı ama mümkün değildi. Zafer aniden kafasını öne doğru savurdu. Attığı kafa darbesi Furkan'ın yüzünde patladı. Kırılan burnundan çıkan çıtırtı, odanın dışında endişeyle bekleyen kadınlara ulaşamadı. Odanın güvenli sessizliğinde kayboldu.

Furkan'ın dizlerinin bağı kesilmişti. Gözleri yerinde döndü. Burnundan sızan kanlar yere damlarken, gövdesi aşağıya doğru düştü. Ancak, yakasından tutan Zafer onu yeniden havaya kaldırdı. Eliyle sert bir tokat patlattı. "Dur bakalım!" dedi kızgınlıkla. "O kadar çabuk bayılmak yok!"

Furkan'ın konuşacak hali yoktu. Kolunu kaldıracak hali bile yoktu. Zafer onun dağılmış yüzüne baktı sinirle. Öfkesini çıkaramamıştı henüz; ama bu pislik adam çok çabuk güçten düşmüştü.

"Allah'ından bul!" dedi öfkeyle. Onu tuttuğu gibi yere fırlattı. Furkan granit zemine düşüp bir iki metre sürüklendi. İnleyebilmişti sadece. Genç adam yanına gitti. Saçlarını tutup kafasını granitten sertçe ayırdı. Gözleri kendisine dönünceye kadar aynı sertlikle saçını çekti. "Bana bak!" diye emretti.

Furkan mecalsizce ona bakıyordu şimdi. Yüzü kan içindeydi.

"Artık Zeynep'ten uzak duracaksın! Anladın mı beni?" dedi Zafer kesin bir sesle. "Bebeğini düşürdü ve aranızdaki fiziksel bağ tamamen yok oldu. Yarın sabah o hard diskten ne çıkar bilmiyorum ama eğer şansın yaver gider de hapse gireceğin bir şey çıkmazsa,

ortadan buhar olacaksın. Seni bir daha Zeynep'in çevresinde görmek istemiyorum. Aksi takdirde seni ben buhar ederim!"

Furkan sessizce dinliyordu. Saçlarının dipleri kızarmıştı. Neredeyse kopmak üzereydi. Kanlanmış gözleri acısının belirtisiydi. "Hiçbir şey yapamazsın!" dedi zorlukla. "Buna cesaret edemezsin."

"Öyle mi? Belki edemem, belki de ederim. Ben edemesem de o pislik başını gövdenden zevkle ayıracak bir sürü kişi tanıyorum. Tüm organlarını parçalatıp her birini denize attırabilirim!"

"Allah mısın sen? O bile bunları yapamaz bana! Kanunlar var!" Gözleri tüm acısına rağmen iğrenç bir pervasızlıkla parlıyordu. Kanlı dudağı alayla kıvrılmıştı.

Onun bu hali Zafer'i iyice öfkelendirdi. "Hâlâ bu işin ciddiyetini anlayamadın sanırım?" dedi kısılmış gözlerle. "Şaka yaptığımı sanıyor olabilirsin!" Boşta kalan eliyle onun sağ elinin iki parmağını yakaladı. Hafifçe kıvırdı. "Bir doktorun ne kadar acımasız ve psikopat olabileceğini tahmin bile edemezsin. Biliyorsun ki kan ve kemik kırıkları görmeye alışkınızdır biz." Parmaklarını daha da kıvırınca Furkan acıyla bağırdı.

"Yapma!.."

"Bu elinle mi vurdun Zeynep'in yüzüne?" diye sordu Zafer kızgınca. Onun acısına aldırmıyordu bile. "Yalan söyleme çünkü yüzündeki morluğu gördüm. Düşme sonucu olamaz o morluk." Parmaklarını biraz daha kıvırdı. Furkan yeniden bağırmıştı.

"Dur! Yemin ederim... Yemin ederim ben yapmadım! Düşünce oldu!" Can havliyle attığı yalan, Zafer'i duraklatmıştı.

"O uyandığında nasılsa gerçeği öğreneceğimi biliyorsun değil mi? Sana inanmıyorum çünkü." Sert bir hareketle elini kıvırdı. Avucundaki iki parmaktan küçük birer çıtırtı gelmişti. Furkan can havliyle delice haykırdı. Zafer onun elini ve saçlarını pis bir şeyi tutuyormuş gibi bıraktı. Ayağa kalktı. Furkan kırık parmaklarını tutmaya çalışıyor ama acıdığı için bir şey yapamıyordu. "... ve

öğrendiğimde, umarım sen haklı olursun." dedi Zafer. "Yoksa ... bundan daha beter şeyler yaparım."

Furkan acısından cevap bile vermedi. Onu bir süre süzdü Zafer. Öfkesi dinmemişti ama daha da ileriye gitmek istemiyordu. Yoksa başı cidden kanunla derde girecekti.

Dönüp sandalyenin üzerindeki ceketini aldı. Sağ elinde biraz kızarıklık vardı ama ciddi bir şey değildi. Gayet sakin bir şekilde ceketini giydi. Sonra kapıya yöneldi. Açmadan öne durakladı. Yeniden ona baktı. Minik bir alayla dudakları kıvrıldı. "Kıpırdama bir yere. Dinlen biraz. İyi görünmüyorsun. Sağlık ekibi yollayacağım sana ve kendi iyiliğin için ... burada olanlar aramızda kalsın. Olur mu?" Susup dik dik baktı gözlerinin içine. "Gecenin bir yarısı odama neden baskın yaptığını ve üç kadının şahitliğinde beni nasıl tehdit ettiğini polise açıklayabileceğini sanmıyorum." Ne demek istediği açıktı.

Furkan'ın dudakları kıpırdandı hafifçe. Belli ki küfür etmişti ama duyulmayacak kadar alçak sesleydi. Zafer onun haline tiksintiyle baktıktan sonra kapıyı açtı. Zeynep'in annesiyle iki arkadaşı endişeli gözlerini hemen ona çevirmişlerdi. Genç adam dışarıya çıkıp kapıyı ardından kapattı.

"Sorun yok, merak etmeyin." dedi sakin bir şekilde. "Furkan Hoca'yla biraz konuştuk. Sakinleşti sanırım. Aksilik ya, ayağı kayıp yere düştü. Acili aramam lazım."

Masasının üzerindeki dâhili telefonu aldı. Hastanenin acilini aradı. Odasında bir yaralı olduğunu söyledi. Toplantı odasındaki granit zeminde kayıp düşmüştü. Bir ekip göndermelerini istedi. Beş dakika sonra ekip bir sedye ile geldi. İnleyen Furkan'ı sedyeye koyup odadan çıkardılar. Tam giderlerken, Zafer onları koridorda durdurdu.

"Geçmiş olsun!" dedi Furkan'a düz bir sesle. "Tüm masraflar bizden. Bu gece hastanemizde misafir kalabilirsin. Yarın sabah yine görüşeceğiz nasılsa..."

Furkan'ın sesi çıkmadı. Burnundaki kanı kesmek için tampon kullanmışlardı. Kanlanmış gözleri bu cümlenin ardındaki mesajı anladığını gösterecek şekilde kısılmıştı. Sedye ile ilerlerken, Zafer odaya geçip yeniden koltuğa oturdu. Kantine telefon açıp kendilerine çay getirmelerini istedi. Kadınların yüzündeki ifade karmaşasını görmedi. Korku, şaşkınlık ve saygı vardı bakışlarında.

Bedriye Hanım yanındaki kızlara doğru başını eğdi hafifçe. "Ben size endişelenmeyin demiştim." diye yavaşça fısıldadı. "Damadın kızdığında ne yapabileceğine şahsen ben daha önce şahit olmuştum." Garipti ama sesinde bir gurur vardı.

Zafer onların fısıldaşmalarına dikkat etmedi. Gözleri dalgınca televizyona kilitlenmişti. Kantinden getirilen çayını içtikten sonra yeniden Zeynep'i kontrole gitti. Pek bir değişiklik yoktu. Gece boyunca pek çok kere yoğun bakıma uğradı. Her saat başıydı. Kontrolden sonra bazen sessizce odasına dönüyor, bazen de oralarda bir yerde oyalanıyordu. Nöbeti tutan hemşire bir ara ona üzüntüsünü iletmişti.

"Çocuğunuz için üzüldüm efendim." demişti üzgünce. "... ama Zeynep Hanım daha çok genç. Eminim bu kötü durumu da kolaylıkla atlatacaktır."

"Teşekkürler." demişti Zafer. "Ben de öyle olacağını umuyorum."

"Üzülmeyin." dedi kadın. Zafer'den belki beş, on yaş küçüktü ama anaç bir şekilde onu avutmaya çalışıyordu. Hemşire olmanın verdiği iyi niyet ve pozitif enerji yüzüne yansımıştı. "Biz hepimiz onun iyileşeceğine eminiz."

"Siz?"

"Tüm hastane personeli... Şey, siz belki bilmiyorsunuz ama herkesin bu durumdan haberi var. İnanın çok üzüldük. Zeynep Hanım için telefonumda bir sürü mesaj birikti. Uyanınca ileteceğim. Kantinci bile ona geçmiş olsun diyor. Birçoğumuz gelip gidişlerinde kendisiyle tanıştık."

Zafer bunu bilmiyordu işte. Merakla hemşirenin ılık gözlerine bakmıştı. "Öyle mi?"

"Evet. Dekorasyon konusunda başarısını da duyduk. Pek çok kişi sırada... Siz de biliyorsunuz. Ayrıca sizi birbirinize çok yakıştırıyoruz. Yanlış anlamayın ama ... o hayatınıza girdiğinden beri çok değiştiniz."

Zafer'in yüzü ne düşündüğünü belli etmiyordu; ama gözleri ... üzgün olduğunu gizleyemiyordu. "Umarım olumlu yöndedir." dedi yavaşça.

Hemşire gülümsedi. "Hem de çok olumlu yönde. Lütfen merak etmeyin. O iyi olacak. Biz hepimiz bunu biliyoruz; çünkü onu dünyanın en iyi hekimlerinden birisi ameliyat etti."

Zafer'in yüreği sızlamıştı. Nefes almakta zorlanır gibi oldu. Gözlerini kaçırdı. "Teşekkür ederim!" dedi yavaşça. Sesini eskisi gibi donuk yapmaya çalışmıştı ama gülümseyen hemşireye bakılırsa pek başarılı olamamış gibiydi.

Sabah ezanı okunurken, beklediği güzel bir gelişme oldu. Genç kızın odasına yine kontrole gitmişti. İzlediği cihaza göre kalp atışları normale dönmüştü. Hemşirenin seslenişi ile gözlerini cihazdan ayırdı.

"Doktor Bey!" diyordu hemşire. Gözleri ile yatağı işaret etmişti. Genç adam yatağa doğru baktı.

Zeynep'in gözleri açılmıştı. Yorgundu. Bakışları yarı aralıktı ama doğruca genç adamın yüzüne dikilmişti o güzel yeşil gözler. Beyazlamış tenine, biraz morarmış yanağına rağmen hâlâ güzel görünüyordu. Genç adam hemen yatağa doğru yöneldi. Koyu gözlerinde bir ışık belirmişti. Dudaklarında da bir gülümseme... O gülümsemeye hayretle bakan hemşireye dikkat bile etmedi. Uzanıp genç kızın elini tuttu yavaşça.

"Nihayet!" dedi gülümseyerek.

Zeynep de hafifçe gülümsedi. "Nihayet ne?" Gözleri etrafta gezindi. Elektronik cihazları gördü en son. "Belli ki ... evimizde değilim. Ne oldu? Neden buradayım?"

"Dün öğlen, okulun merdivenlerinde kayıp düştün. Düştüğünü hatırlamıyor musun?"

Zeynep'in gözleri düşünceli bir şekilde bulutlandı. Yavaş yavaş aklının başına geldiği ve bazı şeyleri hatırladığı belliydi. "Hatırlıyorum şimdi..." Üzerinde kabloların olmadığı diğer elini başına götürdü. Parmak uçları sargılara değmişti. "Başım... Acıyor!"

Zafer yavaşça onayladı. "Normal. Ciddi bir darbe yaşadı başın. Bizi korkuttun."

"Kasıklarım da acıyor!"

Genç kız durdu bir an. Sonra gözleri irileşti. Aklına başka bir şey gelmişti. Zafer onun ne düşündüğünü hemen anladı. Yeşil gözlerin içi acıyla dolmuştu. Nefesini tuttuğu açıkça belliydi.

Zeynep, kocaman, yalvaran bakışlarla sordu.

"Zafer? Bebeğim? O... O iyi mi?"

• • •

28. BÖLÜM

Furkan acilden çıktığında, eli ve burnu sargılıydı. Hafifçe topallıyordu. Bir polis bile gelmemişti. Kimse o odada olan biteni sorgulamamıştı. Şaşırmamıştı tabii. Kimin çöplüğünde kimi suçlayacaklardı ki?

Olanların tek iyi yanı, on günlük rapor almış olmasıydı. Bu raporu kesinlikle kullanacaktı.

Otomobili hâlâ otoparktaydı. Zorlukla içine bindi. Karda aracını kaydırmamaya çalışarak evine gidecekti. Kar lastiği olmamasına rağmen, ana yollarda zorlanmıyordu. Temizlenmişti. Sorun ara yollardı. Tek elle araç kullanmak da zor gelmiyordu. Otomobilinin otomatik vites olması avantajdı fakat karda otomatik vites araç sürmek sandığından daha tehlikeliydi. Neyse ki iyi bir şofördü.

Eve gittiğinde, günün aydınlanmasına henüz bir iki saat vardı. Evinin sokağında biriken karlar epey fazlaydı. Belediye buralara henüz erişememiş gibiydi. Uygun bir yere zorlukla park edip evine yöneldi. Eski bir apartmandı. İçine girdiği kiralık dairesindeki eşyaları da pek öyle lüks değildi. Yatak odasına yönelip dolaptan küçük valizini çıkardı. Sağlam eliyle bazı eşyalarını içine doldurmaya çalıştı.

Önce okula gidecekti. Hastane acilinden kendisine verilen on günlük iş görmez raporunu okula teslim edip, bir süreliğine buralardan uzaklaşmak istiyordu. Aslında Ordu'daki kız kardeşine gidebilirdi; ama hem enişteşi ile iyi anlaşamıyordu hem de kardeşi onu savurganlığı ve duyarsızlığı için sık sık azarlıyordu. Oraya gidip canını daha da sıkamazdı. Bir otelde kalacak parası da yoktu. Fakültedeki bir arkadaşının Altınoluk'ta küçük bir yazlığı vardı.

Bir zamanlar orada kalabileceğini söylemişti. Onu görüp anahtarı istemeye niyetliydi. Alabileceğini umuyordu.

Buradan uzaklaşınca, acaba kaçtı gibi algılanır mıydı? Acaba polislik bir işi olur muydu? Hard diskten çıkacakları düşündükçe yüreğini saran sıkıntı, nefes almasını zorlaştırıyordu. Bir yandan da kendi kendisini rahatlatmaya çalışıyordu. En kötü ne olabilirdi ki? Zeynep'i kötü niyetle ittirmemişti. Kar yağması ve genç kızın ayağının kayması kendi suçu değildi. Belki birkaç kere mahkemeye çıkardı ama önünde sonunda suçsuz bulunurdu. Belki kayıtları sildiği için biraz başı da ağrırdı. Yine de içindeki tüm kurnaz şeytanlar, onun bu işten bir şekilde kurtulacağını söylüyordu. Kötü kalbi, bu şeytani koroya inanmayı tercih ediyordu. Ne Zeynep'in kötü durumu, ne de kaybettiği öz çocuğu onun umurunda değildi. Tek umursadığı şey, bu dertten nasıl sıyrılacağıydı.

Aklı tıkır tıkır çalışıyordu. Zeynep'in öleceğinden korkmuştu ilk zamanlar. Ancak Zafer'in sözleri ve tavrı, genç kızın durumunun iyi olduğunu belli etmişti. Zeynep kendisine geldiğinde, ondan şikâyetçi olmazdı büyük ihtimalle. Gayri meşru çocuğunun ve babasının ortaya çıkacağı bir olayı büyütmek istemezdi. Furkan'ı endişelendiren şey, o Karmen denen kadın da değildi. Onun gözünü asıl korkutan Zafer olmuştu. Daha evvel yüreğini bu derece korkutan bir adam olmamıştı. Küçümsediği, korkaklıkla rencide ettiği adamın gücü karşısında şaşkına dönmüştü. Bir buldozer gibiydi adam. Ona kolay kolay kimsenin gücü yetmezdi ve gerçeği öğrendiğinde, peşine düşeceğini de tahmin ediyordu; çünkü öylesine kötü derecede öfkeliydi bu adam! O gözlerinde delice bir bakış vardı. Parmaklarını nasıl da canice kırmıştı! Gerçeği öğrendiğinde öldürecek kadar ileri gitmese de başka kıracak yerlerini bulması hiç de zor olmazdı.

Acaba polisten korunma mı isteseydi? Şimdi okul yerine bir karakola gitse? Her şeyi anlatsa?

Saçmalıyordu! Ülkenin en iyi cerrahı olduğu söylenen birisinin sözleri varken, kendisi gibi basit bir öğretmene mi inanırlardı? Onun

kendisini ölümle tehdit ettiğini söylese bile kimseyi inandıramazdı. İşleri daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramazdı bu durum.

O hazırlanıncaya kadar, gün aydınlanmıştı. Valizini alıp evden dışarıya çıktı. Kapıyı kilitleyip asansöre yöneldi. Apartmandan dışarıya çıktığında şaşırdı. Karşısında, önceki günlerden çok daha karlı bir sokak duruyordu. Gözlerini çevresinde gezdirdi. Bu kadar kısa zamanda nasıl bu kadar kar birikmişti? Yoldan geçen araçların izleri bile hızla örtülmüştü.

Gözleri otomobiline çevrildi. O da karlar içindeydi. Üzerinde yeni birikenlerle beraber en az on santim kar vardı ve birikmeye devam ediyordu. Nasıl temizleyecekti şimdi bu otomobili? Kırık parmakları yüzünden sağ elini kullanamıyordu. Kırılmış burun kemiği de ufak hareketlerde bile deli gibi acıyordu; ama başka çaresi yoktu. Temizlemeliydi. Buradan uzaklaşması için otomobil ona lazımdı.

Valizini yere bırakıp, sağlam eliyle bagajın üzerindeki fazla karları temizledi. Birkaç dakikasını almıştı. Eli donmuştu. Bagajı açıp, içinden, camları silmekte kullandığı plastik silgeci aldı. Valizini bagaja attı. Zorlanarak da olsa ön camı ve bineceği tarafı temizledi. Geri kalan kısmı önemsemedi. Cebinden otomobil kumandasını çıkarıp açma düğmesine bastı. Kapının üzerindeki siyah düğme hiç oynamadı bile. Gece donmuş olmalıydı. Bu sefer anahtarı soktu kapıdaki kilide. Çevirmeye çalıştı. Zorlukla da olsa başardı. Birkaç uğraştan sonra camın kenarındaki dil isteksizce yukarıya çıktı. İçi rahatlayarak kapı kolunu tuttu. Çekti ve açmaya çalıştı.

Kahretsin! Bu da olmamıştı!

Ne oluyordu böyle? Her şey kendisine karşıydı sanki bu sabah! Kapı da mı yapışmıştı? Fitilleri donmuş olmalıydı. Ne kadar uğraştıysa kapıyı açamadı. Çektiği kol kırılacaktı neredeyse. Diğer kapıyı mı deneseydi?

Öbür tarafa geçti. Ön sağ kapıdaki birikmiş fazla karları yine zorlukla temizledi. Elini hissetmiyordu artık. Kapı kolunu titreyerek tuttu ve açmaya çalıştı. Tabii ki o da zorlanıyordu. Sonunda hafif bir gıcırtı oldu. Kapı, fitillerden gelen acı seslerle açıldı.

İçi rahatlamıştı. Oh! Sonunda başarmıştı.

Kendisini koltuğa attı. Yanlamasına ve epey uğraşarak oradan da şoför koltuğuna geçti. Geçtikten sonra anahtarı kontağa sokmaya çalışırken elinden düşürdü. Ciddi bir küfür savurarak anahtarı körlemesine zeminde aradı. O sırada burnu direksiyona çarptı. Acısının etkisiyle attığı çığlık ve ikinci küfür, o güne kadar pek duyulmamış bir şeydi. Anahtarına parmakları değdikten sonra alıp yeniden kontağa soktu. Yavaşça çevirdi.

Tık!

Otomobil hemen çalışsa şaşardı zaten!

Motor çalışmamak için direniyordu. Bir daha çevirdi. İsteksiz homurtular, akünün soğuktan boşaldığını gösteriyordu. Gaza basmayı bırakıp arkasına yaslandı. Gözlerini kapadı. Sinirden yüzü simsiyah olmuştu. Birkaç derin nefesle kendisine gelmeye çalıştı. Otomobili bu karda vurdurup çalıştıramazdı da! Ne yapacaktı?

Sonra gözlerini açtı ve yeni bir ümitle kontağa uzandı.

Birkaç hırıltıdan sonra otomobil hafifçe canlandı. Motor titreye titreye çalıştı. Endişe ile gaza bastı. Motoru beslemeye çalıştı. Otomobil, neredeyse fazla mazottan boğulacaktı. Ancak her nasılsa çalışmasına devam etti. Birkaç saniye sonra sesi düzenli bir hale geldi.

Furkan sağlam eliyle direksiyona vurdu. "İşte!" dedi sevinçle.

Sakat elini otomatik vitese attı. İleri sürüşe aldı. Bu yoğunluktaki karda ve sakat elle araç sürmek zor olacaktı ama başka çaresi yoktu. Zaten tüm zorluk şehirden çıkıncaya kadar sürerdi.

Otomobili hareketlendirdi. Evi, hafif yokuş bir sokaktaydı. Sağlı sollu araçlar vardı. Onlara dikkat ederek anayola yöneldi. Işıklarda durması zor olmadı. Taze kar henüz kaymıyordu. Kavşaktan çıkıp nispeten işlek anayola girdi. Yolun sağından deniz görünüyordu. Sahil, karlı havayı fırsat bilen insanlarla doluydu. Kimisi yürüyor, kimisi kartopu oynuyor, kimisi de havaya aldırmadan balık tutuyordu.

Yavaş akan yolda dikkatle gitmeye çalışırken, uzanıp radyoyu açtı. Bakalım haberlerde neler vardı. Tam saatiydi. Açtığı anda da günün önemli haberini duydu.

Spiker, İstanbul'da okulların tatil edildiğini söylüyordu.

Tatil mi? Kahretsin! Tatilse eğer, kendi okulu da tatil olur muydu? Üniversite yönetimi genellikle valilik kararıyla uyumlu çalışıyordu. Eğer fakülte de tatil olursa, arkadaşından evin anahtarı nasıl alacaktı?

Elini telefonuna attı. Onu arasa iyi olurdu. Birkaç çevirmeden sonra telefon açıldı.

"Arif..." dedi arkadaşına. "Okulda mısın?" Gözleri yoldaydı. Herkes belli bir hızda gidiyordu. Yol kardan temizlenmişti ancak o kadar yoğun kar yağıyordu ki yine hemen yolu doldurmuştu. Taze kar, araç tekerleklerinin baskısı ile ezilip buzlanmaya meyil etmişti. "Biliyorum okul tatil olmuş ama sen çıkma hemen. Beni bekle. Ben de okula geliyorum. On günlük rapor aldım da. Onu okula vereceğim. Sonra biraz dinlenmek istiyorum. Hani senin şu Altınoluk'taki evin vardı ya? Bana istediğim zaman kalabileceğimi söylemiştin?" Konuşurken otomobilinin hızlandığını fark etmedi. Hidrolik direksiyon, kaygan zeminin belirtilerini de gizliyordu. Gözleri otomobilin göğsündeki saate kaydı. "Tamam, sen ayrılmadan yetişirim ben okula. Bekle beni, tamam mı?"

Gözlerini yeniden yola çevirdiğinde, aniden irkildi. Deniz kavisini takip eden bir viraja girmişti. Hemen ilerisinde garip bir şeyler oluyordu. Bu bir kazaydı. Birkaç aracın birbirine girdiğini gördü. Zincirleme kaza, dehşet verici bir şekilde sürüyordu. Önce bir okul servisi ve sonra bir halk otobüsü kazaya karıştı. Ardından kendi önündeki kum kamyonu da büyük bir hızla araçların içine daldı.

Furkan telaşla frene basıp direksiyonu kıvırdı fakat kar lastiği olmayan otomobili, dosdoğru kaza alanına kaymaya devam ediyordu. ABS sistemi, frenleri kilitlemişti. Ciddi bir hızla kamyona doğru kaymaya devam etti. Yapacak hiçbir şey olmadığını fark edince de direksiyonu bıraktı. Ellerini kaldırdı. Çarpmanın şiddetini

azaltmak için yüzünü korudu. Sert bir şekilde önündeki kum kamyonunun kasasının altına girdi. Kasanın sıyırdığı tamponun ve ön camın kırılışının korkunç sesini duydu. Hava yastığı hemen şişmişti fakat kamyonun altına bir çivi gibi girdiği için anında da patladı. Genç adam ne kadar korusa da yüzü direksiyona çarptı. Otomobilin ezilen tavanı vücuduna sertçe vurdu. Boynu kıvrıldı. Kırılacak kadar kötü bir pozisyonda iken durdu otomobil.

... ve önce sessizlik!

İlk anda korkudan duymadığı sesleri bir iki saniye içinde duymaya başladı. Kazaya karışan araçlardaki insanların bağırışları, kadınların feryatları, çocukların ağlayışları, hepsini duyabiliyordu.

Şanslıydı! Kurtulmuştu; ama sıkışmıştı. Kıpırdayamıyordu. Başını oynatamıyordu. Tavan baskı yapıyordu. Bağırışlar, çağırışlar artmıştı. Ölenler olmalıydı. Kendisi de bağırmak, yardım istemek zorundaydı. Ağzını açtı ama hiç sesi çıkmadı. Kaportanın keskin bir parçası gırtlağına kadar dayanmıştı. Hava yastığını patlatan bu olmalıydı. Kanama var mıydı acaba? Buz gibi havada, boğazındaki bu sıcaklığın sebebi akan kan mıydı? Kıpırdayamadığı için emin olamıyordu fakat hızlı da olsa, nefes alırken bir sıkıntı çekmediğine göre her şey yolundaydı.

Gözü, etrafında gezindi. Birazdan yardıma gelirlerdi nasılsa. Kırık camdan aşağıya doğru sarkan dikiz aynasına gözü takıldı ve dehşetle irileşti. Arkadan gelen dev gibi çimento kamyonunu görebiliyordu. O da kayarak yoldan çıkmıştı. Öylesine dengesiz bir şekilde geliyordu ki önünde çarptığı ne varsa iki yana saçıyordu. Furkan'ın arkasında kazaya karışmadan durabilen araçları da savura savura gelmeye devam etti.

Furkan, yüreğini saran korku ile çırpındı. Son bir çabayla sıkıştığı yerden kurtulmaya çalıştı. Kamyon doğruca üzerine geliyordu ama sıkıştığı yerden kurtulması imkânsızdı. Gırtlağı daha da acıdı. Çırpınmayı bıraktı.

Nedense o anda aklına Zeynep gelmişti. Küçük, tatlı Zeynep! Hayat dolu gülüşü ile insanın yüreğini ısıtan Zeynep! Acaba

kendisini affedebilecek miydi? Acaba ona karşı doğru davransaydı, her şey şu ankinden daha farklı, daha güzel olabilir miydi? Hamile olduğunu söylediği o gün onu kovmasaydı, çocuğu kabul etseydi, şimdi onunla evlilik hazırlığı yapan kendisi olur muydu? Kesin öyle olurdu çünkü Zeynep'in bir süre için kendisini sevdiğini biliyordu. Onu sevmişti ve ona güvenmişti. O ise bu güveni kendi zevki uğruna istismar edip ters yüz etmişti.

Affetmeyeceği kesindi!

Ah! Keşke şu saniyede berraklaşan aklı daha önce başına gelseydi. Keşke her şey daha farklı olabilseydi.

... ama artık çok geçti! Çok geç!

Kendi aptallığı yüzünden onu kaybetmişti. Kendi aptallığı yüzünden onun o doktor bozuntusuna bağlanmasını sağlamıştı. Onunla evlenmesinin asıl sebebi kendi yetersizliğiydi ve artık o güzel dudakları, o adam öpecekti.

Gözlerini yumdu. Tabii ki bunların bir cezası olacaktı. Nasıl da anlayamamıştı! Kibir ve öfkesi, gözlerini kör etmişti. Olacaklardan biraz korkması da etkendi tabii! Bu ruh hali içinde ona iletilen mesajı anlayamamıştı. Bu doğruydu! Sabahtan beri ona bir mesaj verilmeye çalışılmıştı. Evden çıkmaması için her koşul oluşturulmuştu. Bu otomobile binmemesi ve yola çıkmaması gerekirdi. Aptallık etmişti. Tıpkı Zeynep ve bebeğinin, yeni ve güzel bir hayatın başlangıcı mesajı olduğunu anlayamaması gibi...

Bebek de yoktu artık.

Kulakları sağır eden bir ses duydu önce. Gözlerini açmadı. Sonu gelmişti. Bunu biliyordu.

Dev çimento mikseri, olanca hızıyla Furkan'ın otomobilinin arkasına bindirdi. Otomobil bir akordeon gibi ezildi. Henüz sağlam olan arka ve yan camlar patladı. Kamyonun çarpma şiddeti o kadar yüksekti ki sanki altında hiç araç yokmuş gibi gitmeye devam ediyordu. Furkan'ın aracı arada kaybolmuştu artık. Dev çimento mikseri, öndeki kamyonu bile beş on metre ileriye sürükledi. Sonunda durabildiğinde, gerisinde çok fazla ölüm bırakmıştı.

29. BÖLÜM

Genç adam onun ağlayışına dayanamıyordu. Gözleri pürüzsüz yanaklarından süzülen tertemiz gözyaşlarında gezindi. Zeynep başını yana çevirmiş, gözlerini sımsıkı yummuştu. Gövdesi sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Gözyaşları yastığına damlayıp duruyordu.

Ne diyeceğini bilmiyordu. Daha evvel hiçbir hastasını teselli etme gibi bir derdi olmamıştı. Hiçbir hastasının üzüntüsü onu bu kadar üzmemişti. Zamanla katılaşan kalbi şimdi sızlayıp duruyordu. Genç kızın yanındaki annesi de ağlıyordu ama kızına nispeten daha iyi görünüyordu; çünkü onun olayı hazmetmesi için yeterli zaman geçmişti.

"Ağlama kızım!" diyordu Bedriye Hanım. Kızının uyandığını öğrenince koşarak odasına gelmişti. Meryem ve Betül de birkaç saniye Zeynep'i görmüşler ama onun ağlamasına dayanamayıp odadan çıkmışlardı. Hemşire de odadan çıkmıştı. Şimdi odada sadece üçü vardı. "Daha çok gençsin. Yine çocuğun olacak. Allah böyle takdir etmiş işte! Ağlama yavrum."

... ama defalarca böyle konuşmasına rağmen, Zeynep'in iç parçalayan sessiz ağlayışına engel olamıyordu. Genç kız belki bağıra çağıra ağlasa daha az etkili olurdu. Oysa o kadar sessizce, o kadar çaresiz bir şekilde ağlıyordu ki en katı yürekli kişinin bile yüreği sızlardı.

"Zeynep!" dedi genç adam yavaşça. Gözleri sertleşmişti. "Sana bir şey sormam lazım ama doğruyu söyleyeceksin. Tamam mı?"

Zeynep kapalı gözlerini araladı. Yan gözle genç adama baktı.

"Ambulans çağıran Furkan'dı. Düştüğünde senin yanındaydı. Söyle bana! Ne oldu orada?"

Genç kız cevap vermeden bakıyordu.

Zafer yeniden ısrar etti. "Söyle hadi. O sana vurdu mu? Yanağındaki morluğun sebebi o mu? O yüzden mi dengeni kaybettin ve kayıp düştün?"

Gözleri o kadar katı bakıyordu ki genç kızın cevabına göre çok kötü şeyler yapacak bir adam gibi görünüyordu. Zeynep onun bu tavrı ile elinde olmadan endişelendi. Tüm acısına rağmen Zafer'in başının derde girmesini istemiyordu.

"Bu ... artık o kadar önemli mi?" diye sordu hıçkırıkları arasında.

"Benim için önemli." dedi genç adam. "Öğrenmeliyim."

"Ne yapacaksın öğrenince?"

Bedriye Hanım yumuşakça araya girdi. "Zafer Bey! Bunları sonra konuşsak?"

"Şu anda anıları tazeyken konuşmak daha doğru..." Bakışları yeniden Zeynep'e döndü. "Sadece birkaç kelime Zeynep!"

Genç kız elindeki mendille gözyaşlarını sildi ama yenileri hemen ardından geliyordu. O böyle ağladıkça, Zafer daha da bileniyordu. O kazanın ardında, Furkan olmasa iyi olurdu.

"İkimizi görmüş." dedi genç kız yavaşça. "Konuşmak için odasına çağırdı. Keşke... Keşke gitmeseydim."

"Ne oldu?" diye sordu Zafer kuru bir sesle.

"Tartıştık. Çok öfkeliydi."

"Sana vurdu mu?"

"Evet..." Sesi utanç dolu bir fısıltı şeklindeydi.

"Sonra?"

"Odasından çıktım. O da peşimden geldi." O anlar aklına gelince gözyaşları yeniden hızlandı. "Merdivenlerin ağzında ... beni ikna etmeye çalıştı. Evlenebileceğimizi söyledi. Ben onu reddedince ... tuttuğu kolumu bıraktı."

"İttirdi mi?"

"Bilmiyorum... Hatırlamıyorum." Gözleri genç adamın katılaşmış gözlerindeydi. "Öyle bile olsa ... bilerek yapılan bir şey değildi." diye ekledi usulca.

"Kaza mıydı yani?"

"Bence evet..."

"Polise bildirmeyecek misin?"

Genç kız yutkundu. Islak gözlerini onun yüzünden kaçırdı. Yeniden yastığına gömdü. "Hayır!" diye fısıldadı. "Allah'ından bulsun!"

Zafer sessizce onu süzdü bir an. Sonra hafif bir nefes aldı. Bedriye Hanım ile bakıştılar. Kadın devam etmemesi için yalvaran gözlerle bakıyordu. Zafer ayrıntıların çok önemli olmadığını düşündü. Yeteri kadar şey öğrenmişti. Zeynep'in o adama hâlâ değer verdiğini de acı içinde fark etti. Çocuğunun babası yine çocuğunu kaybetmesine sebep olmuştu ama o bunu kimseye söylemek niyetinde değildi.

Bedriye Hanım yeniden kızının ıslak gözlerine dudaklarını dokundurmuş, ağlamaması için bir şeyler fısıldayıp duruyordu.

Zafer döndü, sessizce odadan ayrıldı. Biraz temiz hava almalıydı. Asansöre binmeden, ağır ağır merdivenlerden indi. En alt kata vardığında, günün çoktan aydınlandığını fark etti. Kar yağışı artmıştı. Dışarıya çıktı. Kaliteli takım elbisesinin ve sık saçlarının ıslanmasına aldırmadan bir süre bahçede durdu. Temiz havayı ciğerlerine çekti. Gözleri etrafında gezindi. Erken olmasına rağmen hastaneye gelen gidenler eksik değildi. Kim bilir kimin ne derdi vardı! Bunu uzun yıllardır sorgulamamıştı. Her şey Zeynep'in yüzündendi. Bu kız onu çok fena yumuşatmıştı.

Cep telefonu çaldığında, ceketinin cebinden çıkarıp kimin aradığına baktı. Karmen'di.

"Alo?" dedi.

"Günaydın. Zeynep nasıl?"

"Günaydın. Kendisine geldi ama pek iyi değil."

"Anlıyorum. Sanırım bebeğini kaybettiğini öğrendi."

"Evet."

"Sana özel bir şey sorabilir miyim?"

"Sor."

"Çocuk senin miydi?"

"Hayır..." dedi genç adam yavaşça. "Benim değildi."

"Hmm. Anladım. Sanırım Furkan'dandı. Bu durumda..." Genç kadın bir an duraklamıştı. *"Furkan kendi çocuğunun düşmesine sebep olmuş. Az önce aradılar. Görüntüleri kurtarmışlar. Gelip izledim. Aralarında bir tartışma olmuş gibi. Zeynep onun odasından hızla çıkıyor. Furkan da arkasından gidiyor. Kapının ağzında yine tartışıyorlar. O sırada Furkan kötü niyetle olmasa da öfkeyle ittiriyor Zeynep'i. Onun da ayağı kayıyor ve merdivenlerden yuvarlanıyor."*

"Anladım." dedi Zafer. Sesi sertleşmişti.

"Ne yapacaksınız şimdi. Bu görüntüleri polise vereyim mi?"

"Şimdilik sende kalsın. Zeynep ile konuşup bir karara varınca sana bildiririm."

"Peki."

"Teşekkür ederim. Seni de yordum."

"Sorun değil. Sen özel bir adamsın. Sana yardım etmek beni mutlu etti. İnan bana hiç dert etmedim."

Zafer odasına çıkmadan önce, diğer hastaları gezdi. Biraz oyalanmak, içindeki öfkeyi ve sıkıntıyı atardı belki. O anlarda Zeynep ve annesi de karşılıklı konuşuyorlardı.

"Demek çocuk Zafer'den değildi?" diye sordu annesi.

Zeynep ıslanmış mendili ile gözlerini yine kuruladı. Sessiz kaldı; ama annesine çevrilen nemli gözleri, gerçeği belli ediyordu.

"O adamdan mıydı peki?" diye sordu yine annesi. "Furkan'dan?"

"Evet..."

"Zafer bize yalan mı söyledi?"

"Hayır. O size hiç kendi çocuğu olduğunu söylemedi; ama öyle düşünmenize izin verdi."

"Senin iyiliğin için..." diye mırıldandı kadın.

Genç kız burnunu çekti. "Evet, öyle."

"Başkasının çocuğunu kabul eden ve evlenmek isteyen bir adam... Böylesi zor bulur. Yoksa evlilik de mi bir oyundu?"

"Hayır, değildi. Evlenecektik gerçekten."

Kadın durup düşündü bir an. "Yine de bir oyunmuş işte. Ben de aranızda aşk var sanmıştım. Peki, şimdi ne olacak?"

"Anne! Bunları şimdi konuşmasak?"

Kadın hafif bir iç çekmeyle durakladı. "Peki." dedi yavaşça. "... ama şunu söylemezsem içim rahat etmeyecek. Sana çok acımasız gelecek belki ama ... o iğrenç adamın çocuğunu doğurmaman belki de daha iyi oldu. Nasıl oldu da öyle birisine izin verdin? Kör müydün?"

"Anne!" dedi genç kız acıyla. "O benim de çocuğumdu. Ölmesine sevinemezsin!"

"Sevinmiyorum!" diye tersledi kadın onu. "... ama Allah'ın verdiği canı Allah'ın aldığına inanıyorum. Bebek çok küçüktü. İnan bana, sen onu doğurduktan sonra ölseydi daha dayanılmaz bir acın olurdu."

"Yine de ben ona hazırdım. Organları bile oluşmuştu. Kızım olacaktı." Gözyaşları akıyordu.

"Yine olur!"

"Nasıl?" dedi Zeynep. "Anne! Zafer sırf bebeğin hatırına benimle evlenmeyi göze aldı. Evlensek bile bana elini sürmeyecekti."

"Neden?"

"... çünkü o beni sevmiyor! Bana değer veriyor ama aynı senin gibi, Furkan'la olan ilişkim yüzünden beni çekici bulmuyor. Biz evlenseydik bile, aynı evde yaşayan iki dost olacaktık. Tıpkı eskisi gibi..."

Bedriye Hanım hiç konuşmadan onun gözlerine bakıyordu. Sözlerini hazmetmeye çalışıyordu.

O sırada Cengiz içeriye girdi. Yanında Sevda vardı. İkisi de yatağın yanına geldiler. Sevda biraz arkada kalmıştı. Cengiz genç kızın elini tuttu kısa bir an. "Geçmiş olsun." dedi sıcak ve üzgün bir sesle.

"Geçmiş olsun." dedi Sevda da yanından.

Zeynep'in ıslak gözleri ikisi arasında gezindi bir an. "Teşekkür ederim." dedi üzgünce.

"Ciddi bir kazadan kurtuldun. İnan buna çok seviniyorum." dedi Cengiz. "Bebek için de üzgünüm; ama genç ve sağlıklısın. İleride yeniden bebeğin olacak. Bu konuda metin ol tamam mı?" Babacan bir hali vardı. "Her işte bir hayır vardır. Bu düşük ileriki aşamalarda olsaydı her ikiniz için de daha acı sonuçları olurdu."

Zeynep başını salladı hafifçe. Herhangi bir konuda itiraz edecek hali yoktu.

Kapı yine açıldı. Bu sefer gelenler, kadın doğumcu Güler ve Zafer'di. Yanlarında iki hemşire vardı.

"Geçmiş olsun." dedi Güler. Gözleri gülümsüyordu. "Seni iyi görmek çok güzel... Bizi korkutmuştun."

"Teşekkür ederim." dedi yine Zeynep. Bir an için Zafer'in sert yüzüne baktı; ama hemen gözlerini kaçırdı. Ondan birazcık ilgi görse çok iyi olacaktı ama genç adam ilk uyandığı anda gösterdiği ilginin dışında fazla bir tavır değişikliği göstermemişti. Herhangi bir hastasına nasıl davranıyorsa ona da öyle davranıyordu.

"Hadi herkes çıksın da seni bir muayene edeyim." dedi kadın. "Bakalım her şey yolunda mı?"

"Görüşürüz." dedi Cengiz. Yeniden genç kızın elini sıkmıştı. "Çabuk iyileş tamam mı? Seni böyle görmek istemiyoruz. Gülümsemene ihtiyacımız var."

İyi niyetli söylense de bu sözler genç kızın yüreğini sızlatmış, gözlerinin yeniden yaşlanmasına sebep olmuştu. Her hasta gibi ilgi görmeye muhtaçtı. Çocuğunu kaybetmişti. Kafatası kırıkları

yüzünden ölümden dönmüştü. Zafer'in tek düşündüğü ise o aptal Furkan'ın ona yaptıklarıydı.

Güler işini ciddi yapıyordu. Herkes dışandayken genç kızı muayene etti. Kanaması yoktu. Zeynep'e acısını azaltmak için ağrı kesici verdi. Yeni kan verilmesine gerek görmedi. Seruma kattığı ağrı kesicinin genç kızı biraz uyutacağını söylemişti. Zeynep'in tam da buna ihtiyacı vardı çünkü muayene esnasında bile sürekli Furkan'la olan son anları aklına geliyordu.

Keşke onun odasına gitmeseydi! Keşke o tartışmayı yapmasalardı! Bir sürü keşke vardı aklında ama artık her şey için çok geçti.

Muayenesini tamamlayan Güler, onun gözlerinin içine baktı gülümseyerek. "Dinle güzelim." dedi ablaca bir tonla. "Biraz yapacaklarını konuşalım. Azıcık kanaman olabilir. Taburcu olduktan sonra bir süre ped kullan. Sık sık değiştir. Ayakta duş al. Küvette yıkanmayacaksın. Tabii ki deniz ve havuz da yok. Hani balayında güzel bir yere giderseniz diye söylüyorum. En önemlisi de..." Sustu. Muzırca gülümsedi. Gözleri çapkınca süzülmüştü. "Bir süre seks yok. Bunların hepsi için yirmi gün yeterli olur. Hemen hamile kalmaman da iyi olur." Göz kırptı. "Anladın mı?"

"Evet..."

"Tamam. Harika! İlaçlarını da düzgün kullanırsan çabucak iyileşirsin."

Güler çıktıktan sonra çok kısa bir süreliğine okul arkadaşları girdi odasına. Yanlarında Zafer vardı. Genç kız onları görünce şaşırmıştı çünkü neredeyse on beş kişilerdi. Okulun tatil oluğunu söylediler. Bu fırsatı değerlendirip onu ziyarete gelmişlerdi. Bu kızlı ve erkekli grup, onun yanında çok duramayacaklarını bilmelerine rağmen o kadar yolu bu havada göze alıp gelmişlerdi. O yüzden Zafer de moral olur belki diye içeriye girmelerine izin vermişti. Gerçekten de Zeynep'in yüzü biraz mahzunca olsa da gülmüştü.

Genç adamın bir işareti ile Meryem sınıf arkadaşlarına döndü. "Hadi bakalım çocuklar. Biz çıkalım da Zeynep uyusun biraz. Başını şişirdik!" dedi. Tavukları yönlendirir gibi ellerini kaldırmıştı.

Herkes ona yeniden geçmiş olsun dileyip odadan çıkmaya başladı. Önden çıkan kızlardan birisi şaşkınca bir şeyler söylemişti. Açık kapıdan odaya kadar gelmişti söyledikleri.

"İnanmıyorum ya!" demişti kız. Elindeki telefona bakıyordu. "Çocuklar!" dedi aynı şaşkınlıkla. "Bizim Furkan Hoca ölmüş!"

Birkaç hayret mırıldanışı geldi koridordan. Zafer yatağın yanındaydı. O da duymuştu söylenilenleri. Ne duruşu değişti ne yüzündeki ifade. Bakışları açık kapıdan Zeynep'e döndü. Zeynep'in uykulu gözleri hafifçe irileşmişti.

"Feci bir şekilde ölmüş!" dedi kız üzgünce. "Sahil yolunda zincirleme bir kaza olmuş. Hoca iki kamyonun arasında kalıp parçalanmış." Bir an sustu. Sonra tam bir hayretle ekledi. "Kafası gövdesinden kopmuş! Galiba denize uçmuş. Daha bulamamışlar!"

• • •

30. BÖLÜM

Genç adam mutfağa indiğinde, Zeynep'in çoktan kalktığını gördü. Kaşları çatıldı. İçeriye girdi.

"Sen niye kalktın?"

Genç kız ona çevirdi başını. "Sakat değilim ben!" dedi doğal bir sesle. Ekmek kesmeye hazırlanıyordu. Marketteki çocuğun getirdiği ekmek tazecikti. "Yatmaktan popomun biçimi değişti. Beğenmeyeceksin artık. Sırtım da acıdı."

"Daha tam iyileşmedin."

"İyiyim!" dedi Zeynep inatçı bir bakışla. Yüzündeki morluk geçmişti. "Bir haftadan fazla oldu. Henüz maç yapamam ama ortalıkta gezinip seni rahatsız edebilirim."

Genç adam ona doğru yanaştı. İri elleri omuzlarına dokundu. "Demek sırtın acıdı? Söyleseydin ben ovardım." Parmakları, narin omuzlarını yumuşakça ovmaya başlamıştı. Zeynep gözlerini yumdu. Ah! Bu adamın elleri sihirliydi sanki.

"Imm! Çok iyi geldi." diye mırıldandı. Bir süre sihirli dokunuşlara izin verdi. Zaten çok uzun sürmemişti. Genç adam ellerini çekti kısa bir süre sonra. "Teşekkür ederim."

"Sen çekil, ekmeği ben keserim." dedi Zafer. Uzanıp elinden bıçağı almıştı. Elleri birbirine dokundu; ama sanki doğal bir şeymiş gibi ikisi de tepki vermedi. "Sen git otur."

"İyiyim ben dedim ama ekmeği kesebilirsin. Ben de sucuklu yumurta hazırlayayım bari." Onun yanından uzaklaştı. Bir süre mutfakta sessizce bir şeyler hazırladılar. Genç adam ekmekleri bir cerrahın düzeni ile dümdüz ve aynı kalınlıkta kesmişti. Zeynep

gözünün ucu ile ona baktı. "Beyin ameliyatı yapmıyorsun. Beyin zarı kalınlığında kesmene gerek yok sevgili doktorum!" dedi gülümseyerek. "En azından ucundan tuttuğumuzda aşağıya kıvrılmaması gerekiyor."

Genç adam ekmeklere baktı öylesine. Biraz düşünceli olduğu için nasıl kestiğine dikkat etmemişti.

"Madem kendini iyi hissediyorsun..." dedi ağır ağır. "Bizi düğün organizasyonu şirketinden bekliyorlar. Anneni yolcu ettikten sonra gidebiliriz. Birkaç şeyi kesinleştirmemiz lazımmış. Davetiyeler tasarlanmış. Onay bekliyormuş."

Zeynep durdu bir an. Ona çevirdi bakışlarını. O kötü kazadan bu yana bu konudan hiç bahsetmemişlerdi. Tam sekiz gündür!

"Evlenecek miyiz ki?" diye sordu biraz tereddütlü, biraz da şaşkın bir sesle.

Zafer ciddi bir şekilde bakıyordu. "Ne demek evlenecek miyiz?"

"Çocuk ... artık yok."

"Eee?" Genç adam ellerini beline dayamıştı. "Çocuk olmadığı için benimle evlenme nedenin yok oldu mu demek istiyorsun?"

Zeynep dudağının kenarını ısırdı. "İkimiz için de önemli bir sebepti o. Kabul etmelisin ki çocuk olmasaydı sen bana asla evini ve hayatını açmazdın."

"Çocuk olsa da olmasa da benim için bir şey değişmedi." Sustu bir an. "Sen artık evlenmeyi istemiyor musun?" diye sordu dik bir sesle. Onun sözlerine aldırmamış gibi görünüyordu.

"Sen böyle korkutucu bir şekilde sorunca ... hastayım diyerek kendimi yine yatağa atasım var. Sinirlenmiyorsun değil mi?"

"Niye sinirleneyim?" Yanak kaslarının oynadığından habersizdi. Bu sefer kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. Krem rengi bir boğazlı kazak giymişti. Ona ve esmerliğine çok yakışmıştı. "Seni zorlayamam. Evlenmek istemiyorsan söylemen yeterli... Hak veririm sana."

"Hangi konuda hak vereceksin?"

"Sevmediğin orta yaşlı bir adama hayat arkadaşı olmak istemeyebilirsin."

Zeynep şaşkınca güldü. "Sen mi orta yaşlısın? Hocam! Seni çıtır çıtır yiyecek on sekizlik kızlar tanıyorum ben! Sınıfımdaki kızlar da sana bayılmış. Hastaneye beni değil, seni görmeye geldi şırfıntılar. Fark etmedim sanki." Son sözlerinde dudaklarını sıkkın bir şekilde büzmüştü. O şıllıkların, sevdiği adamı görmek için hastane odasında gözlerini nasıl etrafta gezdirdiklerini görmüştü. "Kendini yetmiş yaşında gibi hissetsen de henüz otuz beş yaşındasın. Sorun yaş değil."

"Ne peki?"

Genç kız yutkundu. "Sevgi..." dedi bir süre sonra.

Zafer kıpırdamadan onu süzüyordu. Zeynep'in onu sevmediği gerçeği bir balyoz gibi inmişti yüreğine. Sadece çocuğuna bir gelecek sağlamak için evlenmeyi göze almıştı. Şimdi çocuk da olmadığına göre ikisi arasında ne kalmıştı ki?

"Buna ... bir şey ... diyemem!" dedi ağır ağır. "Beni sevmeni bekleyemem senden; ama benim seninle evlenmeyi isteme sebebim hiçbir zaman çocuk değildi. Bunu sana daha önce ifade etmiştim."

"Evet... Çocuğa rağmen benimle evlenmeyi istemen çok büyük bir yüce gönüllülüktü. Senin çocuğun değildi ne de olsa." İstemese de içinde, karanlık kuytularda gizlenen kötü bir yanı kendini göstermişti. "Şimdi o çocuk da yok!"

Genç adam dişlerini sıktı. "O gün Cengiz'le konuşurken ... ne demek istediğimi sana açıklamıştım. Bu konuyu yeniden açmayalım. Evlenmeyi isteme sebeplerim hâlâ geçerli."

"Sana bakacak bir kadın arıyorsun sen. Bunun için sevmediğin bir kadınla evlenmen gerekmiyor ki. Çok daha ucuza bir yardımcı bulabilirsin."

"Ben senden memnunum. Evin içinde seksi pijamasıyla gezecek, güzel ve eğlenceli bir kadını bulacak kadar yetenekli olsaydım, daha önceden yapardım."

Zeynep hafifçe gülümsedi. "Sevda kadar güzel ve seksi değilim; ama eğlenceli demen hoşuma gitti. Seni sıkmayı istemem. Tüm suratsız rollerine rağmen sen de çok eğlencelisin."

O sırada içeriye Bedriye Hanım girdi. "Eşyalarımı topladım." dedi gülümseyerek. "Eve gitmeye hazırım ama valizim daha fazlasını almadığı için eşyalarımın bir kısmını odamda bıraktım. Ne kadar çok alışveriş yapmışız! Düğüne geldiğimde götürürüm artık. Sorun olmaz değil mi?"

Genç adam bir şey demedi. Gözü Zeynep'e kaydı. Genç kız gülümsedi. "Ne sorun olacak anne! Yine de eğer istersen benim valizimi alabilirsin."

Kadın onların yanına gelmişti. Gözü, hazırlanan sabah kahvaltısındaydı. "Yok, dursun. Gelir götür olmasın. Sen niye ayaktasın?"

"İyiyim ben!" dedi Zeynep sabırla. "Yapılacak bir şey kalmadı zaten. Sen misafirsin bugün. Sadece sucuklu yumurta yapacağım. Sonra kahvaltıya oturabiliriz. Bu arada, ekmekleri alırken dikkat et de bir yerini kesme anne!" Tatlı bir alayla gülümsemişti. "Zafer incecik doğradı da."

Kadın, ekmek dilimlerinden birisini eline aldı. Havaya kaldırdı. Sonra bir gözünü kapatıp diğer gözünün önüne getirdi. "Arkası görünüyor!" dedi kızınınkine benzer keyifli bir gülüşle. Zafer'in yüzü yumuşamıştı. İki kadının uyumu inanılmazdı. Anne kızın birbirini ne kadar sevdikleri açıktı ama onlarınki normalden daha özel bir bağdı.

"Düğünden önce kilo almayalım diye öyle yaptı bence!" dedi Zeynep.

Kadın elini olmayan göbeğine götürdü. O yaşına rağmen hâlâ fit bir vücudu vardı. Yalandan elini karnında gezdirdi. "Burada şişmanladım hakikaten. İnsan, varlığa hemen alışıyor." Gülümseyen yüzü sonra yavaş yavaş ciddiliğe büründü. Damat adayına döndü. "Şaka bir yana ... bana gösterdiğiniz ilgi ve misafirperverlik için çok teşekkür ederim. O kötü olaya rağmen, hayatımın en özel iki haftasıydı."

"Yine bekleriz..." dedi Zafer. "..... hatta düğüne kadar hiç gitmeseniz iyi olurdu. Çok az kaldı."

"Evet, dokuz gün; ama gitmem lazım. Evi öylece bırakıp geldim. Yapılacak çok iş var fakat düğünden birkaç gün önce gelirim."

Kahvaltıdan sonra Bedriye Hanım'ı havaalanına bıraktılar. Yollarda cumartesinin yoğunluğu vardı ama vaktinde yetiştiler. Zeynep de iyi olduğunu inatla diretip annesini yolcu etmek istemişti. Hava açıktı. Tatlı bir sıcaklık vardı. Karlar eriyeli birkaç gün olmuştu. Annesini iç hatlarda uğurladıktan sonra otoparka geri döndüler. Otomobile bindiklerinde genç kız yan gözle sevdiği adama baktı.

"Son dokuz gün..." dedi yavaşça. "Çok az kalmış gerçekten."

"Ne için? Düğün için mi?"

"Hayır! Vazgeçmen için!" Gülümsedi. "... ama artık buna izin veremem. Annem eve gidince kızının evleneceğini herkese duyuracaktır. Geleceğini sanmıyorum ama sağır sultan bile duyar. Komşumuz olur."

Zafer hafifçe gülümsedi. "Vazgeçmeyeceğim zaten. Hastanede herkes evleneceğimizi konuşuyor. Sen bebeğini düşürdüğün için çok üzgünler. O yüzden, evlenmemizi ve düğünde mutlu olduğunu görmeyi çok istiyorlar."

"Vay be! Demek öyle! Kapana kısıldığın için üzgünüm aşkım!.." Zeynep hüzünlü bir gülümseme ile bakmıştı. "... fakat hiç tanımadığım insanların beni hastanede ziyarete gelmesi çok güzeldi. Çok duygulandım. Sanırım sen sandığından bile çok seviliyorsun."

"Seni sevdikleri için." Genç adam otomobili yola çıkarmıştı.

"Çoğunu tanımam bile. Nereye gidiyoruz?"

"Kendini iyi hissediyorsan, şu düğün işlerini son kez kontrol edelim."

"Peki..." dedi genç kız. "İyiyim ben. Gidip kontrol edelim." Gözlerini yan camdan dışarıya çevirdi. Genç adamı daha fazla uyaracak hali yoktu. Bebeğini kaybetmişti belki ama onu kaybetmek istemiyordu.

"Balayına nereye gidelim?" diye sordu Zafer.

Zeynep kararsızca durakladı. Sonra dudak kıvırdı. "Bilmem. Gitmek zorunda mıyız ki?"

"Tabii ki! Adet bu değil mi? Herkes bunu bekler."

"... ama okulum var. Senin de işlerin."

"Ben işlerimi ayarlarım."

"Okuldan geri kalmak istemiyorum. Zaten kaza yüzünden epey geri kaldım. Uyum sağlamakta zorlanacağım."

"Düğün hafta sonuna denk geliyor zaten. Birkaç günden bir şey olmaz. Yurt dışında sıcak bir yere gidebiliriz."

"Olmaz!" dedi Zeynep hemen. "Doktor Güler bazı şeyleri yasakladı. Seks, deniz, küvet bunların içinde. Balayımda aç gözlerle denize bakmak istemiyorum. Sen yüzerken ben kurdeşen mi dökeyim?"

"Sıcak derken, deniz kenarını kastetmedim. Mısır olabilir mesela. Piramitleri gezmek istemez misin? Egzotik bir şehir... Çekici çöl... Sıcak hava, develer ve daha bir sürü şey..."

Zeynep kararsızdı. Bu çok cazip bir teklifti. Mısır ha? Gözleri adamın gözlerinde kaldı bir süre. Sonra iç çekip gülümsedi. "Deveye binmem bak!"

Günler beklenmedik bir şekilde hızla geçiyordu. Zeynep okula yeniden başlamıştı. Arkadaşları ona epey ihtimam gösteriyorlardı; ama kimsenin bebekten haberdar olmadığı açıktı. Meryem ve Betül de kimseye söylememişti. Belli ki onun daha fazla utanıp üzülmesini istememişlerdi.

Furkan Hoca'dan da pek bahsedilmemişti. Sadece öğle molasında yemek yerken adı bir kere geçmişti. O zaman onun hakkında biraz konuşulmuştu. Kaza anında kopup denizde kaybolan kafası ertesi gün birkaç kilometre ileride sahile vurmuştu. Denilene göre iki bacağı ve bir kolu da kopmuştu. Vücudunu hurda araçtan tek parça çıkarmak zaten imkânsızdı. Zeynep onunla arasında geçenlere rağmen yine de bu feci ölüme üzülmüştü. Kimse böyle

ölmeyi hak etmezdi fakat Allah'ın işine karışılmazdı. Onu asıl şaşırtan şey, Zafer'in odasına öfkeyle ve sağlam girip, aynı odadan sedye ile çıkışının anlatıldığı kısım olmuştu.

"Ne olduğunu anlayamadık!" diye gözlerini irileştirerek anlatmıştı Meryem.

"Nasıl anlayamadık kızım!" dedi Betül dalga geçer gibi. "Doktor onu toplantı odasına çekip bir güzel benzetti işte. Ölünün arkasından konuşulmaz ama ben sevmezdim zaten Furkan Hoca'yı. Fazla artistti."

"Neyse, bu konuyu kapatalım!" dedi Meryem. Parlayan gözleri arkadaşına çevrilmişti. "Söyle bakalım! Nasıl? Heyecanlı mısın? Düğüne az kaldı."

"Evet." dedi Zeynep gülümseyerek. "Az kaldı. Aslında çok heyecanlıyım."

"Senin yerinde olsam ben de heyecanlı olurdum." dedi Betül. "Kıskanmayacaksan söyleyeyim, adam çok fena. Nasıl buldun öyle birisini ya? Bir yolu yordamı varsa bize de söyle, biz de bulalım."

"Hem de o adam senin için nasıl endişeliydi biliyor musun?" diye ekledi Meryem. "Kocaman adamı nasıl kendine bu kadar bağladın?"

"Yok canım! Endişeli değildir!" dedi Zeynep rahatça. "O duygularını çok iyi gizler." Durakladı bir an. Sonra dayanamadı. Biraz merakla sordu. "Endişeli miydi gerçekten?"

"Hem de çok! Keşke zaman zaman fotoğrafını çekseydik: ama o anlarda insanın aklına gelmiyor."

"Ya!" Gülümsedi. Bunu duyduğuna sevinmişti. Gözlerinden ve kıvrılan dudaklarından belli oluyordu. İki arkadaşının kendisini dikkatle izlediğini fark edince yerinden kalktı. "Hadi, ders başlayacak şimdi. Gidelim."

Günler geçerken evde her şey yolundaydı. Geceleri ikisi de eski düzene dönmüşlerdi. Birlikte bazen kitap okuyorlar, bazen de televizyon izliyorlardı. Konuşmaları genel konulardandı. Düğünden

konuşsalar da sonrasından konuşmaktan ikisi de kaçınıyor gibiydi. Zeynep evde yine kırmızı pijaması ile geziniyordu. İşin doğrusu bu pijamanın rahatlığını ve tenine dokunuşunu seviyordu; ama genç adam sanki onu giydiğinin farkında değilmiş gibi davranıyordu. Ne belirginleşen kalçalarına bakıyor ne de fırsatını bulabileceği anlarda vücuduna dokunmaya çaba harcıyordu.

Düğün gününden iki gün önce annesi geldi. Tabii ki tek başına... Ne babası vardı ne ağabeyi ne de yengesi. Genç kız bunu bekliyordu. Ancak üzülmedi denilemezdi. İçindeki sızı bir süre devam etmişti. O gün Zafer'le seçtikleri gelinliğin son provası için terziye gittiler. Annesi de onlarla birlikte gelmişti. Prova bittiğinde, aynı yerden kendisi için de düğüne uygun, şık, siyah bir tuvalet aldı. Tabii o kıyafetin parasını Zafer hiç rahatsızlık duymadan ödemişti.

Son gece ise ilginç bir şey olmuştu. Meryem ve Betül o akşam çat kapı çıkıp gelmişlerdi. Hem de yanında bir sürü kızla birlikte. Okulda biraz tanıdığı kızların bile neredeyse tamamı arkalarındaydı. Birkaç da erkek vardı. Zeynep önce anlamamıştı. Annesi ile şaşkınca bakışmışlardı ama kızlar kendi evleri gibi eve rahatça girmişler, salondaki eşyaları kenara çekmişlerdi. Zafer sessizdi.

"Kına gecesi olmadan, düğün olur mu?" dedi Betül.

"Kına gecesi mi?"

"Evet." Ona bir torba uzattı. "Hadi giy şunu."

"Bu ne?"

"Giy görelim..."

Beş dakika sonra, Zeynep, üzerinde özel dikim, işlemelerle dolu kadife bir kaftanla odasından çıkıp merdivenlerin başına geldi. Bindallı içinde inanılmaz güzel görünüyordu. Yanında, giyinmesine yardım eden Meryem ve annesi vardı. Başından aşağıya kırmızı renkli bir tül sarkıyordu ama yüzü açıktı. İnce vücudu ile geçmişten gelen bir oba prensesi gibiydi. Arkadaşlarının bir kısmının ağzından beğeni nidaları çıkarken bir kısmı da alkışlamıştı güzelliğini. Gözleri, aşağıda bekleyenlere kaydı. Özellikle bir tek kişiyi arıyordu.

Zafer merdivenlerin alt ucunda kıpırdamadan duruyordu. Üzerinde koyu renkli şık takım elbisesi vardı. Geniş omuzlarını ve atletik bedenini ortaya çıkarmıştı. Salondaki tüm erkeklerden daha uzun ve daha yakışıklıydı. Gözleri beğeniyle Zeynep'in üzerine kilitlenmişti.

"Laf aramızda, organizasyonu Zafer Bey yaptı!" diye fısıldadı Betül onun kulağına. Geçen gün seni ziyarete geldiğimizden beri bunu planlıyoruz. Kına gecesi olmasını o istedi."

"Ciddi mi!"

"Vallahi! Salon tutacaktı ama evde olsun dedik biz. Daha samimi olur diye düşündük. O çok harika bir adam." Son cümleyi ciddi bir hayranlıkla söylemişti.

Zeynep gülümsedi. Biraz nemli gözlerle yapılmış hüzünlü bir gülümsemeydi bu. Ne yapmıştı da böyle bir adamı hak etmişti? "Biliyorum..." dedi yavaşça. O da o kadar içten, o kadar ciddiydi ki bu sözlerinde.

Merdivenlerden indiğinde, sulanmış gözleri, sevdiği adamın gözlerindeydi. O yüzden onun yanında duran ve diğer erkeklere karışmış orta boylu adamı fark etmesi biraz zaman aldı. Kır saçlı adam hafifçe öne doğru çıktı. İşte o anda Zeynep bu adamı fark etti.

Nemli gözleri irileşti. İçleri bir anda daha da doldu.

"Baba!" diye fısıldadı farkında olmadan.

Adam biraz tedirgin gibiydi. Huzursuzca yutkundu. Kızına benzeyen gözleri sertliğini kaybetmişti, hatta biraz nemli bile denilebilirdi. Kendisini toparlamak ister gibi hafif bir nefes aldı.

"Çok güzel ... görünüyorsun!" dedi hayranlıkla. Gözleri kızının üzerinde gezinirken, farkında olmadığı bir gururu yansıtıyordu bakışları.

Zeynep ise ağlamamak için tüm gücünü harcıyordu. Dudaklarını sıktı. Hayır! Ağlamamalıydı! Bu an, ağlanacak bir an değildi. Mutlu olunacak bir andı. Olağanüstü bir şey olmuştu çünkü. İnanamıyordu buna! Babası buradaydı! Gelmeyeceğinden emin olduğu

babası!.. Onu evlatlıktan reddeden o sert adam, şimdi sadece onun anlayabileceği bir pişmanlıkla bakıyordu.

Gülümsedi babasına yavaşça. "Teşekkür ederim!" dedi onun samimi iltifatına.

Bedriye Hanım da şaşkındı. Kocasının geleceğini hiç tahmin etmezdi. Haberi bile yoktu. Telefonda konuşmuşlardı ama adam o yönde tek bir ipucu bile vermemişti. Onun kızını merak ettiğini hissetmişti. Düğün ile ilgili tek bir soru sormamıştı ama havadan sudan sorularla her şeyin normal olup olmadığını öğrenmeye çalışmıştı. Onun merakını hissettiği için de kendisi kızının iyi olduğunu, her şeyin yolunda olduğunu söylemişti; fakat yine de onun geleceğini asla tahmin etmezdi. Onun nasıl inatçı bir adam olduğunu bilirdi. Üstelik Bedriye Hanım, kızından daha sulu gözdü. Hemen başlamıştı ağlamaya. Yanaklarından süzülen yaşlarla, baba kızın birbirine sarılmasını izledi.

"Konuşuruz sonra!" dedi adam. Hafifçe burnunu çekmişti. "Hadi sen arkadaşlarına katıl."

Odanın ortasında Zeynep gibi kaftana sarılmış, tüller içinde pek çok genç kız vardı. Davulcu ve zurnacı yoktu ama bir köşeye çabucak bir müzik sistemi kurulmuştu. Başında, üniversitede bu işlerle uğraşan top sakallı bir delikanlı vardı. Kına gecesine uygun yürek sızlatan bir müzik çalmaya başlamıştı bile. Ayrıca bazı kızların elinde tef ve bir de darbuka vardı. Zeynep mutlulukla salonun ortasına ilerledi. Giderken küçük dans figürleri ile ilerliyordu. Yanından geçtiği her kız ona katılıyordu. Tam ortaya gelince, kızlar çevresini sardı. Kına gecesi başlamıştı.

Bedriye Hanım kocasına sokuldu. Gözleri gözlerine kilitlendi. Adam önce ona bakmamak için çaba harcadı. Sonra ısrarlı bakışlara dayanamadı. Karısına çevrilen gözleri hâlâ nemliydi. "Ne oldu?" dedi biraz sert olmasına çalıştığı bir sesle.

Kadın gülümsedi. "Geldin!"

Adam başını eğdi. "Evet..." dedi yavaşça. Utanır gibiydi.

"İyi ki geldin!"

Özkan Bey yine belli etmemeye çalışarak burnunu çekti. Hafif bir nefesin ardından duruşu dikleşti. Gözleri, dans eden kızına kaydı. Yanak kasları oynadı. "Onun yaptığını onaylamıyorum. Hâlâ kızgınım bile denebilir; ama o benim tek kızım. Canım! Evlatlıktan reddetsem bile canımdan da çıkaramam ya!"

Kadın onun elini tuttu. "O her zaman senin canın oldu!" dedi anlayış dolu bir sesle. "Seni güldürebilen tek kişiydi!"

"İkinci!" dedi adam homurdanarak. Daha doğrusu öyle olmasına çalışmıştı. Gözleri karısının gözlerinin içine daldı. "Sen beni her zaman güldürürsün." dedi içten bir sesle.

"Öyle mi? Hiç farkında değilim."

"Evet. Gülmek için kahkaha atmaya gerek yok. Sen benim huzurumsun. Sen yokken ev bomboş oluyor. İkinci kere benden uzaklaşınca ... çok bunaldım." Utanır gibi konuşmuştu. "Bensiz bir yere gitme artık! "

"O yüzden mi geldin?"

"Hayır!" dedi adam. Gözleri çevrildi, hâlâ arkadaşlarıyla eğlenen kızındaydı. Sonra bakışları ileride Zeynep'i izleyen Zafer'e kaydı. "Doğruyu söylemek gerekirse ... yine de gelmeyecektim: ama... Sonra ... o doktor aradı beni."

"Zafer mi?" Kadın şaşırmıştı.

"Evet..." Yaptığından utanır gibi başı önüne düştü. "Beni düğüne davet etti. Zeynep'in bana ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Sen onun babasısın. Sana tabii ki ihtiyacı var. Hep oldu. Sen düğünde yoksun diye çok üzgündü."

"Ben de adamı tersledim. Zeynep'in bana ihtiyacı olduğunu sanmadığımı söyledim. Sizin ... arada sırada konuştuğunuzu biliyordum; ama benimle konuşmak istemedi! Belki yine özür dilerse ... her şeyi düzeltebiliriz diye düşünüyordum ama o bana senin aracılığınla bile mesaj yollamadı. Özür dilemedi. Ben de daha

çok kızdım. Düğüne gelmeyecektim. Gelmemi isteseydi, arardı diyordum. En azından seninle haber yollar diyordum."

"Ne kadar gururlu ve inatçı olduğunu biliyorsun!" dedi kadın üzgünce. "Sana benziyor. Ona az şey mi yaptınız!"

"İyi davranmadığımızı biliyorum; ama babasıyım ben! O, komşunun kızı değil ki!" Sesi hafif, savunması zayıf ama gerekçesi güçlüydü. "Yaptığı hatayı görmezden gelemeyecek kadar çok seviyorum ben kızımı! Ben onun yanağını öpmeye bile kıyamazken, narin bir çiçek gibi dikkat ederken, onun gidip o doktordan hamile kalması..."

"Hepsi geçti." dedi kadın. Ona tüm gerçekleri anlatmalıydı, biliyordu. Kocasının Zafer'e olan öfkesini soğutmanın başka yolu yok gibiydi. Çocuğun Zafer'den değil, Furkan'dan olduğunu söylemeliydi. Zafer'in ona nasıl kol kanat gerdiğini de söylemeliydi; fakat şimdi değil... Şimdi anlatırsa, kocasının yere çöküp hüngür hüngür ağlayacağından emindi. Bu güzel geceyi bozmak istemedi. "Sonu güzel olan bir şey için üzülmeye gerek var mı?" Gülümsemişti. Hafifçe fısıldadı. "Bizim için neyin hayırlı olduğunu, neyin şer olduğunu bilemeyiz değil mi? Sen hep böyle söylerdin."

"Bilemiyorum..." dedi adam tereddütle. "Kafam çok karışık... Hâlâ kızgınım. Hâlâ bu olanlara canım sıkılıyor."

"Madem düğüne gelmeyi istemiyordun, neden geldin peki?" diye sordu Bedriye Hanım.

"... çünkü doktor bana yutamayacağım kadar ağır sözler söyledi. Nazikti, kibardı... Her zamanki gibi işte ... ama her kelimesi, çok iyi kullandığı neşter gibi yüreğimi kesti geçti. Özellikle bir şey ... beni ... mahvetti." Adamın soru dolu gözleri karısına dikildi. İçlerinde acı vardı. "Bana... Bana bebeğin düştüğünü söyledi." Sustu bir an. Bedriye Hanım da suskundu. "Neden bana Zeynep'in düşük yaptığını söylemedin? Kaza olduğunu söyledin ve ben o iyi olduğu için Allah'a şükrettim ... ama torunumun öldüğünü niye söylemedin?"

Bedriye Hanım hâlâ suskundu. Başı biraz öne düşmüştü. Kocası ile aralarında eskiden bu kadar sır olmazdı ama şimdi açıklanması

gereken o kadar çok şey vardı ki. "Bilmiyorum." diye fısıldadı. "Sanırım seni ve Zeki'yi sevindirmek istemedim. Söyleyecektim ama ... biraz zaman geçsin istedim."

"Söylemeliydin. İnan bana ... ben hiç sevinmedim. Bu kadar üzüleceğimi asla tahmin etmezdim. Zeynep'in bize o kadar karşı koyduktan sonra ne kadar üzüldüğünü hayal bile edemiyorum."

"Zeynep biraz toparladı kendisini. Zamanla her şey unutulur. Onun da acısı hafifleyecek. Yanında Zafer olduğu sürece her şeye dayanır. Buna eminim. Zafer onun yaşam sevinci..."

İkisinin de gözleri sert yüzlü adama çevrildi. Evet, belki yüzü çoğu zaman asıktı. Belki göründüğü kadar da sert birisiydi ama şu kesindi ki Zeynep'in ona bakan gözlerinde müthiş bir bağlılık vardı. Her ne yapmışsa, genç adama hayatının anlamıymış gibi bakıyordu. Bakmak yetmiyor, öyle de davranıyordu. Bir anne ve baba olarak, kızlarından fışkıran bu sevgiyi görebiliyorlardı.

Kına devam ediyordu. O dakikalarda hastaneden gelenler de olmuştu. Doktor Güler tek gelmişti. Sevda ve Cengiz birlikte geldiler. Zafer'in sekreteri Hatice de onlarlaydı. Sevda artık Zafer'e daha mesafeli davranıyordu. Zafer haftalar önce ona Zeynep ile evleneceklerini söylemişti. Aralarında bir şey olamayacağını vurgulamıştı. Sevda çok üzülmüştü ama yapabileceği bir şey yoktu. Nezaket gereği geldiği kınada bir kenarda oturup izledi. Güler ve Hatice ise gelir gelmez seremoniye katılıp kendi vücutlarına uygun bir kaftan giymişti. Cengiz ise hastaneden gelen birkaç doktorla birlikte diğer erkeklerin grubuna katıldı.

O gece çok güzel geçti. Çalgılı çengili, curcuna dolu bir kına gecesi oldu. Tef ve darbuka sesleri hiç kesilmedi ve sonunda adetlere uygun olarak genç kızın başı kırmızı bir tülle kapandı. Salonun ortasına boş bir sandalye kondu. Kaftanlı kızlar, boş sandalyenin etrafında şarkılar söyleyerek döndüler. Ardından Zeynep gelip sandalyeye oturdu. Etrafında acıklı türkülerle dönen kızların amacı onu ağlatmaktı. Bunda da başarılı oldular. Gözyaşları

içtenlikle dökülüyordu Zeynep'in gözlerinden. Kırmızı tülün ardından babasını ve annesini görebiliyordu. İkisi de hüzünlü ama mutlu görünüyorlardı.

Birileri şakayla karışık gelinin elini kına için açmadığını söyledi. Zeynep'in avuçları sımsıkı kapalıydı. Başında bir genç kız, kına tepsisi ile bekliyordu. Sonra Zafer ortaya çıktı. Genç kızın sımsıkı kapanmış bir avucunu yumuşakça açtı. Ona kocaman bir altın koydu. Sonra diğerini açtı. Ona da bir otomobil anahtarı sıkıştırdı. Herkes alkışlarla bu olayı destekledi. Sonunda hediyelerini alan genç kızın iki avucuna da birer parça kına yakıldı. Tülle sarıldı.

Gece güzel bir şekilde bitti. İkramlarla ve şarkılarla sona ermişti. Herkes gittikten sonra Meryem ve Betül evde kalıp ortalığın toparlanmasına yardım ettiler. Onlar o gece orada kalacaklardı. Zeynep üzerini değiştirip babasının yanına gitti. Ayrıntılı konuşacak kadar sakin bir ortam yoktu. Zaten ikisi de şimdilik geçmişten bahsetmek istemiyordu.

Yatmadan önce genç kızın son işi, bahçeye çıkıp otomobiline bakmak olmuştu. Karşısında duran beyaz renkli spor otomobil, avucundaki anahtara basılı olan logonun gerçek olduğunu gösteriyordu. Şehir içi kullanımına uygun, küçük bir otomobildi. Başını çevirip, Zafer'in sakin yüzüne bakmış, sonra içtenlikle yanağından öpmüştü.

"Bu çok güzel!" dedi ona. "İnanamıyorum. Çok teşekkürler."

"Güle güle kullan!" dedi genç adam. Genç kızın ışıltılı gözlerine bakıyordu. Gülümseyerek eklemişti. "... ve dikkatli kullan. Yaklaşık yüz kırk beygir gücünde bu araç."

"Tamam." dedi Zeynep neşeyle. "Sadece kırk beygirlik kısmını kullanırım. Hem yüz elliyi asla geçmem ben. Sevmiyorum hızı."

Ertesi gün de kahvaltı keyifli bir şekilde geçti. Genç kızların gevezeliği hiç bitmemişti. Evin kalabalık olması Zafer'i rahatsız etmiyor gibiydi. Üstelik Özkan Bey'e karşı da ciddi bir ilgi ve saygı gösteriyordu. Tavırlarında tek bir kötülük, tepeden bakış veya incitici bir söz yoktu. Zeynep onun bu davranışı yüzünden

çok mutluydu. İstese çok daha kaba davranabileceğini biliyordu; ama sırf Zeynep'in hatırına, hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Kahvaltı çabucak toparlandı. Zaman çabucak geçiyordu. Heyecan doruk noktasına yükselmişti. Evden ilk olarak kuaföre gidilecekti. Orada saçlar yapılıp hazırlanıldıktan sonra, önce fotoğrafçıya sonra da düğünün yapılacağı yere geçilecekti.

O gün için ayarlanan kuaför, Zeynep'in saçlarını güzelce topuz yaptı. Ten rengi tonlardaki hafif makyajı ise, cildinin rengine çok uygundu. Gelinliğini giyip ortaya çıktığında, herkesin ağzı açık kalmıştı. Bedriye Hanım açık açık ağlıyordu. Özel dikim gelinliği onun üzerinde daha önce görmüş olsa da şimdi çok daha güzel bir kız vardı karşısında.

Zafer, dışarıda süslenmiş bir gelin arabası ile bekliyordu. Her ikisi de birbirini hayranlıkla süzmüştü. Genç adam siyah damatlığını giymişti. Gür saçları düzgünce taranmıştı. Sinekkaydı traşı ile çok yakışıklıydı. Bindikleri otomobil onun otomobili değildi. Düğün organizatörünün ayarladığı büyük, güzel bir otomobildi. Oradan doğruca fotoğrafçıya gittiler. Kuaför salonunda ise genç kızın bir sürü arkadaşı kalmıştı. Bedava saç yapımından memnuniyetle faydalanmak istemişlerdi.

Zaman o kadar hızla akıyordu ki fotoğraf çekiminden sonra kendi düğünlerine neredeyse geç kalıyorlardı. Trafik de artmıştı. Geldikleri yer, İstanbul'un çok bilinen bir otelinin devasa büyüklükteki bir balo salonuydu. Genç kızı doğruca gelin bekleme odasına aldılar. Zafer ortalığı kontrol etmek için dışarıda şöyle bir dolaşıp geldi. Her şey düzgündü. Giriş kapısında Zeynep'in anne ve babası bekliyor, gelen misafirleri karşılıyordu. Zafer'in öğretim görevlisi olan kız kardeşi Saliha gelememişti. Telefonda Zeynep'le konuşmuşlardı. Tebrik ederken yaptığı konuşma, Zafer'in aksine sıcak birisi olduğunu gösteriyordu. O, derslerinin ve üniversite işlerinin yoğunluğundan dolayı gelemeyince, erkek tarafını da şık giyimi içindeki Cengiz temsil etmişti. Halinden memnun görünüyordu.

Zeynep odadaki koltukta heyecan içinde otururken, pek beklemediği bir şey daha oldu. Kapısı açıldı. Zaten gelen giden sınıf arkadaşlarından dolayı pek kapalı kalmamıştı ama bu son gelen farklıydı. Başını kaldırdığında, karşısında yengesini görünce şaşkınlıkla gözleri irileşti.

"Serap!" dedi inanamadan.

Yengesi gayet şık görünüyordu. Mavi gece elbisesi ve yapılmış saçları ile o silik kadına hiç benzemiyordu. Çok güzel olmuştu. Biraz utangaç bir şekilde durduktan sonra, ona doğru yöneldi.

"Selam." dedi neşeyle. "Sürpriz yapayım dedim."

Zeynep yerinden kalkıp ona sarıldı. "Sürpriz oldu!" dedi gülümseyerek. "Nasıl gelebildin sen buraya?"

"Aptal mısın sen? Otobüs diye bir şey var." dedi kadın da neşeyle.

"Onu sormadığımı biliyorsun!" dedi Zeynep, kolunu çimdikleyerek. "Nasıl geldin söyle çabuk! Abim nasıl izin verdi?"

"Yunnam gerekti." Çimdiklenmiş kolunu ovuyordu.

"Geç kalmadın mı biraz? Daha önce yapacaktın!"

"Aklım yeni başıma geldi!" dedi Serap kıkırdayarak. Sonra ciddileşti biraz. "Şaka bir yana ... gelmeme Zeki izin verdi zaten."

"İnanmam hiç."

"Vallahi! Adama bir haller oldu. Çok değişti. Dünden beri de yemeden içmeden kesildi."

Zeynep'in kaşları ister istemez endişeyle çatıldı. "Ne oldu? Hasta mı yoksa?"

"Öküz gibi!" dedi yengesi gülümseyerek. "Sebebini bilmiyorum. Bugün de düğüne gelebileceğimi söyledi."

"Gerçekten de inanmakta zorlanıyorum."

"Ben de!" dedi Serap. Sonra omuz silkti. "... ama durum bu ... ve ... ta taaam! Buradayım."

Genç kız yine ona sarıldı. "Geldiğin için çok teşekkürler."

"Bir şey değil. Görümcemin düğününde bulunup oynayacağım elbet."

"Eşyaların nerede? Annem sana bizim evde bir oda ayarlar artık. Biz balayına çıkacağız bu gece."

"Şey... Kalmayacağım." Kararsızca ona bakmıştı bir an. "Geri döneriz sanırım."

Zeynep duraklamıştı. "Döneriz mi? Annemle babam birkaç gün daha kalacaklar burada. Sen de kal."

"Kalamam... Ben onları kastetmedim zaten." Sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. "Kalamayız! Anlasana kızım. Otobüsle falan gelmedim. Zeki de burada. Birlikte geldik."

"Ne?"

"Korkma hemen! Bir olay çıkarmaya gelmedi. Düğünden sonra beni alacak, beraber eve geri döneceğiz."

Zeynep ne diyeceğini bilemiyordu. Duyduklarına inanamıyordu. Zeki düğüne mi gelmişti? Peki ama neden? Amacı bir olay çıkarmak değilse, niçin buradaydı? Sadece karısını getirmek için mi?

"O ... gelmeyecek mi?" diye sordu usulca.

Serap hafif bir nefes aldı. Sonra üzgünce başını salladı. "Sanmıyorum..." dedi yavaşça. "İnanması zor ama... O... O çok utanıyor Zeynep!"

Kapı yine açıldı. Zafer yanında birkaç görevliyle gelmişti. Düğün için salona girme vaktinin geldiğini söylediler. Zeynep mecburen konuşmayı orada kapatıp genç adamın yanına geçti. Bir marş çalındığını duyabiliyordu ama aklı ağabeyi ile meşgul olduğu için çok fazla heyecanlanmadı. İçeriye girdiklerinde, salonda delice bir alkış koptu. Yemekli bir düğün olacaktı. Tüm masalar tıklım tıklım doluydu. Genç kız çoğunu tanımıyordu ama Yeni Foça'daki mahallesinden birkaç kişiyi görünce mutlu olmuştu; hatta onu eve almayan Drakula amcası bile oradaydı. Yengesi ve iki kızı ile gelmişti. Komşulardan bazıları ile oturuyordu.

İlk dans onlara aitti. Kollarını genç adamın boynuna doladı. İyi ki çok yüksek topuklu bir ayakkabı giymişti. Gülümseyerek

genç adamın gözlerinin içine bakıyordu. O da kendi gözlerine dikmişti gözlerini.

"Amcamlar burada..." diye fısıldadı.

"Evet."

"Abim de gelmiş!" dedi biraz çekinerek.

"Biliyorum!" dedi Zafer.

"Sen gördün mü onu?" Kalbi hızla atmaya başlamıştı. İnşallah aralarında kötü bir şey geçmemişti.

"Evet." dedi genç adam öylesine.

"Nerede?"

"Salonda değil." dedi Zafer. "İçeriye girmek istemedi."

"Sana kötü bir şey dedi mi?"

Genç adam hafif bir nefes aldı. "Aslında ... hayır!" dedi. "Konuştuk biraz ... ama kötü hiçbir şey demedi. İçeri girmeye utanıyor."

Genç kız onların ne konuştuğunu merak ediyordu. Zeki'nin salona girmeye utanması genç kızı üzmüştü fakat dans pisti bir anda doldu. Onların danslarına eşlik edenler olunca, susmayı tercih etti.

İlk danstan sonra nikâh memuru geldi. Herkesin önünde, şahitlerle birlikte resmî nikâh kıyıldı. Alkışlar içinde evlilik cüzdanını alan Zeynep, akıllıca bir hamleyle genç adamın ayağına basmayı başarmıştı ama biliyordu ki Zafer buna bilerek izin vermişti.

Nikâhtan sonra yine dans edildi. Gece çabucak ilerledi. Romantik dans müziklerine, hızlı güncel parçalar eşlik etti. Zafer fırsat buldukça damat sandalyesinde oturmuştu ama Zeynep'in bu imkânı olmadı. Arkadaşları onu neredeyse bir an bile oturtmadı. Takı töreni, dinlenmesi için bir fırsat olmuştu.

Klasik bir takı töreniydi. Önce Zafer karısına bir mücevher seti hediye etti. Kolye, küpe ve künyeden oluşan çok göz alıcı bir şeydi. Genç kız için de sürprizdi bu pahalı hediye. "Arabamın anahtarını yine taksan yeterdi." diye fısıldadı genç kız gülümseyerek. Zafer bunu duymazdan geldi. Karısının alnını öptükten sonra kenara çekildi. Ardından Zeynep'in annesi, babası ve yengesi geldi. Annesinin

taktığı mütevazı iki bilezik ile babasının taktığı altın künye genç kızı duygulandırdı. Mütevazı bir aile için pahalı şeylerdi bunlar. Tabii yengesi Serap'ın bir bilezik takması da onu şaşırtmıştı. Onların da maddi durumlarının çok iyi olmadığını biliyordu. Bu bilezik için epey şeyden fedakârlık etmiş olmalıydılar. Son olarak, babası, Zafer'e deri kayışlı altın kaplama bir saat taktı. Zafer samimi bir gülümsemeyle saati kabul ederek adamı onurlandırdı.

Amcası ve yengesi de oradaydı. Genç kız ikisinin de elini öptü. Her şey geçmişte kalmıştı. Buraya kadar gelmişlerse, bazı şeyleri uzatmamak en iyisiydi. Amcası ve yengesi özür dilercesine gülümseyip takılarını taktılar. Çekilen fotoğrafın ardından yerlerine geri döndüler.

Ardından salondaki diğer misafirler takı kuyruğuna katıldılar. Herkes, gelin ve damada uygun gördükleri takıyı takıp, birlikte çekilen bir fotoğrafın ardından oradan uzaklaşıyordu. Kuyruğun bitmesi bir saati geçti. Ailesinden sonra ilk takı takan Cengiz ve Güler'di. Genç çifti samimiyetle tebrik etmişlerdi. Birlikte fotoğraf da çekildiler. Sevda bile gelip para takmıştı.

Tören sonunda genç kızın kolları altın bileziklerle, göğsü de kâğıt para ve altınlarla dolmuştu. Zafer'in arkadaş çevresi gerçekten fazlasıyla cömertti ama Zeynep için en değerli olanı, elbette öncelikle kocasının sonra da ailesinin taktıklarıydı.

Gece bittiğinde, herkesin yüzü gülüyordu. Güzel bir düğün olmuştu. Kendi düğününde sıkılacağını düşünen Zafer bile eğlenmişti. En son, arkadaşlarıyla birlikte çektiği halay çok keyifliydi. İnsanlar evlerine gittikçe salon boşaldı. Sonunda çok az kişi kaldı. Garsonlar gelin ve damat masasının önünü kaplayan canlı çiçekleri ve çelenkleri toplamaya başlamışlardı bile. Zafer ve Zeynep de son kalanlara veda edip bekleme odasına geçtiler. Genç kız küçük bir odada soyunup balayı yolculuğu için hazırlandı. Kot pantolon ve boğazlı kazaktan oluşan kıyafetine montu eşlik ediyordu. Takılar bir torbada, Bedriye Hanım'ın elinde duruyordu. Yengesi de oradaydı. Yeni evli çifti dışarıya kadar yolcu ettiler. Özkan Bey

elinde sigarası, soğuk havada bekliyordu. Kızını görünce sigarayı attı. Ona sarıldı.

"Allah'a emanet ol." dedi yavaşça. "Bu geceden daha güzel gecelerin olsun kızım!.."

"Sağ ol baba!" dedi Zeynep. Gözleri yaşarmıştı yine.

Süslü otomobile bindiği sırada dışarıda hâlâ birileri vardı. Onu yolcu etmek için beklemişlerdi. Genç kız nemli gözlerle ama neşeli bir şekilde onlara el salladı. Tam o esnada uzakta birisini gördü. Bir ağacın karanlık gölgesine sığınmıştı ama Zeynep o gövdeyi nerede olsa tanırdı.

Zafer de görmüştü o karaltıyı. Başını karısına çevirdi. "Zeynep!" dedi dikkatini çekmek için.

Genç kız onun ne demek istediğini anlamıştı. Aniden nemlenen gözlerine engel olamadan başını salladı. "Bana ... bir dakika izin verir misin?" diye sordu yavaşça.

"Acele etme!" dedi genç adam. "Çok vaktimiz var."

Genç kız, değiştirmiş olduğu kısa topuklu ayakkabıları ile çimlerin üzerinde Zeki'ye doğru yürüdü. Onun geldiğini fark eden ağabeyi, hafifçe gerilmişti. Tam önünde duran Zeynep, güzel gözlerini yüzüne dikti. Huzursuz olduğu çok açıktı.

"Neden içeriye girmedin?" diye sordu yavaşça. Konuşmaları diğerleri tarafından duyulmayacak kadar uzaktaydılar.

Zeki sustu bir an. Sonra dudakları isteksizce kıpırdandı. "Girmemi ister miydin ki?" diye sordu hafif bir merakla.

"Tabii ki!" dedi Zeynep. "Orada olmaya hakkın vardı. Abim değil misin?"

Zeki acı bir şekilde gülümsedi. "Abi mi? Komik olma. Sana tokat atan bir abi var karşında, hatta tekme!.." Gülümsemesi kaybolmuştu. Gözlerini kaçırdı. Zeynep onu ilk kez böyle görüyordu. "Neyse! Tadını kaçırmayayım senin." dedi Zeki. Dişlerini sıkarak konuşmuştu. "Allah mesut etsin. Kocan bekliyor."

Zeynep başını çevirip otomobile baktı. Zafer dışarıda, soğuk havaya aldırmadan duruyordu. Anlayışlı, sabırlı bir hali vardı. Yanında babası ve annesi de duruyordu. Bakışları yeniden ağabeyine döndü. Ne konuşması gerektiğini, ne demesi gerektiğini bilmiyordu ama onun bu özel günde gelmiş olması bile hem hayret vericiydi hem de kabul etmeliydi ki mutlu olmasını sağlamıştı. Düğün salonuna girmeye çekinmesi ise içini burkmuştu.

"Yine de içeriye girmeni isterdim."

Zeki sessizce duruyordu. Başka yöne çevrilmiş yüzünde durağan bir ifade vardı. Kasılmış dudakları kıpırdandı yine. "Kocan teklif etti ama yakıştıramadım kendime." dedi yavaşça. Sustu. "Kendi rezilliğim yüzünden yakıştıramadım." diye itiraf etti ağır ağır. Bakışları kardeşine yöneldi. "Hangi yüzle geleceğimi bilemedim. Sana yaşattıklarımdan sonra..."

"Ben bir şey demezdim. Yanımda olmanı isterdim." Gözleri samimi olduğunu gösteriyordu.

Zeki gözlerini kaçırdı. "Yanındaydım zaten. Seninle ... gurur duydum. Çok güzel düğündü!" Hafif bir nefesle ekledi. "Sen çok güzeldin. İçeriye girmesem de ... pencereden her şey görünüyordu."

"Gördün mü?"

"Evet..."

Zeynep üzgünce mırıldandı. "Nasıl bu hale geldik? Ne oldu bize böyle?"

Zeki dişlerini sıkmıştı. "Bir bilsem. Hayat çok acımasız değil mi? İstemediğimiz şeyleri göz göre göre yapıyoruz. Büyük hatalar yaparak sevdiklerimizi incitiyoruz. Kendimizi de!"

Zeynep onu daha evvel böylesine melankolik görmemişti. İyice huzursuz oldu. Acaba ağabeyinin bir hastalığı mı vardı?

"Sen iyi misin?"

"Meraklanma!" dedi Zeki ciddi bir şekilde. Onun endişesini fark etmiş gibiydi. "Ölümcül bir hastalığım yok. Çok iyiyim." Yavaşça uzanıp kardeşinin elini tuttu. Zeynep elini kaçırmayınca da

hafifçe sıktı. Güven ve sevgi vardı sıkışında. "Sadece aklım başıma yeni geldi."

"Epey uzağa gitmişti zaten!" dedi Zeynep gülümsemeye çalışarak. O da ağabeyinin elini sıkmıştı. "Zafer de bana öyle der hep."

"Ben ... çok uzatmayacağım. Bilirsin böyle duygusal şeyleri sevmem." Sesi boğuklaşmıştı iyice. Acısı hissediliyordu. "... ama şunu söyleyeyim ki bebeğini kaybetmene çok üzüldüm. Daha yeni öğrendim. Dün! Kocan beni arayıp söyledi. Epey de saydırdı. Annem bunu bizden niye gizledi tahmin edebiliyorum. Sanırım sevineceğimizi düşündü ama dünden beri aklımı kaybedecek kadar çok şey düşündüm. Sana niye öyle davrandığımı, neden kalpsiz bir canavar olduğumu anlamaya çalıştım."

"Böyle konuşma."

"Bir şey ifade etmeyecek biliyorum ama ... açıklamak istiyorum. Belki bana daha da kızacaksın. Ancak sana neden öyle davrandığımı söylemek zorundayım."

"Nedenmiş peki?"

"Sanırım... Sanırım seni kıskandım."

"Ne?"

"Öyle!"

"... ama neden?"

Zeki birkaç saniye konuşmadan durdu. Sonra da dalgın bir şekilde, yavaş yavaş açıkladı. "Bizim yıllardır çocuğumuz olmuyor. Bunu biliyorsun zaten. Serap'a pek belli etmiyorum ama çok üzülüyorum. Evleneli beş sene oldu. O da bana belli etmiyor ama onun da üzüldüğünü biliyorum ... ve sen ... ve sen benim sahip olamadığım bir şeye birden bire sahip olunca..." Bakışlarını kaçırdı. Derin bir nefes alınca geniş göğsü şişti. "İşte ona çok kızdım sanırım. Senden çok kendime... Kendi beceriksizliğime."

"... ama bu çok saçma! Biz bunu Serap'la konuşmuştuk bir kere. Tedavi olabilirsin. Zor bir şey değil ki. Utanılacak bir şey de değil."

"Neyse!" dedi Zeki, onu duymamış gibi. "Bunlar şimdi burada konuşulacak konular değil. Sadece senden özür dilemek istiyorum. Sana vurduğum için, canını acıttığım için!.. ... ama Yemin ederim, sana nasıl ve hangi ruh haliyle tekme attığımı hatırlamıyorum ama. Yemin ederim ki kamına o bebek düşsün diye de vurmadım. İki üç gün sonra aklım başıma geldi. Sana kızgınlığım geçmese de davranışımdaki iğrençliğin pişmanlığını yaşadım. Benim yüzümden o bebek düşseydi, kendimi asla affetmezdim. Neyse ki bir gün, senin annemle telefonla konuştuğunu duydum. İyi olduğunu öğrenince rahatladım."

"Gerçekten mi?"

"Evet... Çok özür dilerim ... ve inan bana, yeğenim için çok üzgünüm. Kendi çocuğumu kaybetmiş kadar üzüldüm. Neyse ki siz bizim gibi değilsiniz. Şanslısınız. Yine çocuğunuz olur. Belki birden fazla da olur. En az beş tane yapın bence. Ben de yeğenlerimle ilgilenirim hiç değilse."

Zeynep buruk bir şekilde gülümsedi. Evliliklerinin şimdilik hoş bir paylaşım olduğunu ona söylemek istemedi. "Beş çok değil mi?" dedi gülümseyerek.

"Dört olsun o halde!"

"Bakarız!"

Zeki, iç çekti. "Hadi git. Annemler de huzursuz olmasın."

"Tamam! Tamam ama önce öp beni. Kutla!" Biraz şımarıkça bir dilekti. Zeki'nin yüzü pek değişmedi. "Annemle babamın içi rahatlasın." diye ekledi.

Zeki uzanıp usulca kardeşine sarıldı. Güçlü kolları arasına aldı. Dudakları mis kokulu saçlarına gömülmüştü. Koklama ve öpme arasında bir geçiş yaşarken, nemlenmiş gözleri kapalıydı.

"Mutlu ol kardeşim!" dedi yavaşça. "Çok mutlu ol!"

• • •

31. BÖLÜM

Genç adam etrafına bakındı. Güzel bir odaydı. Epey genişti. Daha önce buraya hiç gelmediği için, doğrusu başta biraz endişelenmişti. Bir arkadaşının tavsiyesi ile seçtiği bu otel, şimdilik onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Beş kişinin rahatlıkla yatabileceği büyüklükte bir yatak duvara yaslanmıştı. Beyaz çarşafın üzeri, turuncu, yumuşacık bir örtüyle kaplanmıştı. Yatağın üstünde ise egzotik, püsküllleri olan desenli yastıklar vardı. Düz beyaza boyanmış duvarlar oldukça sadeydi. Sadece yatağın başucunda duvara sabitlenmiş büyükçe bir fotoğraf göze çarpıyordu. Belki yüz sene önce çekilmiş, siyah beyaz bir fotoğraftı. Giza Piramitleri eski halleriyle görülüyordu. Yatağın iki yanında yer alan sehpalar ve duvara yaslanmış olan ahşap dolap, el işçiliği bakımından çok zengindi.

"Bayıldım!" dedi Zeynep hayranlıkla. Onun da gözleri, etrafına bakınarak geziniyordu. Oda âdeta bir ev gibi döşenmişti. Yerdeki büyük kilim, tertemiz ve canlı desenlerle doluydu. Odanın bir duvarı neredeyse boydan boya pencereydi. Her iki yanında kaliteli, ışık ve sıcak geçirmeyen perdeler vardı. Şahane bir zevkin eseri olduğu belli olan perdeler bile işlemeli ve birinci sınıftı. Yandaki küçük kapı, balkona çıkıyordu. Pencere önüne atılan bir başka güzel kilimin üzerinde, iki rahat koltuk görünüyordu. Turuncu renkli koltuklar, belli ki misafirlerin camdan güzel manzara izleyebilmesi için konmuştu. Hem koltukların önündeki sehpada hem de duvara dayalı ahşap rafta, rengârenk ve canlı çiçekler bulunuyordu.

Genç kız uzun adımlarla pencere yanındaki kapıya gitti. Çekip açtı. Geniş balkonda bile bir cam masa ve çevresinde iki adet,

minderleri olan ahşap sandalye duruyordu. Dışarı çıkıp pırıltılı gözlerle karşısındaki manzaraya baktı. Puslu bir sabahtı. Güneş yeni doğuyordu. İşte, karşısındaydı! Piramitler âdeta bir filmin sahte efektleri kadar yüce, dikkat çekiciydi.

"Çok güzel..." dedi yine hayranlıkla.

Bavulları getiren orta yaşlı Mısırlı gülümsedi. Sanki onun ne dediğini anlamış gibiydi. Kara gözleri Zafer'e çevrildi. İngilizce olarak bir isteği olup olmadıklarını sordu. Genç adam da İngilizce olarak teşekkür etti. Eline bir miktar Mısır lirası sıkıştırdı. Teşekkür eden görevli, başını eğip odadan çıktı.

Zeynep'in yorgun ama pırıltılı gözleri, yanına gelen genç adama çevrildi. Düğünden çıktıktan sonra organizasyon şirketinin ayarladığı özel uçağa binmişlerdi. Oradan da Mısır'ın başkenti Kahire'ye doğru yola çıkmışlardı. İndikten sonra, kiraladıkları bir araçla otele gelmişlerdi. Mena House, gerçekten de adı gibi insanı evinde hissettiren çok güzel bir oteldi. Çevreden soyutlanmış duvarları içinde çok büyük bir havuzu ve yine devasa bir yeşil alanı bulunuyordu.

"İyi ki buraya geldik!" dedi genç kız. "Mısır'ı hep merak etmişimdir."

Zafer, bakışlarını harika manzaradan ayırdı. "Zaman az. Her yerini gezemeyeceğiz; ama elimizden geleni yaparız. Olmadı, ileride yine geliriz."

"Bence sorun yok..." dedi Zeynep.

"Hımm. Ben acıktım. Ya sen?"

Genç kız elini düz karnına götürdü. Düşük yaptıktan sonra, hamileliğinde almış olduğu birkaç kilo da gitmişti. Göğüslerindeki hafif dolgunlaşma da yok olmuştu. Yine eskisi gibi çırpı bir kız oluvermişti. "Acıkmak mı? Hem de nasıl. Dün heyecandan hiçbir şey yiyemedim."

"Hadi önce aşağıya inip kahvaltı edelim. Sonra gelir biraz uyuruz."

"Uyumak istemiyorum. Gezelim. Olmaz mı? Bir dakikamızı bile boşa geçirmeyelim. Benim enerjime yetişebilir misin, yaşlı doktorum?" Işıltılı gözleri ona meydan okur gibiydi. Zafer'in ciddi yüzü pek değişmedi.

"Deneyeceğim artık... Ne yapalım. Genç bir kızla evlenme hatasını yaptık bir kere!"

"Değil mi, ya?" derken neşeyle gülmüştü Zeynep. Mutlu olduğu açıktı. "... ama önce bavulları açıp yerleştireyim. Sonra da bir duş alıp şu üstüme başıma bulaşan simlerden, saç spreylerinden kurtulmam lazım."

Zeynep bavulları yerleştirinceye kadar, Zafer duşa girip çıkmıştı. Beline sardığı otel havlusu ile banyo kapısında göründüğünde, Zeynep işini yeni bitirmiş, banyoda giymek üzere iç çamaşırlarını eline almıştı. Gözlerini onun heybetli çıplak cüssesinden kaçırıp banyoya yürüdü. Şu ana kadar hiç konuşmadıkları önemli bir konu vardı.

Normal bir çift gibi sevişmeleri gerekecek miydi?

Güler'in tanıdığı yirmi günlük süre iki üç gün sonra sona erecekti. Gerçi kendisini çok iyi hissediyordu. Ne bir kanaması vardı ne de ufacık bir ağrısı. Genç bünyesi sayesinde tamamen eski sağlıklı haline dönmüştü.

Banyo da oda gibi güzeldi. Geniş ve aydınlıktı. Duş kabini içindeki su bataryaları son derece moderndi. Akan sıcak su, ince vücudunun enerji toplamasını sağlıyordu. Ancak aklında hâlâ o önemli soru vardı. Duştan çıktığında bu konuyu unutmaya çalışıyordu. Zafer, monoton ve sıkıcı hayatını renklendiren bir kadın olduğu için onunla evlenmişti. Cinsellikten hiç bahsetmemişti. Uzun zamandır ona dokunmamıştı da. Belki de bu çırpı vücudu artık çekici bulmuyordu.

"Bak, için rahat olsun. Ayrı odalarda yatmaya devam ederiz. Senden bana gerçek bir eş olmanı istemiyorum."

Bu sözleri hâlâ kelime kelime hatırlıyordu. Zafer ona böyle demişti. Annesi hastanedeyken yaptıkları konuşma, genç adamın ona sadece bir dost olarak ihtiyaç duyduğunu gösteriyordu.

... ama ya kendisi?

İşin doğrusu cinsellik o an için pek önemli değildi. Bilmediği bir şeyi isteyemezdi ki! Bildiği kadarı da zaten çok zevkli değildi. Tamam, genç adamın ona dokunuşlarından fazlasıyla etkileniyordu ama iş ilerlediği zaman yine bir hayal kırıklığı yaşayacağından korkuyordu. Genç kız için asıl önemli olan, genç adamın kalbinde daha özel bir yere sahip olmaktı. Kendi kalbi onunla dolup taşarken, onun kalbinde sadece sevimli bir arkadaş olarak yer bulmak çok acıydı.

Saçlarını kurutup iç çamaşırlarını giydi. Büyük aynada kendisini süzdü. Genç adamın bu vücudu zaman zaman çekici bulduğunu biliyordu; ama erkeklerin cinsellik konusunda çok seçici olmadıklarını da biliyordu. Herhangi bir kadının onun bu ihtiyacını karşılayabileceğini bilmek ise hem kıskanmasına sebep oluyordu hem de üzülmesine.

Aklını boşaltmaya çalışarak odaya geri döndü. Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. Çıplak olmaktan utanmamaya kararlıydı. Nasılsa balayı için deniz kenarında bir yere gitselerdi, bikinisi ile onu yine böyle çıplak görecekti. Yan gözle kocasına baktı. Zafer cam kenarındaki koltuğa oturmuştu. Zeynep'in onun için çıkarmış olduğu keten pantolon ve bej gömleği giymişti. Zeynep sayesinde artık daha spor giyiniyordu. Ayaklarını önündeki sehpaya uzatmıştı. Elinde televizyon kumandası vardı. İlginçti ama duvara asılmış televizyonda Türkçe bir kanal bulmuştu. Uydu üzerinden gelen yayını izlerken, gözleri içeriye giren karısına kaymıştı.

"İki dakikaya hazır olurum!" dedi kocasına.

"Sorun değil." dedi genç adam. "Acele etme."

Zeynep yatağın üzerine bıraktığı giysilerine doğru giderken, gözlerini yeniden genç kıza çevirdi. Yarı çıplak ince vücudunu

süzdü bir an. Genç kız elbiselerini giyinmeye başlayınca da bakışlarını kaçırdı.

"Bu mevsimde bile ne kadar sıcak!" dedi Zeynep. İnce bir bluz ile yazlık ince bir pantolon giymişti. Odada klima yoktu. Onun yerine ısısı ayarlanabilir, otomatik bir havalandırma vardı ve tüm otelin serinliği aşağı yukarı aynıydı. "İnanmakta zorlanıyorum."

"Buralarda pek kış olduğunu sanmıyorum." dedi Zafer. "Tam da gezilecek mevsimde geldik bence."

"Evet, bence de." Genç kız onun karşısına geçti. "Nasıl oldum doktorum?" Ellerini iki yana bir manken gibi açmıştı.

Gerçekten de o kadar taze, o kadar güzel görünüyordu ki!.. Ameliyat sırasında kafasında tıraşlanan kısım hiç görünmüyordu. Uzun saçları bu bölgeyi kolayca örtüyordu. Makyajsız cildi pırıl pırıldı. Düşük yaptıktan sonra yeniden eski kilosuna inmişti. Hamileyken aldığı hafif kilo yok olunca, dolgunlaşmaya başlayan göğüsleri de eskisi gibi olmuştu. Zafer'in ona hediye etmiş olduğu günlük takıları ile çok dikkat çekiciydi.

Zafer ayağa kalktı. "Gayet iyi!" dedi çok dikkat etmemiş gibi.

"Ne? Hepsi bu mu?" diye yalandan homurdandı genç kız. "Yeni evli bir kadına güzel şeyler söylemelisiniz Zafer Bey!" Ellerini beline dayadı.

"Çok beğendim." dedi genç adam mecburen.

"Bak bu daha güzel!" diye uyardı Zeynep. "Yoksa ilk kavgamızı yapacağız!"

"Açken bu kadar agresif olduğunu bilmiyordum." dedi genç adam hafif bir gülümsemeyle. Tutup onu kendisine çekti. Küçük burnuna minik bir öpücük kondurdu. "Gerçekten çok güzel olmuşsun. Hayat dolu ve sağlıklı..."

"Benimle evlendiğine pişman değilsin, değil mi?" Elleri kendisine sarılan kollara gitmişti. Avucu altında gerginliklerini hissetti.

"Öyle mi görünüyorum?"

"Önce ben sordum."

"Bence hemen gidip senin karnını doyuralım. Kahvaltıdan sonra yine tartışabiliriz. Bu halini sevmedim."

"Hımm. İyi fikir. Akşama tartışsak da olur. Bütün gün gezip eğlenmek istiyorum çünkü."

"Tamamdır..."

"Belki tartışmamız da eğlenceli olur. Seviyorum senin suratsız hallerini."

Dediği gibi başlangıç eğlenceli oldu. Kahvaltı dört dörtlüktü. Otel epey kalabalık olmasına rağmen her şey düzenli ve kontrol altındaydı. Kahvaltıdan sonra kiraladıkları otomobil ile piramitlere gittiler. İlk olarak ziyaret ettikleri, en büyüğü olan, Keops Piramidi'ydi. Tepelerindeki güneş, insanı çok rahatsız etmiyordu. Güneş gözlükleri ve başlarındaki turistik şapkalar onları koruyordu. Ortamın egzotik havası inanılmazdı. Çevrelerinde yaya olarak veya develer üzerinde gezinen birçok turist vardı. Bir turist grubuna yanaşıp adamın anlattıklarını gizlice dinlediler. Tabii İngilizcesi kuvvetli olan Zafer, genç kıza hızla tercüme ediyordu.

"Keops Piramidi, dediğine göre dünyanın kara kitlesinin tam ortasındaymış. Taban çevresini yüksekliğinin iki katına bölersen, pi sayısını bulurmuşsun. Bu muazzamlıktaki taşların geliş yerleri de kesin değil. Çok uzaklardaki bir ocaktan bahsediliyor ama Nil Nehri'nin ötesindeki bu yerden nasıl getirildiği de bir sırmış. Şu anki teknoloji ile bile yapımı açıklanamıyor. Bir araştırmaya göre milyonlarca metreküp taşın yerleştirilmesi yüzlerce yıl sürmüş olmalı; ama yaklaşık otuz sene içinde yapıldığı biliniyormuş. Her üç piramidin ölçüleri ve birbirlerine olan konumları da benzersizmiş. Hepsi matematik kurallarına uygunmuş. Mesela dört yüzeyinin alanlarının toplamı, yüksekliğinin karesine eşitmiş. Üç piramidin dizilişi Pisagor üçgenini oluşturuyormuş. En bilinen 3-4-5 oranı yani."

Zeynep nefes almadan dinliyordu. Zafer'in bazı dediklerini anlamıyordu bile; ama bu devasa yapıların her bir özelliği bilinçli yapılmış gibiydi. Bu kesindi.

"Piramitlerdeki mumyaları bulan ilk on iki bilim adamı, kanserden ölmüş; çünkü mumyalar radyoaktif madde içeriyormuş. Yılda iki kere, mumya odasına güneş giriyormuş. Birisi firavunun doğum günü diğeri de tahta çıkış günüymüş."

Kafile gezindikçe, Zafer de ona tercüme ediyordu. Duyduklarının hepsi de olağanüstü şeylerdi. Yüzlerce yıl önce böyle bir teknolojinin olması hayret vericiydi. Sonra onlardan ayrıldılar. Bol bol fotoğraf çekildiler. Üç piramidi bitirmeleri epey zamanlarını aldı. En sona Sfenks'i bıraktılar. Gözlerini Nil Nehri'ne dikmiş olan Sfenks, hâlâ piramitlerin koruyuculuğunu yapıyor gibiydi. On dördüncü yüzyılda Memlukler tarafından topçu hedefi olarak kullanılmıştı ve epey hasar görmüştü. Doğanın verdiği hasar da eklenince görünümünden epey bir şey kaybetmişti ama haşmetinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Hava kararmaya başladığı için, müzeleri gezmeyi sonraya bırakarak otele döndüler. Doğrusu ikisi de yorulmuştu. Hava da hızla serinlemişti. Çöl serinliği denilen şey bu olsa gerekti. Akşam yemeğini, aydınlatılmış bahçeye bakan yemek salonunda yediler. Karşılarında yine piramitler vardı. Yemekten sonra Kahire'ye indiler. Şehir hâlâ hareketliydi. Sokaklar, egzotik mimariyle modern mimarinin kaynaşmış çehresine sahipti. Pek çok turistin gezdiği meydanlar vardı. Deniz kenarındaki şehirlerden farklı olarak, yiyip içen, gürültü yapan kendini bilmez turistler yoktu. Herkes kendi halinde ve oldukça sessizdi. Bu güzel şehrin havasına saygı duyuyorlardı.

Bir kafede yediği yöresel tatlıdan sonra Zeynep'in dayanacak gücü kalmadı. Yorgunluğun etkisi artık görülmeye başlamıştı. Gözleri uykuyla dolmaya başlayınca, Zafer onu alıp otele getirdi. Genç kız, odalarına girer girmez kendisini yatağa atmıştı. Tek damla alkol almasa da temiz hava, güneş ve önceki gecenin yorgunluğu onu sarhoş gibi yapmıştı.

Zafer'in kendisini soymasına izin verdi. Gözlerini bile açmakta zorlanırken, elbiselerinin çıkarılmasına doğal bir içgüdüyle yardım ediyordu. İç çamaşırları ile kaldığında, genç adam onun üzerini örttü.

Başı yeniden yastığa değen Zeynep anında uyumuştu. Bir süre onu seyreden genç adam dönüp balkona gitti. Balkon kapısını kapatsa iyi olurdu. Hava sıcaklığı epey düşmüştü. Kısa bir süre ışıklandırılmış piramitleri izledi. Sonra geri döndü. Kapıyı kapatıp perdeleri çekti. Banyoya gitti. Dişlerini fırçalayıp elini yüzünü yıkadı.

Yeniden yatağın başucuna geldiğinde, seyretmekten hâlâ bıkmadığı o temiz yüzü süzdü. Genç kız mışıl mışıl uyuyordu. Dolgun dudaklarında sanki mutlu bir gülümseme vardı. Mutlu muydu acaba? Bebeğini düşürdükten sonra bir türlü eski neşeli haline dönememişti. Bu çok normaldi elbette. Bu gencecik yaşında ne zorluklar çekmişti. Bu saatten sonra onun hiç sıkıntı çekmemesi için elinden geleni yapacaktı. Onun isteklerini elinden geldiğince yerine getirmeye çalışacaktı. O bunu hak ediyordu.

Örtünün içine süzüldüğünde, Zeynep kıpırdandı ama uykusu bölünmedi. Genç adam gözlerini yumdu. O da yorgundu. Ne var ki bir türlü uyuyamıyordu. Hiçbir erkek için ideal balayı ve ideal gerdek gecesi olduğu söylenemezdi fakat Zeynep istemedikçe onunla sevişmemeye kararlıydı. Öncelikle o kendisini hazır hissetmeliydi. Sevmediği bir adamla birlikte olması için onu zorlamayacaktı. Ne kadar gerekiyorsa o kadar beklerdi. Eve döndüklerinde genç kız ayrı odalarda yatmalarını isterse buna da ses çıkarmayacaktı. Zaten evlenmeden önce ona böyle bir söz vermişti.

Bu kararın ardından, balayları iki dostun hafta sonu tatili gibiydi. Aynı yatakta yatıyorlardı ve Zafer ona elini bile sürmüyordu. Bunun için ciddi çaba harcıyordu. Yatağında çok çekici bir kadın olduğunun farkındaydı; ama hem düşük yaptığı için hem de kendine söz verdiği için ondan uzak durmalıydı. Oysa müzeleri gezerken, Zeynep'in yakınlaşarak elini tutması hoşuna gitmişti. Birkaç kere de kocasının koluna girmişti genç kız. Son gece ise genç adam kolunu onun omzuna atmıştı. Bir kafile ile gittikleri uçsuz bucaksız çölde, güneşin batışını izliyorlardı. Zeynep de ona sokulmuştu ve yeşil gözlerini kızıla çeviren güneş ışıkları altında, sevdiği adamı süzmüştü. Çölden bile sert, gizemli, egzotik gelen bu

adamın kocası olduğuna hâlâ inanamıyordu. Gülmeyi bilmeyen bu keskin dudakları öpmeyi de özlemişti. Peki, neden Zafer bu kadar uzaktı? Neden öpmeye bile yeltenmiyor, gece yatarken orasına burasına dokunmamak için yatağın büyüklüğüne sığınıyordu?

Çöl ateşi yakarak, çevresinde akşam yemeği yediler. Yaklaşık yirmi kişilik bir grubun içindeydiler. Genellikle Almanlardan oluşmuştu. Birkaç da İtalyan vardı. Buraya içinde geldikleri arazi araçları, çevrelerinde güvenli bir daire oluşturuyordu. Tepelerindeki gökyüzü, bir cam kadar berraktı. Tüm yıldızlar seçiliyordu. Zaman hızla geçti. Yöresel ve tarihi hikâyeleri anlatan rehber sayesinde, gecenin nasıl ilerlediğini anlamadılar. Otele döndüklerinde gece yarısı olmuştu.

"İnanamıyorum!" dedi Zeynep buruk bir mutlulukla. "Balayı bitti bile. Altı gün ne çabuk da geçti."

Zafer, çölde kullandığı ceketini çıkarıp astı. Dönüp ona baktı. "İstersen biraz daha kalabiliriz."

"Güzel olurdu ama dönsek iyi olur. Yarın evde dinleniriz. Öbür gün okula gitmem lazım. Senin de işlerin var."

Genç adam onu ince belinden tutup kendisine çekti. Zeynep itirazsız o iri ve sıcak vücuda sokuldu. Kocasından yayılan ve burnundan giren hafif koku içini bir hoş etmişti.

"Benim en önemli işim sensin artık." diye mırıldandı Zafer. Koyu gözleri ciddi bir ifadeyle onun yüzüne dikilmişti; ama dudaklarında da hafif bir gülümseme vardı. Tatil boyunca sık sık gülümsemişti zaten. Artık eskisi kadar nemrut, ruhsuz bir adam değildi.

Zeynep'in mutlu gözleri bu iltifat ile irileşti. "Bunu sık sık hatırlatırım bak!" dedi gülümseyerek. "Sonra kızma bana."

"Kızarsam eğer ... avantajlı çıkan ben olurum." Sesinde eğlenceli bir uyarı vardı. Genç kız hemen onun ne demek istediğini anladı.

"Ah! Bir de o vardı değil mi? Banyo meselesini unutmuştum." Kıkırdamıştı keyifle.

"Evet, lütfen kızdır beni."

Zeynep küçük bir kahkaha attı. Kabul etmeliydi ki bu ruhsuz adamda aslında ince bir espri yeteneği vardı. Güzel dudaklarını, düşünürcesine büzdü. Gülümsemesi devam ediyordu. Sonra gözleri zamanla bir ciddiliğe büründü. "Biliyorsunuz sevgili doktorum!.." dedi yavaşça. "Size hayır demekte her zaman zorlandım ama artık işler değişti. Artık kocamsınız ve..."

O susunca genç adamın bir kaşı kalktı. "... ve?"

"Biliyorsun işte! Yani hem yatağım hem banyom artık sana açık." Utanırcasına konuşmuştu. Gözlerini kaçırdı. "Yani istediğin sürece buna hakkın var."

"Hakkım olması önemli değil." dedi Zafer. O da biraz ciddileşmişti. "Seninle evlendik diye böyle bir talepte bulunacak değilim."

Psikoloji farklı bir şeydi. Bazen söylenen şey başka, anlaşılan şey başka oluyordu. Anlatılmak istenen çok daha ince, özel bir şeyken, akıl ile kalp aynı anda çalışmıyor ve kolayca yanlış anlaşılma olabiliyordu. Tıpkı o andaki gibi. Zeynep içinde bulunduğu ruh hali ile kocasının sözlerini yanlış anladı. Genç adamın kendisini eskisi kadar istemediğini düşündü yine. Evet, ona sarılıyordu. Onun yanında mutlu görünüyordu. Varlığından keyif aldığı açıktı; çünkü Zeynep onun hayatına bir renk, bir hareketlilik getirmişti. Evinde kalarak ona iyi bir arkadaş olmuştu. Evinin işlerini yaparak da iyi bir yardımcı yerine geçmişti ve sonuçta evlenerek genç adam ona hizmetleri karşılığında bir paye vermişti. Zafer'in istediği seks değildi. Duygusal bir yakınlık hiç değildi.

Kötü düşünmek istemiyordu ama o birkaç saniye içinde aklından geçenlere engel olamamıştı.

"Şey!" dedi üzüldüğünü belli etmemeye çalışarak. "Teşekkür ederim." Onun kollarından sıyrıldı. "Çok geç oldu. Yatalım mı artık? Temiz hava biraz sarstı beni. Buraya geldiğimizden beri uykucu oldum zaten."

"Tamam." dedi Zafer. "Yatalım. Sabah erken kalkacağız zaten. Uçak saat onda." Sözlerinin yanlış anlaşıldığının farkında değildi.

Dişlerini sıra ile fırçalayıp yatmak için hazırlandılar. Yatağa girdiklerinde omuzları birbirine değiyordu ama daha fazlası yoktu. Genç kız esnemesini eliyle örttü. Yorulmuştu gerçekten. Yan gözle kocasına baktı. Dışarıdan gelen hafif ışıkta onun tavana dikilmiş gözlerini gördü. Ne düşünüyordu acaba?

İçinden gelen bir duyguyla döndü. Kocaman gövdesine doğru uzandı. Dudaklarını onun dudaklarına dokundurdu. Şaşıran adamın dudakları üzerinde tuttu körpe dudaklarını. Ne olursa olsun bu adamı seviyordu. Bu adama değer veriyordu. Ne için yapmış olursa olsun. Zafer'in onun için yaptıkları çok önemli şeylerdi. Belki ileride karısını farklı bir gözle görmeye başlar, katı yüreğinde yumuşak bir yer ayırırdı. Daha gençti. Önünde kocasını cezbetmek için uzun yılları vardı daha. Biraz çaba harcayarak onun sevdiği kadın tipine bürünebilirdi.

"Teşekkür ederim!" dedi sevgisini biraz belli ederek.

"Ne içindi ki bu?"

"Her şey için..."

"Anlamadım?"

"Anlamana gerek yok. Ben biliyorum işte." Yeniden bir öpücük verdi. "... ama en çok da babam ve abim üzerindeki etkin için teşekkürler. Babamla barışmamı sağladığın için... Abimi yola getirdiğin için..."

"Ben bir şey yapmadım." dedi Zafer hiç önemsemeden. "Kimse kızını kolayca silip atamaz. Abinin de ciddi sorunları olduğuna eminim. Geri döndüğümüzde bunlarla ilgileneceğim."

"Sorun mu?" Biraz irkilmişti. Dikkatini toplamaya çalıştı. Avucunu yasladığı geniş göğüsten inanılmaz bir sıcaklık geliyordu. Göğsünün bir parçası da onun gövdesine değiyordu ve bu yakınlığı ne kadar da özlemişti!

"Düğün gecesi biraz yengen Serap'la konuştum. Babanla da konuştum ve annenle de tabii."

"Cidden mi? Ne konuştun ki?"

"Zeki özünde iyi bir insan olabilir. Yaptığını kabullenmiyorum tabii ama onu affedip affetmemek bana kalmamış. O senin meselen; fakat ben hep, geçmişe değil geleceğe bakmalıyız, diye düşünürüm. Eğer sen abini affedeceksen, bence bu koşullarda ben de ona yardım edebilirim."

Zeynep onun ne demek istediğini anlar gibi olmuştu. "Çocuk meselesini mi kastediyorsun?"

"Evet..." dedi Zafer. "Abinle konuşmadım hiç ama diğerlerinin anlattığı kadarıyla bu durumun onu strese soktuğunu tahmin ediyorum. Evli bir erkek için çocuğunun olmaması çok üzücü ve hatta bunalıma götüren bir durum yaratabilir. Hastanede böyle şeylerle karşılaşıyorum."

"Tedaviye gitmemesi kendi kabahati!" dedi genç kız yavaşça. Zeki'nin sözlerini hatırlamıştı. Onun hamile oluşunu kıskandığını itiraf etmişti zaten. Zafer gerçekten akıllı bir adamdı.

"Pek çok erkek gitmek istemez. Kendisini iktidarsız hisseder ve utanır. Hâlbuki çocuk olmamasının bir sürü sebebi vardır. Bizim hastanemizde tüp bebek bölümü de var. Oraya müracaat için gelen kocalar sayılıdır. Genelde kadınlar gelir. Erkekleri de çoğu zaman zorla getirirler. Bunun utanç verici olmadığını erkeklere anlatmaya çalışıyoruz ve son yıllarda biraz da başarıya eriştik. Ancak yine de hatanın kendisinde olduğunu kabul etmeyen erkekler var."

"Zeki de utanıyor sanırım."

"... ya da kusurun kendisinde olmasından çekiniyor." Genç adamı düşünceliydi. "Günümüz teknolojisinde, artık canlı tek bir spermi bile olmayan erkeklerin bile çocuğu olabiliyor. Testislerden alınıyor. Eğer sen de izin verirsen, ben Zeki'yi hastaneye çağırmak istiyorum. Bunu onun için değil, yengen ve annen için yapmak istiyorum. Belki küçük bir çocuk, abinin uslanmasını sağlayabilir."

Zeynep'in gözleri buğulandı. Bu ne güzel bir adamdı böyle! Kendi kaybettiği çocuğu aklına geldi sonra. Annelik şansını kaybetmişti belki ama hala olmak da güzel olabilirdi.

"Bu harika bir fikir!" dedi samimiyetle. Bu adamın kendisini hâlâ şaşırtması çok ilginçti. "Peki, gelir mi sence? Kabul eder mi?"

Zafer hafifçe gülümsedi. "Sen bana bırak bunu." Kolunu kaldırıp genç kıza sarıldı. Evlendiklerinden beri ilk kez bu kadar yakınlaşıyorlardı yatakta. "Ben hallederim."

Bundan emindi Zeynep. Huzurlu bir şekilde yüzünü onun omzuna yasladı. Yavaşça sarıldı kocasına. O kendi özel kahramanıydı. İçine düştüğü çukurdan kurtaran beyaz atlı prensiydi ve şimdi de başkalarının kahramanı olacaktı. Kıskanmıyordu. Ağabeyi ve babası zaten ona saygı duymasalar, ne düğüne gelirlerdi ne de Zeynep ile konuşurlardı. Her şeyi değiştiren, onun ciddi, kararlı ve inatçı yapısıydı.

Gözlerini yumdu. Saçlarında genç adamın dudaklarını hissetti.

"Seni seviyorum..." diye fısıldadı içinden. Zafer duymayacaktı biliyordu ama yüreği deli gibi bağırıyordu. *"Seni seviyorum güzel ruhlu adam!"*

• • •

32. BÖLÜM

Genç adam, elinde bavullarla durakladı bir an. Eve geleli sadece birkaç dakika olmuştu. Şimdi üst kat koridorunda, ikisinin odalarının tam ortasında duruyordu. Arkasından gelen karısına baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Zeynep. Gülümsüyordu. Aslında onun neden orada yalı kazığı gibi çakıldığını biliyordu. Zafer kararsızdı. Gözlerinden kolayca okunuyordu. Onun yanından geçip doğruca kocasının geniş odasına girdi. "Getirsene valizlerimizi!" dedi tatlı bir emirle. Onun da elinde iki küçük valiz vardı. Mısır'a tek bir valizle gitmişlerdi bir sürü şey alıp geri dönmüşlerdi.

"Benim odamda mı kalacaksın?" diye sordu Zafer. Sesi anlaşılmazdı.

Genç kız dönüp ona baktı. "Tabii ki! Kocam değil misin?" Yüzü yalandan bir şüpheyle değişti. Kaşları hafifçe çatıldı. "... ama tabii sen rahat yatamıyorum, yatak daralıyor diyorsan, o başka! Aslında küçücük bir şeyim ben."

Zafer gülümsedi. İçi rahatlamıştı. Valizlerle kendi odasına girdi. "Doğru, küçücük bir şeysin. Çok yer kaplamıyorsun."

"Hem deli de yatmam. Yatağa kene gibi yapışır kalırım."

"Tamam, ikna oldum zaten."

Yarım saat sonra Zeynep tüm eşyaları yerleştirmiş, aldığı hediyeleri de bir kenara güzelce istiflemişti. Herkese bir şeyler almışlardı. Annesine, babasına, yengesine ve hatta ağabeyi Zeki'ye bile. Betül ve Meryem'i unutmamıştı.

Zafer bir koltuğa yanlamasına oturmuş, bacağını ileri geri sallıyordu. Bazen karısını izliyor, bazen de telefonundan mesajlarına bakıyordu. Mısır'dayken sosyal medyadan bilerek uzak kalmışlardı.

"Kendi odamdaki eşyalarımı sonra taşırım artık." dedi genç kız. "Sen yorgun musun?"

"Neden?"

"Hava çok güzel... Harika bir lodos var. Hadi kıyıya inelim. Orada bir şeyler atıştıralım. O kadar kumdan sonra denizi özledim. Kendimi içine atasım var."

"Peki, olur!" dedi genç adam. "... ama atmayacaksın."

"Artık iyileştim kocacığım! Güler Hanım'ın belirlediği yirmi günlük süre çoktan doldu. İstersem yüzgeçlerim çıkıncaya kadar yüzebilirim."

"Birkaç yüzgeç yakışırdı eminim ama ben seni böyle beğeniyorum."

"Hımm! Ya!" İki memnunluk dolu nida çıkmıştı genç kızın ağzından. "Peki, en çok neremi beğeniyorsun?" diye biraz çocuksu bir şımarıklıkla sordu.

"Daha önce söylemiştim."

Genç kız onun önünde durdu gülümseyerek. "Yine söyle hadi; ama sakın gıcıklık edip beynin deme, vururum kendimi." Genç adam düşünceli gibiydi. Kaşları hafifçe çatılmıştı. "Ya! Hadi! Doğruyu söyle."

"Peki! Doğrusu beğendiklerim arasında beynin de ilk sırayı alıyor."

"Zafer!" dedi genç kız uyaran bir sesle.

Kocası hafif bir nefes aldı. Gözleri onun incecik beliyle uyumlu yuvarlak kalçasına gitti. "En çok kalçalarını beğeniyorum." diye yavaşça itiraf etti.

Zeynep'in elleri istemsizce kalçasına gitti. "Ciddi mi? Hani göğüslerimdi?"

"Evet, onları da seviyorum; ama kalçaların başka. Daha güzel bir kalça gördüğümü sanmıyorum."

"Hımm." Kıkırdamıştı keyifli bir şekilde. "Delisin sen. Benimkini de görmedin ki."

Zafer alayla gülümsedi. "O pijama diye giydiğin kırmızı şeyin çok fazla bir ayrıntı sakladığını sanmıyorsun değil mi? Ayrıca daha ilk gece ben senin kalçalarını görmüştüm. Hatırlarsan otelde ayaklarına ilaç sürmüştüm."

"Üstümde havlu vardı!" diye itiraz etti Zeynep.

"Evet..." diye kabullendi Zafer. Hâlâ gülümsüyordu. "Havlu üstündeydi. Alt tarafın olduğu gibi açılmıştı ve..." Yalandan bir hainlikle gözleri ışıldadı. "... ve harika bir manzara ortaya çıkmıştı."

Zeynep'in gözleri irileşti. O ilk geceyi hatırlamaya çalıştığı belliydi. Genç adam onun karşısına oturmuş ve bileğini tutup kaldırmıştı. Aralanan bacakları havludan ne kadar sıyrılmış olabilirdi? "Ka..Kalçama kadar gördün mü?" diye sordu şaşkınca.

"Evet." Sesi kesindi. "... ve başka bir sürü yer."

Genç kız kıpırdamadan durdu bir süre. Gözleri şüpheyle kısıldı. "Başka ne gördüğünü sormaya korkuyorum." dedi yutkunarak.

Zafer koltuktan kalktı. Bir çocuğu avutmak ister gibi onun saçlarını karıştırdı. "Neyse ki o gece ikimiz de bu ayrıntılara dikkat edecek durumda değildik!"

"Sen etmişsin işte!" dedi Zeynep hafif bir öfkeyle.

"Güzel şeyler gördüm; ama usluydum! Değil mi?"

"Evet!" dedi Zeynep biraz sıkıntıyla. "Neyse ki beni pek seksi bulmuyorsun!"

Zafer tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki genç kızın telefonu çalmaya başladı. Gidip masanın üzerinden telefonunu aldı. Arayan annesiydi.

"Alo anne! ... Evet, sağ salim döndük. Ben de şimdi seni arayacaktım. ... Evet, çok güzeldi her şey..." O konuşurken Zafer de pencere önüne gitti. Bir süre deniz manzarasını izledi. Hava ılıktı.

Lodos yüzünden deniz çalkantılı görünüyordu. Pazar gününü değerlendirmek isteyen insanlar sokaklara dökülmüştü. Havaalanından eve zor gelmişlerdi. "Tamam. Ben seni sonra yine ararım." diye sözlerini bitirdi Zeynep. Telefonunu kapatıp kocasına baktı. "Annemin selamı var. Babam da selam söylemiş."

"Aleykümselam." dedi genç adam. "İyiler miymiş?"

"Evet."

"Güzel. Hadi çıkalım mı?"

Birlikte yürüyerek sahile indiler. Genç kız onun koluna girmişti. Zafer buna alışmıştı. Zeynep böyle yürümekten hoşlanıyor gibiydi.

Hafif rüzgâr sıcak sıcak yüzlerini yalarken, ikisinin de saçlarını özgürce dalgalandırıyordu. Özellikle deniz kenarında daha güzel esiyordu. Onlar gibi pek çok çift vardı. Nemli çimlerin üzerinde, sandalyelerini açıp piknik yapanlar bile vardı. Kışın ortasında bulunmaz bir gündü.

"Özlemişim!" dedi Zeynep mutlulukla. Kocasının koluna daha bir asılmıştı. "Dünyada hiçbir yere değişmem bu şehri. Havası, güneşi bile bir başka." Bulutların arasından sızan akşam güneşine bakıyordu.

"İstanbul hırçın ama güzel bir kadın gibidir. İnsanı zorlar, yine de ayrılamazsın." ... ama onun sözleri daha endişe doluydu. Gözleri gökyüzündeydi. Karanlık bulutlar pek hayra alamet değildi. Güneş tutunacak yer bulmakta zorlanıyordu. "... ve ne yapacağı hiç belli olmaz."

"Bir kadın olarak çok anlamlı gelmedi bu sözler. Kadın yerine yakışıklı bir erkek mi desek?" Onun gözleri daha ileride bir noktaya kitlenmişti. "Bak! Uçurtma uçuruyorlar. Ne güzel değil mi?"

Bir süre denizin üzerinde özgürce salınan uçurtmaları izlediler. Kararan gökyüzünde beyaz inciler gibiydiler. Sonra daha önce yemek yedikleri seyyar satıcıya doğru yürüdüler. Adam her zamanki yerindeydi. Zeynep, ekmek arası balığı bile özlemişti. Kayalara oturup denizi izlerken yiyeceklerini yediler. Son lokmalarını

daha yeni bitirmişlerdi ki Zafer'in İstanbul hakkında dediği doğru çıktı. Rüzgâr iyice azalmıştı. Yağmur aniden bastırdı. Üstelik şimşek de çakmaya başlamıştı. Uzaktaki uçurtmalar tedbir olarak hemen yere indirilmişti.

Saklanacakları bir yer yoktu. Ağacın altına girmek de tehlikeliydi. Koşarak bir elektik trafosunun saçağına sığındılar. İkisi de epey ıslanmıştı. Zeynep neşeyle kıkırdadı.

"Ensemden içeri su girdi!" dedi ürpererek. Eliyle saçlarındaki suları silkeledi. Zafer de öyle yapıyordu. Yağmur başlayınca ortalık hemen sakinleşivermişti. Etrafta kimsecikler yoktu. Sadece hareket halindeki araçlar vardı. Yağmur hızını daha da arttırdı. Oldukça iri yağıyordu. Ayakları, yere çarpan damlalardan ıslanmaya başlamıştı. Ara sıra esen rüzgâr da yağmur damlacıklarının üzerlerine gelmesine sebep oluyordu. Neyse ki hava hâlâ ılıktı.

Genç adamın düşünceli gözleri, kararan gökyüzüne çevrildi. "Dinmez bu yağmur!" dedi yavaşça.

"Hadi bir maceraya atılalım!" dedi Zeynep kocasına. "Islansak da eve gitmeye ne dersin?"

Zafer hafifçe dudak büktü. "Tepemden aşağıya su sızmasından nefret ederim. Sadece banyoda hoşuma gider! Bir taksi tutarız."

"Yapma ya..." dedi Zeynep ona sokulurken. "İki adım için taksi mi çağıracaksın?"

"Az yolumuz yok tatlım! İki adımdan fazla..."

"Belki oralarda yağmıyordur. Erimeyiz ya! Hadi yürüyelim. Vallahi çok eğlenceli olacak. Nasılsa ıslandık epey."

"Millet deli diyecek bize!"

Zeynep güldü. "Evet ... ama evde sıcacık koltuğumuzda otururken buna çok güleceğiz."

Zafer bundan emin olmasa da karısına itiraz etmedi. Genç kız özgürce saçağın dışına atmıştı kendisini. Yüzünü hafifçe yukarıya kaldırmıştı. Birkaç saniye, yüzüne vuran damlacıkların keyfini çıkardı. Zafer onu izliyordu. Sonra Zeynep gülümseyerek kendisine

baktı. Kabanının yakasını kaldırdı. Elini uzattı. Zafer isteksizce tutmuştu o eli.

Değişik bir yağmurdu. Yüz metre deli gibi yağıyorsa, bir anda yavaşlıyor, iki yüz metre sonra yeniden hızlanıyordu; ama yavaşlamış hali bile yeterince ıslatıcıydı. Evlerinin sokağına geldiklerinde ikisi de sırılsıklamdı ve nefes nefese kalmışlardı. Kapı içlerine, saçaklara gizlenen insanlar, onları garip garip süzmüştü elbette; ama burası İstanbul'du. Garipliklerin normal olduğu bir şehirdi.

Sonunda evin girişindeydiler. Kabanlarına rağmen ıslanmış olsalar da hızlı yürüdükleri için vücutları sıcak kalmıştı. Evin içi de sıcacıktı. Zeynep içeri adım attıkları anda onu durdurdu.

"Dur bakalım yakışıklı!"

Zafer şaşırmıştı. Gür saçlarından süzülen sular, köşeli çenesinden damlıyordu. Kısılan gözleri ile karısına baktı. "Anlamadım?"

"Ev artık benim! Böyle ıslak ıslak evime girip mahvedebileceğini mi sanıyorsun?" Gözleri muzip muzip parlıyordu.

"Kurumayı mı bekleyeyim? Yaz mevsimine daha çok var."

"Daha pratik bir yolu var koca adam! Hadi soyun."

"Ne? Burada mı?"

"Niye? Seksi erkekler sadece yatak odasında mı soyunur?"

"Sen ciddi misin?" diye sordu Zafer.

"Ciddi olduğumu gördün mü hiç? Soyun hadi..."

Genç adam, suları damlayan kabanını çıkardı. Yere bıraktı. Kaşları kalktı. "Sıra sende!"

Gülümseyen Zeynep de kabanını çıkarıp yere bıraktı. "Çabuk öğreniyorsun beyefendi! Gözlerindekiler kurnaz pırıltılar mı yoksa su damlacıkları mı?"

Zafer üzerindeki ıslak kazağı çıkardı. "Çılgın karımın sözünü dinliyorum. Kedi gibi uysal bir adamım sadece."

"Panter gibi uysal bir kedicik!.." Sonra o da kendi kazağını başından yukarı yavaşça sıyırdı.

Zafer elinde olmadan karşısındaki körpe vücudu süzüyordu. Kollarını kaldırdığında açığa çıkan koltuk altlarının çekiciliği karşısında yutkundu. Beyaz sutyeni içindeki diri göğüsleri gerilmişti. Zeynep kazağını yere attığında bakıştılar bir an.

"Pantolonu da bıraksak mı?" diye sordu genç kız kararsızca.

Zafer'in eli kemerine gitmişti bile. Onu dinlemeden kemeri ve düğmesini çözdü. Kot pantolonu biraz zorlukla aşağıya doğru düştü. Islak olduğu için zorlukla çıkmıştı. Genç adam onu da bir kenara ittirdi. Şimdi ıslak çorabı ve iç çamaşırları ile duruyordu.

"Peki! Pantolonu da çıkaralım madem..." diye mırıldandı Zeynep. "O kadar yapışmış ki merdivenleri çıkamayacağım zaten." Ağır ağır kopçasını açıp fermuarını indirdi. İç çamaşırının onunla birlikte aşağıya kaymasına müsaade etmeden yere doğru zorlukla ittirdi. Daracık kot ciddi bir zorluk çıkarıyordu ona ama Zafer eğleniyormuş gibi izliyordu karısının çabasını. "Yağmurda iki beden çekmiş bu!" dedi genç kız doğrulduğunda. "Bekle de bir havlu getireyim. Saçlarımızı kurutalım."

"Ne oldu? Bitti mi?" dedi Zafer. "Daha çıkaracaklarımız var."

Zeynep yutkundu önce. Sonra güldü. "Bu kadarı yeterli bence..."

"... ama ben yarım işleri sevmiyorum." Atletini sıyırmıştı.

"Bu bir iş değil." Gözleri adamın atleti çıkarmasını da izledi. Tamam, manzara güzeldi ama onun bu yaptığı da adil değildi. Bu gösterişli vücudun yanında kendisi çok çelimsiz, yetersiz kalıyordu.

"Sıra sende..."

"Gördüğün gibi atletim yok."

Genç adamın gözleri, sutyenine kaydı bir an. "Hiç fark etmedim; ama kural kuraldır."

"Zafer!" Sesi kısılmıştı. Sonra bir kedi gibi yumuşadı. "Kocacığım, bu kadarı yeterli. Hadi gidip kuru bir şeyler giyinelim."

"Korkuyor musun?" Sesi alaycıydı.

"Utanıyorum!"

"Biz bizeyiz!"

"Komik şey!" Tereddütlü bir şekilde duruyordu. Eli önce sutyeninin kopçasına gitti. Sonra... Sonra aniden eğildi. Çoraplarını tutup çıkarıverdi. Adamın burnuna doğru salladı. Memnun bir şekilde sırıttı. "Tamam! Sıramı savdım işte. Hadi gidelim."

"Benim de çoraplarım var."

"Sana çok yakışıyor. Kalsın."

Gülerek uzaklaştı oradan. Zafer arkasından baktı bir an. Sonra o da gülümseyerek peşinden gitti. Uzun adımları sayesinde onun hemen ardından odaya girmişti. Genç kız kuru iç çamaşırları almış, banyoya doğru gidiyordu. Başını çevirip kocasına baktı.

"Ben duş alacağım." dedi.

"Davet mi bu?"

"İstersen ... olabilir. Artık evli olduğumuza göre, birlikte banyo yapabileceğimizi dün gece sana söylemiştim."

"Evet, söylemiştin." dedi Zafer garip bir sesle.

"Sen de reddetmiştin." Sesinde minik bir iğneleme vardı. "Neyse, aslında birkaç dakika içinde duştan çıkarım diyecektim. Önce sana bir havlu vereyim mi?"

"Alırım ben." Genç adam onun peşinden banyoya girdi. Gözleri karısının kalçalarındaydı. Islak iç çamaşırı sıkıca yapışmıştı. Islak olmasa bile zaten yeterince çekiciydi o pürüzsüz kabarıklık. "Sırtını sabunlayayım mı?"

Duş alınan geniş bölmeye geçen Zeynep duraklamıştı bir an. Zafer onun tereddüdünü hissetti. Reddedeceğini düşündü. Ancak sözleri genç adamı şaşırttı.

"Zahmet olmazsa..." dedi başını çevirip.

Genç adam omuz silkti. Şaşkınlığını yenmişti. "Ne zahmet olacak? Avucum kadar bir alan zaten."

"Peki, çağırırım birazdan."

Zeynep sürgülü kapıyı çekti. Zafer buzlu camdan onun hareketlerini bulanık da olsa görebiliyordu. Sutyenini çıkardığını anladı. Elleri bir an ıslak külotunun kenarlarında takılı kalmıştı. Sonra

onu da aşağıya indirdi. Şu camın ardında kansının çırılçıplak olduğunu bilmek Zafer'i heyecanlandırmıştı.

Onun saçlarını sabunlamasını sabırla izledi. Sırtını banyo dolabına yaslamış, kollarını kavuşturmuştu. Buzlu cama rağmen ne yaptığını görebiliyordu. Üstelik bir erkek olarak, hayal gücü o buzlu camın ötesine kolayca erişiyordu.

Sonunda Zeynep onu çağırdı. "Gelebilirsin!" dedi akan duşu kapatıp.

Genç adam uzanıp sürgülü kapıyı çekti. Kansının sırtı kendisine dönüktü. Nefesini tutarak onun tamamen çıplak olan bedenini süzdü. Islak saçları beline kadar iniyordu. Bel kıvrımının altında kalan göz alıcı kalçaları, biçimli bacakları ile olağanüstü güzel geldi gözüne. Bu kadar güzel bir kadının karşısında hangi erkek duyarsız kalabilirdi ki? Aklından binlerce şeytani kötü düşünce geçti. Verdiği sözleri unutmayı istedi. Ona sımsıkı sarılıp, doyasıya öpmek ve ona kalbindeki her şeyi anlatmak istedi.

"Al!" Genç kız elindeki sabunlanmış lifi ona uzatmıştı. Başını hafifçe çevirmiş ama tam dönmemişti.

Genç adam onun uzattığı lifi aldı. Zeynep yeniden önüne dönmüştü. Yavaşça ensesinden sabunlamaya başladı. Acele etmemeye çalışıyordu. Gerçekten de küçük vücudunu sabunlamak yarım dakika almazdı. Bu keyifli anı uzatmak için son derece yavaş davranıyordu. Kendi adına hainice düşündüğünü biliyordu ama içgüdüleri yerinde olan her erkek o anda hainliğin peşinde olurdu.

Yavaşça kürek kemiklerinde gezdirdi sabunlu lifi. Küçücük, çıkıntıları belli bile olmayan kürek kemikleri vardı. Şık bir kavisle beline iniyordu. Genç adam o kavisi takip etti. Eli belinin üzerinde ağır ağır dolaştı. Genç kızın sesi çıkmıyordu. Daha da aşağı inmesine bir şey der miydi acaba? Henüz bırakmasını istememişti. Zeynep sesini çıkarmadığı sürece devam etme kararı aldı. Onu ürkütmemek için önce belinin kavisinden yukarıya doğru çıktı. Orada bir süre oyalandı. Sonra yeniden aşağıya indi. Zaten bembeyaz olan vücudu, iyice köpükle kaplanmıştı. Tabii sadece arka tarafı...

Sabunlu lifi karısının kalçalarının üst kısmına değdirdiğinde, durakladı bir an. Ondan yine bir itiraz gelmedi. Kıpırdamadan duruyordu Zeynep. Genç adam ağır ağır devam etti. Avucuna küçük gelen sabunlanma lifi sayesinde, parmak uçlarında onun kalçalarının diriliğini hissedebiliyordu. Uzun uzun sabunlayarak bu zevkli anı uzattı. Nefesini tutmuştu. Hem gördüğü hem de dokunabildiği bu kalçalar gerçekten de dayanılmazdı. Zeynep uzun bir kız olmasa da her yeri gayet orantılıydı. İncecik bacakları düz ve pürüzsüzdü. Kalçalarında daha fazla oyalanmayacağını anlayınca, eğilerek bacaklarının arka kısmını bir süre sabunladı. Baldırlarında, hatta öne kayarak dizlerinde gezindi.

Yeniden doğrulduğunda, durdu bir an. Sessizlik devam ediyordu. Elindeki lifi kolunun altına doğru götürdü. Zeynep'in kolu istemsizce aralandı. Genç adam onun koltuk altını ve göğüslerinin kenarını sabunlarken, ince kolu biraz daha havaya kalkmıştı.

Zafer ona arkadan sarılmamak için tüm gücünü harcıyordu. Elindeki sabunlanma lifini bırakıp hemen oradan çıkması gerektiğini biliyordu; ama Zeynep'in uysallığı, sessizliği, aklını karıştırıyordu. Sonunda direnmeyi bırakan genç adam, elini fırsatçı bir şekilde öne doğru kaydırdı. Bezi göğüslerine dokundurdu.

Hiç ters bir tepki yoktu!

Usul usul, diri yuvarlakların üzerlerinde gezdirdi. Zeynep hâlâ sessizdi. Sırtı neredeyse kocasının gövdesine değiyordu. Genç adam onun göğüslerinin canlı dokusunu parmaklarında kolayca hissedebiliyordu. Başparmağı göğüs ucuna dokunduğunda, tepkisel olarak sertleşmiş olduğunu fark etti. Küçücük ama kabarık tepeciklerdi.

Kendi vücudunda da sertleşen kısımlar vardı. O da bu tepkiye engel olamıyordu. O kadar güçlü değildi. Zeynep kalçalarını ona doğru biraz yanaştırsa, bunu kolayca hissedebilirdi. O yüzden temaslarının sadece eli vasıtasıyla olmasına çalışıyordu. Göğüslerinin kıvrımlarında uzun uzun dolaşırken, nefesini tuttu. Heyecanını azaltmanın hiçbir yolu yoktu. Zeynep ne hissediyordu acaba? Sırf kocası olduğu için mi izin veriyordu?

Elini yavaş yavaş aşağıya indirdi. Önce dümdüz göbeğini sabunladı. Sonra daha da aşağıya indi. Aralıktı ince bacaklar... Bezden daha çok, parmakları geziniyordu teninde ve genç adam, parmaklarını daha da aşağısına indirdi. Onun en hassas noktasına dokunduğunda, Zeynep'in bir an için irkildiğini hissetti. Yine de sesini çıkarmamıştı. Hafif kabarıklığı, kalbi duracakmış gibi okşadı. Görmese de parmak uçları sayesinde tüm hatları hayal gücünde canlanıyordu.

... ama bu kadarı yeterliydi! Eğer daha da devam ederse, onu alıp yatağa götürecekti. Sabaha kadar onunla sevişmesi, itiraz etse bile duymaması an meselesiydi. Kendi sözünü tutamayacaktı. Şu anda son kırılma noktasındaydı.

Elini çekti. Sabunlanma lifini uzattı isteksizce. "Bu kadarı ... yeterli olur sanırım."

Zeynep sessizdi hâlâ. Çok hafifçe başını ona doğru çevirmişti. Gözleri bir an karşılaştıktan sonra yeniden önüne dönmüştü genç kız. Uzattığı lifi de almıştı.

"Teşekkür ederim." dedi alçak sesle.

Zafer geriye doğru bir adım attı. Uzaklaşmakta o kadar zorlanıyordu ki... Gözleri yeniden ince vücudunda gezindi.

"Başka ... istediğin bir şey var mı?" diye sordu zorlukla. Keşke olsaydı. Gitmeyi hiç istemiyordu. Daha evvel hiçbir kadına bu kadar özel bir istek duymamıştı.

"Hayır..." dedi Zeynep. Sesi fısıltı gibiydi. Uzanıp duşun suyunu açtı. Geniş başlıktan tatlı bir basınçla süzülen su, üzerindeki köpükleri aşağıya doğru kaydırdı. "Teşekkürler..." diye ekledi. Son kelime titrekçe söylenmişti.

Her nasılsa Zafer ondaki garipliği hissetti. Başı öndeydi Zeynep'in. Çıplak olmaktan mı utanıyordu? Onu okşarcasına sabunlamasından mı rahatsız olmuştu?

"Ne oldu?" diye sordu. Genç kız cevap vermedi ama ince omuzları hafifçe öne düşmüştü. "Zeynep?"

Genç kız başını çevirdi. Bakışları karşılaştı. Gözleri kızarmıştı. Yüzünden süzülen sulara rağmen, göz pınarları farklı bir şekilde ıslaktı.

"Özür dilerim!" dedi Zeynep yavaşça.

Zafer bir şey anlamamıştı ama onun yüzünün ifadesi, sesinin tonu yüzünden yüreğine bir bıçak saplanmıştı sanki. Zeynep üzgündü! Zeynep ağlıyordu! Buna emindi. O ıslaklığın hepsi su değildi. Gözyaşıydı onlar! Ne olmuştu? Genç kız ona dokunduğu için mi ağlıyordu? Peki, neden özür diliyordu?

"Ne için?" dedi anlamaya çalışır gibi. Bir adım öne çıktı. Şimdi duş başlığından akan su ona da geliyordu. Zeynep'i omuzlarından tutup kendisine çevirdi. Gözlerinin içine dimdik baktı. "Neden ağlıyorsun?"

"Hiç!" Başını eğmişti üzgünce.

"Zeynep! Ağlama..." Ne diyeceğini, ne yapacağını hiç bilmiyordu. Bu konularda eğitim almış bir adam değildi. Tecrübesi yoktu. Özellikle böylesine değer verdiği bir kadının ağlaması, uzun süredir buz kesmiş yüreğini fena halde dağlıyordu. "Lütfen ağlama!" diyebildi sadece.

Zeynep'in başı hâlâ öne eğikti. Sessizce ağlaması devam ediyordu. Omuzları belirsiz bir iki hıçkırıkla titremişti. Zafer onun çenesine parmağının ucu ile dokunarak yüzünü yukarıya kaldırdı. Gözlerini gözlerine dikti.

"Ne oldu?" diye sordu karısına. "Bana mı kızdın?"

"Hayır! Kendime!"

"Neden?"

Zeynep ağlarken titreyen dudaklarını sıkmıştı. "Özür dilerim işte!" diye fısıldadı. "İstediğin gibi bir kadın olmadığım için! Masum ... olmadığım için."

Genç adam önce anlamamıştı. "Ne?" dedi şaşkınca. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Biliyorsun. Özür dilerim..."

Kısa bir sessizlik oldu. Zafer birden onun ne demek istediğini anladı. "Bu konuda bir özür beklediğimi mi sanıyorsun?"

"İlk erkeğim olmadığın için çok üzgünüm." Gözyaşları iyice hızlanmıştı. "Babam ve abim bile bu kadar yaralamamıştı beni; ama senin beni istemiyor olman ... her şeyden daha kötü geliyor." Hıçkırmıştı bir çocuk gibi. "Gerçekten özür dilerim. Bana dokunmaktan tiksinmeni anlıyorum."

Zafer dişlerini sıktı. Ne diyordu bu aptal kadın?

"Zeynep!" dedi yumuşatmaya çalıştığı bir sesle. "Tiksinmek de ne demek? Bunu da nereden çıkardın? Senden tiksinmediğimi daha önce söylemiştim."

"Biliyorum işte!" dedi minik bir hıçkırıkla.

"Hiçbir şey bilmiyorsun sen?" Elleri ile küçük yüzünü yumuşakça tuttu.

"Beni istemiyorsun."

"İstiyorum!" Dikkatle ıslak gözlerine bakıyordu.

"Hayır! Bana dokunmak seni heyecanlandırmıyor. Senin kanım ama sen daha fazlasını istemiyorsun. Neden evlendim ki seninle? Aptalım ben."

"İnanamıyorum sana!" dedi Zafer hafifçe. "Sen ne saçma şeyler düşünüyorsun öyle?" Ona sarıldı. Zeynep itiraz etmemişti. Zafer kalın kolları ile genç karısını sıkıca sardı. Çenesini başına dayadı. Dudakları ile ıslak saçlarına dokundu sonra. Küçük bir öpücük kondurdu. Akan su, omuzlarından süzülüp gidiyordu.

"Saçma değil! Doğru!" İnatçı sesi düşüncesinde kararlı olduğunu gösteriyordu.

"Zeynep... Zeynep... Zeynep..." diye onun adını fısıldayarak tekrar etti Zafer çaresizlikle. Karısının içindeki karmaşayı anlamaya başlamıştı. Onu ikna etmek için yapabileceği pek fazla bir şey yoktu. Ne söylerse söylesin yeterince ikna edici olamayacaktı.

Bu durumda yapabileceği tek bir şey kalmıştı. İtiraf etmek!

Biraz geri çekilip onun kendisine bakmasını sağladı. Islak gözler acı içindeydi. "Dinle!" dedi Zafer son derece kesin bir sesle. "Sana dokunmaktan hiçbir zaman tiksinmedim. Aksine, hep zevk aldım. Senin bakire olup olmaman benim hiç umurumda değil. Ben bununla ilgilenmiyorum. Ben sende bulduklarımı seviyorum. O güzel yüreğini, gülen gözlerini, hayata tutunuşundaki gücü, beni gülümsetebilmeni seviyorum. Tamam, vücudundan da hoşlanıyorum ama insanın âşık olduğu kadının vücudunu beğenmesinden daha doğal ne olabilir ki?"

Zeynep irkilmişti. Yeşil gözleri şaşkınca irileşti. Kısa, âdeta ölümcül bir sessizlik oldu aralarında.

"Ne dedin sen?" diye fısıldadı zorlukla.

"Bakire olman umurumda değil, dedim." Eğilip onun ıslak dudaklarını öptü. "Hiç olmadı."

"O değil! Sonraki..."

"Vücudundan hoşlanıyorum. Hiç itici gelmiyor bana. Hem de hiç! Bunu az önce hissetmedin mi? Seni sabunlarken ne kadar zevk aldığımı anlamadın mı?" Dudaklarını yeniden öpmüştü.

"Kendimden geçmişken ... nasıl anlayabilirim?" Genç adamın dudaklarından kurtardı dudaklarını. "... ama o da değil. Sonraki söylediğin şeyi soruyorum. Sen ne dedin? Bana, ne olduğunu söyledin?"

Zafer onun gözlerinin derinliklerine bakarken neyi sorduğunu çok iyi biliyordu hâlbuki. Gülümsedi. İnanması için tane tane söyledi. "Sana âşık olduğumu söyledim. Aptal kadın! Küçük şaşkın! Bir daha söylemem, bu son bilesin. Anla artık. Seni seviyorum. Seni hayatımdaki her şeyden çok seviyorum."

"Ya..Yalan bu!" diye kekeledi Zeynep. Ağlaması durmuştu. "Öyle olsa ... bunu anlardım."

"Öyle mi? Demek ki anlamamışsın. Ayrıca seni her zaman çekici buldum ben. Sana âşık olduğumu anlamadan önce bile!"

"Hayır!"

"Evet! Sana her fırsatta dokunan, okşayan ben değil miyim?"

"Kısa bir süre için, belki; ama uzun zamandır bana doğru düzgün sarılmıyorsun bile. Benden kaçıyorsun. Bunu hissediyorum. Beni çekici bulmaktan vazgeçtin. Zaten Sevda gibi güzel bir kadınla yarışamayacağımı biliyorum."

"Sevda mı? Komik olma. Bu bir yarış değil; ama doğru! Sen onunla yarışamazsın; çünkü sen, anlayamayacağın kadar fazlasıyla ondan avantajlısın. Evet, senden uzak durdum çünkü kendini biraz toparlamanı istiyordum. Bana iyice alışmanı, kendi isteğinle benim olmanı istiyordum. Senden uzak durmak ne kadar zordu biliyor musun? Balayında öldüm öldüm dirildim. Düşük yaptığın için zaten bir süre sokulmam yasaktı."

"Güler sana da mı söyledi?"

"Söylemesine gerek yok. Doktorum ben; ama evet, özellikle uyardı."

"... ama o yirmi günlük süre balayında dolmuştu. Sen yine de bana elini sürmedin." dedi Zeynep biraz suçlarcasına. "Dün gece otelde ... yatağımın sana açık olduğunu söyledim. Sen isteseydin sevişmemize ses çıkarmayacaktım ama sen böyle bir talebin olmadığını söyledin." Burnunu çekmişti. "... çünkü beni çekici bulmuyorsun. Zayıfım. Göğüslerim yetersiz. Boyum kısa. Bana kendince değer verdiğini biliyorum ama bunun için yalan söylemene gerek yok."

Zafer bu sefer hafif sesli gülmüştü. "Demek öyle?" dedi yavaşça. "Sana zevkle dokunduğum günleri unutuyor musun? Mesela beraber yattığımız o geceki ... ya da o yağmurlu sabahta mutfaktaki dokunuşumu? Gitmek istemedim hiç."

"O günlerin üzerinden ... çok zaman geçti. İlgin söndü demek." diye üzgünce mırıldandı Zeynep.

Zafer onun yanda sarkan elini tuttu. "Söndü öyle mi?" Tuttuğu elini kendi iç çamaşırına doğru kararlı bir şekilde götürmüştü. Islak kumaşın üzerinden hâlâ sertliğini koruyan kabarıklığa dokunmasını

sağladı. Zeynep'in eli önce tedirginice duraksamıştı. "Sence sönmüş bir ilgi mi bu? Seni ne kadar çekici bulduğumu şimdi de hissetmiyor musun?"

Genç kızın eli kabarıklığın üstünde kilitlenip kalmıştı. Kıpırdatmaya korkuyor gibiydi. Sonra parmak uçları hafifçe kıpırdandı. O hafif baskısı bile Zafer'in nefesini tutmasına sebep olmuştu. Zeynep de nefesini tutmuştu.

"Hissediyorum..." dedi fısıldar gibi.

"O halde devam et!" diye emretti Zafer. "Daha güçlü hisset." Elini yukarıya çekmiş, parmak uçlarını iç çamaşırının kenarına getirmişti.

Zeynep onun ne istediğini ancak bir iki saniye sonra anlayabildi. Hafif bir nefes çekti zorlukla soluyan ciğerlerine. Cesur olmaya çalışır gibiydi ve ... ve sonunda cesaretini topladı. Titreyen elini içeriye doğru kaydırdı. İkisinin gövdesi üzerinden akan ılık su, eliyle birlikte içeri girmişti. Orada kendisini bekleyen şeyi avucuyla sardığında, nemli gözleri irileşti. Bunu beklemiyordu. Ne kadar sertti. Sudan bile sıcaktı!

"Evet, işte seni böylesine çekici buluyorum!" dedi Zafer. O da elini onun göğüslerine atmıştı. "Ben bunları da çok seviyorum. Hiç de yetersiz bulmuyorum. Çok güzeller. Her yerin çok güzel."

Zeynep sessizdi. Ancak avucunu doğal bir içgüdüyle kıpırdattığında, Zafer elinde olmadan gerildi. Karısının ürkek teması zamanla kararlı bir hale döndü.

"Sen de çok güzelsin!" dedi Zeynep. Genç adamın yakışıklı yüzünde gezinen gözleri, geniş göğsüne çevrilmişti. Kaslarla bezeli göğsünden aşağıya doğru yavaşça indi. Genç adamın iç çamaşırı epey sıyrılmıştı. Avucundakine bakarken yutkundu. "Çok çekicisin..."

"Genç bir kız tarafından beğenilmek çok güzel!" dedi Zafer. Teninde gezinen avucun baskısı ile sesi biraz değişmişti. "Ben seni beğenmeseydim, böyle bir şey olmazdı. Hiçbir erkekte olmaz."

"Dün beni reddettin ama?" dedi Zeynep. Göğüslerindeki tatlı baskı ile o da gergindi. "Az önce de çekip gidecektin."

"... çünkü kendini zorunlu hissetmeni istemiyordum. Ben, evliyiz diye benimle olmanı da istemiyordum. Senin tamamen hazır olduğun bir anda karı koca olmamızı istiyordum."

"Neye hazır olacağım ki ben? Sen kocamsın."

"Bebeğini kaybettin. Bir zamanlar sevdiğin adamı da kaybettin. Pek istemediğin halde benimle evlendin. Sadece kocan olduğum için bunları görmezden gelip rahat edemezdim ben."

"Sevdiğim adam mı?" Şaşkındı. "Furkan'ı hiç sevmediğimi çok önce anlamıştım ben. Bebeğimi kaybettiğime üzgünüm evet ama dayanamayacağım bir şey değildi. Henüz çok küçüktü. Düşündüm de dokuz ay kamında taşıyıp doğumda kaybeden anneler var veya yıllarca büyütüp yirmisinde vatana şehit veren anneler de var. Ben her zaman Allah'ıma güvenirim. Ne yaparsa benim için en iyisini yapar; ama sen!.. Sen başkasın. Seninle evlenmeye itiraz ettim çünkü kendini kapana kısılmış hissetmeni istemedim."

"Kapana kısılmak mı? Saçmalama! Seninle evlenmek için ne kadar hevesli olduğumu anlamadın mı? Aslında seni evliliğe zorlayan da ben değil miyim?"

Zeynep gülümsemeye çalıştı ama heyecanı o kadar artmışn ki biraz eksik oldu. "Evet, biraz zorladığın doğru..."

"... çünkü artık sensiz bir hayat düşünemiyordum ben... Ne bakire olmaman ne de bir bebeğinin olması umurumdaydı. Ben seni her halinle seviyordum. Zaten önceki tecrübenin de sana bir şey kattığını sanmıyorum. Benim için hâlâ çok masumsun."

Genç kız, gözlerini yeniden aşağıya indirdi. Zafer'in iyice sıyrılan iç çamaşırı artık bir şey gizlemiyordu. Başparmağı ona ait heyecanın tüm kıvrımları üzerinde gezindi. Kocasının sözleri yüreğini rahatlatmıştı. "Bunu ilk defa yapıyorum mesela..." diye itiraf etti. "Hoşuma gitti. Sen benim için her konuda bir ilksin. Furkan'dan hoşlanırken bile cinsel anlamda aklıma bir şey gelmezdi. Sadece

onun yanında olmak hoşuma giderdi; ama senin yanındayken ... bana bir şeyler oluyor. Sen bana dokununca, içim ürperiyor. Sevişsek nasıl bir şey hissedeceğimi bilmiyorum ama vücudum sürekli bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor."

Kızarmıştı biraz. Akan su, başları hariç vücutlarının her yerine temas ediyordu. O yüzden ifadesi açıkça görünüyordu.

"Ne anlatıyor?"

"Güzel olacağını söylüyor."

Zafer suyu kapadı. Eğilip dudaklarını büyük bir heyecanla onun dudaklarına kapadı; ama öncesinde, "Güzel olacak..." diye fısıldamıştı. "Hem de çok güzel olacak."

Zeynep gözlerini yummuştu.

Öpücük bile ikisi arasında inanılmaz bir heyecan yaratıyordu. Genç kız, elini çekip kollarını onun boynuna doladı. Zafer de ıslak vücuduna sıkıca sarılıp oyuncak bir bebek gibi kendisine çekti. Güçlü ama nazikti. Canını yakmadan sevgisini hissettirdi.

"İspatla!" dedi Zeynep, dudakları bir an ayrıldığında. "... ve lütfen acele et!"

Genç adam bu teklifi hemen değerlendirdi. Onu bir havluyla sarıp güzelce kuruladı. Kendisi de öylesine kurulanmıştı. Sonra onu yatak odasına kucağında götürdü. Yumuşakça yatağa bıraktı. Bir an geri çekilip çıplak vücudunu izledi hayranlıkla. Zeynep heyecanla bekliyordu. Hızla kurutulmuş nemli saçları yastığa yayılmıştı; ama üşümüyordu. Az sonra ne olacağını tam bilmese de bu bakışlar bile kendisini ilginç bir şekilde tahrik edip içini ısıtıyordu.

Zafer de çıplaktı artık. İri gövdesi ile yatağa dizini yasladı. Yanına uzandı. Dudakları dudaklarına dokundu. Avucu körpe vücudunda gezinirken, gözlerini, burnunu, boynunu öptü. Zeynep bu mükemmel öpüşlerle ürperip duruyordu. Genç adam onun tepkilerinden, hoşlandığını anlayabiliyordu. Sıklaşmış nefesini duyabiliyordu; ama yeterince sık değildi. Parmaklarını göğüslerinden aşağıya kaydırdı. Göbeğinden aşağıya doğru indirdi. En hassas

noktasına dokunduğunda, tüm erkeklik içgüdüleri çok acele etmesini söylüyordu fakat acele etmek istemiyordu. Bu narin vücuda doymak istiyordu. Okşamasına devam ederken, öpücükleri de kendi payını alıyordu.

Bir süre sonra doğruldu. Onun aralanmış ve katlanmış bacaklarının karşısına geçti. Dizlerinden iki yana tutup küçük bir baskıyla biraz daha araladı. İşte ona ait hazine artık apaçık karşısındaydı. Ne kadar da güzeldi! Zeynep, hafif aralık göz kapakları arasından onu seyrediyordu. Biraz utanmış görünse de sessizce bekliyordu. Genç adam onun itiraz etmesine fırsat bırakmadan dudaklarını aşağıya indirdi. O küçük kıvrımlara ilk temas anında, kulaklarına sadece hafif bir inleme gelmişti.

"Zafer!" dedi genç kız biraz sıkıntıyla.

"Hımm!"

"Yapma şunu..." Utandığı belliydi. Oysa genç adamın dudakları devam ediyordu. Zeynep belini kıvırdı. Düşündüğü kadar iğrenç değildi! Kocasının dili de işin içine karışınca, tuttuğu nefesini saldı. Hayır! Hayır! Aslında hiç de iğrenç değildi. Aksine çok güzeldi. İyice araladığı bacaklarının arasındaki kafaya baktı. "Çok kötüsün!" dedi titrek bir sesle.

Zafer bir an için başını kaldırıp ona baktı. "Uzun zamandır yapmak istediğim bir kötülüktü!" Gülümsemişti hafifçe.

"Ünlü özel öpücüğün?.."

"Evet!" ... ve dudakları yeniden aşağıya indi. Kocaman ellerinden birisi de yukarıya tırmanıp göğüslerinde gezinmeye başlamıştı.

"Hımm! Sözümü geri alıyorum. Güzelmiş..." Kızarmayı beceremeyecek kadar keyif alıyordu. İtirafından utanmayacak kadar güzel şeyler hissediyordu. Aşkın ve seksin özgürlük olduğunu keşfetmişti saniyeler içinde. Kısa sürede, bu yapılan zevkli eziyet ile kendisinden geçti. Elleri istemsizce çarşafa kilitlenmişti. Başı yandaydı ve sıklaşmış nefesleri, Zafer'in kulaklarını dolduruyordu. Başarısının delili olarak odada yankılanıyordu.

Genç adam doğrulduğunda, Zeynep'in mecali kalmamıştı zaten. Tamamen hazırdı. Daha evvel böyle güzel şeyler yaşamamıştı. Hayal bile edemezdi. Bacakları genç adamın kollarından asılı kalmıştı ve aralık bacakları arasındaki temasın şekli değiştiğinde de korkmadı. Zafer kasıklarını delirtici bir baskıyla onunkine yapıştırmıştı. Henüz birleşmeyi erteliyordu. Kocasının yumuşak dudaklarından sonra bu güçlü sürtünme delicesine bir zevk vermişti; ama daha fazla uzatmasa iyi olurdu.

Uzun kirpikleri aralandı. Zafer onun bakışlarından ne istediğini anladı. Acele etmeden hazırlandı. Genç kızı kalçalarından tuttu. Doğru noktaya yaptığı hafif baskı ile Zeynep gerildi. İlk kez oluyormuş gibi hafif bir acı yaşamıştı; ama kasılması uzun sürmedi. Kocası onun derinliklerine doğru yavaş ama engellenmez bir güçle kayarken, hissettiği sıcaklık tüm benliğini kavurmuştu.

Zafer derin bir nefes aldı. Altındaki güzelliği izledi bir iki saniye. Artık ona sahip olmanın verdiği huzurla ve delicesine bir sahiplik duygusuyla doluydu. Üstelik karısı öylesine teslim olmuş bir halde yatıyordu ki bu durum, gururunu okşuyordu. Hayatı boyunca hiçbir kadın için böylesine güçlü duygular hissetmemişti. Ona şu anda tamamen sahipken bile, hiç doymayacak gibi hissediyordu. Ona ömür boyu doymayacağına emindi.

Kollarından destek alarak yavaşça üzerine doğru uzandı. Dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Kalçasını da artık düzenli bir şekilde hareket ettirmeye başlamıştı. Başlangıçta yumuşak olan temposu, Zeynep'in inlemeleri ile arttı. Genç adam dudaklarını çekerek ona nefes alması için fırsat tanıdı. Onun kendisinden önce tatmine ulaşması, ısınmaya başlayan buzlu yüreğini doldurdu. Hızını kesmedi. Tüm iradesiyle bu birlikteliğin uzamasına çalışıyordu. Karısının küçük ama güçlü sarsılmaları bir süre sonra yenilendiğinde, artık o da kendisini tutmayı bıraktı.

Zeynep'in ince kolları ve bacakları doyumun halsizliğiyle açılmıştı. Tamamen kocasının kontrolündeydi. Zafer'in sertleşmiş bir tempoyla rahatlamasına küçük inlemelerle eşlik etti. Birden fazla

kere boşalmanın verdiği zevk kendi vücudunda hâlâ devam ederken, bu sert darbelerle canı hiç yanmıyordu.

Zafer tamamen rahatladığında, güçlü hareketleri kesildi. Yüzü karısının ince boynuna gömülmüştü. Sık nefesleri tenini yakıyordu. Zeynep doyuma ve huzura ermenin verdiği bir mutlulukla onun nemli saçlarını okşadı.

"Seni seviyorum..." diye fısıldadı o anın tadını hâlâ yaşarken. "Seni çok seviyorum becerikli doktorum!.."

• • •

33. BÖLÜM

Genç adam, gözlerini etrafında gezdirdi. Fena bir yer değildi. Azıcık harap olmuştu ama elden geçirildiğinde işe yarardı. Bu büyüklükte bir yeri bulmaları da aslında mucize gibiydi. Bakışları karısına çevrildi. Zeynep telefonu kapatıp yanına geldi.

"Abimdi..." dedi. Gülen gözleri kocasının gözlerindeydi. "Hastaneden çıkmışlar. Konum attım. Buraya geliyorlar."

"İyi." Zeynep sıcacık bir şekilde gözlerinin içine bakıyordu. Genç adam yavaşça uzandı. Onun hâlâ incecik olan bedenini kendisine çekti. Bakışlarını Zeynep'in sevgi dolu bakışlarından alamıyordu. "Bana böyle bakma diye kaç defa dedim sana!" Alçaltılmış sesi biraz sertti ama içindeki sevgiyi anlamamak için aptal olmak lazımdı.

"Nasıl bakıyorum ki?" diye fısıldadı Zeynep. Sevimli bir gülümseyişle ona sokulmuştu. Biraz ilerideki emlakçı Çetin, onların bu halini gülümseyerek izlemiş, sonra bakışlarını kaçırıp dükkânın başka bir yerine gitmişti. Tavanı inceliyor gibi yapıyordu.

Zafer gözlerini kıstı. O yeşil gözler, seven bir adam için çok şeyler vaat ediyordu. İçleri belirgin bir davet doluydu.

"İşte aynen böyle!" dedi dik dik.

"Nasıl?"

"İçimi delercesine..." Bu cümlelerin, birbirini seven başka çiftlerin de dudaklarından dökülmüş olması muhtemeldi. Bir bakışla yürekleri titreten en güzel duygunun aşk olduğu gibi...

Zeynep iri gözlerini ondan hiç ayırmamıştı. "Başka?" diye masumca fısıldadı.

"Tüm savunmamı yıkarcasına..."

Zeynep kıkırdadı. "Bunları bakarak mı yapıyorum?"

Gülümseyişi de bir başka güzeldi zaten. Her gülümsemesi, Zafer'in kaybettiği donuk yıllarını unutturuyordu. Geleceğin güzel olacağını apaçık belli ediyordu. Genç adam onunla evli olduğu aylar içinde, her gün daha mutlu olduğunu hissediyordu. Soğuk kışına doğmuş bir güneşti o.

"Gece bana bunun hesabını vereceksiniz küçük hanım!.."

"Hımm. Korkmam lazım ama o kadar utanmazım ki hiç korkmuyorum." dedi dudak bükerek. Gözleri parlamıştı iyice. "Hem yine özel öpücük isterim belki!" Neşeli ve çapkın bir şekilde gülmüştü. Sonra uyaran bir şekilde ekledi. "Ay! Çok utanmazım! Tamam, hadi bırak. Emlakçı nereye bakacağını şaşırdı garibim. Birazdan tavana zıplayacak. ... ve ben aptalca bir şekilde heyecanlandım."

Zafer isteksizce onu bıraktı. İkisi birden, hâlâ yanan gözlerini etrafta gezdirmeye başladılar. Emlakçı Çetin sonunda yanlarına geldi.

"Ne diyorsunuz?"

"Hem eve hem hastaneye yakın olması çok iyi." dedi Zafer.

"Evet, çok yakın gerçekten. Tam da istediğiniz gibi. Çok da işlek bir yer burası. Gelen geçen herkes görecektir."

"Biraz yıpranmış ama ... idare eder."

"Önceki sahibi burada tarım malzemeleri satıyordu. Adam iflas edince satışa çıkarmak zorunda kaldı."

Aynı anlarda kapı tarafında bir hareketlilik oldu. Hepsi o yöne döndü. Kapı açıldı. Arkadan İstanbul'un yoğun trafik sesi geldi. Kapı yeniden kapandığında sesler kesildi. İyi tasarlanmış kapı, aynı zamanda dışarıdaki ağustos sıcağının da içeriye girmesini engelliyordu. Ağabeyi Zeki ve yengesi Serap gelmişti. Onlara doğru yürüyorlardı. Serap, gülümseyen bir yüzle bakıyordu. Zeki ise hâlâ çekingen gibiydi.

"Ne çabuk geldiniz?" diye onlara doğru yöneldi Zeynep.

"Hastaneye çok yakınmış. Taksideydik zaten." dedi Serap. Artık eskisinden çok daha güzel, mutlu bir kadındı.

"Hımm. Evet öyle. Çok yakın. Bu muhitte bu boş yeri bulabilmemiz bir mucize." Elini uzattı. Serap'ın karnına dokundu. "Yeğenim nasıl?"

Serap altı aylık hamileydi. Sonunda Zafer'in bir başarısı daha gözle görünür olmuştu. Yengesinin göbeği artık iyice belli oluyordu. Tüp bebek tedavisinde kısa sürede başarı elde etmeleri inanılmaz bir mucizeydi.

"Çok iyi halası, hatta fazla iyi... Doktor Güler, uzun boylu olacağını söyledi." Kocasına baktı utangaçça. "Zeki beni sürekli vitaminle besliyor. Sanırım ondan. Oğlum babası kadar uzun olsun yeter."

Zeki, her erkek babası gibi haklı bir istekle mırıldandı. "Beni geçse iyi olur." Yan gözle enişteşine baktı. "... ama senin kadar da uzun olmasın. Ben kendime bile hazır elbise bulmakta zorlanıyorum."

Zafer başını salladı. "Evet, bazen sorun oluyor doğrusu. Her şeyi de diktiremiyorsun."

"Param yetmez buna zaten!" dedi Zeki. Sesi biraz üzgündü. "Sanırım beni de işten çıkaracaklar. Fabrika epey zorda... Batmak üzere. Belki tazminatımla küçük bir iş kurarım. Tostçu falan." Gözleri etrafında gezindi. "Neyse! Demek dükkân bu?"

Onun üzüntüsü ile Zeynep de üzülmüştü. Zafer ile bakıştılar bir an. "Evet, bu..." dedi yavaşça. "Nasıl sence?"

Zeki içeride gezindi. Düşünceli görünüyordu. Kocaman bir dükkândı aslında. Girişteki büyük alanın haricinde duvar dibinde büyük bir ofis de vardı.

"Beğendim..." dedi Zeki. Gözleri ile bir şeyleri tartıyor, aklında haritasını çıkarıyor gibiydi. "Dekorasyon işi için uygun bence." dedi. Eliyle dipteki ofisi işaret etti. "Bu ofisi ikiye hatta üçe bölebilirsin. Biri senin olur. Diğerinde toplantı yaparsın müşterilerinle.

Birisinde çizim tasarım kısmı olur; hatta şu duvar tarafına ileride birkaç küçük ofis bile yapılabilir. Alan çok büyük..."

Zeynep yeniden insanın içini neşelendiren o sevimli gülüşü ile güldü. "Aynen! Ben de öyle düşünüyorum. Şu anda elimde o kadar birikmiş iş var ki yardımcı almak zorundayım sanırım. Senin dediğini Zafer de söyledi. Burayı bölüp birkaç ofis yapalım diyor. Çalışkan öğrencilerden veya mezun olmuş gençlerden bir ekip kuralım diyor."

"Hem daha az yorulursun!" diye mırıldandı Zafer. Karısının yorgun olmasına dayanamıyordu. Ne kadar yorgun olursa olsun ona zaman ayırıyordu ama yine de Zeynep için endişelenmek istemiyordu genç adam.

"Ekip işlerinden daha güzel fikirler çıkar." diye onayladı Zeki. "Yorulmaman da ayrı bir olay... Enişte haklı."

"İşte mesele bu ekibi kurmak..."

"Zamanla olur. Başarılı olan kalır, olamayan kendiliğinden gider zaten."

"Zafer başka bir şey daha diyor." dedi Zeynep. Gözleri önce yengesine, sonra ağabeyine döndü. "Doğrusu bunu nasıl teklif edeceğimi bilemiyordum ama sen bunu kolaylaştırdın. Madem işten çıkarılma ihtimalin var..." Gözleri içtenlikle ağabeyine bakıyordu. "Neden gelip benimle çalışmıyorsun?"

"Seninle mi?" Zeki şaşırmıştı.

"Evet... Bence çok güzel olur."

Zeki güldü. O anda, gülüşü kardeşininkine çok benzemişti. "Saçmalama kızım ya! Ben ne anlarım bu işten? Sırf bana iyilik olsun diye böyle bir şey söylemen hiç hoş değil. Bu basit bir iş değil. Senin geleceğin."

Zeynep de hâlâ gülümsüyordu. Gözleri yengesinin ümit dolu yüzüne kaydı bir an. Kadının bu teklifi inanılmaz bulduğu açıktı ve çok sevindiği de açıktı. "Abi!.. Benim geleceğim, kocamın yanı. Evet, ayaklarımın üzerinde dik durmak istiyorum ama biliyorum ki

desteği olmazsa bu çok zor. Kocam bana her zaman destek oldu, yine olur; ama ben, senden de bu desteği istiyorum."

"Cık!" dedi Zeki şaşkınca. "Bu imkânsız. Beceremem ben. Çizim mizim işlerinden hiç anlamam."

"Abi!.." diye başladı ama o sırada Zafer araya girdi.

"Bir dakika Zeynep!" dedi yavaşça. "Ben konuşabilir miyim?"

Zeki dudak kıvırdı. "Hah! Dili neşterinden daha kuvvetli bir adam varsa, o da sensindir. Beni ikna edeceğini biliyorum. O yüzden hiç konuşma."

"Dinle bak..." dedi Zafer, ona aldırmadan. "Senin Zeynep'le çalışman fikri, bence olağanüstü güzel bir fikir... Ondaki yetenek sende de var. Seni izliyordum. Burası hakkında iki dakikada çok güzel öneriler verdin. Ayrıca Yeni Foça'daki evinizde gençken yapmış olduğun yağlı boya tabloları da gördüm. Biz senden tasarımlar yapmanı veya masa başında çalışmanı beklemiyoruz. Bunları Zeynep ve ekibi halleder zaten. Senin elemanların başında olman daha güzel olur. İşleri organize edecek yetenekli ve zevkli bir adama ihtiyaç var. Benim de güvenebileceğim bir adama, karıma iyi bakacak birisine... Eğer birisi dikkat etmezse, yemek yemeyi bile unutuyor çünkü."

"Eskiden beri öyledir o." derken, sesinde, küçümsemeden çok, küçük kardeşe karşı duyulan koruma içgüdüsü hissediliyordu.

"Hepsi bu değil." dedi Zeynep. "Sen gerçekten çok zevklisindir. En uygun malzemeleri seçmemizde bana yardım edersin. Bir erkeğin yapabileceği işler de var. Ben ustalarla muhatap olmakta zorlanıyorum mesela. Adamlar kadınım diye beni ciddiye almıyorlar."

"Yalancı!" derken gülümsemişti Zeki; ama yavaş yavaş söylenenlerden etkilendiği belliydi. "Sen onların canına okursun."

"... ama bazen yumruklarımı senin gibi kullanmak istiyorum!"

Zeki alaycı bir gülüşle eniştesini işaret etti. "Bu adam sana öğretmedi mi yumruk sallamayı? Eski sevgilinin yüzünü nasıl dağıttığını annem her zaman ballandırarak anlatıyor."

"Çoğu abartıdır." diye geçiştirdi hemen Zafer. "Bak, madem işten çıkma ihtimalin var, tazminat da alacaksın demektir. Eğer tazminat alırsan, buraya kısmen ortak da olabilirsin. Sanırım Zeynep buna hayır demez. Benden sermaye istemiyor. Kendi parası ile burayı kurmak istiyor."

Zeynep burun kıvırdı. "Tabii bu yerin parası hariç!" dedi hemen. "Ben burayı asla alamam. Kirasını bile bir süre ödeyebileceğimizi sanmıyorum. Neyse ki Zafer kira da istemiyor."

Genç adam gülümsedi. "Akraba işi..." Gözleri Zeki'nin üzerindeydi. O ise sessizce düşünüyordu. Gözlerini eniştesinin etkileyici gözlerinden kaçırıyordu bilerek. Bir an için karısının gözlerine bakmıştı. Serap ise bir şey demeden baksa da gözlerinin içi ışıl ışıldı. Zafer yavaşça ekledi. "Burasının açılması birkaç haftayı bulur. Acelemiz yok. İstersen bir süre düşün bu konuyu."

"... ya da hiç düşünme, yarın istifa et." dedi Zeynep. Haylaz bir çocuk gibi kaşlarını kaldırmıştı. "Bence yani."

"Daha neler!" dedi Zeki hemen. "O zaman tazminatım yanar. Yıllarımı verdim ben o dökük fabrikaya." Alnı düşünceli bir şekilde kırışmıştı. "Siz gerçekten ciddi misiniz? Benimle kafa bulmuyorsunuz değil mi?"

Zeynep kıkırdadı. "Ben hep şımarığımdır. Zafer ise hep ciddidir. Arada bir şey yakala işte. Bence, evet desen çok güzel olacak. Bir süre çok para kazanamayabiliriz ama zamanla iyi işler yapacağımıza eminim. Zafer yeni hastane binasının iç dekorasyonunu da bize verecek. Soyup soğana çevireceğim kocamı!" Neşeli hali herkesi gülümsetmişti. Yan gözle Zafer'e baktı. "Pardon hayatım! Senin burada olduğunu unuttum."

"Eminim." diye homurdandı Zafer.

Zeki ikisi arasındaki elektriği izliyordu. Doğrusu o kadar uyumlu bir çiftliler ki elinde olmadan onları örnek alıyor, kendi eşine ve ailesine de farkında olmadan Zafer gibi korumacı yaklaşıyordu. Hayatı boyunca örnek alacağı özel bir insan olmadığı için bu fırsatı

elinden geldiğince değerlendirmeye çabalıyordu. Yaşadığı o boş yılları unutmaya çalışıyordu.

"Ne diyorsun abi?"

Zeki hafifçe iç çekti. "Belki fabrika yönetimi ile konuşursam ... onları tazminatımla çıkmam konusunda ikna edebilirim. Geçen hafta Osman abi ile Sezgin öyle ayrıldı."

"Bu harika." dedi Zeynep.

"Kesin değil!"

"Yine de harika."

Zafer başını salladı. "Peki, madem genel olarak bir taslak oluştu, geri kalanını evde konuşuruz. Hazırlanın da gidelim. Acıktım ben." Gözleri Çetin'e çevrildi. "Yarın sen gereken işlemleri başlat. Ben de avukatı sana yönlendireceğim. Bu hafta tapuyu alalım."

"Tamam, Zafer Bey!" dedi emlakçı Çetin de. Memnun bir şekilde, alacağı komisyonu düşünmüştü ve bu memnuniyet yüzüne yansımıştı.

Zafer'in otomobili ile genç adamın evine gittiler. Zeki ve Serap, önceki gece orada kalmışlardı. O gece de kalıp Yeni Foça'ya geri döneceklerdi.

Akşam yemek hazırlama sırasında Serap birden Zeynep'e sarıldı. Mutfakta onlardan başka kimse yoktu. Erkekler bahçede oturuyorlardı. "Teşekkür ederim!" dedi hamile kadın içten bir sesle.

Zeynep şaşırmıştı. "Ne oldu ki?"

"Daha ne olsun ki?" dedi Serap. Gözleri yaşarmıştı. "Nasıl anlatacağımı bilemiyorum; ama sayende hayatımızda o kadar şey değişti ki! Her şey ama her şey!.. İnanamıyorum bazen. Uyanıp bir rüyada olduğumu anlayacağım diye çok korkuyorum. Senin evden atılmanla birlikte, her şey daha kötüye gidecek diye çok korkmuştum ama sanki sihirli bir değnek değmiş gibi her şey ters yüz oldu."

"Hayatın şaşırtıcı sürprizleri işte!" dedi Zeynep de gülümseyerek. "... ama inan bana, asla benim sayemde değil." Gözleri, bahçedeki çardakta oturan kocasına kaydı. Zeki ile bazen muhabbet ediyorlar,

bazen de tepede asılı duran televizyona bakıyorlardı. "Hepsi onun sayesinde!" diye ekledi usulca. "O hepimizin kahramanı."

"Olsun!" dedi kadın. "Onu hayatımıza sokan sensin. Ailemizden olan sensin." Kısa bir an durakladı. "Zeki o gece seni evden kovduktan sonra, neler oldu biliyor musun?" Sesini sanki diğerleri duyacakmış gibi alçaltmıştı. "Bunu bana hiç sormadın."

Zeynep omuz silkti. "Olan belli işte!" dedi aldırmazca. "Annem anlattı birazını. Her şeyimi yakmışlar, falan filan..." O günleri yeniden hatırlamak istemiyordu.

"Doğru ama eksik... Annem zaten odada ağlamaktan yarı baygın yatıyordu ve hiçbir şeyin tam farkında olduğunu sanmıyorum. Asıl olanları ben iyi biliyorum."

Zeynep meraklanmıştı. Yengesinin gözlerini içine baktı. "Benim bildiklerimin dışında ne oldu peki?" diye sordu sonra.

"Bilmediğin bir sürü şey." Serap bir sır vereceğinin bilincinde olarak fısıldadı. "Ben sessizimdir ama iyi bir gözlemleyiciyimdir. Eğer Zeki o gece alkollü olmasaydı, belki de olay o kadar büyümeyecekti. Ne yazık ki alkollüydü. Sana tokat vurup tekme attığının o an farkında olduğunu bile sanmıyorum. Sonrasında seni yerden kaldırıp evden dışarıya atınca, Özkan babam da ona sıkı bir tokat attı."

"Cidden mi?"

"Evet! Düşecekti az kalsın. Bir süre itişip bağrıştılar. Sonra babam kapıya gitti. Dışarıda seni aradı sanırım ama sen gitmiştin."

"Canım çok acıyordu!" dedi Zeynep, üzgünce. "Yüreğim de öyle. Kapının önüne pis bir eşya gibi fırlatılınca, ne yapacağımı bilemedim. O korkuyla uzaklaştım oradan."

"Gitmesen iyi olurdu. Baban seni dışarıda göremeyince, bu sefer daha çok sinirlendi. Çocuğun babasına güvendiğinle, onun yanına koşarak gittiğinle ilgili bir şeyler söyledi. Geri dönmeyip, özür dilemediğin için çok kızmıştı. Zeki de hâlâ alkolün etkisindeydi. Kaşla göz arasında senin eşyalarını avluya çıkarıp üzerine

benzin döktü ve yaktı. Zaten fazla bir eşyan yoktu. Engel olmaya çalıştım ama bana da tokat attı."

"Üzgünüm." dedi Zeynep gerçekten üzgünce. Serap uzanıp onun elini tuttu.

"Sorun değil. Son zamanlarda iyice kaba olan davranışlarına alıştığım için, o sırada pek gücüme gitmedi. Senin suçun değildi."

"Sonra ne oldu?"

"Annem ağlayıp duruyordu. İçeride ben onu sakinleştirmeye çalışırken, baban, amcanı aradı. Oraya gidip gitmediğini sordu. Amcan durumu merak edince de mecburen olanları anlattı. Haliyle sana olan kızgınlığı devam ediyordu; ama seni eve almamasını falan talep etmedi. Bu konuda karar verip seni kapı dışarı eden amcanın bizzat kendisiydi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ben kulaklarımla duydum. Babam dışarı çıkıp birkaç kere daha sana baktı. Belki biraz ilerilere kadar gidip seni aramış bile olabilir. Annem bunların hiçbirisini bilmiyor." Zeynep sessizdi. Dikkatle dinliyordu. Yüzü o günlerin acısı ile süzülmüştü. "Sonra amcan telefon etti. Senin bir dakika önce geldiğini ama eve almadığını söyledi. Baban açtı ağzını yumdu gözünü. Neden almadığını sordu. Çok kızgındı. Çıkıp sana bakmasını söyledi. Amcan telefonu kapatmadan bir daha dışarıya çıkmış. Seni görememiş ama uzaklaşan lüks bir araba görmüş."

"Zafer'di. Beni amcamın kapısına bıraktıktan sonra rahat edememiş. Eve alınmadığımı görünce geri dönmüştü."

"... ve baban buna daha çok öfkelendi. Buraya sevgilinle birlikte geldiğini, onunla yine buluşup geri gittiğini sandı."

"Öyle olsa amcama niye gideyim? Doğrudan eve giderdim."

"... ama o psikoloji ile ilk anda öyle düşünülmüyor işte. Ben bile öyle sandım. O yüzden baban sabah erkenden ev sahibini aradı. Ne konuştular bilmiyorum ama sanırım seni eve almamasını istedi."

"Almadı zaten... Saadet teyze beni inanılmaz hayal kırıklığına uğrattı."

"Neyse! Demek hayırlısı buymuş."

"Öyle! Yoksa Zafer beni orada bırakıp gidecekti. Bir daha da göremeyecektim onu." Yüzü yeniden aydınlanmıştı. Saadet teyzesinin onu almaması, başka önemli bir olaya sebep olmuştu.

"Ertesi gün, ev sahibin, babanı aradı. Senin yanında bir adamla ve polisle kapıya dayandığını söyledi. Bir sürü kızdı telefonda. Çok korkmuştu. Hapse gireceğini falan tekrarlayıp duruyordu. Bağırışlarını ben bile duyuyordum. Böylece, sen dört ayak üstüne düşünce, baban da Zeki de daha çok öfkelendi. Özellikle baban senin koşarak eve döneceğini sanıyordu. Seni zorlamasının en önemli sebebi buydu."

"Ölsem bile dönmezdim." dedi genç kadın.

"Bunu anlamaları birkaç günlerini aldı. Baban zamanla duygularına hâkim olmayı başardı. Sessizdi. Senden bir daha bahsetmedi. Adını hiç anmadı ... ama Zeki..."

Sustu bir an. Zeynep merakla sordu. "O ne yaptı?"

"İşte ondaki o inanılmaz değişim, o sıralarda başladı. Ben kocamı iyi tanırım ama artık tanıyamaz olmuştum. İşten yorgun argın gelmesine rağmen, geceleri uyuyamazdı. Sana hâlâ kızgın olmasına rağmen sanırım suçluluk duygusu ile kıvranıyordu. Bir gün sabaha karşı, onu kuş kümesinde tek başına buldum. Uyuyamayıp, kuşlarının yanına gitmişti. Bir çocuk gibi sessizce ağlıyordu. Beni görmedi. Yatağa da iki saat sonra döndü. Ne olduğunu sormadım tabii fakat biliyordum."

Zeynep sessizdi.

"Bunları sana için rahatlasın diye anlatıyorum. İnan bana zerre kadar abartma yok sözlerimde. Belki eksiği bile vardır. Kalbinde onlara karşı hâlâ bir öfke, şüphe veya nefret olabilir. Bilemem ... ama belki azıcık faydası olur."

"Her şey geçmişte kaldı." dedi genç kadın. "Onlar benim ailem. Kolayca silip atamam."

"Onlar da atamadı zaten ... fakat sanırım erkek oldukları için, pişmanlıklarını ifade etmek kolay olmuyor. İkisi de gerçekten çok huzursuzdu. Senden hiçbir haber alamıyorduk. Sonra bir gün eve Zeki'yle birlikte girdik. Alışverişten dönmüştük. Annem telefonda seninle konuşuyordu. Kulak misafiri olduk. O zaman senin ve bebeğin iyi olduğunu öğrendik. Zeki hiçbir şey belli etmedi. Ben çok öfkeleneceğini sanırken, o duymamış gibi yaptı ama sanırım içi rahatlamıştı. Sana alkollüyken tekme attığını öğrendiğinden bu yana çok vicdan azabı çekiyordu ve o günden sonra iyice değişti."

"Nasıl yani?"

"Değişti işte." dedi Serap. Gülümsüyordu. "Bana karşı daha iyiydi. İşten gelince beni dışarıya, deniz kenarına çay içmeye bile götürmeye başladı. Artık yorgunluğunu bahane etmiyordu. İlk evlendiğimizdeki gibi, evde yanıma oturup elimi tutuyordu. Sarılıyordu. Böyle şeyler işte ... ama dahası da var."

"Ne var?"

"Annemin kalp krizi olayından sonra, sizi hastanede görünce bence içi daha da rahatladı. İki gün sonra bana, senin tercih ettiğin erkeğin esaslı birisi olduğunu, uyuz bir veletten hamile kalmamış olduğun için rahatladığını söyledi. Artık o kadar kızgın değildi. Evlenecek olmanız ayrıca içini rahatlatmıştı."

"Zafer etkisi diyorum ben buna!" Genç kadın keyifle gülümsemişti.

"Evet. Kocan iyi ve etkileyici birisi... Aslında Zeki de iyidir. Zeynep, sen kardeşini benden iyi tanırsın. Tamam, biraz öfkelidir. Çabuk sinirlenir. İşi de zor. Çevresindeki insanlar da iyi tipler değil. Kültür seviyesi düşük, basit işçiler çoğu. Alkol de hep o kötü çevresi yüzündendi ... ama şimdi tek damla alkol almıyor. Bunu biliyor musun?"

"Gerçekten mi?"

Serap mutlulukla bakıyordu. "Yemin ederim. Sen gittikten sonra içmeyi bırakmıştı zaten. Caminin önünden geçmeyen adam, zamanla cuma namazlarına gitmeye de başladı ve bu ramazan ayında tüm oruçlarını tuttu biliyor musun? Denk gelirse mutlaka sadaka verir. Fırsat buldukça vakit namazlarını da kılıyor. Bunların hepsi sen gittikten sonra başladı. İlk zamanlar sen geri dönmediğin için, onlardan özür dilemediğin için öfkesi hâlâ devam ediyordu; fakat içindeki bu öfke, senin iyi bir adamla evlenip mutlu olacağına kanaat getirdiği gün yok oldu gitti."

"Hastanede mi?"

"Evet, önce orada başladı ... ama esas olarak daha sonra, galiba kocan onu telefonla aradığında oldu. Yüzüne karşı ağır laflar söylediğinde tamamen düşünceleri değişti. Hiç unutmuyorum o geceyi. Annem senin yanındaydı. Babam da yola çıkmıştı. O gün, sana kına gecesi yapılacaktı. Telefon konuşmasından sonra, Zeki aptal gibi elinde telefonla kalakaldı. *"Onca olan şeye rağmen, adam, Zeynep'in düğününde olmamızı istiyor. Onun bana ihtiyacı olduğunu söyledi."* Aynen böyle konuştu. Beş dakika sonra da bana öbür gün için hazırlanmamı, düğüne gideceğimizi söyledi."

Sustu. Zeynep'in mutlu gözlerinden yaşlar akıyordu. Engel olamıyordu. İki kadın bakıştılar bir süre.

"Hey!" dedi Serap. "Bunları ağlaman için anlatmadım. İçin rahat etsin diye anlattım."

Genç kız, ıslak gözlerle gülümsedi. "Etti..." dedi yavaşça. Elinin tersi ile gözyaşlarını sildi. "İnan bana inanılmaz rahat etti. İnsanın ... ailesinden uzak kalması ne zor biliyor musun?"

İkisi de rahatlamış ve huzurlu bir şekilde yemek hazırlıklarına devam ettiler.

Yemek ise belirgin bir keyifle, hatta gülüşmelerle çardakta yendi. Gece güzel geçiyordu. Genç kız, arada sırada ağabeyine bakıyor, onun gerçekten de ne kadar değişmiş olduğunu daha iyi anlıyordu. Bu inanılmaz değişimin daha da süreceğine emindi. Baba

olduktan sonra çok daha olgunlaşacak, çok daha iyi kalpli olacaktı. Sabırlı ve anlayışlı bir babaya dönüşecekti.

Gece yataklarına çekildiklerinde, Zeynep hemen kocasının üzerine tırmandı. Dudaklarını aşkla, sevgiyle dudaklarına yapıştırdı.

"Hımm! Tüm gün bunu yapmayı istedim!" dedi kocasına.

"Öyle mi?"

"Evet. Kalabalık olmak güzel ama insanın sevdiği adamı öpmek için geceyi beklemesi çok zor." Şımarık dudaklarını yeniden kocasının dudaklarına kapamıştı. Defalarca öptü onu. Coşku dolu, küçük öpücüklerdi. Onlarca öpücük ardı ardına dudaklarına yapışıyordu

"Hey! Dur..." dedi Zafer.

"Ne oldu? Ağır mıyım?"

Genç adamın elleri onun kalçalarındaydı. Ağır olsaydı bu kadar çekiştirmezdi. "Hayır ama nefes de almalıyım. Ne oldu sana böyle?"

"Aşk olsun!" dedi genç kadın biraz şaşkınca. "Öpüyorum işte! Kocamı öpmem için bir sebep mi olmalı?"

"Bilmem ki!" Koyu gözleri şüpheyle kısılmıştı.

"E peki tamam. Seni seviyorum. Al işte sana bir sebep." Muzırca kıvrılmıştı dudakları.

"Bak bu iyi bir sebep."

"Benimle sevişmeni de seviyorum." diye açıklamaya devam etti genç kadın. "Bu da iyi bir sebep sayılmaz mı?"

"Çok geçerli bir sebep ve sevişmeyi hâlâ sevmen güzel."

"Deli!" dedi Zeynep onu yine öperek. "Asıl senin beni hâlâ beğenmen güzel. Erkeklerin kadın vücudundan çabuk bıktığını duymuştum."

Genç adam gülümsedi. Onun burnuna bir öpücük kondurdu. "Benim biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Ya? Ne kadar zamana?" Zafer düşünür gibi durakladı bir an. Gözleri, kafasının içinde bir hesap yaptığını gösteriyordu. Bu hali genç kadını endişelendirdi. "Hey!" dedi gözlerini kısarak. "Hesap

mı yapıyorsun sen? Atomu parçalamayacaksın. İstediğim basit bir cevap!"

"Buldum, merak etme."

"Kaç haneli peki?"

"Çok."

Genç kadının yüzü gülüyordu. Mutlu olmuştu. "Cidden mi? Ne kadar?"

"Sanırım bir elli altmış yıla ihtiyacım var. O da en iyi ihtimalle. Eğer o zamanlar ölmemişsem, biraz daha uzayabilir. Bana bu kadar süre katlanacak gücü bulabilir misin kendinde?"

"Aptal buzulum!" dedi Zeynep sevgiyle. "Her geçen gün seni daha fazla seven bu kalp ... elli yıl sonra aşktan ne halde olur bilemiyorum ... ama bence de makul bir süre."

"İşlerin yüzünden beni ihmal etmezsin değil mi?"

"Amma yaptın ha! Abimi ikna ettik ya bu gece... O kadar iyi niyetli değilim aslında. O çalışacak, ben paraları yiyeceğim. Geceleri de seninle keyif yapacağım." Elini aşağıya kaydırdı. Aradığı şey, zaten epey bir süredir kasıklarına sertçe baskı yapıyordu. "Bu vatandaş beni istediği sürece, ben ona ilgi gösteririm." dedi çapkın bir sesle.

"Yaşlanınca?"

"O zaman da uslu bir kedi gibi öper severim ... ama biliyor musun? Ünlü aktör Anthony Quinn 81 yaşında son kez baba olmuş. Bizde de altmış yaşından sonra baba olan bir sürü ünlü var. İbrahim Tatlıses, Suavi, Neco..."

Zafer'in kaşları kalktı. Merakla sordu. "Ne anlamalıyım şimdi bundan?"

"Yani aşkım!.." Avucunu dolduran sertliği tatlı bir güçle sıktı. "Bu panterin kedicik olmasına daha çok var. O yüzden ben uzun yıllar sanırım hem keyfini hem de onu mutlu etmenin tasasını çekeceğim; zira kendisi pek bir doyumsuz."

"Ona bir şey demem de..." diye başladı Zafer. "... ama inşallah ben baba olmak için o kadar yaşlanmayı beklemem!"

Zeynep gülerek doğruldu. Pijamasının üstünü sıyırıp attı. Tabii ki altında sutyen yoktu. Dik göğüsleri ile adamın kucağında oturup, meydan okurcasına baktı. "Doğrusu bunu ben de istemem. Sana '*dede*' mi diyecek çocuğumuz? Bu çok kötü olur. Hem o zamana kadar ben de kurumuş çöle dönerim." Kocasının ellerini alıp kendi göğüslerine kapadı. "Bunlar da sarkıp üzüm gibi pörsümeden birkaç bebek yapsak gerçekten iyi olur. Evleneli sekiz ay oldu. Ne dersin? Bu gece deneyelim mi?"

Zafer'in yüzündeki ifade önce şaşkınlığa, sonra inanmayan bir şekle büründü. "Ciddi misin sen?"

"Hiç ciddi olduğumu gördün mü?" Bunu sık sık söylüyordu. Kocasını şaşırtmayı seviyordu. Gülümseyerek uzanıp onun atletini yukarıya sıyırdı. "... ama bu konuda ciddiyim. Güler ile konuştum. İstersem hamile kalabileceğimi söyledi. Korkulacak bir şey yokmuş."

"Sen istiyor musun?"

"Sen de istiyorsan ... ben de istiyorum." dedi Zeynep. Avucu kaslı göğsünde sevgiyle geziniyordu. "Önceki defasında hamile kalmayı istememiştim; ama bu seferkini çok istiyorum. Senin çocuğunu o kadar çok istiyorum ki tarif bile edemem ve sevgili doktorum, bu önümüzdeki birkaç gece, en uygun günlerimdeyim. Çöl olmadan birkaç meyve vermem lazım." Göğüslerindeki eller, okşamayı kesmişti. Genç kadın durakladı bir an. Bu konuyu daha evvel hiç konuşmamışlardı. Belki de Zafer, baba olmayı henüz düşünmüyordu. "Sen ... istemiyor musun yoksa?" diye sordu şüpheyle.

Genç adam aniden gülümsedi. "Deli misin sen?" dedi yavaşça. "Hayatta en çok istediğim şeylerden birisi bu. Daha önce baba olmak aklımın bir köşesinde bile değildi. Tabii seninle tanışıncaya kadar... Artık çok istiyorum. Senin gibi neşeli, hayat dolu bir kız çocuğu bu eve fena olmazdı."

"Niye? Ben sana yetmiyor muyum?"

"Kesinlikle yetiyorsun; ama küçük bir kopyanın seninle didişmesini izlemek çok keyifli olurdu."

Zeynep bu hayal ile iç çekti. Saçlarını savuran esmer bir kız çocuğu fena fikir değildi doğrusu. "Bence asıl sen çıldırırdın canım doktorum! Babam benim yüzümden zaman zaman çıldırma nöbeti geçirip başını duvara vururdu. İzleri hâlâ duruyor."

"Yalan!"

Zeynep kıkırdadı. "İzler duvarda değil tabii. Babamın ruhunda. O yüzden o gece beni kolayca evden şutladı." Uzanıp dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdu. Sonra kendisini yana çekti, yatağa sırtüstü bıraktı. Gözleri davet doluydu. "O halde bu gece bebek çalışmalarına başlayabiliriz." Parmağının ucuyla kırmızı pijamasını işaret etti. "... ama önce şunu çıkar. Sonra özel öpücük kısmını istiyorum. Sonra da belki ben senin bir yerlerini özel olarak öperim."

Genç adam ona doğru dönüp bir an gözlerine baktı. "İkna etmeyi iyi biliyorsun!"

"Senin kadar değil kocacığım! Senin kadar değil..." dedi Zeynep. Onun ikna gücü ve inadı olmasaydı, bugün ne bu adamın kollarında olurdu ne de ailesi ile arası bu kadar kolay ve olumlu yönde düzelebilirdi. Eli onun yanağında gezindi. "İyi ki seni tanımışım. İyi ki o uğursuz gece seninle karşılaşmışım."

"Bence de..." dedi Zafer, doğal bir gülümseme ile. Yanağını ele doğru bastırmıştı. "... ama arabamı da unutmamak lazım. Onun lastiği sorun çıkarmasaydı, seni bir daha göremeyecektim. Çoktan oradan uzaklaşmış olacaktım."

"O yüzden arabanı çok seviyorum zaten!"

"Beni?"

"Daha az önce söyledim ya seni sevdiğimi!" Şaşkınca kocasına bakmıştı. "Doyumsuz musun sen?"

"Yine söyle. Duymak hoşuma gidiyor. Benim gibi bir adamı senin gibi hayat dolu bir kadının sevmesi imkânsız geliyor."

"Pardon ama ... kocamın nesi varmış bakayım? Boy desen, selvi gibi. Yakışıklılık desen, hâlâ nefesimi kesiyor. Kariyer desen, parmak ısırır. Yürek desen..." Durdu. Kahverengi gözlerini içine baktı. "Yüreği de mangal gibi. Benim kocam bu hayatta gördüğüm en harika insandır. Âşık olmaya değecek özel bir adamdır."

Zafer ne diyeceğini bilemeden durdu birkaç saniye. "İnşallah dört beş sene sonra da böyle düşünürsün." dedi yavaşça. "Ben seni sevmekten ve hayran olmaktan asla vazgeçmem; ama inşallah yıllar sonra sen de beni hep böyle sevmeye devam edersin."

"Edeceğimi biliyorum." dedi genç kadın içtenlikle.

Genç adamın gözleri, karısının yüzündeydi. Hayatı boyunca bir sürü kadın tanımıştı. Ondan daha güzel kadınlar da görmüştü fakat hiçbirisinin yüzüne bakarken, Zeynep'e baktığında gördüğü şeyleri görmemişti. Bakmaya doyamadığı o yüzde onun neşesini, yaşam sevincini, saflığını ve içtenliğini görüyordu. O yüzde güzellikten başka, onu Zeynep yapan duruluk, sadelik ve sıcaklık vardı. En önemlisi de o yeşil gözlerde aşkın en çiğ, en saf hali görünüyordu. Bu inanılmaz bir şeydi. Evli kaldıkları süre içinde, o sıcak bakışlardaki sevginin hiç değişmemiş olması, genç adamı çok mutlu ediyordu.

"... ve seveceksin?" diye sordu yavaşça.

"Kesinlikle! Adım gibi eminim. Ben seni en ruhsuz halinle bile sevdim kocacığım! Şimdi bu tatlı halinle mi sevmeyeceğim?"

"Ruhsuzdum değil mi?"

"Kutup buzulları kadar!" Güldü sevgiyle. Gözleri ışıldamıştı. "Buz kalpli roman kahramanım benim!"

"Şu çok sevdiğin yazarın kitaplarındaki gibi ha? Adı neydi kadının?"

"Adam, adam... Kadın değil. Onun yazdıklarından bile soğuktun sen. Hiç gülmeyen buz adam!"

"Hımm!" Zafer avucunu onun vücudunda gezdirmeye başlamıştı. Pürüzsüz teninde gezinmek çok keyifliydi. "Üzgünüm ...

ama o halim sana hiç etki etmiyordu zaten. İnsan azıcık çekinir gibi yapar."

Zeynep tatlı bir kahkaha attı. "Yemin ederim bir gün bile beni korkutmadın. Sanırım sevgi böyle bir şey. Ne yaparsan yap, kalp gerçeği biliyor. Ruh kendi ikizini tanıyor."

"Evet..." dedi Zafer. Eli, o çekici yuvarlakların üzerinde gezinmeye başlamıştı. "Sanırım haklısın. Ben de sana yeteri kadar kızamıyordum." Gülümseyerek ekledi. "Banyo şansımı bile kullanamadım."

"Gerçekten istiyor muydun bunu?"

Zafer iç çekti. "Evet..." dedi dürüstçe. "Seni çok çekici bulduğumu kendime bile itiraf edemiyordum. Yine de sana böyle dokunmak, kokunu içime çekmek hoşuma gidiyordu. Hamile olduğun için kendimi senden uzak tutmaya çalışıyordum ama beceremediğim çok anlar oldu. Sen itiraz etmedikçe, bu yükün altında daha da eziliyordum."

"Hoşuma gidiyordu çünkü."

"Benim de..." İki eli birden onun kırmızı pijama altına kaydı. "Hayatımda hiçbir kadın için sana duyduğum tutkuyu duymadım." diye itiraf etti. Usul usul pijamayı sıyırmaya başlamıştı. Genç kadın da kalçalarını kaldırıp ona yardımcı oldu. "Seni çekici bulmaya başladığım o ilk günlerde, bir gün bu ilgimin söneceğini kendi kendime söyleyip duruyordum. Karnının çabucak büyümesi için bazen kendi kendime dua ediyordum; ama gözümde çekiciliğin gittikçe arttı. Bu beni korkuttu önceleri. Sana âşık olmaya başladığımı anladım. Aslında seni sevmeye daha ilk günlerde başlamıştım."

"Öyle mi? Yalancı! Sen bana karşı çok ilgisizdin; ama ben sana daha ilk gece, o lokantada yemek yediğimiz sırada âşık olmuştum."

"Ciddi mi?"

"Bu sefer ciddi ... ama sen ilgisiz bir buzuldun."

"Hiç de ilgisiz değildim. Seni sevmeye başlamıştım ama kendi kendimi kandırıyordum. Evde çıkardığın sesler, yemek yapışın,

çayımı getirişin hoşuma gidiyor sanıyordum. Gerçekten hoşuma gidiyordu da. Beni bırakıp gitmeni istemediğimi çabucak keşfettim. O yüzden emlakçı Çetin'in bulduğu evi ben bilerek iptal ettirdim."

"Ne?"

"Evet..." dedi Zafer. Pijamayı yere atmıştı. Sekiz aydır olduğu gibi, yine hayranlıkla karısının çekici, beyaz vücudunu süzdü. "Senin bekâr ve hamile olduğunu ona çaktırmadan söyledim. Onun da ev sahibine soracağını biliyordum. Böylece ev sahibinin vazgeçmesini sağladım."

"Çok kötüsün!" dedi Zeynep, inanamıyormuş gibi. Gülümsüyordu yine de.

"Öyleyim fakat başka çarem yoktu. Sen evden gitseydin ... seni yine görmek için bir bahanem kalmayacaktı. Biz erkekler sevgi konusunda biraz tutuğuzdur. Pek cesur değilizdir."

"Bizans oyunlarında iyisiniz ama."

Zafer dudaklarını onun vücuduna uzatmıştı bu sefer. Göğüslerinde gezinirken, eli de bacaklarına doğru kaymıştı. "Gitmene izin veremezdim." dedi kendinden emin bir tonla. "Seninle sevişemesem de ... yanımda olmanı istiyordum. Ömür boyu hem de ... ama hem senden çok büyüktüm hem de senin gibi hayat dolu değildim. Bir gün benden sıkılıp gidersin diye korkuyordum. Murat'la veya Furkan'la evlenebilirdin. Daha iyi bir aday da çıkabilirdi."

Dudaklarını çekip gözlerine baktı. Öpüşlerinin ve dokunuşlarının etkisi ile Zeynep'in gözleri buğulanmıştı.

"Sana âşıkken mi?" diye zorlukla sordu genç kadın.

"... ama bunu bilmiyordum ki. O yüzden annen kalp krizi geçirdiğinde, bu fırsatı hemen kullandım. Seninle evleneceğimizi söyledim."

"Akıllıca..." O günü hatırlayan Zeynep dudak kıvırdı. "Ben de senin için üzülmüştüm. Oysa sinsi planların varmış. Pis!"

"Sen kaybedilmeyecek kadar değerli bir şeydin çünkü..."

Bu güzel itiraf ile Zeynep'in gözleri açıldı. Bakıştılar bir an. Genç kadın hâlâ ona sahip olduğuna inanamıyordu. Elbette kitaplardaki gibi harika bir erkekle evleneceğini hayal ettiği günler olmuştu. Zengin ve yakışıklı bir koca kim istemezdi ki!.. ... amaYine de en çılgın hayallerinde bile Zafer kadar özel bir adamla evleneceğini düşünmemişti ve o adamın en umutsuz zamanlarında onu karanlıktan çekip alacağını, onun ve ailesinin hayatını aydınlatacağını asla tahmin edemezdi.

Usul usul dudakları birbirine yaklaştı. Yumuşakça kaynaştı. Sevginin, bağlılığın ve tutkunun aktarıldığı özel bir öpücüktü. Aslında o kadar çok şeyi konuşmalarına gerek bile yoktu; çünkü aşklarını bir öpücükle de doyasıya hissedebiliyorlardı.

... ve aşklarına başka bir sevgiyi katmanın vakti gelmişti!

Genç kadın dudaklarını çekti. Kocasının gözlerinin içine davetkâr bir şekilde baktı.

"Hadi sevgili doktorum!.." diye fısıldadı yavaşça. "Bu gece güzel bir bebek yapalım. Küçük bir Balsa..."

Zafer'in gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. Bu reddedilecek bir teklif değildi. Dudakları önce boynundan aşağıya kaydı. Göğüslerinde çok oyalanmadan göbeğine doğru indi. Dudakları onun pürüzsüz tenine bir kelebek etkisiyle ama ateş gibi yakarak dokunuyordu. Zeynep'in bacakları istekle aralandı.

Galiba çalışmaya şu özel öpücüklerle başlamak çok daha keyifli olacaktı.

• • •

FİNAL

Genç adam, hafif ağlama sesini herkesten önce duymuştu. Elindeki tıp dergisini bir kenara bırakıp hemen yerinden kalktı. Küçük Dilan uyanmış olmalıydı. Beşiğine doğru yöneldi. Onun bıraktığı dergiyi Özkan Bey aldı. Açıp öylesine baktı. Merak etmişti içinde neler olduğunu ama hiçbir şey anlamayınca bıyık kıvırdı.

"İyi ki doktor değiliz. Hiçbir şey anlaşılmıyor."

Enişteşinin ardından bakan Zeki gülümsedi. "Bence de! Çarpım tablosunu ezberlerken bile zorlanmıştım ben."

"Okeyde taşları ezberinde tutabiliyorsun ama! İş zora gelince fıtıldaklıkta üstüne yok." Fırça atar gibi görünmesine rağmen sesinde bir terslik yoktu. Gülümsüyordu. O da damadına çevirdi gözlerini. Zafer oturma odasının bir kenarında duran bebek beşiğine varmıştı bile. Uzun boyu ile içinde ağlamaya başlayan çocuğa eğildi.

"Pişşt! Ne oldu bakalım ufaklık?" diye sordu sanki anlayacakmış gibi. Anlamasa bile, altı aylık bebek onun sesini duyunca sakinleşmişti. Islanmış yeşil gözleri bir iki kere isyanla yumuldu. Sanki geç kaldığı için içlenmişti. Zafer'in parmağı çocuğun pürüzsüz yanağında gezindi. "Ne olmuş benim kızıma?" Tok sesi sevgi doluydu. "Kötü rüya mı görmüş? Acıkmış mı yoksa?"

Çocuk ıslak gözlerle bakarken, birden gülümseyiverdi. Ani gülümsemesi çok güzeldi. Önden iki dişi göründü. Sonra ıslak gözlerini keyifle yumdu. Belli ki uyandığında yanında kimsenin olmadığını hissetmiş ve buna içlenmişti.

O sırada içeriye koşarak iki çocuk girdi. Öndeki kız kumraldı. Uzun, dalgalı saçları vardı. Beş yaşına yaklaşıyordu. Zeki ile

Serap'ın kızları Buse'ydi bu. Güzel bir çocuktu. Arkasında ise bir oğlan çocuğu vardı. Alnına dökülmüş siyah saçları koşarken hafifçe uçuşuyordu. İkisi birden Zafer'in yanına gittiler.

"Kardeşim mi uyandı baba?" diye merakla sordu oğlan. Dört yaşındaydı. Küçük bir burnu, güzel dudakları vardı. Bakışları, annesi gibi gülmediği zamanlarda, babasınınki gibi keskindi. Parmak uçlarında yükselip seyyar beşiğin içini görmeye çalıştı.

"Evet ama yine uyudu." dedi Zafer.

"Belki o da acıkmıştır." Buse yine uyumaya başlayan bebeği süzüyordu. "Zeynep halam yemeğin hazır olduğunu söyledi." dedi sonra heyecanla. "Dilan'ı da getirecekmişsiniz."

"Sonunda!" diye homurdanarak ayağa kalktı Özkan Bey. "Çok acıktım." Havayı kokladı. "Ne yapmışlarsa, çok güzel kokuyor."

Zafer, kızının beşiğini tuttu kolayca. "Zeynep bu ara yeni yemek tariflerine taktı." dedi gülümseyerek. "Siz geliyorsunuz diye eminim en uç noktada olan bir şey denemiştir."

"Onun hayatı uç noktalarla dolu zaten." dedi Zeki de. "Yardım edeyim mi?" Elini beşiğe doğru uzatmıştı. Zafer, taşınabilir portatif beşiğin bir ucunu ona bıraktı. Koşarak çıkan çocukların ardından, oturma odasının çıkışına yöneldiler. Yemek bahçedeki çardakta yenilecekti. "Beş sene önce hayal bile edemeyeceğim, uç noktada bir şeye girişti. Ben o zaman bu dekorasyon işine nasıl ikna oldum bilmiyorum. Benim için imkânsızdı. İkinizden de korkulur."

"... ama sonu güzel oldu!" dedi Özkan Bey. Gülen gözleri beşiğin içindeki kız çocuğunun güzel yüzündeydi. "Şimdi yirmi kişinin çalıştığı kocaman bir şirketin sahibisiniz."

Zeki dürüstçe başını salladı. "Belki uç noktalarda yaşıyor ama ... o hayatımda gördüğüm en cesur kız."

Zafer de onaylamıştı. "Öyle olmasaydı ... bu aile asla bugünleri göremezdi!" dedi yavaşça.

"Senin de katkını unutmayalım!" diye yalandan homurdandı Zeki. "Arkasında onu bu derece iyi koruyan, kollayan ve seven bir

adam olmasaydı, o da belki bu günleri göremezdi. Gıcık olduğum kadar varsın enişte!"

Zafer keyifle güldü. Özkan Bey de gülmüştü.

Zeki aniden durunca, hepsi durdu. Genç adamın alnı hafifçe kırışmıştı. Aradan geçen beş yıl içinde o kadar çok şey değişmişti ki inanmak zor geliyordu.

"Bir şey söylemek istiyorum." dedi azıcık çekinikçe. Herkesin gözleri ona çevrilmişti. Zeki'nin gözleri ise enişteşindeydi.

"Bir sorun mu var?" diye gerçek bir ilgiyle sordu Zafer. Geçen beş seneye rağmen hâlâ çok yakışıklıydı. Şakaklarındaki beyazlar çok artmamıştı. Her gün tıraş olan cildi, hâlâ bir delikanlınınki gibi pırıl pırıldı. Zeynep ona iyi bakıyordu. Sağlıklı beslenmesini sağladığı için henüz göbeği de çıkmamıştı. Üstelik artık sıklıkla spor kıyafetler giyiyordu ve olduğundan daha genç görünüyordu.

"Çok şükür, hiçbir sorun yok." dedi Zeki. "İşte, o yüzden, sana teşekkür etmek istiyorum."

"Anlamadım?"

Zeki biraz utanıyor gibiydi. Biraz da çekingen ... ama aklındakini söylemeye kararlı olduğu da belliydi. "Hiçbirimiz beş sene önceki insanlar değiliz. Bundaki en büyük katkının sen olduğunu Serap'la sık sık konuşuyoruz. Babam ve annemle de konuştuk geçen gün. Beş sene önce yaptıklarımın utancını hâlâ içimden atamadım; ama ... ama hiç değilse artık daha farklı bir insanım. Beş sene önceki o aptal adam olmamaya çalışıyorum."

"Aptal değil, öfkeliydin sadece."

"Haksız bir öfke!" dedi Zeki. "Allah beni affetsin. Tabii sen ve Zeynep de af edersiniz inşallah! Siz olmasaydınız şimdi belki bu mutlu yuvam bile olmayacaktı. Serap'la boşanma noktasına gelmiştik. Ona ve hatta anneme bile kötü davranıyordum. Berbat bir işim vardı. Oysa şimdi..." Derin bir nefes çekti. "Oysa şimdi her şey o kadar mükemmel ki bazen çok korkuyorum."

"Neden?"

"Her şeyin bir rüya olmasından tabii..."

Zafer sırıttı. "Ben de korkuyorum bazen." diye itiraf etti. "Hayatta yapayalnız bir adamken, şimdi kocaman bir ailem oldu. Çocukların koşturduğu bir evim var."

"Sen iyi bir adamsın!" dedi Zeki içtenlikle.

Arkalarında dikkatlice dinleyen Özkan Bey de elini yavaşça damadının omzuna dokundurdu. Yeşil gözleri nemliydi. "Kesinlikle..." dedi o da yavaşça. "Sen çok iyi bir adamsın."

Zafer bu övgüler ile huzursuz olmuştu. Utanırcasına kıpırdadı. "Beni çevremde pek öyle bilmezler!" dedi dalga geçercesine. "Aramızda kalsın."

"Utanma hiç. Senin sayende çok iyi bir işim var."

"Benim sayemde değil. Zeynep'in sayesinde ve senin yeteneğin sayesinde..."

"Bugün de kendimize yepyeni bir ev aldık! Hayal bile edemezdim İstanbul'da ev almayı." Zeki'nin mutluluğu ve dürüst açıklamalarının asıl sebebi buydu. Beş sene içinde hayatındaki değişikliklere bir yenisi eklenmişti.

"Dedim ya!" dedi Zafer, aldırmaz gibi. "Senin çalışmanla olan bir şey... Benim değil senin başarın. Çalışan her zaman başarır. Babam böyle söylerdi."

"Sen bizi dışlamış olsaydın ... bunların hiçbirisi olmazdı ama!" Bunu söyleyen Özkan Bey'di.

"Benim böyle bir hakkım yoktu. Olamaz da!" dedi Zafer yavaşça. "Zeynep ne yapmak isterse, ben onun ardından giderim."

"... ama düğüne gelmemizi Zeynep değil sen sağladın!" Zafer'in alçak gönüllülüğünde zerre kadar numara yoktu. Baba oğul bunun farkındaydı. "Sen bizlere telefon açıp aklımızı başımıza getirmeseydin, belki bu günleri göremeyecektik."

"Önünde sonunda bir araya gelirdiniz." Genç adamın gözleri ikisi üzerinde gezindi. "Etle tırnak ayrılır mı? Ben sadece karımın

biraz daha erken mutlu olmasını istedim. O yüzden bir araya gelmenizi umdum. Sizleri aklından hiç silmedi o."

"İyi ki silmedi!" dedi Zeki. "İyi ki silmediniz..."

O sırada mutfak kapısından dışarıya Zeynep çıktı. Onları ortada öylece konuşurken görünce şaşırdı. Üçüne baktı bir an. Bir sıkıntı varmış gibi hissetmişti ilk anda ama sonra üç erkeğin arasındaki güzel elektriği fark etti.

"Hey!" dedi gülümseyerek. "Sizi bekliyoruz. Nerede kaldınız? Trafik mi vardı?"

Erkekler toparlandı. "Geliyoruz." dedi Zeki. Hâlâ kardeşinin gözlerinin içine doğrudan bakamıyordu. Oysa Zeynep bir kere bile o konuyu açmamıştı. Zeki, onun kendisini yıllar önce affettiğini bildiği halde, o kendi yaptıklarını bir türlü affedemiyordu.

"Güzel kokuyor." dedi Özkan Bey. O da nemli gözlerini gizlemek için hemen öne düşmüştü. Kızına bakmadan yanından geçti. "Anıma uzun sürdü. Ne pişirdiniz ki? Normal bir yemek yapmak karakterine mi aykırı senin?"

"Dikkat et sakat kalma! Neredeyse parmaklarını da yiyeceksin baba!" diye onun ardından seslendi Zeynep. Gözleri, ağabeyi ile kocasına döndü. Döndüğü anda da nedense, geçen beş yıl, genç kadının gözlerinin önünden bir film şeridi gibi aktı. Bu iki erkeğe bakarken nedense o güzel günler aklına gelivermişti. Artık iyi iş yapan bir şirketin sahibiydi. Mutlu bir yuvası vardı. İki harika çocuğa, müthiş bir kocaya sahipti. Ailesi ile arası çok iyiydi. Daha ne olsundu ki?

Zeki, aldığı tazminat ile ona ortak olduktan sonra, her şey çok değişmişti. Önce İstanbul'da kiralık bir ev bulup yerleşmişlerdi. Sonra işler çok iyi gitmişti. Çocuğu ve karısı için bir gelecek kurmaya çabalamıştı ve kazandıkları para ile önce otomobilini yenilemiş, sonra kendilerine yepyeni bir daire satın almıştı. Artık bir gram bile alkol kullanmıyordu uzun zamandır. İşini de hem iyi yapıyor hem de çok ciddiye alıyordu; ama her şeyden önemlisi, ağabeyinin

Zafer'e olan bariz sevgi ve saygısıydı. Bu Zeynep'i çok mutlu ediyordu. Babasının bile damadına olan samimi sevgisi çok açıktı.

... ve kendisinin eksilmeyen sevgisi...

Zafer'le bakışları karşılaştı. Onu sevmeden geçirdiği tek bir an bile yoktu. Bu koca adamın, kocaman yüreğinde bir yere sahip olduğunu bilmek olağanüstü güzeldi. Onun da kendisini hâlâ sevdiğini yürekten hissediyordu. Ona doğurduğu iki çocuğa ve geçen yıllara inat, sevgilerinde hiç eksilme olmamıştı. Üstelik bu kazanımlar ile daha da artmıştı. Çoğu çifti saran alışılmışlık, monotonluk hissi onların hayatından uzaktı. Kabul etmeliydi ki beş yılın nasıl geçtiğini anlamamıştı bile.

Beşiğin içindeki bebek gözlerini aralayıp hafif mızıklanınca, dikkatler yeniden çocuğa döndü.

"Hadi siz bahçeye çıkıp yemeğe başlayın." dedi Zeynep. "Ben Dilan'ı emzirip geleyim. Bana rahat yemek yedirmez şimdi bu kız."

Uzanıp beşiğin içinden gözleri aralanan kızını kucağına aldı. Bebek, annesinin sesini duyunca hemen uyanmıştı. Ona doğru mutlu bir şekilde gülümsedi. Genç kadın, kızının yüzüne aynı gülücükle bakarken, Zafer eğilip çocuğunun yanağını öptü. Sonra kayınçosu oradan uzaklaşırken, çaktırmadan karısının dudaklarına dokundurdu sevecen dudaklarını. Aldığı istek dolu öpücüğün keyfi ile oradan uzaklaştı. Bahçeye mutfak tarafından çıktı. Hava kararmıştı. Ağustos sıcağı, hafif esen rüzgâr ile serinlemişti. Herkes çardaktaydı. Masanın üzeri güzel yiyeceklerle donatılmıştı. Serap ve Bedriye Hanım servis yapıyorlardı. Özkan Bey merakla tabağına konan et parçalarına bakıyordu.

Zafer çimlerin üzerinde yuvarlanan iki çocuğa göz attı. Yemekle hiç ilgileri yok gibiydi.

"Az önce onlar yedi." diye açıkladı Bedriye Hanım. "Senin oğlan iki tabak yedi. Boyu seni geçerse hiç şaşırmam."

Serap kocasının yanına geçti. Gülümseyen gözlerle Zeki'ye bakmıştı. Eli karnındaydı. Yine hamileydi. Bu bir mucizeydi. Bu

sefer kendiliğinden hamile kalmıştı. Doğuma da üç ayı vardı. Neredeyse kızı Buse'nin doğduğu gün ile aynı günlerde doğacaktı oğlan bebek.

"Yoruldun mu?" diye sordu Zeki. O silik Serap gitmiş, alımlı, kendine güvenen, harika bir eş ortaya çıkmıştı. Kocasının tazelenen sevgisi, genç kadını çok değiştirmişti.

"Ben bir şey yapmadım ama oğlan fena tekmeliyor."

Zeki'nin gözleri karısının kamına kaydı. Hamile elbisesinin ardını görüyormuş gibi gülümsedi. "Aferin ona."

"Gıcık! Taşıyan benim tabii."

"Ben senin kadar iyi taşıyamam!" derken sıntmıştı Zeki. "Keşke elimden bir şey gelse!"

Zafer eliyle buz dolu sürahiyi işaret etti. "Suyu verebilirsin mesela. Çok sıcak bugün..."

Birkaç dakika sonra Zeynep de yanlarına gelmişti. Kucağındaki bebeği çimlerin üzerindeki beşiğe koydu. Uyuyan kız memnunca kıpırdanmıştı. Zeynep kocasının yanına oturdu. Parlak gözleri erkekler üzerinde gezindi. Hepsi sulu et yemeğini keyifle mideye götürüyordu.

"Nasıl buldunuz bakalım?" diye sordu merakla.

"Ne yediğimi anlayınca cevap vereceğim." dedi Zeki. "... ama şimdilik fena değil."

"Geçen sene Mısır'a gittiğimizde öğrendim bu tarifi. Şefe ne diller döktüm bunu öğrenmek için biliyor musunuz? Adam Türktü ama inat etti vermemek için."

"Seneye biz de gideceğiz." dedi Zeki. "Doğumdan biraz sonra... Hem hava da serinlemiş olur."

"Gidin... Çok güzel yerler. İkinci kere gidince epey nostalji yaptık biz. En güzeli, çölde gökyüzünü seyretmek... Hiç kaçırmayın."

Bedriye Hanım başını salladı. "Bence de. Bizi de götürmeniz çok güzeldi. Unutamayacağım bir gezi oldu."

"Deve ısırıyordu az kalsın babamı!" dedi Zeynep neşeyle. "Çok komikti."

"O hayvan beni sevmemişti zaten!" diye homurdandı Özkan Bey. "Ben üstünde oturduğum sürece garip sesler çıkardı."

Zafer sessizdi. Ortama uyum sağlayamadığı için değildi. Aksine, ortamdaki keyfi tüm yüreğiyle hissettiği içindi. Gerçekten de bu koca ev artık daha hayat doluydu. Zeynep'in varlığı ile başlamıştı canlanmaya. Tıpkı kendi hayatı gibi! Su alan bir bitki gibi beslenmeye başlamıştı Zafer. Onun gülüşü ile rahatlamış, onun varlığı ile huzur bulmuştu. Evdeki tıkırtıları ile keyif almış, burnuna dolan kokusu ile erkek olmanın farkını yaşamıştı. Mutluydu gerçekten. Çok mutluydu!

O gece odalarına çekildiklerinde yaşadığı mutluluğu ona da cesurca belli etti. Beşiğinin içindeki bebeği kontrol eden karısına arkasından sarıldı. Dudaklarını ince boynuna gömdü. Elleri doğal bir hareketle pijamasının üzerinden göğüslerine dolandı. Karısının narin omzu üzerinden o da beşikte uyuyan çocuğa baktı.

"Çok güzel değil mi?" diye sordu Zeynep. Tüm vücudunu tam bir teslimiyetle genç adama yaslamıştı.

"Evet..."

"O da büyümeye başladı." diye iç çekti Zeynep. "Atilla gibi bir anda kocaman olacak."

"Bir anda mı?"

Genç kadın kalın kolların arasında döndü. Ellerini adamın sırtına sardı. Gözlerinin içine baktı aşkla. "Bir anda tabii..."

"Neden?"

"Bugünü hatırlıyor musun?"

Zafer bir an düşündü. "Hayır." diye itiraf etti sonra.

"Yaşlanıyorsun sevgili doktorum! Bugün tam beş sene oldu." Zafer'in kısılan gözleri, düşündüğünü gösteriyordu. "Beş sene önce bu gece bir bebek yapmaya karar vermiştik. Sen merak içindeydin.

Yıllar sonra da seni sevip sevmeyeceğimi merak ediyordun. Seni hep sevmemi dilemiştin."

Zeynep uzun zaman önce, o gece onun söylediği her şeyi, neredeyse kelime kelime hatırlıyordu. *"İnşallah dört beş sene sonra da böyle düşünürsün. Ben seni sevmekten ve hayran olmaktan asla vazgeçmem; ama inşallah yıllar sonra sen de beni hep böyle sevmeye devam edersin."*

Hatırlamıştı Zafer de. Gülümsedi. Dudakları karısının yüzüne dokundu. Kaşlarında, burnunda gezindi.

"Sonuç?"

Genç kadın onun sırtını çimdikledi hafifçe. "Aptal!" dedi yalancı bir ters bakışla. Sonra dayanamayıp gülümsedi. "Bilmiyor musun?"

"Cık! Söyle sen." Elleri kalçalarına inmişti.

"İşlenmiş Balsa'm! Daha dün gece söyledim ya!"

"Ooo! Çok olmuş. Hemen yine söyle o zaman."

Genç kadın inat etti. Omuz silkmişti. "Olmaz, önce sen söyle. Önce erkekler söyler, sonra kadınlar."

"Ne söyleyeceğim?"

"Beni ne kadar çok sevdiğini..."

"Başka?"

"Kalçalarımı hâlâ beğendiğini..."

"Başka?"

"Büyüyen göğüslerimi hâlâ çekici bulduğunu... Göbeğimin bana yakıştığını..."

"Göbek yok ki sende!"

"Onun üstünde uyuklamaya bayıldığına göre, yeterince var. İkinci doğumda aldığım kiloları hâlâ veremedim."

Zafer'in dudakları onun dudakları üzerinde gezinmeye başlayınca sustu. Sözcükler kayboldu. Bu adam onu her öpüşünde hâlâ böyle lezzet alması inanılmazdı.

"Demek beş sene geçti!" diye mırıldandı Zafer. Hayıflanır gibiydi. "Gerçekten de çok çabuk geçmiş. Korkutucu!"

"Seninle her şey çok güzel." diye itiraf etti Zeynep. "Bir bakacağım, rüya misali on, yirmi, otuz yıl geçmiş olacak ve ben hâlâ sana doymamış olacağım!"

O kadar içtendi ki! Genç adam sessizce onu süzdü bir an. Uzun zamandır o da benzer bir duygu yaşıyordu.

"Ben de hâlâ seni seviyor olacağım." diye fısıldadı. "Yüz yıl bile geçse, seni sevmekten asla bıkmayacağım."

"Söz mü?"

"Seninle evlendiğimizde verdim ben o sözü zaten!" dedi genç adam rahatça. "... ve sözlerimi tutarım." Elleri vücudunda gezinmeye devam ediyordu. "Üstelik nasıl yapıyorsan, ben hâlâ bu kalçaları, bu göğüsleri çok çekici buluyorum. İki çocuk doğuran bir kadın olarak utanmıyor musun böyle çekici olmaya?"

Zeynep keyifle güldü. "Hayır!" dedi mutlulukla.

"O halde cezasını çekersin. Ömür boyu hep böyle mıncıklanır durursun."

"Hiç şikâyet etmem!" dedi Zeynep. Daha da sıkı sarıldı kocasına. Dudaklarını uzattı tam bir teslimiyetle. Gözlerindeki ışık normal bir erkeği kör edebilirdi. Zafer zaten çok önceden kapılmıştı bu ışığa. "Yüz yıl geçse bile, asla şikâyet etmem." diye fısıldadı öpüşlerinin arasından.

Tarihte yaşanmış, bazı sevgileri ölümün bile bitiremediğini anlatan pek çok güzel hikâye vardı. Okunulası, yaşanılası hikâyelerdi...

... ve Zafer'le Zeynep'in de hikâyeleri böyleydi. Onların sevgileri ölümsüzdü. Hayatın garip bir cilvesi ile başlamıştı. Kader denen şey buydu işte! Yıllar geçtikçe birbirlerine olan sevgileri ve saygıları daha da güçlenmişti. Belki yüz sene sonrayı göremeyeceklerdi ... ama biliyorlardı ki onlar ölse bile çocukları bu özel sevgiyi, bitmeyen saygıyı anılarında yaşatacaklar, kendi çocuklarına bir efsaneymiş gibi anlatacaklardı.

SON

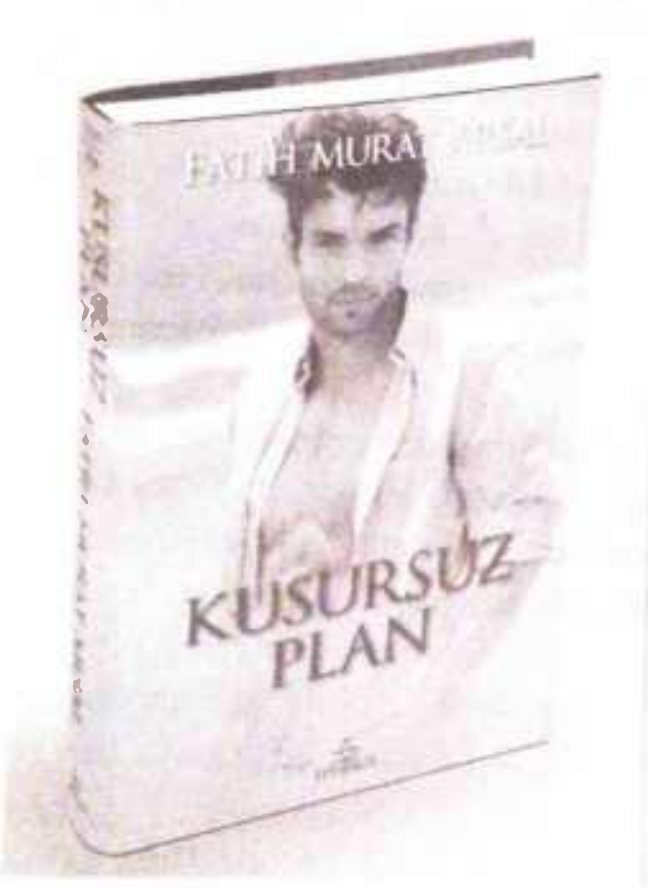

Tüm ışıldayan güzelliğine rağmen,
o da aldatılabilirdi! İncitilebilirdi! Kalbi kırılabilirdi!
Ama gururu yüzünden asla altta kalamazdı!

Sevdiği erkeği elde etmek için garip bir plan yaptı.
Planı kusursuz olmalıydı. Öyle de oldu!
Gerçek niyetini kimse anlayamadı.
Amacına erişebilmek için parasını,
dayanılmaz güzelliğini, şaşırtan zekâsını ve
çekici vücudunu ortaya koydu.

Bundan daha iyi plan olur muydu?
Bir de duygularını ve arzularını gizleyebilseydi!

Hain planların bile eğlenceli olabileceği,
nefes kesen tutkunun elle tutulabilir olduğu
bir FMArsal romanı daha!

FATİH MURAT ARSAL

BUZ SICAĞI

Hedeflerine erişmiş, başarılı bir doktordu.
Hayattan hiçbir beklentisi kalmamıştı.
Büyük evinde tek başına yaşamaktan,
soğuk ameliyathanesinden,
az dostu olmasından,
sevgisiz ilişkilerinden memnundu.

Tesadüfen otomobiline aldığı bir kızın
sorumluluğunu neden üstlenecekti ki?

Katılaşmış kalbini yumuşatan neydi bilmiyordu!
Genç kızın boyun eğmeyen cesur ruhu mu?
Yeşil gözlerinin sıcacık pırıltıları mı?
Buz gibi ruhunu ısıtan neşeli gülüşleri mi?
... ya da yalnız hayatını dolduran kocaman yüreği mi?

Sebep ne olursa olsun,
kadere karşı koyulamayacağını
çok çabuk anladı.
Üstelik bilerek kadere yardım etti.

Dışlanmış ve çaresiz bir genç kızın,
yaşama sevinci olmayan, buz kalpli bir adamın hayatına
usul usul sızmasını gülümseyerek izleyeceğiniz
bir FMArsal romanı daha!

www.ephesusyayinlari.com

₺29,5

9 786059 232937